Giới thiệu Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh

Truyện Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc ThậtCao Lãnh cứ tưởng rằng mình đang mơ nhưng cái thai trong bụng kia thì lại làchuyện thật sau khi bác sĩ nhiều lần khẳng định như vậy.Còn người đàn ông kia xuất hiện trên ti vi cùng ôm ấp người tình, thật đánglòng mà bị ăn rồi lại vứt bỏ như vậy, còn dám cả gang quăng tiền trước mặt cônhư vậy.Thời gian khốn khó khi cô phải mang thai và chuẩn bị sắp nghênh đón đứa con chuẩnbị ra đời, suốt quãng thời gian khi đứa bé lớn lên không được gặp cha, cho đếnmột ngày đứa trẻ mới nhận ra rằng có một người trông rất giống mình! Mờicác bạn cùng đón đọc truyện ngôn tình hay để tiếp tục khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thanh Niên Tài Tuấn

Tình yêu không liên quan với phong nguyệt, không liên quan với thời gian, nó chỉ liên quan đến hai người.

Có đôi khi, ngủ chính là ngủ, yêu chính là yêu, nó không phải do ai khác, nó chỉ nghe theo trái tim.

_____*_____

Ngoài cửa sổ bóng đêm đen như mực, giống như bị màu mực nhuộm, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt lóe ra, tạo nên ánh sáng duy nhất trong căn phòng tĩnh mịch.

Tần Ngu vẫn còn nhắm mắt, lê dép đi qua hơn phân nửa phòng khách, trong tay còn gắt gao ôm một cái gối.

Chậm rãi đi đến trước cửa một phòng ngủ, một cước đá văng cánh cửa, giống như một linh hồn im hơi lặng tiếng chạy vào phòng Tống Mạc.

Đi đến bên cạnh giường, ôm gối cắm đầu ngã quỵ lên giường, một tiếng âm thanh thật lớn vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Trên giường, Tống Mạc đang suy rượu hé đôi mắt thành một đường nhỏ, ánh mắt mê ly nhìn bóng người lờ mờ nằm trên giường, chau mày lại, giật giật thân thể, l.q.d giơ cánh tay lên đẩy mấy sợi tóc lộn xộn che mất khuôn mặt của Tần Ngu, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn kia mấy giây, toét miệng nở nụ cười, miệng nói mấy chữ mơ hồ, "Song nhi, tiểu song nhi, là em sao? Cuối cùng em cũng trở lại."

Tần Ngu ngủ quên trời quên đất, ngay cả mẹ cô chắc cũng không nhận ra.

Đầu óc Tống Mạc choáng váng hôn cô vài cái, bàn tay không an phận dò xét chui vào dưới áo ngủ.

Tác dụng của rượu cồn làm cho anh không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể để bản năng của cơ thể điều khiển.

Rất nhanh cục diện đã đến mức không có cách nào khống chế, Tần Ngu ngủ như chết, không chút nào biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy toàn thân một trận nóng rang, giống như có đồ vật gì đó nằm trên thân thể của cô, nóng rực giống như nước sôi, l.q.d theo bản năng Tần Ngu nhấc chân đạp tới chỗ khí nóng kia, nhưng vẫn không thể làm cho luồng khí nóng đó đi khỏi.

Cơ thể chợt truyền đến một trận đau nhức tê liệt.

Tần Ngu kinh hoảng hô một tiếng, tay sít sao siết chặt ga giường tỉnh lại.

Trong nháy mắt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm, đôi mắt trắng đen rõ ràng, cô mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Tần Ngu che che hai gò má đang nóng lên, kinh ngạc nhìn không gian trước mắt, có chút không kịp hồi hồn, giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng cô lại một lần nữa mơ giấc mộng xuân như vậy.

Thật sự là đủ rồi!

Tên Tống Mạc kia rời đi bốn năm mà cô còn nghĩ đến tên không bằng cầm thú đó, thật sự là muốn bao nhiêu không có tiền đồ liền có bấy nhiêu không có tiền đồ.

Tần Lãng đi đến trước mặt Tần Ngu phất phất tay, "Mẹ, mẹ còn ngây ngốc sẽ bị muộn giờ đi làm, con đi học cũng sẽ bị trễ."

Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, xoa xoa mồ hôi trên trán, xốc chăn lên xuống giường.

Cô làm vài thức ăn nhẹ, Tần Lãng đang ở trong phòng vệ sinh đứng trên một cái ghế để rửa mặt đánh răng, chỉnh chu mình trở thành một đứa bé người gặp người thích hoa gặp hoa nở.

Nhanh nhẹn cởi đồ ngủ trên người Tần Lãng xuống, đổi lại một bộ hàng vỉa hè chất lượng kém, cũng may Tần Lãng môi hồng răng trắng, khí chất trời sinh, mặc cái gì cũng được, l.q.d nếu mặc một đống rách nát trên người cũng sẽ trở nên thời thượng nhất.

Đặt Tần Lãng lên ghế trên bàn ăn, Tần Ngu đi vào toilet rửa mặt.

Khi cô thay xong đồng phục, Tần Lãng đã ăn cơm xong, giương mắt xem đồng hồ một chút, còn nữa tiếng nữa là bị muộn rồi. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, l.q.d Tần Ngu nhanh chóng cầm một cái bánh bao Sơn Đông trên bàn ăn nhét vào miệng mình, cầm cặp sách của Tần Lãng trên sofa bằng vải bố lên đi ra cửa.

Láy xe điện đưa Tần Lãng đến cổng trường, Tần Lãng tự mình cầm cặp sách xuống xe vẫy tay với cô, "Tạm biệt mẹ, con sẽ ngoan ngoãn."

Tần Ngu không yên tâm nhìn mấy lần, cất giọng nói: "Không cho phép hôn các bạn nữ, cũng không cho phép sờ mặt, nếu không, không cần trở về nữa, mẹ sẽ tự mình đưa con đến cô nhi viện!"

Tần Lãng phóng khoáng xoay người đi, lúc Tần Ngu cưỡi xe điện rời khỏi, bé dùng dư quang liếc mắt nhìn, có một cô bé đi đến gần Tần Lãng.

Tần Ngu thở dài một hơi, con trai của cô nha, là một mầm mống tai họa, đều do người ba ba Tống Mạc kia của bé, di truyền cho bé khuôn mặt nhỏ nhắn trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nghĩ đến Tống Mạc, Tần Ngu hung dữ khinh bỉ, nhấn chân ga đến hết mức, giống như Tống Mạc đang đứng ở phía trước cô.

Cửa công ty, Tần Ngu xuống xe, đặt chiếc xe điện màu hồng phấn của mình ở một nơi chỉ toàn xe hơi bên trong, xoay người vào công ty.

Trên bàn làm việc chất một đống văn kiện như núi, Tần Ngu ngay cả nước miếng cũng chẳng quan tâm nuốt xuống, liền ôm lấy một xấp văn kiện đi lên lầu.

Một đường đi vào phòng làm việc trực tiếp của lãnh đạo, điện thoại di động liền vang lên, ai ui, muốn chết tử tế cũng không xong.

Bàn làm việc ở bên cạnh, Lâm Tuyết đang ăn hạt dưa nâng mí mắt khinh thường nhìn cô một cái, "Tần trợ lý, cô ra cửa cũng không mang đầu óc theo sao?" Vứt vỏ hạt dưa trong tay ra, chống bàn đứng dậy, lắc lắc mông đi đến bên cạnh Tần Ngu, cúi người đến gần tai cô, giận dữ nói một câu, "Lần sau lại để cho tôi nghe được tiếng chuông điện thoại như vậy……Thì cô thu dọn đồ đạc của cô cút ra khỏi công ty cho tôi!" Nói xong, l.q.d vỗ vỗ lên vai Tần Ngu.

Tay Tần Ngu run lên, văn kiện ào ào rớt đầy đất.

Lâm Tuyết xoay người, nhìn lướt qua mặt tờ giấy trắng, ánh mắt nhìn vào mặt Tần Ngu, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường, "Sáng sớm hôm nay cô chưa ăn cơm hay sao vậy? Mềm yếu đến nỗi ngay cả một ít giấy như vậy cũng mang không nổi sao? Trừ toàn bộ tiền thưởng tháng này!"

Trong lòng Tần Ngu thầm mắng một câu, cái rắm, đây là một ít sao?

Mắng thì mắng, nhưng cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ngẫm lại cũng đúng, vì cô ta mà bỏ lỡ công việc này thì không đáng giá, mà cô còn có một đứa con trai nhỏ đang chờ cô nuôi dưỡng.

Ngồi xổm người xuống nhanh nhẹn nhặt văn kiện lên, chỉnh sửa ngay ngắn đặt trên bàn làm việc, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Lâm Tuyết, nếu tiếp tục ở chung, cô sẽ nhịn không được đánh ba mươi sáu chiêu vào trên mặt người kia.

Vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, Tần Ngu lấy điện thoại di động nhìn màn hình, kêu rên một tiếng: "Mẹ à, sắp chút nữa mẹ hại chết con rồi!"

Cô đi đến bên cửa sổ, mới dám nhận điện thoại.

"Alo, mẹ." Hạ thấp giọng mở miệng.

Giọng nói rung trời của mẹ Tần vang lên, "Con gái nha, lần này mẹ tìm được cho con một thanh niên tài tuấn, nghe nói là hải quân, thích một tài nữ như con vậy, lần này con phải nắm chặt cơ hội này, phải hành động một lần là bắt được nha."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vô Tình Vô Nghĩa

Tần Ngu ở trong phòng bếp làm cơm tối, trong phòng khách truyền đến giọng nam trầm thấp uyển chuyển mà lại quen thuộc, "Mùa mưa qua , lại đến thời kỳ giao phối, l.q.d bọ cánh cứng đực nằm lên người con cái, nhẹ nhàng lắc lắc..."

Tần Lãng đặc biệt thích xem thế giới động vật, bé cảm thấy mình có thể học được rất nhiều việc từ chương trình này, đối với chuyện này Tần Ngu bày tỏ sầu lo sâu sắc, bởi vì có một đoạn thời gian, l.q.d mỗi ngày Tần Lãng đi theo sau lưng cô hỏi: "Mẹ, mẹ, giao phối là cái gì..."

Đau đầu nhíu nhíu mày, cô cầm dao làm bếp ba bước thành hai bước đi tới phòng khách.

Đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay Tần Lãng, trừng đôi mắt đẹp hét lên, "Ai cho con xem ti vi, trở về phòng học bài cho mẹ!"

Tần Lãng dậm chân, chỉ chỉ truyền hình, gân giọng thét chói tai, "Mẹ, con vừa mới nhìn thấy ba ba!"

Tần Ngu quay đầu lại, mắt nhìn thấy toàn là bọ cánh cứng, không kiên nhẫn xách Tần Lãng lên nhét vào trong phòng, ở trong mắt Tần Lãng Tống Mạc chính là một con bọ cánh cứng.

Tần Lãng ra sức giãy giụa, nhưng cũng chỉ là trứng chọi đá, bé bị Tần Ngu lạnh lùng khóa ở trong phòng.

Trong chớp mắt cửa bị đóng lại, Tần Ngu nghe thấy giọng nói tê tâm liệt phế của Tần Lãng truyền đến từ trong phòng, "Mẹ, thật sự là ba ba, mẹ nói bộ dáng của con lớn lên giống ba như đúc, con đã nhìn thấy, thật đó!"

Tay cầm dao làm bếp của Tần Ngu run lên một cái, nếu Tần Lãng ngốc nghếch cũng phải biết ba bé là một người chứ không phải là một con bọ, huống chi Tần Lãng cũng không ngốc như vậy, l.q.d bé có một cái ót cực kỳ thông minh, cho nên lời của bé...

Sợ run mấy giây, cô nhanh chóng chạy tới trước ti vi, cầm lấy điều khiển từ xa ấn loạn một trận.

Màn hình ti vi chuyển nhanh chống như sao chổi bay, Tần Ngu liếc mắt nhìn thấy Tống Mạc, người đàn ông này, đừng nói là đổi thành áo lót, cho dù hắn hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Hình ảnh hết sức xinh đẹp, tay trái Tống Mạc ôm lấy một cô gái tư thái xinh đẹp ngũ quan tinh xảo, cô nhận ra, đó là minh tinh đang hot hiện nay, Thẩm Vi Nhi, vừa mới hai mươi tuổi đã xinh đẹp lóa mắt, mặt trẻ ngực to, ở trong làng giải trí có biệt danh là "Trạch nam nữ thần", tay phải ôm thiên kim Lê Nhược của tập đoàn Thịnh Thế, cô cũng nhận ra, nghe đồn Lê Nhược là vị hôn thê của Tống Mạc, là con gái rượu của chủ tịch dầu mỏ.

Cô biết rõ những scandal này trong làng giải trí, lúc Tống Mạc mới vừa rời đi, cô giống như điên tìm hắn trong toàn thành phố, còn bỏ công việc, khi cô có tin tức của hắn, là ở trong TV, lúc đó hắn đã không còn là Tống Mạc mướn phòng chung với cô nữa, gia thế của hắn hóa ra là thiếu gia nhà họ Tống, cả đời này cô cũng không thể nào với tới, l.q.d trong thành phố A không ai không biết danh tiếng của hắn, từ đó về sau, ở chỗ nào hắn cũng có tồn tại một góc nhỏ trong cuộc sống của cô, lúc cô ở bệnh viện phát hiện mang thai Tần Lãng, scandal của người đàn ông này cũng làm xôn xao dư luận, scandal hắn, có quá nhiều trong giới giải trí.

Lúc nào nhớ lại cô cũng lộ ra vẻ khổ sở, Tần Ngu nắm chặt ngón tay, đầu ngón tay có chút trắng bệch.

Lẳng lặng nhìn chằm chằm hình ảnh người đàn ông trái ôm phải ấp vẻ mặt kiêu ngạo, Tần Ngu cắn cắn môi dưới, giữa lông mày lộ ra một tia giễu cợt, một giây sau, một ngụm nước miếng phun ở trên mặt Tống Mạc, người đàn ông không biết xấu hổ này, ăn cô sạch sẽ rồi vỗ mông rời đi!

Đang hăng hái khinh bỉ Tống Mạc trong ti vi, cửa phòng ngủ bị Tần Lãng vặn vang lên tiếng răng rắc, giọng nói non nớt nhưng có lực của Tần Lãng truyền tới tai cô, "Mẹ, cơm cháy khét rồi!"

Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía phòng bếp, phòng bếp tràn ngập khói đen lửa cháy giống như hang động bàn tơ trong Tây Du Ký.

Tần Ngu quẳng điều khiển từ xa trong tay xuống chạy vọt vào phòng bếp, khói dầy đặc làm nước mắt cô chảy ròng, l.q.d tay chân luống cuống bưng một chậu nước giội lên trên bếp, xèo một tiếng, tắt lửa.

Tần Ngu lau mặt một cái, khuôn mặt đen thùi, kéo thân thể xụi lơ đến ngồi xuống ghế sofa, nhìn Tống Mạt mặc tây trang mang giày da giống như mấy người mẫu nam trên ti vi, nhịn không được ho khan vài tiếng, không biết là do sặc khói, hay là khổ tâm, nước mắt chảy ra từ hốc mắt cô.

Thời gian dài như vậy cô không phải là không hận, cá nước thân mật, Tống Mạc phủi mông chạy lấy người, lại để lại Tần Lãng làm cô rối rắm, cô là một cô gái chưa lấy chồng, nói mang thai liền mang thai, bị gắn mác là chưa kết hôn mà có con, cô trở thành một cô gái không ai dám cưới, thành phố lớn như, cô chỉ là một cô gái mới vừa tốt nghiệp, mang theo Tần Lãng ngay cả chân đều đứng không vững, l.q.d gánh nặng cuộc sống bức cô không thở nổi, cô hận Tống Mạc, nhưng cô có thể làm cái gì? Cô cái gì cũng không làm được, nhà họ Tống giàu có, mà cô ngay cả chim sẻ cũng không phải, chỉ là quạ đen, làm sao dám bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Trong phòng chợt truyền đến giọng nói của Tần Lãng, "Mẹ, con làm hết bài tập rồi, mẹ cho con ra đi."

Tần Ngu hít hít mũi, lau nước mắt, đứng dậy đi mở cửa cho Tần Lãng.

Tần Lãng nhìn thấy mặt Tần Ngu đầy vết bẩn, nhảy vào trong lòng Tần Ngu ngó qua ngó lại, "Mẹ, mẹ có bị thương đi không?"

Tần Ngu vỗ vỗ mông Tần Lãng, cười sáng lạn, "Yên tâm, mẹ của con mạng quá lớn, không chết được, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm."

Tần Lãng vâng lời đi vào toilet.

Tần Ngu ngoắc ngoắc khóe môi, vui vẻ đi vào phòng bếp thu thập tàn cuộc.

Lúc Tần Lãng đi ra, trên bàn chỉ có một đĩa dưa chuột chua ngọt, Tần Ngu bưng cơm đi ra, "Con trai, món ăn lúc nãy ăn không được nữa, ăn cái này đi."

"Mẹ làm cơm chỉ có dưa chuột nhưng cũng phải là đầu bếp trình độ cấp năm sao a." Tần Lãng là đứa bé đơn giản, và một miệng cơm lại cắn một miếng dưa chuột nhay nhay trước mặt Tần Ngu.

Tần Ngu vuốt vuốt đầu Tần Lãng, mặt tràn đầy đau lòng, nhưng cũng vui vẻ, cũng may, Tần Lãng không giống như Tống Mạc, tên cầm thú không tim không phổi vô tình vô nghĩa kia.

Dụ dỗ Tần Lãng ngủ, trở lại phòng của mình, nằm trên giường, lấy di động nhìn một cái, có hai tin nhắn đến, một cái là mẹ Tần gởi tới, là một số điện thoại, hẳn là thanh niên tài tuấn trong truyền thuyết kia. Còn có một cái tới từ một số lạ, 'Ngày mai mười hai giờ trưa, ở quán cà phê trên đường Trữ Hải, Tần tiểu thư, không gặp không về.'

Tần Ngu xem xét, số điện thoại mẹ Tần gởi tới giống nhau như đúc với số của người gởi tin nhắn này, xem ra người này đã nhao nhao muốn thử với cô.

Trở mình gởi tin nhắn cho Cố Uyển Uyển, 'Uyển nhi, sáng mai tôi đi xem mắt, lần này là một hải quân, cậu nói xem tôi có được hay không? Có thể hấp dẫn tên hải quân kia sao?"

Rất nhanh, tít một tiếng, có tin nhắn đến.

Nội dung: '"Ngực" cậu không phải lớn bình thường, 36D đó, đừng lo lắng, sáng mai này gặp nhau nhất định được mà.'

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Có Chuyện Xảy Ra

Lúc Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, người tài tuấn đối diện đã chuyển từ đề tài chủ nghĩa triết học Mác tới Mao Trạch Đông, hơn nữa nhìn bộ dáng của anh ta rất có thể sẽ chuyển đến đề tài hai vạn hồng quân hành quân trên năm ngàn dặm.

Tần Ngu chán đến chết, ngồi đếm đường chỉ áo sơmi dưới bàn, người thanh niên khởi xướng đề tài có chiều sâu quá mức, cô ngược lại muốn chen miệng vào, lại bất đắc dĩ đề tài này quá phức tạp quanh co chín cong mười quẹo, nhưng cuối cùng tin tức chuyển sang sau lưng Phạm Băng Băng đến tột cùng là người đàn ông nào, loại đề tài này cô có chút am hiểu.

Cố Uyển Uyển đã uống ba tách cà phê liền, ngồi ở bàn bên cạnh chống cằm, vẻ mặt nhìn Tần Ngu có chút hả hê.

Người tài tuấn nói chuyện xong có chút miệng đắng lưỡi khô, uống nửa ly cà phê, chuyển đề tài qua hỏi Tần Ngu, "Tần tiểu thư, cô biết Owen - La Bá Đặc không?"

Tần Ngu bị điểm tên, giật mình trong chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhìn về phía người tài tuấn bụng lớn béo phệ kia, "Là cầu thủ bóng đá của nước Anh sao?"

Sắc mặt người tài tuấn nhất thời trở nên có chút khó coi, một hồi lâu, mới có hơi lúng túng phun ra một câu, "Tần tiểu thư, ta nói Owen - La Bá Đặc chính là doanh nhân đề ra cơ quan xí nghiệp từ thiện chủ nghĩa xã hội không tưởng trong thế kỷ mười chín."

Tần Ngu gật đầu nhẹ, như có điều suy nghĩ nói một câu, "A, không nghĩ tới thế kỷ mười chín còn có cơ quan xí nghiệp từ thiện."

Nụ cười trên mặt người đối diện rốt cuộc cứng lại.

Bầu không khí có chút trở nên ngưng trọng, gió thổi ngoài cửa sổ, Tần Ngu thấy rõ ràng mấy sợi tóc trên đỉnh đầu trọc, lung lay sắp ngã lộ vẻ tinh tế, chúng nó nhảy múa trong gió, cảnh tượng này làm cho Tần Ngu nhớ tới mới một bộ phim hoạt hình mà trước đây đã từng xem, gọi là "Nhật ký lang thang của Tam Mao", trong lòng nhịn không được cảm khái một chút, vị tài tuấn này thực sự đủ chuẩn thanh niên nha.

Trong bầu không khí lúng túng, người tài tuấn lại mở miệng một lần nữa, hắn tựa hồ là không hài lòng lắm về danh hiệu tài nữ của Tần Ngu, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về chủ nghĩa xã hội không tưởng với Tần Ngu.

Tần Ngu gọi thêm một tách cà phê, mùi thơm của cà phê Lam Sơn nồng đậm thuần khiết bốc lên được người phục vụ cẩn thận bày ở trước mặt cô, Tần Ngu rủ mắt xuống khuấy khuấy cà phê, nếu không phải có loại cà phê nâng cao tinh thần tỉnh não gì đó, chắc bây giờ cô nhất định đã gục xuống bàn ngủ, hôm nay cô gánh vác sứ mạng trọng đại là đoạt người tài tuấn vào tay, cô không thể ngủ, cho nên chỉ có thể liên tục uống cà phê, cũng may, cà phê hôm

nay cô không phải trả tiền.

Có lẽ là động tác hơi lớn, lại có lẽ là tinh thần của Tần Ngu có chút hoảng hốt, tóm lại, cà phê nóng hổi không cẩn thận văng lên cánh tay cô, theo bản năng Tần Ngu né tránh, sau đó tay chân luống cuống, lại vô cùng không trùng hợp làm đổ tách cà phê trên bàn, cà phê lập tức tràn ra, không chỉ văng lên chiếc áo màu xanh mà cô mượn Cố Uyển Uyển, còn văng đến trên mặt cùng áo sơ mi trắng của người đối diện, sắc mặt người đối diện đen thùi, ánh mắt nhìn về phía Tần Ngu trong nháy mắt mang theo một tia kinh hãi cùng ghét bỏ.

Tần Ngu cuống quít cầm lấy khăn giấy lau, kết quả cũng làm đổ tách cà phê của người đó, cũng may trong tách cà phê không có cà phê, thân thể của người tài tuấn mới thoát khỏi vận rủi bị phỏng, bất quá không may, chén cà phê vỡ , mảnh sứ vụn chia năm xẻ bảy tung tóe đầy đất, trong tiệm cà phê yên tĩnh trong đột nhiên vang một tiếng vỡ thanh thúy.

Tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía trên người Tần Ngu và người kia, tất cả mọi người ở đây, cũng kể cả Tống Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Ánh sáng trong quán cà phê hơi tối, người đàn ông bị bao trùm ở trong đó, một gương mặt anh tuấn bị ánh sáng làm nổi bật lên các góc cạnh, hai chân bắt chéo ưu nhã ngồi ở chỗ kia, gương mặt nhàn nhạt nhìn chăm chú vào một màn hỗn độn cách đó không xa, ánh mắt xa cách lạnh nhạt, giống như anh hắn từng gặp qua Tần Ngu, người tạo ra trận sự cố này.

Chỉ là ánh mắt của anh dừng lại ở trên người Tần Ngu có chút lâu, cho đến khi nhân viên phục vụ đi qua dọn dẹp tách cà phê, cho đến khi tất cả mọi người thu hồi ánh mắt không còn xem náo nhiệt, ánh mắt Tống Mạc vẫn như cũ dừng ở trên người Tần Ngu, lại thủy chung có chút tối đen không rõ.

Mà sắc mặt người tài tuấn bên này đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, nếu quả thực phải so sánh với thiết bản cũng không có gì khác biệt.

Hắn đứng dậy cầm lấy áo khoác run như cầy sấy liếc mắt nhìn Tần Ngu, "Tần tiểu thư, xin lỗi, tôi còn có một chút chuyện, tôi đi trước."

Tần Ngu vừa thấy hắn định đi, có chút nóng nảy, cô còn chưa hành động một lần bặt người tài tuấn này lại, trở về biết ăn nói như thế nào với mẹ cô, đè nặng giọng hô một tiếng, "Vương tiên sinh, anh đừng đi, ở lại tán gẫu một chút, anh xem hai chúng ta không phải nói chuyện rất hợp hay sao?"

Trong lòng người tài tuấn vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn Tần Ngu một cái, không nói nữa, vội vã rời đi.

Tần Ngu liền nhấc chân đuổi theo, nói giỡn, giá tiền của ba tách cà phê hơn nữa còn một cái tách bị bể, cô bán cả đêm cũng không bồi thường nổi nha.

Cuối cùng ở cửa quán cà phê cô cũng đưa tay bắt được vạt áo người đó, thở hổn hển khom người, đỏ mặt nói ra một câu từ trong cổ họng, "Vương tiên sinh, còn chưa trả tiền, anh xem..."

Sắc mặt người tài tuấn kinh hãi nhìn Tần Ngu một cái, có lẽ là sợ tổn hại đến mặt mũi của hải quân, vô cùng không tình nguyện trở lại đi trả tiền, tổng cộng tốn 1485.

Tần Ngu run như cầy sấy, thật may cô suy nghĩ nhanh nhẹn, nếu không thì đã tốn nhiều tiền như vậy, cô với Tần Lãng sẽ gặm bánh bao suốt cả một tháng.

Sau khi móc hết tiền, người kia cứ như chạy trối chết ra ngoài.

Tần Ngu nhàn nhã thoải mái nện bước chân nhỏ trở lại quán cà phê, nhất cái mông ngồi ở đối diện Cố Uyển Uyển.

Cố Uyển Uyển vỗ ngực cười liên tục, "Tiểu Ngu tử, cậu đây cũng có chút quá tàn nhẫn rồi, cậu xem cậu đã biến người tài tuấn thành dạng gì rồi?"

Tần Ngu như cười như không nhìn Cố Uyển Uyển một cái, "Tài tuấn? Chỉ dựa vào bộ dáng kia của hắn sao? Gọi hắn là tài tuấn cũng làm bẩn hai chữ tài tuấn này!"

"Không thể nói như vậy, tốt xấu gì người ta cũng là hải quân không phải sao, cho dù không phải là đẹp trai giàu có cũng coi như là một cường hào*, tìm bố dượng cho Tần Lãng không phải nên tìm loại cường hào này sao." Cố Uyển Uyển hăng say nói.

Cường hào*: Mạnh mẽ + hào kiệt.

Tần Ngu lại thay đổi sắc mặt, "Này, cậu xem xem có người nào ánh mắt đang nhìn mình hay không, như thế nào mình lại cảm thấy có người đang nhìn mình, sau lưng lạnh lẽo."

Ngồi bên này, cô gái ngồi đối diện Tống Mạc giơ lên tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của Tống Mạc, giọng nói có chút gắt giọng, "Có cái gì hay để xem

đâu, anh cũng nhìn hai mươi phút rồi."

Tống Mạc không biến sắc rút bàn tay khớp xương rõ ràng lại, chậm rãi thu hồi ánh mắt, hàm xúc không rõ nói một câu, "Đúng là không có gì để xem, đi thôi."

Dứt lời liền đứng dậy.

Cô gái ngồi đối diện anh đi giày cao gót chạy chậm đuổi theo, tiến lên khoác lên cánh tay của Tống Mạc.

Tống Mạc nhàn nhạt liếc mắt một cái, không lên tiếng, trực tiếp đi ra ngoài.

Cố Uyển Uyển quét một vòng trong quán cà phê, nhưng cũng không thấy người như Tần Ngu nói, bất quá, có thêm thu hoạch.

Cô nhìn thấy Tống Mạc.

Một giây sau, liền kinh ngạc hô lên, "Tiểu Ngu tử, câu mau nhìn xem, kia không phải là Tống Mạc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bị Heo Đâm Phải

Cố Uyển Uyển vừa dứt lời, Tống Mạc nện một đôi chân thẳng tắp thản nhiên bước qua chỗ hai người, mà bên cạnh hắn, còn có một cô gái xinh đẹp, tay của cô ôm lấy cánh tay Tống Mạc, xem ra, cử chỉ của hai người đã thân mật đến mức nhất định.

Ánh mắt Tống Mạc như có như không xẹt qua mặt Tần Ngu, trong ánh mắt đầy lạnh nhạt, giống như hồ nước bị đóng băng.

Tần Ngu ngước mắt, vừa vặn chống lại tầm mắt của hắn, đáng tiếc, chỉ một cái chớp mắt, Tống Mạc rất nhanh thu hồi ánh mắt, giống như là nhìn thấy một người không quan trọng, không liên quan, giống như trực tiếp xem nhẹ cô, bước chân vững vàng đi ra ngoài.

Lúc Tần Ngu hoàn hồn, trong tầm mắt đã chỉ còn lại bóng lưng của hắn, bóng lưng của hắn rất cao lớn, chặn lại ánh mặt trời ngoài cửa, sau lưng, một mảnh lạnh lùng.

Tầm mắt của cô rơi vào chỗ cô gái kia, gương mặt xinh đẹp, rơi vào mắt cô làm cô đau, cô còn không biết cô gái kia sao, có lẽ cô ấy là vợ sắp cưới của Tống Mạc, lại có lẽ, bọn học đã qua mức đó.

Một màn bất thình lình này cồn cào trong ngực cô một trận khó chịu, đứng một chỗ thật lâu cũng không thở nổi.

Cố Uyển Uyển phục hồi tinh thần lại trước, bộ dạng xun xoe muốn chạy ra tóm lấy đánh Tống Mạc để Tần Ngu hả giận.

Tần Ngu tay mắt lanh lẹ giữ chặt cánh tay Cố Uyển Uyển, "Đừng đi."

Cố Uyển Uyển ngoái đầu nhìn lại, con mắt trợn thật lớn.

Tần Ngu hít một hơi thật sâu, hốc mắt có một chút đỏ lên, giọng nói cũng mang theo vài phần nghẹn ngào, "Vì mình, Uyển Uyển, đừng đi."

Nếu Tống Mạc đã lựa chọn coi nàng như một người không quen biết, thì ý tứ của hắn chính là, Tần Ngu, cô đừng đến dây dưa với tôi.

Mặc dù Tần Ngu cô nghèo, nhưng cũng có tự trọng, một người coi cô như vật thay thế, cô sẽ không đặt ở trong mắt, chỉ biết coi hắn như một cái phần tử làm ảnh hưởng bầu không khí, chính là cái rắm.

Huống chi, nếu cô xông tới dây dưa không rõ với hắn, cũng chưa chắc hắn sẽ tùy ý để cô càn quấy, Tống Mạc là ai chứ? Tống Mạc là đại thiếu gia của nhà họ Tống quyền lực nhất thành phố A này, nói một tay che trời cũng không quá đáng, mây mưa thất thường bản lãnh hắn có rất nhiều, Tần Ngu là ai? Tần Ngu chỉ là một người có gia cảnh bình thường, thân thế là một cô gái bình thường, cùng đấu với Tống Mạc sao? Cô còn chưa đủ khả năng đó.

Bây giờ không phải cô chỉ có một mình, cô còn có Tần Lãng, nếu như Tống Mạc biết sự tồn tại của Tần Lãng... Cô thật không dám nghĩ tiếp.

Bây giờ Tống Mạc chán ghét cô như vậy, cũng chưa chắc sẽ thích Tần Lãng, loại đàn ông máu lạnh như hắn, vì không muốn mang danh hiệu có con ngoài giá thú trên lưng, nói không chừng sẽ giết chết Tần Lãng. Còn nữa, nếu hắn không xuống tay với Tần Lãng, Tống gia cũng sẽ không bỏ qua cho Tần Lãng, cô đấu với hắn, chỉ có hai loại kết cục, hoặc là Tần Lãng biến mất trên thế giới này, hoặc là Tần Lãng bị Tống gia bắt đi, vô luận loại nào, người đau khổ cũng là cô.

Với Tống Mạc mà nói, Tần Lãng chỉ là sản phẩm mà hắn cống hiến một con tinh trùng, với cô mà nói, chính là máu thịt đi ra từ người cô, cho nên, cô chỉ

có thể nhìn Tống Mạc ở trước mặt cô lớn lối lướt qua, còn đêm hôm đó, cô coi như mình bị một con heo đâm trúng.

Rất lâu, Tần Ngu nắm chặt quyền, lúc mở miệng lần nữa, giọng nói đã lạnh nhạt, "Đi, trở lại tính tiền, ghi chép nguyên nhân kết quả về nhà bẩm báo tình hình chiến đấu với mẹ mình."

Cố Uyển Uyển nhìn thấy bộ dáng Tần Ngu như không có chuyện gì, lát sau, cười cười, "Yên tâm, chỗ mẹ cậu mình bảo đảm sẽ làm bà ấy thật cao hứng."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Muốn Quậy Nháo Khóc Lóc Om Sòm.

Cuối cùng Tần Ngu cũng giải quyết xong mẹ Tần, bà không hề tính toán chi li chuyện Tần Ngu để tuột mất con rễ rùa vàng kia, bà tiếp tục bắt tay vào chọn lựa đối tượng tiếp theo cho Tần Ngu, chuẩn bị ngóc đầu trở lại, rửa sạch sỉ nhục trước đó, tìm một người đàn ông ưu tú gấp một vạn lần so với thanh niên tài tuấn kia.

Tần Ngu ngồi chiếc BMW mini của Cố Uyển Uyển trở lại nhà trọ, sau khi mở cửa gọi vài tiếng, cô phát hiện, không thấy Tần Lãng ở đây.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, trong đầu Tần Ngu lóe lên gương mặt của Tống Mạc anh tuấn lại lộ ra vài phần lạnh lùng.

Lập tức, trong đầu giống như là có một trái bom sắp nổ tung, làm suy nghĩ của cô chia năm xẻ bảy, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại tiếng vang ong ong, khuôn mặt trắng bệch dọa người.

Tay chân không còn sức lực đứng trên mặt đất, giống như con ruồi di chuyển hỗn loạn, giống như điên, trong miệng không ngừng lầm bầm, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..."

Cố Uyển Uyển đỗ xe đi lên, chau mày lại nhìn một màn trước mắt, trong lòng mơ hồ cảm thấy một trận bất an, giọng nói nặng nề, "Tiểu Ngu, làm sao vậy?"

Tần Ngu giống như thấy được cây cỏ cứu mạng, đi lên phía trước níu lấy cánh tay của Cố Uyển Uyển thật sít sao, "Uyển Uyển, cậu biết số điện thoại của Tống Mạc không, địa chỉ nhà cũng được?"

Tống Mạc là danh nhân, những thông tin này đều là bí mật, Cố Uyển Uyển đương nhiên không biết.

Cô nhìn Tần Ngu lắc đầu, "A Ngu, cậu đang nói gì vậy? Đến cùng là làm sao vậy?"

Nhất thời cả người Tần Ngu giống như mất hồn, xụi lơ ngồi trên sô pha, nước mắt ào ạt chảy xuống, bất lực vùi đầu trong đầu gối, giọng nói nghẹn ngào, "Uyển Uyển, xong rồi, Tống Mạc anh ta sẽ không bỏ qua cho Tần Lãng."

Cố Uyển Uyển nghe được manh mối trong lời nói của Tần Ngu, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Đi tới vỗ vỗ lưng Tần Ngu, "A Ngu, cậu trước tiên đừng vội, nói không chừng, Tần Lãng không phải là bị Tống Mạc mang đi, dù sao, Tống Mạc còn không biết đến sự tồn tại của Tần Lãng mà."

Tâm tình kích động của Tần Ngu giống như người điên, ngước mắt nhìn về phía Cố Uyển Uyển, giống như rống lên, "Dựa vào năng lực của Tống Mạc thì có cái gì tra không được, nhất định là anh ta, là anh ta mang Tần Lãng đi!"

Cố Uyển Uyển trầm mặc, đúng vậy, Tống Mạc là người tình nghi lớn nhất.

Vành mắt Tần Ngu ửng đỏ nhìn căn phòng trống rỗng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, bây giờ không phải là lúc cô nổi điên, cô muốn tìm Tống Mạc để cứu Tần Lãng về.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm tên Tống Mạc, chợt, trong đầu lóe qua một tia sáng, mạnh mẽ đứng dậy từ trên ghế sô pha, bắt lấy tay Cố Uyển Uyển, "Mau, dẫn mình đến Tống thị!"

Cố Uyển Uyển theo sau lưng Tần Ngu chạy ra nhà trọ, ngồi vào xe, khởi động xe, như một dã thú gầm gừ, xe chạy như bay xông ra ngoài.

Trước tòa cao ốc Tống thị, Tần Ngu cởi thắt an toàn ra, tóc tai bù xù nhảy xuống xe, khí thế hung hăng đi đến cửa chính Tống thị.

Bảo vệ nhìn thấy Tần Ngu giống như bệnh nhân mới từ bệnh viện tâm thần ra liền cản cô lại.

Sắc mặt Tần Ngu lạnh nhạt trấn định ngước mắt, "Tôi muốn gặp Tống tổng của các người."

"Có hẹn trước không?"

"Không có."

"Thực xin lỗi, không có hẹn trước thì không thể vào."

Tần Ngu cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Tôi quen với Tống tổng của anh, anh thông báo một tiếng không được sao?"

"Không được, mỗi ngày có quá nhiều người giả mạo nói biết Tống tổng muốn đi vào Tống thị, xin lỗi chúng tôi không thể để cho cô đi vào." Thái độ của bảo vệ vẫn kiên nhẫn.

Tần Ngu lại như nhịn không được muốn quậy nháo khóc lóc om sòm.

Cố Uyển Uyển đi đến, kịp thời đè vai Tần Ngu lại, đi lên phía trước, nói với hai bảo vệ, "Phiền hai vị đi vào thông báo một tiếng, nói có một cô gái họ Tần tên Ngu muốn tìm Tống tổng, cô ấy có một chút chuyện quan trọng muốn nói với Tống tổng."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuyện Cũ Sẽ Bỏ Qua.

Trong phòng làm việc, Tống Mạc đang ngồi trên ghế, hai chân ưu nhã bắt chéo, ngón tay thon dài tùy ý cầm một cây bút máy xoay xoay, ánh mắt như có điều suy nghĩ rơi vào mặt bàn, thoạt nhìn bộ dáng rất lười biếng.

Tần Ngu? Nắm trong tay đồ trọng yếu của anh sao?

Chuyện thân mật giữa anh với cô chỉ là ngủ một đêm, như vậy cô ta có thể uy hiếp anh cái gọi là chuyện quan trọng sao, sợ cũng chỉ là hình khỏa thân.

Không đoán được, cô gái này lại còn có can đảm như vậy, dám chụp ảnh anh? Anh sẽ tận lực làm cô chết khó coi.

Một hồi lâu, ngước mắt lên, nhìn phụ tá Hứa Văn, giọng nói thuần hậu trầm thấp, "Gọi cô ta lên đây."

Mười phút sau, Tần Ngu như tên lửa đâm thủng cửa phòng làm việc.

Mắt Tống Mạc nữa nhắm nữa mở sau khi nghe được tiếng vang thật lớn liền mở choàng mắt, ánh mắt có chút không kiên nhẫn rơi vào trên người Tần Ngu.

Khắp người Tần Ngu đầy lửa giận nhưng sau khi chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Tống Mạc, không biết vì sao, liền bị dập tắt, cả người cũng sợ hãi không ít.

Ngũ quan của Tống Mạc góc cạnh lại nghiêm khắc, coi như không nói lời nào, giữa lông mày cũng có thể tạo ra một luồng uy nghiêm, diễễnđàànlêêquýýđôôn đó là một loại khí chất từ khi sinh ra đã có, làm cho người khác không dám khinh suất.

Trầm mặc ngắn ngủi.

Bốn năm nay, hai người mới chân chính chạm mặt, trong không khí chứa đầy một loại quỷ dị không nói nên lời.

Tống Mạc đốt một điếu thuốc, mở miệng trước, giọng nói đàn ông nhàn nhạt giống như sương mù truyền ra từ giữa đôi môi mỏng, "Nghe nói Tần tiểu thư nắm trong tay đồ quan trọng liên quan đến tôi?"

Tần Ngu hoàn hồn, hóa ra Tống Mạc còn nhận ra cô.

Nắm chặt quyền, suy nghĩ tới mục đích ngày hôm nay, cả gan mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tống Mạc, "Tôi không giữ thứ gì gọi là đồ quan trọng của anh, hôm nay tôi tới chỗ này, là tới tìm con trai."

Ánh mắt Tống Mạc híp lại, khuôn mặt bị sương mù bao phủ, thoạt nhìn có chút không quá chân thật, "Con trai?"

Tần Ngu tiến lên hai bước, ưỡn ngực, hất cái cằm lên, "Họ Tống, anh đừng giả bộ, giao con tôi ra, nếu không. . . ." Nhanh chóng quan sát chung quanh, phun ra một câu có chút khí thế, "Tôi sẽ đập phá phòng làm việc của anh!"

Thua người không thua trận, dáng người cô thấp, khí chất của cô cũng không cường đại như Tống Mạc, diễễnđàànlêêquýýđôôn nhưng cô có lý do, Tống

Mạc anh dựa vào cái gì động đến con trai của cô?

Tống Mạc hít một hơi thuốc lá, đứng dậy, từng bước từng bước đến gần Tần Ngu, há miệng, khói phủ lên mặt Tần Ngu, "Giả bộ? Tần Ngu, cô nói xem, tôi có lý do gì bắt con trai của cô đi chứ."

Thân hình cao lớn của người đàn ông bao phủ trên đỉnh đầu của Tần Ngu, một cỗ áp lực khổng lồ ép cô không dám thở mạnh, mùi thuốc lá rất nồng, Tần Ngu nặng giọng ho khan hai tiếng, há to miệng, lại phát hiện có chút cứng họng.

Bộ dáng của Tống Mạc thoạt nhìn hết sức thản nhiên, không có chút nào bị quẫn bách, chẳng lẽ, thật đúng là cô hiểu sai, Tần Lãng không phải là Tống Mạc mang đi?

Đang thất thần, mặt Tống Mạc ngay trước mắt, trong nháy mắt một mùi nước hoa đập vào mặt, diễễnđàànlêêquýýđôôn nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi Tần Ngu, theo đó còn có giọng nói dễ nghe của người đàn ông, "Ngược lại là cô, Tần Ngu, bốn năm trước vì cái gì bò lên giường của tôi?"

Khuôn mặt của Tần Ngu liền hồng lên giống như trứng tôm chín, một lát sau, đẩy Tống Mạc ra, lắp ba lắp bắp phun ra một câu, "Tôi, tôi bị mộng du, nếu không thì anh nghĩ rằng tôi sẽ não tàn muốn bò lên giường của anh à."

Ánh sáng trong mắt Tống Mạc loe lóe, não tàn? Bò lên giường của anh là não tàn sao? Rất tốt, cô gái này rất có khí phách!

Đứng lên, không biến sắc rút lui khỏi người Tần Ngu, "Chuyện bốn năm trước tôi có thể xem như chuyện cũ mà bỏ qua, nhưng hy vọng từ nay về sau, Tần tiểu thư đừng đến dây dưa với tôi nữa."

Anh sẽ bỏ qua chuyện cũ? Tên này nói nhảm gì thế, như thế nào, anh ta ngủ với cô còn nói anh ta bị thua thiệt?

Tần Ngu chỉ cảm thấy một trận sét đánh xuống trên đầu mình, lập tức một dòng lửa giận vọt lên não, vài bước tiến lên, một phen níu lấy cổ áo của Tống Mạc, "Tôi nói cho Tống Mạc anh biết, đừng tưởng rằng tôi hiếm lạ anh, ở trong mắt tôi, anh chỉ là cái rắm!"

"Hôm nay tôi đến đây, chỉ muốn anh giao con tôi ra, trừ lần này, nếu tôi lại xuất hiện trước mặt anh, Tần Ngu tôi cũng không phải là người nữa!"

Tay cầm điếu thuốc củaTống Mạc rủ xuống bên người, ánh mắt không đếm xỉa nhìn vào mặt Tần Ngu, "Vậy tôi cũng nói cho cô biết, con trai của cô không ở chỗ của tôi, nếu cô cứ dây dưa đòi người, xin lỗi, tôi chỉ có thể mời cô đến cục cảnh sát uống trà."

Tần Ngu ngước cằm lên quan sát vẻ mặt của Tống Mạc, lại nhìn không ra một chút sơ hở nào, xem ra anh ta không phải nói dối, chỉ là, nếu như Tần Lãng không ở trong tay anh, thì ở đâu?

Lông mày chau lại.

Trong không khí, lại truyền tới một hồi chuông điện thoại di động.

Chuông điện thoại di động trong trẻo như vậy, không thể nào đến từ Tống Mạc.

Tần Ngu cuống quít lấy điện thoại trong túi ra, "A lô?"

"Mẹ, con đang ở bệnh viện."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lay Động A Lay Động.

Giọng nói non nớt của Tần Lãng cách dây điện thoại rõ ràng truyền tới lỗ tai của Tần Ngu, Tần Ngu trợn tròn mắt... .

Một lòng bị lời nói của Tần Lãng mà khẩn trương, tay không tự giác được siết chặt lại, ngay cả ngữ điệu cũng cao hai bậc, "Con trai con bị làm sao vậy?"

"Không phải con bị làm sao vậy, là con làm Hinh Hinh bị làm sao vậy."

Hinh Hinh trong lời nói của Tần Lãng là một bé gái cách vách nhà bọn họ, gương mặt phấn nộn non nớt, cả ngày đi theo sau mông của Tần Lãng gọi anh Lãng anh Lãng, giống như gọi hồn.

Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm, thật may, Tần Lãng không mất một cọng tóc nào.

"Con làm Hinh Hinh bị cái gì?" Bất quá, làm con nhà người ta bị thương phải bồi thường tiền nha, một lòng của Tần Ngu lơ lững giữa không trung, lay

động a lay động.

"Hủy khuôn mặt." Tần Lãng tổng kết ngắn gọn và đầy đủ.

Tim Tần Ngu thiếu chút nữa ngừng đập, "Nghiêm trọng không?"

"Trên trán có một vết nhỏ, nghiêm trọng lắm mẹ à." Giọng nói của Tần Lãng nghe như tự trách cùng lo lắng.

Lòng của Tần Ngu mới lắng xuống, mấy trăm đồng thì cô có, không cần ra ngoài mua máu bán thận, "Con đừng lo lắng, nói cho mẹ tên bệnh viện, mẹ lập tức đến ngay."

Cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa, Tần Ngu nghe được giọng nói của Tống Mạc rất nhạt giống như không ăn muối, "Vào đi."

Giọng nói của Tần Lãng lấn đi giọng nói của Tống Mạc truyền tới, "Mẹ, là bệnh viện Nhân Ái."

Cuối cùng Tần Ngu dặn dò Tần Lãng vài câu mới cúp điện thoại.

Lúc này mới nhìn về phía Tống Mạc đứng bên cạnh, trên khuôn mặt anh không có tâm tình gì, thấy cô nói chuyện điện thoại xong, nghiêng đầu lại.

Tần Ngu lúng túng gãi gãi đầu, khuôn mặt trong nháy mắt liền lúng túng khom lưng uốn gối đứng lên, miệng cười cũng sắp toét đến mang tai, đưa tay vuốt lên cổ áo của Tống Mạc mới bị cô giày vò, diễễnđàànlêêquýýđôôn nịnh nọt nhìn về phía Tống Mạc, "Tống tổng, anh đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi, lời nói mới vừa rồi của tôi chỉ là cái rắm, anh ngàn vạn lần đừng coi là thật."

Tống Mạc từ đầu đến cuối không nói một lời, tùy ý để tay của Tần Ngu cọ tới cọ lui dưới xương quai xanh của anh.

Một lát, Tần Ngu cười hì hì thu tay lại, "Vậy cứ như thế, Tống tổng, bây giờ tôi sẽ lăn khỏi đây, bảo đảm lăn càng xa càng tốt, sau này sẽ không còn xuất hiện ở trước mặt của anh nữa."

Dứt lời, chạy trối chết rời khỏi phòng làm việc của Tống Mạc.

Trong phòng làm việc, Hứa Văn lẳng lặng đứng ở bên cạnh Tống Mạc, ngạc nhiên trong mắt còn chưa tản đi, ánh mắt chân thành roi vào trên áo sơmi màu trắng của Tống Mạc, "Tống tổng, trang phục..."

Hôm nay xem như anh được mở rộng tầm mắt, toàn bộ thành phố A ai cũng biết Tống Mạc thích sạch sẽ, không chịu được người khác đụng vào quần áo của anh, mà lúc nãy, diễễnđàànlêêquýýđôôn cô bé kia không chỉ đụng vào quần áo của anh, còn cọ xát ở phía trên rất lâu, mà lúc này Tống tổng không có tình người này thế nhưng không có phát hỏa, cũng không có lên tiếng ngăn lại, tình cảnh này là trăm năm khó gặp nha.

Tống Mạc cúi đầu quét một vòng ở ngực, giống như còn lưu lại nhiệt độ bàn tay trắng nõn của Tần Ngu, cảm giác nhẹ nhàng, hết sức kỳ diệu, lại làm cho anh có chút lưu luyến.

Một lát, anh đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, ánh mắt roi vào trên mặt Hứa Văn, "Lát nữa đưa đến tiệm giặt quần áo."

"Dạ, Tống tổng, vậy tôi ra ngoài trước."

"Đợi chút."

"Còn có chuyện gì sao?"

"Giúp tôi điều tra một người."

"Ai?"

"Tần Ngu, cùng con trai của cô ấy." Chần chờ mấy giây, Tống Mạc mới nhàn nhạt phun ra một câu nói.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạo Lực Gia Đình

Tần Ngu ngồi xe Cố Uyển Uyển một mạch nhanh như điện chớp chạy tới bệnh viện, trong hai mươi phút đi đường, diễễnđàànlêêquýýđôôn Cố Uyển Uyển liên tục cảm khái Tần Ngu sau khi mắng Tống Mạc máu chó đầy đầu, còn có thể sống sót đi ra khỏi Tống thị, còn Tần Ngu đang đau lòng mình sắp phải mất đi mấy tờ Mao gia gia.

Cửa bệnh viện, xe dừng lại, Tần Ngu liền bộ dạng xun xoe chạy tới cửa chính bệnh viện, Tần Lãng tựa tại cửa chờ đợi Tần Ngu khi thấy cô liến chạy vào trong ngực cô, mừng rỡ giống như tìm được người mất liên lạc nhiều năm.

Tần Ngu ngồi xổm người xuống nâng người Tần Lãng nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn xuống, "Con trai, thật sự không có chuyện gì chứ."

Tần Lãng ôm chân Tần Ngu, "Mẹ, con thật không có chuyện gì, chỉ là có chút sợ hãi."

"Sợ hãi sao, không có chuyện gì, con trai nên gặp nhiều sợ hãi, như vậy mới có thể biến thành một người đàn ông mạnh mẽ." Tần Ngu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tần Lãng.

Tần Lãng nói: "Nhưng trong sách nói, phải bị đánh nhiều mới có thể biến thành người đàn ông mạnh mẽ."

Tần Ngu nhíu mày: "Con xem sách gì?"

"Mưa gió của đại ca xã hội đen."

"..." Tần Ngu thật sự hoài nghi Tần Lãng biết xem mặt chữ hay không?

"Về sau lại thấy con xem loại sách đó liền phạt con rửa chân cho mẹ một tháng." Một cú đánh vào ót của Tần Lãng.

Tần Lãng bị đau nhe răng nhếch miệng, "Mẹ, thầy giáo nói, phải tránh bạo lực gia đình."

"Con lại xem loại sách đó thì bạo lực gia đình sẽ luôn luôn kéo dài nữa đấy, hơn nữa sẽ càng mạnh hơn, biết chưa?"

Tần Lãng vâng lời gật đầu.

Tần Ngu đứng dậy, dẫn Tần Lãng đi vào.

Cố Uyển Uyển đi theo tới, "Trên trán xước một vết nhỏ, chắc là ở khoa da liễu."

Hỏi thăm hướng khoa da liễu xong, đến lầu hai.

Quả nhiên, trong phòng bệnh, một bé gái đang vùi ở trong lòng ba ba mình khóc thút tha thút thít, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất vểnh lên, cho dù ai thấy cũng phải đau lòng.

Tần Ngu đi tới nhìn nhìn bé gái, lại áy náy nhìn về phía ba của Hinh Hinh, "Ba Hinh Hinh, thực tại xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, anh yên tâm, trở về tôi sẽ giáo dục bé lại, lần này xem phí bệnh viện bao nhiêu, tôi sẽ trả."

Cha của Hinh Hinh là người thành thật, biết rõ Tần Ngu là một cô gái trẻ một mình nuôi đứa bé cũng không dễ dàng, không làm khó, chỉ nói cho Tần Ngu tiền thuốc thang, phí đăng ký gì gì đó thì tự mình trả.

Sau khi Tần Ngu vạn phần cảm tạ, mang túi xách đi trả tiền, tổng cộng lại, cũng tốn hai trăm đồng.

Lúc đi ra, trong lòng là các loại không thoải mái, quay đầu lại liếc nhìn nhân viên thu tiền kia, diễễnđàànlêêquýýđôôn nhịn không được cảm khái một câu, bệnh viện bây giờ cũng lắm kẻ bịp bợm, chỉ có chút vết thương nhỏ, liền bắt người ta trả một số tiền lớn.

Rủ mắt xuống nhìn chằm chằm ví tiền móp méo của mình, bẻ bẻ đầu ngón tay, xem ra tháng này phải nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày.

Đang suy tư, không phát giác được tiếng bước chân truyền đến, cũng không thấy mặt người đàn ông đi tới, một giây sau, ầm một tiếng, đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Lồng ngực này không phải rắn chắc bình thường, lúc Tần Ngu đụng phải mắt liền nổ đom đóm, diễễnđàànlêêquýýđôôn trước mắt chỉ còn lại một bầu trời đầy sao, khóe môi co quắp sờ sờ cái trán, cảm nhận được một lực lớn, lung lay sắp đổ đứng tại chỗ, suýt chút nữa lảo đảo ngã gục.

Nhịn không được oán trách một tiếng, là ai nha, thấy cô là một cô gái nhu nhược, thiếu chút nữa té ngã cũng không đỡ một tý, có chút đạo đức nào hay không?

Đè nén oán trách giương mắt liếc nhìn người trước mắt, Tần Ngu liền ngây người…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp chính là đây!

Muốn chết tử tế cũng không được, người cô đụng phải, vừa vặn chính là Tống Mạc.

Trong tầm mắt, vẻ mặt của anh không chút thay đổi nhìn cô, có lẽ bởi vì bị cô đụng phải có chút đau, chân mày khẽ chau lại.

Trong lòng Tần Ngu lộp bộp một tiếng, trong đầu chỉ hiện ra một chữ, chạy...

Mà trên thực tế, đúng là cô cũng làm như vậy.

Chỉ là, kế hoạch không được thành công, bởi vì cánh tay của cô bị anh kéo lại, mạnh mẽ kéo lại, cô giãy giụa hai cái, trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, không cần nghĩ, Tần Ngu cũng biết nhất định trên cánh tay của mình đã đầy vết đỏ.

Không thể làm gì nữa đành phải quay đầu lại, trong mắt cô là một bàn tay trắng nõn đang kéo cánh tay của cô, nhìn qua hướng cánh tay bên cạnh, cô nhìn thấy một cô gái, nét mặt của cô gái ấy cực kỳ xinh đẹp, đang bễ nghễ quan sát cô, toàn thân đầy vẻ sang trọng.

Tần Ngu biết cô gái này, chính là vợ sắp cưới của Tống Mạc trong truyền thuyết, Lê Nhược.

Mới vừa nãy còn ở Tống thị, mà bây giờ Tống Mạc lại xuất hiện ở trong bệnh viện, còn đi cùng cô ta, như thế xem ra, tin đồn cũng không phải đồn bậy, không có lửa thì sao có khói, Lê Nhược rất có thể sẽ trở thành vợ của Tống Mạc.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy một màn này, đáy lòng lại khẽ nổi lên ghen tuông.

Lê Nhược Nhìn chằm chằm cô đang thất thần trống rỗng, có giọng nói xuyên thấu từ không khí đến trong tai cô, "Vị tiểu thư này, đụng vào người ta không nói xin lỗi sao?"

Lúc này Tần Ngu mới hoàn hồn, ý thức được mình hơi luống cuống.

Thu lại vẻ mặt cứng ngắc thoáng cái thay vào một bộ dáng cung kính vui vẻ, nhìn chằm chằm về phía Tống Mạc, khẽ khom người, "Tống tổng, thật ngại quá, là tôi mắt mù, đụng vào thân thể tôn quý của anh, tôi biết rõ anh ghét tôi, anh yên tâm, tôi liền đi khỏi."

Thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn.

Lê Nhược thấy thế cũng không một mực không tha.

Mà Tống Mạc, từ đầu tới đuôi cũng không nói một lời, giống như người đứng xem.

Tần Ngu thấy không có ai ngăn chặn mình, bộ dạng xun xoe chạy đi, chỗ này không phải là chỗ nên ở lâu, nếu như Tống Mạc đột nhiên giở chứng muốn cô bồi thường tiền thuốc thang, cái được không bù đắp đủ cái mất, Tống Mạc không phải người nhu nhược, chỉ đụng một cái liền chịu không nổi, mà là Tần Ngu cho rằng, loại giàu có như Tống Mạc, đều thích đùa cợt người khác, làm người ta khó xử.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn bóng dáng trong không khí càng lúc càng xa, bóng dáng nhỏ bé như vậy, trong lòng đột nhiên giật mình, bất quá chỉ một cái chớp mắt, liền bị anh mạnh mẽ đè xuống, cô gái này, anh hận còn không hết, làm sao có thể có tư tưởng với cô.

Lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, lập tức sải bước, "Đi thôi."

Lê Nhược rất nhanh theo kịp, cười tươi khoác cánh tay của Tống Mạc, như có điều suy nghĩ quan sát nét mặt anh vài lần, thử dò xét lên tiếng hỏi, "Anh biết cô bé lúc nãy sao?"

Giác quan thứ sáu của phụ nữ từ trước đến nay hết sức chuẩn, ánh mắt mới vừa rồi của Tống Mạc khi nhìn về phía cô bé kia thật không đơn giản, giữa bọn họ hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Môi mỏng của Tống Mạc hé mở, "Lúc trước, khi ở bên ngoài sinh sống đã quen biết."

"Anh rất quen thuộc với cô bé kia sao?" Lê Nhược cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Tống Mạc, hoặc là nói, là cô cảm thấy hứng thú với Tống Mạc.

Giọng nói của Tống Mạc có chút cứng ngắc khẽ quát một tiếng, "Lê Nhược!"

Lê Nhược lập tức im miệng, đáy mắt lóe lên một tia ý tứ hàm xúc không rõ.

Mấy giây sau, giọng nói của Tống Mạc hòa hoãn không ít, đẩy cửa khoa phụ sản ra, "Đi kiểm tra đi, về sau chuyện của anh, không cần em quan tâm."

Khúc quanh ở lầu hai, là bóng dáng của Tần Ngu đang lén lén lút lút, không biết vì sao, nhìn thấy bóng lưng của anh cùng người phụ nữ kia rời đi, cô lại ma xui quỷ khiến muốn biết bọn họ đến bệnh viện để làm gì.

Chỉ là, bây giờ thấy kết quả này, lại làm cho cô có chút hối hận.

Bởi vì Tống Mạc với người phụ nữ kia vào khoa phụ sản, như thế xem ra, tin đồn nói Lê Nhược mang thai con của Tống Mạc thực sự không phải là giả.

Đáy lòng tuôn ra một trận khổ sở, giống như có con sâu nhỏ gặm cắn ở trong ngực của mình.

Thất thần một hồi lâu, hoàn hồn, rời đi.

Cô và Tống Mạc, nên là người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Một Cuộc Giao Dịch

"Lê tiểu thư, đứa bé trong bụng cô hết sức khỏe mạnh." Bác sĩ trưởng Joy nhìn vào hình ảnh không rõ ràng lắm bên trong siêu âm B vừa cười vừa nói.

Vẻ mặt của Lê Nhược không có biểu hiện gì quá lớn, nhìn vào tìm không ra được một tia mừng rỡ, thậm chí, mang theo một tia hận ý.

Ngược lại, Tống Mạc mở miệng trước, "Cám ơn bác sĩ Joy, ông vất vả rồi."

"Không vất vả không vất vả." Người đàn ông cúi đầu khom lưng nói.

"Kiểm tra cũng đã kiểm tra xong rồi, Tống Mạc, chúng ta đi thôi." Lê Nhược giống như không muốn đợi quá lâu ở chỗ này, nhiều hơn một giây cũng không muốn.

Tống Mạc cũng không gò ép, tình trạng sức khỏe của Lê Nhược rất tốt, đứa bé trong bụng cô cũng hết sức khỏe mạnh, ở đây thêm cũng không được gì.

Hai người sóng vai đi ra phòng bệnh, vẻ mặt của Lê Nhược từ đầu đến cuối đều là mệt mỏi.

Tay Tống Mạc cắm trong túi quần, vẻ mặt nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lê Nhược một cái, "Sau này em phải làm sao bây giờ?"

Lê Nhược cúi đầu đi tới, bộ dáng đầy tâm sự nặng nề, "Em cũng không rõ."

"Là bạn bè tốt của em, Lê Nhược, anh khuyên em một câu, đừng tùy hứng, gả cho Thẩm Ngạn đi." Vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong giọng nói lại hơn vài tia ấm áp.

Lê Nhược nắm chặt lấy ngón tay, đốt ngón tay nổi lên một màu xanh trắng, ngực phập phồng kịch liệt, xem ra, lời nói của Tống Mạc đâm trúng chỗ đau của cô.

Hạ thấp giọng có chút thống khổ, rống lên một câu, "Tống Mạc, anh muốn em gả cho một tên cường hào sao? Không thể nào, đừng tưởng rằng Thẩm Ngạn hắn cường bạo em xong, là có thể đạt được em!"

Chuyện xảy ra vào một đêm hai tháng trước cứ tua đi tua lại trong đầu của Lê Ngược, Thẩm Ngạn bỏ thuốc kích dục vào trong rượu của cô, Thẩm Ngạn đặt cô lên giường, sau đó xé nát quần áo của cô, tất cả mọi thứ, cô đều nhớ rõ ràng rành mạch, cô hận thấu xương người đàn ông này! Nhưng nếu không phải thế lực của Thẩm gia lớn hơn thế lực của Lê gia, cô đã sớm tống Thẩm Ngạn vào trong ngục, người đàn ông này, nên lóc từng miếng thịt!

"Lê Nhược, Thẩm Ngạn là yêu em, huống chi, cậu ta còn là cha của đứa bé, về tình về lý, em gả cho cậu ta là thích hợp hơn ai hết." Tống Mạc lý trí phân tích rõ ràng.

Cảm xúc của Lê Nhược có chút mất khống chế, "Tống Mạc, không thể bởi vì Thẩm Ngạn là bạn tốt của anh anh liền nói chuyện giúp anh ta, em cũng là bạn tốt của anh, chúng ta thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, chuyện này, em mới là người chịu nhiều ủy khuất, anh cần phải đứng về phía em!"

"Đứng về phía em, thì em sẽ như thế nào?"

"Tống Mạc, em có thể bỏ đứa bé này, anh cưới em được không?" Lê Nhược ngước cằm lên nhìn Tống Mạc, đáy mắt như là khẩn cầu.

Tống Mạc nghiêng đầu, ánh mắt lạnh nhạt đứng lên, "Lê Nhược, giữa chúng ta, chỉ là một cuộc giao dịch, em phải biết rằng, trong lòng của anh, người đó không phải là em, anh không thể nào cưới em được."

Tay Lê Nhược đặt trên cánh tay của Tống Mạc co quắp liên tục, cũng đúng, Tống Mạc là ai chứ, không nói đến cô đang mang thai đứa bé của người đàn ông khác, nếu cô sạch sẽ, Tống Mạc cũng chưa chắc để ý đến cô, nếu không, cô đã ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, vì sao anh cũng chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô lâu một lần.

Đáy lòng của anh có người khác, cô rất rõ ràng.

Một hồi lâu, giọng nói khàn khàn lầm bầm một câu, "Nhưng mà, Tống Mạc, Mộ Song đi rồi, cô ấy bỏ rơi anh rồi..."

Hai chữ Mộ Song kia giống như một cây kiếm, thẳng tắp cắm vào tim Tống Mạc, trong nháy mắt sắc mặt của anh liền không vui, viền môi cơ hồ mím thành một đường thẳng, ngón tay ở trong túi quần sít sao nắm lại.

Rất lâu, mới chậm rãi buông ra, quát khẽ một câu, "Về sau không cho phép nhắc tới hai chữ Mộ Song ở trước mặt anh nữa!"

Có người tồn tại ở đáy lòng anh, tồn tại ở trong trí nhớ của anh, bất nhập tất cả, đuổi không đi, giống như là một cái nút thắt, không mở được, không bỏ được, đối với Tống Mạc mà nói, Mộ Song chính là loại tồn tại như vậy.

Lê Nhược tự biết mình đã đâm trúng chỗ đau củaTống Mạc, cũng liền ngoan ngoãn im miệng.

Cửa bệnh viện, Tống Mạc trực tiếp ngồi vào bên trong xe, Lê Nhược cũng đi theo, mở cửa xe tự nhiên ngồi vào, buộc chặt dây an toàn, nghiêng đầu, "Cùng em ăn một bữa cơm đi."

Đáy mắt của Tống Mạc giống như đóng băng, cho dù ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang sáng rỡ, cũng không thể tan ra, cả người anh vô cùng lạnh lùng, giọng nói cũng như sắc mặt của anh, "Buổi chiều trong công ty còn có việc, anh đưa em về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chồng Tương Lai

Khi hoàng hôn.

Trên bầu trời có những phiến mây đỏ lớn lan tràn ra, lửa đỏ, từng chút từng chút, từ từ trở thành nhạt, khi hòa vào mây trắng, biến thành màu hồng nhạt, trông rất đẹp mắt, nơi giao với đường chân trời lại có chút màu đậm, ánh sáng đỏ rực xuyên qua bầu trời xanh biếc, giống như xé rách bầu trời.

Ở độ cao 30 tầng, ánh sáng mờ nhạt vừa vặn, bình dị lướt qua thủy tinh không chút nào keo kiệt chiếu vào đầu vai rộng lớn và lọn tóc của người đàn ông, có vài tập hồ sơ để trên mặt bàn.

Hai tay người đàn ông vòng qua ngực đang định thần tựa lưng vào ghế ngồi, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm văn kiện trên bàn mà xuất thần.

Là tất cả tài liệu có liên quan đến Tần Ngu và Tần Lãng.

Không thể không nói, hiệu suất xử lý công việc của Hứa Văn rất nhanh, buổi sáng phân phó, buổi chiều có thể chứng thực.

Đương nhiên, chuyện này sở dĩ xử lý nhanh như vậy, cũng không thể loại trừ toàn bộ cuộc sống hơn hai mươi năm của Tần Ngu chỉ đơn giản giống như tờ giấy trắng, rải rác vài nét bút có thể phác hoạ ra, tra của cải nhà của cô quả thực so với làm một bài toán Olympic tiểu học còn muốn đơn giản hơn.

Tài liệu điều tra được hết sức cặn kẽ, nhỏ từ Tần Ngu cởi truồng móc tổ chim, lớn đến Tần Ngu lên đại học, không gì không rõ, liền ngay cả tám tuổi Tần Ngu vẫn còn ở nhà trẻ, loại chuyện sỉ nhục này cũng ghi chép rõ ràng rành mạch.

Cuộc sống việc vặt của Tần Ngu đối với Tống Mạc mà nói cũng không có ý nghĩa trọng đại gì, anh không có hứng thú xem những năm này cô có thể cười hay sinh sống gian khổ, anh cũng không có hứng thú xem cô thích ăn cái gì không thích màu sắc gì, những thứ này, chỉ có chồng tương lai của cô mới hết sức có hứng thú, thế nhưng tuyệt đối không phải là anh, anh cảm thấy hứng thú duy nhất chỉ có khi anh rời đi, bốn năm nay cô đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lần trước Tần Ngu tìm con trai liền đến địa bàn của anh, anh cảm thấy chuyện có chút kỳ quặc, ròng rã bốn năm Tần Ngu cũng không tìm đến anh, lại ở lúc con trai của cô mất tích mới tới tìm tận cửa, anh tự mình lý giải thành con trai của Tần Ngu có tồn tại một mối quan hệ lớn với anh, nếu không, vì cái gì Tần Ngu sẽ cảm thấy anh bắt con trai của cô đi.

Trong tài liệu ghi lại làm cho trong lòng của anh chấn động mạnh một cái, những suy đoán chậm rãi hình thành ở trong đầu anh.

Tần Lãng con trai của Tần Ngu năm nay vừa tròn bốn tuổi, mà khoảng cách anh rời khỏi Tần Ngu cũng là ròng rã bốn năm, đương nhiên, khả năng này chỉ là một trùng hợp, Tần Lãng nói không chừng là con của Tần Ngu và người đàn ông khác, nhưng trong tài liệu viết rất rõ ràng, Tần Ngu cũng chưa từng kết hôn, hơn nữa, những năm gần đây cô vẫn luôn ở một mình.

Chuyện xảo diệu là xảo diệu ở chỗ này, anh không khỏi hoài nghi, Tần Lãng chính là con trai của Tống Mạc anh.

Xem ra phải tìm thời gian bắt Tần Lãng đến làm giám định DNA, anh tuyệt đối không thể để cho con trai của mình lưu lạc ở bên ngoài, cũng tuyệt đối

không thể nào để cho con của anh đi theo người phụ nữ thô lỗ mà lại vô sỉ trôi giạt khắp nơi kia.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, suy nghĩ của Tống Mạc bị cắt đứt, đưa tay nhấn nhấn huyệt thái dương, nhàn nhạt nói câu, "Vào đi."

Hứa Văn giẫm giày cao gót mười phân màu đen đi tới, vòng eo mảnh giống như hồ lô, "Tống tổng, dạ tiệc sinh nhật của Phó đổng đã đến giờ."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Huyết Quang Tai Ương

Phía chân trời rốt cục cũng thu lại hào quang, mặt trời chậm rãi ẩn vào đường chân trời.

Thời tiết đã là cuối thu, mỗi khi đêm đến, trong không khí sẽ tràn ra một tầng sương mù, mấy năm gần đây cơ hồ chỉ số sương mù tất cả trong thành thị đều ở mức từ từ dâng lên, thành phố A là thành phố phát triển kinh tế nhanh chóng nhất, chỉ số sương mù lảo đảo vượt lên đầu tại những thành thị khác, vì những thành thị khác mà làm gương mẫu tốt đẹp.

Trong ngày thường sương mù không lớn như vậy, đại khái là do thời tiết hôm nay, toàn bộ trời đều mơ hồ một lớp bụi, âm u, sắp đổ mưa.

Lái xe ở phía trước, Tống Mạc ngồi ở ghế sau nhắm tròng mắt dưỡng thần.

Lối đi là một cái đường nhỏ tương đối vắng vẻ, giờ cao điểm có thể tránh kẹt xe, không có xếp thành hàng, cũng không có tiếng còi liên tiếp, con đường nhỏ này vô cùng yên tĩnh, tâm tư lái xe cũng bớt căng thẳng.

Một tay giữ vô lăng, tùy ý ở trên đường cái tăng tốc lao nhanh.

Bên trong một con hẻm nhỏ đột nhiên xông ra một chiếc xe điện sáng ngời, lúc lái xe hoàn hồn, cục diện đã không thể tránh khỏi, gắt gao đạp thắng xe xuống, lốp xe cùng mặt đường ma sát, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, đâm vào màng nhĩ làm đau tai.

Chốc lát sau, một tiếng vang thật lớn, bùm một tiếng, mơ hồ trong sương mù, lái xe chứng kiến chiếc xe điện kia trượt ra ngoài, bởi vì thắng gấp nên bị ngã, hai người trên xe một lớn một nhỏ song song rơi xuống trên mặt đất.

Khuôn mặt người lái xe bị dọa trắng bệch, Tống Mạc không kiên nhẫn mở mắt ra, cúi đầu nói một câu, "Đi xuống xem tình hình một chút, có thể sử dụng tiền giải quyết thì tốt."

Lái xe cởi giây nịt an toàn ra bước xuống xe.

Tần Ngu từ trên mặt đất đứng lên, lòng bàn tay cùng khuỷu tay có chỗ nhỏ bị trầy da, Tần Lãng không có bị thương, chỉ là bị kinh hãi, ngồi dưới đất không nhúc nhích, cậu vẫn chỉ là một đứa bé, chưa có kinh nghiệm trải qua tai nạn xe cộ, không giống Tần Ngu trấn định như vậy.

Tần Ngu đi tới ôm lấy Tần Lãng đang ngơ ngác, dùng sức vuốt vuốt mặt Tần Lãng, "Con trai, không có chuyện gì, đừng sợ, mẹ ở chỗ này."

Có lẽ là độ mạnh yếu hơi lớn, Tần Lãng đau nhe răng nhếch miệng, một giây sau, khóc ra thành tiếng, "Mẹ, chúng ta là chưa chết sao? Nơi này không phải là âm tào địa phủ hả? Mẹ, con còn nhỏ như vậy, con không muốn chết, Hinh Hinh nói chờ con lớn lên sẽ gả cho con, con còn chưa cưới cô ấy mà..."

Tần Ngu đưa tay xoa xoa nước mắt Tần Lãng, "Con không chết, mẹ cũng không chết, con xem ở đây không có đầu trâu mặt ngựa, cũng không có Diêm vương gia, con sờ xem, tay mẹ còn nóng này."

Tần Ngu kéo bàn tay nhỏ bé của Tần Lãng qua an ủi.

Tần Lãng vẫn chỉ là đứa bé, thời khắc sợ hãi này nên bị như vậy.

Cuối cùng Tần Lãng phục hồi tinh thần lại, nín khóc mà cười, may mắn chính mình còn có thể chờ lớn lên lấy vợ.

Tần Ngu ôm lấy Tần Lãng, vừa đi một bước, thân thể như là bị say rượu loạng choạng, suýt nữa ngã, rủ mắt xuống, hóa ra là giày cao gót bị trẹo.

Tần Lãng bị hù dọa nằm ở trên lưng của cô nháy mắt to ngập nước, "Mẹ mẹ có phải bị thương hay không, mẹ thả con xuống đi, con có thể tự mình đi."

Tần Ngu suy nghĩ một chút, buông Tần Lãng xuống.

Cởi giầy, vừa mới xách lên, oạch một tiếng, gót giày nện xuống đất.

Lái xe thong thả bước chân đến, "Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có bị thương không?"

Tần Ngu thở dài một hơi, năm hạn bất lợi, ra cửa đã quên xem lịch, xem ra mấy ngày trước đây xem quẻ trên đường vậy mà nói cực chuẩn, cô là có huyết quang tai ương nhưng là gì thì người xem quẻ không nói cho cô biết, cô còn có tai ương vụn vặt.

Thoạt nhìn sắc mặt người lái xe hết sức cung kính, từ trước đến nay Tần Ngu không mấy thích trò làm người khác khó xử, không nhiều chuyện, không đến mức nhân cơ hội lấy của người ta một khoản, tuy cô nghèo nhưng cũng không làm ra chuyện như vậy.

Đang muốn khoát khoát tay, cùng Tần Lãng về nhà.

Tài xế kia bước lên một bước, "Vị tiểu thư này, cô đừng nên báo cảnh sát, chúng ta có thể thương lượng một chút, nói đi, bao nhiêu tiền để có thể giải quyết chuyện này."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14

Tiền? Bước chân của Tần Ngu dừng lại, như thế nào, bộ dáng cô chanh chua, nhìn giống như lừa tiền sao?

Tần Ngu ghét những kẻ giàu có, đời này cô ghét nhất là có người đưa tiền ra áp chế cô.

Lập tức tức gận, bước chân thong thả trở lại trước mặt người lái xe, khóe môi khẽ nhếch, híp đôi mắt mang theo một tia lãnh ý đánh giá người lái xe từ trên xuống dưới, "Anh cho tôi tiền sao, người có tiền đúng không, nhiều tiền không có chỗ tiêu xài sao?"

Người lái xe há to miệng, lại không biết nên nói cái gì, dù sao người có tiền không phải là ông, ông chỉ là người làm bán mạng lấy tiền lương mà thôi.

Tần Ngu nhìn thấy bộ dáng người lái xe khúm núm, tự biết ông không phải là chủ.

Hai tay vòng trước ngực, ánh mắt lướt qua người lái xe như có như không rơi vào chiếc Bintley đậu không xa, mặc dù sắc trời âm trầm như vậy, nhưng đường nét thân xe vẫn rất rõ ràng.

Cười nhạo một tiếng, đúng là người có tiền a.

Khinh thường thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người lái xe, "Trở về nói cho chủ của ông, tôi không cần tiền dơ bẩn của người đó, tiền là cái gì chứ, tôi có tay, sẽ tự mình kiếm, tội gì để người đó cầm mấy tờ tiền dơ bẩn đến vũ nhục tôi, ông gọi người đó xuống nói câu xin lỗi, chuyện hôm nay coi như kết thúc."

Người lái xe nhìn nhìn Tần Ngu, lại quay đầu lại nhìn nhìn xe, suy nghĩ một chút, quay người trở lại.

Bên trong xe, Tống Mạc đang lẳng lặng nhìn phía ngoài cửa xe, hình như anh nhìn thấy người quen.

Cửa xe bị mở ra, thân thể người lái xe bước vào, trên mặt có vẻ sợ hãi, "Thiếu gia, cô gái kia…." Lén giương mắt nhìn Tống Mạc một cái, mới không trôi chảy phun ra nửa câu, "Cô ấy muốn cậu xuống xe nói xin lỗi cô ấy."

"Không phải đã nói ông dùng tiền giải quyết sao?" Tống Mạc nói.

"Thiếu gia, cô gái kia không cần tiền, muốn cậu nói xin lỗi với cô ấy." Lái xe như sắp khóc.

Dựa vào tính tình của Tống Mạc, làm sao có thể ăn nói khép nép nói xin lỗi.

Tần Ngu đứng ở đó rất lâu, cũng không thấy có người xuống xe, có chút mất kiên nhẫn, xách lấy giày trong tay khập khiễng đi đến.

Nghiêng người dựa vào thân xe, giày cao gót trong tay nện lên mui xe lộp cộp, "Con rùa đen rúc đầu trong kia, có can đảm thì ra đây, tôi bảo đảm không đánh chết người đâu."

Bên trong xe không có động tĩnh, ngược lại người lái xe từ trong xe bước ra, nhìn thấy Tần Ngu đang đập lên mui xe kêu lách cách, bị hù dọa nghẹn họng nhìn trân trối.

Cửa sổ xe là kính một hướng, người bên ngoài không nhìn thấy người bên trong, gan Tần Ngu vô cùng lớn, nhất quyết không tha dùng lực nện giày cao gót lên cửa kính xe, "Không phải các người có tiền sao, đến đây, ra đây cầm lấy tiền của các người đập chết tôi đi, người có tiền hay lắm sao! Ra đây, đi

ra để cho tôi mở mang tầm mắt..."

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, mấy giây sau, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống.

Sau của sổ xe, lộ ra khuôn mặt người đàn ông không chút thay đổi.

Người đàn ông rủ mắt nhìn lướt qua giày cao gót ở trước mắt mình, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào mặt Tần Ngu, “Mời lấy giày cao gót của cô ra khỏi trước mặt tôi.”

Nụ cười trên mặt của Tần Ngu khi nhìn thấy người đàn ông một khắc kia liền cương cứng, giọng nói tùy tiện lạnh nhạt của người đàn ông làm toàn thân cô run lên, giầy trên tay rơi xuống đất.

Trong đầu trống rỗng, cô không có cách nào dùng từ để diễn tả sự ngu xuẩn của mình, thế nhưng không có mắt lại đụng phải họng súng tìm đường chết, đang mất hồn, giọng nói nhẹ nhàng của anh lại một lần nữa truyền vào tai cô, "Nghe nói cô muốn tôi xin lỗi cô?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mặt Mũi Bầm Dập

Tần Ngu hận không thể lập tức cắn lưỡi tự sát ở trước mặt Tống Mạc, không trách được người ta thường nói xúc động là ma quỷ, thật đúng là, bây giờ cô cảm thấy mình gặp phải quỷ mê muội, nó đang đưa cánh tay thật dài giữ cổ họng của cô, mà cô giống như một tên hề đang ra sức giãy giụa.

Vốn là cô muốn trốn, nhưng Tống Mạc cũng đã mở miệng nói chuyện, nếu cô không trả lời một câu, chính là cô rất không có tố chất, trọng điểm là, Tống Mạc này là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi nói không chừng sẽ ghi hận cô, kết thành hiềm khích sẽ không tốt, cô sợ Tống Mạc chỉnh cô cực khổ đến chết.

Suy nghĩ một chút, cái khó ló cái khôn, uốn khuôn mặt ngượng ngùng nở nụ cười, "Tống tổng, nào có, anh nghe lầm rồi, tôi nói là hôm nay anh không chấp nhận lời xin lỗi của tôi tôi sẽ không đi, tôi dong dài như vậy là muốn nói câu xin lỗi anh." Tần Ngu cảm thấy kể từ sau khi gặp lại Tống Mạc, cô liền biến thành tay sai chuyên nghiệp, nếu ở thời kỳ kháng chiến chống Nhật, nhất định cô sẽ là anh hùng trượng nghĩa.

Tống Mạc cảm thấy mình bị điên rồi, nếu là trước kia, anh đã gọi cục cảnh sát đến đây xử lý, mà hôm nay, thế nhưng anh bị ma xui quỷ khiến muốn trêu cợt Tần Ngu, mà nguyên nhân chỉ là anh cảm thấy bộ dáng Tần Ngu khom lưng uốn gối hết sức có ý vị.

Đúng thật là hết sức có ý vị, trước kia thường thấy bộ dáng Tần Ngu hung hăng lớn lối, bây giờ có thể nhìn bộ dáng cô ăn nói khép nép như vậy cũng là một bộ mặt khác.

Khẽ nghiêng đầu, rất hứng thú nhìn chằm chằm Tần Ngu, "Vậy cô nói đi, tôi nghe."

"Tống tổng à, là tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn, là tôi không có mắt đụng vào xe quý giá của anh, anh cũng đừng trách tôi, từ nhỏ tôi chính là người không có mắt, nếu không thì lúc trước cũng sẽ không trèo lên trên giường của anh, làm bẩn tâm hồn thuần khiết của anh, hôm nay sai lầm cũng là một mình tôi anh đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng tôi, nếu không sẽ làm bẩn danh tiếng cao thượng của anh sẽ không tốt. . . . ." Tần Ngu cười như không cười, trước mặt thì đang nói xin lỗi, sau lưng sớm đã rủa Tống Mạc bầm dập.

Đương nhiên Tống Mạc nghe được, nhìn qua ánh mắt thâm thúy của Tần Ngu, một hồi lâu, nhàn nhạt phun ra một câu, "Thấy cô thành tâm xin lỗi như vậy, tôi cũng sẽ không so đo, hôm nay cô chỉ cần bồi thường mấy ngàn đồng là được."

"Bồi thường tiền." Tần Ngu liền giống như mèo xù lông, trừng tròng mắt tức giận.

Tống Mạc đưa tay gõ cửa sổ xe, "Cô phá xe của tôi, chẳng lẽ không cần bồi thường tiền sao?"

Tần Ngu nắm chặt tay đang rủ xuống bên người, Tống Mạc anh giỏi lắm. Lời nói không biết xấu hổ cũng nói ra, hôm nay cô không đánh cho da mặt anh ta xưng phù thì cô không gọi là Tần Ngu.

Vừa mới vén ống tay áo lên, trên mặt đột nhiên nhiễm chút ẩm ướt, ngay sau đó, giọt mưa lớn như hạt đậu liền nối nhau đỗ xuống.

Tần Ngu giật mình, nhớ tới Tần Lãng đang đứng không xa ngay cả áo khoác cũng không mặc.

Lau nước mưa trên mặt, giận dữ nhìn thoáng qua Tống Mạc thoải mái nhàn nhã ngồi ở trong xe, cô cũng biết, vừa gặp phải loại như Tống Mạc sẽ không có chuyện tốt gì.

Không còn tâm tư tiếp tục so đo với Tống Mạc, vội vàng ném xuống một câu, "Chuyện bồi thường tiền ngày khác chúng ta lại nói tiếp." Sau đó khập khiễng chạy.

Dưới một tầng hơi nước, tầm nhìn càng bị thu hẹp, một mảnh mông lung, Tống Mạc nhìn thấy thân hình Tần Ngu có chút cô đơn, cô liền đi chân không trên đất, trong tay xách giày cao gót, nước mưa khắp người, khập khiễng khập khiễng, trong cơn mưa bụi, nhỏ bé giống như sắp không nhìn thấy.

Ngón tay thon dài nhàn hạ đặt ở trên ghế ngồi khẽ nhúc nhích, giương mắt nhìn về phía lái xe, "Lái xe, đuổi theo."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cởi Quần Áo Xuống

Chân cao chân thấp nện xuống đất làm Tần Ngu cảm giác toàn thân mình đều trở nên vô cùng nặng nề, dứt khoát cởi chiếc giày còn lại, cùng xách hai chiếc trong tay, sải bước chạy tới chỗ Tần Lãng.

Cởi áo khoác trên người ra trùm lên người Tần Lãng, bao bọc cả thân thể bé nhỏ của Tần Lãng vào trong.

Xoay người đỡ chiếc xe điện ngã trên đất, nhìn nhìn, không có hư hỏng gì, chỉ là đèn xe bị bể thôi.

Quay đầu lại hô với Tần Lãng một tiếng, "Lên xe."

Tần Lãng hết sức nghe lời, nhấc cả tay chân bò lên trên ngồi yên ở sau xe.

Đột nhiên gia tăng sức nặng làm Tần Ngu nhịn không được hít một hơi khí lạnh, lòng bàn tay chảy máu cọ xát với tay lái, lại thấm nước mưa, đau rát.

Chau mày lại đè nén đau nhức, ném giày cao gót vào trong lòng Tần Lãng, cưỡi xe rời đi.

Sau lưng truyền đến một hồi tiếng còi xe hơi kịch liệt, kèm theo tiếng bánh xe cán lên vũng nước mưa, đều rơi vào tai Tần Ngu.

Tần Ngu lau nước mưa trên mặt, quét mắt, liền nghe được giọng nói của người lái xe, "Vị tiểu thư này, thiếu gia của chúng tôi mời cô lên xe."

Tần Ngu vặn tay ga lớn hơn nữa, tạo một khoảng cách với chiếc xe hơi, tên Tống Mạc này, một bụng ý đồ xấu, cô mới không tin lòng tốt của anh ta, huống chi Tần Lãng đang ngồi phía sau cô, nếu bị Tống Mạc chú ý tới bộ dáng của Tần Lãng, sau này cô còn có ngày yên lành sao?

Hạ thấp giọng nghiêng đầu dặn Tần Lãng một câu, "Con trai, cầm áo khoát trùm kín lại."

Tần Lãng rất nghe lời, bao bọc mình lại giống như cái bánh chưng, không lộ một kẽ hở, ngay cả miệng cũng không ló ra.

Xe phía sau đuổi theo rất nhanh, lần này người mở miệng nói chuyện không phải là lái xe, mà là Tống Mạc, giọng nói đàn ông nhiễm mưa bụi dày đặc, từ trong không khí truyền đến lại có vài tia mờ ảo, "Tần Ngu, lên xe."

Tần Ngu không kiên nhẫn quay đầu lại, "Tống Mạc anh cứ ở chỗ này giả làm người tốt đi."

Tần Lãng ngồi ở ghế sau nghe được hai chữ Tống Mạc liền len lén từ trong quần áo lộ ra hai con mắt to quay vòng vòng, lần trước cậu nhìn thấy một người đàn ông giống cậu như đúc trên TV cũng tên là Tống Mạc.

Vừa nhìn thiếu chút nữa lên tiếng kêu lên hai chữ ba ba, cũng may Tần Ngu kịp thời rống to một tiếng, "Con trai, ngồi vững, mẹ muốn gia tốc." Tần Lãng mới nhanh chóng mím miệng nhỏ lại.

Trong buồng xe đột nhiên vang lên một tràng tiếng chuông điện thoại đơn điệu mà buồn tẻ, Tống Mạc lấy ra, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, không vội bắt máy, lại nhìn thoáng qua chiếc xe điện đang chạy nhanh bên ngoài, giọng trầm trầm nói với lái xe một câu, "Đuổi theo."

Sau đó mới nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hơi lo lắng của Hứa Văn, "Tống tổng, tiệc sắp bắt đầu, bây giờ anh đang ở đâu?"

Tống Mạc nhàn nhạt trả lời một câu, "Tôi lập tức liền tới."

Cúp điện thoại, trực tiếp cởi bỏ áo khoác tây trang trên người.

Chỉ là xe điện hai bánh dù thế nào cũng không sánh bằng xe bốn bánh, xe của Tống Mạc rất nhanh đuổi kịp xe của Tần Ngu.

Tần Ngu hổn hển rống một tiếng, "Tống Mạc anh có ngừng lại không, đừng cản đường có được không, không muốn thì tôi sẽ bồi thường tiền cho anh,

anh một thân là tổng giám đốc bạc tỉ, vì mấy ngàn mà đuổi theo tôi như vậy, anh có biết xấu hổ không?"

Tống Mạc không nói gì, ra lệnh người lái xe đến gần xe Tần Ngu, sau đó vươn cánh tay ném áo khoác trong tay tới trên cánh tay của Tần Ngu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Khách Sạn Cường Hào

Một dòng hương nước hoa phảng phất vào mặt, Tần Ngu chỉ cảm thấy ấm áp trên cánh tay, lúc mở to hai mắt, phát hiện trên cánh tay mình nhiều một áo khoác tây trang, sợi vải vô cùng thượng hạng.

Tần Ngu dừng xe chau mày lại, gắt giọng hỏi, "Tống Mạc, áo khoát của anh thế nào lại bay lên tay tôi, anh đấy, có phải muốn dùng chiếc áo này làm tôi mê mụi phải không?" Cô không biết Tống Mạc đang muốn làm cái gì, suy nghĩ của cô là nhất định Tống Mạc muốn ném cái áo này lên đầu cô, kết quả tay run, quỷ kế không thể thực hiện được, chỉ ném trúng cánh tay cô.

Tống Mạc thu hồi nửa người và cánh tay, trời mưa quả thật có chút lớn, mấy giây công phu liền làm ướt tóc và áo sơ mi của anh.

Không để ý tới Tần Ngu đang oa oa kêu loạn, khép cửa sổ xe lại, thản nhiên nói một câu với lái xe đang dè dặt lái xe phía trước, "Đi thôi."

Lái xe thở phào nhẹ nhõm, may mắn là cuối cùng mình không cần duy trì tốc độ ngang hàng với chiếc xe kia nữa, bởi vì trời mưa đường hết sức trơn, phải lái xe hơi thành tốc độ của xe đạp,hơn nữa còn phải tới gần xe, quả thật không phải lá chuyện dễ dàng.

Tần Ngu không thấy Tống Mạc trả lời, đáp lại cô chỉ có tiếng xe nghênh ngang rời đi bên cạnh cô, lúc cô phục hồi tinh thần lại, trong tầm mắt chỉ còn lại cái mông xe tăng tốc vụt khói.

Mưa rơi hình như càng lớn, Tần Ngu không kịp nghĩ đến Tống Mạc cuối cùng là có ý gì, bất chấp tất cả mặc áo khoát của Tống Mạc lên người, chiếc áo rất dài, vạt dưới cơ hồ rủ xuống đến tận đầu gối của Tần Ngu, dài thì có thể làm áo mưa mặc, ngược lại công dụng che gió che mưa rất tốt, mặc lên người vô cùng ấm áp.

Tay áo có chút dài, giống như trang phục hát tuồng, Tần Ngu vén tay áo lên, lau mặt một cái, một lần nữa nắm chặt tay ga, trong lòng nhịn không được cảm khái một câu, tây trang thiết kế cho tổng giám đốc mặc vào thật thoải mái, cảm giác toàn thân cũng thấm thấu một dòng hương vị tiền.

Tần Lãng yên lặng ngoan ngoãn ngồi ở phía sau quan sát đột nhiên lên tiếng, "Mẹ, tây trang mẹ đang mặc là của ba ba hả?"

Tần Ngu híp mắt bất chấp mưa, nước mưa đổ ập xuống mặt, lời nói của Tần Lãng làm lòng cô cả kinh, há to miệng, thiếu chút nữa bị nước mưa chảy xuống làm sặc chết.

Ho khan vài cái, phí sức từ trong miệng nói một câu, "Con trai, đừng nói chuyện, nước mưa chảy vào miệng rồi."

Tần Lãng gối đầu mơ hồ vào áo ồm ồm nói một câu, "Mẹ con biết rồi."

Tần Ngu ra thở ra một hơi, gia tăng tay ga, một chiếc xe điện giống như tia chớp xuyên qua trong màn mưa, dần dần biến mất...

Lầu dưới Danh Môn.

Danh Môn là một nhà hàng sang trọng, một tòa cao ốc có khoảng năm mươi tầng, bên trong trang hoàng lại khí phái tao nhã, mỗi một món ăn rẻ thì mấy trăm, đắt thì mấy ngàn, một bàn tiệc rượu tiêu mấy vạn cũng chẳng có gì lạ, giống như ăn vàng, đương nhiên, từ tên của nó cũng không khó nhìn ra, đây là một khách sạn cường hào.

Bentley màu đen chậm rãi dừng lại.

Hứa Văn sớm đã chờ bên ngoài lập tức che ô màu đen đi đến, cửa xe mở ra, Tống Mạc nghiêng người bước ra, mặc áo sơ mi trắng, thoạt nhìn tác phong nhanh nhẹn, chỉ là thời gian như vậy, thời tiết như vậy, tác phong nhanh nhẹn như vậy khó tránh có chút ngờ nghệch.

Mắt Hứa Văn sắc bén phát hiện tóc con của Tống Mạc có vài sợi bị ướt, không chỉ sợi tóc, áo sơ mi của anh chỗ ống tay áo cũng rõ ràng có vết nước ngấm vào, ngay cả ống tay áo tối màu bởi vì ngấm nước mà mơ hồ tỏa sáng, nhịn không được hỏi câu, "Tống tổng anh mắc mưa ? Quần áo làm sao lại ướt?"

Tống Mạc rủ mắt xuống xẹt qua ống tay áo áo sơ mi, trực tiếp đi về phía trước, "Không sao."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Con Gái Đầu Cơ Trục Lợi

Trước cửa phòng riêng, đoàn người giám đốc Phó cung kính ra đón.

Tống Mạc mặc áo trắng quần đen, đơn giản như vậy nhưng khi đứng chung trong một đám người cũng là hạc giữa bầy gà.

Trong lúc trò chuyện vui vẻ, thoạt nhìn khuôn mặt của Tống Mạc cũng hiền hoà, bắt tay với giám đốc Phó, thản nhiên nói một câu, "Trên đường vì có một số việc nên đến trễ, hy vọng giám đốc Phó thứ lỗi." Mặc dù lời nói khiêm tốn, trên mặt lại không có một chút ý muốn xin lỗi, một câu không kiêu không nịnh.

Giám đốc Phó cười sáng rỡ, "Đâu có đâu có, Tống tổng có thể tới chính là vinh hạnh của Phó Tiển tôi."

Không nói đến thế lực của Tống thị ở thành phố A, cho dù là một cái tên Tống Mạc, cũng đủ để cho người ta kính sợ, bốn năm trước, nhà họ Tống vẫn chỉ là người dẫn đầu trong ngành bất động sản, bốn năm sau, Tống Mạc phát triển sản nghiệp của gia tộc qua nhiều lĩnh vực khác, kể cả ngành trang phục, ngành mỹ phẩm, ngành đá quý, thậm chí là giới giải trí, không sót ngành nào, có thể nói như vậy, bởi vì ở thành phố A này Tống thị đã chiếm một nữa, bởi vậy Tống Mạc một bước liền trở thành nhân vật truyện kỳ của thành phố A, lời đồn đãi không ai biết thế lực của anh đến đâu.

Đương nhiên đồn đãi có thể có chút phô trương, nhưng ở lĩnh vực kinh doanh, thiên phú và thủ đoạn của Tống Mạc đã quá rõ ràng.

Cho nên bây giờ tuy Tống Mạc còn rất trẻ, nhưng người người đều kính sợ cậu ta.

Nhóm người chào xã giao xong liền đi vào.

Có mặt ở đây thì không ai là không phải người quyền thế trong thành phố A, nhìn ai cũng ăn diện quyền quý, vô cùng xa hoa.

Nhân viên phục vụ bưng khai rượu đi đến, Tống Mạc thuận thế cầm lấy một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, khẽ nhấp một ngụm, mùi rượu lan tỏa trong miệng, là RomanneeConti, loại rượu đỏ này rất khó mua được trên thị trường, chắc là vận chuyển hàng không từ nước Pháp đến.

Có người đi tới trước mặt, là Phó Tiển, bên cạnh ông ta còn có một cô gái nét mặt tinh xảo đi theo, mặc lễ phục dạ hội màu trắng, thuần khiết như nữ thần Athena, ý cười trên mặt dịu dàng như nước, rõ ràng khuôn mặt chỉ vừa mới hơn hai mươi, cơ thể lại thành thục không tương xứng với tuổi.

Ánh mắt của Tống Mạc có chút không đếm xỉa tới nhìn Phó Tiển, vẻ mặt người đàn ông cười khôn khéo.

Trường hợp như vậy Tống Mạc đã nhìn quen lắm rồi, người muốn làm thông gia với nhà họ Tống nhiều như cá ở sông, mấy năm này, chưa bao giờ dừng lại.

Cô gái kia tiến lên vài bước, vươn tay với Tống Mạc, "Tống tổng, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu."

Tống Mạc cũng vươn tay bắt lấy, cái bắt tay vô cùng ngắn ngủi, "Thật vinh hạnh."

Phó Tiển đi lên phía trước, "Tống tổng, đây là Phó Cẩn, năm vừa mới hai mươi, mới vừa trở về từ nước ngoài, học quản lý kinh doanh, bây giờ đang phụ làm việc ở trong công ty của tôi, hôm nay dẫn nó đến là để làm quen với nơi đây."

Tống Mạc cười như không cười, "Phó tiểu thư thông minh hơn người, sau này nhất định có thể trở thành trợ thủ của giám đốc Phó."

Phó Tiển cười đến vui vẻ, hai ba câu liền dời cuộc nói chuyện đến bán con gái, "Đứa nhỏ Cẩn Cẩn này rất thông minh, nhưng có chút tùy hứng, thật không biết sau này ai dám cưới nó đây."

Phó Cẩn ở bên cạnh hờn dỗi một câu, "Cha."

Tống Mạc cười cười, đáp lại một câu, "Phó tiểu thư ưu tú như thế, nhất định người theo đuổi nối liền không dứt, Phó đổng phải lo lắng nhiều rồi."

"Người theo đuổi thì nhiều, nhưng chưa chắc ai cũng ưu tú, nếu có thể ưu tú như Tống tổng, đương nhiên tôi không cần phải lo lắng nhiều rồi."

"Tôi tin rằng trong nhóm người theo đuổi Phó tiểu thư không thiếu người ưu tú hơn tôi."

Phó Tiển khẽ ngẩn ra, rõ ràng chính là không đoán được Tống Mạc sẽ trực tiếp từ chối như thế.

Rất nhanh, phục hồi tinh thần lại, cười to, "Được rồi, thanh niên các người nói chuyện với nhau đi, ông già tôi đây liền không cản trở."

Thái độ của ông ta rất rõ ràng, mặc kệ Tống Mạc có để ý đến con gái của ông ta hay không, ông ta cũng muốn mặt dày mày dạn nhét Phó Cẩn vào trong tay Tống Mạc.

Mà con gái của ông ta, giống như cũng rất thích ý liền kề sát lại người Tống Mạc.

Phó Tiển đi khỏi, Phó Cẩn tiến lên, cũng mặc kệ Tống Mạc có hứng thú với cô ta hay không, tự nhiên bắt chuyện.

Đơn giản là mượn lý do kinh doanh nghĩ cách tiếp cận Tống Mạc.

Từ đầu đến cuối Tống Mạc xa cách nhìn cô, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa hai câu.

Buổi tiệc còn chưa kết thúc, Tống Mạc lại không còn kiên nhẫn, rõ ràng ánh mắt nhìn vào Phó Cẩn, nhưng trong đầu lại nghĩ tới Tần Ngu có bị ướt mưa hay không, có thể bị cảm hay không.

Rất lâu, lấy lại tinh thần, lại bị ý nghĩ của mình làm kinh ngạc, mấy ngày gần đây, giống như anh đã suy nghĩ quá nhiều về cô gái Tần Ngu này.

Ngửa đầu uống ngụm rượu cuối cùng, yết hầu lên xuống, khi tay đặt ly rượu xuống, không đếm xỉa tới cô ta, lên tiếng, "Phó tiểu thư, Tống mỗ không thể uống thêm nữa, thứ cho tôi không thể tiếp tục cùng cô trò chuyện."

Dứt lời, xoay người, không để ý tới Phó Cẩn ở sau lưng có bất mãn hay không.

Phó Cẩn ngẩn người, một lát sau, nhìn bóng lưng cao lớn của anh đã đi xa, cánh môi khẽ nhếch, đáy mắt phát sáng lên

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Hứa Giang Nam

Khi Tần Ngu về đến nhà, toàn thân đã ướt sũng, đẩy xe điện tới hành lang trong nhà trọ, tháo tây trang trên người mình xuống, đôi môi run rẩy lẩm bẩm một câu, "Xem ra tây trang cao cấp cũng không thể không thấm nước, lạnh chết cô nãi nãi tôi rồi."

Dùng một ngón tay xách cổ áo của chiếc áo, lại đi đến túm lấy áo khoác trên người Tần Lãng.

Tần Lãng ôm giày cao gót của Tần Ngu vì bị lạnh nên nhảy tới nhảy lui, lạnh như vậy cũng vẫn như cũ không có cách nào ngăn cản tâm tư tò mò của cậu, chớp chớp đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn Tần Ngu chằm chằm, "Mẹ, người đàn ông kia chính là ba ba sao?"

Tần Ngu nhìn đôi mắt to của Tần Lãng đầy mong đợi muốn biết câu trả lời mấy giây, "Đừng nói chuyện, cẩn thận làm nước mưa chảy vào trong miệng.

Tần Lãng lau vệt nước mưa trên mặt, "Mẹ, chúng ta đã về đến nhà, không còn mưa nữa, mẹ không cần nói sang chuyện khác."

Hiển nhiên Tần Ngu đã đánh giá thấp chỉ số thông minh của Tần Lãng, Tần Lãng là một đứa trẻ trưởng thành sớm, lời của cô hoàn toàn không lừa được Tần Lãng.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Không có nước mưa nhưng sẽ có gió lạnh, gió thổi vào bụng sẽ bị đau."

Tần Lãng nhăn mũi có chút đỏ, "Vậy mùa đông gió thật to, vì sao chúng ta vẫn còn mở miệng nói chuyện, hơn nữa nói xong bụng cũng không đau."

Tần Ngu có chút nhức đầu, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, kéo Tần Lãng lên lầu.

Tần Lãng vô cùng cố chấp, vừa bước lên bậc thang vừa nói lảm nhảm, "Mẹ, người đàn ông kia chính là ba ba, rõ ràng người đó chính là ba ba, vì sao mẹ không thừa nhận..."

Tần Ngu ở tại lầu hai, căn phòng nhỏ, đối với hai người mà nói đã rất rộng rãi rồi.

Trong căn hộ hết sức trống trải, bước ở trên bậc thang sẽ phát ra tiếng đế giày và mặt đất chạm vào nhau, Hứa Giang Nam luôn dựa ở bên cửa nhắm mắt chờ Tần Ngu về, khi nghe được tiếng vang chậm rãi mở mắt ra, một đôi mắt đẹp, mắt đào hoa mang theo một chút quyến rũ, giống như mây mù mang một loại mê người.

Tần Ngu rủ mắt xuống kéo Tần Lãng giẫm lên bậc thang cuối cùng.

Hứa Giang Nam nhìn thấy dáng người quen thuộc, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra ấm áp vui vẻ đi lên phía trước, "Tiểu Ngu, em về rồi."

Tần Ngu đang bị Tần Lãng nói lảm nhảm quậy đến tâm phiền ý loạn, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói trong trẻo như nước, dễ nghe và quen

thuộc, ngẩng đầu lên, là Hứa Giang Nam tám năm chưa gặp.

Tần Ngu sững sờ ở đó, một cái chớp mắt, cô cảm thấy thời gian phảng phất trở về tám năm trước, cũng là tình cảnh như thế này, Hứa Giang Nam mang theo vali to như vậy đứng ở trước cửa phòng cô, anh nói với cô: "Tiểu Ngu, anh phải đi." Lúc ấy Hứa Giang Nam thi đỗ đại học, phải đi xa, Tần Ngu ngậm miệng, nước mắt không tiếng động từ hốc mắt chảy xuống, làm ướt áo, ngày đó Hứa Giang Nam chính là bộ dáng mang theo hành lý từng bước từng bước đi ra khỏi tầm mắt của cô, cô nhìn theo bóng lưng Hứa Giang Nam đã đi xa, ngửa mặt chạy vào đêm mưa đang giàn giụa, từ đó về sau, vòn vẹn tám năm, cô cũng chưa từng nhìn thấy Hứa Giang Nam.

Người này đã từng nói muốn lớn lên cùng cô, nói muốn đi đến đầu bạc cùng cô, lại cứ tàn nhẫn rời đi như vậy, Tần Ngu yêu say đắm nên tan nát cõi lòng, cho đến sau này rất nhiều đêm Tần Ngu lại mơ tới Hứa Giang Nam nói tạm biệt với mình, cũng không chịu được khóc tỉnh từ trong mơ.

Thời gian tám năm, cô không còn nhớ thời niên thiếu của mình từng thích một người đến khắc cốt ghi tâm, cô chôn toàn bộ đoạn thời gian mang theo màu hoa đào chua xót ấy, tám năm sau, anh lại bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống yên tĩnh của cô, năm tháng không còn như lúc ban đầu, nhưng Tần Ngu không thể không thừa nhận, tâm của cô lại kiềm chế không được mà nhảy lên, giống như lúc trước.

Rất lâu, thời gian đọng lại, Tần Ngu mới tìm được giọng nói của mình, mờ ảo phảng phất như đám mây, "Anh Giang Nam."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Còn Ngốc Như Vậy

Hứa Giang Nam vẫn dịu dàng như cũ, ngay cả khóe môi luôn mang ý cười kia cũng chưa từng thay đổi.

Một tay anh xách hành lý, một tay nhận lấy áo trong tay Tần Ngu, khi ánh mắt chạm đến áo khoác tây trang màu đen, lông mày cau lại, rất nhanh không để lại dấu vết trở lại bình thường, theo Tần Ngu vào phòng.

Phòng không lớn, thậm chí có chút chật chội, nhưng mỗi một vật trong phòng đều sắp xếp thật ngay ngắn, coi như là thoạt nhìn có chút cổ xưa, cũng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Có lẽ là dầm mưa quá lâu, Tần Ngu nhịn không được hắt xì, Hứa Giang Nam buông đồ trong tay, "Nhà vệ sinh ở đâu?"

Tần Ngu ngẩn người, chỉ chỉ bên tay phải.

Hứa Giang Nam nhấc chân đi đến nhà vệ sinh, Tần Lãng ôm giày cao gót nhìn bóng lưng của Hứa Giang Nam, lại nhìn Tần Ngu từ khi nhìn thấy Hứa Giang Nam liền bắt đầu duy trì bộ dáng ngẩn người thất thần, "Mẹ, chú xinh đẹp này là ai?"

Tần Ngu hoàn hồn, cầm lấy giày cao gót trong lòng Tần Lãng, lông mi rũ xuống, "Là một người bạn của mẹ."

Tần Lãng còn muốn mở miệng nói cái gì, Hứa Giang Nam từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong tay cầm khăn lông khô, đi đến trước mặt hai người, kéo Tần Lãng qua, khăn lông trong tay đặt lên đầu Tần Lãng, lau nhè nhẹ, khóe môi mang theo ý cười dịu dàng nhìn về phía Tần Ngu, "Tiểu Ngu, đây là Tần Lãng con trai em sao, chuyện của em anh cũng có nghe mẹ em nói."

Thân thể Tần Lãng ngẩn ra, hưởng thụ sự chăm sóc ngoài ý muốn của một người đàn ông khác, loại cảm giác này hết sức kỳ diệu, chắc đây được gọi là tình thương của ba ba mà các bạn thường nói, Tần Lãng khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn, lặng lẽ cho Hứa Giang Nam một chút khen ngợi.

Lau tóc Tần Lãng khô một nửa, Hứa Giang Nam đứng dậy, động tác tự nhiên kéo Tần Ngu lại, tỉ mỉ lau cho cô, "Đầu tóc ướt sẽ bị cảm."

Tám năm không gặp, Hứa Giang Nam đã không còn là chàng thiếu niên trẻ trung như lúc trước, thân hình của anh trở nên cao ngất, đường nét của anh thay đổi thật rõ ràng, khuôn mặt cởi bỏ nét tươi tắn thời niên thiếu, thay vào đó là sự thành thục của một người đàn ông.

Bàn tay to của anh như có như không chạm vào mặt Tần Ngu, là nhiệt độ ấm áp, trên người của anh không có mùi nước hoa như trên người của Tống Mạc, lại mang theo một hương sữa tắm trong trẻo, toàn bộ bao trọn lấy Tần Ngu, Tần Ngu không có tiền đồ liền đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Hứa Giang Nam.

Thời gian giống như dừng lại ở giây phút này, bị một bàn tay vô hình lôi kéo, trong không khí yên tĩnh Tần Ngu chỉ có thể nghe được tiếng tim đập như sấm nơi ngực mình, cảm giác hết sức vi diệu, giống như cảm giác Hứa Giang Nam nhẹ nhàng dắt tay cô mấy năm trước, cũng rung động như vậy, cũng không biết phải làm sao như vậy.

Rất lâu, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói dễ nghe của Hứa Giang Nam, như một dòng nước trong suốt chảy vào lòng người, "Được rồi, em và Tần Lãng đi tắm rửa, anh đi làm cơm."

Bàn tay của Hứa Giang Nam xuyên qua tóc Tần Ngu, động tác dịu dàng, giống như con sâu nhỏ bò qua bò lại ở trong lòng Tần Ngu, đáy lòng ngứa

ngáy.

Nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, dắt tay Tần Lãng xoay người.

Cúi đầu đi chưa được mấy bước, bên tai truyền đến giọng ầm ầm ĩ ĩ của Tần Lãng, "Mẹ, bên kia là phòng ngủ, mẹ đi nhầm chỗ rồi."

Sau lưng truyền đến tiếng cười của Hứa Giang Nam, "Tiểu Ngu, tám năm qua như thế nào mà em vẫn còn ngốc như vậy."

Tần Ngu hé ra mặt càng đỏ hơn, giống như sắp bị thiêu cháy, thấp giọng lầm bầm một câu, "Anh mới ngốc đấy." Cùng với Tần Lãng giống như con chim cút rụt lại thân thể cứ như trốn chui vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Giống Ba

Tần Ngu xử lý qua loa miệng vết thương.

Tạo bọt khắp người Tần Lãng, Tần Lãng như con cá chạch trong tay cô trượt qua trượt lại, bọt xà bông quệt vào mặt Tần Ngu, lại không thể che hết vết đỏ ửng trên mặt cô.

Tần Lãng cười hì hì duỗi bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mập mạp ra chọc vào khuôn mặt Tần Ngu, "Mẹ, mẹ thích chú kia phải không?"

Tần Ngu trừng Tần Lãng một cái, đáy mắt không ngăn được vui vẻ, "Tiểu nhân tinh, không có cái gì là con không biết."

Tần Lãng nhăn nhăn mũi, "Con không biết là mẹ có phải vứt bỏ ba ba hay không."

Tần Ngu nhéo nhéo khuôn mặt Tần Lãng, "Mẹ sẽ nói cho con biết một lần cuối, người đàn ông kia không là ba của con."

"Rõ ràng chú ấy và con giống nhau như đúc."

"Đó là ngoài ý muốn, trên cái thế giới này có rất nhiều người giống nhau như đúc."

"Đó là sinh đôi, con cùng ba ba lại không phải là sinh đôi."

"..."

Tần Ngu đưa tay vỗ trán, trưởng thành sớm cũng là bệnh, hôm nào cô phải mang Tần Lãng đi bệnh viện xem một chút, xem trưởng thành sớm còn chữa được hay không.

"Tốt lắm, tối hôm nay cũng đừng nghĩ xem Vua Hải Tặc tập 705."

Tần Lãng mím mím môi, không nói thêm gì nữa.

Lúc Tần Lãng mặc quần áo đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng đã nồng nặc mùi thơm của cơm, tiểu côn trùng tham ăn trong bụng bé đã chạy loạn, nuốt một ngụm nước bọt, đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, người đàn ông đang đeo tạp dề bận rộn, tạp dề màu hồng phấn thắt ở trên người đó có chút tức cười, Tần Lãng toét miệng cười hì hì đi tới, "Thúc thúc tối hôm nay chúng ta ăn cái gì?"

Tần Lãng vô cùng tự lập, nó biết ở nhà trẻ ngoại trừ không được cãi lộn với đám trẻ ngốc ngốc đáng yêu nó còn biết tâm sự việc nhà với cô giáo, tiếng đồn người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe bể bánh tuyệt đối không phải hư danh, Tần Ngu cảm thấy điểm này Tần Lãng được di truyền từ mình, bởi vì Tống Mạc là một ngọn núi băng vạn năm, dù cố gắng cũng không che dấu được tính cách đó, tuỳ thời tuỳ chỗ đều bày ra vẻ mặt giống như người khác đào phần mộ tổ tiên nhà mình, rất đáng đánh đòn, trên người anh từ đầu đã không có loại gen có thể khiến người ta vui vẻ này

Hứa Giang Nam cười vuốt cái đầu nhỏ của Tần Lãng, chúng ta ăn Hồ Điệp Diện.

"Hồ Điệp Diện là cái gì, lớn lên rất giống mặt bươm bướm sao?"

"Nhóc con, con rất thông minh." Hứa Giang Nam phát ra một câu khen ngợi Tần Lãng từ nội tâm, bởi vì em gái của anh Khương Bối khi ở tuổi của Tần Lãng, cho rằng Hồ Điệp Diện chính là bươm bướm làm thành mặt.

Tần Lãng không chút nào khiêm tốn, "Giống ba con."

Tay Hứa Giang Nam đang xắt thức ăn ngừng lại, "Sao không giống mẹ?"

Tần Lãng ngoéo ngón trỏ với Hứa Giang Nam, một bộ dạng thần bí.

Hứa Giang Nam cười đi tới gần, liền nghe giọng nói mềm mại của Tần Lãng, "Mẹ con rất ngốc, chú cũng nhìn ra, bất quá mẹ con không cho con nói với người khác mẹ ngốc, nếu không mẹ sẽ cho con ăn cà rốt một tháng."

"Tại sao con biết ba ba con cũng rất thông minh?" Hứa Giang Nam học bộ dáng của bé hạ thấp giọng hỏi một câu.

"Bởi vì ba ba con là đại tổng giám đốc, thường xuyên lên TV." Bộ dáng Tần Lãng rất tự hào.

Tần Ngu lê dép vào phòng bếp, Tần Lãng lập tức bày ra một bộ dạng nghiêm trang, Tần Ngu giúp Hứa Giang Nam vớt bọt, "Hai người nói cái gì đó, lén lén lút lút?"

Hứa Giang Nam rắc rau thơm đã cắt lên mặt, cười cười, "Vụng trộm khen em xinh đẹp."

Trên mặt Tần Ngu lại ửng hồng, "Bỏ đi, còn vụng trộm, về sau công khai khen, em nhận."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đều Rất Thích Con

Lúc cơm nước xong xuôi thì cũng không còn sớm nữa, Tần Ngu đi tới bên cửa kính nhìn ra ngoài, nhìn trời mưa dường như không thể tạnh ngay được, xem ra có thể mưa cả đêm không ngớt.

Va ly hành lý của Hứa Giang Nam vẫn để ngoài phòng khách, phía trên còn để hai chiếc áo khoác ướt nhẹp.

Tần Ngu đi tới tay cầm lấy hai cái áo khoác ướt đó mang vào toilet để bỏ vào ngâm, cho dù có giặt sạch cũng không thể phơi khô ngay được.

Hứa Giang Nam vẫn còn rửa chén trong phòng bếp, Tần Ngu nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần, lại nhìn xuống va ly hành lý màu đen kia, ánh mắt chợt sáng lên, giống như một vì sao sáng lên giữa đêm khuya. leê quý d0n9

Một lúc sau, về phòng ngủ ôm một đống chăn mền đi ra.

Tần Lãng đang ngồi trên ghế salon chăm chú xem ti vi, Tần Ngu đem chăn để bên cạnh Tần Lãng, vỗ vỗ đầu Tần Lãng, "Sắp tới mười giờ rồi, con nên đi ngủ thôi."

Tần Lãng nhìn đống chăn mền bên cạnh, chớp chớp mắt, "Mẹ, cái chú kia hôm nay sẽ ngủ lại nhà chúng ta à? "

"Ừ, mưa lớn quá, chú ấy không có chỗ ở."

"Sao không để cho chú ấy ngủ ở khách sạn?"

Tần Ngu lại có loại xúc động muốn xách Tần Lãng lên nhét trở về trong bụng mình. leê quý d0n9

"Bởi vì bên ngoài trời mưa quá lớn, chú ấy không tiện đi tìm khách sạn."

"Mẹ, con cũng biết, thật ra là do mẹ thích chú ấy cho nên không nỡ đuổi chú ấy ra ngủ ở khách sạn có đúng không?" Đôi mắt đen của Tần Lãng sáng lên giống như viên bảo thạch.

Tần Ngu ngồi xuống xếp bằng bên cạnh Tần Lãng, "Con có biết thích là như thế nào không?"

"Biết chứ, ở trong nhà trẻ các bé gái đều muốn hôn con, đó là thích, các bạn ấy đều rất thích con."

"..."

"Những chuyện này là do ai nói cho con biết?" Tần Ngu sắp nổi cáu, xem ra cô phải tìm cơ hội dạy bảo, uốn nắn lại Tần Lãng thôi.

"Dì Uyển Uyển nói cho con biết."

Tần Ngu cắn răng nghiến lợi gằn ra một câu từ trong miệng, "Cố - Uyển – Uyển."

Từ nay về sau, cô thề, từ nay về sau cô sẽ không bao giờ giao Tần Lãng cho Cố Uyển Uyển không đáng tin cậy này nữa, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ Tần Lãng sẽ trưởng thành sớm mất.

"Về sau con chú ý không được nghe dì con nói hươu nói vượn, phải nghe lời mẹ lời nói, nhớ kỹ chưa."

Tần Lãng chần chừ một lát, bé đang hoài nghi chỉ số thông minh Tần Ngu.

Tần Ngu ngắt nhéo khuôn mặt trắng trắng mềm mềm giống như sữa của Tần Lãng, "Không nghe lời về sau sẽ không cho con xem Vua Hải Tặc nữa."

Tần Lãng nghiêm túc gật đầu, "Mẹ, con sẽ nhớ kỹ, đã nhớ rất kỹ rồi."

Tần Ngu hài lòng gật đầu, đưa tay bấm tắt ti vi, tiện thể bế Tần Lãng đi vào phòng ngủ.

Sau khi chúc Tần Lãng ngủ ngon xong, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Hứa Giang Nam đã xong việc đang ngồi trên sô pha uống nước, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt anh, khiến cho gương mặt anh tuấn của anh càng thêm dịu dàng.

Nhìn thấy Tần Ngu đi ra, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Tần Ngu đến ngồi xuống.

Tần Ngu khó có dịp nhu thuận như thế, trực tiếp đi lại ngồi xuống bên cạnh.

Ít nhiều gì cũng có chút thận trọng, dù sao cũng đã tám năm không gặp, Tần Ngu không có thể nào tự nhiên như trước kia mà ngồi bên cạnh Hứa Giang Nam, cũng không thể nào tự nhiên làm ổ trong lòng Hứa Giang Nam như trước kia, những ngày vui vẻ và vô tư như vậy đã qua rồi.

Ánh mắt Hứa Giang Nam nhìn thẳng vào gương mặt của Tần Ngu, trong mắt có một tầng sương mù, những lời tự trách nói không nên lời, "Tiểu Ngu Nhi, những năm vừa rồi, em có khỏe hay không?"f

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Vì Tống Mạc

Có khỏe hay không?

Tần Ngu để tay lên ngực tự hỏi.

Cô không biết.

Cô chỉ nhớ rõ, mùa hè Hứa Giang Nam rời đi ấy, suốt mùa hè cô đều chui trong phòng rơi nước mắt, trong trí nhớ, mùa hè đó vĩnh viễn không có ánh mặt trời sáng rỡ, trong không khí vĩnh viễn bay lơ lửng một hơi thở tuyệt vọng, giống như đến bây giờ còn ngửi được.

Cô không thể không nghĩ tới, nếu như năm ấy Hứa Giang Nam không có đi, hiện tại cô ra sao, có lẽ cô đã gả cho Hứa Giang Nam, hoặc bọn họ đã có một cục cưng đáng yêu như Tần Lãng, có lẽ cô không cần trôi dạt khắp nơi nhiều năm như vậy.

Lúc vừa mới sinh hạ Tần Lãng, ban ngày cô đi làm, ban đêm chăm sóc Tần Lãng, cả đêm cả đêm không thể ngủ, mệt đến mỗi một giây thần kinh đều chết lặng, cuộc sống giống như vĩnh viễn không có cuối cùng, không ánh sáng sáng, trong đêm khuya, cô co rúc như một cô vợ nhỏ bị lạnh nhạt một nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc nào cô cũng nghĩ tới có ai có thể xuất hiện cho cô một bả vai dựa vào, nghĩ tới có ai có thể nói với cô một câu Tần Ngu, đừng sợ, có anh ở đây, nhưng cho tới bây giờ cũng không có, cô một người sống trong những năm tháng khó khăn nhất, một người nghiêng lảo đảo, sống thành bộ dạng không sợ trời không sợ đất này, cuộc sống đau khổ không làm cô sụp đổ, trải qua tất cả những thống khổ, cô không sợ hãi nữa, cô đã trở nên chết lặng, cho dù có một ngày cuộc sống trở nên hỏng bét hơn nữa, cô nghĩ cô cũng nhất định chịu đựng được.

Tốt hay không tốt, đã vô vị.

Rất lâu, giương mắt nhìn Hứa Giang Nam, nở nụ cười, "Em sống vô cùng tốt."

Hứa Giang Nam chậm rãi đưa tay cầm tay Tần Ngu, giữa lông mày tràn đầy đau lòng, "Tiểu Ngu Nhi, đã nhiều năm như vậy, em vẫn mạnh mẽ như vậy."

Bàn tay của Hứa Giang Nam ấm áp khô ráo, Tần Ngu lại cảm thấy lòng bàn tay nóng hổi dọa người, cảm giác bài xích không hiểu được từ đáy lòng sinh ra, làm cho cô muốn rút tay ra, nhưng anh nắm chặt như vậy, chặt đến ngón tay của cô ma sát với mỗi vân tay của anh, không cách nào rút ra.

Bầu không khí có chút lúng túng.

Hứa Giang Nam mở miệng nói, rơi vào bên tai Tần Ngu chính là áy náy cùng tự trách, "Tiểu Ngu Nhi, thực xin lỗi, năm ấy anh không nên rời khỏi em, là anh không tốt, anh hối hận rồi, hiện tại anh nghĩ trả lại cho em những năm tháng này, em nguyện ý cho anh cơ hội này không?"

Em nguyện ý cho anh cơ hội này không?

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi xào xạc, đột nhiên Tần Ngu xuất hiện tâm phiền ý loạn, những sợi mưa dày đặc mỏng manh như tơ kia giống như bỏ quên đáy lòng của cô, xen lẫn quấn quanh, một mảnh hỗn độn.

Cô phát hiện, chính mình không biết làm sao, đối với Hứa Giang Nam đã từng yêu sâu nặng, cô lại mờ mịt.

Là vì Tống Mạc sao?

Mặt mày rũ xuống, ánh mắt không biết rơi ở nơi nào, mất tiêu.

Rất lâu, không để lại dấu vết rút tay của mình từ lòng bàn tay của Hứa Giang Nam ra, đứng dậy, "Em mệt mỏi, có chuyện gì sau này hãy nói đi, em đã giúp anh lấy chăn mền ra, khuya hôm nay chỉ có thể ủy khuất anh ngủ ở trên ghế sofa một đêm ."

Dứt lời, Tần Ngu xoay người, cơ hồ là chạy trối chết, từ ghế sô pha đến phòng ngủ cô bất quá chỉ vài mét ngắn ngủi, cô lại năm lần bảy lượt suýt nữa trượt chân té.

Cô không biết đến tột cùng mình đang trốn tránh cái gì, tám năm trước vô số lần cô khát vọng đột nhiên có một ngày Hứa Giang Nam trở lại nói với cô một câu như vậy, tám năm sau, thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, Hứa Giang Nam cuối cùng trở lại, những lời này đúng như mong ước, cô lại không muốn nghe.

Là do hai người đã thay đổi sao?

Hay là giữa bọn họ còn có Tống Mạc?

Đêm này, Tần Ngu không chợp mắt được...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ảnh Chụp Của Cô

Mưa to không biết đã tạnh từ lúc nào.

Khi Tần Ngu chậm rãi mở mắt ra, đã có tia nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên gương mặt và hai vai của cô, còn thể nhìn thấy vô số những hạt giống như những hạt bụi nhỏ li ti bay lơ lửng trong không khí.

Nhức đầu quá, trong đầu giống như đang đeo chì, nặng đầu muốn chết.

Mũi cũng bị nghẹt, hình như là đã bị cảm.

Nhíu nhíu mày, ánh mắt theo bản năng nhìn lên đồng hồ treo tường trước mặt, rất rõ ràng, đã chín giờ ba mươi lăm phút.

Chín giờ ba mươi lăm phút...

Đầu Tần Ngu giống như bị người ta giáng cho một cái, một giây sau, tóc tai vò rối thành một đống bù xù ở trên đầu.

Tần Lãng bị đi học muộn! Cô cũng bị trễ giờ làm! Chết chắc rồi, chết chắc rồi!

Vừa mới đứng dậy xỏ dép vào, còn chưa bước đi, đầu óc choáng voáng một trận, hai mắt tối sầm thiếu chút nữa thì ngã bổ nhào xuống đất.

Tần Ngu cái khó ló cái khôn, cũi người dựa vào tủ, một lúc sau mới mở mắt ra, mọi vật đã hiện ra rõ ràng trong mắt.

Cô nhìn thấy một cái bình giữ nhiệt màu hồng phấn, bên cạnh có vài viên thuốc màu vàng, màu đen, thoạt nhìn rất giống là thuốc độc, ngoài ra còn có cái điện thoại di động, một tờ giấy được kẹp dưới cái điện thoại.

Tần Ngu đưa tay nâng trán làm cho mình tỉnh táo đôi chút, cầm điện thoại di động lên, cầm lấy tờ giấy để dưới điện thoại lên đọc.

Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ nằm rải rác, không viết hết một phần tư mặt giấy, chữ viết rất đẹp, nhìn những dòng chữ có thể tưởng tượng ra người cầm

bút viết ra dòng chữ có những ngón tay rất thon dài. le^e quyy do^nn

Cô rất quen thuộc, đây là chữ viết của Hứa Giang Nam, bài tập của cô từ trên xuống dưới, từng trang từng trang đều là chữ của anh, những năm học trung học đó, không ít lần anh bị cô ép làm bài tập giúp cô.

Chữ viết đẹp như vậy, ngoại trừ người đàn ông dịu dàng như Hứa Giang Nam ra, không ai có thể viết được như vậy.

Trên đó viết: Tiểu Ngu Nhi em bị cảm, lại còn bị sốt nữa, ở công ty em anh đã xin nghỉ giúp em rồi, Tần Lãng thì anh sẽ đưa nó đi học, trong ngăn tủ là thuốc hạ sốt và thuốc cảm, em uống thuốc xong thì lên giường đắp chăn ngủ một giấc thật ngon, ra mà hôi được thì sẽ đỡ. Anh sợ em không nhìn thấy tờ giấy nên cố ý dùng tờ giấy A4 để ghi. le^e quyy do^nn

Tần Ngu đọc xong có chút cảm động, đã rất nhiều năm không có ai chăm sóc cô như vậy rồi, chăm sóc cô đến từng chi tiết nhỏ, nhưng mà câu nói sau cùng làm cô có chút khó chịu, cái gì mà sợ cô không nhìn thấy, cô cũng đâu có mù chứ!

Nhưng mà nếu Hứa Giang Nam chăn sóc cô nhiệt tình như vậy, cô có thể bỏ qua ý xem thường trong câu nói sau cùng.

Sau khi uống thuốc xong, lên giường đắp chăn ngủ.

Tống Mạc ôm gối đầu ghé vào nằm ở bên cạnh, cánh tay thật dài rủ xuống bên ngoài cửa sổ, ngón giữa kẹp điếu thuốc lá đang hút dở, thoạt nhìn không có chút tinh thần nào, tối ngày hôm qua đối phó liên tục với hai bữa tiệc rượu, đầu có chút đau chắc là do uống quá nhiều.

Hút thuốc lá rất lâu, trong không khí có một đám khói lớn đang bay lởn vởn, Tống Mạc đứng dậy, đem tàn thuốc ném vào trong gạt tàn.

Trong lúc lơ đãng, cánh tay đụng phải một quyển sách.

Cộp một tiếng, sách rơi xuống đất, có tấm hình từ trong khe sách rớt ra, từ từ bay ra rơi trên mặt đất.

Tống Mạc vươn cánh tay chụp được tấm ảnh ở trong tay.

Là một cô gái ngồi ở trên bãi cỏ, tóc cột đuôi ngựa gọn gàng, cười rạng rỡ như nắng xuân, bên khoé môi có hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, một hàm răng trắng tinh như vỏ sò, khuôn mặt không bôi phấn sáng long lanh dưới ánh mặt trời.

Cả người đều toả ra một sức sống tươi mát, rất xinh đẹp khiến cho người ta phải ngắm nhìn.

Là bức ảnh Tần Ngu chụp khi học đại học.

Tống Mạc nhíu mày, ảnh của Tần Ngu sao lại nằm ở trong sách của anh?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Anh Uy Hiếp Tôi?

Đợi chút, cuốn sách này là của anh sao?

Cúi người lười nhác cầm lấy cuốn sách liếc bìa mặt, trên đó viết vài chữ to sáng ngời: (Huấn luyện tổng giám đốc sói tính), bên cạnh còn phối hợp tranh minh hoạ tinh xảo, một nam một nữ, hình ảnh duy mỹ, cùng tên sách mười phần cầm thú thoạt nhìn có chút không hợp, anh cho rằng, tên như vậy cần phải đi với một bức xuân cung đồ, nhà xuất bản hẳn là cũng muốn làm như vậy, bất quá xét thấy gần đây cường độ chống mại dâm không ngừng gia tăng, mới bất đắc dĩ chọn một bộ cực kỳ tư tưởng thiếu nữ để minh hoạ.

Rất rõ ràng, đây là một bộ tiểu thuyết ngôn tình rất bình thường trên thị trường.

Cho tới bây giờ Tống Mạc không có đọc qua loại lời lẽ phóng đại này, sách hết sức ngu ngốc, cuốn sách này, coi như là dùng đầu ngón chân, cũng không khó đoán nhất định là cái loại người ngực to không có não như Tần Ngu mới đọc.

Về phần tại sao sách của cô lại xuất hiện ở trong nhà của anh, ước chừng là lúc rời đi vội vàng lần trước, bị anh tiện tay ném vào rương hành lý mang về.

Không ngoài dự liệu giật giật khóe miệng, kẹp ảnh chụp trở về trong sách, tiện tay đặt sách ở trên ngăn tủ, dập tắt đoạn thuốc lá còn dư trong gạt tàn thuốc.

Bưng lên ly nước ấm trong tay nhấp một miếng, ngửa mặt xoay người, có chút tinh thần khốn đốn đóng lại con ngươi đen.

Di động đặt ở đầu tủ đột nhiên vang lên, ở trong không gian yên tĩnh, có chút đột ngột.

Lê Nhược đang nhìn chằm chằm trần nhà xuất thần hơi trật đầu một chút, hiển nhiên là bị tiếng chuông làm sợ hết hồn.

Không nhìn màn hình điện thoại di động, lấy di động qua tiện tay kết nối đứng lên.

"Có rảnh không?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nam quen thuộc làm cho cô trong nháy mắt thanh tỉnh, mãnh kinh, siết chặt chăn mền trên cao vụt ngồi dậy, ngón tay sít sao siết chặt chăn mền, ánh sáng mờ tối hé ra khuôn mặt nhất thời trắng bệch.

Dùng sức cắn môi dưới, trên cánh môi lập tức hiện ra rõ ràng dấu răng, trong không gian yên tĩnh, giống như có thể nghe được âm thanh hai hàm răng va vào nhau, một hồi lâu, lạnh lùng phun ra một câu, "Không rảnh!"

"Xuống đây đi, anh đang ở dưới lầu nhà em."

"Anh nằm mơ, tôi sẽ không gặp anh!"

"Nhược Nhược, em phải bức anh như vậy sao?" Giọng nam nghe có vài phần chìm đắm, lại có vài phần bất đắc dĩ.

"Thẩm Ngạn, là anh ép tôi bức anh!" Ngực Lê Nhược phập phồng kịch liệt, trong không gian bờ vai ức chế không ngừng run rẩy.

Đầu kia điện thoại có chút trầm mặc ngắn ngủi.

"Đi ra gặp anh, nếu như em không muốn ảnh chụp thân mật của mình ngày mai xuất hiện ở trang đầu mỗi tờ báo."

Chốc lát sau, giọng nam lạnh nhạt cách điện thoại truyền đến.

Giọng nói không nặng không nhẹ, lại làm cho đối phương áp bức.

Cường độ trên tay Lê Nhược đột nhiên gia tăng, tựa hồ muốn xé nát chăn mền trong tay, đáy mắt lóe qua một đạo bén nhọn, "Anh uy hiếp tôi?"

Đáp lại cô, chỉ có âm thanh đô đô máy móc trong điện thoại, Thẩm Ngạn đã cúp điện thoại.

Lê Nhược hét lớn một tiếng, hung hăng ném điện thoại di động văng ra ngoài, thân máy bay nện vào vách tường, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy ra, bã vụn màu đen rơi đầy đất, tựa như lòng của cô lúc này.

Ngồi ở trên giường thở phì phò từng ngụm từng ngụm, nước mắt thuận theo hốc mắt không tiếng động rơi xuống.

Giờ khắc này, cô hận không thể giết Thẩm Ngạn!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nuốt Nước Miếng

Lúc Lê Nhược xuống dưới lầu thì nhìn thấy Thẩm Ngạn dựa vào cửa xe, một tay bỏ trong túi quần, một tay để bên ngoài, ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc, thần thái lười biếng, gò má anh tuấn, mày cau lại khiến cho nhìn vào anh có chút côn đồ.

Nhìn thấy Lê Nhược xuống lầu, hít một hơi thuốc, rồi đứng dậy kéo cửa xe lái phụ ra, làn khói mỏng như sương mù tràn ra từ khoé môi, tiếp sau là câu nói, "Lên xe."

Lê Nhược đứng trên bậc thang, cách anh ta một đoạn, khuôn mặt lạnh lùng cảnh giác nhìn anh ta, "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Lên xe rồi nói."

Lê Nhược lạnh nhạt nhìn chằm chằm thần sắc Thẩm Ngạn mấy giây, rồi đi xuống bậc thang, từng bước từng bước đi tới.

Cô và Thẩm Ngạn quen biết hơn hai mươi năm, tính tình anh ta ra sao, cô hiểu rất rõ, người đàn ông này từ trước đến nay nói được là làm được, không có gì là Thẩm Ngạn làm không được, hiện giờ trong tay anh ta lại giữ hình khiêu dâm của cô, cô ngoại trừ nghe theo anh ta, cũng không còn cách nào khác.

Thẩm Ngạn săn sóc đưa tay che trên đầu cửa xe cho cô khỏi đụng, ánh mắt Lê Nhược khẽ xẹt qua trên mặt anh ta, ngập ngừng mấy giây, rồi chui vào xe.

Thẩm Ngạn đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe ngồi vào chỗ ghế tài xế, lại nghiêng người sang bên cạnh.

Lê Nhược lui người về phía sau, "Anh muốn làm cái gì vậy?"

Thẩm Ngạn cúi người kéo cái dây an toàn bên cạnh chỗ cô ngồi, giúp cô thắt dây an toàn xong, ánh mắt nhìn vào vẻ mặt khẩn trương của Lê Nhược, tự giễu lên tiếng, "Em không cần căng thẳng, anh sẽ không làm gì em hết."

Xe khởi động, Lê Nhược khó chịu xoay người, đem ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Yên lặng như tờ.

Ánh mắt Thẩm Ngạn thủy chung như có như không nhìn vào gò má Lê Nhược, mang theo tham luyến và dịu dàng.

Đối với Lê Nhược mà nói, lại không bình thường, giống như là bị châm kim khiến cho cô đứng ngồi không yên.

Đến khi chạy vào đường lớn, cuối cùng Lê Nhược cũng thu hồi tầm mắt, đối mặt với Thẩm Ngạn, "Rốt cục thì anh đưa tôi đi đâu?"

"Đừng có gấp, em đi theo anh giúp anh làm vài chuyện, đến lúc đó những thứ kia tự nhiên sẽ đưa tới tất cả huỷ trước mặt em."

"Rốt cuộc anh muốn tôi theo anh làm cái gì!" Lê Nhược đã không còn kiên nhẫn.

"Chờ chút nữa sẽ biết."

Lê Nhược nhẹ giọng lầm bầm một câu "Cố làm ra vẻ huyền bí", quay đầu đi không nhìn về phía Thẩm Ngạn.

Thẩm Ngạn thật sự là thanh mai trúc mã của cô, nhưng những năm gần đây người cô thích chỉ có Tống Mạc, Thẩm Ngạn vọng tưởng lấy cái loại thủ đoạn hạ lưu như vậy để chiếm được cô, sẽ chỉ khiến cô cảm thấy ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không có khả năng nữa. Bây giờ, mỗi khi phải nhìn thấy gương mặt đó, cô đã cảm thấy thật chán ghét! dfienddnlieqiudoon

Anh ta hủy diệt đi tia hy vọng cuối cùng của cô và Tống Mạc, cô sẽ hận anh ta suốt đời!

Xe dừng lại ở cửa phía tây.

Lê Nhược khoanh tay trước ngực ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm bàn ăn rất thịnh soạn trước mặt, đôi mắt lạnh nhạt, "Anh gọi tôi ra ngoài chỉ để đi ăn cùng anh một bữa cơm?" dfienddnlieqiudoon

"Bận từ sáng đến tận bây giờ, có chút đói bụng, huống chi..." Thẩm Ngạn nhìn Lê Nhược một cái, ánh mắt có chút phức tạp, "Cùng em ăn một bữa cơm cũng là một chuyện rất xa xỉ, có thể như bây giờ, anh đã hết sức thỏa mãn."

Lê Nhược giật mình, rồi lại im lặng rất nhanh, không nói thêm gì nữa, quay đầu sang một bên.

Thẩm Ngạn tự nhiên ăn hai miếng, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lê Nhược, "Em không ăn sao? Đây đều là những món ăn mà em thích nhất."

Phụ nữ có thai vốn rất thèm ăn, cũng ăn rất nhiều, hơn nữa trên bàn đều là những món mà cô thích ăn, mùi thơm của món ăn đã sớm khiến cô phải thèm thuồng, Thẩm Ngạn còn cố tình nói một câu như vậy, Lê Nhược nhìn chằm chằm khoé môi khẽ nhếch của anh, biết rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, nhéo nhéo ngón tay, cố làm ra vẻ không kiên nhẫn quay đầu lại, "Ăn nhanh lên chút, tôi không có tâm tình ở đây mà lề mề với anh." dfienddnlieqiudoon

Vừa dứt lời xong, tiếng nuốt nước miếng lại không tự giác mà phát ra từ cổ họng.

"Em nuốt nước miếng." Thẩm Ngạn tựa vào ghế, giữa lông mày mang theo niềm vui bỗng nghễ nhìn Lê Nhược.

Lê Nhược đỏ mặt theo bản năng, "Ăn cơm cũng không ngăn nổi cái miệng của anh."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hèn Hạ Vô Sỉ

Lê Nhược vẫn là không có thể chống lại mỹ thực, ăn cực kỳ ngon.

Bất quá đi ra cửa chính Tây Uyển ngồi vào bên trong xe cô liền hối hận, lại vì một bữa cơm mà thỏa hiệp, đây là Lê Nhược cô sao?

Tâm tình Thẩm Ngạn tựa hồ rất tốt, trên thực tế, chỉ cần cùng Lê Nhược ở cùng một chỗ, quản nó là lên núi đao hay xuống biển lửa, coi như là nhảy chảo dầu anh đều là cao hứng.

Không thể không nói, tình yêu xác thực là một cái gì đó thật vĩ đại, trong quá trình này, mặc kệ nam hay là nữ, cũng sẽ không thể tránh khỏi trở thành đại ngốc.

Xe rời đi Tây Uyển, chạy nhanh an ổn trên đường xa, Lê Nhược chau mày lại nhìn về phía Thẩm Ngạn, "Anh không tiễn tôi về nhà sao?"

"Giúp anh làm một chuyện."

"Thẩm Ngạn, đừng được voi đòi tiên, Lê Nhược tôi không có tinh lực nhiều như vậy cùng anh chơi đùa!"

Thẩm Ngạn không sợ hãi, thản nhiên tựa ở ghế ngồi sau lưng, một cái tay tùy ý đặt ở trên tay lái, khóe môi vui vẻ lan tràn mở ra, mười phần mùi vị côn đồ, "Thật vất vả có thể mời Lê đại tiểu thư ra ngoài, anh không lợi dụng tốt cơ hội này, đây không phải là không biết phải trái sao?"

"Anh..." Lê Nhược giận dữ gạt bỏ một chữ, lại cảm thấy bây giờ bộ dáng mình có vài phần buồn cười, cô cần gì chấp nhặt với hắn, hắn muốn như thế nào liền như thế nào mà thôi.

Xe chạy nhanh đến bệnh viện.

"Anh đưa tôi tới nơi này làm gì?"

"Dẫn em đi khám thai."

"Mấy hôm trước tôi mới vừa khám!" Giọng nói Lê Nhược có chút kích động, cô vô cùng ghét bệnh viện này, vì địa phương này làm trong lòng cô cảm giác trong lúc đó mình cùng Tống Mạc đã cách xa vạn dặm, mỗi lần tới nơi này, tựa như là một lần dày vò khổng lồ, đồ án nhảy lên rõ ràng rành mạch nhắc nhở cô, trận hoang đường đêm đó xác thực là đã phát sinh, còn là cơn ác mộng đáng sợ nhất của cô, cô chán ghét loại cảm giác này.

"Nhưng ngày đó anh không có đi theo em, làm cha của đứa bé, anh có quyền cùng em đi khám thai."

"Anh cần phải biết rõ hơn ai khác, đứa bé trong bụng tôi là như thế nào đến!"

"Bất kể thế nào đến, nó đều là con của Thẩm Ngạn anh."

Lúc dứt lời, Thẩm Ngạn đã mở cửa ghế lái phụ ra.

Lê Nhược tức giận ngồi ở trong xe, đối với hành vi của Thẩm Ngạn không thèm để ý.

Thẩm Ngạn nhàn nhạt nhìn chằm chằm Lê Nhược, ngón tay thon dài khi có khi không khẽ chọc ở cửa xe, sự kiên nhẫn của anh đang xói mòn, "Nhược Nhược, đừng ép anh."

"Tôi bức anh? Thẩm Ngạn anh suy nghĩ thật kỹ đi, lần nào không phải là anh bức tôi không còn đường lui, thật sự là ác nhân cáo trạng trước, anh không biết xấu hổ mà còn nói."

"Em có xuống xe hay không?" Một lần cuối cùng Thẩm Ngạn lên tiếng hỏi thăm ý kiến Lê Nhược.

Lê Nhược không thay đổi, "Không xuống."

"Rất tốt."

Vừa dứt lời, Lê Nhược chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, giống như bay lên, một giây sau, liền rơi vào rồi một lồng ngực rắn chắc, trước mặt mọi người, cô cư nhiên bị bế lên.

Trong bệnh viện người đến đến đi đi, tất cả ánh mắt đều ngưng tụ đến hai người, trong ánh mắt các cô gái tràn đầy hâm mộ, nếu có người đàn ông đẹp trai như vậy ôm các cô tiến vào bệnh viện, cho dù chết ở trên bàn phẫu thuật kia đều đáng giá, mấy người nam cảm thấy không công bằng.

Lê Nhược vội vàng dùng túi xách che mặt mình, núp ở trong lòng Thẩm Ngạn mặt đỏ rần, rất nhanh chóng lan tràn đến trên cổ, hạ thấp giọng cắn răng nghiến lợi phun ra một câu nói, "Thẩm Ngạn anh mau cho tôi xuống, này giống với ai, tôi lại không phải tàn tật."

Thẩm Ngạn ôm Lê Nhược đi vào đại sảnh bệnh viện, bước chân ưu nhã thong dong, không nhanh không chậm, cũng không thở lớn, tựa như nâng một bó hoa hồng lớn, "Xác thực không có tàn tật, nhưng không muốn xuống xe, đã như vậy, anh thay em làm giúp."

"Nhiều người như vậy nhìn kìa, anh không biết xấu hổ tôi còn muốn mặt mũi, tôi lặp lại lần nữa, anh thả tôi xuống!"

"Em là người phụ nữ của anh, anh không biết là ôm người phụ nữ của mình có cái gì không biết xấu hổ."

"Ai là người phụ nữ của anh, mặt của anh bị anh ném tới Cửu Trại Câu sao, hèn hạ vô sỉ!"

"Cám ơn khen ngợi "

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình Cũ Tình Mới

Không biết ngủ được bao lâu, lúc Tần Ngu mơ mơ màng màng mở mắt ra, mặt trời bên ngoài cửa sổ lên cao rồi, giống như một quả cầu lửa thật lớn, bấm ngón tay tính toán, cô đã thành công ngủ qua thời gian ăn cơm trưa.

Cô là người chứ không phải là thực vật, không thể quang hợp, không ăn bữa trưa khiến cho cô đói bụng tới mức bụng dán vào lưng luôn, cô có cảm giác đói tới mức ngực cũng nhỏ đi một vòng rồi.

Đứng dậy rời giường, Tần Ngu cảm thấy mồ hôi dính khắp người, rất nhớp nháp không thoải mái, khiến cho mái tóc dài tới eo cũng dính vào sau lưng.

Vén chăn lên, với lấy cái nhiệt kế, đo lại nhiệt độ cơ thể mình, đã hết sốt rồi, nhưng mà mũi vẫn còn nghẹt một chút.

Vỗ vỗ khuôn mặt của mình, làm cho bản thân thanh tỉnh đôi chút, xỏ đôi dép lê đi vào toilet rửa mặt.

Điện thoại di động trong phòng ngủ vang lên hết lần này đến lần khác, Tần Ngu đang ở trong toilet vừa ngâm bọt vừa khoan khoái hát, không hề biết điện thoại di động đang réo rắt gọi cô ở bên ngoài.

Tinh thần sảng khoái đi ra từ toilet, chuẩn bị lấp no cái bụng trước đã.

Trên bàn ăn có đồ ăn sáng Hứa Giang Nam đã làm sẵn, Tần Ngu bê vào bếp hâm nóng lại.

Sau khi ăn cơm xong không có việc gì làm, cô không muốn lại tiếp tục đi ngủ, ngủ quá nhiều khiến cho cô cảm thấy chỉ số thông minh của mình sẽ giảm đi một bậc, cả người đều mơ màng.

Ngồi trên sô pha mở ti vi, nhưng mà ti vi cũng không có chương trình gì hay cả, ngẩn người trống rỗng, Tần Ngu đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó.

Trở về phòng ngủ lấy cái điện thoại di động.

Mở ra, một loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn liên tiếp hiện ra, có năm cuộc gọi nhỡ, do Hứa Giang Nam gọi, có ba tin nhắn, một tin là của Hứa Giang Nam, hỏi cô đã dậy chưa, có khoẻ không, đã ăn đồ ăn ở trên bàn chưa, quả thực là quan tâm rất chu đáo, cũng có thể vinh dự được liệt vào danh sách mười người chồng tốt nhất cả nước, so với mẹ cô còn quan tâm hơn, trái ngược với người mẹ của cô, nhắn tin đến chỉ phán một câu, người mẹ mới giới thiệu có hài lòng không? So với người thanh niên rùa vàng tài tuấn lần trước thì tốt hơn một vạn lần chứ, ánh mắt của mẹ con có phải càng ngày càng tăng! Tần Ngu không nhịn được lẩm bẩm một câu, ánh mắt càng ngày càng tăng không thấy đâu, ngược lại thì lại nhìn thấy càng ngày càng tự khen bản thân tăng lên không ít. Còn tin nhắn cuối cùng là của Cố Uyển Uyển, rất nhiệt tình rủ cô cùng đi tới cái quán cũ bên cạnh khoa y trong trường đại học để ăn cháo gà. leeequhydonnn

Đầu tiên Tần Ngu trả lời tinh nhắn Hứa Giang Nam trước: Đã dậy rồi, đã khoẻ lên rồi, cơm cũng đã ăn rồi, mùi vị rất ngon.

Sau đó gọi một cuộc điện thoại về cho mẹ Tần.

"Con gái, con đã gặp Hứa Giang Nam chưa?" Giọng Mẹ Tần so với con gái còn cao hơn.

"Đã gặp, đã gặp." leeequhydonnn

"Cái kia, mẹ, chuyện của con mẹ đã nói bao nhiêu với Hứa Giang Nam rồi?"

"Chuyện gì có thể nói đều nói hết rồi."

"Vậy mẹ nói với Hứa Giang Nam biết ai là cha của Tần Lãng?"

"Không phải là kẻ bạc tình họ Tống kia sao, mẹ đều nói cho Giang Nam biết rồi, Giang Nam nói, nó sẽ không ghét bỏ con, lần này trở về, nó chính là muốn quay lại với con như trước kia, nó còn muốn kết hôn với con, nuôi dưỡng Tần Lãng thay con, nó nói, nó sẽ không bỏ qua cho kẻ bạc tình họ Tống kia, con gái con phải biết quý trọng thật tốt, đứa nhỏ Giang Nam này mẹ nhìn nó lớn lên, rất đáng tin tưởng."

Tần Ngu thở dài một hơi, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Hứa Giang Nam như vậy có thể là đối thủ của Tống Mạc sao, báo thù, chỉ sợ anh khiến anh càng liên luỵ thêm, ôi cha mẹ ơi, cái này không phải càng khiến cô thêm phiền phức hay sao.

"Mẹ, chuyện của con và Hứa Giang Nam còn có Tống Mạc nữa, mẹ đừng nhúng tay vào, con sẽ tự biết làm như thế nào."

"Cái đó không được, con, tút, tút..." Tần Ngu quyết đoán cúp điện thoại, những lời muốn nói, lại chưa nói hết.

Cô ngả người nằm trên ghế salon, chổng vó lên trời, nhìn chằm chằm lên trần nhà ngẩn người, cô đã tạo nghiệt gì vậy, tình cũ tình mới, bỏ không xong mà suy nghĩ thì càng loạn, thật là nhiều chuyện phiền toái.

Trời ơi, thôi kệ, xe đến trước núi ắt sẽ có đường, thuyền tới bến tự nhiên sẽ thẳng, mặc kệ cho số phận đi, ai cũng không đáng tin, vẫn là nên tin vào niềm vui trước mắt này, thật vất vả Cố Uyển Uyển mới mời cô đi ăn, không đi chính là ngốc.

Cầm di động nhắn tin lại cho Cố Uyển Uyển: Sáu giờ tối, đi ăn cháo gà ở quán cũ bên cạnh khoa y trong trường đại học, không gặp không về, chuẩn bị hầu bao của cậu thật tốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Kinh Sợ

Trong bệnh viện.

"Bác sĩ, như thế nào?"

"Mẹ và đứa bé đều rất tốt, không có gì không ổn."

Lê Nhược ngồi ở một bên trên ghế ngồi, sắc mặt lạnh lùng lườm Thẩm Ngạn, "Đã nói rất tốt, lại muốn làm điều thừa."

Bàn tay của Thẩm Ngạn vuốt đầu Lê Nhược, "Làm cha của đứa bé, anh có quyền biết tình trạng khỏe mạnh của con."

Lê Nhược không kiên nhẫn né tránh, "Thẩm Ngạn tôi nói cho anh biết, động thủ động cước với tôi một lần nữa cẩn thận tôi trở mặt."

Thẩm Ngạn sững sờ mấy giây, cố làm ra vẻ không thèm để ý chút nào nhếch môi, thu tay lại, "Không động thì không động."

"Hiện tại chúng ta có thể đi sao?"

"Đợi chút."

"Thẩm Ngạn anh cứ lề mề như vậy tôi liền bỏ đứa bé này!"

"Em đừng quên đứa bé này mang ý nghĩa như thế nào." Thẩm Ngạn ngoái đầu nhìn lại, như có điều suy nghĩ xẹt qua bụng Lê Nhược.

"Tống Mạc theo như em nói..." Lê Nhược chụp lấy tay đột nhiên run lên một cái, con mắt khẽ trừng lớn mở ra, đáy mắt có thần sắc kinh ngạc chợt lóe lên.

"Em cứ nói đi?" Thẩm Ngạn hỏi ngược lại.

Lê Nhược cắn cắn môi dưới, cấm thanh.

Thẩm Ngạn xoay người theo bác sĩ đi vào trong phòng.

Cho đến khi Thẩm Ngạn từ trong phòng đi ra, Lê Nhược còn có chút tinh thần hoảng hốt không kịp hồi thần, một mảnh lạnh buốt ở ngón giữa.

Thẩm Ngạn đi thẳng tới nắm tay cô, rời đi, Lê Nhược vừa mới hoàn hồn, phát giác tay của mình bị Thẩm Ngạn nắm sít sao, theo bản năng muốn tránh thoát, Thẩm Ngạn ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên ánh mắt có chút lạnh, "Lê Nhược, em đừng quên, hiện tại chỉ có Thẩm Ngạn anh muốn em."

Đôi mắt Lê Nhược có chút biến đổi, bỗng dưng ngực như kim châm, một hồi lâu, cúi đầu phun ra một câu nói, lại không có rút ra tay mình ra, "Thẩm

Ngạn, Lê Nhược tôi không phải là không ai muốn, cũng không phải là, chỉ có một mình anh nguyện ý cưới tôi."

"Phải không?" Thẩm Ngạn không đáp ngược lại cười, đáy mắt chợt lóe lên tinh quang.

Ngồi vào trong xe, ngược lại Lê Nhược yên tĩnh không ít, không giống như người vênh váo hung hăng trước đây, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu, "Còn muốn tôi bồi anh đi đâu vậy, sảng khoái chút đi."

"Đến nhà anh, chỗ cuối cùng."

Chờ đợi đến sáu giờ, Tần Ngu chuẩn bị giặt sạch hai bộ quần áo ướt nhẹp ngày hôm qua.

Trong tay cầm lấy tây trang của Tống Mạc nhiệt tình xoa nắn, nói thật, đến bây giờ cô đều nghĩ không ra ngày đó Tống Mạc vì cái gì ném áo khoác cho cô, chẳng lẽ nói anh đột nhiên đại phát lương tâm, rất nhanh, Tần Ngu hủy bỏ cái ý nghĩ này, nói đùa gì vậy, Tống Mạc có cái gì lương tâm, lương tâm của anh, sớm đã cho chó ăn.

Nếu như không có cho chó ăn, bốn năm trước anh cũng sẽ không ngủ với cô sau đó ra đi, ngay cả cái rắm đều không phóng một cái, chơi gái cũng phải bỏ tiền, anh chế giễu hơn, ngủ với một khuê nữ như cô, một đồng tiền cũng không để lại, oh, ngược lại lưu lại một đứa con.

Dù sao, thời đại này, lòng người dễ đổi, có nhiều người giàu cặn bã, nhiều tổng giám đốc cầm thú.

Tống Mạc lại không có thiếu, người đàn ông cặn bã, cầm thú đều có đầy đủ .

Coi áo khoác của Tống Mạc như chủ nhân của nó mà chà đạp tới lui giày vò trăm tám mươi lần, mới vắt khô treo trên ban công.

Cô cũng chỉ có một ít bản lãnh này, giống như dũng sĩ đang vụng trộm, trên thực tế, cũng chỉ là người nhát gan, vừa thấy Tống Mạc như cháu gặp ông nội, đều kinh sợ.

Giặt xong áo khoác, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã sáu giờ, cô phải đi ăn bát bát gà với Cố Uyển Uyển rồi.

Thu thập đồ xong, gửi tin cho Hứa Giang Nam, nói cho anh biết không cần phải đón Tần Lãng, cô sẽ đi đón Tần Lãng, buổi tối cô sẽ mang bát bát gà về, nói cho anh biết không cần làm cơm tối.

Sau đó mang túi xách báo vật màu hồng của mình ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mang Theo Người Nhà

Lúc Tần Ngu tới đón Tần Lãng, Tần Lãng đang nói chuyện gì đó với cô giáo, thần thần bí bí.

Thấy Tần Ngu đi tới, cô giáo xoa đầu Tần Lãng, đứng dậy cười, "Tần Lãng mẹ em tới đón em rồi kìa."

Mặc dù Tần Lãng chân ngắn, nhưng không ảnh hưởng tới việc bé chạy ào tới người Tần Ngu như một cơn gió. leê quý d0n9

Tần Ngu cúi xuống lấy tay xoa xoa khuôn mặt Tần Lãng, "Nói tạm biệt với cô giáo đi."

Tần Lãng ngoan ngoãn vẫy tay với cô giáo, sau đó xoay người trèo lên ngồi trên xe đạp điện.

Xe đạp điện vững vàng len lỏi trong dòng xe tấp nập chạy về hướng khoa y trong trường đại học, mắt Tần Ngu nhìn về phía trước lên tiếng hỏi, "Vừa nãy cô giáo nói nhỏ với con chuyện gì thế?"

"Cô giáo hỏi con khi nào chú Giang Nam sẽ tới?"

"..."

Tần Ngu không nghĩ tới Hứa Giang Nam chỉ đưa Tần Lãng đi học có một lần mà lại đưa tới vận đào hoa, bây giờ quả nhiên là thời đại nhìn vẻ bề ngoài, cô cảm thấy thật may mắn vì giáo viên của Tần Lãng không phải là thầy giáo.

Hai mươi phút sau. leê quý d0n9

Xe còn chưa chạy tới cửa của quán cũ, Tần Ngu đã nhìn xuyên qua ánh điện sáng trưng thấy Cố Uyển Uyển đang vẫy tay với cô.

Cố Uyển Uyển là một cô gái tính tình còn ngay thẳng hơn cả Tần Ngu, nếu như nói Tần Ngu là rượu nước thứ hai, thì Cố Uyển Uyển là rượu đỏ nước thứ hai, theo như lời Tần Ngu nói, Cố Uyển Uyển đi vào quán ăn mà mặc bộ quần áo tua rua rách bươm ở eo giống như vũ nữ, đương nhiên Cố Uyển Uyển cũng mạnh mẽ đáp trả, cô ta nói tiểu Ngu Tử à, cậu có thể đừng cả ngày ăn mặc giống như người công nhân bảo vệ môi trường không, thân thể nhỏ bé này, không khác gì khoác cái bao tải lên người.

Tần Ngu bị cô ta đáp trả lại một câu như vậy, cái này gọi là không cùng một loại người thì không chung một thuyền, hai cô đều được xem là hai người đẹp lập dị trong thời đại mới, Cố Uyển Uyển lập dị một phần vì nghề nghiệp của cô ta là nghề nghiệp truyền thống của Trung Quốc được người đời xem là nghề nghiệp trơ trẽn nhất – nữ bác sĩ khoa tiết niệu. Tại Trung Quốc, cái nghề này so với nghề nam bác sĩ phụ sản còn khiến cho người ta không thể tiếp nhận được. Về phần Tần Ngu, thì tự mua dây buộc mình, mộng du cũng không có gì kỳ lạ, nhưng khả năng mộng du tới mức có thể mang thai em bé, thì đó là kỹ năng thuộc đẳng cấp cao rồi, trên đời này ngoại trừ cô ra sẽ không người nào có khả năng như vậy.

Cái quán cũ không có chỗ để xe, nên Tần Ngu quyết định gửi xe ở khoa y trong trường đại học.

Lúc dắt Tần Lãng đi tới trước mặt Cố Uyển Uyển, Cố Uyển Uyển nhăn nhăn mày lại, "Sao lại còn mang theo người nhà, cậu lừa mình hả."

Tần Ngu quen cửa quen nẻo đi vào quán cũ, tìm một chỗ bàn trống ngồi xuống, vừa cầm khăn giấy kém chất lượng thong thả lau bàn vừa nói, "Cậu dù gì cũng là một bác sĩ, Tần Lãng nhà mình nhỏ xíu như vậy có thể ăn hết của cậu mấy đồng, xem cậu về điểm này không có tiền đồ gì hết."

"Tiểu Ngu Tử, không thể nói như vậy được, mình kiếm được đồng tiền cũng không dễ dàng gì, sờ biết bao nhiêu sinh mạng đàn ông mới có thể kiếm được chút tiền đó." Cố Uyển Uyển tự đắc vểnh lên giống như Nhị Lang.

Bên cạnh có không ít ánh mắt nhìn qua, chỉ vì hâm mộ tiếng tăm Cố Uyển Uyển, cô gái này lại có thể nói chuyện sờ biết bao sinh mạng người đàn ông mà bình thường như chuyện chiếm núi giữ sông.

Tần Ngu lặng lẽ cầm chén lên che mặt mình và Tần Lãng lại, "Chén, bọn mình dù gì cũng học xong tiểu học, trước mặt mọi người đừng nói nói những lời thô tục như vậy chứ?"

Cố Uyển Uyển trợn trắng mắt đối với Tần Ngu, hừ một tiếng, vỗ tay vang lên một cái, "Chú Cát!"

"Đến đây!" le^e quyy do^nn

"Giống như cũ, thêm một suất nữa."

"Được rồi."

"Đợi chút." Lúc chú Cát xoay người rời đi Tần Ngu bổ xung thêm một câu, "Lại làm thêm một suất nữa, đóng gói mang về."

Chú Cát rời đi, Cố Uyển Uyển ừng ực uống mấy ngụm nước, "Đây là thế nào, đóng gói một phần mang về làm bữa khuya à, cậu vơ vét tiền của mình như vậy sao?" le^e quyy do^nn

Tần Ngu còn chưa lên tiếng, ngược lại Tần Lãng lại nói ra một câu, "Muốn mang một phần về cho chú Giang Nam ăn."

Cố Uyển Uyển lên tiếng kinh hô, "Hứa Giang Nam đã trở về? !"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bỉ Ổi Như Vậy

Khi Cố Uyển Uyển thống hận bắt đầu mắng chửi đến mười tám đời tổ tông của Hứa Giang Nam, bát bát gà đã được bưng, Tần Ngu cùng Tần Lãng ăn khí thế ngất trời, thật vất vả có một cơ hội tốt cải thiện sinh hoạt như vậy, không lợi dụng tốt sẽ có lỗi với lương tâm của mình.

Lúc dựa vào tường đi ra, Cố Uyển Uyển mới kết thúc toàn bộ bữa tiệc chửi bới, lòng đầy căm phẫn một phen vỗ vào bờ vai của Tần Ngu, giống như người bị Hứa Giang Nam vứt bỏ tám năm lại bị Tống Mạc vứt bỏ bốn năm là cô, "Tiểu Ngu Tử (Tiểu Ngu = nhỏ bé, nhỏ tuổi), mình nói cho cậu biết, hai nam cặn bã này, ai cũng không thể gả."

Tần Ngu nôn khan một tiếng, thiếu chút nữa phun ra.

Tần Lãng nhu thuận nhón mũi chân giúp Tần Ngu thuận khí.

Tần Ngu ngước mắt, đáy mắt khắc sâu hình ảnh hai bên đường phố ngũ sắc đẹp mắt, lại hiện lên một tầng nhỏ như vụn vàng, "Gả, vì cái gì không gả, ăn

đã xong ngựa cũng là ngựa, còn hơn gả cho một con lừa."

Cố Uyển Uyển đặc biệt khinh bỉ nhìn Tần Ngu một cái, "Chậc, Tiểu Ngu Tử cậu không thể tự giận mình như vậy nha, mặc dù, cậu chưa kết hôn mà có con, nhưng trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao, cái gì nữ chính mang theo con gian khổ mưu sinh, tổng giám đốc bá đạo từ trên trời giáng xuống, ôn nhu lại nhiều tiền, đẹp trai lại cường thế, mặt dày mày dạn đến gần nữ chính, hãm hại lừa gạt thu vào tay, một trứng bồ câu đeo trên ngón tay, nữ chính liền thành thiếu phu nhân nhà giàu, không chừng ngày nào đó cũng có một tổng giám đốc bá đạo từ trên trời giáng xuống lấy cậu tiến vào nhà giàu có, người còn sống, không nên bi quan như vậy."

(Một trứng bồ câu= nhẫn kim cương, chị Uyển tưởng tượng thật phong phú, bái phục)

Tần Ngu vỗ vỗ bộ ngực, đứng thẳng lên, "Trừ phi con mắt của tổng giám đốc bá đạo kia bị phân lấp đầy, còn là một đống phân thật lớn, lấp đầy cực kỳ chặt chẽ đó."

Đôi môi Cố Uyển Uyển khi đóng khi mở lại muốn nói gì đó, Tần Ngu không nghe thấy, lướt qua gò má Cố Uyển Uyển, Tần Ngu chỉ thấy được Lê Nhược, còn có một người đàn ông đứng cạnh cô ấy, người đàn ông đó đang nắm tay của Lê Nhược, còn là mười ngón tay đan xen, giống như cặp đôi vừa mới sa vào tình yêu cuồng nhiệt.

Tần Ngu động đậy đôi môi, trong lòng không biết là kinh hay hỉ, hình như là hỉ lớn hơn kinh, ở trong lòng yên lặng vì Tống Mạc thắp ba nén hương, lại ức chế không được tiếng chiêng trống động vang trời đang nổi lên, thì ra người ta nói không sai, người tốt một đời bình an, người xấu nửa đường rớt hố, Tống Mạc người này cuối cùng đã gặp báo ứng, lại bị vị hôn thê của mình, lớn như vậy bị cắm sừng, ha ha ha ha!

Không đúng, tin tức này khả rất có lợi, cô chụp cảnh này lại, nếu như sau này Tống Mạc muốn chỉnh cô, có một cán chuôi lợi hại như vậy, cô không cần làm cháu của Tống Mạc nữa.

"Hắc hắc..." Cười ngây ngô hai tiếng, từ trong túi móc điện thoại di động ra.

Tần Lãng nhìn Tần Ngu, giương cằm một đôi mắt trắng đen rõ ràng trọn thật lớn, "Mẹ, mẹ thấy cái gì rồi hả?"

Cuối cùng Cố Uyển Uyển cũng hoàn hồn, mắt nhìn Tần Ngu, nói thầm, "Sao lại cười bỉ ổi như vậy?"

Tần Ngu đi vài bước về phía trước, tìm một góc độ ánh sáng sáng ngời, răng rắc răng rắc, nhanh chóng chụp được hình ảnh phóng to của Lê Nhược cùng người đàn ông kia.

Xong việc vui vẻ đưa cho Cố Uyển Uyển, "Xem, đây là vị hôn thê của Tống Mạc."

Tần Lãng chỉ nghe được hai chữ Tống Mạc, ở bên đùi Tần Ngu trừng hai mắt, "Ba ba..."

Cố Uyển Uyển liếc Tần Ngu một cái, "Không tồi, đức hạnh của vị hôn thê của Tống Mạc này, mà sao cậu cao hứng vậy."

Mấy giây sau, giống như là phát hiện đại lục mới, không dám tin nhìn về phía Tần Ngu đang cười vui vẻ, con mắt trừng giống như chuông đồng, "Chẳng lẽ, cậu thích Tống Mạc nam cặn bã này sao? !"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Tần Ngu làm như không không nghe thấy lấy điện thoại nhét vào túi quần, nhiệt tình xoa xoa bé cưng, "Cục cưng à, mẹ có khả năng vãn hồi mặt mũi hay không tất cả đều nhờ vào con đó."

Tần Lãng chớp chớp đôi mắt to tròn sáng ngời, "Có cục cưng ở đây."

Ý thức Tần Ngu bị vụn vỡ gõ một cái lên đầu của con trai Tần Lãng "Cục cưng cái rắm ấy, con là con trai, đừng có giả bộ đáng yêu giống như con gái, sau này con sao bảo vệ mẹ được."

Khuôn mặt Tần Lãng lập tức nghiêm chỉnh lại, bộ dạng rất nghiêm trang, nhìn rất đáng yêu.

Cố Uyển Uyển thấy bản thân mình bị xem nhẹ, vô cùng khó chịu đưa tay ra nhéo ngang hông Tần Ngu một cái, "Cậu trả lời đi, thẳng thắn được khoan hồng chống cự phải bị nghiêm trị, nói, có phải đã thích Tống Mạc rồi hay không!"

Tần Ngu híp con mắt nhỏ lại, rất giống một con quạ đen lừa ăn thịt hồ ly, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lên khuôn mặt Cố Uyển Uyển, giống như có dòng nước trong vắt tràn ra, phá lệ đến xem, "Thích anh ta? Trừ phi mắt mình bị mù."

Nước trong đích xác là nước trong, còn là một cái bồn nước trong rất lớn và lạnh như băng.

Cũng may Tống Mạc không có ở đây, không nghe thấy Tần Ngu nói lời thề son sắt này, nếu không không biết khuôn mặt sẽ đặc sắc như thế nào.

Cố Uyển Uyển nhíu lông mày lại, thật sự thưởng thức Tần Ngu, "Có khí phách!" d,0dylq.d

Tần Ngu vừa thong thả bước chân tiến lên phía trước, vừa cười ngây ngô, "Tất nhiên rồi, dù gì bây giờ mình cũng đang nắm giữ thứ quan trọng của Tống Mạc, đến lúc đó nếu Tống Mạc dám tranh con trai với mình, mình sẽ khiến cho tất cả mọi người trên toàn thế giới đều biết vị hôn thê của Tống Mạc chạy trốn cùng người đàn ông khác, ha ha ha ha."

Ở cổng y khoa trong trường, Tần Ngu lấy một tư thế xoay người mức độ khó cao giang chân ngồi trên xe đạp điện, đôi mắt trong đêm cũng sáng lên lấp lánh, giống như con mắt có đính viên kim cương, vẫy vẫy tay với Cố Uyển Uyển, "Cám ơn nương nương đã chiêu đãi."

Cố Uyển Uyển lắc đầu, vẻ mặt ghét bỏ, "Nhìn bộ dạng của cậu kìa, cẩn thận vỡ trứng." Vừa dứt lời xong, lại nói thêm một câu rất tự nhiên "À quên, cậu không có trứng." d,0dylq.d

Tần Ngu nhếch miệng, "Cố Uyển Uyển, Tần Lãng nhà mình còn đang ở đây, ăn nói lịch sự chút, đều bị cậu làm cho hư người hết rồi. "

"Biết rồi, biết rồi, đừng nói nhảm nữa, nhớ chủ nhật này đấy."

Tần Ngu giơ tay ra làm tư thế ok, giẫm chân lên xe đạp điện, xe chạy đi như một làn khói, sau đó vẫn không quên trao cho Cố Uyển Uyển một nụ hôn gió, vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo. d,0dylq.d

Cố Uyển Uyển thiếu chút nữa thì ói ra.

Khi về nhà trong nhà không có ai, Hứa Giang Nam chắc phải ở lại làm thêm giờ.

Tần Ngu đem phần cháo gà mang về vào bếp hâm nóng lại, rồi đi ra ban công lấy quần áo vào.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, chắc là Hứa Giang Nam trở lại, Tần Ngu đi hai bước ra cửa hét lên thật to, "Tần Lãng, mở cửa cho chú Giang Nam."

Hứa Giang Nam thả cái chìa khoá xe Land Rover và cái cặp ôm trong tay xuống, "Mẹ con đâu rồi?"

Mắt Tần Lãng vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi tay chỉ chỉ ra ban công.

Hứa Giang Nam cầm theo một cái túi được đóng gói rất tinh xảo trong tay bước ra ban công.

Đập vào mắt, là ánh đèn mờ nhạt phía dưới, trong tay Tần Ngu cầm cái áo vest, cười giống như một đoá hoa, khoé mắt đuôi mày đều là nét cười rất vui vẻ.

Dừng bước chân lại, cái túi đóng gói mang theo khẽ kêu sột soạt, trong mắt giống như rơi vào một làn mưa bụi, có chút sương mù, lại thêm một tầng thương cảm mờ nhạt.

Âm thanh sột soạt của cái túi mặc dù rất nhỏ nhưng cũng làm Tần Ngu giật mình một chút, bàn tay khẽ run, cái áo vest đang cầm trong tay suýt rơi xuống đất, trong mấy giây ngắn ngủi chop mũi lại rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, môi mấp máy, Tần Ngu thầm mắng mình một tiếng, có cái gì phải sợ, sao giống như bị bắt gian vậy.

Vén tóc lộn xộn ở bên tai, ngước mắt lên, sự vui vẻ hiện lên ở khoé môi có chút gượng gạo.

Vẻ thương cảm trong đáy mắt của Hứa Giang Nam không biết đã lặng lẽ biến mất từ khi nào, ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Ngu, hiện ra vẻ dịu dàng như nước, dưới ánh đèn không nói ra rõ ràng được, phảng phất giống như thiếu niên áo trắng trong tiểu thuyết đứng đón gió mặt mày đẹp như tranh vẽ.

Bước về phía Tần Ngu, chuyển món đồ trong tay đến trước mặt Tần Ngu, "Tặng cho em, mở ra xem một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kế Hoạch Gì?

Tần Ngu nghĩ giống như giẫm nát đám mây, giống như cô, là bị sắc đẹp của Hứa Giang Nam mê hoặc...

Một hồi lâu, mới nhanh chóng để tùy ý tây trang của Tống Mạc trên cánh tay, tiếp nhận cái hộp.

Ngồi xổm người xuống mở ra, đĩ nhiên là một đôi giày cao gót, còn là GUCCI, Tần Ngu lập tức liền mềm nhũn chân, thiếu chút nữa nhất cái mông ngồi dưới đất.

"Anh thấy cặp giày cao gót kia của em không thể mang nữa, đã giúp em mua một đôi." Hứa Giang Nam cười nhạt nói.

Tần Ngu ngước cằm hơi nhọn lên nhìn về phía Hứa Giang Nam, "Sao lại mua một đôi giày cao gót mắc như vậy, sao em nỡ mang."

Thân hình cao lớn của Hứa Giang Nam khom xuống, "Anh giúp em mang."

Từ trong tay Tần Ngu mây bay nước chảy lưu loát sinh động tiếp nhận giày.

Tần Ngu trơ mắt nhìn cặp giày kia bị Hứa Giang Nam mang vào chân cô, lại trơ mắt nhìn Hứa Giang Nam ôm lấy eo của cô đỡ cô đứng lên, Tần Ngu cảm giác mình như là một bệnh nhân bị tê liệt nặng, nói thật, cả cái chân của cô đều yếu mềm, vừa động sẽ tê liệt như vậy.

Chỉ còn lại bàn tay ấm áp của Hứa Giang Nam như có như không đụng chạm vào mắt cá chân của cô tạo cảm giác tê dại, giống như vừa sờ vào một cột điện, một luồng điện từ đại não lan tràn đến cả thân, chấn động đến mức cô một mảnh chết lặng.

Hứa Giang Nam đẩy cô đi ra bên ngoài đứng trước gương, một đoạn đường Tần Ngu đi giống như đang đi ở trên mây, cô không cảm giác được trên người mình có vật chân thật này tồn tại.

Trước kia cô mang chính là bảy tám chục đôi giày, hiện tại cô mang đúng bảy tám ngàn đôi giày, thật sự là không thể so sánh nổi, nhất thời cô còn không cách nào thích ứng loại biến hóa cực đoan này.

"Đẹp không?" Hơi thở của Hứa Giang Nam cùng giọng nói hơi dày đều rơi vào bên tai Tần Ngu.

Cả người Tần Ngu đều là mộng .

Bất quá đôi giày cao gót bên trong chân nhỏ trước gương xác thực đẹp mắt, ngón chân trắng mượt mà, móng chân chỉnh tề gọn gàng, khéo léo và tinh xảo, vừa đúng hoàn mỹ, giống như vì cô mà tạo ra, thấy rất thuận mắt.

Rất lâu, Tần Ngu mới lấy lại tinh thần, khóe môi chứa đựng ấm áp thoáng cười, "Hiếm khi anh còn nhớ rõ số giày của em."

"Anh đã quên chính mình, nhưng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ không bao giờ quên, chúng nó đều khắc vào ở đây của anh." Hứa Giang Nam chỉ vào ngực của chính mình.

Tần Ngu đỏ mặt hồng, không biết nên nói tiếp như thế nào, cô luôn nhanh mồm nhanh miệng, một hồi lâu suy nghĩ, lại chỉ nghẹn ra một câu, "Cám ơn."

"Không cần cám ơn anh, đây đều là do anh cam tâm tình nguyện, Ngu Nhi."

Tần Ngu sững sờ mấy giây, không để lại dấu vết xoay người, "Em đã để lại một bát bát gà cho anh, bận rộn một buổi trưa, đói bụng không."

Một câu nói, hủy diệt tất cả bầu không khí lãng mạn.

Lúc Hứa Giang Nam hoàn hồn, trong lòng đã không còn nhiệt độ quen thuộc, chỉ còn lại mùi thơm dễ ngửi trong không khí, xoay người nhìn bóng lưng Tần Ngu chạy trối chết, tự giễu giật giật khóe miệng.

Tám năm này, cuối cùng anh trở về quá trễ...

Lúc Hứa Giang Nam ăn xong bát bát gà, Tần Ngu đã dụ dỗ Tần Lãng chìm vào giấc ngủ hơn nữa còn ủi tây trang treo ở trong tủ quần áo, từ trong phòng ngủ đi ra, bưng một ly nước ấm ngồi trên ghế d;d'le/q-d sofa, "Anh Giang Nam, chúng ta hàn huyên một chút."

Dứt lời, một góc ghế sô pha khẽ hạ xuống, thân hình cao ráo của Hứa Giang Nam ôm Tần Ngu vào trong lòng, trong lòng Tần Ngu hơi động một chút, không hiểu sao muốn trốn, chẳng biết tại sao.

Thoáng xê dịch ra bên cạnh, đưa ly nước trong tay cho Hứa Giang Nam, nghiêm mặt nói, "Anh Giang Nam, liên quan về Tống Mạc, em muốn biết anh, có kế hoạch gì?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Dại Dột Muốn Chết

"Ngu Nhi, anh tự có tính toán riêng, chuyện này anh không hy vọng em sẽ dính vào." Hứa Giang Nam hơi ngẩn ra, rồi lạnh nhạt trả lời.

Tần Ngu nhíu nhíu mày, những lời này sao lại nghe có chút không thích hợp, chao ôi, đúng rồi, những lời này lẽ ra cô mới là người nên nói ra lời kịch này mới đúng chứ.

Ngón tay đang vịn trên ghế sofa khẽ nhúc nhích, đôi mắt đảo đi đảo lại, "Anh Giang Nam, chuyện này cũng đã qua rồi, hôm nay em ngồi ở đây chính là muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh có kế hoạch gì đi nữa, em hy vọng từ nay về sau anh không cần phí sức đối với Tống Mạc." dfienddnlieqiudoon

Những lời nói này nghe vào tai của Hứa Giang Nam lại trở thành Tần Ngu đang bảo vệ cho Tống Mạc.

Nhẹ nhấp một ngụm nước, ngón giữa hơi lạnh chạm vào đáy chén, nóng và lạnh giống như cảm giác cực hạn.

Nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, nghiêng đầu lên tiếng, "Ngu Nhi, em đã thích Tống Mạc."

Tần Ngu bị anh nhìn chằm chằm có đôi chút không được tự nhiên, trong lòng không hiểu bắt đầu cảm thấy phiền chán, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, sao mọi người đều nói cô thích Tống Mạc hết vậy, thật sự là, ánh mắt họ như thế nào đều nhìn thấy cô thích Tống Mạc vậy. dfienddnlieqiudoon

Cô bĩu môi, "Em không thích anh ta, cũng không thể nào thích anh ta được." Dứt lời, như là nhớ tới chuyện gì đó, con mắt mở thật lớn, gân cổ lên bổ xung một câu, "Những lời em vừa mới nói tuyệt đối không phải là nói giúp anh ta, em chỉ sợ anh bị thua thiệt, anh Giang Nam, chúng ta đấu không lại Tống Mạc đâu."

Hứa Giang Nam không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn vào gương mặt Tần Ngu giống như nhuộm một tầng sương mù, làm cho người ta không phân biệt được rõ ràng.

Rất lâu sau, môi mỏng mới hé mở, "Được, anh nghe lời em."

Dứt lời, để chén nước xuống, cầm lấy tay Tần Ngu "Nhưng mà, anh có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Tần Ngu liếm liếm môi theo bản năng, chẳng biết tại sao, nói chuyện điều kiện, cô có cảm giác, cảm thấy giống như là bán chính mình đi, cảm giác thật bất an.

"Gả cho anh." Hứa Giang Nam vẻ mặt tràn đầy thâm tình, ánh mắt từ đáy mắt lóe lên, lộ ra vẻ chờ mong nhàn nhạt, giống như một chấm nhỏ giữa đêm khuya.

Tám năm trước anh đã bỏ lỡ Tần Ngu, tám năm sau, anh đã nếm trải đủ cảm giác đau đớn khi mất cô, anh sẽ không bỏ qua cô lần thứ hai nữa.

Tần Ngu bối rối...

Đây là Hứa Giang Nam đang cầu hôn với cô sao?

Có phải là đã phát triển quá nhanh rồi không, cô còn chưa có chuẩn bị xong để mang theo Tần Lãng đi tìm kiếm mùa xuân thứ hai.

Trong đầu trống rỗng, tay chân nhất thời cũng không biết để chỗ nào, cả người lo lắng bứt rứt đứng dậy.

"Ngu Nhi, anh thề, lần này anh tuyệt đối sẽ không sẽ rời đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt, cũng sẽ coi Tần Lãng giống như con trai ruột của mình, em có thể tin tưởng anh không?" Từng câu từng chữ đều rất thành khẩn, dưới ánh đèn, Tần Ngu nhìn thấy hàng lông mi thật dài của Hứa Giang Nam khẽ run, giống như đêm hôm đó của nhiều năm trước anh nói thích cô.

Nhưng mà, trái tim cô lại không giống như nhiều năm trước đó, đập mạnh giống như muốn bể tung lồng ngực.

Em có thể tin tưởng anh không?

Tần Ngu đột nhiên có chút muốn khóc.

Tin, cô làm sao mà lại không tin lời nói của Hứa Giang Nam được chứ, từ nhỏ đến lớn, mỗi câu nói của Hứa Giang Nam cô đều tin, cô tin anh sẽ lấy cô, cô tin anh sẽ không đi, cô tin anh sẽ chăm sóc cô cả đời.

Sự tin tưởng của cô rồi trở thành cái gì?

Hứa Giang Nam rời đi, vừa đi chính là tám năm, không một chút tin tức.

Đó là tình yêu do cô tình nguyện, dại dột muốn chết.

Tần Ngu không biết bản thân mình im lặng đỏ hoe mắt từ khi nào.

Hứa Giang Nam thở dài một hơi, đem Tần Ngu ôm vào lòng thật chặt, khít khe không có một kẽ hở.

Bàn tay khẽ vuốt ở trên lưng Tần Ngu, lòng bàn tay nóng ấm, đầu ngón tay ôn nhu, cực kỳ giống tám năm trước mỗi khi Tần Ngu bị ủy khuất.

Giọng nói đau lòng thật khẽ lọt vào bên tai Tần Ngu, "Tiểu Ngu Nhi, trở về bên cạnh anh đi, gả cho anh, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thiếu Dưỡng Khí Tới Chết

Gả cho anh, được không?

Những lời này, Tần Ngu đã đợi mười hai năm, từ khi còn là mối tình đầu mùa hè ấy, cho tới hôm nay, toàn bộ mười hai năm, cô đã vô số lần nghĩ tới có một ngày Hứa Giang Nam đứng ở trước mặt cô nói với cô một câu gả cho anh, được không?

Nhưng khi Hứa Giang Nam thật sự nói ra câu nói đó, Tần Ngu lại không mừng rỡ như trong tưởng tượng.

Là cô không hề yêu Hứa Giang Nam sao?

Sẽ không, những năm gần đây cô từng vô số lần nhớ tới anh, đã từng vô số lần mơ tới mình mặc một bộ áo cưới trắng noãn thành cô dâu của Hứa Giang Nam.

Làm sao cô không yêu anh được?

Cằm Tần Ngu hơi nhọn đâm trên bờ vai Hứa Giang Nam, nước mắt chậc chậc rơi trên áo sơ mi trắng của Hứa Giang Nam, thành những nước đọng lớn nhỏ, giờ khắc này nội tâm ngũ vị hỗn loạn, giống như bàn gia vị bị đổ, cô không biết đến tột cùng mình cảm động, hay ủy khuất, hay là, là cái khác...

Rất lâu, gật đầu nhẹ, giọng nói mất tiếng, "Được."

Cái chữ này rơi vào trong lòng Hứa Giang Nam, cũng rơi vào tim của cô.

Không biết sao, đáy lòng một mảnh trống không, trống không thấy đau.

Gả cho Hứa Giang Nam, là lựa chọn tốt nhất của cô, có lẽ cùng tình yêu không quan hệ, nhưng lại có lẽ, đây là tình yêu của cô.

Tần Ngu cho rằng, giữa cô cùng Hứa Giang Nam, chỉ là thiếu thời gian, chỉ cần lâu một chút, lại lâu một chút, cô sẽ cùng Hứa Giang Nam trở lại khoảng thời gian tám năm trước, không phải sao? Dù sao cô đã từng yêu Hứa Giang Nam như vậy.

Hứa Giang Nam mừng rỡ, rủ con mắt xuống nhìn Tần Ngu, hốc mắt cô ửng đỏ, lông mi cô đen tuyền, cánh môi hơi vểnh, cô như vậy làm cho anh động tình, giờ khắc này, anh mới cảm thấy thật chân thật, Tần Ngu là của anh.

Đôi mắt bắn ra ánh sáng, vài phần mê ly, vài phần mị hoặc, yết hầu chuyển động trên dưới, khuôn mặt chậm rãi áp xuống...

Tần Ngu cúi đầu, phát giác được hơi thở đàn ông càng ngày càng gần, trái tim nhảy vọt lên cổ họng, tựa hồ một giây sau sẽ nhảy ra ngoài, một trận hoảng loạn ở đáy lòng, cô là né tránh sao? Còn là né tránh sao? Phải né tránh như thế nào mới không quá lúng túng?

Chỉ mành treo chuông, môi mỏng của Hứa Giang Nam đã dừng ở môi của cô, một giây sau, sẽ đặt lên, bất quá chỉ còn vài xăng-ti-mét, trong không gian yên tĩnh truyền đến âm thanh két... Một tiếng, cái đầu nhỏ của Tần Lãng chui đến chờ hai người, mắt buồn ngủ bộ dáng mông lung.

Trong lòng Tần Ngu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hận không thể xông tới ôm lấy Tần Lãng dừng lại mãnh liệt.d;d/l'q.d

Tần Lãng nhìn chằm chằm hai người trong chốc lát, đáy mắt dần dần thanh minh, mở trừng hai mắt, "Hai người cứ tiếp tục."

Xoạch một tiếng, cửa đóng kín lần nữa.

Hứa Giang Nam sững sờ trống rỗng, Tần Ngu nghĩ phải rút lui, chỗ ngồi bên cạnh Hứa Giang Nam không phải chỗ tốt nán lại, vài phút cũng có thể làm cho cô thiếu dưỡng khí tới chết.

"Không còn sớm, nghỉ ngơi đi, sáng mai còn đi làm nữa, Hứa tổng." Tần Ngu cố làm ra vẻ thoải mái nhếch nhếch môi cười, chế nhạo nói.

Hứa Giang Nam hoàn hồn, cười khẽ, ánh mắt sâu xa, "Tốt, Hứa phu nhân."

Khu biệt thự hạng sang.

Xe chậm rãi dừng lại, một mét đường xa đèn, ánh sáng vừa vặn mờ nhạt.

Lê Nhược buông tay Thẩm Ngạn, "Đồ đâu?"

"Vật gì?" Hai tay Thẩm Ngạn gối ở sau gáy, thần thái thản nhiên tựa vào ghế ngồi sau lưng, vẻ mặt vô tội.

"Thẩm Ngạn anh đừng giả bộ nữa, sáng hôm nay anh đáp ứng tôi thế nào?"

"Đã quên." Thẩm Ngạn hời hợt.

"Tôi hứa đi với anh, anh mang thứ đó tiêu hủy trước mặt tôi, anh dám nói lời này anh chưa từng nói?" Lê Nhược đến gần Thẩm Ngạn, đôi mắt đẹp trợn thật lớn, hận không thể ăn anh.

"Có gì không dám?"

"Thẩm Ngạn anh có phải là đàn ông hay không!"

Thẩm Ngạn đột nhiên đứng dậy, đưa tay, chế trụ đầu của Lê Nhược, khẽ dùng sức, mặt của Lê Nhược mặt liền đối diện với mặt của anh, bàn tay ở gò má Lê Nhược nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt sáng quắc, "Cái này em phải rõ ràng nhất, không phải sao?"

Toàn thân Lê Nhược phát run, đưa tay chống đỡ ở ngực Thẩm Ngạn, muốn thoát ra.

Thẩm Ngạn tăng ở tay, cánh môi hai người áp vào nhau thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Anh Ta Làm Sao Bây Giờ?

Răng môi quấn quít, hơi thở rối loạn, nụ hôn bá đạo tiến quân thần tốc tới cực điểm.

Lê Nhược chẳng biết đã hoàn hồn từ lúc nào, há miệng, cắn vào môi Thẩm Ngạn, trong nháy mắt, một mùi máu tươi tràn ra từ răng môi của hai người.

Thẩm Ngạn bị đau, rời khỏi, ngón cái xẹt qua cánh môi, là vết máu đỏ thẫm.

Còn chưa hồi phục lại tinh thần, 'bốp' một tiếng, một cái tát vang dội đã rơi vào mặt, đặc biệt vang lên ở trong xe. leê quý d0n9

Hốc mắt Lê Nhược đỏ lên, toàn thân đều đang run rẩy, thật sự cô đã đánh một cái tát này, lòng bàn tay của cô đã đỏ ửng lên đau rát, nhưng mà cũng không đau bằng nỗi đau từ đáy lòng của cô.

Thẩm Ngạn anh ta coi Lê Nhược cô là ai chứ?

Cắn cắn môi dưới, ánh mắt quật cường nhìn chằm chằm Thẩm Ngạn, "Tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, đồ đâu?" leê quý d0n9

Cả người Thẩm Ngạn đều có cảm giác thất bại, ngước mắt lên nhìn Lê Nhược một cái, "Không có."

"Có ý gì?"

"Ngay từ đầu là anh đã lừa dối em, không có hình khiêu dâm gì ở đây hết."

"Thẩm Ngạn!"

Gò má người đàn ông ẩn hiện trong ánh sáng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, chỉ thấy anh ta nhếch môi tự giễu, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rút ra một điếu thuốc, ngón tay run run, điếu thuốc từ trên tay anh ta mấy lần suýt rơi xuống.

Lấy ra cái bật lửa, 'tạch' một tiếng, ngọn lửa phun ra, chiếu sáng lên khuôn mặt người đàn ông, đáy mắt anh ta tuyệt vọng, hút một hơi, hạ cửa xe xuống, lúc khói thuốc từ trong miệng tràn ra, trong xe vang lên tiếng đàn ông khàn khàn mà vỡ vụn, "Thật xin lỗi, em đi đi."

Anh ta cho rằng ít nhiều gì cô cũng hiểu rõ tâm tư từ đáy lòng của anh ta, cho rằng ít nhiều gì cô cũng có chút cảm động, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra đều là anh ta tự cho mình là đúng, đến cùng là do anh ta đánh giá bản thân quá cao, cho rằng dù cô là một khối băng, cũng sẽ có ngày bị sự ấm áp của anh ta làm cho tan chảy, nhưng mà anh ta đã sai rồi, sai một cách nghiêm trọng, Lê Nhược cô không có trái tim.

Lê Nhược im lặng nhìn chằm chằm Thẩm Ngạn, ánh sáng mờ nhạt làm cho sự mệt mỏi trong ánh mắt anh ta càng phóng đại ra, trong lòng khẽ nhúc

nhích, há to miệng ra, câu xin lỗi định mấy lần nói ra, nhưng lại bị cô nuốt vào.

Không có một chút do dự nào nữa, mở cửa xe ra, bước xuống xe.

Âm thanh thất bại và tuyệt vọng của người đàn ông theo khe hở truyền ra, giống như một lời thở dài đã kéo dài trong một thời gian dài, "Nhược Nhược, sau này, chúng ta, còn có thể gặp mặt nhau nữa không?"

Thân thể mảnh khảnh của Lê Nhược dừng lại, bước chân mọc rễ tại chỗ.

Rất lâu sau, cửa lại mở ra một lần nữa, bước đi dứt khoát, chỉ để lại cho Thẩm Ngạn một bóng lưng cao ngạo.

Cửa xe đóng lại kêu "cạch" một tiếng, trong không khí chỉ còn lại tiếng gió xào xạc, cánh tay Thẩm Ngạn để ở ngoài cửa kính xe, tàn thuốc lá dài ra một khúc dài, lung lay sắp đổ, một giây sau rơi xuống.

Bóng dáng Lê Nhược càng ngày càng nhỏ, Thẩm Ngạn không tiếng động nhếch nhếch miệng, khóe môi mỏng cong lên khiến cho người ta đau lòng.

Anh ta chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, sinh nhật Lê Nhược, cũng là ban đêm tối đen như thế này, cũng là ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế này, anh ta dùng tiền để dành mua cho cô chiếc váy cô thích nhất, cô lại phất tay với anh ta một mình ngồi lên xe Tống Mạc, cũng là cô đã lưu lại cho anh ta cái bóng lưng cao ngạo như thế này.

Anh ta đợi cô nhiều năm như vậy, cô lại chỉ nhớ rõ cô và Tống Mạc là thanh mai trúc mã, cô không nhớ anh đã chơi cùng cô hai mươi sáu năm thanh mai trúc mã, trong mắt cô, chỉ có mình Tống Mạc, vậy anh ta ở đâu? Anh ta làm sao bây giờ?

Anh ta cười si ngốc, mắt từ từ nhắm lại.

Anh ta nên buông tay phải không?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ăn Không Khí

Phòng họp.

Ở phía trên tổng giám đốc đang nói chuyện, bầu không khí hết sức nghiêm túc yên tĩnh.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại phát ra: Chủ nhân, thùng cơm kia lại gọi tới!

Một giây sau, tất cả mọi người đang thương lượng say sưa, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tần Ngu, cái gì gọi là vạn kiếm cùng phát, đây chính là như vậy, Tần Ngu cảm giác mình bị một loại ánh mắt sắc bén bắn thành một cái sàng.

Yên lặng tay run run luồn vào trong túi nhấn xuống nút tắt máy, trong lòng thầm mắng một trăm tám mươi lần tám đời tổ tông người gởi tin nhắn cho cô. Ngước mắt, vừa vặn chống lại ánh mắt của tổng giám đốc, ánh mắt kia, ác độc như là đời trước Tần Ngu ôm vợ anh cùng con trai nhảy xuống giếng vậy, Tần Ngu run rẩy thân thể, cúi đầu xuống.

Tổng giám đốc hung dữ trừng cô một lần cuối cùng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đứng ở trên đài dùng nước miếng của anh siêng năng đổ vào mọi người.

Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm, trong đầu đã thầm đâm chết người đã gởi tin nhắn cho cô.

Thật vất vả đợi đến khi hội nghị kết thúc, vừa định chạy nhanh ra ngoài, sau lưng, vang lên tiếng hét phẫn nộ của tổng giám đốc, "Tần Ngu, cô ở lại!"

Tần Ngu thống khổ mà vặn vẹo quay đầu lại, hận không thể tìm đậu phụ đâm chết.

Xem ra hôm nay cô khó thoát khỏi cái chết, lòng dạ hẹp hòi của tổng giám đốc sẽ không bỏ qua cho cô.

Từ lúc vào công ty, cô rất cẩn trọng, lo lắng đề phòng bưng trà rót nước lau bàn, chuyển ghế dựa đóng dấu làm mọi việc, chính là vì muốn nuôi gia đình sống qua ngày, nhưng cô lại quá đẹp mắt, tổng giám đốc bỉ ổi này muốn bao nuôi cô, cô thà chết không chịu, kết quả từ đó kết hiềm khích với tổng giám đốc, cô trốn tránh, tận lực không gây tiếng tăm gì, tận lực làm người vô hình, kết quả đã xảy ra một chuyện như vậy, lại la ó, người vô hình thành lô-cốt, tránh không khỏi rồi.

Di chuyển chậm chạp đến trước mặt tổng giám đốc, nhẹ nhàng bước liên tục, thoạt nhìn giống như tiểu thư khuê các.

"Tôi có nói qua trong phòng họp không cho phép có chuông điện thoại di động xuất hiện không?" Trên mặt tổng giám đốc bỉ ổi dữ tợn run lên, nước miếng lướt qua không khí 360 độ không góc chết rơi vào trên mặt Tần Ngu.

Tần Ngu ra vẻ đáng thương, giọng nói tiểu nhân như muỗi kêu, "Có."

"Vậy cô nói tôi nên trừng phạt cô không?"

"Nên."

"Vậy cô nói trừng phạt như thế nào tốt?"

Chỉ cần không đuổi việc cô, chỉ cần không khai trừ cô, trừng phạt như thế nào đều được, phạt cô quét nhà vệ sinh một tháng cũng được, dưới đáy lòng Tần Ngu gào thét.

Đến bên miệng chỉ còn lại một câu, "Ngài nói sao cũng được."

"Tốt lắm, trừ cô tiền thưởng tháng này."

"Nhưng, tháng này tiền thưởng của tôi đã cắt."

"Vậy thì trừ tiền lương, không nhiều lắm, một phần hai." Tổng giám đốc híp mắt ánh mắt đắc ý nhìn chằm chằm Tần Ngu.

Không nhiều lắm? Thúi lắm!

Một tháng tiền lương của cô là hai ngàn, trừ một nửa, chính là một ngàn, trời ạ, trả tiền thuê phòng xong cô và Tần Lãng sẽ cùng ăn không khí mà sống.

Nhưng nói chừng một ngàn này cũng không đủ, cô nên mang theo Tần Lãng ngủ ngoài đường xin cơm.

Liên tục không ngừng cười cười, một bộ dạng nịnh nọt, giống như gã thái giám, "Cám ơn giám đốc, cám ơn giám đốc."

Từ trong lỗ mũi tổng giám đốc hừ lạnh một tiếng, so với cô còn giống gã thái giám hơn, giọng nói phá lệ nhỏ đi, "Hừ, một lần nữa cũng không phải là trừ tiền lương đơn giản như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Muốn Tôi Trả Tiền?

Tần Ngu sau khi đi đến toilet mới dám lấy điện thoại di động ra.

Sau khi bấm password mở khoá, một tin nhắn hiện ra.

Người gửi: Không rõ.

Nội dung tin nhắn: Trả tiền.

Quả thực so với văn tóm tắt còn muốn vắn tắt hơn, giống như con người lòng dạ hẹp hòi tích chữ như vàng, cũng chỉ có loại cặn bã giống như Tống Mạc.

Nắm cái di động thật chặt, Tần Ngu tức giận tới mức phát run, hận không thể ngay lập tức chạy tới Tống thị mang cái tên Tống Mạc kia ra đánh cho một trận để phát tiết mối hận trong lòng. Là một ngàn đó, thằng nhãi này đã khiến cô mất một ngàn, cơn tức này cô không thể cứ như vậy mà nuốt trôi, dù sao đi nữa cũng phải ra oai phủ đầu đối với Tống Mạc, cho anh biết Tần Ngu cô cũng không phải người dễ trêu vào!

Nhếch khóe miệng, giữa lông mày hiện lên một chút giảo hoạt, ngón tay nhanh chóng bấm ra một dòng chữ, gửi đi.

Ở trong phòng của quán cà phê.

Điện thoại di động đột nhiên kêu lên một tiếng 'đinh', có tin nhắn đến, Tống Mạc lấy điện thoại từ trong túi ra, mắt cúi xuống đọc.

Người gửi: Tần Nhị.

Nội dung tin nhắn: Anh nằm mơ! Tôi nói cho Tống Mạc anh biết, bây giờ trong tay bà cô tôi đây đang nắm giữ nhược điểm của anh, anh tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu không...

Tống Mạc nhướn mày, không báo trước liếm môi một cái, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt qua trên màn hình di động, một lát sau ném điện thoại di động qua một bên.

Nhân viên phục vụ bưng ly cà phê đen nguyên chất bước tới, đặt trước mặt Tống Mạc, tâm trạng Tống Mạc dường như rất tốt, nhẹ nhàng nói câu, "Cám ơn."

Ánh mắt nhân viên phục vụ nhanh chóng nhìn xuống xem Tống Mạc một cái, trên mặt thoáng cái đỏ ửng, "Phục vụ cho ngài là vinh hạnh của tôi."

Thần giữ của vắt cổ chày ra nước Tống Mạc lại phá lệ, đưa một khoản lớn tiền boa cho nhân viên phục vụ. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Nhân viên phục vụ toét miệng cười đến tận mang tai.

Cả người Lê Nhược đều lún ở đằng sau ghế tựa, khoanh hai tay trước ngực, ánh mặt trời tà tà chiếu vào, bao phủ trên người cô, thần thái hiện ra vẻ lười biếng, "Ôi, ngày hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao, Tống đại thiếu lại đi boa tiền ."

Tống Mạc ngước mắt, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nghiêm khắc, thoạt nhìn cũng có chút hiền lành dịu dàng "Hôm nay em hẹn tôi ra chính là để nói điều này sao?" di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lê Nhược liếc mắt, "Tất nhiên là không phải."

"Được, vậy thì nói chuyện chính đi, tôi cho em nửa tiếng."

Lê Nhược ngồi thẳng lên, vừa muốn mở miệng, đi động của Tống Mạc ở bên cạnh lại vang lên, cầm lấy điện thoại di động lên xem, rồi nhìn Lê Nhược một cái, "Chờ chút."

Tần Ngu gửi tới một câu: Vị hôn thê của anh, trong tay của tôi có chứng cứ của cô ta, như thế nào, Tống Mạc, còn muốn tôi đưa tiền cho anh không?

Tống Mạc khinh thường nhếch nhếch khóe miệng, không đếm xỉa tới, nhìn Lê Nhược một cái. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cúi đầu, lần thứ ba gửi đi hai chữ: Trả tiền.

Để điện thoại di động xuống, trong ánh mắt mang theo vẻ quan sát trên người của Lê Nhược, "Được rồi, nói chuyện chính đi."

Lê Nhược bưng ly cà phê lên nhẹ nhấp một ngụm, trên gương mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười sắc bén, "Chuyện đêm hôm đó là anh nói cho Thẩm Ngạn?" dfienddnlieqiudoon

Tống Mạc giống như cười mà như không, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, một cái tay cầm lấy ly cà phê khẽ gõ gõ một chút, "Lê Nhược, trên đời này không có tường nào không lọt gió, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm."

Sắc mặt Lê Nhược tái nhợt, lúc trắng, lúc xanh, rồi lại trắng lại xanh, rất giống bảng pha màu, rất lâu sau, cánh môi mới nhấp nháy mấy cái, "Tống Mạc, những năm gần đây, anh không xem em là bạn bè sao?" dfienddnlieqiudoon

Tống Mạc thu nụ cười lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Lê Nhược, hiện ra một vẻ lạnh nhạt, giống như một lưỡi dao bén nhọn, những lời nói ra cũng nói trúng tim đen, "Lời này là lời tôi cần phải hỏi em, Lê Nhược."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Không Ai Muốn Cô

Lê Nhược ngơ ngẩn, tay bưng tách cà phê run lên, có vài giọt cà phê bắn tung tóe ra ngoài, rơi trên mu bàn tay của cô, nhiệt độ nóng rực, theo bản năng cô buông tay ra, chén cà phê chợt từ trong tay rơi xuống, đập xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Tống Mạc nhàn nhạt lườm vụn tách cà phê, khẽ nghiêng người, cầm lấy khăn giấy đặt ở ngón giữa run rẩy của Lê Nhược, môi mỏng hé mở, "Lê Nhược, em là người phụ nữ thông minh, nhưng Tống Mạc anh cũng không ngốc, những năm này, không ít lần em động tay chân đến người cạnh anh, em cảm thấy, Tống Mạc anh sẽ làm bạn bè với em sao?"

Lê Nhược run rẩy lau cà phê trên tay, dùng sức đè đáy lòng khủng hoảng xuống, chống lại đôi mắt Tống Mạc, đáy mắt phức tạp, "Vậy chắc anh cũng biết vì cái gì em làm như vậy, không phải sao?"

"Thẩm Ngạn mới là người yêu em, anh không phải, anh sẽ không bao dung tất cả sai lầm của em, coi như em phạm những thứ sai lầm này đều là vì anh, cũng không bỏ qua được, Lê Nhược, nếu em cứ tiếp tục như vậy, em và anh, chỉ có thể là kẻ địch." Vẻ mặt Tống Mạc lạnh nhạt đến cực điểm, ánh mặt trời tạo bóng mờ dưới hốc mắt cùng cánh mũi của anh, càng tăng thêm vẻ nghiêm khắc.

Toàn bộ thành phố A ai cũng biết Tống đại thiếu nổi danh lạnh lùng tuyệt tình, nói một cách khác, người này không có tâm, coi như là đối với Lê Nhược, cũng giống vậy, cô thương anh, không có nghĩa là anh cũng muốn yêu cô, đối với người yêu, xưa nay anh không có quá nhiều kiên nhẫn, có thể cùng Lê Nhược tâm bình khí hòa ngồi ở chỗ này, cũng là nhờ trên mặt mũi bọn họ là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy.

Kẻ địch?

Đáy mắt Lê Nhược kinh ngạc cùng khủng hoảng giống như thủy triều xông tới, run rẩy lên tiếng, "Tống Mạc, chúng ta có hơn hai mươi năm giao tình."

Tống Mạc giương mắt, không có tâm tình gì, "Vậy thì như thế nào?"

Có thể lưu ở bên cạnh anh, chỉ có người phụ nữ của anh, tâm cơ Lê Nhược quá nặng, anh sẽ không lưu.

"Tống Mạc, anh..."

Tống Mạc bưng tách cà phê trước mặt lên khí định thần nhàn nhã khẽ nhấp một cái, "Lê Nhược, anh sẽ cho em lời khuyên một lần cuối cùng, đi theo Thẩm Ngạn, đừng có quấn quít lấy anh."

Dừng lại mấy giây, ngước mắt, nhàn nhạt nhìn, môi mỏng manh, mang theo mệnh lệnh thanh cao, "Còn có, đừng quên, đứa bé trong bụng em có khả năng trở thành con hoang."

Sững sờ mấy giây, đột nhiên Lê Nhược dường như không có khí lực, thân thể tiếp tục xụi lơ, quỷ dị bật cười, nhưng là mang theo thất bại rõ ràng.

Cô vĩnh viễn đều sẽ không quên đêm đó, sau khi cô bị Thẩm Ngạn cưỡng bạo vài ngày, một đêm mê loạn, cô uống say không còn biết gì, bò lên trên người một kẻ đàn ông vô danh, sáng hôm sau, trên giường mềm mại chỉ còn một mình cô, những dấu vết mất trật tự lại chân thật rơi ở trên người của cô.

Đúng vậy, đứa con trong bụng cô có khả năng chỉ là một đứa con hoang, cô cho rằng cô có thể lừa gạt bản thân cả đời, nhưng cô đã quên, ngày đó lúc từ trong phòng đi ra, cô đụng phải Tống Mạc, Tống Mạc thông minh đẳng cấp nào, cái gì tra không ra, cô cho rằng Tống Mạc sẽ giúp nàng giấu diếm điều bí mật này, như vậy, cô có thể coi đứa bé này là con của Thẩm Ngạn, vì mình lưu lại một con đường lui, cho dù có một ngày cô không thể gả cho Tống Mạc, còn có thể mang theo đứa con cao ngạo gả vào Thẩm gia, nhưng bây giờ, hết thảy đều vô ích ...

Đừng nói Tống Mạc không cần cô, ngay cả Thẩm Ngạn, đều xem thường Lê Nhược cô.

Hiện tại, ngoại trừ gả cho Thẩm Ngạn, cô còn có đư :dracular: òng khác có thể chọn sao?

Gả cho người khác?

Cô không thể nào gả cho ai khác ngoài Thẩm gia danh môn.

Thẩm Ngạn nói, trừ anh ra, không có ai cần cô.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thần Bí Như Vậy

Tống Mạc cúi mặt xuống, áo sơ mi che nửa mặt đồng hồ nhưng vẫn sáng chói lên như cũ, không khó để nhận biết ra đó là chiếc đồng hồ xa xỉ.

Tống Mạc là người đàn ông mỗi một chỗ đều rất tinh tế, cẩn thận và tỉ mỉ như vậy, cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống. le^e quyy do^nn

Lúc anh và Tần Ngu mướn chung, Tần Ngu từng vô số lần nhạo báng anh một tháng tiền lương của anh cũng không đủ cho anh mua quần áo.

Thu hồi ánh mắt, nhìn Lê Nhược một lượt, "Đã hết thời gian rồi, tạm biệt."

Nói dứt lời, liền đứng dậy ra đi, động tác như nước chảy mây trôi.

Lê Nhược lẳng lặng nhìn chằm chằm Tống Mạc đi ra, không những hơi nóng cà phê lượn lờ trước mặt mà còn có nước mắt mơ hồ trong đôi mắt, cô nhìn không rõ bóng lưng của Tống Mạc, chỉ thấy toàn thân lạnh như băng.

Ở cửa quán cà phê, điện thoại di động đã lâu không thấy động tĩnh lại vang lên, Tống Mạc lấy điện thoại di động ra nhìn như không đếm xỉa tới, liếc một

cái nhìn nội dung trên màn hình, đột nhiên khóe miệng khẽ cong, nụ cười mê hoặc lòng người chợt loé lên, sau đó cất điện thoại di động, đi về phía chiếc Rolls Royce đậu cách đó không xa. le^e quyy do^nn

Tần Ngu mặc quần ngồi xổm trong toilet nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, màn hình vẫn hiện nội dung của tin nhắn cô gửi: Tống Mạc anh cứ nhắc đi nhắc lại, trả tiền lại trả tiền, đã mệt chưa, tôi nói cho anh biết, thật sự là tôi không có hù doạ anh, thật sự là tôi có chứng cứ, anh không tin đúng không, tôi gửi qua cho anh.

Kết quả, cô ngồi xổm năm phút sau, điện thoại di động vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, nhìn tin nhắn trước cô đã mù quáng gửi hình ảnh cho Tống Mạc, Tần Ngu hận nghiến răng nghiến lợi.

Vừa muốn đứng dậy, lại thấy chân tê rần, mềm nhũn, Tần Ngu cảm giác chân mình truyền đến toàn là lấm chấm những bông tuyết, cúi người xoa nắn ở chân mình một lúc, nhét điện thoại vào trong túi quần, đi ra khỏi toilet.

Một ngày bận rộn, màn đêm từ từ buông xuống, những ngọn đèn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt nhu hoà trong phòng, thời tiết trở nên thoải mái dễ chịu.

Sau khi cơm nước xong, Hứa Giang Nam và Tần Ngu dựa sát vào nhau ở trên ghế sofa xem một bộ phim truyền hình cẩu huyết vào lúc tám giờ, Tần Lãng bị bỏ rơi lẻ loi ở bên cạnh.

Hứa Giang Nam bàn tay xoa xoa đầu Tần Ngu, không chút để ý nhìn chằm chằm màn hình ti vi.

Trong ti vi phát ra âm thanh hạnh phúc tràn trề của nữ chính, "Anh yêu em sao?"

Tần Ngu đột nhiên cao hứng, ngón tay cầm tư thế giống như microphone giơ lên trước mặt Hứa Giang Nam, một đôi mắt sáng lên như kim cương, "Tiên sinh Hứa Giang Nam, anh yêu em sao?"

Hứa Giang Nam không nói, nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, móc từ trong túi ra vật gì đó.

Tần Ngu chớp mắt tò mò, "Làm cái gì mà thần bí như vậy."

Hứa Giang Nam mở bàn tay ra, một cái chìa khoá nằm gọn trong lòng bàn tay.

Tần Ngu cầm lấy, cẩn thận vuốt vuốt, "Cái này là cái gì, là chiếc chìa khoá triệu hội thần kỳ?"

Hứa Giang Nam bật cười, sủng nịnh vuốt ve trên đầu Tần Ngu, "Đây là chìa khoá triệu hội nhà."

"Hả? Nhà nào?" Tần Ngu há miệng ngơ ngác nhìn Hứa Giang Nam, cô không nhớ ba mẹ cô đã để lại cho cô căn nhà nào chứ.

"Anh vừa mua nhà, ở khu Tĩnh An."

Bàn tay Tần Ngu khẽ run rẩy, thiếu chút nữa ném cái chìa khóa ra ngoài cửa sổ. le^e quyy do^nn

Khu Tĩnh An đó nha, đó là nơi tập trung của những người giàu có, là nơi tập trung của tầng lớp thượng lưu, đó là nơi tấc đất tấc vàng, cho dù cô có bán thân cả đời cũng chưa chắc có thể có được chỗ ở tốt như vậy.

Trừng mắt nhìn Hứa Giang Nam, "Trời ạ, Hứa Giang Nam anh bán thận à!"

Hứa Giang Nam bất đắc dĩ xoa xoa đầu của cô, "Gần đây Công ty phát triển thuận lợi, nên anh mua nhà trước, đã sửa sa

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Thật Rất Soái

Cuối tuần ánh nắng tươi sáng, thời tiết rất tốt.

Tần Ngu trong phòng ngủ thu dọn đồ đạc, trong lòng so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ còn muốn sáng rỡ hơn, quả thực là vui sướng như tiếng chiêng trống vang động trời, trời không phụ người có lòng, gái ế cuối cùng đã trở thành con dâu, bốn năm mang theo con trai bôn ba mệt mỏi, mùa xuân thứ hai của cô lại nở rộ giữa mùa đông khắc nghiệt này, trong nháy mắt, cô cũng là vợ của tổng giám đốc nha d;;dlq.d, về sau không cần sống những ngày khổ sở, Tần Ngu cô đã tiến thân vào xã hội thượng lưu nha.

Hứa Giang Nam đẩy cửa phòng ngủ ra, thân thể cao lớn, ánh mặt trời bao phủ khuôn mặt cường tráng mà không thô lỗ, thanh tú mà không âm nhu, quả

thực anh tuấn quá đi, nhàn nhạt mở miệng, giữa lông mày ôn nhu như nước, "Thu thập xong chưa?"

Tần Ngu nhét bộ đồ ngủ cuối cùng vào rương hành lý, giương lên khuôn mặt tươi cười sáng rỡ, "Đều thu thập xong, có thể xuất phát."

Hứa Giang Nam đi đến xách hành lý của Tần Ngu, ngoài ba rương hành lý, còn có vô số bao lớn nhỏ, thoáng nhíu mày, buồn cười nhìn đồ đạc của Tần Ngu, "Tiểu Ngu Nhi, chúng ta chỉ là dọn nhà, không phải là chuyển phòng ở, em cầm nhiều đồ như vậy làm gì?"

Tần Ngu ôm hai cái bao đóng gói ra ngoài trước, trên lưng còn đeo một cái balo, giống như cái mai rùa, bóng lưng có chút tức cười, "Có tiền cũng không thể tùy tiện lãng phí, những vật này không lấy đi sẽ cho chủ nhà hưởng lợi, rất đáng tiếc nha."

Hứa Giang Nam sau lưng Tần Ngu bất đắc dĩ cười đi ra khỏi gian phòng.

Đồ cũng không nhiều, bất quá là chút ít đồ dùng hàng ngày, đồ dùng gì đó đều cố định ở bên trong phòng, không thể mang đi, nếu không Tần Ngu nhất định phá hủy cả phòng.

Công ty chuyển nhà sớm đã chờ bên ngoài, có mấy nhân viên đến khiêng đồ vào xe, Tần Ngu đi tìm chủ nhà trả phòng, Tần Lãng bị Hứa Giang Nam đưa lên xe, bị dây an toàn buộc chặt.

Chủ cho thuê nhà là một dì khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, thấy Tần Ngu đến, híp mắt lại, "Cô gái đến trả phòng à."

"Sao dì biết?"

"Sáng sớm đã có công ty chuyển nhà dừng ở nhà trọ, mắt dì tốt lắm."

Tần Ngu nhét chìa khóa vào trong tay dì, khanh khách cười, con mắt cong thành vầng trăng nhỏ sáng ngời, biểu cảm vui sướng không nói nên lời.

"Đó là bạn trai mới của cháu sao? Thành phần tri thức nha." Mắt dì xác thực rất tốt, liếc mắt liền thấy được Hứa Giang Nam đứng ở dưới lầu chỉ huy vận chuyển.

Tần Ngu càng cười mừng hơn, lộ ra một hàm răng trắng, khóe môi muốn cong đến bầu trời, tiến đến trước mặt dì, trong ánh mắt chứa một tia ánh sáng, "Dì, nói nhỏ cho dì biết, không phải là thành phần tri thức, là tổng giám đốc."

"Khó trách." Dì một bộ dáng hiểu rõ.

Mấy giây sau, đồ đạc đã đưa hết lên xe, Hứa Giang Nam đẩy cửa nhà ra đi đến, lễ phép chào hỏi, "Dì tốt."

Dứt lời, chuyển con mắt nhìn về phía Tần Ngu, "Đồ đều thu thập xong, có thể đi ."

Tần Ngu khoát tay với dì, "Dì, có thời gian cháu sẽ trở lại, tạm biệt."

Ánh mắt dì còn rơi vào trên người Hứa Giang Nam, không ngừng gật đầu, đáy mắt tràn đầy tán thành.

Tần Ngu tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), trong lòng đã bắt đầu mặc áo đỏ thẫm cầm lấy cây quạt tiểu lục khởi ương ca, cô có một hôn phu nha, vị hôn phu nha vị hôn phu, thật rất soái nha, chỗ nào cũng không chê được... .

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Con Nhóc Ngây Thơ

Xe chạy theo xe tải nhỏ chuyển nhà của công ty vận chuyển hướng tới khu Tĩnh An chạy tới.

Tần Ngu ôm Tần Lãng ngồi ở ghế phụ cạnh ghế tài xế, lúc đầu Tần Lãng ngồi ở phía sau , nhưng bé không cam lòng bị lẻ loi một mình, nên đã hấp tấp cởi dây an toàn bò lên người Tần Ngu, làm tròn chức trách bóng đèn sáng trưng.

Tần Ngu đối với nhà mới rất mong đợi, suốt đường đi con mắt đều sáng lấp lánh.

Tần Lãng lại phát huy bản chất nhiều lời, trái gọi chú Giang Nam một cái, phải gọi chú Giang Nam một cái, giống như là gọi hồn, khiến cho Tần Ngu nghe muốn chai hai lỗ tai luôn, thiếu chút nữa không nhịn được mà đem Tần Lãng ném từ trong xe xuống đường, thật không hiểu tính tình này của Tần Lãng là giống ai, Tống Mạc là người trầm mặc ít nói giống như là nói nhiều thêm một câu thì sẽ chết vậy, mà cô thì cũng không phải là người nói nhiều như vậy, theo lý thuyết, cũng không có khả năng giống cô.

Từ nhà trọ cũ tới khu Tĩnh An ước chừng đi xe hết một giờ, cũng may tối qua Tần Lãng vì hưng phấn mà ngủ không ngon giấc, nói một lát thì lăn ra ngủ trong lòng Tần Ngu, bên tai Tần Ngu được yên tĩnh không ít.

Lúc mười một giờ, cuối cùng xe cũng chạy tới khu An Tĩnh.

Chỗ này là khu dân cư hạng sang toạ lạc tại khu vực phồn hoa nhất của thành phố, không tiếng động mà hướng mọi người nói ra sự xa hoa của nó.

Tần Ngu áp sát trên cửa kính xe, nhìn khí thế của những căn biệt thự mắt chợt sáng lên, những căn nhà này rất đẹp thiết kế theo phong cách kiến trúc của Tây Ba Nha, không khí rất tốt tràn ngập phong cách của nước ngoài, cảm giác giống như sống trong một đống tiền.

Xe dừng lại trước một dãy biệt thự.

Tần Ngu kẹp Tần Lãng bên nách giống như kẹp củ cà rốt bước xuống xe, nhẹ bước chân chạy tới cửa biệt thự.

Có lẽ do Tần Ngu chạy lăng xăng nên Tần Lãng đã tỉnh lại, giãy từ bên hông Tần Ngu trượt xuống, dụi dụi mắt nhìn một màn mới lạ trước mắt.

Tần Ngu tiến lên dè dặt sờ soạng cái cửa chính xa hoa một chút, lại giống như cảm giác sờ cái cột điện, đáy lòng tê tê giống như bị nhiễm điện.

Hứa Giang Nam đi tới trước cửa, mở cửa ra.

Tần Ngu theo sau lưng Hứa Giang Nam bước vào nhà, cả người Tần Lãng đều áp vào trên đùi Tần Ngu, giống như một con thạch sùng.

Căn nhà rất lớn, con mắt Tần Ngu trợn thật lớn, miệng cũng há thật to, giống như một con nhóc ngây thơ chưa trải việc đời nơi quê cha đất tổ, bị căn phòng rộng lớn và tinh xảo làm cho kinh hãi.

Căn nhà tổng cộng có ba phòng, màu sắc chủ đạo là màu trắng nhạt, ấm áp mà thanh nhã, theo phong cách hiện đại và cổ điển đan xen vô cùng hoàn mỹ.

Một cái bàn gỗ được sơn màu trắng, sofa màu vàng nhạt, tấm lót màu trắng tinh, khay trà tinh tế sang trọng, rất xinh đẹp có thể làm gương soi, trên mặt bàn có để mấy cái ly thuỷ tinh, hình dáng rất lạ được làm thủ công, nhập từ Hungary, phía dưới trải thảm nhung thiên nga mềm mại, không khó để tưởng tượng khi đạp lên sẽ êm ái như thế nào, phía dưới cửa sổ là chiếc giường gỗ, trải một cái nệm màu trắng, là nơi đón ánh sáng rực rỡ buổi sáng rất tốt.

Ánh mắt liếc một cái, nhìn đến cái ti vi LCD mỏng dính, so với cái ti vi cũ kỹ cồng kềnh ở nhà trọ cũ thì một trời một vực, ti vi được để trên tủ trên tường có một lớp kính thuỷ tinh ngăn cách, bên trong trưng bày những vật điêu khắc lạ mắt, tiện tay sờ một cái toàn là những món đồ nhỏ mà cô không bỏi thường nổi.

Phòng khách phía đông là một tấm bình phong, Tần Ngu đi tới, sau tấm bình phong là một cái khung rỗng được trạm trổ tinh xảo,chia làm nhiều ngăn nhỏ, để đặt bình hoa, các loại đồ vật bằng ngọc, mỗi một vật đều nhìn thấy rất xa xỉ, tinh xảo làm người ta phải chặc lưỡi.

Trừ cái đó ra, chiếc đèn tinh xảo đặt dưới đất, thêu trên mặt tường, góc tường là thực vật màu xanh không biết tên, mỗi một thứ, đều khiến cho Tần Ngu nghẹn họng nhìn trân trối, đó là những thứ mà cô đem bản thân và Tần Lãng bán đi cũng không đổi được một vật trang sức như vậy.

Trong đầu Tần Ngu chỉ còn lại sáu chữ, nhà giàu chính là cường hào!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ghê Tởm Chết

Mới vừa chuyển vào nhà mới, cho tới trưa đại não của Tần Ngu đều ở trạng thái hưng phấn cực độ, lê dép một hai ba tầng qua lại nhảy, Hứa Giang Nam gọi người làm thêm giờ tới dọn dẹp, Tần Ngu đầu lắc như trống lắc, chỉ mình, "Có người rồi, vị hôn thê cần cù dũng cảm của anh."

Hứa Giang Nam không hề bị lay động, một cái nhà lớn như vậy, ước chừng một trăm tám mươi mét vuông, giao cho một mình Tần Ngu dọn dẹp, anh không làm được, nhìn Tần Ngu chìm đắm lắc đầu, "Không, vị hôn thê là dùng để * , nếu như là để dọn dẹp, anh trực tiếp thỉnh một bảo mẫu thì tốt rồi."

"Vị hôn thê của anh có tay có chân, đầu óc linh hoạt tứ chi phát triển, tự nguyện hành động làm bảo mẫu." Tần Ngu nhíu mày, rất là đắc ý tạo tư thế Đại Lực Thủy Thủ (=dốc sức, mạnh mẽ) cho Hướng Giang Nam nhìn, ánh mắt hơi bỉ ổi.

Đầu óc linh hoạt? Lần này Hứa Giang Nam không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Tần Ngu tám tuổi vẫn còn ở nhà trẻ, nhưng những khiếm khuyết bẩm sinh cũng làm cho cô buông tha lý tưởng cao cả trở thành một học sinh giỏi nhất trường, thời điểm sơ trung Tần Ngu ngày đêm khổ học, siêng năng, cuối cùng cùng Hứa Giang Nam lên cao trung, cao trung lại là ba năm dốc hết tâm huyết, kết quả chỉ đậu vào một trường đại học trên thị trấn, sự thực chứng minh, cho dù có chỉ số thông minh cao gì đó, một khi sinh ra đã kém cỏi sau sau này khó bổ sung vào, hai mươi mấy năm sau, đầu óc của Tần Ngu cũng không có phát triển thêm, đầu óc linh hoạt, hình như cùng cô không có quan hệ gì.

Tần Ngu thấy ý chí của Hứa Giang Nam thập phần kiên định, cuối cùng quyết định ra đòn sát thủ, một đường thẹn thùng chạy đến bên người Hứa Giang Nam, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương choàng vào cổ Hứa Giang Nam, giống như là cây tầm gửi, đầu không ngừng cọ vào ngực Hứa Giang Nam, cọ qua cọ lại, như con mèo nhỏ, mắt to trắng đen rõ ràng vụt sáng nhìn Hứa Giang Nam, giọng nói làm người ta như chạm vào điện, "Lão công, anh cho em làm đi mà, anh sợ em mệt mỏi, chúng ta có thể cùng quét dọn, hơn nữa, không phải là còn có Tần Lãng sao, nên sử dụng tốt."

Tần Lãng nằm ở cạnh TV cầm lấy một chiếc xe lửa được điêu khắc bằng gỗ chơi đùa phi thường cao hứng, nghe Tần Ngu gọi mình, ngây ngốc ngước mắt lên, sau đó sững sờ, mấy giây sau, có chút ghét bỏ nhìn Tần Ngu một cái, "Mẹ mẹ, sao mẹ lại giống con sâu bò tới bò lui, ghê tởm chết."

Ánh mắt Tần Ngu như một loại dao nhỏ lập tức phóng tới.

Tần Lãng mấp máy đôi môi hồng phấn, nuốt từng ngụm nước, mỗi lần như vậy, là lúc cái mông của nó bị đánh chia năm xẻ bảy.

Cười thầm, nhu thuận mở trừng hai mắt nhìn Hứa Giang Nam, "Chú Giang Nam, mẹ làm việc nhà là tốt nhất, thật đó."

Sắc mặt Tần Lãng phá lệ miễn cưỡng.

Tần Ngu hài lòng gật đầu nhẹ, đôi mắt trông mong nhìn về phía Giang Nam, "Anh xem, Tần Lãng đều nói như vậy, anh nên đáp ứng người ta sao ~~~ "

Hứa Giang Nam mấp máy môi, nhẹ nhàng bắn một tý vào trán Tần Ngu, bất đắc dĩ nói, "Tiểu Ngu Nhi, vài năm không gặp, công phu làm nũng tăng thêm nha."

"Vài năm không thấy, anh càng cao càng đẹp trai như vậy, ít nhiều gì em cũng nên có chút tiến bộ."

"..."

Hứa Giang Nam nhéo mũi Tần Ngu một tý, "Em nha, anh với em cùng dọn dẹp."

Tần Ngu mừng rỡ con mắt đều muốn híp lại, cô cũng biết, đòn sát thủ của mình không người nào có thể chống lại, từ thời thiếu niên, lần nào chiêu này cũng áp dụng tốt trên người Hứa Giang Nam, không nghĩ tới, thời gian dài như vậy, Hứa Giang Nam vẫn thích cái giọng điệu này, đối với việc cô làm nũng quả thực không hề sức chống cự.

Sự thật chứng minh, khi người phụ nữ làm nũng đều có lực sát thương khổng lồ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là: Phải xem mặt.

Cũng may, cô giữ ngoại hiệu bà mẹ bánh mì nướng Tây Thi, bộ dáng trang điểm của cô, người gặp người thích.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cảm Xúc Sờ Vào Tốt Vô Cùng

Sắp xếp trong phòng xong thì thời gian đã không còn sớm, Tần Ngu ngã nhào lên trên chiếc giường mềm mại, nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bấm ngón tay tính toán, bây giờ đã là giữa trưa, đã tới giờ ăn cơm trưa.

Hứa Giang Nam mặc bộ quần áo ở nhà đẩy cửa phòng vào, đầu tóc còn ướt nhẹp, giữa lông mày cũng có một giọt nước chảy xuống, hiện ra vẻ dịu dàng, môi nở nụ cười, "Thay quần áo đi chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Vừa nghe có cơm ăn, Tần Ngu vụt một cái nhảy dựng lên như con cá chép, cô phô bày dáng vẻ mềm dẻo với Hứa Giang Nam, nhảy xuống đi dép vào, mặt tươi cười hớn hở làm một tư thế chào trong quân đội với Hứa Giang Nam "Yes, sir!" .

Ba người thay quần áo đi ra khỏi biệt thự.

Khu Tĩnh An nằm trong khu vực phồn hoa nhất thành phố S, nhà cao tầng nối tiếp san sát nhau, những nhà hàng, khách sạn mọc ra liên tiếp, chỉ cần có tiền là có thể hưởng thụ được phục vụ xa hoa nhất.

Xe dừng lại trước một nhà hàng Tây.

Tần Ngu mặc bộ quần áo sang trọng ôm Tần Lãng xuống xe, chân dao động một lúc,Tần Lãng rất giống một thiếu gia nhà giàu chân chính.

Hứa Giang Nam chắc là thường xuyên đi tới những nơi như thế này, quen đường quen lối dẫn mấy người đi thẳng tới một cái ghế lô tinh xảo.

Phong cách kiến trúc đơn giản hào phóng, dụng cụ đồ ăn xa hoa, cảm xúc sờ vào tốt vô cùng, vừa nhìn biết ngay là có giá trị rất xa xỉ.

Tần Ngu ngồi xuống, trong nhà hàng đều mở điều hòa đầy đủ, có chút nóng, cô cởi áo khoác khoác lên ghế dựa, sau đó cởi áo khoác cho Tần Lãng, sau khi xong việc khó nén kích động nhìn về phía Giang Nam, lúc này mới phát hiện, Hứa Giang Nam đang dùng ánh mắt đen láy nhìn cô, chỉ chỉ áo khoác của mình.

"Anh ghen tị, em cũng phải cởi áo khoác giúp anh." Giang Nam giống như học sinh mới lớn.

Ngay trước mặt Tần Lãng, Tần Ngu cảm thấy cô và Hứa Giang Nam biểu hiện ân ái như vậy cũng không tốt, nhưng mà, Hứa Giang Nam giống như là nhất định không chịu bỏ qua, nhướng nhướng mày, "Em đã nói, em là một vị hôn thê dịu dàng."

Tần Ngu nhìn nhìn Tần Lãng, còn Tần Lãng thì hai tay vòng ngực bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như đang xem một vở kịch trên truyền hình, giữa lông mày là vẻ khinh thường.

Tần Ngu sờ sờ mũi, đứng dậy, lại bắt chước cởi áo khoác cho Hứa Giang Nam.

Đột nhiên nhân viên phục vụ đi tới, Tần Ngu lập tức đỏ mặt lên, bầu không khí nhất thời có chút tế nhị, nhân viên phục vụ đứng đó không biết nên làm thế nào cho phải, cô ta đang suy nghĩ, không biết có nên cắt đứt hay không cắt đứt Tần Ngu cùng Hứa Giang Nam đang mật ngọt với nhau.

Hứa Giang Nam rất tự nhiên, mở rộng cánh tay, giúp Tần Ngu cởi áo khoác ra dễ dàng hơn, Tần Ngu nghe thấy âm thanh da mặt mình nứt ra, trong không khí yên tĩnh, cái đó gọi là nói năng có khí phách.

Cô có cảm giác mình giống như người phụ nữ đầy dục vọng, kéo người thanh niên nhu nhược trói vào một xó xỉnh không ai biết tới, sau đó có ý đồ đen tối thảo hèn với cậu ta, không may bị người ta bắt gặp, cảm giác này thật sự là xấu hổ hết chỗ nói.

Áo khoác cuối cùng cũng bị cởi ra, Hứa Giang Nam búng tay một cái, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi lại.

"Hai phần bò bít tết chín bảy phần, một phần gan ngỗng, sau đó lại một phần mỳ ý, một chai Laffey năm chín hai, sau đó mang đến một phần bánh ngọt đặc biệt của khách sạn, một phần hoa quả và các món nguội." Hứa Giang Nam gọi món.

Về ăn cái gì, bọn họ ở trên đường cũng đã thảo luận xong, đương nhiên, hai phần bò bít tết kia là chủ ý của Tần Ngu, còn lại là anh quyết định, về phần tại sao Tần Ngu chọn món chính là bò bít tết, vì cô nói khi vừa nói đến nhà hàng Tây thì món đầu tiên cô nghĩ tới là bò bít tết, qua nhiều năm như vậy, cô đối với chuyện tới nhà hàng tây ăn bò bít tết uống rượu tây là một nguyện vọng rất lớn. Ồ, không nên hỏi cô tại sao lại có nguyện vọng như vậy, bởi vì trong phim thần tượng không phải đều diễn như vậy hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vậy Anh Dạy Em

Hai mươi phút sau, Tần Ngu nhìn miếng thịt bò bày ở trước mặt mình không thể ức chế kích động.

Động tác cầm lấy dao nĩa hơi có vẻ ngốc, chậm rãi ra tay, động tác thô lỗ phảng phất như giết heo, không hề có kỹ xảo.

Miếng thịt bò dưới tay của cô bị * không thành bộ dạng, Hứa Giang Nam có chút nhìn không được, sau khi giúp Tần Lãng cắt miếng thịt bò, nghiêng người giơ tay qua, "Anh giúp em."

Tần Ngu lập tức như cái pháo cỡ nhỏ nổ ra trên gò má, dùng dao nĩa chặn lại tay của Hứa Giang Nam, "Buông ra, để cho em làm."

"Nhưng chờ em cắt xong nó liền nguội lạnh."

"Anh là đang ghét bỏ vị hôn thê xinh đẹp không nổi miếng thịt bò sao? Nói giỡn sao, chuyện như vậy làm sao có thể làm khó em, anh xem, em đã có tiến bộ rất lớn." Tần Ngu cố chấp dùng dao nĩa cắt miếng thịt bò.

Hứa Giang Nam tái diễn, "Ngoan ngoãn, để cho anh làm."

Tần Ngu liếc Hứa Giang Nam một cái, bực tức nói, "Anh không tin? Anh chờ đó, em lập tức có thể cắt miếng thịt bò ra thành một bàn."

Hứa Giang Nam nhàn nhạt liếc mắt nhìn, "Cách em cầm dao nĩa chỉ đâm được miếng thịt bò thành những lỗ nhỏ thôi."

Tần Ngu cảm giác mình nhận lấy triệu tấn đả kích, nhấc hai tay phía trước lên, chu mỏ một cái, có chút ngượng ngùng, "Anh nói vậy, vậy anh dạy em đi."

Hứa Giang Nam đi qua, đặt lên cổ tay Tần Ngu, cẩn thận dạy cô, bộ dáng thập phần nghiêm túc, không có một phần không kiên nhẫn, Tần Ngu nhìn gò má anh tuấn của Hứa Giang Nam, không có tiền đồ nuốt một ngụm nước bọt.

Động tác của Hứa Giang Nam rất nhanh, cắt thập phần chỉnh tề.

Cắt cho tới khi nào xong thôi, Tần Lãng đã ăn hết hơn phân nửa miếng thịt bò, bàn tay hướng về phía phần gan ngỗng thoạt nhìn thập phần mê người của Hứa Giang Nam.

Khi Hứa Giang Nam trở về chỗ ngồi, Tần Lãng trấn định tự nhiên thu tay lại, nhìn Tần Ngu một cái, "Mẹ mẹ, con đề nghị về sau mẹ nên ăn gan ngỗng, cái này ăn ngon lại không cần cắt."

Ngay cả Tần Lãng đều ở khinh bỉ cô, Tần Ngu cảm thấy, ăn miếng thịt bò uống một ít rượu đỏ cũng không lãng mạn trong tưởng tượng, bất quá ăn một miếng thịt bò, cả người cô đều vui vẻ, oh, cô phát hiện kỳ thật không khí lãng mạn chính là cắt miếng thịt bò, ăn miếng thịt bò thật là lãng mạn .

Một bữa cơm ăn vô cùng ấm áp, bọn họ giống như một gia đình chân chính như vậy.

Thời điểm ăn được một nửa, một cú điện thoại cắt đứt không khí ấm áp.

Thời điểm Hứa Giang Nam để điện thoại xuống, cũng buông dĩa ăn trong tay, Tần Ngu đại khái đoán được nguyên nhân, bởi vì thời điểm phần cuối cuộc nói chuyện, Tần Ngu nghe được Hứa Giang Nam nói một câu, "Tôi lập tức tới", dựa vào đại não thông minh của cô, Tần Ngu suy đoán, hẳn là trong công ty Hứa Giang Nam có việc, đương nhiên, thời điểm cô suy đoán hoàn toàn không có ý thức được Tần Lãng cũng đoán được sự tình.

Bất quá một giây sau, Tần Ngu liền ý thức được, bởi vì Tần Lãng đang ăn bánh ngọt thì nháy mắt nhìn Hứa Giang Nam, "Chú Giang Nam, chú muốn đến công ty sao?"

Trong lòng Tần Ngu nghĩ, này phải là lời của cô nha, cư nhiên bị Tần Lãng chiếm đoạt trước, nhếch miệng, phụ họa một câu, "Đúng rồi, anh Giang Nam, anh muốn đi sao?"

Hứa Giang Nam móc một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra nhét vào trong tay Tần Ngu, "Uh, trong công ty có chút việc, anh đi trước, em cầm lấy cái này, dẫn Tần Lãng đi mua đồ, thấy cái gì thích thì mua."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Người Đồng Tính Luyến Ái

Tần Ngu bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cái thẻ màu vàng trước mặt mấy giây, rồi đưa tay đẩy trở về, "Em không cần, em có đủ tiền, em cũng có lương, hơn nữa, cứ như vậy mà cầm thẻ của anh, có cảm giác như bị bao nuôi, có chút kỳ quái..."

"Ngu Nhi, anh là vị hôn phu của em, không phải là kim chủ của em, em phải hiểu rõ điều này."

"Em hiểu rõ mà."

"Vị hôn thê ý là cũng chỉ trong một thời gian ngắn, không lâu nữa em trở thành vợ của anh, trách nhiệm của anh là kiếm tiền cho em tiêu."

"Vậy trách nhiệm của em là gì, tiêu tiền? Nghe có vẻ như rất bất lực."

"... ."

Hứa Giang Nam nhìn vẻ mặt rối rắm của Tần Ngu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, một lát sau, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn về phía Tần Ngu, "Em chịu trách nhiệm xinh đẹp như hoa..." Dừng một chút, giống như là tìm từ ngữ thích hợp để diễn tả, tựa hồ là đang tìm kiếm một cái thích hợp từ ngữ để diễn tả, "Sưởi ấm."

Tần Ngu giống như bị những lý luận này xoay cho chóng mặt, bởi vì lời của Hứa Giang Nam nghe hết sức hợp lý, lại làm cho cô không thể phản bác lại.

Cô lại sững sờ một lát, thẻ vàng đã bị Hứa Giang Nam bỏ vào túi áo khoác ngoài của cô một cách tự nhiên.

Hứa Giang Nam hôn lên trán cô một cái, xoay người sang chỗ Tần Lãng, ai ngờ Tần Lãng giơ hai tay ra, "Cháu cũng sưởi ấm, chú Giang Nam, sao chú không cho cháu tiền tiêu."

Hứa Giang Nam sợ run mấy giây, nở nụ cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lãng, "Tiểu tử, tạm biệt."

_____

Nhà cũ của Tống gia. le^e quyy do^nn

Một căn nhà rất lớn có vườn hoa, nhìn xuyên qua cửa chính có thể nhìn vào vườn cây xanh biếc, không chỉ là những giống không biết tên rất trân quý, trong mùa đông cũng có thể vẫn xanh tươi như thế.

Một chiếc Ferrari rất dễ gây chú ý giống như một con báo săn mồi nhanh chóng dừng lại ở cửa chính, Tống Mạc mặc áo khoác lông màu đen, nghiêng người từ trong xe bước ra, mơ hồ trong sương mù, vóc người cao lớn rắn rỏi đứng lên, hai chân thon dài bước về phía trước.

Nhiệt độ trong phòng và nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn bất đồng, Tống Mạc cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặc bộ đồ tây trong người ngồi xuống. leê quý d0n9

Bên cạnh bàn, mọi người trong Tống gia đã sớm chờ anh từ lâu. Ồ, kể cả phụ thân của Tống Mạc và mẹ kế trẻ tuổi, còn có vài chú, thím và con gái con trai bọn họ, hơn mười người, ngồi hai bên bàn, tình cảnh này thoạt nhìn rất đồ sộ.

Tống Mạc cũng không nhìn bọn họ, rất tự nhiên bắt đầu ăn cơm.

Không có người nào dị nghị cái gì, Tống Mạc từ trước tới nay luôn làm theo ý mình, bộ dáng rất lạnh nhạt, giống như người này từ nhỏ đã có bộ dạng như vậy, vận mạng thanh cao, ở nhà cũng không có thay đổi gì lớn.

Một lát sau, ba Tống khẽ mở miệng, "A Mạc, cuối tuần này con đừng hẹn ai, ba hẹn gặp mặt cho con một lần." le^e quyy do^nn

Vẫn là lời lẽ tầm thường như cũ, Tống Mạc cũng không ngoài ý muốn, rủ mắt xuống thong thả ăn cơm, cũng không trả lời, cái đề tài này mỗi khi anh về nhà nhất định lấy ra để nói, so với dì cả mẹ (kinh nguyệt) còn đúng giờ hơn, mỗi tháng một lần, mưa mặc mưa, gió kệ gió.

Ba Tống phụ thấy anh như vậy, cũng không có quá nhiều bất mãn, lại tiếp tục nói, "Lần này là con gái út của Tần gia, mới vừa về nước, học quản lý thị trường, hết sức ưu tú, gả vào Tống gia nhất định có thể giúp con một tay."

Tống Mạc không nói, nhưng mấy chứ Tần gia lại khiến anh động lòng một chút, trong đầu xẹt qua hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ngu, nhưng mà Tần gia này cũng không phải Tần gia đó, không có quan hệ gì với Tần Ngu.

Thấy anh vẫn có bộ dạng không lạnh không nhạt như cũ, mẹ kế Ân Ninh nhàn nhạt mở miệng, "A Mạc, con cũng đã trưởng thành, già cũng cần người phụng dưỡng người đàn ông thành gia lập nghiệp, đạo lý hiển nhiên, dì biết con tâm cao khí ngạo, chậm chạp không cưới, đừng để cho đến lúc đó người ta lại bàn tán."

Ân Ninh cùng lắm cũng chỉ hai mươi tám hai mươi chín tuổi, trẻ tuổi như vậy cũng chỉ có thể làm chị của Tống Mạc, nhưng mà người phụ nữ này khéo léo vô cùng, mọi chuyện đều xử lý tới giọt nước cũng không lọt, khéo đưa đẩy đến cực điểm, ví dụ như khi vào Tống gia, Tống Mạc chưa bao giờ thừa nhận cô ta, cô ta cũng không buồn không giận, tự cho mình là dì. Lại giống như vừa mới nói, trong lời nói cũng không có ý cưỡng bách, chỉ là nói ra những điểm yếu, nghe xem, từng câu từng chữ đều giống như vì muốn tốt cho Tống Mạc. leê quý d0n9

Tống Mạc ngước mắt, đôi mắt đen bóng khẽ lườm người phụ nữ tài trí hào phóng một cái, bàn tán? Bàn tán cái gì? Nói Tống Mạc anh có phải bị bất lực hay không, có phải chức năng có vấn đề gì hay không? Còn nói Tống Mạc anh là người người đồng tính luyến ái? Ồ, đáng tiếc, những lời đồn đãi như thế này từ trước tới nay anh đều khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Con Dâu Tống Gia

Không biến sắc tiếp tục ăn cơm, tự động che giấu tin tức bên ngoài.

Thấy bộ dạng không lạnh không nhạt của anh, các trưởng bối khác cùng bọn nhỏ cũng từng người phụ họa, bảy miệng tám lời khuyên Tống Mạc đến.

Hoàng thượng không vội thái giám đã nóng nảy trên bàn ăn.

Tống Mạc ưu nhã ăn, giống như đề tài lần này trọng yếu không phải là anh, giống như anh chỉ là một người ngoài cuộc.

Tận tình khuyên bảo dần dần dừng lại, Tống Mạc ăn sạch sẽ một chút thức ăn cuối cùng dưới đáy chén, không nhanh không chậm ngước mắt nhìn về phía mọi người, giọng nói cũng là không nặng không nhẹ, "Nói xong?"

Mọi người đối mặt lẫn nhau, không hiểu gì nhìn Tống Mạc.

Tống Mạc cầm khăn giấy trong tay lau sạch khóe môi, từ từ mở miệng, giọng nói nhàn nhạt, "Đã như vậy, vậy tôi liền tuyên bố một sự kiện- về con dâu Tống gia cũng là vợ của tôi, người được chọn tôi đã định ra, không nhọc lòng chư vị quan tâm.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, bôn ba bên ngoài đã năm năm, trong năm năm này, có thể nói Tống Mạc trong vạn bụi hoa, mảnh lá không dính thân, người ngoài có thể cảm thấy thiếu gia Tống gia quá thoải mái, scandal bạn gái nhiều không kể xiết, nhưng, người trong Tống gia rất rõ, những người phụ nữ có quan hệ với Tống Mạc, đều vì tham vọng, vì vậy cũng là scandal mục đích, bất quá vì lợi ích sản nghiệp Tống gia tiến hành tuyên truyền, còn người phụ nữ chân chính được Tống Mạc thừa nhận, thì không có.

Hiện tại, Tống Mạc chợt nói có người được chọn, khó tránh làm mọi người kinh ngạc.

Người mở miệng trước chính là Tống Trình Duyên, so với những người khác, bộ dáng rất là trấn định, cũng chỉ là sợ run một cái d;d;lqd chớp mắt liền hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn Tống Mạc, "Là thiên kim nhà ai?"

Tống Mạc tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt nói không nên lời, ngón tay ở trên tay vịn khẽ chọc, giọng nói xa cách, "Không phải là thiên kim."

Tống Trình Duyên nhíu mày, còn chưa mở miệng, Tống Mạc liền chớp chớp khóe mắt, trong mi mắt còn chứa vài tia vui vẻ như có như không, thoạt nhìn còn có vài tia kiêu căng, "Yên tâm, tuy không phải là thiên kim, nhưng sẽ làm mọi người hài lòng."

Lời nói chắc chắc này, là bởi vì trong lòng anh hiểu, anh có át chủ bài, mà tấm vương bài này, có thể bảo vệ quãng đời còn lại của anh không bị mấy người phụ nữ mạc danh kì diệu quấy rầy.

Tống Trình Duyên mở miệng, "Khi nào thì mang về?"

Người đàn ông nào đó thản nhiên nói, "Yên tâm, không bao lâu nữa."

Dứt lời, cũng không để ý tới thần sắc mọi người, cũng không có bất kỳ giải thích, thản nhiên đứng dậy, mặc áo khoác treo ở sau ghế ngồi vào, xoay người rời đi.

——

Một tay Tống Mạc lái xe, một tay gõ trên bắp đùi, trong xe có âm nhạc êm dịu lưu chuyển, tầm mắt của anh nhàn nhạt rơi vào ngay phía trước, tâm tình tựa hồ rất vui.

Phía trước là đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, chờ đợi đèn xanh sáng lên, tựa như nhớ tới cái gì, anh nghiêng người từ trên ghế lái phụ cầm lấy điện thoại di động.

Điện thoại rất nhanh đường kết nối.

"Ngôn tổng, chuyện gì?"

"Oh, lần trước tôi bảo cậu tra cô gái kia, cậu còn nhớ rõ địa chỉ của cô ta không?"

"Còn nhớ, cô ấy ở Thủy Vân đường Cát Tường cư xá F khu 7." Ngoài năng lực làm việc ngoài, trí nhớ của Hứa Văn cũng phi thường tốt, nghe nói còn có khả năng đã gặp qua là không quên được.

Đèn đỏ biến thành đèn xanh, phía sau vang lên tiếng còi xe, Tống Mạc không nhanh không chậm cúp điện thoại, trực tiếp quay đầu xe lại, chạy tới đường Thủy Vân.

Thủy Vân đường Cát Tường cư xá F khu 7, có chút khó tìm, Tống Mạc ở vài khu dân cư nóc nhà cũ rách quanh quẩn rất lâu, cuối cùng vẫn phải đi hỏi thăm đường.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lấy Một Tặng Hai

Đứng bên ngoài gõ cửa, một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ trong phòng.

Cúi đầu xuống nhìn, một bé gái mềm mại nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt anh.

Tống Mạc nhíu mày, vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt, Tần lãng. . . . . Là một bé gái?

À, không đúng, chẳng lẽ Tần Ngu còn lừa dối anh sinh một bé gái?

Lấy một tặng hai, giao dịch này nghe qua có vẻ có lời, khoé môi không báo hiệu trước nhếch lên, không quan tâm tới vẻ kinh ngạc đến ngây người của bé gái, cứ vậy lách người đi vào trong phòng.

Trong phòng cũng không có người, chắc là đang ở trong bếp, anh nghe thấy trong bếp có tiếng xào rau xèo xèo, và mùi thơm đang lan toả ra trong không khí, đưa mắt liếc vào trong phòng bếp một cái, rồi thản nhiên ngồi xuống sofa.

Trên bàn trà ấm nước trà và chén, Tống Mạc tự rót cho mình một chén.

Bé gái từ cửa đi theo sau, đứng tại chỗ ngu ngơ nhìn Tống Mạc, đôi mắt ngây thơ mở to ra chớp chớp không hiểu gì hết, "Chú à, chú là ai?"

Tống Mạc nhấp một ngụm nước trà, "Mẹ cháu đâu?"

Bé gái nhìn Tống Mạc vài lần, sau đó chạy vào phòng bếp, "Mẹ, mẹ, ngoài kia có một chú đang tìm mẹ.

Phân Thủy Lâm nghi hoặc nhìn ra phía ngoài.

Sau đó, Tống Mạc chợt nghe tiếng bước chân từ trong phòng bếp đi ra.

Cúi xuống uống trà, cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói ra một câu, "Tần Ngu, gả cho tôi đi."

"Ai là Tần Ngu?" Nghe thấy một giọng nói từ trên đỉnh đầu khác hẳn với giọng của Tần Ngu, giọng nói có chút khàn khàn.

Tống Mạc nhíu mi, ngẩng đầu, lại nhìn thấy một cô gái đầu bù tóc rối, lưng hùm vai gấu, thân người thì cao lớn thô kệch, đang vô cùng không kiên nhẫn nhìn anh, con dao phay trong tay đang ánh lên sáng loáng.

Tần Ngu đang ở chỗ nào!

Trong lòng Tống Mạc đang suy nghĩ, a, xem ra, anh đã đi nhầm chỗ rồi.

Sợ run vài giây, rất bình tĩnh để ly trà xuống, đứng dậy, hơi hơi vuốt cằm, "Thật có lỗi, đã quấy rầy ."

Vài giây sau, vững vàng bước ra phía cửa.

Đi ra khỏi cửa, Tống Mạc rõ ràng nghe tiếng cô gái thô tục đó nói, "Người này bị bệnh thần kinh à."

Anh thề, anh đã lớn như thế này nhưng cũng chưa từng bị sỉ nhục nào lớn như vậy, hôm nay, chỉ vì Tần Ngu, mà anh đã bị sỉ nhục rất lớn, nỗi nhục này, anh ghi nhớ thật kỹ.

Vẻ mặt xám xịt ngồi vào trong xe, lại một lần nữa bấm một dãy số gọi đi.

"Tiểu thư trợ lý thân yêu, xin hỏi vì sao cô lại cho tôi nhầm địa chỉ vậy?" Đầu ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, lãnh nhạt nhìn về phía trước.

Phía trước đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh, những tiếng còi xe ở phía sau xe anh liên tục vang lên, vô số xe bị cản trở lại, đèn đỏ ở đuôi xe sáng lên thành hàng, giống như một dãy đèn lồng chói mắt, khiến cho thành phố càng thêm muôn màu muôn vẻ rất mê ly. leê quý d0n9

"Nhầm ? Không có khả năng, địa chỉ đúng là như vậy mà. Giọng của Hứa Văn vô cùng chắc chắc.

Vẻ mặt người đàn ông không kiên nhẫn, "Ý cô là tôi đã đi nhầm chỗ sao?"

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu.

Thời gian dừng đèn đỏ hết xanh lại đỏ tuần hoàn mấy lần, tài xế phía sau xe anh chửi ầm lên, rốt cục không chịu được xuống xe đi lại ggõ cửa kính xe của Tống Mạc.

"Người anh em, cậu đang làm cái gì vậy? Phía trước thông thoáng nhưng ở phía sau đều bị tắc nghẽn cả đoạn đường vì cậu, cậu có biết không!"

"Đợi một chút." leê quý d0n9

Tống Mạc nói ra một câu, không hề để ý đến ông ta, chậm rãi nhấn cửa kính lên, tiện thể khoá trái xe lại, đợi Hứa Văn trả lời.

"Tóm lại, có thể là do cô Tần đã chuyển nhà đi nơi khác không?" Hứa Văn nói ra một câu rất hợp lý.

Vẻ mặt Tống Mạc nổi điên lên như bị người ta thiếu tám trăm vạn, "À, vậy một lần nữa kiểm tra lại, sáng ngày mai, tôi muốn có địa chỉ mới của cô ấy, địa chỉ chính xác."

Cúp điện thoại, vẻ mặt Tống Mạc không chút thay đổi khởi động xe, giống như trên thế giới này không có gì có thể tác động đến khuôn mặt than vạn năm của anh.

Xe khởi động, ở vài giây cuối cùng trước khi tới đèn đỏ, Ferrari lấy tốc độ nhảy mắt của nó bay vọt qua lối dành cho người đi bộ, những chiếc xe phía sau lại vô tình bị dừng lại ở đèn đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Tôi Đồng Tình Với Anh

Phố danh hoa.

Đèn nê ông lan đến cuối phố, tiếng động lớn ầm ĩ của quán bar, âm nhạc sấm dậy, sóng người nhộn nhịp, đây là nơi xa hoa lãng phí phong tình, mê loạn dục vọng nhất, ngợp trong vàng son, ánh sáng tươi đẹp xa xỉ, trong không khí nổi lên lơ lửng một hơi thở ái muội.

Tống Mạc ngừng xe trước Kim Môn, Kim Môn, một quán bar đường phố đẳng cấp già trang thành quán rượu, trang hoàng bên trong cùng rượu là độc nhất, đương nhiên còn có những cô gái không giống người thường, những cô gái trong quán bar này, đều là non, định kỳ đều đổi, như một hộp đêm hạng sang, mặc dù biết nội bộ quán rượu này tồn tại tính chất hộp đêm, cảnh sát cũng không dám xuống tay với nó, bởi vì chỗ này có người bao bọc, người kia, cảnh sát không dám chọc.

Người đàn ông bước xuống xe, nện bước chân dài trực tiếp đi vào quán bar, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng, toàn thân đều lộ ra một dòng hơi thở cấm dục, làm người khác rất khó liên hệ anh với nhân vật nào.

Thẳng lên lầu hai quán ba đã có người đợi sẵn, bất quá không phải phụ nữ, là hai người đàn ông.

Thấy Tống Mạc tiến đến, một người đàn ông trong đó bưng một ly rượu đỏ trong tay đi đến, cười * lỗi lạc, "Ôi, Mạc Tử anh thế nhưng đến đây? Tôi còn tưởng rằng anh muốn làm việc đến tinh tận nhân vong."

Là Cố Thành, Cố gia nhị thiếu gia, người ta đặt ngoại hiệu Hoa Tâm Nhị Thiếu, đổi bạn gái so với phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn.

Tống Mạc không lạnh không nhạt đi tới, ngồi xuống, một bộ dáng không có chút rung động nào, cúi người bưng một ly rượu đỏ, dựa vào trong ghế sofa, khẽ nhấp một cái, rủ con mắt xuống nhàn nhạt phun ra một câu, "Công việc của tôi không phải là Ngưu Lang."

Cố Thành bị Tống Mạc chọc cười , thiếu chút nữa khiến một ngụm rượu nghẹn chết chính mình.

Thẩm Ngạn ngồi ở một bên thủy chung trầm mặc nhìn Cố Thành một cái, không lên tiếng, chỉ là trong đầu buồn bực ực một hớp rượu.

Ánh mắt Tống Mạc rơi vào trên mặt Thẩm Ngạn, "Như thế nào, mượn rượu giải sầu?"

"Đừng nói chuyện, đến đây, uống vài chén với tôi." Cảm xúc của Thẩm Ngạn xuống thấp vô cùng, từ ngày Lê Nhược quyết tuyệt rời đi, đến nay, giữa bọn họ không có bất kỳ liên lạc.

Uống trong chốc lát, Tống Mạc buông ly rượu xuống, năng lực điều khiển tự động của anh rất mạnh, đã từng có kinh nghiệm uống rượu phải đến bệnh viện làm cho anh ở thời khắc nào cũng có chừng có mực.

Thẩm Ngạn tựa hồ uống nhiều quá, Tống Mạc ngắm một cái, trên bàn thả mười cái bình không, chứng tỏ trước khi anh đến đã uống không ít.

Một người đàn ông, thời điểm uống nhiều như một nam sinh, thao thao bất tuyệt, "Mạc Tử, Lê Nhược cô ấy không cần tôi nữa, cô ấy phải ly khai tôi, anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ..."

Một tay Cố Thành khoác lên trên vai Thẩm Ngạn, vẻ mặt vô cùng đau đớn, "Thẩm Ngạn, vì một người phụ nữ, anh lại biến thành bộ dạng đức hạnh này, tôi đồng tình với anh."

Cả người Thẩm Ngạn đầy hơi rượu nằm trên ghế sofa, gạt tay của Cố Thành, khuôn mặt chán chường, "Anh đừng có chọc tôi, anh biết cái đếch gì!"

"Tôi là không hiểu cái rắm si tình gì của anh, bên ngoài nhiều đàn bà như vậy, chỉ cần anh phất phất tay, các cô đều là của anh, anh cần gì treo cổ trên một thân cây." Cố Thành cũng không cùng một người đàn ông say rượu so đo, mặt mũi tràn đầy vô lại tiếp câu.

Thẩm Ngạn nhíu nhíu mày, anh làm sao không nghĩ * tiêu sái, chỉ là một khi người kia mọc rễ ở trong lòng ngươi, lại có thể nào dễ dàng loại bỏ.

"Thẩm Ngạn, anh mượn rượu giải sầu có chút sớm, tin tưởng tôi, Lê Nhược sẽ trở về tìm anh." Tống Mạc nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, nói chắc chắc.

"Vì cái gì?"

" Từ nhỏ Lê Nhược đã là công chúa được nuông chiều từ bé, cô ấy tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân gả cho một người bình thường, mà hiện nay, cô ấy mang thai con của anh, thành phố S này còn có nhà ai danh môn có thể muốn cô ấy, cô ấy cũng không tìm được nhà giàu có nào có thể so với Thẩm gia, gả cho anh là lựa chọn tốt nhất của cô ấy, cô ấy không ngốc."

Thẩm Ngạn trầm mặc, một lát sau, đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Tống Mạc, khuôn mặt mỏi mệt, "Anh nói xem, nếu như chuyện kia bị cô ấy biết rõ, cô ấy còn có thể gả cho tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 50: Bạn Học Tụ Họp

Lúc Tần Ngu thuê xe đi vào Kim Môn, Cố Uyển Uyển đã đứng đợi ở cửa, thấy cô từ trên xe bước xuống, con mắt Cố Uyển Uyển trợn lên thật lớn, "Ửa, xe đạp điện của cậu đâu?"

Tần Ngu còn chưa kịp tức giận, Cố Uyển Uyển đã duỗi móng vuốt ra nắm lấy áo khoác của cô, hai con mắt đảo đi đảo lại một vòng, hai tròng mắt đều muốn lọt ra ngoài, "Tiểu Ngu Tử, sao trên người cậu đều là một thân lấp lánh hàng hiệu vậy? Không phải là cậu đã đem Tần Lãng bán đi đấy chứ?"

Cô không thể tin được, mấy ngày không thấy, như thế nào mà trên người Tần Ngu đều là mùi tiền thế này.

Tần Ngu vuốt vuốt cổ áo lông sói trên người mình, đôi mắt cong lên, bộ dạng giống như thục nữ danh môn, "Bản cung còn phải lo lắng chuyện tiền bạc sao? Đó là một câu chuyện rất dài, Hứa Giang Nam nhà mình, không có bản lãnh gì, ngoài bản lĩnh biết kiếm tiền ra, bây giờ nhà mình cái gì cũng nghèo ngoại trừ tiền."

Cố Uyển Uyển kéo tay cô đi vào bên trong, giọng nói nịnh nọt, "Cái đó, tiểu Ngu Tử, nhà cậu có thiếu bảo mẫu không? Hồi học đại học mình có học qua chuyên nghành này."

Tần Ngu nhe răng ra với Cố Uyển Uyển, "Cậu muốn làm bảo mẫu cho nhà mình hả?"

Cố Uyển Uyển gật đầu thật mạnh.

Tần Ngu vui vẻ dội ra một chậu nước lạnh, "Không có cửa đâu."

"Cậu là người phụ nữ vong ân bội nghĩa, nôn cháo gà của mình ra."

"..."

Hai người vui đùa ầm ĩ đi vào ghế lô lầu hai.

Hôm nay là dịp bạn học hồi tiểu học và bạn học trung học đại học tụ họp.

Trong quán mọi người đã uống khí thế ngất trời, mặc dù đã xa cách nhiều năm mọi người đều quên những chuyện ngày xưa, thậm chí còn không nhớ tên nhớ mặt nhau nữa, nhưng chút chuyện này không thể ngăn cản sự nhiệt tình của mọi người. Các bạn trai thì nói chuyện khoác lác không đâu, để chứng minh bản thân mình những năm gần đây rất chững chạc, mà các bạn nữ thì nói những chuyện xung quanh vấn đề mẹ chồng rồi tới con cái.

Cố Uyển Uyển liếc nhìn một đám người thì nhìn thấy học trưởng mà mình thầm mến nhiều năm, dứt khoát bỏ lại Tần Ngu, nâng ly rượu tập trung vào người học trưởng hồi cao trung.

Tần Ngu ngồi trong một đám người, bị buộc gia nhập vào đội quân thảo thuận về chuyện con cái, bởi vì cô không chung sống với mẹ chồng nên không thể thảo luận vấn đề này.

Rượu đã qua ba tuần, hơn phân nửa mọi người đã ngã gục.

Cố Uyển Uyển uống say mèm, đang lúc chuếnh choáng nửa tỉnh nửa say, mềm mại dựa vào trong lòng học trưởng, mắt thấy người ái mộ trong lòng, cúi đầu định hôn xuống, bỗng nhiên rùng mình một cái, trong lòng thầm mắng một câu, [bad word], hệ thống sinh lý không thể khống chế, cô phải đi nhà vệ sinh.

Nhịn đau đẩy học trưởng ra, thẹn thùng nói một câu, "Học trưởng, em đi toilet một chút."

Sau đó vì học trưởng nhìn chăm chú nên tuy có chút gian nan nhưng vẫn duy trì vẻ thướt tha mềm mại đi ra khỏi ghế lô, vừa ra khỏi cửa cô liền kéo váy chạy như điên.

Cửa sổ hành lang đang mở, từ trong toilet đi ra, gió lạnh hắt vào đầu, do một chút tác dụng chậm của rượu, dù bị gió lạnh thổi vào cũng không làm cô tỉnh táo được chút nào, ngược lại càng thêm mơ hồ, đầu càng đau hơn.

Cả người xiêu vẹo đi ở hành lang, tới cửa phòng 206 thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn biển số phòng. A, đúng phòng 209 rồi.

Xoa trán bước vào, trước mắt là một mảng mơ hồ, tất cả đều là hình ảnh kỳ quái.

Mở to hai mắt, trong lúc mơ hồ đó, có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngước mắt lên cười với cô cách đó không xa, khuôn mặt anh tuấn kia, không phải là học trưởng của cô thì là ai.

Giật giật khóe miệng, lảo đảo đi tới, nhấc cái mông ngồi trên đùi Cố Thành, ôm lấy cổ anh ta, mặt mũi đỏ ửng lên nói ra một câu, "Học trưởng..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Người Phụ Nữ Xa Lạ?

Trong phòng chợt một người phụ nữ xa lạ xông vào, ba người ở bên trong đều sững sờ, mà hành động kế tiếp của người phụ nữ đó càng làm cho mọi người kinh ngạc.

Cố Thành ôm người phụ nữ xa lạ trong lòng ngước mắt nhìn về phía hai người còn lại, "Các anh ai kêu phụ nữ?"

Thẩm Ngạn lắc đầu, Tống Mạc vẻ mặt lạnh nhạt cũng chứng minh anh là trong sạch.

Tóc dài màu đen như tảo biển che đi gò má của Cố Uyển Uyển, Tống Mạc cũng không nhận ra cô.

Trên trời đột nhiên rớt xuống một người phụ nữ, dung mạo vóc người đều là loại phụ nữ thượng phẩm, Cố Thành há sẽ buông tha, phụ nữ đưa tới cửa, không hưởng thụ tốt lại có lỗi với trời đất, nhìn hai người còn lại cười mười phần vô lại, "Có phụ nữ yêu thương nhung nhớ, tôi không cùng hai người hàn huyên nữa, hai người các anh lại tiếp tục hàn huyên lý tưởng nhân sinh tiếp đi, tôi đi trước đây."

Dứt lời, liền ôm Cố Uyển Uyển rời đi, trong phòng quay về không khí yên tĩnh.

Không có qua mấy giây, cửa phòng lại bị người đẩy ra lần nữa, một người phụ nữ mặc quần đỏ xa lạ bước vào.

Tống Mạc là không gần nữ sắc, coi như là phụ nữ sạch sẽ đều chưa chắc lọt vào mắt anh, huống chi, trường hợp xuất hiện của người phụ nữ này, ngay cả liếc mắt nhìn còn cảm thấy dơ bẩn mắt của mình.

Thẩm Ngạn cũng không thể nào phản bội Lê Nhược.

Nhìn qua người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này, lông mày Tống Mạc sít sao nhăn đứng lên, đáy mắt chán ghét không chút nào che dấu, một giây sau, lạnh lùng mở môi, giọng nói càng lạnh nhạt, phảng phất cuốn một tầng sương lạnh, "Ra ngoài!"

Giọng nói này sao lại quen tai như vậy, Tần Ngu chậm rãi ngẩng đầu lên, lại không thấy rõ cái gì, trước mắt chỉ còn lại bóng người mơ hồ trùng lặp.

Ánh mắt của cô cố gắng trợn to, ánh mắt lại sương mù như vậy, thật giống như có một lớp sương mù che chắn, bộ dáng u mê vô tội, phá lệ đáng yêu, mà trên gò má của cô, lộ ra đỏ ửng nhàn nhạt, làm cho người ta trìu mến, đứng ở tại chỗ, cả người luống cuống giống như nai con đột nhiên xông vào rừng sâu.

Cho dù ánh sáng trong phòng mờ mịt lợi hại, Tống Mạc vẫn nhìn ra, người phụ nữ đứng ở trước mặt hắn thật giống một người, là Tần Ngu.

Mà bộ dáng này của cô, lại tự dưng trêu chọc trái tim của anh, không có bất kỳ dấu hiệu, trong lòng đột nhiên giật mình, có chút ngứa.

Câu kia cút ra ngoài rơi xuống bên môi, ngoài ý muốn không có tràn ra khóe môi.

Đột nhiên xuất hiện yên tĩnh, trong không khí dâng lên vài phần hơi thở tế nhị.

Một loạt tiếng chuông điện thoại vang lên vang dội, phá vỡ phần không khí yên tĩnh.

Thẩm Ngạn uống rượu có chút say, tựa hồ là bị tiếng chuông hù dọa, khẽ nghiêng đầu, nhíu mày, lúc này mới để ly rượu trong tay xuống, cầm lấy điện thoại di động trên ghế sa lon lên.

Nhìn cũng chưa từng nhìn màn hình một cái, trả lời ngay.

"Uy."

"Hiện tại? Nhà em?" Đầu kia điện thoại không biết là ai nói gì đó, Thẩm Ngạn đứng dậy từ trên ghế salon, vốn là đáy mắt vô thần, đột nhiên giống như rơi vào thạch anh, trở nên đen bóng.

"Tốt, anh qua liền."

Cầm áo khoác, vội vã đi ra ngoài, "Mạc Tử, tôi có chút chuyện, đi trước."

Cửa phòng bị đóng lại, giọng nói của Thẩm Ngạn bị ngăn cách bên ngoài, trong không khí yên tĩnh, chỉ để lại hai người Tống Mạc cùng Tần Ngu.

Tần Ngu đầu ngoái nhìn lại ngơ ngác nhìn một chút phương hướng Thẩm Ngạn rời đi, trong miệng không biết lầm bầm câu gì, liền chau mày lại đi vào trong, ai ngờ, bước chân mềm nhũn, bước chân loạng choạng, thân thể liền tuột xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chỉ Chỉ Trở Trở

Tần Ngu ngơ ngác ngoái đầu lại nhìn hướng Thẩm Ngạn rời đi, trong miệng không biết lẩm bẩm câu gì, sau đó chau mày lại, đi vào trong, ai ngờ, dưới chân mềm nhũn lại, loạng choạng một cái, thân thể liền ngã xuống.

Dường như là theo bản năng, như ma xui quỷ khiến, Tống Mạc từ trên ghế salon đứng dậy, tiến lên mấy bước, lúc Tần Ngu sắp ngã xuống đất, thì vươn cánh tay dài ra, khẽ dùng sức, ôm cô vào trong lòng. dfienddnlieqiudoon

Người phụ nữ mềm mại ở trong ngực, lòng bàn tay anh chạm vào làn da bên ngoài rất mịn màng nhẵn nhụi, trơn mềm, cảm giác rất tuyệt vời, giống hệt như bốn năm trước đó, cảm giác giống nhau như đúc.

Không nỡ buông ra, anh lại có chút lưu luyến cảm giác như vậy.

Người phụ nữ này, đối với anh mà nói, cảm giác không giống nhau.

Ở trước mặt cô, anh năm lần bảy lượt phá vỡ ranh giới cuối cùng của chính mình, anh không làm cho cô phải cút ra ngoài, giống như vừa rồi, anh không muốn cô ngã xuống sàn nhà lạnh buốt, lại giống như bây giờ, anh không muốn buông cô ra. dfienddnlieqiudoon

Cô giống như là. . . . . Đang ngủ thiếp đi.

Cái đầu nho nhỏ của cô tựa ở ngực, giống như một con mèo nhỏ cọ tới cọ lui, giống như đang tìm tư thế thoải mái nhất để dựa vào, những sợi tóc mềm như lụa của cô rơi lả tả trên áo sơ mi của anh, có vài sợ theo khe hở của áo sơ mi chui vào lồng ngực của anh, khiến anh có cảm giác ngưa ngứa không diễn tả được, hôm nay cô mang đồ trang sức vô cùng thanh nhã, khuôn mặt trắng tinh nhỏ nhắn của cô mang theo sự quyến rũ nhè nhẹ, trên người cũng toả ra mùi nước hoa thoang thoảng, xông lên mũi của anh.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng đây cũng là sự thật, phản ứng theo bản năng của cơ thể nói cho anh biết, người phụ nữ Tần Ngu này, đã trêu chọc dòng suy nghĩ của anh.

Anh không thích loại cảm giác này, người anh yêu, hẳn là Mộ Song, mà không phải là người phụ nữ thô lỗ thấp kém trước mặt này.

Nghĩ như vậy, ánh mắt lạnh đi.

Bất đắc dĩ ôm lấy Tần Ngu đi đến bên cạnh ghế sofa, đưa tay muốn đẩy cô ra, ai ngờ, người phụ nữ này lại giống như kẹo đường, cô ôm lấy thật chặt, anh đẩu ra, cô lại dính lại, trước ngực mềm mại của cô như ẩn như hiện cọ tới cọ lui vào ngực của anh, chết tiệt, anh vậy mà. . . . . Cứng rắn.

Rủ mắt xuống lẳng lặng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ có đôi mắt vuốt mascara đang cọ xát vào áo sơ mi của anh ngủ không biết gì, Tống Mạc nhíu nhíu mày, chần chờ một lát, bế cô lên.

Xem như cô sắp trở thành vợ trên danh nghĩa của anh, anh quyết định đưa cô về.

Dù sao, Kim Môn không phải là chỗ an toàn, bộ dạng cô đứng đợi ở chỗ này, không chừng bị người đàn ông say xỉn nào đó chà đạp, đến lúc đó, sự

tình bị vỡ lở ra, giao dịch của anh và cô, sợ là sẽ không thành được.

Xuống dưới lầu, đem Tần Ngu bỏ vào ghế phụ, đang muốn đứng dậy, Tần Ngu lại ôm lấy cổ anh không buông, người bên ngoài nhìn vào, tư thế này giống như hai người đang hôn nhau, xung quanh đã có rất nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ, cứ cho là ở trong phố quán bar, cũng không thể dâng trào tới mức biểu diễn chấn động trong xe cho mọi người coi.

"Buông tay." Tống Mạc bóp cằm Tần Ngu gầm nhẹ một tiếng.

Tần Ngu cúi thấp đầu ngủ mơ mơ màng màng, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào. le^e quyy do^nn

Tống Mạc đưa tay ra sau cổ, dùng sức gỡ ngón tay ra, mới đẩy Tần Ngu ra được.

Tần Ngu chau mày lại rầm rì một tiếng, tay rơi trên bắp đùi, con mắt của Tống Mạc rủ xuống, dừng lại chỗ cổ tay cô, có nhiều vết màu đỏ nhàn nhạt.

Không hiểu sao trong lòng khẽ xót xa, môi mấp máy, bàn tay to cầm lấy cổ tay cô, dịu dàng vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thật Sự Là Gặp Quỷ

Thời điểm muốn đóng cửa xe, mới phát giác, chân của Tần Ngu đặt ngoài cửa xe, một đôi chân trắng nõn, dưới ánh trăng, phảng phất như một món đồ sứ thượng hạng, trắng nõn gần như trong suốt.

Ánh mắt của Tống Mạc rơi xuống trên đùi Tần Ngu mấy giây, chau mày lại giật giật khóe miệng, một lát, cúi người động thủ nâng chân của cô vào trong xe, giày cao gót đầu nhọn màu đen trên chân phải của cô tróc ra, "Xoạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Anh nhặt chiếc giày tinh xảo kia lên, hai mắt tùy ý lướt qua cũng biết là giá trị xa xỉ gì đó, ánh mắt rơi vào trên mặt Tần Ngu, hận không thể bẻ thành người phụ nữ này thành hai đoạn, khi nào thì người phụ nữ này trở nên hào phóng như vậy cam lòng đeo mấy tháng tiền lương dưới chân, thật sự là gặp quỷ.

Lơ đễnh thu hồi ánh mắt, khom người vào trong xe, giúp Tần Ngu đeo lại giày, đóng cửa xe lại, vòng qua đầu lên xe.

Buộc chặt dây an toàn, mới phát hiện chẳng biết lúc nào Tần Ngu đã đổi sang một tư thế ngủ khó khăn, rũ đầu mình xuống, sợi tóc màu đen theo hai bên gương mặt trượt xuống, rất giống một nữ quỷ tóc tai bù xù.

Hơi ghét bỏ nhíu mày, đưa tay đỡ thân thể Tần Ngu quay trở lại trên chỗ ngồi trước, nghiêng người thay cô nịt giây nịt an toàn.

Đột nhiên trên mặt như bị vật nào đó đè lên, mang theo mềm mại, xúc cảm ẩm ướt rơi vào gò má của anh.

Là cánh môi Tần Ngu.

Đáy mắt Tống Mạc biến sắc trở nên sâu thẳm, dừng lại mấy giây, đưa tay, tựa trán cô, đẩy cô sang một bên.

Thân thể Tần Ngu mềm nhũn như không xương, cả người đảo qua cửa xe.

Mắt thấy sắp đụng vào cửa kính xe, Tống Mạc mím môi, khoảng cách giữa đầu của Tần Ngu và cửa kính xe chỉ còn hai cm, liền nhanh tay níu lấy cô.

Quay thân thể của cô vào trong ghế xe, mới hé mắt, dựa về trong ghế, oh, phụ nữ thật sự là phiền toái.

Xe khởi động, chạy tới trước.

Rẽ ra phố danh hoa lộng lẫy, một tay Tống Mạc đặt ở trên tay lái, một tay vỗ vỗ mặt Tần Ngu, "Tần Ngu, địa chỉ nhà cô."

Trong không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, đột nhiên có một bàn tay nóng rơi vào trên mặt của cô, Tần Ngu choáng váng đưa tay níu lại bàn tay đó, mặt đưa tới gần, nhất thời một dòng nước ấm từ khuôn mặt tràn ra, nhếch nhếch môi cười, ngủ càng lúc càng say nồng.

Tống Mạc nghiêng đầu nhàn nhạt lườm một cái, người phụ nữ này ngủ tựa hồ rất an tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp trắng mịn cọ ở lòng bàn tay của anh, nhếch khóe môi lên, mang theo đường cong đẹp mắt, giống như một loại hải tảo dài mất trật tự quấn quanh, lộ ra một cỗ lười biếng đẹp mắt, anh đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay khẽ nóng lên, nhiệt lượng không ngừng theo cánh tay truyền tới trái tim.

Rung động nói không nên lời.

Không khỏi thất thần, mấy giây sau, mới chợt hoàn hồn, muốn rút bàn tay to của mình ra khỏi gương mặt của cô.

Ai ngờ, Tần Ngu mím mím môi, lông mi thật dài nhẹ nhàng kích động, làm nũng hừ một tiếng, "Đừng động, lạnh..."

Trong lòng Tống Mạc mềm nhũn, mới phát giác ra, thời tiết lạnh như vậy, cô lại mặc một cái đầm đỏ (chương 51 mình edit là quần đỏ nhưng đến chương này mình đọc kĩ lại thì thấy chắc n9 đang mặc đầm), ngắn đến đầu gối, cánh tay cùng chân trần trụi run rẩy trong mùa đông rét lạnh.

Đúng lúc phía trước là đèn đỏ, Tống Mạc nâng mặt Tần Ngu chậm rãi ngừng xe.

Một cái tay ngăn trán của cô, từng chút từng chút rút tay của mình ra, điều chỉnh không khí trong xe đến mức cao nhất, lại cầm áo khoác của mình đắp lên trên người Tần Ngu.

Lúc này Tần Ngu mới vừa lòng thỏa mãn cau mũi lại, một lần nữa ngủ mất.

Ngủ ngủ, cũng không biết khi nào thân thể lại dựa vào cánh tay của Tống Mạc, 10 giây, 9 giây, 8 giây, mắt thấy đèn đỏ biến thành đèn xanh, đầu Tần Ngu nghiêng nghiêng, chìm vào trong lòng Tống Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân

Ngủ gật, thân thể không biết đã nằm trên cánh tay Tống Mạc từ khi nào, mười giây, chín giây, tám giây, mắt thấy đèn đỏ sắp chuyển sang đèn xanh, đầu của Tần Ngu lại nghiêng nghiêng, ngả vào trong lòng Tống Mạc.

Ngả vào trong lòng thì ngả luôn đi, tại sao phải ghé vào nằm lên trên đùi anh, nằm trên đùi anh cũng coi như xong đi, vì cái gì mà mặt của cô đối với anh cứ như vợ nhỏ, cô... Giống như đang chảy nước miếng.

Sắc mặt Tống Mạc nhất thời trở nên u ám, nhưng mà phía sau đã vang lên tiếng còi, anh không thể không để tuỳ ý cho Tần Ngu nằm trên đùi anh mà chảy nước miếng.

Đạp chân ga, xe lướt qua vạch dành cho người đi bộ, Tống Mạc không chút lưu tình nắm lấy bả vai Tần Ngu đẩy cô về chỗ ngồi.

Rủ con mắt nhìn xuống, nơi đũng quần ướt nhẹp một bãi nước miếng, giống như bị đái ra quần.

Thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tần Ngu đang chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt người đàn ông này lại càng thêm khó coi hơn, chết tiệt, anh không nên dung túng để cho người phụ nữ này dựa vào vai anh.

Hơi thở của cô lởn vởn xung quanh, ở trong quán bar đã nhịn xuống giờ lại một lần nữa ngóc đầu dậy, trong lòng bực mình không thôi, nhịn không được nắm lấy cái cằm của Tần Ngu khẽ gầm lên, "Người phụ nữ này, nói ra địa chỉ đi!"

Hiện tại, một giây anh cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này, anh muốn ngay lập tức tống cổ cô về nhà, để cho cô biến mất trước mặt anh.

Có lẽ là cằm bị đau làm cho ý thức Tần Ngu tỉnh táo hơn một chút, nhắm mắt lại lầm bầm nói mấy câu, nhưng miệng nói không rõ ràng, giống như là đang nói mớ. leê quý d0n9

Nhìn bộ dạng say mèm không phân biệt được phải trái này của cô, Tống Mạc có cảm giác cơ bản là mình đang đàn gảy tai trâu.

Đột nhiên cảm giác được bộ dạng bản thân mình ngay lúc này có chút buồn cười, cùng lắm chỉ là một phụ nữ say rượu, lại khiến cho anh sắp phát điên lên.

Buông tay ra, thôi kệ.

Nếu như cô đã không chịu nói địa chỉ, bây giờ chỉ có còn cách đưa cô trở về biệt thự. Ồ, coi như là sớm trải nghiệm cuộc sống sau hôn nhân một chút, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải trải qua.

Gia tăng tốc độ, chạy về hướng đường Vân Sơn.

Do tốc độ xe chạy quá nhanh, Tần Ngu cảm thấy ngủ không thoải mái, dứt khoát đá giày ra, toàn bộ cơ thể co rúc ở trong ghế, cuộn tròn lại giống như một con vật nhỏ. leê quý d0n9

Tống Mạc không nhìn cô, chỉ chăm chú nhìn đường phía trước, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng và kiêu căng.

Đường Vân Sơn là khu quy hoạch sa hoa nhất trong thành phố, có những toà nhà cao tầng cao vút tầng mây, có những biệt thự non xanh nước biếc xung quanh, đoạn đường này tư thế ngủ của Tần Ngu thiên biến vạn hoá, anh vừa phải lái xe vừa phải giữ lấy cô, đề phòng cô đập đầu vào cửa xe, đương nhiên cũng là đề phòng cô một lần nữa ngã vào đũng quần anh.

Xe dừng lại trước căn biệt thự tường trắng ngói đỏ, Tống Mạc xuống xe, ôm Tần Ngu ra từ trên ghế lái phụ, giống như là ôm một bó hoa hồng thật lớn, không nhanh không chậm bước lên cầu thang.

Anh phải trải qua đắn đo suy nghĩ rất nhiều mới đưa ra quyết định không gọi cô dậy, để tránh cho cô lại giống như con thiêu thân.

Ấn chuông cửa, có người ra mở cửa.

Tống Mạc thần sắc lạnh nhạt bước đi, thân hình thẳng tắp, trên người lại có chỗ rất nhếch nhác, màu trắng trên áo sơmi có một vệt ố màu đen cái gì đó, nơi nào đó trên quần màu sắc đậm hơn, mà trên gương mặt anh tuấn còn in một dấu son môi.

Vẻ mặt Vú Trương ngẩn ra, sắc mặt trở nên tế nhị, "Thiếu gia, đây là..."

Tống Mạc đem Tần Ngu tiện tay ném lên trên ghế sofa, trực tiếp đi vào phòng ngủ, đầu cũng không quay lại phun ra một câu, "Chuẩn bị nước cho tôi, tôi muốn tắm rửa."

Đóng cửa phòng ngủ lại một cái, anh nghe được tiếng "Bùm" từ phòng khách truyền tới.

Ngoái đầu nhìn lại, Tần Ngu đang được bọc trong bộ tây trang của anh, rơi từ trên ghế sofa xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chúng Ta Không Thể

Ngoái đầu nhìn lại, từ trên ghế salon Tần Ngu bị tây trang của anh bọc kĩ theo một vòng cung hoàn mỹ ngã xuống đất...

Mặc áo choàng tắm đi ra từ trong phòng ngủ, người đàn ông đứng trước bàn trà, nhìn Tần Ngu ngã chổng vó lên trời nằm trên mặt đất, oh, người phụ nữ này thật sự không giống người thường, ngay cả ngã xuống cũng khó coi như vậy.

Nhìn chằm chằm Tần Ngu nhìn mấy giây, khóe môi khẽ dãn ra, cúi người, đưa tay xuyên qua lưng cùng đầu gối Tần Ngu, ôm cô về ghế sofa.

Hình như người phụ nữ trong ngực bị anh đánh thức, mắt mở ra mông lung buồn ngủ, chu cái miệng nhỏ nhắn vô tội không vui nhìn anh.

May là say rượu, cô vẫn xinh đẹp làm cho người không dời mắt được.

Hầu kết Tống Mạc lăn lên xuống, dời ánh mắt đi, chuẩn bị đặt cô xuống.

Căn bản Tần Ngu không biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm giác được mình đang ôm một khúc gỗ, đưa tay sít sao níu lại áo choàng tắm của Tống Mạc, đang lúc lôi kéo, cổ áo trở nên rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu mật ong bên trong.

Đại não của Tần Ngu phản ứng chậm chạp, đưa tay chọc da thịt cứng rắn của Tống Mạc, đây là cái gì? Khúc gỗ là như vậy sao?

Lại thử dò xét tính sờ soạng tiếp, nha, xúc cảm không sai, rất bóng loáng.

Bàn tay của cô mềm mại không xương, đến mức, giống như dấy lên một ngọn lửa lớn.

Tống Mạc thẳng tắp nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tần Ngu vô tội giống như tiểu bạch thỏ, ánh mắt trở nên thâm thúy u ám.

Lặng im mấy giây, đặt Tần Ngu trên ghế sofa, sau đó thuận thế lấn người mà ngồi lên, hai tay chống đỡ hai bên đầu Tần Ngu, sau đó giam cầm cô trong người anh.

Cả đêm anh đều đang liều mạng ẩn nhẫn, cô lại năm lần bảy lượt trêu chọc anh, cô cho rằng anh là Liễu Hạ Huệ sao?

Tần Ngu chớp chớp con mắt trắng đen rõ ràng, trước mắt xuất hiện một cái hình dáng, mơ mơ hồ hồ, lờ mờ có thể nhận ra, là một khuôn mặt cực kỳ đoan chính.

"Anh Giang Nam..." Tần Ngu dụi dụi con mắt, ngơ ngác nói.

Anh Giang Nam? Tống Mạc khẽ hé mắt, ở chỗ sâu trong đáy mắt lộ ra một cỗ nguy hiểm, thâm thúy làm cho người không ra tâm tình của anh, không nghĩ tới, đi theo cô làm tùy tùng hầu hạ cả đêm, thế nhưng cô lại coi anh là một người đàn ông khác?

"Là Giang..."

Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, lại bị ngăn ở cổ họng, có cái gì đó thật lạnh lẽo đang chiếm hữu môi của cô.

Tần Ngu sững sờ.

Trong phòng khách, trên ghế sa lon, ánh sáng trên đỉnh đầu vừa vặn mờ nhạt.

Năm ngón tay của anh ở trong mái tóc đen của cô từ từ buộc chặt, môi mỏng mút lấy cánh môi cô, hơi thở quấn quít nhau, mùi rượu nhàn nhạt lan ra giữa răng môi của hai người, trong đầu Tần Ngu đã trống rỗng, tựa như là bị điện giật, toàn thân chỉ còn lại một dòng cảm xúc run rẩy, loại cảm giác này hết sức xa lạ, có chút yếu mềm, tê dại, ngứa.

Tần Ngu không biết phản ứng làm sao càng làm cho dục vọng trong lòng anh nồng đậm lên, không hề thoả mãn với việc lướt qua thì ngừng, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng Tần Ngu ra, tiến quân thần tốc, tay bắt đầu không an phận uyển chuyển dao động trên đường cong của cô, rơi vào trên người cô, đang muốn cởi quần áo cô ra, trên đầu lưỡi chợt đau xót.

Rủ con mắt xuống, Tần Ngu nhìn chằm chằm khuôn mặt đối diện tràn đầy sương mù, ngu ngơ nhìn anh, vành tai nhỏ nhắn hồng hồng xinh xắn, giọng nói mềm mại có chút sợ hãi, "Giang, anh Giang Nam, chúng ta, chúng ta không thể..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thà Chết Không Đồng Ý

Cụp đôi mắt xuống, Tần Ngu hé ra đôi mắt tràn đầy sương mù, đỏ mặt nhìn chằm chằm vào anh, hai vành tai đỏ ửng lên rất xinh xắn, giọng nói mềm mại chó chút sợ hãi, "Giang, anh Giang Nam, chúng ta, chúng ta không thể..."

Tống Mạc chợt hoàn hồn, giờ mới ý thức được bản thân mình luống cuống, trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt xinh đẹp, giống như một kích thật mạnh, đem tất cả dục vọng của anh vỡ vụn không còn một chút, ánh mắt lạnh nhạt, đứng dậy khỏi người Tần Ngu, cũng không quay đầu nhìn lại mà đi thẳng tới phòng tắm.

Sau lưng vang lên giọng nói lo lắng của Tần Ngu, "Anh Giang Nam, anh Giang Nam, anh muốn đi đâu? Anh giận rồi sao?" die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Cửa phòng tắm đóng lại, giọng nói mềm mại của Tần Ngu bị ngăn cách ở bên ngoài.

Dưới vòi hoa sen, người đàn ông đứng thẳng tắp, rủ con mắt xuống nhìn nơi nào đó của mình đang đứng thẳng lên, con mắt sắc lạnh không thể nói ra được sự kinh ngạc của bản thân, anh sao lại có thể, làm sao lại có thể phản ứng với người phụ nữ khác, nếu như bốn năm trước anh vì uống rượu mà phạm sai lầm, vậy hôm nay thì sao, anh làm sao có thể động tình với người phụ nữ khác?

Ngón tay luồn qua mái tóc đen ngắn, người đàn ông nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ và rối rắm.

Người anh yêu, chắc chắn là Mộ Song, cũng chỉ có thể là Mộ Song, làm sao anh có thể thích loại phụ nữ như Tần Ngu. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Suy nghĩ trong đầu hỗn loạn, vốn là bình tĩnh như nước trong hồ lại bị một cục đá rơi vào tạo ra những vòng tròn sóng nước.

Tiếng nước chảy bên trong nhà tắm rào rào, đột nhiên, cửa phòng tắm bị đẩy ra một khe hở nhỏ. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Anh chợt mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa phòng tắm, lên tiếng theo bản năng, "Ai?"

Đầu Tần Ngu từ bên ngoài cánh cửa chậm rãi thò vào, cười nhẹ nhàng, "Này, anh Giang Nam, là em."

Người đàn ông ngay lập tức cầm lấy cái khăn tắm quây bên hông, vẻ mặt lạnh nhạt lườm bóng người ở cửa, nhẹ giọng phun ra một câu, "Cút ra ngoài, ngay lập tức!"

Trong lòng Tần Ngu giật mình, không dám tin nhìn về phía bóng người mơ hồ đang đứng cách đó không xa, anh Giang Nam của cô sao lại hung dữ như vậy, anh làm sao lại nổi giận với cô được chứ.

Sợ run mấy giây, rồi giống như con nít, luống cuống ngồi xổm trên mặt đất mà khóc.

Tiếng nước chảy rào rào, Tống Mạc không nghe tiếng Tần Ngu cúi đầu khóc nức nở, nhưng lại nhìn xuyên qua hơi nước mờ ảo thấy bả vai Tần Ngu run run.

Lông mày cau lại, tắt vòi hoa sen.

Tiếng nức nở của Tần Ngu trong phòng tắm phóng đại ra, giống như là bị uỷ khuất rất lớn.

Tống Mạc sợ run mấy giây, đi tới, thử cúi người dò xét vỗ vỗ đầu Tần Ngu, "Đừng khóc, rất khó nghe, ầm ĩ muốn chết."

Tần Ngu lại càng khóc dữ dội hơn, anh Giang Nam của cô vậy mà lại ghét bỏ cô.

Tống Mạc ngồi xổm nhìn Tần Ngu khóc cực kỳ bi thảm, vỗ trán, ở chỗ sâu trong đáy mắt thoáng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Có ai nói cho anh biết, làm như thế để dỗ một người phụ nữ khóc như cha mẹ chết, hai mươi tám năm anh sống trên đời, anh chưa bao giờ gặp vấn đề khó giải quyết như vậy.

Trước kia khi ở cùng Mộ Song, cô không bao giờ đùa giỡn giống như con nít, vĩnh viễn đều rất ngoan ngoãn nghe lời, tính tình thì rất độ lượng, chưa bao giờ rơi nước mắt, cho nên, anh chưa từng có kinh nghiệm dỗ dành phụ nữ.

Tần Ngu càng ngày càng khóc lớn hơn, làm cho anh đầu anh ong ong đau, giống như muốn nổ tung ngay lập tức.

Vú Trương sau một hồi kịch liệt đấu tranh tư tưởng, run như cầy sấy mở cửa phòng tắm ra.

Một màn trước cửa, khiến cho sắc mặt bà càng trở nên tế nhị.

Người phụ nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc, người đàn ông bên hông chỉ vây một chiếc khăn tắm, thấy như thế nào cũng giống người đàn ông muốn cường bạo mà người phụ nữ thà chết cũng không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tôi Bắt Nạt Cô?

Người phụ nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm của đàn ông, thấy thế nào, giống như cảnh người phụ nữ bị người nam cưỡng bức nhưng thà chết không theo.

Vú Trương phẫn nộ mở miệng, nhìn về phía Tống Mạc trong ánh mắt lộ ra một dòng khinh bỉ nói không nên lời, "Thiếu gia, sao cậu lại khi dễ một cô gái nhỏ nhắn như vậy?"

Vú Trương như là trưởng bối của Tống gia, có thể nói Tống Mạc là do bà một tay nuôi lớn, ở chỗ này, bà vẫn có quyền phát biểu.

Bất quá, trong lời chỉ trích của bà, hình như là... Hiểu lầm chút gì đó.

Tống Mạc quả thực là hết đường chối cãi, mặt than vạn năm không có biểu cảm gì lại trở nên kinh ngạc, chỉ chính mình, vừa chỉ Tần Ngu ngồi chồm hổm trên mặt đất, "Tôi, bắt nạt cô ta?"

Nói đùa gì vậy, rõ ràng là cả đêm người phụ nữ này lăn anh qua lại làm anh sắp điên mất.

"Thiếu gia, cậu mau dỗ cô gái nhỏ này." Vú Trương ý tứ nhìn Tống Mạc.

Thần sắc Tống Mạc khẽ biến đổi một chút, vẻ mặt kiêu căng lườm Tần Ngu một cái, "Dụ dỗ như thế nào?"

"Cậu..." Vú Trương còn chưa nói hết, lại bị một trận tiếng chuông cửa vang dội cắt đứt.

Tống Mạc nhìn hai người một cái, tiện tay bọc áo choàng tắm, đi ra mở cửa.

Vú Trương nhìn cô gái nhỏ khóc thút tha thút thít, rất đáng thương, nâng cô dậy, đi ra khỏi phòng tắm.

Đứng ngoài cửa là một quý phụ xinh đẹp, hơn ba mươi, sắc mặt tái nhợt, thần sắc tiều tụy, trên mắt có một quầng thâm khổng lồ, bọng mắt che khuất đi

con mắt, vừa nhìn là biết do hàng đêm tịch mịch như tuyết, lăn lộn khó ngủ, một thiếu phụ trong phòng ghen tị.

Khắp người cô đều là lệ khí, khí thế hung hăng, bất quá mới vừa mở cửa, liền hai tay vòng ngực nói năng lỗ mãng, "Tôi là hàng xóm cách vách nhà anh, nhà anh bị cướp của giết người à, đêm khuya gào khóc thảm thiết, có cho người khác ngủ hay không?"

Ánh mắt Tống Mạc xa cách mà khinh thường quét mắt nhìn quý phụ từ trên xuống dưới, chốc lát sau, lạnh nhạt phun ra một câu, "Cô không cần vì những đè nén thiếu hụt trong cuộc sống của bản thân mình mà nộ khí giống như con chó điên đi khắp nơi phát tiết."

Quý phụ bị lời nói của Tống Mạc toàn thân phát run, sắc mặt thoắt đỏ, thoắt trắng, giống như là đổ thuốc màu trên bàn, sơn móng tay đỏ tươi sít sao chụp ở trên ván cửa, con mắt trừng giống như cái chuông đồng, "Anh nói lại lần nữa, anh nói ai không có sinh hoạt tình dục, anh nói ai!"

Ánh mắt Tống Mạc roi vào trên mặt người đối diện, ánh mắt phá lệ trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt kiêu căng mà lạnh lùng, "Cô muốn tự rước lấy nhục một lần nữa à?" Chẳng mấy chốc, ánh mắt roi vào trên tay của quý phụ, "A, tha thứ tôi không có hứng thú làm nhục cô một lần nữa, mặt khác, để tay của cô xuống đi, lập tức."

Giọng nói không nhanh không chậm, lại làm cho lòng người căng thẳng, không hiểu áp lực từ đâu.

Quý phụ hung hăng trừng Tống Mạc một cái, cũng không dám tiếp tục lỗ mãng, để tay trên ván cửa xuống, nghiêm nghị phun ra một câu, "Anh chờ đó, ngày mai tôi sẽ đi cáo anh nhiễu dân, coi anh sống như thế nào ở đây!"

Tống Mạc khinh thường, "Tùy cô."

Dứt lời, "Bùm" một tiếng đóng cửa lại, ngăn quý phụ mặt trắng bệch ở ngoài cửa.

Trên ghế sa lon, tiếng khóc của Tần Ngu đã nhỏ không ít, vú Trương liên tục ngồi ở bên người của cô trấn an cô.

Tống Mạc mặt không chút thay ngồi xuống bên cạnh Tần Ngu, "Đêm khuya mà tôi còn bị một người điên mắng một trận, cô hài lòng chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tắm Một Cái Rồi Đi Ngủ Đi

Vẻ mặt Tống Mạc không chút thay đổi ngồi xuống bên cạnh Tần Ngu, "Đêm khuya mà tôi còn bị người phụ nữ điên kia mắng chửi cho một trận , cô đã hài lòng chưa?"

Tần Ngu trợn to hai mắt nhìn Tống Mạc, ngân ngấn nước mắt, bộ dạng giống như muốn khóc, muốn có bao nhiêu uỷ khuất thì có bấy nhiêu, khiến cho mọi nhìn vào đều muốn thương xót.

Cô sợ hãi lôi kéo áo choàng tắm của Tống Mạc, "Anh Giang Nam, em sai rồi, anh tha thứ cho em có được hay không? Anh đừng giận em nữa có được hay không?"

Tống Mạc liếc mắt nhìn Tần Ngu, mặc dù giọng nói vẫn lạnh như băng giống trước, nhưng vẻ mặt đã hoà hoãn đi không ít, "Tôi không phải là anh Giang Nam của cô."

Tần Ngu chớp chớp mắt lo lắng, miệng méo xệch, nước mắt lại một lần nữa chực trào ra, nhào vào trong lòng Tống Mạc, ôm chặt lấy cánh tay của anh, "Anh Giang Nam, anh không cần Tiểu Ngu Nhi nữa sao? huhu..."

Toàn bộ nước mắt, nước mũi của cô dính hết lên áo choàng tắm của Tống Mạc, mà Tống Mạc là một người có bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng. Bây giờ trơ mắt nhìn người phụ nữ này hết một lần lại một lần cọ nước mắt nước mũi lên trên áo choàng của anh, lại còn không ngừng động tác lau nước mắt nước mũi, sắc mặt của anh đã không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung nữa rồi.

Nhìn người phụ nữ ở trong lòng càng ngày càng khóc lớn hơn, anh thực sự muốn đem cô ném qua cửa sổ ra ngoài.

Nhất định là anh đã bị điên, nên khuya hôm nay mới suy nghĩ mà đưa cô về nhà, người phụ nữ này, quả thực là ông trời phái tới để hành hạ anh.

Vú Trương nhìn không được nữa, đẩy Tống Mạc, "Thiếu gia, cậu hãy nói vài lời ngon ngọt để dỗ dành cô ấy đi."

Nói lời ngon ngọt? Chân mày của Tống Mạc nhíu lại, anh lớn như vậy rồi mà còn chưa có nói lời ngon tiếng ngọt với ai đâu, lời nói ngon ngọt? Đó là cái gì vậy anh sẽ không nói.

"Thiếu gia, nếu cậu không nói, vậy thì đêm nay chúng ta cũng đừng nghĩ mà ngủ được." Đđienn damn leie quyýdon

Tống Mạc rủ con mắt xuống suy tư một lát, có chút khó chịu giơ tay lên cao, giơ lên giữa không trung, rồi chần chừ một lúc mới hạ xuống đỉnh đầu Tần Ngu, nâng mặt cô từ trong ngực của mình lên, nhìn khuôn mặt cô nước mắt nước mũi tèm lem, khoé môi kéo căng, khó khăn nở ra nụ cười có thể gọi là dịu dàng, "Bảo bối, đừng khóc nữa, ngoan, việc đó... ." Tống Mạc nghiêng đầu, giống như là đang tìm một từ ngữ thích hợp để diễn đạt, "Tắm một cái rồi đi ngủ đi."

Tần Ngu mở to hai mắt, anh Giang Nam hình như rất lạ, nhưng mà thấy thái độ của anh đã dịu dàng hơn, không còn hung dữ như vậy nữa, nên cô mới gạt nước mắt đi, nín khóc mỉm cười.

Nụ cười trên mặt của Tống Mạc trong tích tắc liền biến mất, khôi phục lại vẻ mặt như cũ, vỗ tay một cái nói với vú Trương, "Được rồi, vú Trương, sự việc đã giải quyết xong, bây giờ vú có thể đưa cô ấy đi tắm rửa đi."

Khách sạn sang trọng. Dđienn damn leie quyýdon

Mới vừa vào cửa phòng, mới vừa rồi còn nằm giả làm người chết trong lòng Cố Thành, xác chết Cố Uyển Uyển đột nhiên vùng dậy, từ trên người Cố Thành nhảy xuống, một chân nhanh nhẹn đạp vào cửa, một tay thì mạnh mẽ thô lỗ đem người đàn ông dựa vào tường, đến đây áp sát vào vách tường hoàn mỹ.

Trong phòng tối thui, ánh sáng duy nhất trong phòng là ánh trăng ngoài cửa sổ, mờ nhạt chiếu lên trên mặt Cố Uyển Uyển, Cố Thành rủ mắt xuống, người phụ nữ đang ngước cái cằm nhọn lên trong tầm mắt, ánh mắt của cô mê ly lại chói mắt, giống như một chấm nhỏ giữa đêm khuya, mà cô khẽ uốn cao bộ ngực lên, lộ ra cảnh xuân trí mạng như vậy trong bóng đêm u tối, làm cho người ta điên cuồng.

Trong lòng Cố Uyển Uyển tràn đầy vui vẻ nhìn bóng dáng có chút mơ hồ ở trước mắt, vui sướng trong lòng quả thực là cuồn cuộn như nước sông, cũng không thể ngăn cản được, cô đã thầm mến học trưởng nhiều năm như vậy, giờ phút này đã ở trong vòng tay cô. Trên thế giới này quả thực không có chuyện gì khiến cô vui vẻ hơn chuyện này.

Một giây sau, đem niềm vui trong lòng biến thành hành động thực tế, nhón chân lên, hung hãn phủ lên môi mỏng của Cố Thành.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Mãnh Mẽ Như Vậy

Cố Thành từng gặp qua không ít phụ nữ chủ động, các cô xinh đẹp, các cô mị hoặc, các cô phong tình vạn chủng, lại chưa từng gặp một cô gái mạnh mẽ như vậy, hàm răng của cô, đụng vào môi anh rất đau.

Đừng xem nghề nghiệp của Cố Uyển Uyển như một tiểu thư, cả ngày ôm cuộc sống của con người, nghiên cứu nguồn gốc, cô gái này, so với Tần Ngu còn muốn thuần khiết hơn, nụ hôn đầu tiên của Tần Ngu là vào bốn năm trước, mà cô, hiện tại mới tiến hành.

Lần đầu tiên, động tác khó tránh khỏi vụng về.

Nhưng mà, lúc miệng của Cố Thành bị lăn qua lộn lại không hề kỹ xảo gặm cắn, anh đang suy nghĩ, trong đầu cô gái này có nhân không, đây là hôn môi sao, giống gặm trái táo hơn.

Cuối cùng không thể chịu được, động tác nhẹ nhàng ôm Cố Uyển Uyển, chống đỡ thân thể của cô dựa vào trên tường, một cánh tay chống đỡ ở trên tường, một cái tay đặt lên cằm của cô, giam cầm cô ở trong ngực của mình, cằm hơi thu nhọn lại, khóe môi khẽ nhếch, trong ánh mắt lộ ra một cỗ cân nhắc đến vui vẻ, giọng nói trầm thấp dễ nghe, "Em không biết hôn là sao à? Đừng nói với tôi, đây là lần đầu tiên cô hôn nha. "

Khuôn mặt Cố Uyển Uyển ửng hồng như bị đảo qua đảo lại trên chảo lửa, từng trận nóng lên, khẽ ngượng ngùng gật đầu, khẽ nâng mi mắt vụng trộm nhìn về phía khuôn mặt đối diện, "Uh, học trưởng, nụ hôn đầu tiên của người ta là giữ lại cho anh."

Học trưởng? Cố Thành nhướn mày, cái từ này, không phải là lần đầu tiên cô nói, anh cũng không biết học trưởng trong miệng kia là ai, nhưng anh cảm giác mình cũng không cần thiết biết rõ, dù sao đến ngày mai, từng dòng người đi trên đường lớn, bọn họ chỉ là người xa lạ ngủ dậy trễ mà thôi.

Đáy lòng hiểu rõ, anh quyến rũ nhếch khóe môi, bộ dáng lưu manh, lại lộ ra vẻ đẹp trai không cưỡng được, cánh môi rơi vào khóe môi Cố Uyển Uyển, tà mị mở miệng, "Em không cần nói, tôi sẽ dạy cho em."

Dứt lời, lập tức nghiêng đầu, môi mỏng liền chuẩn xác đặt lên môi cô.

Phụ nữ hấp dẫn đàn ông nhất, cũng không phải là kỹ xảo của cô, mà là không lưu loát của cô, ngây thơ của cô, đối với Cố Thành từng có nhiều phụ nữ mà nói, lại càng như thế.

Tựa như giờ khắc này, Cố Uyển Uyển hé mở môi, đưa cánh môi mềm mại của chính mình lên, trằn trọc gian nan, cảm giác chào đón nồng nhiệt như thế này, làm cho anh *, hương thơm ngọt ngào, hòa với mùi rượu nhàn nhạt, mỗi một lần xâm nhập, đều làm cho cô run rẩy không ngừng, loại cảm giác này, tuyệt vời đến cực điểm.

Cố Uyển Uyển cũng là * ở trong đó, trước kia cô từng vô số lần nghĩ tới, hôn môi là cảm giác gì, cô xem qua những thứ kia trong tiểu thuyết ngôn tình nói, hôn môi như là ngồi cáp treo, hôn môi như là giẫm lên đám mây, lúc hôn môi, ngươi sẽ nghe âm thanh của côn trùng kêu, tiếng chim hót, ngươi sẽ nghe tiếng gió ở bên tai của ngươi nhẹ nhàng thổi lướt nhẹ qua, ngươi sẽ nghe âm thanh hoa nở.

Giờ khắc này, cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập, từng phát từng phát, dùng sức nhảy lên trong lồng ngực của cô, chỗ đó, tiếng sấm vang động.

Cô nhắm mắt lại, đắm chìm vào thời khắc tốt đẹp này, đầu óc trống rỗng, khí lực toàn thân như bị rút sạch, muốn đưa tay đi bắt lấy cái gì, nhưng lại giống như trôi lơ lửng ở trên biển, chỉ có thể dùng sức ôm cái cổ của anh, trên người, chỉ còn lại cảm giác giống như lửa thiêu, không hiểu sao, nhiệt lượng làm cho cô muốn càng nhiều.

Anh đột nhiên cường thế bá đạo, nhưng lại làm cho cô có chút mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Từng Bước Trầm Luân

Dường như là theo bản năng, muốn cuộn mình rút lui, nhưng người đàn ông lại nói những lời ấm áp vào bên tai cô, nhẹ nhàng chà xát, giống như là hướng dẫn vậy, "Ngoan ngoãn, buông lỏng, làm theo tôi."

Trên bức tường lạnh giá như băng, thân thể lại nóng như lửa, cảm giác như giữa hai tầng băng và lửa.

Lúc mồ hôi đầm đìa, người đàn ông ôm cô vào trong giường lớn, thân thể đè lên trên.

Hơi thở đặc biệt thuộc về người đàn ông rất dễ chịu, có mùi thuốc lá nhẹ nàng quanh quẩn bên người cô, làm cho nhiệt độ cơ thể cô không ngừng tăng cao, nóng đến doạ người, theo sự hướng dẫn của anh, cô từng bước một theo kịp tiết tấu của anh, từ từ xâm nhập, mỗi một bước thăm dò đều tốt đẹp khiến cho không người nào có thể tự kiềm chế được.

Trong bóng đêm cứ như vậy quấn quýt si mê, anh ta hết sức dịu dàng, tuỳ ý rong ruổi trong cơ thể cô.

Một lần lại một lần, cho đến khi không còn sức lực nữa.

--- ---

Trong một khu dân cư hạng sang.

Trong phòng không có bật đèn, bên trong tối như mực, lộ ra hơi thở im lặng chết chóc.

Lê Nhược nằm trên một cái giường lớn, giống như một con cá sắp chết khô vì thiếu nước, mấy sợi tóc rối quấn quanh ở cổ, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài trên má, từng giọt từng giọt rơi xuống giường thấm ướt một mảng gối.

Trong tay cô nắm thật chặt chiếc băng ghi hình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên có thể thấy được lực nắm lớn như thế nào, dường như muốn bóp nát vật kia ở trong tay, trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra vẻ hận thù và tuyệt vọng.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, "Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc." Ban đêm ở đây, có vẻ đặc biệt quỷ dị.

Lê Nhược vẫn bình thường như không nghe thấy, im hơi lặng tiếng nằm trên giường, không nhúc nhích, nhưng mà cô khẽ trợn to mắt lên, bán đứng cảm xúc nội tâm đang sôi trào của cô.

Tiếng gõ cửa trở nên dồn dập hơn, giống như những hạt mưa liên tục rơi trên cánh cửa.

Lê Nhược hít một hơi thật sâu, bàn tay run rẩy lau nước mắt, chống người ngồi dậy khỏi giường, từng bước từng bước đi về phía cửa, vẻ mặt trở nên khát máu, trong bóng tối khiến cho người ta phải hoảng sợ.

Cửa mở ra, toàn thân người đàn ông mang theo khí lạnh và mùi rượu đang đứng ở cửa, đôi mắt đen nháy mang theo vẻ sung sướng.

"Như thế nào, không mời anh đi vào sao?" Trong đêm tối, người đàn ông cười mở miệng nói.

Lê Nhược mặt không chút thay đổi nhìn khuôn mặt của người đàn ông, nghiêng người sang bên, trong bóng tối, người đàn ông không thấy vẻ nguy hiểm

trong mắt cô.

"Sao lại không bật đèn lên?" Thẩm Ngạn tự nhiên đưa tay nhấn công tắc bật đèn lên, trong nhất thời ánh đèn bừng sáng lên, lại có chút chói mắt.

Ngồi xuống ghế sofa, trong lòng tràn đầy vui vẻ nhìn người phụ nữ, "Muộn như vậy tìm anh có chuyện gì?"

Lê Nhược ngước mắt lên, khóe môi đột nhiên nhếch lên, hiện ra một chút ý cười lạnh lẽo thê lương, "Anh nói xem có chuyện gì được?"

Niềm vui sướng đến bất chợt khiến cho đầu óc Thẩm Ngạn bị u mê, anh ta không phát hiện sự khác thường của Lê Nhược, đưa tay gối sau đầu, từ từ dựa người vào sofa, vẻ mặt thong thả liếc mắt, "Anh đoán, em đồng ý gả cho anh."

Đúng như lời nói của Tống Mạc, Lê Nhược nhất định sẽ tìm tới anh ta, cũng nhất định sẽ gả cho anh ra, anh ta từ đầu tới cuối đều rất tin tưởng.

Sắc mặt Lê Nhược chợt trở nên đáng sợ, khi nghe được ba chữ "Gả cho anh" trong chớp mắt giống như một người bị điên nhào tới bóp chặt cổ của Thẩm Ngạn, nước mắt bất ngờ tuôn trào trong hốc mắt, tay của cô không ngừng siết chặt, giờ phút này, cô chỉ muốn giết chết anh ta thôi.

"Gả cho anh? Anh nghĩ rằng Lê Nhược tôi sẽ gả cho người chỉ vì muốn đoạt được tôi mà năm lần bảy lượt sử dụng thủ đoạn hạ lưu sao!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Đứa Bé Không Còn

"Gả cho anh? Anh nghĩ rằng Lê Nhược tôi sẽ gả cho một người vì muốn chiếm hữu tôi mà năm lần bảy lượt sử dụng dùng thủ đoạn hạ lưu sao!"

"Nhược Nhược, em bình tĩnh một chút, em nói cho anh biết, em..." Bị Lê Nhược bóp chặt cổ khiến yết hầu của Thẩm Ngạn gia tăng cường độ, hô hấp cứng lại, Thẩm Ngạn cơ hồ nói không ra lời, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng.

"Bình tĩnh? Anh bảo tôi làm sao bình tĩnh? Thẩm Ngạn, anh có biết hay không, anh đã phá hủy cả đời này của tôi!" Những giọt nước mắt nặng trịch rơi xuống, đáy mắt Lê Nhược một mảnh bi thương.

Từ nhỏ, cô đã thích Tống Mạc, những năm gần đây, cô cố gắng như vậy, học tập nhạc khí, học tập khiêu vũ, học tập quản lý thị trường, học tập kiến trúc, cô huấn luyện mình phải xuất sắc về mọi mặt, chỉ hi vọng có một ngày, có thể xứng đôi với Tống Mạc, quang minh chính đại đứng ở bên người anh, trở thành Tống phu nhân mà cô tha thiết ước mơ.

Đoạn đường cô đi này có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu mệt mỏi, không có ai biết, nhiều ngày đêm, cô không ngừng tự nói với mình, chỉ cần tiếp tục chống đỡ, sẽ có một ngày, Tống Mạc sẽ thấy ánh sáng của cô, toàn bộ nhân sinh, toàn bộ trả giá của cô, cũng vì muốn Tống Mạc yêu, nhưng hôm nay, cơn ác mộng đáng sợ nhất, cái gì cũng không có, cô dơ bẩn như vậy, không còn có tư cách đứng ở bên cạnh Tống Mạc, mà người đàn ông trước mắt này, chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!

Cô hận anh, hận anh nhân danh tình yêu hủy diệt tất cả hy vọng của cô, hận anh tàn nhẫn tổn thương cô như vậy.

Đau đớn hồi tưởng làm cho Lê Nhược chớp mắt thất thần, Thẩm Ngạn mượn cơ hội tránh tay cô ra, trở tay dùng bàn tay sít sao chế trụ cổ tay của cô, chống đỡ thân thể của cô trên ghế sofa, nhíu lại lông mày nhìn về phía Lê Nhược lệ rơi đầy mặt, thần sắc thống khổ, "Nhược Nhược, em làm sao vậy?"

"Tôi làm sao vậy? Thẩm Ngạn, sao anh không hỏi xem chính mình, anh đã làm cái gì với tôi." Lê Nhược giãy dụa không thoát, nhắm mắt lại xụi lơ ở trong ghế sofa.

"Có ý gì?"

"Đêm hôm đó, ta uống say rượu đêm hôm đó, Thẩm Ngạn, anh đang làm cái gì?" Giọng nói Lê Nhược bạc lương làm cho người đau lòng.

"Anh, anh..." Sắc mặt Thẩm Ngạn trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đáy mắt áy náy hiện lên trong hốc mắt, "Em đã biết."

"Thẩm Ngạn, rõ ràng hai lần cường bạo tôi đều là anh, rõ ràng đứa bé trong bụng tôi là của anh, anh lại gạt tôi, chỉ vì bức tôi phải gả cho anh, anh có biết hay không, bao nhiêu đêm, từ trong mộng tôi bừng tỉnh, đau đến không muốn sống, Thẩm Ngạn, sao anh có thể... Ác như vậy." Lê Nhược sít sao cắn môi dưới, giọng nói nghẹn ngào, tất cả thống khổ, giờ khắc này nói ra khỏi miệng, càng rõ ràng.

Anh luôn miệng nói yêu cô, lại làm cho cô sống không bằng chết, anh yêu, thật đáng sợ, cô không dám, cũng không muốn.

Thẩm Ngạn nhìn chằm chằm khuôn mặt Lê Nhược thật lâu, trong lòng không nói được gì, thủ sẵn cổ tay Lê Nhược chợt buông ra, tựa đầu chán nản vùi sâu vào đầu gối, ngón tay sít sao xuyên thấu vào tóc đen, dùng sức nắm tóc đen, tim đau nhức từng đợt từng đợt trong lời lên án của Lê Nhược, trong lồng ngực lan tràn ra.

Bóng đêm nhàn nhạt, yên tĩnh không tiếng động.

"Thẩm Ngạn, buông tha cho tôi đi, tôi mệt mỏi rồi."

Không biết qua bao lâu, trong không khí yên tĩnh, giọng nói Lê Nhược mới trầm thấp vang lên, hình như trong thời gian một tiếng bi thương than tiếc, nó rõ ràng dịu dàng vô lực hơn, rơi vào bên tai Thẩm Ngạn, lại giống như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua lồng ngực của anh.

Sao bọn họ lại đi tới hoàn cảnh như vậy, anh rõ ràng chỉ là muốn yêu cô, lại lỗ mãng làm tổn thương cô, giờ khắc này, đáy lòng Thẩm Ngạn kinh hoảng không nói ra được, không biết sao, anh cảm thấy, giống như anh sẽ mất đi Lê Nhược.

Hít một hơi thật sâu, giống như người điên, từ sau lưng Lê Nhược ôm chặt lấy thân thể của cô, đầu tựa lên cổ Lê Nhược, bả vai nhẹ nhàng run rẩy lên, người đàn ông luôn bá đạo này, ở trong bóng tối, vụng trộm đỏ mắt, "Không, Nhược Nhược, em không thể rời khỏi anh, em không thể!"

Cô rời đi, anh biết sống sao.

Nhiều năm như vậy, cô đối với anh mà nói, giống như là dưỡng khí của anh, thẩm thấu vào từng hơi thở của anh, muốn hút ra, chỉ có cách buông tha cho cái mạng này.

Lê Nhược đột nhiên nở nụ cười, cười tùy ý, cười điên cuồng, trên mặt, nước mắt nặng trịch rơi xuống, trong không khí yên tĩnh, Thẩm Ngạn nghe được giọng nói tuyệt vọng và tàn nhẫn của Lê Nhược, từng chữ từng câu.

Cô nói, "Thẩm Ngạn, đứa bé không còn, con của anh bị tôi tự tay giết chết, anh còn muốn tôi làm cái gì..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngủ Ở Đâu

Lúc Tống Mạc tắm rửa xong mặc bộ quần áo thoải mái đi từ trên lầu xuống, trong phòng khách một người cũng không có, rất yên tĩnh, chỉ có ánh sáng không tiếng động chiếu vào trên nền nhà bằng gạch men trắng.

Vú Trương chắc là đang ngủ, vậy còn Tần Ngu đâu, ngủ, ngủ ở đâu?

Đạp lên từng bậc thang bước xuống, nhìn hết một lượt trong phòng, không có người.

Vừa mới định đẩy cửa phòng ngủ ra, chợt phát hiện, sau lưng truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy trong tay Tần Ngu cầm hai cái ly và chai rượu đỏ, trong miệng ngậm một cái chìa khoá, khoé môi vẫn còn vệt rượu màu đỏ, từ dưới lối vào tầng hầm đang dặt dẹo đi tới.

Tống Mạc giật mình đứng yên tại chỗ, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo không vui, vẻ mặt anh khó chịu.

Người phụ nữ này coi nhà của Tống Mạc anh là cái gì, chợ bán thức ăn à? Chía khoá của tầng hầm làm sao cô lại tìm được? điễnn dàn nên quýndon

"Cô dám uống trộm rượu của tôi?"

"À, trong tầng hầm có một chai không uống hết, xem ra vẫn còn mới, nên em mới bất đắc dĩ giải phải quyết thay anh." Tần Ngu khẽ liếc anh một cái, nói rất hiên ngang lẫm liệt.

Lông mày của Tống Mạc càng cau lại.

Tần Ngu không chút nào phát hiện người đàn ông này đang không vui, nhấc cái mông ngồi lên sofa, thả chai rượu và cái ly trong tay xuống, ném cái chìa khoá trong miệng lên bàn, vẫy vẫy tay với Tống Mạc, cười rất tươi, "Chồng, lại đây uống với em hai ly."

Lặng im mấy giây, Tống Mạc bước qua với vẻ mặt không thay đổi, ngồi xuống bên cạnh cô, đáy mắt lạnh lẽo nhưng lại lây chút mùi vị tình nhân, "Không có dính líu quan hệ gì với tôi, tôi không phải là chồng của cô, giữa chúng ta còn chưa đăng ký theo trình tự của pháp luật."

Nhìn cái miệng cô ngọt như vậy, tạm thời anh không muốn so đo với cô chuyện cô uống trộm rượu của anh, người có địa vị cao lại đầu hàng người có địa vị thấp, bồi cô uống vài ly.

Cầm chai rượu đỏ lên, nhìn khắp một lượt trên bàn, không có dụng cụ mở chai, liếc mắt anh đứng dậy, "Tôi đi lấy dụng cụ mở chai."

Tần Ngu đứng dậy, níu lấy bộ quần áo thoải mái của Tống Mạc lại, "Ngoan ngoãn, ngồi trở lại."

Bởi vì theo quán tính, Tống Mạc ngã trở về ghế sofa, câu "Ngoan ngoãn" kia vừa vặn rơi vào vành tai của anh.

Sắc mặt xanh mét, mày cau lại nhìn về phía người phụ nữ, ngoan ngoãn là cái gì? Một con chó sao? Người phụ này lại có thể coi anh là một con chó mà đối xử?

Còn chưa đợi anh hồi phục lại tinh thần, Tần Ngu đã đưa tay lên vỗ vỗ lên đầu anh, "Tiểu Nhi, về dụng cụ mở chai, hãy nhìn bà cô tôi đây."

Dứt lời, cầm lấy chai rượu đỏ, đem nắp chai ghé vào bên miệng, sau đó, "Pặc" một tiếng, nắp chai rớt ra khỏi miệng chai.

Tống Mạc mím môi thật chặt, trong đầu, lặp đi lặp lại động tác Tần Ngu vỗ vỗ đầu anh, còn có câu nói kia "Tiểu Nhi", giống như một lời ma chú nguyền rủa ở trong lòng anh, một loạt sự việc này khiến cho anh cảm giác cả người không tốt, quá thực là không thông suốt.

Tần Ngu đem nắp bình ném vào trong tay của anh, liếc mắt nhìn anh một cái, khinh thường nói ra một câu, "Anh còn là người đàn ông sao, nhu nhược, ngay cả nắp bình cũng không mở được." Lúc này, Tống Mạc cảm giác mình... Muốn nổi điên lên rồi.

Cái người phụ nữ đáng chết này, cô đang làm cái gì chứ, khinh bỉ anh sao, ghét bỏ anh sao?

Dùng miệng mở nắp bình, cái miệng tôn quý của anh lại dùng để mở nắp bình sao? Người phụ nữ buồn cười này, thật sự là rất thô lỗ.

Chau mày lại nhìn chằm chằm Tần Ngu một lúc lâu, trong lòng lại càng khó chịu.

Giật chai rượu trong tay cô, đứng dậy, giơ lên đỉnh đầu, một tay bỏ vào trong túi, từ trên cao liếc nhìn Tần Ngu, giọng nói trêu chọc, "Muốn uống sao? Tự mình tới lấy đi."

Tần Ngu khẽ liếc Tống Mạc một cái, phì cười ra tiếng, "Thật trẻ con."

Dứt lời, cầm cái chìa khoá trên bàn lên, bình tĩnh đi qua người Tống Mạc, "Tầng hầm còn có rất nhiều rượu ngon, tại sao em phải giống như kẻ ngu giành lấy cái chai rượu trong tay anh chứ."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Có Tiền Tùy Hứng

Tống Mạc đứng ở tại chỗ, hóa đá.

Trẻ con? Oh, nhất định anh bị điên, tại sao phải như kẻ ngu đứng ở nơi đó giơ bình rượu, chờ Tần Ngu nhục nhã anh sao? Chỉ số thông minh của anh đâu, chỉ số thông minh 150 đâu?

Thế nhưng năm lần bảy lượt bị Tần Ngu nhục nhã, hôm nay nhân sinh của anh bị làm bẩn rồi.

Sợ run một cái chớp mắt, để tay xuống, tiến lên hai bước, như diều hâu bắt con gà con mang theo áo ngoài, kéo cô trở lại, như anh mong muốn, Tần Ngu rơi vào trong ngực của anh.

Rủ xuống con mắt, cánh tay linh hoạt từ bên hông Tần Ngu xuyên qua, lấy đi cái chìa khóa trong tay Tần Ngu, "Tịch thu."

Tần Ngu lơ đễnh xoay người, ngồi trên ghế sofa, cầm lấy hai ly rượu đụng vào nhau, bộ dáng như tâm tình rất tốt, "Bingo, mang rượu tới."

Tống Mạc giống như không có nghe được, cất bước tới hướng ngược lại rời đi, "Vì để tránh cho cô uống say mèm ói ở nhà tôi, rượu cũng tịch thu."

Tần Ngu lập tức bưng mặt tới, "Nhưng, rượu đã mở ra, hôm nay không uống ngày mai sẽ không ngon."

"Không ngon thì bỏ."

"Anh là lãng phí đó!"

Tống Mạc ngoái đầu nhìn lại, khóe môi xé ra, tươi cười nhìn Tần Ngu lộ ra kiêu căng cùng khinh thường, "Có tiền, tùy hứng."

Tần Ngu nâng ly rượu vứt xuống đất, tức giận ngồi vào ghế sofa, "Không cho uống thì không uống, đồ đàn ông keo kiệt."

Tống Mạc quay đầu lại lúc nhìn lên, mảnh vỡ thủy tinh tan nát dưới đất, ở dưới ánh đèn rạng rỡ phát sáng, ánh lên tia sáng chói mắt. Ly rượu kia là thuộc hệ liệt Riedl Sommeliers, đầy đủ nhóm chỉ có 40 ly, toàn bộ đều là thủ công tinh chế thuần khiết, tạo hình thiết kế độ trong suốt đều thuộc hạng thượng thừa, càng được làm theo loại rượu khác nhau, khu vực, chủng loại, thậm chí đẳng cấp, hình dáng từ lớn tới nhỏ đều được phân chia riêng biệt, Tần Ngu vừa mới cầm, là ly rượu Burgundy, mà anh quí nhất.

Ánh mắt Tống Mạc nhìn những mảnh vỡ thủy tinh, chuyển qua nhìn Tần Ngu, thần sắc bình tĩnh đáng sợ, nhàn nhạt mở miệng, đáy mắt là một mảnh xa cách, "Cô làm bể ly rượu đắt tiền nhất của tôi."

Hai tay Tần Ngu khoanh trước ngực ngồi trên sô pha bắt chéo hai chân, bắp chân run lên một cái, thoạt nhìn thản nhiên tự đắc, "Anh nhiều tiền, tùy hứng, vỡ ly rượu tính là cái gì, tôi đốt nhà của anh hôm sau anh cũng sẽ mua một căn nhà trở khác thôi."

Tống Mạc yên lặng mấy giây, lần nữa cúi đầu mở miệng, "Ly rượu kia là của đồ tôi sưu tầm, vỡ, sẽ không có, muốn mua cái khác, cũng không có." Toàn bộ ly rượu chế tác thủ công, mỗi một lần chế tác, trình tự cùng công nghệ đều đồng dạng, cũng không nhất định có thể bảo đảm chế tạo ra một nhóm giống như đúc, cũng chính vì như thế, mới thể hiện sự trân quý của nó.

Tần Ngu đang run bắp chân khẽ dừng lại, con mắt híp híp, "Cho nên hiện tại anh là có ý gì? Bởi vì hai cái ly uống rượu, anh muốn đánh tôi sao?"

Tống Mạc không nói thêm gì nữa, thu lại thần sắc, mặt không chút thay đổi xoay người, phóng chai rượu vào trong tủ lạnh, đi tới phòng ngủ.

Lúc tới gần cửa phòng ngủ, bước chân ngừng lại, quay đầu lại nhìn Tần Ngu một cái, cực nhanh phun ra một câu, cúi đầu, chứng minh anh rất mất hứng, "Dọn dẹp mảnh vỡ thủy tinh xong, sau đó ngoan ngoãn nằm trên ghế sa lon ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Câm Miệng, Ngủ

Lúc bước gần tới cửa phòng ngủ, bước chân dừng lại, quay đầu lại nhìn Tần Ngu một cái, rất nhanh phun ra một câu, đầu cúi xuống, chứng tỏ anh đang rất mất hứng, "Dọn dẹp những mảnh vỡ thuỷ tinh xong thì ngoan ngoãn nằm ngủ trên ghế salon."

Xem ra cô đã uống rượu say mèm rồi, Tống Mạc anh không thèm chấp nhặt với cô.

Sau lưng lại truyền tới âm thanh nổi đoá của Tần Ngu, "Hứa Giang Nam! Chỉ vì em làm bể hai cái ly uống rượu của anh mà anh bắt em phải ngủ trên ghế sofa sao!"

Tống Mạc dừng động tác đóng cửa lại, người phụ nữ này thật sự là say không biết gì, lại còn coi anh là Hứa Giang Nam, còn nói ngủ trên ghế sofa kia là có ý gì? Hoá ra cô và cái người tên Hứa Giang Nam kia đã cùng ngủ trên một cái giường sao?

Quả nhiên là một người phụ nữ lẳng lơ, cuộc sống cá nhân lộn xộn.

Không hề đứng lại nữa, dùng sức đóng cửa lại, thay đồ ngủ, tắt đèn đi ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng, bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa.

Tống Mạc chậm rãi mở mắt ra, ngoài cửa sổ ánh trăng mờ nhạt, đêm đã khuya. dfienddnlieqiudoon

Khẽ nghiêng đầu, ngưng thần, sự chú ý tập trung ngoài cửa.

Tiếng gõ cửa kia càng dồn dập hơn, tiếng gõ cứ liên tục vang lên, trong đó dường như còn loáng thoáng có tiếng nức nở.

Yên lặng mấy giây, sau đó đưa tay vuốt mặt một cái, bật đèn lên, vén chăn đứng dậy. dfienddnlieqiudoon

Mới vừa xoay cửa mở ra, một bóng người không kịp phòng bị đã ngã nhào vào trong ngực anh.

Cúi mắt xuống, Tần Ngu nước mắt ngân ngấn chờ mong nhìn anh, nước mắt giống như những bọt nước lớn vởn ở đáy mắt, cô run rẩy giơ tay mình ra, khóc thút tha thút thít, "Giang, anh Giang Nam, tay của em bị mảnh thuỷ tinh đâm vào, đau, đau…" le^e quyy do^nn

Ánh mắt Tống Mạc nhìn ngón tay mảnh khảnh của Tần Ngu, ngón trỏ bị rạch một đường nhỏ, máu vẫn đang chảy ra, cũng không phải vết thương nghiêm trọng, trong lòng anh chợt nhói đau, theo bản năng lông mày nhăn lại.

Đẩy Tần Ngu đang dặt dẹo ngã trong lòng mình ra, xoay người, cúi đầu nói một câu, "Chờ." le^e quyy do^nn

Vào trong phòng ngủ lấy hòm thuốc ra, lấy bông gòn, cồn và băng keo cá nhân, ném vào trong lòng Tần Ngu, "Lập tức ra ngoài, đừng lại đây quấy rầy tôi nữa."

Tần Ngu đứng tại chỗ luống cuống ôm đồ, "Giang, anh Giang Nam, anh giúp em được hay không?"

Lại là anh Giang Nam, anh Giang Nam, người phụ nữ này có thôi đi hay không, trong lòng bực bội một trận, đẩy Tần Ngu ra khỏi cửa, không kiên nhẫn nói một câu "Không."

Dứt lời, "Rầm" một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Nằm ở trên giường, chỉ một lát sau, ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, rất yên lặng.

Tống Mạc nhắm mắt lại, nhưng mà như thế nào cũng ngủ không được, trong lòng đã bị Tần Ngu quậy cho đến rối tung rối mù lên rồi, bộ dạng nước mắt như mưa vừa rồi của cô lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt anh.

Thở dài, chợt từ trên giường ngồi dậy.

Lúc mở cửa ra, trong phòng khách cũng không có một bóng người, đột nhiên, trên đùi thấy nằng nặng.

Cúi mắt nhìn xuống, thấy Tần Ngu đang ôm lấy đùi anh, cái đầu nhỏ cọ cọ vào đầu gối anh, ngẩng cái mặt rất vô tội và uỷ khuất lên nhìn anh, cô không hề khóc, nhưng mà con mắt sưng to lên, đôi môi đỏ đỏ cong lên làm nũng, rồi nói một câu, "Anh Giang Nam..."

Không biết từ đâu mà đáy lòng dâng lên một cơn tức giận nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

Ôm lấy cái eo nhỏ của Tần Ngu, ôm cô đứng dậy từ dưới đất, đỡ cô đi lại ngồi trên sofa, rồi lại quay trở lại phòng ngủ lấy cồn, bông gòn và băng keo cá nhân.

Kéo cái tay của Tần Ngu qua, đôi mắt đen nháy nhìn chằm chằm vết thương, rồi cẩn thận xử lý.

Đem băng keo cá nhân dán lên vết thương xong xuôi, đứng dậy, cất bước rời đi, "Được rồi, đừng có lại gọi tôi nữa, lập tức nằm xuống ngủ."

Vừa mới nói xong, một giọng nói êm ái mềm mại vang lên ở sau lưng, "Anh Giang Nam."

Dừng bước chân lại, ngoảnh đầu lại nhìn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tần Ngu mấy giây, lạnh lùng thu hồi ánh mắt, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi, chỉ quăng một câu nói: "Câm miệng, ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nước Tràn Vào Đầu

Mấp máy môi, đầu cũng không quay lại mà rời đi, chỉ ném lại một câu, "Câm miệng, ngủ!"

Sau lưng, lại có một bóng dáng nhỏ bé đi theo, Tống Mạc đi vào bên trong phòng, Tần Ngu liền theo sau, ánh mắt tha thiết mong chờ anh, "Anh Giang Nam, em không muốn ngủ trên ghế sô pha, em muốn ngủ trong phòng." Hứa Giang Nam mới mua nhà, có rất nhiều gian phòng, tại sao cô phải ngủ ở trên ghế sô pha.

Tống Mạc nhìn chằm chằm Tần Ngu bình tĩnh nhìn một hồi lâu, đột nhiên bước đến, đưa tay nghiêng người câu Tần Ngu trước mặt, khuôn mặt anh tuấn đè xuống, ánh mắt thâm thúy u ám nhìn qua đáy mắt Tần Ngu, "Tần Ngu, cô nhìn rõ đi, tôi không là cái gì anh Giang Nam của cô.

Tần Ngu đưa tay chọc chọc vào mặt Tống Mạc, thần sắc mê ly, "Anh Giang Nam, lúc anh tắm nước tràn vào đầu rồi phải không?"

Tống Mạc giật giật khóe miệng, cúi người, nhìn thẳng Tần Ngu, "Tôi là Tống Mạc, cô nhìn kĩ đi."

Tần Ngu như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng người mơ hồ trước mắt rất lâu, đột nhiên nở nụ cười, "Nói đùa gì vậy, tại sao Tống Mạc đầu heo kia lại đẹp mắt như vậy?"

Tống Mạc đầu heo kia... Cô coi anh như vậy, tốt, phi thường tốt!

Ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, không chút nào thương tiếc mang theo Tần Ngu một tay ném cô ra ngoài cửa, làm cô đụng vào cửa, trong bóng tối, khuôn mặt người đàn ông sắc lạnh đen nhánh phảng phất như bị nhiễm màu mực.

Ngoài cửa có tiếng la ủy khuất truyền đến, lặng im mấy giây, Tống Mạc cầm chăn mền, kéo cửa ra, đổ ập xuống ném lên trên người Tần Ngu, "Cút!"

——

Nắng chiếu rực rỡ, có vài tia xinh đẹp xuyên qua khe hở rèm cửa sổ rơi vào trong gian phòng yên tĩnh, trở thành ánh sáng duy nhất trong phòng.

Rất tinh tế, phân cách không khí thành hai bộ phận, trong mùa đông lạnh lẽo có một khung cảnh nắng ấm, trong không khí mơ hồ có thể chứng kiến vi bụi thật nhỏ lơ lửng.

Ánh sáng rơi vào hai vai cùng khuôn mặt của người phụ nữ, giống như có quang ảnh nhàn nhạt lưu động, hình ảnh yên tĩnh mà tốt đẹp.

Đột nhiên, lông mi thật dài của cô kích động vài cái, chép chép một cái, khí thế dồi dào từ từ mở mắt.

Hai mắt mê ly mở ra, như đi vào cõi thần tiên vậy, đánh giá hình dáng mơ hồ trước mắt, mà khi ánh mắt chậm rãi rơi bên người, đáy mắt mơ hồ kia dần dần rõ ràng...

Cố Uyển Uyển gắt gao nhìn thẳng người đàn ông bên cạnh.

Một người đàn ông xa lạ, anh tuấn.

Lông mày đậm, sống mũi cao, môi mỏng manh, cho dù là hai mắt đang đóng lại nhưng vẫn hiện ra một cỗ bướng bỉnh bất tuân.

Người đàn ông này, rõ ràng không phải là học trưởng của cô nha!

Suy nghĩ mất trật tự mà hỗn tạp đứt quãng tràn vào đầu óc…

Tối ngày hôm qua, cô cùng học trưởng nồng tình mật ý, tình cảm mãnh liệt như lửa, sau đó tam cấp của cô đột nhiên quấy rối, cô đi toilet, sau đó trở lại ghế lô, cắm đầu ngã vào trong ngực của một người đàn ông, sau đó...

Cố Uyển Uyển đánh mình thật mạnh một cái, giật mình, đẹp trai, nghiệp chướng , cô, cô đây là đi nhầm gian phòng ngủ lầm người nha!

Sít sao siết chặt quần áo, hé miệng không nhịn được thét chói tai ra tiếng, ở phút cuối cùng, đầu tựa hồ bị đình trệ, cổ họng đau rát, giống như là bị ai níu lấy, cuối cùng trong đầu còn sót lại chút lý trí, cuối cùng đã ngừng lại sự kích động của cô.

Không thể kích động, cô phải tĩnh táo phải tỉnh táo lại.

Nếu như người đàn ông trước mắt này là người cô trêu chọc không nổi, nếu như người đàn ông này đã có gia đình, cô lại thét lên như vậy, chẳng phải là...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tính Tình Bạo Lực

Nếu như người đàn ông trước mắt này là người cô không trêu chọc nổi, hoặc nếu như người đàn ông này đã có gia đình, như vậy thì lỡ cô mà lên tiếng, chẳng phải là...

Vỗ vỗ ngực của chính mình, nuốt từng ngụm nước miếng, trời ạ, may mắn mà cô đủ thông minh, không có ngu xuẩn tới mức khiến cho người đàn ông này tỉnh lại.

Ổn định tâm trạng, ôm đầu nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh.

Chuyện lên giường như vậy, đại để thì tất cả những người đàn ông bình thường đều tính toán muốn phủi sạch trách nhiệm, nếu phát hiện mình ngủ với người phụ nữ xa lạ, phản ứng đầu tiên chắc chắn sẽ là khiến cho cô ta cút đi càng xa càng tốt, người đàn ông này chắc chắn cũng có loại suy nghĩ này. Nói như vậy, nếu như cô ăn vạ không đi, đến lúc đó, chỉ sợ là chịu không nổi, cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ chính là... Bỏ chạy.

Hạ quyết tâm xong, cô vén chăn rón rén bước xuống giường, đem từng cái từng cái quần áo hôm qua ném đi mặc lại vào trên người, cơ thể mỗi một chỗ đều đau nhức không chịu được, loại đau nhức này ảnh hưởng tới độ nhanh nhẹn của động tác, một lúc lâu sau, cô mới mặc quần áo xong.

Chân không đi trên thảm trải sàn, cầm đôi giày cao gót của mình lên, nhón chân đi ra phía cửa.

Nắng sớm rất đẹp, chen qua khe cửa chiếu vào trong phòng, khiến cho cả căn phòng sáng lên. Sau lưng, vang lên một tiếng chuông điện thoại di động rất lạ, là một đoạn nhạc chuông di động đơn điệu và buồn tẻ.

Thân thể Cố Uyển Uyển như bị điện giật, khựng lại tại chỗ.

Lúc ngoảnh đầu nhìn lại, người đàn ông đã ngồi dậy, ánh mắt đang nhìn trên người cô, con mắt nheo lại, ánh mắt sâu sắc thâm thuý, có chút ánh sáng tụ lại một chỗ, giống như ánh mặt trời chiếu trên sông, có những chùm sóng lăn tăn.

Anh ta cầm điện thoại trên tay, dùng ánh sáng nguyên thuỷ nhất phác hoạ cánh tay anh ta và đường cong của nửa người trên thành bức tranh thuỷ mặc ở trên tường, cao to, gợi cảm, là một người đàn ông rất có sức hút.

Cố Uyển Uyển lại có một chút đứng không vững.

Người đàn ông khẽ mở miệng, âm thanh mất giọng khàn khàn, lại khó có thể coi là dễ nghe, giống như giọng trầm liên tục của bộ đàn dương cầm, "Vị kia?".

Cố Uyển Uyển đột nhiên hoàn hồn, thế này mới ý thức được bản thân rơi vào tình cảnh hiểm ác.

Thừa dịp người đàn ông đang nói chuyện điện thoại, không rảnh để quan tâm mình, nén lại nỗi đau trên người, nhanh chóng chạy tới cửa, rất giống như một con chuột đi trộm dầu mè, thoạt nhìn bóng lưng của cô, ừ, hết sức tức cười.

Chạy tới gần cửa, âm thanh dễ nghe của người đàn ông một lần nữa lại truyền tới, "Đợi chút."

Cố Uyển Uyển theo bản năng dừng bước lại, trong lòng giật mình, người đàn ông này, là đang nói chuyện với cô sao?

Ồ, không, sao cô lại phải ngoan ngoãn như vậy, bây giờ phải nhanh chóng trốn thoát mới là phương pháp tốt nhất, quan tâm anh ta nói chuyện với cô hay không làm cái gì.

Chần chờ một lát, một lần nữa bước chân đi, sau lưng, giọng nói của người đàn ông lần nữa lại vang lên, lúc này đây, dường như là còn mang theo vẻ không vui, "Vị tiểu thư này, tôi đang nói chuyện với cô, là cô bị điếc hay bị đần độn đây, không nghe được hay sao?"

Điếc hay là đần độn? Giọng nói người đàn ông này rõ ràng mang giọng điệu chế nhạo, Cố Uyển Uyển dừng bước chân, mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt sắc như con dao nhỏ bắn về phía Cố Thành, sĩ khả sát bất khả nhục (Kẻ sĩ có thể chịu chết chứ không thể chịu nhục), người đàn ông này vậy mà lại có thể nói chuyện với cô như vậy, thật sự coi Cố Uyển Uyển cô dễ bị khi dễ à, tính tính của cô cũng bạo lực không ít đâu! [bad word]!

Dùng sức ném đôi giày cao gót vào cánh cửa, quay người trở lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhướn mày thản nhiên nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường, vẻ mặt khinh thường, "Bà cô tôi có thể nghe được, có chuyện gì mau nói, có rắm mau thả, đừng lãng phí thời gian của tôi!"

Khoé miệng Cố Thành nhếch lên, ánh mắt không chút chú ý rơi vào trên mặt Cố Uyển Uyển, ôi chao, cô gái này tính tình rất nóng, có tính cách, đủ mạnh mẽ, không sai, anh ta thích.

Cứ như vậy mà để cho cô đi, chi bằng...

Giơ giơ cái điện thoại di động trong tay lên, "Thuận tiện để lại số điện thoại liên hệ đi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nụ Hôn Nóng Bỏng

Cố Uyển Uyển nhíu mày, số điện thoại? Nói đùa gì vậy, đưa cho anh số điện thoại rồi chờ ngày sau anh tìm tới tận cửa sao? Cô không có ngốc.

Cánh môi khẽ nhếch, vẽ ra đường cong xinh đẹp vui vẻ, "Biết rõ *, có tình ý gì sao? Chính là * sau khi, đường ai nấy đi, muốn số điện thoại của tôi? Không có cửa đâu."

Cố Thành nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cố Uyển Uyển, đáy mắt nghiền ngẫm nổi lên bốn phía, "Không cho số điện thoại? Tên cũng được."

Cố Uyển Uyển xuy cười ra tiếng, người đàn ông này có phải ngốc hay không, tại sao cô phải nói tên của mình cho một người sẽ không bao giờ gặp mặt nữa.

Mang theo giày cao gót từng bước từng bước đi đến trước mặt Cố Thành, từ trên cao nhìn xuống, con mắt phi thường sáng, "Tôi nói vị đại ca này, đi ra ngoài không mang theo não sao, anh nói coi, tại sao tôi phải nói tên của mình cho một người lạ, ngựa đực." Hai chữ cuối cùng Cố Uyển Uyển cố ý nhấn mạnh, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Khóe môi Cố Thành chợt co rút lại, ánh mắt trở nên tối tăm, ngựa đực? Người phụ nữ này thật đúng là không sợ chết.

Cố Uyển Uyển thấy người đàn ông không nói lời nào, vòng quanh người đàn ông, từ trên xuống dưới nhìn kỹ nửa ngày, chợt gật gật đầu, một bộ dáng trong sáng, "Tôi nói vị đại ca này, anh muốn số điện thoại cùng tên của tôi, chắc không phải là anh chụp hình khiêu dâm của tôi chuẩn bị sau này tống tiền tôi hả, ngựa đực, anh cũng quá khách khí, muốn bao nhiêu tiền nói thẳng thì tốt rồi, cần gì phóng to sự tình, như vậy đi."

Dừng lại một lát, từ trong túi xuất ra một xấp tiền giá trị lớn không nói lời gì nhét vào trong tay Cố Thành, "Anh cũng đừng quấn quít lấy tôi, bây giờ chúng ta đã thanh toán xong, số tiền này có đủ hay không? Không đủ tôi còn có."

Dựa vào giá cả bao Ngưu lang một đêm trên thị trường mà nói, cô cho là quá nhiều tiền.

Cố Thành mấp máy môi, vui vẻ đã vô ảnh vô tung biến mất, trên mặt luôn luôn tươi cười lộ ra vài phần nghiêm túc hiếm thấy, không biến sắc nhìn chằm chằm Cố Uyển Uyển mấy lần, buông tay, tiến lên chế trụ cổ tay của cô.

Tờ tiền trăm ngàn màu đỏ ào ào rơi đầy đất.

Cố Uyển Uyển nhìn một màn đột nhiên xuất hiện, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc, "Anh không cần tiền? Anh có phải bị bệnh hay không? Anh... Ngô..."

Một giây sau, cánh môi lại bị che lại, tất cả lời nói đều bị bức về trong cổ họng.

Người đàn ông này hôn không giống tối hôm qua ôn nhu như vậy, giống như là một con mãnh thú, tầng tầng gặm nuốt cánh môi cô, trong đau đớn, mang theo một tia tê dại, cái cảm giác đó tối hôm qua làm cho cô hãm sâu vào vũng bùn nhưng lại không có cách nào tự kiềm chế cảm giác nhanh chóng dâng lên, Cố Uyển Uyển trừng tròng mắt, trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm, điên khùng điên khùng, cô nhất định là điên khùng.

Giữa ban ngày ban mặt, cô thế nhưng cùng một người đàn ông... Hôn nóng bỏng.

Không hiểu nỗi sỉ nhục ở đâu xông lên đầu, đưa tay chống đỡ lồng ngực người đàn ông, dụng hết toàn lực , muốn đẩy người đàn ông ra, nhưng sức lực nam nữ không giống nhau, mặc kệ cô dùng sức như thế nào, đẩy như thế nào, người đàn ông cũng có thể cuốn lấy cô, há mồm muốn cắn, người nay lại như phát giác được ý đồ của cô, mau một bước dùng sức chế trụ cằm của cô, đau đớn làm cho cô không có năng lực chống cự, chỉ có thể bị người đàn ông gắt gao ấn vào trong ngực chống đỡ ở trên bàn, tùy ý hôn môi.

Phản kháng của cô ở trước mặt anh trở nên thật buồn cười, mỗi một lần muốn phản kháng, lại bị người đàn ông ăn càng gắt gao, khí lực trên người giống như bị rút sạch, nụ hôn rậm rạp chằng chịt, làm cho cô mềm nhũn ở trong ngực của anh, ngay cả khí lực cũng không có, chỉ có thể dùng sức ôm lấy anh, lại bị anh hôn lại triệt để...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Ngày Khác Tìm Cô

Phản kháng của cô trước mặt người đàn ông này trở nên vô dụng, mỗi một lần cô muốn phản kháng, đều bị người đàn ông này ăn gắt gao, khí lực trên người giống như bị rút sạch, hôn tới tấp, làm cho cô mềm nhũn ở trong ngực của anh ta ngay cả một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể dùng sức ôm lấy người đàn ông, lại bị anh ta hôn triệt để…

Kết thúc một nụ hôn, hơi thở của Cố Uyển Uyển đã sớm rối loạn, hôn tới mức sắp hít thở không thông, rất bá đạo không cho phép cự tuyệt, giữa răng môi đều là hơi thở thuộc về anh ta. Làm cho lý trí cô phân tán, đâu còn bộ dạng giương nanh múa vuốt nữa, cánh môi sưng đỏ lên, ban đầu đẩy Cố Thành ra không có khí lực dựa lên vai anh ta, hô hấp dồn dập, trên mặt đỏ giống như sắp nhỏ ra máu, trên người nóng bừng lên, giống như bị lửa đốt, ánh mắt mê ly, hiện ra vẻ đẹp mê người.

Cố Uyển Uyển cắn môi, người đàn ông nắm lấy cằm cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào anh ta, Cố Uyển Uyển nhìn vào trong mắt người đàn ông, rất rõ ràng nhìn thấy mình vì ham muốn mà bộ dạng có chút động tình, cô hận không thể đập đầu lên bàn mà chết, thật sự là xấu hổ muốn chết, mặt mũi tổ tông tám đời đều bị cô vứt sạch rồi.

Khuôn mặt anh tuấn của Cố Thành nhìn lên đôi môi của Cố Uyển Uyển, trong mắt toát ra ngọn lửa, tiếng thở dốc trầm thấp rơi vào trong tai Cố Uyển Uyển.

Một hồi lâu, bàn tay chế trụ ở eo Cố Uyển Uyển dùng sức đem cô dính sát lên trên người anh ta không một chút khe hở, dán khít chặt chẽ, đáy mắt không chút nào che giấu, bừa bãi mà cương quyết, giọng nói mất tiếng trở nên khàn khàn, "Sở dĩ tôi muốn hỏi cô số điện thoại, hỏi tên của cô, là vì tôi cảm thấy có hứng thú với cô, hiểu không, cô gái?"

Sắc mặt Cố Uyển Uyển ửng hồng, dùng sức đẩy Cố Thành ra, vẻ mặt thẹn thùng trừng mắt lên nhìn anh ta, "Anh, anh lưu manh."

Cố Thành rất hài lòng với phản ứng của Cố Uyển Uyển, nhếch môi, thoáng một cái vẻ mặt lưu manh tràn ra trên khuôn mặt anh tuấn.

Khom lưng, nhặt những tờ tiền màu đỏ rơi lả tả lên, lười nhác nhét vào trong tay Cố Uyển Uyển, ngón tay như khiêu khích nhẹ nhàng chà sát lên lòng bàn tay của Cố Uyển Uyển, khoé mắt cong lên, "Tiền của cô, cất kỹ đi."

Vẻ mặt Cố Uyển Uyển giống như là nuốt phải ruồi, nhanh chóng gạt tay người đàn ông ra, loại cảm giác này thật sự là không thông suốt.

Một giây sau, không hề nhìn về phía người đàn ông, cầm tiền, ôm giày, cứ như vậy xoay người rời đi như chạy trốn.

Loại đàn ông này, tốt nhất là nên tránh xa.

Sau lưng lại truyền đến âm thanh tự đắc của người đàn ông, mang theo nụ cười thản nhiên, "Cô gái, tên tôi Cố Thành, nhớ kỹ, ngày khác tôi sẽ đi tìm cô."

Cố Uyển Uyển lắc lắc đầu, dưới chân bước đi nhanh hơn, đi thật nhanh, cô phải nhịn, coi như cô mắt mù mà ngủ sai người, không ngờ lại khiến cho cô đụng phải người có bệnh thần kinh, đúng là người quái gở năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, chậc chậc chậc, tốt nhất là cô vẫn nên nhanh chóng trốn đi.

Vào buổi sáng, ở đây hối hả và nhộn nhịp, nhưng ở một nơi khác chuyện xưa cũng được vén màn lên từ từ. Ddienn damn leie quyýdon

Ngay lúc Cố Uyển Uyển hoảng loạn chạy ra khỏi khách sạn, bản thân chật vật và hỗn loạn ngồi vào trong taxi, thì ở trong biệt thự được bao bọc bởi non xanh nước biếc, ánh mặt trời buổi sáng chiếu sáng Tần Ngu từ từ tỉnh lại trong ổ chăn ấm.

Dưới người là chiếc giường rất lớn vô cùng mềm mại, chăn bông trên người cực kỳ ấm áp, người đàn ông bên cạnh …

Ánh mắt của Tần Ngu vẫn còn mơ màng liền mở lớn ra, bên trong, chỉ có kinh ngạc và kinh ngạc, rõ ràng là một người đàn ông, lồng ngực màu đồng của anh lộ rõ ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phòng Của Anh

Hình ảnh khổng lồ đánh thẳng vào thị giác làm cho Tần Ngu không kịp định thần, miệng há lớn, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng bên cạnh, đôi môi người nọ mím chặt lại.

Ôi, trời ạ, ai có thể nói cho cô biết, vì cái gì người đàn ông Tống Mạc này lại nằm ở trên giường cô không?

Trên giường cô... Đầu Tần Ngu mãnh liệt chuyển một cái, ánh mắt quét về phía nơi khác, trần nhà trụi lủi cùng vách tường, màu đen *, rèm cửa sổ màu xanh đậm, sự bố trí này, quá xa lạ, ở đây rõ ràng không phải là gian phòng của cô!

Cái này *?

Trong lòng Tần Ngu phảng phất có một cây cung giương đang căng dây run lên bần bật.

Cô, cô khi nào thì chạy tới trên giường Tống Mạc? Tối ngày hôm qua không phải là cùng bạn học tụ hội sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao cái gì cô đều không nhớ rõ?

Thật sự là muốn điên rồi muốn điên rồi, dù gì cô cũng là người phụ nữ đã có hôn phu, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở trong biệt thự người đàn ông khác, người đàn ông khác đó, nếu như bị Hứa Giang Nam biết rõ...

Tần Ngu ôm đầu chậm rãi cúi thấp đầu xuống, kêu rên đi ra.

Một đạo âm thanh quỷ dị mang theo nghẹn ngào nức nở vang dội, ở trong tầng tầng sương mù sáng sớm, trong nháy mắt lan khắp căn biệt thự.

Động tĩnh không nhỏ, trong căn phòng an tĩnh, đê-xi-ben như vậy, đủ để đánh thức một người đang ngủ say.

Cả phòng mông lung mà nhu hòa trong ánh mặt trời, Tống Mạc chậm rãi mở mắt ra, lông mày cau lại, đáy mắt tung tóe đầy vết lốm đốm, mang theo một chút mê ly, nhưng lại đen như mực, thật giống như mặt trời lặn ánh chiều tà chiếu rọi trên mặt sông.

Theo thường lệ ngây người mấy giây, ánh mắt nhàn nhạt rơi ở bên người đang có một người phụ nữ ôm đầu co rút thành một cục, đáy mắt lóe ra vài đạo kinh ngạc không thể nhận ra, giống như có cục đá nhỏ bé rơi vào mặt hồ, kích thích từng trận rung động, đáy mắt khẽ chấn động, nhưng lại chẳng mấy chốc khôi phục như thường.

Cái loại xa cách đó, lạnh nhạt, mang theo một chút kiêu căng, lẳng lặng, thật lâu, dừng lại ở trên lưng Tần Ngu.

Nội tâm Tần Ngu thống khổ giãy giụa trong chốc lát, cuối cùng cảm nhận được bất thường trong không khí.

Tựa hồ có hàn khí từ phía sau lưng cô đánh tới.

Không phải là cái cảm giác trong không khí sáng sớm mùa đông đặc biệt khô ráo ướt lạnh rùng mình, cũng không phải là gió lạnh từ trong cửa sổ lướt chui vào làn da làm rùng mình, mà là một cảm giác rất lạ, giống như cát mịn vậy, từ trên người tản mát ra cái cảm giác rùng mình đó, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô tuyệt.

Ngước mắt, quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt người đàn ông đen nhánh một mảnh, sáng sớm vừa mới thức tỉnh cái loại mê ly đó đã tản đi, chỉ còn lại một cỗ thanh minh, không chứa tâm tình gì, ánh mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, thâm thúy phảng phất muốn làm cho người lún sâu vào.

Giọng nói trầm thấp như đàn violoncello ở trong không khí yên tĩnh bỗng nhiên vang lên, mang theo khàn khàn nhè nhẹ, vừa ngủ dậy nên phá lệ dễ nghe, "Tại sao cô lại xuất hiện ở trên giường của tôi?"

Tần Ngu chỉ chỉ cái mũi của mình, trừng tròng mắt hỏi, "Anh là đang nói chuyện với tôi?"

"Cô mù sao? Trong căn phòng này trừ cô ra còn có người khác sao?" Đáp lại Tần Ngu, là ánh mắt quái dị cùng lời nói khinh thường.

"..."

Tần Ngu thả tay xuống, không vui nhìn chằm chằm Tống Mạc, "Tôi còn muốn hỏi anh tại sao tôi lại xuất hiện ở trên giường anh, chẳng lẽ anh không biết sao?"

Tống Mạc vén chăn lên ngồi dậy chuẩn bị xuống giường, thần sắc lạnh nhạt, "Đương nhiên."

Đương nhiên không biết rõ?

Trong mắt Tần Ngu nhanh chóng vọt lên một tầng lửa, đưa tay níu lại cổ áo của anh, "Tống Mạc, tôi hỏi anh, tối ngày hôm qua có phải anh mang tôi từ khách sạn đến đây phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ngủ Cùng Một Chỗ?

Trong mắt Tần Ngu có một ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, đưa tay ra túm lấy cổ áo của người đàn ông, "Tống Mạc, tôi hỏi anh, đêm qua có phải anh đã đưa tôi từ khách sạn tới đây không?"

Cô xuất hiện ở nơi này nhất định có liên quan tới người đàn ông này, ngược lại anh phủi thật sạch sẽ, không phải là anh, chẳng lẽ hơn nửa đêm cô tự tìm tới nơi này, hơn nửa đêm bò lên trên giường anh? Làm sao có thể, cô chưa từng tới đây lần nào, hơn nữa, nửa đêm vụng trộm bò lên giường đàn ông? Cô mới không phải là người phụ nữ vô sỉ như vậy.

Tống Mạc cúi mắt xuống, ánh mắt rơi vào ngón tay thon dài đang chỉ của người phụ nữ, tay của cô mảnh khảnh đẹp mắt, ngón tay rất dài và thon, ngón tay rất mịn màng, mỗi móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, trắng sáng, nhìn qua, bộ dáng rất đẹp, nhưng đây tuyệt đối không phải là nguyên nhân khiến anh dễ dàng tha thứ cho việc cô nắm lấy cổ áo anh không buông.

Lặng im mấy giây, không kiên nhẫn nhíu mày, giọng nói không vui mở miệng, giọng nói rất dứt khoát, "Buông ra."

Tần Ngu nghênh tiếp ánh mắt của anh, ánh mắt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống cô, đáy mắt đen như mực, rất u ám, bức bách, khí thế cường đại, mang theo một mệnh lệnh khiến cho người ta phải khuất phục, một lúc sau, nhếch miệng khinh thường, buông tay ra, giọng nói phẫn nộ, "Tôi đã buông ra rồi đó, bây giờ, anh có thể trả lời vấn đề của tôi chưa?"

"Ừ." Dứt lời, giọng điệu lạnh nhạt của người đàn ông truyền tới từ đỉnh đầu.

Tần Ngu nhíu mày, "Hả?"

Tống Mạc một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh giường, dựa vào đầu giường, hai chân vắt lên nhau, đốt một điếu thuốc, híp mắt nhìn Tần Ngu, thần thái không nói rõ được là lười biếng hay là kiêu căng.

Hít một hơi thuốc, cánh tay tự nhiên thả xuống bên người, không kiên nhẫn ngước mắt, "Chỉ số thông minh của cô bị chó ăn sao?"

Đầu tóc Tần Ngu rối bời, bộ quần áo không chỉnh tề ngồi ở bên cạnh giường nhìn chằm chằm Tống Mạc ngồi cạnh cô với vẻ mặt thản nhiên, tạo thành vẻ đối lập, nhưng mà cho dù như vậy đi nữa, cô cũng không cho bất luận kẻ nào sỉ nhục chỉ số thông minh của cô.

Mạnh mẽ đập lên cái chăn một cái ngồi dậy trợn mắt lên trừng Tống Mạc, "Họ Tống kia, anh có ý gì!"

Nhưng mà cho dù cô có dùng sức lực lớn như thế nào đi chăng nữa, thì chăn mền cũng làm bằng vải bông, đập một cái có tạo ra tiếng kêu lớn bao nhiêu, cũng sẽ không thể hiện được khí thế của cô chút nào hết.

So sánh với khí thế cường đại của người đàn ông, hành vi bây giờ của cô, giống như một con mèo nhỏ, và một con sư tử mạnh mẽ vừa thức tỉnh đang giương nanh múa vuốt trước mặt, hình ảnh kia, thoạt nhìn cũng không hiểu, ừ, đúng là ngu xuẩn.

Tống Mạc nghiêng người phủi phủi bụi bẩn, nhếch môi đầu cũng không ngẩng lên, bộ dạng rất kiêu căng lại lười biếng, “Ý của tôi rất đơn giản, đối với vấn đề mới vừa nãy, câu trả lời của tôi là: Ừ."

Phản ứng quá mức bình tĩnh, làm cho Tần Ngu cảm giác giống như đánh vào một đống bông.

Khí thế trong nháy mắt trở nên yếu xìu, tay nắm thành quyền, "Vậy tôi hỏi lại anh, tối hôm qua có phải là anh để cho tôi ngủ lại ở nhà anh không?"

"Phải."

"Vậy tại sao anh lại không đưa tôi về nhà?" Đôi mắt đẹp của Tần Ngu chăm chú nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh nhạt của người đàn ông, khuôn mặt màu trắng ẩn giấu trong sương mù, có thể coi là khuôn mặt anh tuấn.

"Tôi cũng không biết địa chỉ nhà của cô."

"Vì sao lại không hỏi?"

Vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một của Tống Mạc sau khi nghe được câu này thì ngước mắt lên, quái dị nhìn Tần Ngu một cái, vẻ mặt kia rõ ràng đang nói, tại sao cô lại ngu xuẩn như vậy?

"Nếu như tôi có thể hỏi được, tôi tuyệt đối sẽ không đưa cô về nhà." Trong giọng nói thể hiện ra vẻ ghét bỏ không còn xót lại chút gì.

Tần Ngu nhìn chằm chằm vẻ mặt lạnh nhạt kia của Tống Mạc, ngực kịch liệt phập phồng, con bà nó, dù thế nào đi nữa cũng là lần thứ hai ngủ với cô, vậy mà lại thể hiện thái độ như thế sao!

Nhìn xem cái bộ dạng vô sỉ kia, cô thật sự là nhịn không được muốn... Tát cho một cái.

Nhưng mà bây giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất, đây là địa bàn của anh, rất bất lợi với cô. Hít một hơi thật sâu, đè lửa giận trong lòng xuống, cô cắn răng nghiến lợi nói, "Được, ngủ ở nhà anh tôi có thể hiểu được, nhưng vì sao anh lại muốn tôi ngủ cùng một chỗ với anh?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hành Vi Làm Loạn

"Xin lỗi, tôi cũng không muốn cùng cô ngủ cùng một chỗ, nếu như tôi nhớ không lầm, tối ngày hôm qua, tôi để cho cô ngủ trên ghế sô pha thì phải." Một điếu thuốc còn hơn nửa đoạn, kẹp ở giữa ngón tay thon dài của anh, dừng ở bên cạnh miệng, mà tầm mắt của anh, lẳng lặng rơi vào trên mặt Tần Ngu, mang theo vài tia suy tính.

"Ý của anh là nửa đêm tôi vụng trộm đá thương anh *? À..." Tần Ngu bỗ nghỗ nhìn qua người đàn ông, giữa lông mày rõ ràng là giễu cợt.

Tống Mạc mím môi, cúi đầu phun ra một âm tiết đơn giản, "Ừ." Tựa hồ là từ trong lỗ mũi hừ ra.

"Ha ha ha ha, tôi nói cho Tống Mạc anh biết, Tần Ngu tôi tuyệt đối tuyệt đối không thể nào bò lên trên giường anh * , trừ phi, đầu của tôi bị sét đánh." Tần Ngu cương giọng cười khan vài tiếng, thập phần khẳng định nói, sau cùng, khóe môi dương dương đắc ý nhìn về phía người đàn ông.

Một điếu thuốc cháy hết, Tống Mạc không trả lời, ánh mắt sâu xa ở trên mặt Tần Ngu xoay quanh mấy giây, nhấn tắt tàn thuốc vào trong gạt tàn thuốc.

Đột nhiên, trên ống tay áo truyền đến một lực đạo không nhỏ.

Tống Mạc ngoái đầu nhìn lại, "Còn có chuyện gì sao?"

Tần Ngu một tay chống nạnh, nhướng mày, con mắt phi thường đen bóng, "Tôi còn có chuyện hỏi anh."

Tống Mạc hé mắt, oh, thật là người phụ nữ lắm chuyện.

Nhưng vẫn là quay người lại, ngồi ở bên cạnh, thần sắc lạnh nhạt nhìn chằm chằm Tần Ngu, mở miệng, "Còn có lời gì thỉnh cô nói, tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghe cô ở nơi này nhàm chán nói nhảm."

Nhàm chán nói nhảm, trong mắt anh, lời của cô chính là nhàm chán nói nhảm?

Tần Ngu hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, đặt mông ngồi xuống, làm công tác chuẩn bị mấy giây, "Tôi muốn hỏi là đến cùng tối ngày hôm qua tôi và anh có chuyện gì phát sinh hay không, chính xác mà nói, là anh có hành vi làm loạn gì với tôi hay không, hoặc là, anh có mục đích gì với tôi hay không, vì cái gì tối ngày hôm qua anh lại xuất hiện ở phố Danh Hoa, có phải anh theo dõi tôi phải không, anh sẽ nói là anh ngẫu nhiên gặp được tôi phải không, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin chuyện ma quỷ của anh sao? À, còn có, vì cái gì anh bắt tôi từ khách sạn về đây, chẳng lẽ anh yêu tôi, không có vấn đề gì, nếu như anh thực sự yêu tôi, trực tiếp nói với tôi là được rồi, tôi sẽ cự tuyệt anh một cách nhẹ nhàng thôi ..."

Một hơi nói hết những gì muốn biết, dứt lời, dịu dàng khẽ mỉm cười với Tống Mạc, ý bảo anh trả lời.

"Đầu tiên, thật xin lỗi, tôi không có như cô mong muốn tôi có hành vi làm loạn gì với cô, tiếp theo, tối ngày hôm qua là cô đi nhầm gian phòng tiến vào ghế lô của tôi rồi cắm đầu ngã quỵ ở trên người của tôi, cuối cùng, thỉnh cô thu hồi lại lời nói buồn cười tự cho là đúng của mình, tôi coi như là mắt bị mù, cũng sẽ không thể nào yêu, thương, cô." Người đàn ông thong thả ung dung đáp lại.

Trong lòng Tần Ngu kinh ngạc, cho nên nói, là cô đi nhầm phòng?

Gò má không thể kiềm chế mà nóng lên, cắn cắn môi dưới, ngước mắt, chống lại tròng mắt đen nhánh của người đàn ông, không biết có phải do cô cảm giác mình có lỗi hay không, một cái chớp mắt này, cô lại từ trong ánh mắt đen nhánh thon dài của anh thấy được... Một nụ cười?

Đàn ông thối, anh ta là đang cười nhạo cô!

Nhẹ ho hai tiếng, lần nữa khởi môi, cô sẽ không từ bỏ ý đồ, nhìn bộ dáng dương dương đắc ý đáng ghét của anh.

"Tốt, vậy tôi hỏi lại anh, quần áo trên người tôi là thế nào nhỉ? Anh đừng nói với tôi là quần áo của bạn gái anh trong tủ tự động chạy đến mặc vào người tôi, còn có tóc của tôi, rõ ràng không phải mùi hương mà tôi hay xài, chẳng lẽ cũng là dầu gội đầu nhà anh tự chạy đến trên đầu tôi giúp tôi gội đầu, sau đó máy sấy nhà anh thuận tiện sấy khô tóc của tôi..." Tần Ngu nói thỏa thích, lại không biết, vạt áo trên người của mình không biết lúc nào đã bị cuốn lên, lộ ra một vòng eo khảnh mảnh, thoạt nhìn xúc cảm vô cùng tốt, mà lúc đó tầm mắt của người đàn ông, liền kéo dài và thâm thúy rơi vào chỗ đó.

"Ưm..." Một giây sau, Tần Ngu còn không có ý thức được xảy ra chuyện gì, trên cánh môi, liền đặt lên một tầng lành lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không Ai Thèm Lấy

"Ưm..." Một giây sau, Tần Ngu còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra, trên môi đã phủ một làn môi mỏng.

Chỉ là một nụ hôn lướt qua, giống như chạm nhẹ vào lớp vải tơ tằm, nhưng trong hơi thở mang theo hương vị thơm mát của người đàn ông lạnh lùng kia, lại giống như một loại dây leo quấn quanh người cô.

Cánh cửa đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra.

Tần Ngu đang mơ màng bỗng nhiên tỉnh táo lại, mặt mũi đỏ bừng đẩy người đàn ông bên cạnh ra, theo bản năng lấy tay che đi đôi cánh môi vừa mới bị hôn đỏ ửng lên, đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ ngượng ngùng giận dỗi trừng mắt nhìn người đàn ông.

Vẻ mặt Tống Mạc vẫn như thường, rất bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, không để ý tới ánh mắt của Tần Ngu, đứng dậy, lướt qua người vú Trương đi tới phòng khách.

Đôi mắt Vú Trương quan sát Tần Ngu, từ đáy lòng dâng lên một niềm vui khó tả.

Cũng không biết nói cái gì, bước nhanh theo sau lưng Tống Mạc đi ra khỏi phòng.

Tần Ngu nhìn dáng người cao ngất của người đàn ông trong phòng khách, dáng người cao giống như là một bức tường vậy, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, còn có một loại chân tình khác thường đang nảy sinh, khiến cho cô hồi tưởng lại nụ hôn kia, gò má bỗng nhiên nóng bừng lên, xoa xoa khuôn mặt của mình, thở ra một hơi, đi ra khỏi phòng ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy giọng nói hờ hững của người đàn ông truyền tới từ ghế sofa, "Tần Ngu, tới đây."

Tần Ngu thong thả bước tới, "Làm sao vậy?"

Ngón tay của Tống Mạc gõ lên cái tấm vải lót ở sofa, ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào cô, "Cô có thể giải thích cho tôi một chút hay không, tối hôm qua, cô đã làm gì cái ghế sofa của nhà tôi thế này?"

Tần Ngu cúi mắt xuống nhìn, hay thật, ở chính giữa tấm lót của cái ghế sofa lại bị móc ra một cái lỗ to bằng nắm tay, bên trên tấm nệm ghế còn rơi lả tả ra một số sợi bông, xem ra, là do móc từ cái lỗ đó mà ra, thật sự khiến người ta sắp phát điên.

Nhưng mà, chuyện điên rồ như vậy sao lại có thể do cô làm ra được, nói đùa gì vậy, cô thích nhất là bảo vệ của công đấy.

Nhìn về phía Tống Mạc, lắc đầu, "Không phải do tôi đâu, đây tuyệt đối không phải do tôi làm."

Vừa dứt lời, đột nhiên, giọng nói của vú Trương từ trong phòng bếp truyền đến, "Thiếu gia!"

Tống Mạc đứng dậy, không nhanh không chậm đi tới.

Tần Ngu chau mày lại, cũng đi qua theo.

Trong phòng bếp, một đống lộn xộn, trên bồn rửa, nồi niêu chén đĩa để đầy chậu rửa, trong bồn còn ngâm một vài cái đĩa và chén tinh xảo đã dùng rồi cùng với một đôi đũa, trên cái thớt gỗ có để một con dao phay, trên mặt vẫn còn sót lại mấy cái vảy cá.

Vú Trương chỉ chỉ tủ lạnh, "Thiếu gia, thiếu một con cá và một chút rau dưa, và cả một chút nước tương."

Ánh mắt của Tống Mạc nhìn qua, trong tủ lạnh bị lục tung rối loạn hết cả lên.

Lặng im mấy giây, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn lên trên người Tần Ngu, trong ánh mắt có hiện lên đôi chút tức giận, "Giải thích."

Con mắt của Tần Ngu trợn lên thật lớn, khoát tay, "Gần đây tôi đang giảm béo, buổi tối không có thói quen ăn bữa ăn khuya, cái này càng không phải là do tôi làm." le^e quyy do^nn

Vẻ mặt người đàn ông rõ ràng lộ ra chút nghi vấn.

Tần Ngu lập tức giơ tay lên đến đầu đỉnh, nói ra lời thề son sắt, "Thật sự không phải do tôi làm, nếu như do tôi làm, vậy thì cả đời này sẽ không ai thèm lấy tôi." le^e quyy do^nn

Ánh mắt Tống Mạc bình tĩnh nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, sau đó ánh mắt của anh nhìn qua chỗ khác, "Vú Trương, thu dọn phòng bếp xong thì đi làm bữa sáng."

Dừng lại mấy giây, một lần nữa chuyển qua nhìn Tần Ngu, "Cô đi theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Sắc Đẹp Thay Cơm

Thư phòng.

Thời tiết rất tốt, hàng ngàn tia sáng chiếu xuống, bên trong căn phòng giống như được mạ một lớp màu vàng vậy. Tống Mạc ngồi ở đó, bên trong đôi mắt màu "vàng" không biết đang tính toán cái gì, mặc một bộ quần áo màu xám ở nhà, vẻ mặt yên tĩnh tuấn dật, ánh mặt trời như biến hoá hư ảo trên gương mặt anh tuấn của anh, nhìn vào bớt đi một chút lạnh lùng, lại thêm một chút dịu dàng.

Tần Ngu đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy một màn như vậy, trong lúc nhất thời nhìn đến ngây người, cho tới bây giờ cô vẫn chưa biết là người đàn ông cũng có khả năng nhìn "Sắc đẹp thay cơm".

Trong đầu đột nhiên thoáng qua hình ảnh sáng sớm hôm nay, cảm xúc của cánh môi lạnh nhạt kia, đột nhiên trong lòng nhảy dựng lên, cũng không có tiền

đồ mà đỏ bừng gò má lên.

"Thất thần ra làm gì, chờ tôi đến ôm cô sao? Tới đây." Thấy cô ngẩn người đứng ở cửa, Tống Mạc đưa mắt liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói, giọng nói còn mang theo một chút chế nhạo.

Tần Ngu chợt hoàn hồn, sắc đẹp thay cơm? Vừa rồi nhất định là cô đã bị điên, nên mới cảm thấy người đàn ông này đẹp mắt, gì chứ, căn bản chính là một tên kiêu căng ngạo mạn, trong miệng không nói ra được một lời nào tử tế, ngày ngày lôi hai vạn bát ngũ, không biết có cái gì tốt mà lôi (không biết là nói cái gì nữa).

Cô hừ mũi khinh thường một cái, khoanh tay đi qua, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông kia, vừa mới ngồi vững, thì nhìn thấy trên màn hình máy vi tính có một đoạn video đang tạm dừng. Dđienn damn leie quyýdon

"Cái này là cái gì thế?" Liếc mắt nhìn màn hình, rồi quay sang hỏi người đàn ông bên cạnh. Don.le.quyi. ocm

Cả người của Tống Mạc đều dựa vào ghế sofa, tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ, vẻ mặt hứng thú nhìn vào ánh mắt của Tần Ngu, đôi mắt đen nhháy hàm chứa suy nghĩ thâm thuý.

Không lên tiếng, một lúc lâu sau mới thu hồi ánh mắt, mới nhấn nút phát tiếp video.

Đúng vậy, trong biệt thự có lắp camera, bởi vì thân phận của Tống Mạc sẽ không tránh được đắc tội với không ít người, vốn cho là để phòng ngừa chuyện bất trắc, cho nên mới lắp camera.

Trong thư phòng rộng lớn như vậy bầu không khí trở nên quái dị không nói nên lời. Dđienn damn leie quyýdon

Hình ảnh lúc ban đầu, một bóng người mơ hồ cúi thấp đầu đi ra từ toilet trong phòng khách, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo, mượn chút ánh sáng mờ nhạt trong phòng khách, lờ mờ có thể nhìn thấy là người đó mặc bộ quần áo dài tới gối, mái tóc dài và đen rối tung xoã xuống trước mặt, che hết cả khuôn mặt.

Nhìn đến đây, không biết sao trong lòng Tần Ngu bất ngờ co thắt lại, tự nhiên có một loại dự cảm không tốt, nét mặt vẫn thản nhiên bắt đầu trở nên căng thẳng, hai tay theo bản năng nắm chặt lại.

Bởi vì hình ảnh của người kia, rõ ràng chính là cô mà, bộ quần áo tới đầu gối, và cái đầu tóc rối tung giống như ổ gà kia.

Nuốt ngụm nước miếng, vụng trộm liếc nhìn Tống Mạc một cái, vẻ mặt của người đàn ông luôn tự nhiên, không chút gợn sóng.

Thu hồi ánh mắt, khẽ nhúc nhích cơ thể, tâm trạng lo sợ bất an nhìn màn hình máy vi tính. Dđienn damn leie quyýdon

Bộ dạng này của cô trong màn hình hiển nhiên là đã say không nhẹ rồi, ngất ngưởng từ trong phòng đi ra, đầu tiên là ánh mắt mơ màng nhìn bốn phía một lát, lúc nhìn được khoảng ba mươi giây, bất ngờ quỳ xuống trước ghế sofa, chẳng biết từ lúc nào trong tay đã có một chiếc kéo nhỏ, không nói câu nào bắt đầu khua khoắng trên ghế sofa, trong miệng liên tục lẩm bẩm, "Trong ghế sofa này có cái gì, mà lại êm như vậy chứ …"

Chỉ trong chốc lát, trên ghế sa lon xuất hiện một đống lông tơ màu trắng, cô đưa tay ra bốc lấy những sợi lông tơ màu trắng đó, vùi mặt vào đó, bả vai run lên một cái, có tiếng cười khanh khách vang lên từ cái đống lông tơ đó, "Thì ra là cái này, ai da, nhà của người có tiền đều dùng sofa được làm bằng lông tơ."

Giọng nói kia vang dội mà lanh lảnh, vang lên trong bóng đêm yên tĩnh có đôi chút quỷ dị, Tần Ngu trực tiếp nghe thấy cảm thấy sợ hãi, trời ạ, đúng là điên thật mà, người phụ nữ kia, thật sự, thật … Là cô sao?

Nhớ tới câu vô cùng khẳng định mà cô vừa nói với Tống Mạc là "Tuyệt đối không phải là tôi", Tần Ngu cảm thấy xấu hổ hận không thể lập tức chui xuống đất.

Theo bản năng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tống Mạc, vẻ mặt của anh bình tĩnh không chút gợn sóng, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào video, khẽ mở miệng, "Đúng là người phụ nữ thô lỗ."

Tay của Tần Ngu nắm thành quyền, "Ai là người phụ nữ thô lỗ!" Trong giọng nói cũng không có sức lực.

Tống Mạc không nói câu gì nữa, tiếng động trong video đột nhiên phát ra rất lớn, khiến cho Tần Ngu tập trung sự chú ý, ngẩng đầu, vừa nhìn tới không khỏi kinh ngạc hoảng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Vừa Thơm Vừa Mềm

Tống Mạc không gì nữa, tiếng động trong video đột nhiên phát ra rất lớn, khiến cho Tần Ngu tập trung sự chú ý, ngẩng đầu, vừa nhìn tới không khỏi kinh ngạc hoảng sợ!

Trong màn hình, cô đi ra từ phòng bếp, lúc đi ngang qua sân thường, đột nhiên dừng chân lại, lui về sau vài bước, ánh mắt dừng lại ở trên mấy cái chậu màu xanh lục có mấy cái cây, cau mày lại lẩm bẩm, "Ồ, đây là cái gì? Có thể dùng để nướng cá không nhỉ?"

Sau đó, thì thấy cô hung dữ quơ cái kéo trong tay đi tới mấy cái chậu màu xanh lục đó, cô vừa đi tới vừa cười ha ha nham hiểm mấy tiếng, hình ảnh đó, hình ảnh đó cảm giác rất giống mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết.

Cô thật sự muốn che mặt mình lại, giả vờ như không biết người trong clip đó, thật sự là vô cùng mất mặt.

Nhưng mà, điều khiến cô mất mặt hơn vẫn còn ở phía sau.

Tần Ngu nhìn thấy mình nhanh chóng tách mấy chậu xanh lục đó ra, vừa làm vừa hát lớn lên: Sông lớn nước chảy theo hướng đông, cây kéo của tôi dùng thật là tốt …

Tần Ngu thực sự là trợn mát há hốc miệng ra.

Sau lưng vang lên giọng nói buồn bã của Tống Mạc buồn bã, "Ca từ thật sự là rất hay, rất hăng hái!"

Tần Ngu đã bị hình ảnh của chính mình trong clip kia làm cho kinh ngạc đến ngây người, nuốt từng ngụm nước, thiếu chút nữa khiến cho mình chết sặc, ai có thể nói cho cô biết, sau khi uống rượu phẩm chất của cô sao lại kém như vậy được chứ!

Mấy đoạn cành cây được vứt liểng xiểng đầy đất, Tần Ngu không biết từ đâu lấy ra một cái túi thu dọn bỏ mấy cành cây vào túi, cái kéo thì quăng xuống đất, một tay cho vào túi áo, huýt sáo thong thả đi tới phòng bếp.

"Tôi là cao thủ nướng cá đó nha, nướng cá vừa thơm vừa mềm, Tống Mạc, tên tiểu tử nhà anh có muốn ăn hay không, sẽ không cho anh ăn, sẽ không cho anh. . . . ." Tự bản thân vừa tự bịa lời hát vừa vui vẻ đi vào phòng bếp.

Tống Mạc một tay khoác lên trên tay vịn của ghế ngồi, một tay để trên đùi gõ theo nhịp, liếc mắt nhìn Tần Ngu một cái, "Cá nướng vừa ngon lại vừa mềm của cô đâu? Thật sự là không cho tôi ăn sao?"

Rõ ràng là đang chế nhạo.

Tần Ngu ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt của người đàn ông đen nhánh, nhìn kỹ, giống như mang theo một chút không vui.

Người đàn ông này, lại đang chế nhạo cô!

Lần này thật sự là cô muốn khóc không ra nước mắt.

Trong màn hình, cô đã lấy ra một con cá và một chút nước tương, rau dưa gì gì đó, bắt đầu sơ chế đơn giản, hiện trường, vẩy cá rơi vãi tứ tung, nước bắn ra khắp, tình cảnh rất hoành tráng, nồi niêu xoong chảo quăng khắp nơi.

Sau đó, cô nhìn thấy mình cầm cái túi đựng mấy cạnh cây ở bên cạnh đổ ra.

Nhìn tới đây, Tần Ngu đã nhìn không được nữa, hai chân cong lên, chụm lại cùng một chỗ, nửa gương mặt vùi hết vào đầu gối, chỉ còn lại một đôi mắt trắng đen rõ ràng miễn cưỡng lộ ra bên ngoài, tiếp tục quan sát chính mình trình diễn tiết mục "Đặc sắc có một không hai".

Cô vô cùng hoài nghi, sau đó, cô sẽ đem mấy cành cây này ra thiêu rụi căn phòng này sao.

Vô cùng may mắn là cô không có làm như vậy, cô đem những cành cây đó bỏ vào lò vi sóng, cá cũng nhét luôn vào lò vi sóng, trực tiếp để lên những cành cây đó, sau đó nhấn nút công tắc mở, lặng yên chờ đợi cá nướng của cô, cá nướng vừa thơm vừa mềm.

Tần Ngu khẽ kêu lên một tiếng, đem mặt hoàn toàn vùi vào trong đầu gối, đến cuối cùng thì cô có suy nghĩ logic như thế nào, mà có lò vi sóng, tại sao còn muốn dùng cành cây, là muốn đem lò vi sóng nướng chín cành cây để ăn sao?

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt thản nhiên, "Bây giờ đau khổ vẫn còn quá sớm, chúng tôi vẫn còn đang mong đợi xem sau đó cô còn biểu diễn đặc sắc như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Mạnh Mẽ Xông Tới Phòng Ngủ

Tần Ngu đưa tay che mắt, chỉ chừa một đường nhỏ.

Đúng như lời của Tống Mạc, màn biểu diễn quả nhiên đầy đủ đặc sắc, không có phụ hy vọng của cô

"Đinh" một tiếng, cá đã nướng xong.

Tần Ngu nhìn cô lấy cá từ trong lò vi sóng ra, mặt ngoài của cá không có gì ngoài tương cùng rau dưa, còn dính mảnh gỗ vụn bị nướng cháy, đen sẫm, nhìn như một nguyên liệu thối nát.

Sau đó, Tần Ngu nhìn thấy chính mình mang theo con cá kia thả vào một cái mâm tinh xảo, đúng vậy, là mang theo.

Bưng cái mâm đến bàn cơm, cầm chén cùng chiếc đũa, bắt đầu tinh tế nhấm nháp, nửa đêm ba giờ rưỡi, trong bóng đêm, cô ngồi ở trong phòng khách to như thế, vừa lòng thỏa mãn ăn cái gọi là cá nướng, hình ảnh quỷ dị và buồn cười.

Tần Ngu trơ mắt nhìn chính mình, ăn xong con cá nướng kia, ngay cả một ít bã vụn cũng không bỏ sót.

Tống Mạc nhìn chằm chằm màn hình, thần sắc càng thản nhiên, thậm chí còn cong khóe môi lên, nghiêng đầu nhìn Tần Ngu một cái, "Như thế nào? Hương vị cá nướng dính mảnh gỗ vụn có phải cực kỳ ngon hay không? Rất non mềm nha."

Tần Ngu chỉ cảm thấy vẻ mặt kia cực kỳ chướng mắt, mười phần vô sỉ, xém chút nữa liền không nhịn được ra tay trực tiếp hủy đi khuôn mặt anh tuấn của Tống Mạc.

Chợt thấy người đàn ông nhanh chóng quay đầu lại, hứng thú nhìn chằm chằm màn hình, "Oh, đến cao trào rồi."

Cao trào?

Nghe được hai chữ này, ánh mắt Tần Ngu tế nhị nhìn Tống Mạc một cái, mới phát hiện, ánh mắt của anh trước sau như một lạnh nhạt, hai d=dl=q=d chữ này từ trong miệng của anh nói ra không hiểu lại rất không tầm thường, tựa như người này đang muốn dụ dỗ cô vậy.

Tần Ngu nhếch miệng, ngoái đầu nhìn lại, rơi vào trong video, chờ đợi cái gọi là "Cao trào" trong Tống Mạc.

Trong màn hình, cô ăn cá xong, trực tiếp cầm lấy ống tay áo chùi miệng dính bẩn, vui vẻ híp mắt sờ bụng, nấc cục, sau đó thong thả đi thẳng đến phòng ngủ, đúng vậy, là phòng ngủ của Tống Mạc.

Nhưng mà, đẩy hai cái, cửa không có phản ứng chút nào, vẫn sít sao đóng chặt như cũ.

Cô nhấc chân hổn hển đá cửa, cúi thấp đầu chỉ vào cửa, ánh mắt u ám, giọng nói thô lỗ, "Chết tiệt, ngay cả ngươi cũng bắt nạt ta!", bộ dáng đỏ mặt tía tai kia thoạt nhìn thập phần khôi hài.

Mấy giây sau, đã thấy cô như có điều suy nghĩ rũ con mắt, lảo đảo lui về phía sau hai bước, đột nhiên xông lên, bùm một tiếng, dùng sức đụng ở trên cửa, dùng hết sức lực.

Nhưng mà điều này cũng không có tác dụng gì, chất lượng cánh cửa phi thường tốt, cô bị bắn ngược trở lại, nhấc cái mông ngồi trên mặt đất.

Ánh mắt oán giận nhìn chằm chằm cánh cửa cứng rắn mấy giây, vụt dậy từ trên mặt đất, bắt đầu điên cuồng chuyển động tay nắm cửa, trong miệng còn không ngừng thì thầm, "Không cho lão nương mở, cho ngươi không cho lão nương mở..."

Dùng toàn bộ sức mạnh, dùng cả tay chân, cả người nhanh chóng áp vào trên ván cửa, rất lâu, cuối cùng, sau những lần Tần Ngu tàn phá, cùm cụp một tiếng, tay nắm cửa giòn giã rớt xuống, đập xuống đất.

Cuối cùng Tần Ngu nở nụ cười, khóe môi khẽ toét ra, lộ ra một hàm răng trắng tinh, bộ dáng ngây ngốc, ngơ ngác.

Mấy giây sau, cô tiêu sái đi vào trong phòng, giống như bốn năm trước, cắm đầu ngã quỵ trên chiếc giường lớn màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thật Sự Là Đủ Rồi.

Mấy giây sau, cô rất ngoan ngoãn đi vào trong phòng, cũng giống như bốn năm trước, cúi đầu nằm xuống bên cạnh bóng dáng màu đen đang ở trên

giường kia.

Điều khác biệt duy nhất so với bốn năm trước đó là đầu ngả xuống dưới đũng quần của Tống Mạc, hơn nữa còn ôm lấy bắp đùi của Tống Mạc, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhìn lại một loạt các hình ảnh trong clip, tâm trạng của Tần Ngu không thể dùng hai chữ "Hỏng bét" để hình dung, thật sự là cô xấu hổ tới mức muốn chết luôn đi.

Đây được coi là cái gì? Cô vô sỉ bò lên giường của Tống Mạc? Trời ạ, mặt mũi của cô, danh tiết của cô đều đã mất sạch không còn chút gì nữa rồi, ai tới đâm cho cô một nhát dao đi, để cho cô ngay lập tức chết đi, để không phải chịu đựng một nỗi sỉ nhục lớn như vậy nữa!

Hoàn toàn che kín lại khuôn mặt, tất cả khuôn mặt đều cúi trọn vào trong đầu gối, cô đã không còn mặt mũi nào mà nhìn Tống Mạc nữa rồi, nhất là mới vừa nãy, cô còn thể thốt rất dõng dạc với Tống Mạc là tuyệt đối không phải do cô làm. Bây giờ thì tốt rồi, tự bê đá đập vào chân mình, người đàn ông có lòng dạ hẹp hòi như Tống Mạc, nhất định sẽ không nể tình chút nào mà cười nhạo vào mặt cô.

Quả nhiên là như vậy, mấy giây sau, khi video đã dừng lại, cô nghe được giọng nói của Tống Mạc mơ hồ còn kèm theo nụ cười chế nhạo ở trong đó, "Bị sét đánh có cảm giác như thế nào?"

Không cần ngẩng đầu, cô cũng đoán được giờ phút này trên gương mặt của người đàn ông tràn đầy vẻ đắc ý, thậm chí trong đôi mắt đen kia đang rất vui vẻ.

Vùi đầu ở trong đầu gối, tiếp tục không nhúc nhích, giả vờ như không nghe thấy gì hết, khuôn mặt ngượng ngùng được dấu dưới mái tóc màu đen kia, đang dần dần đỏ ửng.

Đây tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất trong đời của cô, hai lần bò lên giường của cũng một người đàn ông, mà hết lần này tới lần khác lại là người đàn ông đáng ghét như Tống Mạc, thật sự là không còn gì để nói nữa!

Hai tay của Tống Mạc gối ở sau gáy, thoả mãn tựa người vào trong ghế, lẳng lặng nhìn bóng dáng bé nhỏ đang cuộn mình ở trong ghế giống như đà điểu kia, tâm trạng tốt lên rất nhiều.

Mấy giây sau, dường như chợt nhớ tới cái gì, hé mắt, đưa tay ra rất tự nhiên gõ đầu Tần Ngu, "Đà điểu, tốt bụng nhắc nhở cô một câu, nếu như cô không quay trở về, anh Giang Nam của cô có khả năng sẽ đi trình báo với cảnh sát."

Bàn tay của người đàn ông khẽ gõ xuống, nhiệt độ của đầu ngón tay hơi nóng, rơi xuống đỉnh đầu của Tần Ngu, truyền qua sợi tóc, giống như giọt mưa, khiến cho trong lòng Tần Ngu hơi rung động, một cảm giác là lạ không rõ là gì dâng lên trong lòng.

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, lời nói của người đàn ông liền cắt đứt suy nghĩ này của cô.

Nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Mạc, "Tối hôm qua anh không nói cho anh Giang Nam biết là tôi đang ở nhà anh sao?"

Vẻ mặt Tống Mạc trở nên quái dị nhìn về phía cô, "Nói cho vị hôn phu của cô biết là cô đang ở trong nhà của một người đàn ông khác, cô có bị khùng không?"

Tần Ngu hơi ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp lập tức trừng lên nhìn qua, đúng lý là như vậy, nhưng qua miệng của người đàn ông này sao lại khiến cho người ta phát bực như vậy.

Không để ý tới Tống Mạc nữa, cũng bất chấp cái gì mà mặt với chả mũi, dù sao ở trước mặt người đàn ông này, thể diện của cô từ trong ra ngoài đều cũng đã mất hết sạch rồi.

Nhanh chóng đứng dậy, bước tới phòng khách.

Đi tới trước cửa sổ, đột nhiên có giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe của người đàn ông truyền tới, nhẹ nhàng giống như tiếng đàn Piano, "Bộ dạng này của cô là định xuyên tường về nhà sao?"

Đáng tiếc, lời nói của anh một chút cũng không êm tai.

Tần Ngu ngoảnh đầu nhìn lại, người đàn ông đang thảnh thơi dựa vào cửa thư phòng, thân hình cao lớn giống như bức tường, chắn lại ánh mặt trời ở sau lưng, bộ dạng không chút để ý, lại lộ ra một chút mùi vị lười biếng.

Không hiểu sao tim đập rất nhanh, vẻ mặt thất thần.

Đột nhiên giọng nói của Vú Trương vang lên, phá vỡ bầu không khí, "Thiếu gia, cơm đã chín rồi." điễnn dàn nên quýndon

Người đàn ông khẽ lên tiếng, "Ừ."

Tần Ngu mới hoàn hồn, lại nhìn thấy người đàn ông đứng thẳng người lên, đôi chân dài thẳng tắp hiện ra trước mặt cô, nhanh chóng tới trước bàn ăn.

Trên bàn ăn bày biện ra cơm canh nóng hôi hổi, cô đứng ở xa như vậy, cũng có thể ngửi thấy mùi thơm kia.

Bụng đột nhiên không có tiền đồ kêu lên. điễnn dàn nên quýndon

Tần Ngu theo bản năng ôm bụng, vẻ mặt đầy mặt ngạc nhiên nhìn về phía người đàn ông.

Vừa vặn nhìn thấy ánh mắt kiêu căng lạnh nhạt cùng với một chút vui vẻ của người đàn ông, "Sao thế? Còn muốn ăn xong bữa sáng rồi mới đi sao? Không sợ anh Giang Nam của cô sẽ lo lắng à?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ba Ngày Ước Hẹn

Cười nhạo trắng trợn, nhất là đằng sau câu anh Giang Nam kia, sao cô lại nghe, giống như một dòng... ghen tuông ê ẩm.

Cái ý nghĩ này nhất thoát ra đầu óc, Tần Ngu liền bị ý nghĩ của mình sợ hết hồn, làm sao có thể! Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều.

Mấp máy môi, đè xuống ý nghĩ kỳ lạ kia ánh mắt hơi né tránh nhìn về phía Tống Mạc, cố làm ra vẻ điềm tĩnh, "Đương nhiên là không, tôi chỉ là muốn hỏi anh quần áo của tôi ở nơi nào."

Dứt lời, bụng lại một lần hết sức hợp thời kêu lên hai tiếng.

Tần Ngu hận không thể hôn mê ngay lập tức, rủ mắt xuống hung hăng trừng cái bụng không có tiền đồ này, bĩu môi đưa tay đâm hai cái, bộ dáng hết sức đáng yêu.

Người nam ghé mắt lẳng lặng nhìn người phụ nữ lén lút, giữa lông mày thon dài, lan tràn ra nụ cười thản nhiên, thật giống như kết băng trên mặt hồ, một trận gió xuân thổi qua, trông rất đẹp mắt.

"Vú Trương, lấy quần áo cùng giày của cô ấy ra." Giọng nói nhàn nhạt rơi xuống, thiếu vài phần xa cách, nhiều phần tình cảm.

Tần Ngu nghe được lời nói đó, ngước mắt, nhìn về phía người nam, có chút sợ run, người đàn ông này, sao lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy, không làm khó dễ cô? Oh, thật đúng là một người đàn ông biến ảo không ngừng.

Trong phòng vệ sinh nhanh chóng thay quần áo cùng giầy, lúc rời đi, ánh mắt rơi vào quần áo đàn ông cùng quần ngắn năm phân, phía trên kia, còn nhuộm khí tức của cô, nghĩ đến việc cô cùng hơi thở của anh từng giao hòa lẫn nhau, triền miên quấn quýt, không hiểu sao, trong lòng một trận rung động.

Nhìn mấy lần, thu hồi ánh mắt, thở ra một hơi, đi ra nhà vệ sinh.

Vốn định mắt nhìn thẳng đi ra ngoài, ai ngờ, ánh mắt lại không bị khống chế trôi về bên cạnh bàn ăn, rơi ở trên người đàn ông.

Dưới ánh mặt trời, gò má người đàn ông sạch sẽ tuấn dật, ngón tay bạch hi (=đẹp) thon dài bưng chén sứ, thanh cao thanh nhã, làm người ta mê say không dời mắt được.

Đột nhiên, người đàn ông xoay đầu lại, trong không khí, cách một khoảng cách, tầm mắt của hai người giao nhau, ánh mắt của người nam đen bóng, thâm thúy xa xăm, đột nhiên trên mặt Tần Ngu như bị phỏng, hơi ngẩn ra, nhanh chóng dời ánh mắt đi, trong lồng ngực, trái tim lại như bị điên vậy mãnh liệt nhảy dựng lên.

Rủ con mắt xuống, tăng nhanh bước chân, cố làm ra vẻ vô sự đi đến cửa.

Giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông lại không nhanh không chậm truyền đến, vẫn dễ nghe như cũ, nhanh chóng mà lưu loát, thật giống như nốt nhạc lưu loát, "Nhớ kỹ còn tiền của tôi, tổng cộng là 13800 đồng, đã chiết khấu, không cần cò kè mặc cả, tạm biệt."

13800 đồng? Cái gì 13800 đồng, không phải chỉ là làm trầy ô tô một chút thôi sao? Người đàn ông này cũng quá... Phúc hắc !

Vừa muốn mở miệng, chỉ thấy con ngươi màu đen của anh không nháy mắt nhìn chằm chằm cô, đen nhánh, u ám, liền chằm chằm nhìn thẳng cô như vậy, giống như nhìn thấu lòng của cô, lời nói của Tần Ngu xoay quanh ở đầu lưỡi, cũng quên nói ra khỏi miệng.

Người này cũng đã mở miệng, phảng phất như hiểu rõ nội tâm của cô, nói một hơi dài cực kỳ lưu loát, phảng phất như không cần suy tư, "Đầu tiên không cần vội vã biểu hiện một mặt thô lỗ của cô ra, ghế sô pha trong nhà, làm bể hai cái ly uống rượu cùng cây tiểu sam nước kia, bất luận giống nhau như thế nào, cũng không dừng lại ở cái giá này, cho nên, tôi cảm thấy cô cần phải cảm kích tôi, tôi cho cô thời gian ba ngày để chuẩn bị, ba ngày sau tôi

sẽ đúng giờ xuất hiện ở nhà cô, đi thong thả, không tiễn, à, thuận tiện đóng cửa lại."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78: Anh Muốn Hôn Tôi

Người đàn ông này cũng đã mở miệng nói ra, giống như là rất hiểu suy nghĩ trong lòng của cô, nói một thôi một hồi rất lưu loát trơn tru, giống như là không cần suy nghĩ gì hết, "Trước tiên cô không cần thể hiện ra vẻ mặt cáu kỉnh như vậy, ghế sofa trong nhà tôi, làm bể hai cái ly uống rượu và cây thông liễu, cho dù là cái gì cũng không phải chỉ có giá này, cho nên, tôi cảm thấy cô phải nên biết ơn tôi. Tôi cho cô ba ngày để chuẩn bị tiền, đúng ba ngày sau tôi sẽ tới nhà của cô, đi thong thả, không tiễn. À, thuận tiện đóng cửa lại giùm."

Tần Ngu tức muốn nổ đom đóm mắt, đúng là người đàn ông có lòng dạ hẹp hòi lại mang thù như vậy, cùng lắm là do cô uống rượu say nên mới làm hư hỏng một số thứ ở trong nhà anh ta mà thôi. Những thứ đó ở trong mắt của Tống Mạc cũng không đáng giá bằng sợi lông của anh ta, vậy mà anh ta còn bắt cô phải đền?

Đây chính là cháy nhà hôi của một cách trắng trợn, không phải cô cố tình làm hư mấy món đồ đó, người đàn ông này lại tính toán chi li như vậy, rõ ràng là muốn làm khó cô mà. điễnn dàn nên quýndon

Nhìn vẻ mặt nhởn nhơ tự đắc của anh ta, bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra, người đàn ông này tuyệt đối không tử tế chút nào mà!

Lão hổ không phát huy lại cho cô là mèo bệnh phải không, đều muốn trèo lên đầu cô mà bắt nạt sao, xem ra không để cho anh ta xem một chút lợi hại của cô là không được mà. điễnn dàn nên quýndon

Tay cô nắm chặt thành quyền, hít một hơi thật sâu, cất bước.

Mới vừa bước được một bước, lại nghe thấy giọng nói của người đàn ông vang lên, khoé môi của anh ta khẽ nhếch lên, "Nếu cô còn không đi thì anh Giang Nam của cô sẽ tìm tới nhà của tôi, có nên nói cho anh ta biết cô ở nhà tôi cả đêm, hơn nữa còn bò lên trên giường của tôi?"

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người đàn ông, lửa giận đằng đằng, anh lại thong thả ung dung ngồi ở đó ăn cơm, cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, nhìn rất đẹp mắt giống như một pho tượng điêu khắc.

Thật sự là không thể nhịn được nữa!

Đưa tay ra chống nạnh, thốt lên một câu: "Anh nghĩ rằng tôi nguyện ý bò lên giường của anh sao, chẳng qua là do tôi uống rượu say mới vậy thôi!"

"Uống rượu say thì cũng không phải là hoàn toàn mất đi ý thức, ít nhất thì tiềm thức vẫn còn tỉnh chút, bây giờ nhìn lại xem, trong tiềm thức của cô, trong đầu cô luôn có suy nghĩ muốn bò lên giường của tôi."

"..." Mẹ kiếp!

Tần Ngu bị tức nghẹn họng không thốt ra được câu nào, người đàn ông này sao lại có thể vô liêm sỉ như vậy, cắn môi dưới, không suy nghĩ mà nói ra một câu: "Vậy chứ sáng nay ai còn hôn tôi vậy, nói như vậy, chẳng lẽ trong tiềm thức tiên sinh Tống vẫn muốn hôn tôi hay sao?"

Dứt lời, mới phát giác, cách đó không xa có một ánh mắt tế nhị đang nhìn về phía cô.

Là Vú Trương nãy giờ liên tục bận rộn công việc ở bên cạnh.

Tần Ngu hận không thể cắn lưỡi tự sát ngay lập tức, lời nói ra như bát nước hất đi, không thể thu hồi trở lại.

Giữa lúc còn đang giật mình hoảng sợ, lại nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng của người đàn ông vang lên một lần nữa: "À, cô suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ không muốn mới sáng sớm tinh mơ mà cô lại nói nhảm quá nhiều ở trong phòng ngủ của tôi, quá ồn ào."

"..."

Tần Ngu cảm giác mình thật sự tức muốn xù lông lên, người đàn ông này... Lại có thể vô sỉ như vậy nữa sao

Đứng yên tại chỗ, thân thể khẽ run lên, ánh mắt sắc bèn nhìn chằm chằm vào người đàn ông, lại thấy người đàn ông liếc nhìn cô một cái, ánh mắt kia, tĩnh mịch, tối đen, còn có mang theo một chút hứng thú không rõ ràng.

Trong lòng đột nhiên run lên, ánh mắt của người đàn ông này giống như đi thẳng vào trái tim cô, đó là một luồng ánh sáng, một luồng ánh sáng kinh diễm.

Như có kỳ tích xuất hiện, những nỗi tức giận trong lòng, phai nhạt dần, trên mặt có một luồng lửa nóng từ từ lan tới đáy lòng của cô.

Một lúc lâu sau, có chút tinh nghịch thu hồi lại ánh mắt, xoay người, "Tiền tôi sẽ trả anh, anh đừng có mà tới nhà của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Như Đàn Bà

Khu tĩnh an.

Một ngôi biệt thự yên lặng tọa lạc trong ánh mặt trời, tường trắng ngói đỏ, mang hơi thở thời gian độc lập cùng thanh quý, dung hợp với khí trời lạnh lẽo mà nhẹ nhàng khoan khoái, lướt nhẹ qua ở trên mặt cỗ băng ý ướt lạnh.

Tần Ngu xuống taxi, một đường chạy chậm đứng trước biệt thự, nhấn chuông cửa.

Cô chỉ mặc một chiếc đầm đỏ, áo khoác ngoài để lại ghế lô tối hôm qua, thời gian chờ ở cửa, chỉ là một cái chớp mắt, lại khó chịu dị thường.

Khi Hứa Giang Nam mặc một áo len cao cổ màu trắng mở cửa, Tần Ngu co rúm lại thân thể vùi mặt ở trong lòng bàn tay không ngừng hà hơi, hơi nước màu trắng bao phủ khuôn mặt của cô trở nên mờ mịt ướt át.

Tần Ngu đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, khiến anh giật mình tại chỗ.

Tần Ngu ngước mắt, mừng rỡ nghênh tiếp tầm mắt của người nam, lại phát giác, Hứa Giang Nam luôn luôn ôn nhuận như ngọc, sắc mặt lại lộ ra vài phần nghiêm túc, khóe môi không gợi lên, gương mặt tuấn tú căng thẳng, không biến sắc nhìn cô, đưa mắt nhìn thật lâu, hai tròng mắt u ám đen nhánh khắc sâu, ở trong đó, có lo lắng, có sợ hãi, có vui sướng, cũng không hề vui mừng, phức tạp không nói ra được.

Tần Ngu cho tới bây giờ chưa thấy qua Hứa Giang Nam như vậy, sắc mặt tiều tụy, tóc ngắn màu đen có chút mất trật tự, trong mắt mang theo tơ máu đỏ rõ ràng, giữa lông mày tràn đầy mỏi mệt, thậm chí, trên áo len màu trắng còn dính một chút màu đỏ giống như là vết rượu gì đó, cả người thoạt nhìn chật vật như vậy, ngay cả hô hấp bên trong, đều mơ hồ lộ ra một cỗ hơi thở phong trần mệt mỏi.

Trong lòng tràn đầy sự áy náy, rủ xuống con mắt, ngón tay nhẹ nhàng thắt, nghĩ nên giải thích thế nào.

Đột nhiên, một giây sau, vội vàng không kịp chuẩn bị, trên đỉnh đầu người nam nghiêng người một cái, cánh tay khẽ nhấc ra, cô liền bị vây hãm trong lòng ngực rắn chắc của anh.

Sít sao, không lưu một khe hở, áp vào lồng ngực của anh, gần đến mức Tần Ngu có thể nghe được trong lồng ngực của anh có một trái tim hữu lực đang nhảy lên.

Thân mật như vậy, tuy có, lại rất ít, Tần Ngu có chút khó chịu, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào, chỉ đành phải ngơ ngác tùy ý cho người nam ôm.

Một hồi lâu, bên tai truyền đến giọng nói rất nhỏ của Hứa Giang Nam, "Tiểu Ngu Nhi, em có biết hay không, anh đi tìm em khắp nơi sắp điên lên rồi, rất tốt..." Trong giọng nói kia, có sự mừng rỡ giống như sống sót sau tai nạn.

Tần Ngu lại không biết áy náy đứng lên, không phải bởi vì ở lại trong nhà Tống Mạc, mà là vì không nói tiếng nào * không về.

Rất lâu, ước chừng là phát giác được lãnh ý trên làn da cô, Hứa Giang Nam buông cô ra, cánh tay thuận thế trượt đến hông của cô, ôm lấy cô vào nhà.

Một tiếng ken két, không khí ướt lạnh ngoài cửa đơn giản bị ngăn cách, chạm vào mặt, là hơi thở ấm áp dễ chịu.

Tần Ngu còn chưa thay xong dép, ngay phía trước, liền có một cái tiểu đạn pháo thẳng tắp vọt tới người cô, ôm lấy bắp đùi của cô, oa một tiếng khóc lên, "Mẹ mẹ, con còn tưởng rằng mẹ bị người xấu trói đi ..."

"..." Tần Ngu sờ sờ Tần Lãng đầu, đứa nhỏ này còn là quá ngây thơ, ai dám bắt cóc cô nha.

Rủ con mắt xuống, nhẹ giọng trấn an, "Mẹ không có chuyện gì, con xem, không phải đã trở về rồi sao."

Tần Lãng nước mắt lưng tròng ngửa đầu, quan sát Tần Ngu từ trên xuống dưới, "Mẹ mẹ không có gặp được * đi, không có bị rút máu đi, không có bị cắt thận đi."

"..." Này là cái gì nha, Tần Ngu giúp Tần Lãng lau nước mắt, "Yên tâm, mẹ tốt lắm nha, đừng khóc sướt mướt, như đàn bà."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Cô Nói Dối Anh

Ăn xong bữa sáng, Tần Ngu đi ngủ bù, tối hôm qua lăn qua lăn lại mãi, cho nên bây giờ toàn thân đều đau nhức, xương cốt như muốn gãy rời ra.

Cả đêm qua Hứa Giang Nam đi tìm Tần Ngu, cả người đều là mồ hôi, rất nhớp nháp, nên trực tiếp mang quần áo đi vào phòng tắm.

Một ngày tốt lành và bình yên cứ như vậy mà bắt đầu, nhưng bọn họ không biết là, cứ bình yên không chút gợn sóng nào như vậy sẽ che giấu những cơn sóng ngầm rất lớn. Mà sau đó, cứ tưởng cứ bình yên trôi qua ngày như vậy, không ngờ lại phát sinh chuyện nghiêng trời lệch đất, tất cả dường như có một bàn tay vô hình thao túng, dẫn dắt bọn họ, từng chút từng chút một đi lệch ra khỏi quỹ đạo bình thường.

Ánh mặt trời càng lúc càng đi lên cao, mặc dù là đã vào mùa đông nhưng vẫn rất chói mắt.

Hứa Giang Nam đi từ phòng tắm ra, đầu tóc vẫn còn chưa lau khô, nước vẫn còn chảy trên trán, khuôn mặt thoạt nhìn rất đẹp trai và quyến rũ, anh cầm lấy cái khăn lông ở bên cạnh lau mái tóc rồi đi tới bên cạnh sofa.

Còn chưa kịp ngồi xuống, điện thoại di động trên bàn vang lên một hồi chuông.

Nhíu mày, cúi người, mở khóa, một loạt động tác diễn ra nhanh chóng như nước chảy mây trôi, rất thoải mái tự nhiên thể hiện ra một khí chất thanh cao, nếu khuôn mặt này ngay cả khi làm chuyện gì lén lút cũng đều rất mê người khiến cho người ta không thể rời mắt được.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy tin nhắn trên màn hình xong, những ngón tay thon dài đang lau mái tóc có chút khựng lại, sắc mặt hiện ra chút cảm xúc không rõ đứng người lên, dưới ánh mặt trời, làn mi dài và rậm khẽ run, con mắt đen nhánh giống như được nhuộm trong mực không hề chớp mắt, trên người mơ hồ lộ ra một chút khí lạnh.

Là số điện thoại của Tần Ngu.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có một dòng chữ: Túi xách và điện thoại di động của Tần Ngu đang ở trong tay tôi, có thời gian tới lấy giúp cho cô ấy, địa chỉ là số bảy mươi hai đường Vân Sơn, Tống Mạc.

Trong lòng có chút khổ sở không nói ra được, sự thất vọng tràn ngập trong lòng, lúc ăn cơm Tần Ngu nói với anh là tối hôm ngủ trong phòng ở nhà bố mẹ. Mà bây giờ, anh lại nhận được tin tức, cô ngủ lại qua đêm trong nhà người đàn ông kia. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn

Cô đã nói dối anh.

Có lẽ là do cô không muốn anh hiểu lầm, nhưng mà anh tình nguyện nghe cô nói sự thật, như vậy thì ít nhất giữa bọn họ không có bí mật, ít nhất cũng chứng minh được cô nguyện ý thẳng thắn đối mặt với anh.

Mà bây giờ...

Ánh mắt Hứa Giang Nam mơ hồ một lúc rất lâu, sau đó, từ từ nhìn vào hai chữ cuối cùng Tống Mạc, người đàn ông kia anh chỉ nghe qua chứ chưa nhìn thấy, trong lòng anh như có một cái gai, mà bây giờ, anh ta dường như đang ở đây để …Khiêu khích anh sao? Ddienn damn leie quyýdon

Trước đây Tần Ngu có nói với anh là không nên trêu chọc vào người này, anh liền thuận theo ý của cô. Từ đầu tới cuối anh chỉ quan tâm duy nhất tới một mình cô, chỉ cần cô đồng ý ở lại bên cạnh anh, anh không để ý cô đã qua lại với ai, cũng không để ý chuyện người đàn ông khác xen vào mấy năm trong cuộc đời của cô, thậm chí anh cũng không để ý chuyện giữa bọn họ có một đứa con trai. Nhưng bây giờ nhìn lại, sự việc cũng không đơn giản như vậy, anh không để ý, nhưng người đàn ông này thì ngược lại chủ động trêu chọc tới anh. Cũng tốt, đã như vậy thì không bằng để cho chuyện này kết thúc một cách triệt để luôn.

Vẻ mặt rất bình tĩnh đặt điện thoại di động xuống, sự đau lòng từ đáy lòng cũng từ từ giảm đi.

Cho dù người đàn ông này đã xen vào trong cuộc đời cô mấy năm thì thế nào? Tần Ngu là của anh, anh sẽ không dễ dàng buông tay cô ra như vậy nữa, sẽ không bao giờ.

Thu hồi lại ánh mắt, lau tóc mấy cái, rồi lặng lẽ đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Còn Chưa Kết Hôn?

Thấy ngoài cửa có người đến, trên mặt Tống Mạc không sóng không gió, không có bất kỳ kinh ngạc, tựa hồ sớm đã đoán được, người đàn ông này sẽ tìm đến hắn.

Thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt nhìn chằm chằm người đàn ông sắc mặt thanh tuyển ôn hòa lại mơ hồ mang theo một cỗ lạnh lùng không hợp mấy giây, không nói một lời nghiêng người.

Hứa Giang Nam nhìn Tống Mạc vài lần, bộ dáng phá lệ xa cách, người đàn ông này, đúng là ưu tú, vóc người lỗi lạc, cộng thêm khí chất thanh cao bẩm sinh, điều đó làm cho không người nào có thể xem nhẹ hào quang, anh, tựa hồ so với trong tưởng tượng của Hứa Giang Nam còn muốn ưu tú, còn muốn chói mắt hơn.

Phút chốc, mím môi, không biến sắc thu hồi ánh mắt, Tống Mạc bước vào nhà.

Mặc kệ người đàn ông này có nhiều ưu tú, anh cũng sẽ không lùi bước.

Không khí yên tĩnh thật giống như dòng nước lưu động dừng lại, trên ghế sa lon, hai người ngồi cách nhau một khoảng, đều có thân hình cao lớn rắn rỏi, đều làm cho vô số phụ nữ mê muội khuôn mặt anh tuấn này.

Một cỗ cảm giác tinh tế, vô hình tràn ra ở giữa hai người, cái loại mơ hồ đó, toán loạn, như tia chớp hết sức căng thẳng, cho dù là người mù, cũng có thể cảm nhận được.

Vú Trương bưng nước trà đến, liền lặng lẽ trở về phòng.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Sau khi Hứa Giang Nam trầm mặc một lúc, liền dẫn đầu phá vỡ không gian yên tĩnh cơ hồ làm người khác hít thở không thông.

Ánh mắt như mặt hồ mùa đông kết băng lạnh lùng rơi vào gò má Tống Mạc, người đàn ông đoan chính khẽ nhấp tách trà, mắt thâm thúy khép hờ, thoạt nhìn phá lệ không đếm xỉa tới.

Lặng im mấy giây, mười ngón tay đan xen, nói ngay vào điểm chính, "Tống tiên sinh, hôm nay tôi đến mục đích rất đơn giản -- hy vọng về sau anh đừng dây dưa với vị hôn thê của tôi nữa."

Ba chữ vị hôn thê, nói thật tự nhiên thanh thản, cố ý tăng thêm giọng điệu, giọng nói bất thiện, tựa hồ đang tuyên thệ chủ quyền của mình.

Tống Mạc vẫn bộ dáng lười nhác như cũ, giống như không có để lời nói của Hứa Giang Nam ở trong lòng, cái miệng lẳng lặng nhấp trà, khóe mắt ẩn trong hơi nước, khẽ bốc lên, lộ ra một cỗ ngang ngược khinh thường.

Một lát sau, làm như đang rất đắn đo, lơ đãng ngước mắt, ánh mắt không lạnh không nhạt rơi vào gò má Hứa Giang Nam, "Vị hôn thê là còn chưa kết hôn sao?"

Hứa Giang Nam hơi ngẩn ra, người đàn ông này trả lời thật khác so với dự đoán của anh.

Còn không có đợi anh phục hồi tinh thần lại, liền nghe được giọng nói sâu kín của Tống Mạc, "Nếu đã không có kết hôn, vì cái gì tôi không thể dây dưa?"

Ngoái đầu nhìn lại, liền chứng kiến ngón tay thon dài của người đàn ông chụp ở trên tách trà, ngón tay gõ gõ, bộ dáng kia, mười phần khinh thường.

Ngón trỏ đan xen nắm thật chặt, sắc mặt luôn ôn hòa lại mơ hồ mang theo một cỗ giận dỗi, "Không nghĩ tới tổng giám đốc Tống thị trong truyền thuyết mạnh mẽ vang dội chính là một người không biết xấu hổ như vậy."

Ngón tay của Tống Mạc chụp ở trên tách trà ngừng lại, ngước mắt liếc Hứa Giang Nam, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt kia, thoạt nhìn rất kiêu căng, một giây sau, liền nghe anh mở miệng, "Theo đuổi người phụ nữ mình thích, có cái gì không biết xấu hổ."

Người phụ nữ mình thích, lúc nói ra mấy chữ này, tim Tống Mạc không hiểu sao căng lên một tý, khẽ rung động, rõ ràng anh rất kháng cự, nhưng mở miệng lại tự nhiên như vậy.

Mà mấy chữ này rơi vào trong lỗ tai Hứa Giang Nam, lại là một hương vị khác.

Có người ngấp nghé Tiểu Ngu Nhi của anh, anh không cho phép.

Ánh mắt càng lạnh lùng hơn, thẳng tắp nhìn về phía Tống Mạc, "Xem ra ý của Tống tiên sinh, là nhất định phải đoạt người phụ nữ của tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Xuân Tâm Nảy Mầm

Tống Mạc không lên tiếng, nhưng mà nhìn bộ dạng của Tống Mạc thì cũng hiểu được ý tứ của anh ta.

"Được, đã như vậy thì chúng ta hãy cạnh tranh công bằng đi."

Tống Mạc dựa người lên ghế sofa, cúi đầu đáp lại một tiếng, "Ừ." Giống như là giọng nói phát ra từ mũi.

Nghe được câu trả lời của anh, Hứa Giang Nam đứng dậy, cầm đồ mà Tần Ngu bỏ quên lên, bước đi không hề dừng lại. Ddienn damn leie quyýdon

Tống Mạc không có thói quen tiễn người khác, chỉ lạnh nhạt nhìn theo hướng người đàn ông đi ra, đôi mắt đen nhánh sâu thăm thẳm.

Đi tới trước cửa thì thấy Hứa Giang Nam dừng bước chân lại, đầu cũng không ngoảnh lại chỉ thấy giọng nói của anh truyền tới, "Tống Mạc, tôi sẽ không buông tay, trừ phi tôi chết."

Giọng nói chắc chắc, ánh mắt Tống Mạc khẽ nhìn xuống, liền nhìn thấy bàn tay anh nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên nhìn rất rõ ràng.

Ôi, người đàn ông này thật là rất si tình, nhưng mà bất hạnh thay, anh đối với Tần Ngu cũng là tình thế bắt buộc. Ddienn damn leie quyýdon

Khóe mắt nhướn lên, vẻ mặt càng trở nên kiêu căng đứng dậy, cúi đầu lên tiếng, "Vậy thì tôi sẽ mỏi mắt mong chờ."

--- ----

Khi Tần Ngu tỉnh lại, đã là buổi trưa.

Ở bên trong cánh cửa, vẫn có mùi thức ăn bay vào, bụng của Tần Ngu khẽ kêu lên hai tiếng.

Xốc chăn lên, bước xuống giường, lê đôi dép đi vào phòng khách, mùi thơm của thức ăn càng trở nên thơm nức, theo mùi thơm tìm tới phòng bếp, thì thấy bóng dáng của một người đàn ông cao lớn đang đeo tạp dề, bận rộn dưới ánh mắt trời, hình ảnh này nhìn có chút mắc cười.

Tần Ngu hấp tấp chạy tới kéo kéo cái tạp dề ở bên hông của Hứa Giang Nam, mặt mày cong cong ngửa đầu lên nhìn anh "Hứa Giang Nam, sao anh lại đeo chiếc tạp dề này của em chứ, nhìn giống như mụ gái già vậy."

Hứa Giang Nam cúi xuống nhìn lại chiếc tạp dề in hình hoạt hoạ hellokity, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Anh đeo cái này, em nhìn cảm thấy anh xấu như vậy sao." Ddienn damn leie quyýdon

Nhìn nụ cười trên mặt của Hứa Giang Nam, trong đầu Tần Ngu lại không có tương lai chợt lóe lên một gương mặt tuấn tú khác, cô không khỏi liên tưởng, nếu như cô nói những lời này với Tống Mạc, người đàn ông kia lại bày ra một tư thế cao ngạo tự đại cho cô nhìn, sẽ không biết xấu hổ mà nói ra một câu: "Cô không biết là cho dù tôi mặc cái gì cũng đều rất đẹp trai sao?"

Suy nghĩ như vậy, không nhịn được mà nở một nụ cười trên môi, trong ánh mặt trời, đôi mắt của cô sáng rực như vàng. Ddienn damn leie quyýdon

Hứa Giang Nam lấy một tay ra đưa lên đỉnh đầu của Tần Ngu xoa xoa một cái, "Nghĩ chuyện gì mà có thể cười rực rỡ như vậy."

Tần Ngu mới hoàn hồn, trong lòng đột nhiên có chút chột dạ, cô lại có thể ở ngay trước mặt Hứa Giang Nam, mà trong lòng lại nghĩ tới một người đàn ông khác.

Ánh mắt loé lên chút ảo não, có chút bối rối nói ra một câu "Không có gì, cơm cũng đã chín rồi, em đi gọi Tần Lãng ra ăn cơm."

Lại cứ như vậy mà trốn khỏi phòng bếp.

Hứa Giang Nam nhìn bóng lưng của Tần Ngu đi khỏi, vẻ mặt tươi cười dần dần thu lại, mới vừa rồi rất rõ ràng anh đã nhìn thấy vẻ ảo não loé lên trong mắt cô.

Cô thất thần lúc ở cùng với anh, là cô đang suy nghĩ chuyện khác hay là suy nghĩ về người đàn ông khác.

Vẻ mất mát từng chút từng chút lan toả ra.

--- ----

Tần Ngu dựa vào cửa phòng của Tần Lãng, người còn có chút đứng không vững, trái tim đang đập thình thịch.

Đưa tay vuốt ngực một cái, đến cuối cùng là cô đang bị làm sao vậy?

Tần Lãng nhìn thấy bộ dạng này của cô, từ trên giường lục tục bò xuống, hai tay vòng ra trước ngực, vẻ mặt rất kiêu ngạo nhìn cô, vẻ mặt non nớt, cùng với vẻ mặt của Tống Mạc quả thực có bộ dạng rất giống nhau, khẽ mở miệng, "Mẹ, tại sao mẹ lại đứng đây xuân tâm nảy mầm, mặt đỏ lên như vậy?"

Xuân tâm nảy mầm... Tần Ngu sờ sờ mặt của mình, cô thực biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Mặt của cô lại đỏ lên như mông khỉ sao?

Giữa lúc không biết làm sao, lại nghe được giọng nói non nớt trẻ con vang lên một lần nữa, "Mẹ, con rất đói bụng, mẹ có thể chờ một lát nữa lại tiếp tục xuân tâm nảy mầm hay không?"

Tần Ngu hoàn hồn, trừng mắt nhìn bộ dạng Tần Lãng chu môi bất mãn, thì một tay xách Tần Lãng lên, "Ôi, con là đồ ranh con, còn biết xuân tâm nảy mầm sao!"

"Mẹ, mẹ quá thô lỗ rồi." Tần Lãng giãy giụa.

"Câm miệng, lại nói lung tung nữa thì hôm nay chỉ có thể ăn cà rốt thôi."

"Mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Biện Pháp Phòng Tránh

Lúc ăn cơm, thần sắc của Hứa Giang Nam đã khôi phục bình thường, đứng ở trước bàn cơm bận rộn, áo len màu trắng cao cổ nổi bật thân hình cao lớn, vai rộng eo hẹp cao ngất mê người, mà trên khuôn mặt bạch hi của anh, tươi cười ôn hòa mà thanh dật.

Một bữa cơm ăn thật ấm áp.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Giang Nam đến công ty, Tần Lãng trở về phòng ngủ làm bài tập, Tần Ngu bưng một ly nước làm ổ ở trên ghế sofa buồn chán chết xem ti vi, trong phòng khách, chợt vang lên tiếng chuông điện thoại di động vang dội.

"Chủ nhân, kẻ vô dụng kia lại gửi tin tới!"

Tiếng chuông quen thuộc như thế, Tần Ngu mày chau, nhìn xung quanh phòng khách một vòng, nhưng cũng không tìm thấy điện thoại di động của cô.

Cực kỳ đúng lúc, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, lần này Tần Ngu chú ý tới, thanh âm kia, hình như là đến từ... Giá áo?

Từ trên ghế salon đi xuống, lê dép đi đến trước giá áo, sờ loạn một hồi, cuối cùng, thế nhưng ngoài ý muốn tìm được điện thoại di động của cô ở trong túi áo khoác ngoài màu đen của Hứa Giang Nam.

Tần Ngu quệt miệng lầm bầm vài câu, tại sao điện thoại di động của cô lại chạy vào trong túi của Hứa Giang Nam...

Lấy điện thoại di động ra, trượt ra, một loạt tin nhắn hiện lên.

Hứa Giang Nam , Cố Uyển Uyển, ba mẹ...

Hai tin nhắn vừa rồi, là Cố Uyển Uyển gửi tới, thoạt nhìn hình như rất gấp gáp, tin thứ nhất là: Tiểu Ngu Tử, Tiểu Ngu Tử, có chuyện lớn rồi! Tin thứ hai: Này, chạy đi đâu rồi, thấy rồi thì mau hiện thân!

Chuyện lớn... Ánh mắt Tần Ngu rơi vào dòng chữ hào hùng trên màn hình, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh mơ hồ tối hôm qua trước khi cô hoàn toàn mất đi ý thức, trong ghế lô, cả người Cố Uyển Uyển áp vào một người đàn ông rồi cùng rời đi.

Trong lòng thất kinh, không thể nào...

Nhanh chóng bấm gọi cho Cố Uyển Uyển.

Rất nhanh, đầu kia điện thoại có giọng nữ cao vút truyền đến, "Này, sao giờ này cậu mới nghe điện thoại hả, làm bà cô này sốt ruột muốn chết!"

"Mình mới vừa tỉnh dậy, mới vừa thấy tin nhắn của cậu." Tần Ngu kéo kéo đôi môi, "Cậu nói chuyện lớn chắc không phải là cái kia đi..."

Đầu kia điện thoại huyên náo một hồi, Tần Ngu nghe thấy tiếng giày cao gót gõ vào mặt đất, một hồi lâu Cố Uyển Uyển cũng không lên tiếng nữa, ngược lại có vài tiếng thở truyền đến.

Một lát sau, tiếng thở biến thành tiếng nước chảy, tiếp theo nữa, chính là giọng nói đè thấp của Cố Uyển Uyển, "Tiểu Ngu Tử, mình xong rồi, mình ngủ với một người đàn ông!"

Tần Ngu sững sờ, ngây người mấy giây, mới mở miệng hỏi, "Không phải người kia là học trưởng sao? Ngủ thì ngủ, không phải cậu vẫn muốn gả cho hắn sao?"

"Cọng lông học trưởng nha, mình ngủ lầm người, người mình ngủ chính là Nhị thiếu gia xí nghiệp Cố thị!" Mới từ khách sạn trốn ra được, cô liền lên mạng tra xét tin tức có liên quan đến Cố Thành, điều tra xong, xém chút nữa dọa bay linh hồn nhỏ bé của cô.

Nhị thiếu gia xí nghiệp Cố thị... Tần Ngu nghiêng đầu nghĩ, đây chính là nhà giàu có hàng thật giá thật nha.

"Đương nhiên cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là người đàn ông này lại còn nói ngày khác muốn tới tìm mình!" Tần Ngu còn chưa có đáp lời, liền nghe thấy Cố Uyển Uyển ném thêm một trái bom nữa.

Đương nhiên, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, khẳng định cảm thấy đây là chuyện tốt, đây chính là thiếu gia nhà giàu có nha, lại tìm cô là có ý gì? Đó là vừa ý cô nha! Không nói đến ngày sau hắn có thể cưới cô hay không, coi như là không thân phận gì ở lại bên cạnh hắn, chỉ sợ cũng cầu còn không được chuyện may mắn này nha.

Nhưng mà, thật bất hạnh, chuyện như vậy lại rơi xuống trên đầu Cố Uyển Uyển, người này cực kỳ chán ghét loại phụ nữ bám víu thiếu gia nhà giàu có nha.

Kể từ sau khi chứng kiến Tần Ngu bị Tống Mạc cầm thú vứt bỏ, Cố Uyển Uyển đã cảm thấy, thiếu gia nhà giàu có không tốt lành gì, dạo này, người giàu có lại có nhiều nam cặn bã, nhà giàu có lại có nhiều cầm thú. Hơn nữa, tục ngữ nói rất hay, đàn ông dễ dàng ngủ, nhà giàu có khó gả, sau lưng mỗi nhà giàu, đều có một cái mẹ chồng âm hiểm, thiếu gia nhà giàu có, cô rất chướng mắt.

Tần Ngu tâm run rẩy, như thế rất tốt, thật không biết là phúc hay là họa.

Ổn định tinh thần, mở miệng, "Cậu khoan gấp đã, mình hỏi cậu, tối hôm qua, hai người có phòng tránh không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Tiếp Xúc Thân Mật

Ổn định lại tâm trạng rồi mở miệng nói, "Trước tiên cậu đừng có nóng vội, mình hỏi cậu, tối hôm qua, hai người có dùng biện pháp phòng ngừa nào không?"

"Biện pháp phòng ngừa? Tối qua mình đã uống say đến mức mơ màng luôn rồi, cơ bản cái gì xảy ra mình cũng không biết, toi rồi, tiểu Ngu Tử, cậu nói … có phải mình đã dính bầu rồi không?" Ngồi trên bồn cầu ở toilet, cả người Cố Uyển Uyển đều có cảm giác không ổn, bởi vì cô còn nhớ mang máng là tối hôm qua, người đàn ông kia cũng không mang bao.

Tần Ngu nhíu nhíu mày, con nhỏ ngu ngốc này …

"Gì chứ, trước hết cậu đừng có vội, cậu đi mua một vỉ thuốc tránh thai về uống đã. Còn về phần người đàn ông kia, binh tới thì tướng đỡ, nước tới thì đất chặn, chờ khi nào anh ta tìm tới tận nhà, thì lại tính tiếp." Tần Ngu suy nghĩ một chút rồi quyết định như vậy. Tình hình bây giờ chỉ có thể uống thuốc thôi, tuy là uống thuốc thì không tốt cho cơ thể, nhưng nếu lỡ để cho dính bầu rồi lại nạo thai thì có thể còn gây thương tổn lớn hơn rất nhiều so với việc uống thuốc.

Đầu bên kia không lên tiếng, lại còn truyền tới tiếng mở cửa, Tần Ngu cũng không để ý, đang chuẩn bị an ủi trái tim như thuỷ tinh của Cố Uyển Uyển một chút vì đã trải qua một chuyện đáng sợ như vậy, thì đầu bên kia cũng đã nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ còn lại tiếng tút tút vang lên.

Tần Ngu bỏ điện thoại di động xuống, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào điện thoại di động mấy giây, ôi trời, con nhỏ này, chưa gì mà đã nhanh chóng cúp điện thoại rồi.

Bĩu môi một cái, hướng quay trở về ghế sofa, thả cả người xuống làm tổ trong ghế sofa, giơ điện thoại lên xem có tin nhắn hay cuộc gọi nào nữa không.

Lúc về nhà Hứa Giang Nam không cần hỏi gì, cô đã giải thích rõ ràng với anh mọi chuyện phát sinh tối qua, nói đến đây Tần Ngu chợt nhớ tới, sáng nay lúc ăn cơm Hứa Giang Nam có hỏi cô tối qua cô ngủ ở đâu, cô ừ hử một lúc rồi nói dối là ở trong phòng trong nhà bố mẹ. Không phải cô cố ý lừa gạt anh, nhưng mà cô không thể nói cho anh biết là cô ngủ qua đêm ở nhà Tống Mạc được, tuy là tối qua cô và Tống Mạc cũng không có phát sinh tiếp xúc thân mật, nhưng mà … Lúc này chuyện cô ở lại nhà Tống Mạc cũng không tiện nói ra.

Chuyện tiếp xúc thân mật... Trong đầu Tần Ngu đột nhiên hiện lên hình ảnh sáng sớm hôm nay, ánh nắng tràn vào cả căn phòng, hai tay cô ôm trên cổ của người đàn ông, là một người đàn ông rất rắn chắc, cơ ngực rất rõ ràng lộ ra trong ánh mặt trời khiến cho người ta tưởng tượng ra đủ các loại sắc thái mỹ lệ…

Nhiệt độ kia rất nóng cho tới bây giờ lửa nóng đó dường như vẫn còn sót lại trên cánh tay của cô, vẫn còn tản ra khí nóng.

Gò má chợt đỏ ửng và nóng bừng lên.

Lúc ý thức được mình đang suy nghĩ cái gì, trong lòng Tần Ngu chợt cảm thấy buồn bực.

Gì chứ...

Tại sao lại nhớ tới người đàn ông này.

Đè nén lại suy nghĩ ở trong đầu, một lần nữa lại tập trung sự chú ý lên chiếc điện thoại di động, bấm xem các cuộc gọi trong điện thoại, suy nghĩ một lát, nổi hứng lên muốn gọi điện thoại về cho ba mẹ.

Nội dung cuộc nói chuyện cũng dông dài giống như mấy tháng trước, chủ đề bất biến vẫn là thúc giục cô kết hôn, Tần Ngu vừa nghe vừa trả lời qua loa lấy lệ, trong lòng cảm thấy khó chịu, bộ dạng của cô như hoa như ngọc còn sợ không ái chịu lấy hay sao mà khi nào cũng giục tới giục lui giục tới phát mệt luôn.

Thật vất vả mới cúp được điện thoại, Tần Ngu có chút muốn chặt cái tay đi, suy nghĩ cái gì mà lại gọi điện thoại về cho ba mẹ của cô chứ, sau này tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa, thật là, có thể trốn được thì cứ trốn, bây giờ cô căn bản căn bản vẫn chưa chuẩn bị sẵn sang để đón mùa xuân thứ hai.

Cô cảm nhận được, giữa cô và Hứa Giang Nam vẫn còn chút khoảng cách.

Xem hết cuộc gọi trong điện thoại, rồi xem tới phần tin nhắn.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy một tin nhắn gửi tới cho Hứa Giang Nam, thời gian là mấy giờ trước.

Mấy giờ trước, cô không hề chạm vào cái điện thoại mà.

Cau mày lại, tò mò mở tin nhắn ra.

Mở ra thấy một tin nhắn hiện lên: Túi xách và điện thoại di động của Tần Ngu đang ở trong tay tôi, có thời gian tới lấy giúp cho cô ấy, địa chỉ là số bảy mươi hai đường Vân Sơn, Tống Mạc.

Tống Mạc, người gửi tin nhắn là Tống Mạc!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tâm Loạn Như Ma

Trong lòng Tần Ngu kinh ngạc, chỉ thiếu từ trên ghế salon lăn xuống đất.

Con mẹ nó, đến tột cùng cô đã bỏ lỡ cái gì! Vì cái gì Tống Mạc lại gửi tin nhắn này cho Hứa Giang Nam!

Nhìn mấy chữ trên màn hình " Di động cùng túi xách của Tần Ngu đang ở nhà tôi", Tần Ngu cắn cắn môi dưới, không nhịn được nói tục, mẹ kiếp!

Tống Mạc này, chỉ sợ thiên hạ không bất loạn sao? Lại gửi tin nhắn như vậy cho Hứa Giang Nam, như vậy là đang khiêu khích đó, người đàn ông này, muốn nháo gì đây!

Chợt tia chớp xẹt qua đầu, trong đầu nhớ lại chuỗi sự tình một lần nữa, cô uống rượu say, để quên túi xách và điện thoại ở nhà Tống Mạc, Tống Mạc gửi tin nhắn cho Hứa Giang Nam, mà mới vừa rồi, cô tìm thấy điện thoại của mình trong túi Hứa Giang Nam, cho nên bây giờ, Hứa Giang Nam đã đến nhà Tống Mạc, hơn nữa mang về điện thoại di động cùng túi xách của cô, mà hết thảy tối hôm qua, Hứa Giang Nam đã biết rõ toàn bộ rồi sao?

Nghĩ đến như vậy, Tần Ngu tiếp tục u mê...

Hứa Giang Nam biết rõ cô lừa anh, nên khổ sở cùng thương tâm cỡ nào, mà vừa mới ở trên bàn cơm, anh lại như không có việc gì, anh, thất vọng với cô rồi đi? Cô, làm anh thương tâm rồi sao?

Rõ ràng cô không muốn giữa bọn họ có khoảng cách, nhưng vẫn làm cho sự tình biến thành cái dạng này.

Chao ôi. . . . .

Thở dài một hơi, Tần Ngu dúi đầu vào trong đầu gối, tâm loạn như ma.

Thời gian dài như vậy, cô thủy chung đều thuyết phục chính mình d'd'lqd tiếp nhận Hứa Giang Nam, thuyết phục chính mình yêu Hứa Giang Nam một lần nữa, giống như tám năm trước vậy, khắc cốt ghi tâm, đến chết cũng không đổi, như thế, cô liền có thể nghe theo lòng của mình, gả cho Hứa Giang Nam, từ đó nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già, nhưng cho tới bây giờ, cô không thể không thừa nhận, chỗ sâu nhất dưới đáy lòng, cô vẫn luôn kháng cự Hứa Giang Nam, kháng cự anh thân mật, kháng cự anh thật lòng, cô cùng Hứa Giang Nam trong lúc đó, thật giống như cách một đạo không nhìn thấy bình phong che chở, sờ không được, bỏ không được.

Cô biết rõ, Hứa Giang Nam là lựa chọn tốt nhất, anh ôn nhu như nước, anh tuấn tiền nhiều, anh yêu cô như mệnh, * vô cùng sâu nặng, anh nguyện ý xem đứa bé của cô cùng người khác trở thành con trai thân sinh của anh, anh nguyện ý mỗi ngày dậy sớm nấu ăn cho cô, anh không chê cô thô lỗ bừa bãi, anh dung túng tất cả tùy hứng khóc lóc om sòm của cô, anh nâng cô ở lòng bàn tay, che chở cẩn thận như vậy, người đàn ông như vậy, trên đời tìm không thấy người thứ hai như vậy, cô không có lý do gì không gả, chỉ là, chẳng biết tại sao, cô lại có chút sợ hãi, lúc đối mặt với anh, lúc nào cô cũng muốn tránh.

Trong đầu có ý niệm mơ hồ toán loạn, làm như lập tức sẽ chui từ dưới đất lên ra, chẳng lẽ cô khác thường như vậy là vì...

Đáy lòng chấn động, nhanh chóng đuổi cái ý nghĩ này ra khỏi đầu óc, này quá thái quá, không thể nào.

Bất quá, không nói đến cô có cảm giác gì với người đàn ông này, chuyện ngày hôm nay, ngược lại thoát không khỏi liên quan đến hắn, người khởi xướng chuyện này, không thể nghi ngờ chính là người đàn ông này, chỉ là, đến tột người đàn ông này đang có ý nghĩ gì? Tại sao phải hết sức đảo loạn cuộc sống sắp đi vào yên bình này của cô?

Nhìn hai chữ Tống Mạc trong điện thoại.

Nhìn chằm chằm hai chữ kia, trong lòng lại mơ hồ trồi lên một cảm giác căng thẳng, ngay cả di động nắm trong lòng bàn tay, giống như nóng bỏng lên, không biết sao, lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cú điện thoại này, cô gọi hay là không gọi đây?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chuyện Nhàm Chán

Cú điện thoại này, cô nên gọi hay không gọi đây?

Trong lòng vẫn còn đang chần chừ, nhưng tay đã không khống chế được mà bấm gọi cho người đàn ông kia rồi.

Nhưng mà mới đổ hai hồi chuông, thì đầu bên kia đã nối thông, muốn cúp cũng không kịp nữa.

Trong lòng Tần Ngu tự mắng cái tay của mình hai tiếng, đưa điện thoại di động kề lên trước lỗ tai.

Giọng nói của người đàn ông nhẹ nhàng ấm áp rất dễ nghe như tiếng đàn violon truyền tới từ trong điện thoại, "Chuyện gì?" Kể cả tiếng hít thở đều lọt vào tai của Tần Ngu, không hiểu sao có cảm giác nóng rực, giống như hơi thở của người đàn ông xuyên qua chiếc điện thoại di động thổi vào mặt cô, đôi má trắng nõn của cô khẽ nóng lên.

Vốn là đang hừng hực khí thế, sau khi nghe giọng nói của người đàn ông xong trở nên ỉu xìu.

Ở trên ghế sofa đột nhiên có chút nóng lòng đứng ngồi không yên đứng dậy, im lặng mấy giây, chưa kịp suy nghĩ kỹ đã lỡ miệng nói ra một câu, "Anh nói cho Hứa Giang Nam biết tối ngày hôm qua tôi ngủ qua đêm với anh sao?"

Lời này vừa nói ra, Tần Ngu ngây ngốc một chút, một giây sau, liền hận không thể ngay lập tức cắn đứt đầu lưỡi của mình, tại sao lại không khống chế được mà hỏi ra một câu như vậy, bây giờ thì hay rồi, người đàn ông chết tiệt kia sẽ nhân cơ hội này mà sỉ nhục cô một trận cho mà xem.

Bên kia đầu điện thoại, Tống Mạc đang nghe Hứa Văn báo cáo lại công việc, nghe thấy lời nói này của Tần Ngu, đôi mắt vốn đang lạnh lẽo như băng hiện lên chút vui vẻ, giống như hoà tan hết một lớp băng, vô cùng thâm trầm, lại cứ như vậy hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Hứa Văn vô cùng kinh ngạc.

Một giây sau, lại nghe thấy Tống Mạc sâu xa nói một câu, "Tối hôm qua tôi không ngủ với cô."

Buổi tối, ngủ, mấy chữ mấu chốt như thế này, bất cứ người nào nghe được, sợ là cũng chỉ có thể tưởng tượng ra một loạt hình ảnh kiều diễm ướt át hạn chế người xem.

Hứa Văn kinh ngạc, có biến rồi.

Những năm gần đây, ở bên người của Tống Mạc chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào, ngày nào cũng làm việc tới tận khuya, cuồng công việc, người khác không biết nhưng cô lại biết rất rõ ràng.

Mà bây giờ, chính miệng của Boss nhà mình lại rất tự nhiên nói ra một câu như vậy trước mặt cô, lại có vẻ mặt như vậy, giọng nói như vậy, xem ra bên cạnh Boss sẽ rất nhanh xuất hiện người phụ nữ. Dđienn damn leie quyýdon

Trong lòng có chút hưng phấn, chỉ cần bên cạnh Boss có người phụ nữ, thì sẽ dành một phần thời gian ở bên canh người đó, thời gian làm việc sẽ giảm bớt đi tương đối, cô cũng có chút thời gian để nói chuyện yêu đương.

Tần Ngu cầm điện thoại di động, gò má càng nóng bừng lên, dù đang gọi điện thoại, nhưng cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của người đàn ông kia khi nói ra những lời này. Dđienn damn leie quyýdon

Không khí mờ ám như có như không, lặng lẽ lan tràn ra.

Thời gian qua cô nhanh mồm nhanh miệng, cũng không biết nên phản ứng lại như thế nào, im lặng mấy giây, sau đó mới tiếp tục nói, "À, hỏi sai rồi, tôi muốn hỏi Tống tiên sinh một chút, vì sao lại nhắn tin nhắn như vậy cho vị hôn phu của tôi?" Cố gắng khiến cho giọng nói của mình bình tĩnh giống như bình thường.

"Không để cho Hứa Giang Nam tới nhà của tôi lấy đồ của cô, chẳng lẽ ý của cô là muốn tôi tự mình đem đồ tới nhà cô để trả sao? Ồ, xin lỗi, tôi không có nhiều thời gian để làm chuyện nhàm chán như vậy." Giọng nói của người đàn ông rất trôi chảy dễ nghe, nói một câu đương nhiên. Dđienn damn leie quyýdon

Tần Ngu liền giật mình.

Sao cô lại cảm thấy, lời nói của Tống Mạc hết sức có đạo lý, khiến cho cô không thể phản bác lại.

Hứa Giang Nam tự mình đi lấy, so với chuyện người đàn ông này đưa tới nhà quả thực là tốt hơn nhiều, nhưng mà, cô cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp lắm, giống như cô bị sa vào bẫy mà người đàn ông này thiết kế, vì sao cô lại cảm thấy điện thoại di động và giỏ xách để ở nhà Tống Mạc là anh ta cố tình gây ra, sau đó anh ta cố tình gửi tin nhắn cho Hứa Giang Nam.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn.

Trong lòng, cũng rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thiếu Nhi Không Nên Nghe

Cúp điện thoại, Tần Ngu còn chút thẫn thờ.

Người đàn ông bên kia điện thoại, cũng đã khôi phục bình thường, để điện thoại di động xuống, một tay đặt lên bàn, một tay tùy ý đặt trên bắp đùi gõ gõ, thần sắc tự nhiên vô cùng, không thấy chút nào quẫn bách, căn bản không cảm thấy việc công khai thảo luận cuộc sống riêng tư của mình với nữ csp61 dưới có cái gì không ổn, ánh mắt nhàn nhạt, đen bóng, rơi vào trên người Hứa Văn, mở môi, "Tiếp tục."

Hứa Văn nghe theo, thật tự nhiên nhìn Tống Mạc, "Theo tư liệu tôi điều tra ra được, khách sạn Danh Thắng là một chuỗi khách sạn, ở nhiều thành phố khác cũng có chi nhánh, mà ở thành phố S, vừa mới khai trương, kinh doanh cũng không tệ lắm..."

Người đàn ông lẳng lặng nghe, thần sắc nghiêm túc, một đôi tròng mắt, sâu không thấy đáy.

Ánh đèn rực rỡ, trăng trong như nước, bóng đêm như sương.

Trong phòng d[d[l[qd khách, Tần Ngu sớm đã chuẩn bị một bàn lớn thức ăn ngon, chuẩn bị thỉnh tội.

Cô nghĩ, nếu cô đã quyết định cùng Hứa Giang Nam chung sống, vậy nên cũng muốn thẳng thắn với anh, dù rằng, lần này thẳng thắn có chút chậm trễ, tóm lại so với việc giữa hai người có ngăn cách còn tốt hơn.

Hứa Giang Nam vượt qua khí lạnh ngoài trời trở về.

Vừa mở cửa, Tần Ngu liền nhu thuận chào đón, cúi người cất kỹ dép, lại tiếp nhận cặp công văn từ trong tay của hắn, bộ dáng cười nhẹ nhàng tay chân chịu khó, mười phần nịnh nọt.

Hứa Giang Nam xuyên qua bóng dáng bận rộn của cô nhìn thấy thức ăn đầy ắp trên bàn ăn, tản ra mùi thơm mê người, khóe môi khẽ cong.

Vừa mới cởi áo khoác ngoài xuống, liền nghe thấy giọng nói mềm mại của Tần Ngu truyền đến, "Anh Giang Nam, mau, tới dùng cơm."

Hứa Giang Nam chân trước ngồi xuống bàn ăn, Tần Ngu chân sau liền bưng ly nước nóng đưa tới, "Uống ngụm nước nóng trước, tránh khí lạnh vào người."

Hứa Giang Nam đưa tay tiếp nhận, liền thấy Tần Ngu dùng con ngươi đen bóng nhìn anh, đáy mắt trắng đen rõ ràng, sáng thần kỳ, giống như rơi vào chấm nhỏ đêm khuya vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim Hứa Giang Nam giống như bị ánh mắt của cô níu lấy, khẽ nóng lên, bóng dáng của cô, quá mức mê người.

Muốn kéo cô sít sao vào trong ngực, cũng muốn cảm thụ cánh môi ngọt mềm trơn mượt của cô, lại nhớ tới trước khi cô như có như không tránh né, đến cùng vẫn là cực lực khống chế bản thân, lẳng lặng nhìn cô mấy giây, như vậy thôi.

Chuyện tình cảm, không gấp được.

Rủ xuống con mắt nhẹ nhấp một ngụm nước, ôn hòa hơi nóng rực nhìn về phía Tần Ngu, "Hôm nay sao lại muốn nấu cơm vậy, mặt trời mọc từ đằng tây sao?" Mặc dù đã đoán được dụng ý của Tần Ngu, vẫn nhịn không được trêu ghẹo một câu.

Tần Ngu trả lời có thứ tự, "Em là vị hôn thê ôn nhu hiền lành, những thứ này đều là bổn phận của em, trước kia không có thời gian, hôm nay không phải vừa vặn là chủ nhật sao, liền làm."

"Anh uống mấy ngụm nước nữa đi, em đi gọi Tần Lãng ăn cơm."

———

Ăn cơm xong, Tần Ngu dẫn đầu đứng lên, sống chết muốn rửa chén, một bộ dáng hi sinh không cho phép tranh giành.

Hứa Giang Nam liền thuận theo cô, không có rửa chén, ở trong phòng khách bồi Tần Lãng xem ti vi.

Chuyện thứ nhất Tần Ngu rửa chén xong đi ra, chính là đuổi Tần Lãng trở về phòng, đề tài khuya hôm nay thiếu nhi không nên xem, không thể cho Tần Lãng nghe.

Tần Lãng thập phần không tình nguyện dùng ánh mắt nhỏ ưu oán trừng Tần Ngu rất lâu, cuối cùng vẫn khuất phục bởi võ lực của Tần Ngu, sau đó ngoan ngoãn cầm lấy máy tính bảng trở về phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng kín lại.

Sắc mặt Tần Ngu lập tức biến đổi, cười như hoa đứng lại bên người Hứa Giang Nam, đưa tay đặt trên vai Hứa Giang Nam, ra sức mát xa thập phần, trong miệng vẫn không quên nói chút ít lời nói đáng yêu, "Hôm nay mệt muốn chết rồi, em xoa bóp cho anh, tay nghề này, em chính là vì anh mà cố ý học đó."

Không ấn được mấy giây, bàn tay, lại đột nhiên bị Hứa Giang Nam nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Vừa Lòng Đẹp Ý

Chưa xoa bóp được mấy cái, tay đột nhiên bị Hứa Giang Nam nắm lấy.

Không thể nghi ngờ tay của người đàn ông rất to, dường như bao bọc hết bàn tay của cô, lòng bàn tay của anh ấm áp, khô ráo, lại cứ như vậy nhẹ nhàng đặt lên bàn tay hơi lạnh của cô, thậm chí cô có thể sâu sắc cảm nhận được những đường vân trong lòng bàn tay của anh, xoa ở trên mu tay của cô, có một loại cảm giác mềm mịn, làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Trong lòng chấn động, bàn tay để ở chỗ đó, cử động cũng không được, mà không động cũng không được, có chút lúng túng.

Hứa Giang Nam cũng chưa làm quá mức liền dừng lại, kéo tay của cô, kéo cô từ trên đỉnh đầu của anh vòng qua một bên ngã lên ghế sofa "Đừng có xoa bóp nữa, ngồi xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em."

Vẻ mặt của Hứa Giang Nam rất nghiêm túc, Tần Ngu ngẩn người, liền thuận theo ngồi xuống, cùng lúc đó, cũng rút tay mình về.

Nhẹ nhàng hít một hơi, chuyện gì cần tới thì cuối cùng cũng tới.

Bàn tay mảnh mai mềm mại trong tay chợt bị rút ra, trong lòng của Hứa Giang Nam khẽ rùng mình, không lên tiếng, nhưng mà trong đôi mắt xinh đẹp kia vốn đang sáng lấp lánh bỗng tối đi một chút.

Trên ghế sa lon, hai người bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách từng chút sát lại gần, Tần Ngu có chút không được tự nhiên, muốn lui về phía sau nhưng lại cảm thấy, né tránh như vậy có chút không ổn, cô đã quyết định muốn cùng Hứa Giang Nam ở cùng một chỗ rồi, vậy thì sau này sẽ không tránh khỏi hành động thân mật thậm chí còn hơn như vậy nữa, bây giờ, không bằng coi như làm sớm hơn một chút?

Huống chi, hôm nay là cô muốn nhận tội, làm theo ý của Hứa Giang Nam có phải sẽ tốt hơn một chút không? Theo như trực giác của cô, Hứa Giang Nam thích được tiếp xúc thân mật với cô.

Suy nghĩ một hồi, liền ngồi yên không động đậy.

Nhanh chóng mở miệng trước, "Em cũng có chuyện muốn nói với anh, vậy thì để cho em nói trước đi."

Hứa Giang Nam im lặng nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú như được vẽ ra vậy, vẫn luôn mang theo nụ cười ôn hoà và bình tĩnh, "Được."

Ít nhiều gì cũng có chút thấp thỏm, dù sao, chuyện này cũng do cô làm hết sức quá đáng.

Vặn vặn ngón tay, đôi mắt cụp xuống suy nghĩ mấy giây, sau đó ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói một câu: "Thật xin lỗi."

Hứa Giang Nam không lên tiếng, cứ như vậy nhìn cô, dưới ánh đèn lông mi rất dài của cô nhẹ nhàng kích động, mà trong đáy mắt ẩn giấu sự kích động nho nhỏ kia, lộ ra chút tia sáng ấy náy.

Ba chữ đơn giản như vậy, lại khiến cho trong lòng anh như bị quặn thắt lại, sự đau lòng lặng lẽ lan tràn ra.

Thì ra quá yêu một người lại có cảm giác như thế, ngay cả khi cô có một hành động rất nhỏ cũng đủ khiến cho anh bị đánh cho tơi bời.

Vẻ mặt ôn nhu không chút để ý.

Nhìn vẻ mặt biến hoá của Hứa Giang Nam, trong lòng Tần Ngu tự cho mình một chút khen ngợi, thái độ nhận sai hết sức thành khẩn, không sai, cơ bản đã lấy được thắng lợi ban đầu.

Suy nghĩ một lát, lại một lần nữa mở miệng, lần này, chủ động xích lại khoác lên cánh tay của Hứa Giang Nam, "Anh Giang Nam, em biết chuyện lần này là em làm không đúng, nhưng không phải em cố ý muốn lừa gạt anh, chẳng qua là em không muốn... Khiến cho trong lòng anh cảm thấy không thoải mái, em có thể cam đoan với anh, đêm hôm đó, giữa em và anh ta không phát sinh chuyện gì cả, thật mà, anh Giang Nam, anh hãy tha thứ cho em có được không?" Giải thích xong liền dụi dụi đầu vào cánh tay của Hứa Giang Nam, ngước mặt lên, dùng đôi mắt to tròn đen láy sáng ngời nhìn người đàn ông bên cạnh, một dạng vô cùng nịnh nọt, thoạt nhìn rất lanh lợi và đáng yêu.

Gò má mềm mại của người phụ nữ nhẹ nhàng dụi dụi trên cổ áo của anh, cách một lớp vải vóc, nhưng vẫn nóng bỏng, chỗ bị cô cọ sát giống như bị bắt lửa, mà ánh mắt của cô sinh động sáng ngời, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh, giống như muốn nhìn thấu trong lòng của anh, lại thêm cái miệng của cô hơi chu ra, mềm mại đỏ thắm, thêm hơi thở ấm áp phả ra, quét qua da anh, loại cảm giác này, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng quét vào trái tim anh, trêu chọc anh.

Tâm của anh, đột nhiên mềm nhũn ra, rối tinh rối mù.

Cứ như vậy thuận theo, trong lòng anh cảm thấy thật thoả mãn, dường như muốn không kìm nén được dục vọng.

Anh nhìn cô xinh đẹp động lòng người như vậy, có chút vừa lòng đẹp ý.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Anh nhìn cô xinh đẹp động lòng người như vậy, không thể kiềm lòng.

Đúng vậy là không thể kiềm lòng.

Chậm rãi cúi đầu, tay chống trên ghế sa lon bên cạnh cô, hôn xuống.

Phát giác được hơi thở đột nhiên tiến gần cùng gương mặt tuấn tú không ngừng phóng đại của anh, đột nhiên tâm của Tần Ngu khẽ run lên, đầu ngón tay, phát lạnh. Mà tay của cô, ở hai bên người nắm thành quyền.

Trong lòng chỉ tồn tại một ý niệm, muốn tránh, cô muốn tránh.

Biết rất rõ ràng, cô nên thử cố gắng đi tiếp thu, lại như xưa không cách nào lừa mình dối người.

Đáy lòng của cô đang không ngừng kêu gào, khẩn cầu, xuất hiện một kỳ tích, ví dụ như, đột nhiên Tần Lãng từ trong phòng chạy ra, cắt đứt tình cảnh thoạt nhìn tựa như không còn cách nào tránh khỏi này, hay là, điện thoại di động của Hứa Giang Nam hoặc là của cô, đột nhiên vang lên.

Đáng tiếc, cũng không có.

Mà trong lúc cô hoảng loạn này, động d'd"l;q[d tác của Hứa Giang Nam chưa từng dừng lại, anh đến gần, chậm rãi đến gần, hơi thở quen thuộc, ấm áp như ánh mặt trời, vây quanh cô.

Dưới ánh đèn, gò má của anh thanh tú mà mông lung, tay của anh nhẹ nhàng nắm vai của cô, cái trán chậm rãi dựa vào trên trán của cô, chóp mũi, từ từ gần sát chóp mũi, môi mỏng, gần trong gang tấc.

Hai người bọn họ đã vô cùng đến gần, gần đến mức Tần Ngu hô hấp gian nan, toàn bộ đều là hơi thở nhàn nhạt của anh, như gió mát, anh nhắm mắt lại, giống như một giây sau sẽ hôn xuống.

Tần Ngu vẫn luôn mở to mắt, như thú nhỏ bị kinh hãi, không biết làm sao nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt.

Đúng là vẫn không có cách nào thuyết phục chính mình, đi thừa nhận.

Giây cuối cùng, khẽ nghiêng đầu, tránh khỏi nụ hôn của anh.

Môi mỏng của Hứa Giang Nam, cuối cùng chỉ chạm vào gò má của cô, thật nhẹ nhàng.

Không có mềm mại như trong tưởng tượng.

Nhất thời hoảng hốt, Hứa Giang Nam nhíu mày, mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp lẳng lặng nhìn người phụ nữ trốn ở trong lòng mình, cô cụp mặt xuống, cất giấu cảm xúc kháng cự.

Giờ khắc này, bọn họ dán gần như vậy.

Nhưng mà, trong phút chốc, anh cảm thấy giữa bọn họ, xa như vậy, Hứa Giang Nam nghĩ như vậy.

Rất lâu, không nói một lời từ bên mặt Tần Ngu rút khỏi, ánh mắt mất mác nhàn nhạt, đáy lòng, tự an ủi chính mình một câu, cũng may, Tần Ngu cự tuyệt, không triệt để như vậy, cũng may, cô khiến anh hôn mặt cô.

Về sau, anh sẽ từ từ, chiếm đoạt tất cả của cô, trái tim cô, đến người của cô, không phải sao?

Áp lực bên cạnh bỗng nhiên biến mất, Tần Ngu mới ngồi thẳng lên, hơi có vẻ co quắp, nhích người một chút tránh Hứa Giang Nam, mà áp lực liên tục xoay quanh ở trên đỉnh đầu, dần dần tản đi.

Trong không khí ái muội, còn chưa tản đi, vẫn trôi lơ lửng như cũ ở mỗi góc phòng, tựa hồ, ánh sáng trên đỉnh đầu, đều nhiễm lên ý vị không rõ.

Không gian lúng túng, không khí như dừng lại.

Tần Ngu giả bộ bình tĩnh, tim lại nhảy thình thịch, ở đây, có quá nhiều suy nghĩ dây dưa, không biết nói sao, cảm giác kia, là áy náy, là khó xử, hay là, may mắn?

Một hồi lâu, hai bên đều trầm mặc, bầu không khí mới chậm rãi bình thường trở lại.

Một lần nữa trên mặt Tần Ngu mang theo tươi cười, cũng không dám gần Hứa Giang Nam nữa, sợ phát sinh cục diện không thể khống chế vừa rồi nữa, cách một khoảng, cố làm ra vẻ thoải mái nói ra một câu, "Lại còn sử dụng mỹ nhân kế nha, bỏ qua cho em lần này đi." Trêu chọc cười, là điều nàng am hiểu nhất.

Hứa Giang Nam cũng không nói gì, nhìn thẳng cô, ánh mắt kia, yên tĩnh, ôn hòa, thâm thúy, từ trong ánh mắt d[dlq[d của anh, Tần Ngu thấy rõ ràng, là thâm tình.

Đột nhiên, cánh tay anh nhấc lên, giữ tay của cô lại, lần này, mười ngón tay đan xen, phương thức thân mật nhất.

Trong lòng Tần Ngu khẽ run lên, nhìn thấy Hứa Giang Nam bình tĩnh mà ôn nhu nhìn cô, trong đôi mắt kia, có quá nhiều lời nói.

Mà cuối cùng, rơi vào bên tai cô, là giọng nói thong thả trầm thấp của anh, "Tần Ngu, chúng ta kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Yêu Anh Như Lúc Ban Đầu.

Mà cuối cùng, rơi vào tai của cô là giọng nói bình tĩnh và nhẹ nhàng của anh, "Tần Ngu, chúng ta kết hôn đi."

Tần Ngu, chúng ta kết hôn đi.

Anh nói, chúng ta kết hôn đi.

Tần Ngu lại im lặng.

Nếu như quay trở lại tám năm về trước, Hứa Giang Nam ngồi trước mặt cô, nắm lấy tay của cô nói một câu như vậy, thì cho dù biết rõ là núi đao biển lửa, biết rõ là phải trôi dạt khắp nơi, cô nhất định cũng sẽ không chút quan tâm nào mà đồng ý với anh ngay lập tức.

Đáng tiếc, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã qua tám năm, cô không còn là cô gái yêu anh đến mức không thoát ra được năm đó, lời của anh, mặc dù vẫn khiến cho lòng của cô rung động, nhưng lại không thể khiến cho cô có dũng khí gạt hết tất cả chỉ để gả cho anh.

Nói cho cùng, tám năm này, đã thay đổi rất nhiều thứ.

Nói cho cùng, cô cũng không yêu anh nhiều như trong tưởng tượng.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy nặng nề, nguyên nhân là do hai chữ kết hôn ở trước mặt này, cô không thể không nghĩ tới sẽ gả cho anh, cũng không phải là không có kế hoạch sau này sẽ cùng sống chung một chỗ với anh, nhưng mà, muốn và làm vĩnh viễn là hai việc khác nhau. Cô cho là mình đã có thể tiếp nhận anh, nhưng bây giờ mới phát hiện ra chuyện này cũng chỉ là cô tự cho là mình đúng thôi.

Bởi vì khi anh nói ra những lời này, đáy lòng của cô, không phải vui mừng nhảy nhót mà là mờ mịt thậm chí là thẫn thờ.

Cô rất rõ ràng.

Cho nên, giờ phút này, cô chần chừ.

Như vậy thì hôn nhân, đến cuối cùng có phải là kết quả mà cô muốn hay không?

Giọng nói của Hứa Giang Nam lại một lần nữa vang lên bên tai của cô, lúc này đây không phải là dịu dàng mà là mang theo một chút cố chấp bá đạo, "Kết hôn với anh, là lý do duy nhất để anh tha thứ cho em."

Mỗi một người đàn ông, ở trước mặt người phụ nữ mình yêu, lúc nào cũng có một chút cố chấp bá đạo như vậy.

Từ đáy lòng của anh cũng không muốn dùng phương thức này để ép cô đưa ra quyết định, nhưng cũng thân bất do kỷ.

Anh đã trở lại một thời gian lâu như vậy rồi, nhưng trái tim của Tần Ngu lại không một lần nữa trở lại trên người anh, anh không sợ Tống Mạc dòm ngó người phụ nữ anh yêu, điều anh lo sợ chính là, cô nguyện ý để cho người đàn ông khác dòm ngó.

Ngày đó Tống Mạc nói những lời đó, khiến cho đầu óc anh có chút không tập trung, tương lai có quá nhiều chuyện có thể thay đổi, mà anh cũng không nắm chắc được mọi mặt, cho nên chỉ có thể lấy phương thức này để đem cô ở lại trong thế giới của mình.

Chỉ cần kết hôn, cô sẽ là của anh, đến lúc đó còn cả một quãng thời gian dài gắn bó, một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho trong lòng cô chỉ có một mình anh.

Tần Ngu chỉ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hứa Giang Nam một cái, sau đó lại im lặng và im lặng.

Lần đầu tiên cô thấy Hứa Giang Nam cố chấp và quyết đoán như vậy, cho nên cô rất kinh ngạc, mà khi cô ngẩng đầu nhìn thì vẻ mặt của anh đã dịu dàng bình thường trở lại.

Vị thiếu niên ngây ngô kia đã trưởng thành có bộ dạng thành thục như vậy, anh có đủ khả năng gánh vác, có đầy đủ điều kiện để cho cô gả cho anh, làm phu nhân Hứa của anh.

Mà có nguyện ý hay không, tất cả đều do cô.

Con mắt cụp xuống, lâm vào suy tư.

Vấn đề này đã vô cùng cấp bách, hôm nay cô nhất định phải đưa ra đáp án, hoặc là kết hôn, hoặc là tách ra.

Cô đối với Hứa Giang Nam, trước giờ vẫn có cảm tình, nhưng mà phần cảm tình này, còn chưa tới mức khiến cho cô lựa chọn nguyện ý cùng với anh đi hết quãng đời còn lại.

Nhưng cô vẫn còn thời gian, còn có sức lực đi tìm người thích hợp trở thành người một nhà, sau đó chung đụng, yêu đương, lại xác định là có nắm tay nhau hay không, không, cô không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Tần Lãng sẽ lớn lên rất nhanh, mà cô không tin là còn có thể gặp được một người đàn ông còn có thể yêu cô hơn Hứa Giang Nam.

Không khéo lúc đó đã qua một đời rồi.

Đời người dài đằng đẵng, trên thế gian rộng lớn như vậy, có bao nhiêu người có thể gặp được một người mình thật lòng yêu thương để dắt tay nhau đi hết cuộc đời, cô gặp được Hứa Giang Nam đã là vận may của cô rồi.

Nghĩ lại, đời người cũng không dài hơn, thôi thì cứ chấp nhận cũng được.

Nói không chừng, có một ngày, cô cũng có thể yêu anh như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đã Lâu Không Gặp

Ban đêm, trăng sáng sao thưa.

Tần Ngu nằm ngay ngắn trên giường lớn, trong lòng nói không nên lời.

Nghĩ đến lúc trước mình ma xui quỷ khiến gật đầu, đồng ý với Hứa Giang Nam, bây giờ lại có chút ít phiền muộn.

Lời đồng ý này? Thế nhưng nhanh như vậy cô sẽ phải nghênh đón mùa xuân thứ hai của mình, cuộc sống này, có đôi khi thật là kỳ diệu không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, cô cảm thấy, mọi chuyện chưa đủ hoàn hảo, chuyện này không đầu không đuôi, tới có chút đột nhiên, nhất thời cô vẫn chưa tiêu hóa được.

Trong lòng rối bời, không biết sao, cảm giác rất lạ, cảm thấy tim có chút khó chịu không thông.

Giằng co rất lâu, không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, sờ điện thoại di động.

———

Cố Uyển Uyển đẩy cửa đi vào một tiệm thuốc.

Bóng đêm yên tĩnh, người trong hiệu thuốc cũng không có ít như trong tưởng tượng của cô, ngược lại, còn là rất nhiều.

Mùa này, chính là cao điểm cảm mạo, người mua thuốc, tự nhiên không thiếu cô chỉ biết thân thể mình rất khỏe, ít khi cảm mạo, liền cho rằng người khác cũng cũng như cô, thân thể khỏe mạnh, có thể chống đỡ được trận cảm cúm này, cho nên tính sai điểm này.

Nện giày cao gót đi vào, suy nghĩ cách chen vào đám đông, tìm đúng cơ hội, một phen nhào tới mua thứ đó đến tay.

Nhưng mà, trời không chiều lòng người, người ra ra vào vào liên tục nối liền không dứt.

Cố Uyển Uyển xuyên qua đám đông, tìm cơ hội, nói đúng hơn là giết thời gian.

Người bên cạnh đều là bộ dáng bệnh tật, áo khoác ngoài bó chặt, duy chỉ có một mình cô, dáng người nhẹ nhàng, không có việc gì, như là đang đi mua nước tương.

Bình thường người đi mua nước tương sẽ không gây chú ý lớn, dù sao, tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, không có quá nhiều thời gian đi quan tâm chuyện của người khác, nếu đổi lại là mỹ nữ, vậy thì không giống nhau, bất cứ lúc nào chỗ nào, người tướng mạo mỹ lệ, mặc kệ làm cái gì, lúc nào cũng làm người khác chú ý, huống chi, bộ dáng Cố Uyển Uyển nhàn nhã, cùng đám người vội vàng mà mệt nhọc, không hợp nhau, có không ít người thỉnh thoảng nhìn về phía cô.

Cố Uyển Uyển cực kỳ không kiên nhẫn, sau hai mươi phút tính toán không có kết quả lại thành công dẫn tới sự chú ý của mọi người, đáy lòng nhịn không được nói tục một câu. Mẹ, mua thuốc mang thai lại bị người ta dòm ngó!

Vốn là cô định trực tiếp ở trong bệnh viện lấy thuốc, dù sao trong bệnh viện đều là người quen, cô thình lình cầm một hộp thuốc tránh thai, khó tránh khỏi lúng túng, còn nữa, bí mật trong bệnh viện đều khó giữ nếu nhiều người biết, truyền ra ngoài nói bóng nói gió, cô cũng đừng nghĩ ở bệnh viện chờ đợi, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đến tiệm thuốc bên này.

Bên này cách nhà trọ cô tương đối gần, lại là khu vực phồn thịnh, tiệm thuốc này có chất lượng cao, cô cho rằng, lượng người đến sẽ ít một chút, dù sao, những người bình dân sẽ chọn những cửa hàng thông thường, đáng tiếc, cô nghĩ lầm rồi, sống ở nơi này đều là người có tiền, ai quan tâm tiền nhiều hay ít, nếu là chữa bệnh, tự nhiên sử dụng thuốc tốt nhất, cho nên, trong tiệm thuốc lượng người đến cũng không trong phạm vi cô tính toán.

Thứ cô cần mua quá mức riêng tư, nhiều người như vậy, cô cũng không muốn nhiều người đi hỏi thăm, dù sao, da mặt của cô rất mỏng, căn bản không cách nào bình tĩnh tự nhiên trước bao người, mặt không đổi sắc nói ra ba chữ thuốc tránh thai dược, thế cho nên, hơn nửa giờ, ngay cả thuốc tránh thai cô cũng không nhìn thấy.

Lại mè nheo chừng mười phút đồng hồ, ngược lại người ít đi không ít, tiệm thuốc to như vậy, trống trải hẳn ra.

Trong đám người, người bán hàng liếc một cái nhìn đến cô, là một phụ nữ hơn ba mươi, liếc nhìn cô một cái, một cách tự nhiên hỏi một câu, "Cô gái, cô muốn mua thuốc gì?"

Cố Uyển Uyển liếc mắt nhìn bốn phía, không có người chú ý cô, lập tức lanh lợi tới gần.

Còn chưa mở miệng, sau lưng, truyền đến một trận tiếng bước chân trầm ổn, sau đó, là một giọng nói trầm thấp, mơ hồ có tiếng cười của đàn ông, nhàn nhạt rơi vào bên tai của cô, "Này, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Bị Bệnh Ở Đâu?

Còn chưa kịp mở miệng, ở sau lưng truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp sau đó lơ đãng vang lên một giọng nói, một giọng nam mơ hồ còn kèm theo một nụ cười, nhẹ nhàng rơi vào bên tai cô, "Này, đã lâu không gặp."

Giọng nói này vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng không thể nghi ngờ là nó rất dễ nghe, trong lòng Cố Uyển Uyển nhói lên một cái, theo bản năng khẽ quay đầu lại nhìn.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền ngây ngẩn cả người.

Bên cạnh là người đàn ông cao lớn rắn chắc, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, bộ đồ vest màu đen, còn đeo một chiếc cà vạt màu xanh đậm, đi giày tây nhìn rất khôi ngô tuấn tú, hai tay anh bỏ trong túi quần, lại rảnh rỗi như vậy, thong thả và nhàn hạ đứng bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi môi mỏng khẽ cong, mà bên trong đôi mắt xếch chứa đựng một nụ cười bướng bỉnh và lười biếng.

Đây không phải là... Người đàn ông tối qua hay sao?

Trong lòng Cố Uyển Uyển chấn động, nếu như cô nhớ không lầm, ngày hôm qua, cô rõ ràng đã biểu hiện ra khí phách ngang ngược của mình đối với tên công tử nhà giàu vô cùng điên khùng này rồi mà, ồ, cô còn rất sắc bén mà mắng anh một câu, "Đồ ngựa đực."

Bị sét đánh trúng sẽ có cảm giác gì, Cố Uyển Uyển cảm thấy, chính là cảm giác ngay lúc này.

Vì vậy, sau khi sững sờ vài giây, cô không nói hai lời, liền cất bước bỏ chạy.

Nhưng mà, có vài người, không phải là cô muốn trốn là có thể trốn được.

Vang lên ở sau lưng là giọng nói cao vút của người phụ nữ bán hàng, "Chao ôi, cô gái, cô không mua thuốc nữa à?" Cánh tay của Cố Uyển Uyển, bị một lực không nhỏ chụp được, hơn nữa còn lôi trở lại.

Cố Uyển Uyển kinh hô một tiếng "A!" Cả người liên rơi vào trong một cái ôm ấm áp và rắn chắc.

Bởi vì do cô đang chạy, nên cô đưa lưng về phía người đàn ông, vì vậy lúc đó lưng của cô liền dán sát vào bộ ngực của người đàn ông, mà người đàn ông thì một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay nắm ở bên hông của cô, đem cô giam cầm sít sao trong phạm vi của anh ta, khoảng cách gần như vậy, gần đến mức cô có thể nghe được nhịp tim đang đập của anh, "Bịch bịch, bịch bịch…." Từng tiếng từng tiếng lọt vào màng nhĩ của cô.

Thân hình người đàn ông cao gầy và hơi lạnh, bây giờ anh ta khẽ cúi đầu, cái cằm vừa vặn rơi vào vành tai của Cố Uyển Uyển, cả hơi thở của anh ta cũng đều phả tới, tư thế như vậy, quá mức ái muội, mà hơi thở nóng rực của anh ra, cũng khiến cho trong lòng cô rối loạn, sắc mặt của cô liền hiện lên một tầng màu hồng.

Mà người đàn ông, cũng không định buông cô ra, cứ duy trì tư thế như vậy khẽ mở miệng, "Em bị bệnh?" Mà ngón tay cái của anh ta như có như không vuốt ve cổ tay của cô, một lần lại một lần, sao lại có cảm giác giống như ở đây …. Trêu chọc khiêu gợi cô.

Rõ ràng là một câu quan tâm hết sức bình thường, nhưng lọt vào tai của Cố Uyển Uyển, lại không giống như vậy mà còn ẩn ý thêm một ý tứ khác.

Người đàn ông nói thì thầm, lại thêm những lời nói này, đều khiến cho lòng của Cố Uyển Uyển khẽ nhộn nhạo, mặt trong nháy mắt trở nên đỏ ửng, ngay cả ở cổ cũng ửng lên một lớp màu đỏ.

Bốn phương tám hướng đều có những ánh mắt bắn tới, tuấn nam mỹ nữ, lại là hình ảnh như vậy, hấp dẫn tất cả những con mắt.

Cố Uyển Uyển hậu tri hậu giác phát hiện ra xung quanh có điều khác thường, trong lòng chấn động, bỗng nhiên mới phục hồi lại tinh thần.

Đưa tay lên muốn đẩy người đàn ông ra, sức lực của Cố Thành lớn hơn của Cố Uyển Uyển rất nhiều, nên tất nhiên là sẽ không nhúc nhích, nhưng mà vẻ mặt lẳng lặng nhìn chằm chằm Cố Uyển Uyển, sắc mặt trầm tĩnh như nước, "Nói cho tôi biết, em bị bệnh ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Cố Uyển Uyển không chút nào muốn ở chỗ này lấy như vậy mất mặt tư thế thảo luận vấn đề này.

Đưa lưng về phía người đàn ông, lạnh lùng nói ra một câu, "Buông ra!" Nói giỡn đi, cô là cô gái tùy tiện bị đàn ông đùa giỡn trước mặt mọi người sao?

Bị cô không đếm xỉa, sắc mặt Cố Thành trầm xuống vài phần, lại cố ý dùng sức, dán chặt thân thể cô vào trong ngực của anh.

Cố Uyển Uyển nhíu mày, người đàn ông này...

Một giây sau, không muốn tiếp tục lại cùng Cố Thành dây dưa, nâng giày cao gót lên, dùng sức giẫm nát bàn chân người đàn ông kia.

Từ trước đến nay giày cao gót vốn là vũ khí sắc bén, một chiêu này của Cố Uyển Uyển lại không khiến cô không biến sắc, xét về độ mạnh yếu, đó chính là ngoan độc.

Như cô đoán, người đàn ông ở sau đau đớn kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn khẽ lay động, bàn tay lại chụp ở cổ tay cùng eo thon của cô, cũng thuận thế buông ra.

Cố Uyển Uyển lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực người đàn ông.

Đắc ý nhướn mày ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy người kia bởi vì đau nhức mà khuôn mặt vặn vẹo ẩn nhẫn, trên gương mặt ửng đỏ, vui vẻ tung bay.

Có chút khinh thường cười nhạo một tiếng, thu hồi ánh mắt, nện giày cao gót nghênh ngang rời đi.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, hắn dám làm con thiêu thân, dĩ nhiên cô sẽ có biện pháp gặp chiêu phá chiêu.

———

"Thiếu gia, sao ngài lại đi trêu chọc người phụ nữ thô lỗ như vậy?" Bên trong xe, lái xe trẻ tuổi nhíu mày quan sát từ trong kính chiếu hậu người đàn ông sắc mặt ẩn nhẫn đang nhắm mắt dựa vào ghế sau.

Đến bây giờ hắn còn nhớ rõ, mới vừa rồi, trước mắt bao nhiêu người đỡ thiếu gia nhà mình từ tiệm thuốc đi ra, còn có, bên trong xe, thiếu gia cởi giày lộ ra bàn chân sưng đỏ.

Cố Thành không có mở mắt ra, chỉ là không vui nhíu mày, "Câm miệng, chạy theo cô ta!"

Người phụ nữ này, chuyện hôm nay, anh sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy đâu!

Xe chậm rãi chạy theo ở trong màn đêm, một đen một trắng, một trước một sau.

Trăng trong như nước, cũng không biết đã qua bao lâu.

Sau khi chậm rãi quẹo vào cua, BMW mini màu trắng phía trước ngừng lại.

Lái xe quay đầu lại nhìn Cố Thành, "Thiếu gia, cô ta dừng lại.”

Cố Thành ngước mắt liếc nhìn phía truớc, một đôi mắt so với bóng đêm ngoài cửa xe còn muốn đen nhánh hơn, không rõ ý tứ phun ra một câu, "Ừ." Thấp giống như là hừ từ trong lỗ mũi ra.

"Vậy chúng ta?" Lái xe có chút dự không hiểu ý của Cố Thành, chưa từng thấy thiếu gia quan tâm cô gái nào như vậy.

"Chạy qua." Ánh mắt của Cố Thành thủy chung rơi vào chiếc xe mini màu trắng phía trước, chỉ thấy cửa xe kia từ từ mở ra, Cố Uyển Uyển xuống xe, dưới ánh trăng, dáng người thướt tha, đảo mắt, liền mang theo túi xách đi vào cửa hàng ven đường.

Màu đen Hummer đỗ vào chỗ trống bên cạnh xe BMW mini màu trắng, Cố Thành nhẹ nhanh xuống xe, lái xe kinh hô một tiếng, "Thiếu gia, bàn chân của ngài..."

Cố Thành cũng không quay đầu lại, bước đi nhanh như gió, không thấy điểm nào giống chân bị thương, đi ngang qua chỗ tài xế ngồi, nhàn nhạt ném xuống một câu, "Tôi không sao, ở chỗ này chờ."

Dầu gì anh cũng là một người đàn ông, một ít vết thương nhỏ này tính là cái gì.

———

Đêm, mười giờ rưỡi.

Trong hiệu thuốc, người cũng không nhiều, người mua thuốc nhanh tay lấy thuốc. Cố Uyển Uyển chỉ đợi năm phút, liền không còn ai.

Cô chậm rãi tiến lên, hơi có chút ngượng ngùng đánh giá dược phẩm trong quầy, gãi gãi mi tâm, "Có cái kia hay không, cái kia..."

Ba chữ thuốc tránh thai kia, rõ ràng đã xoay quanh đầu lưỡi cô vô số lần, giờ phút nguy cấp này, lại phun không ra.

Dì bán thuốc có kinh nghiệm hành nghề phong phú, nhìn thấy vẻ mặt quẫn bách của Cố Uyển Uyển, hơi ngẩn ra, liền đoán được nhu cầu của cô.

Trên mặt lộ ra một nụ cười, cúi người, nhanh chóng từ trong quầy hàng lấy ra một hộp thuốc, trực tiếp bày ra trước mắt Cố Uyển Uyển.

Cố Uyển Uyển rủ con mắt xuống nhìn, liền u mê.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Anh Muốn Xác Định.

Chẳng lẽ trên mặt của cô viết mấy chữ tôi mang thai sao? Vì sao lại lấy đúng thuốc tránh thai?

Có chút khó khăn nhìn cô bán hàng, đang muốn lấy thứ đó mang về, lại thoáng nhìn, có một bàn tay cầm lấy cái hộp kia, một bàn tay rất đẹp và thon dài.

Vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn sang, thì thoáng nhìn thấy người đang ông có vẻ mặt lạnh nhạt đang cầm cái hộp xem cẩn thận, giữa lông mày, có chút vui vẻ quen thuộc tràn ra.

Mẹ kiếp, tay Cố Uyển Uyển nắm thành quyền, con mẹ nó thực sự là oan gia ngõ hẹp mà!

Khớp ngón tay của người đàn ông hiện lên rõ ràng đang gõ gõ lên cái hộp, ngước mắt lên, trong đôi mắt kia hình như phảng phất có chút không vui từ xa nhìn tới, rơi vào gò má của Cố Uyển Uyển, "Thì ra cái em muốn mua chính là cái này?" Trong giọng nói kèm theo một chút chế nhạo.

Cố Uyển Uyển trừng mắt nhìn người đàn ông một cái, sắc mặt rất thối, tại sao lại trước mặt mọi người nói với cô chuyện này chứ! Người đàn ông này không cảm thấy mất mặt sao!

Hai tay bỏ trong túi quần, cũng không nhìn về phía người đàn ông, ánh mắt trực tiếp nhìn vào trên người cô bán hàng, "Thật ngại quá, không phải cháu lấy cái này."

Dứt lời, xoay người, trong lòng thầm mắng một câu, mẹ nó chỉ mua thuốc tránh thai thôi mà cũng khó như vậy sao!

Sau lưng, trong bóng đêm lại truyền đến giọng nói ôn hoà của người đàn ông, vẫn là kèm theo một nụ cười, "Tôi nghĩ nếu như em mang thai thì tôi có quyền được biết." dfien ddn lie qiu doon

Cố Uyển Uyển dừng bước chân lại, mang thai? A...

Đôi mắt đen láu nhẹ nhàng đảo đi đảo lại, giữa lông mày lộ và nét vui vẻ và giảo hoạt, nếu người đàn ông này nhắc tới chuyện mang thai, cô cũng không ngại nói cho anh ta biết rõ ràng, cô, có chết cũng không muốn sinh con cho loại công tử phóng đãng như anh ta. dfien ddn lie qiu doon

Nhẹ nhàng xoay người, hất cằm lên ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông.

Khẽ nhìn vào quầy hàng, rất tự nhiên và thoải mái mở miệng, "Xin chào, lấy cho cháu một hộp thuốc tránh thai."

Chưa từng có người nào đi mua thuốc tránh thai mà lại nói năng có khí phách như vậy, giống như là sợ người khác không biết, tất cả mọi người ở đây đều bị cô gái thoạt nhìn rất cao quý xinh đẹp này làm cho sợ ngây người ra.

Lông mày Cố Thành cau lại, người phụ nữ này, là muốn đánh vào mặt mũi của anh.

Một lát sau, Cố Uyển Uyển đã quay người trở lại đứng ở bên cạnh anh ta, khoé môi khẽ cong lên, đôi mắt xinh đẹp khẽ đánh giá anh ta, rõ ràng là động tác rất đơn giản tuỳ ý nhưng lại lộ ra hương vị phong tình vạn chủng. Cánh tay giơ lên nhẹ nhàng nắm lấy cái cà vạt của người đàn ông, chậm rãi tới gần, tựa vào đầu vai của người đàn ông, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nói, "Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, Cố tiên sinh, hy vọng từ nay về sau, đừng có không biết tốt xấu mà quấn quít lấy tôi, dù sao cũng phải có mức độ, không phải sao?"

Cố Thành lặng im, nghiêng mặt qua, đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ, đó là ánh mắt rất liều lĩnh không sợ hãi, đó là ánh mắt cương quyết coi trời bằng vung, đó là ánh mắt có thể từ từ khơi dậy dục vọng muốn chinh phục của bất kỳ người đàn ông nào.

Có mức độ sao? Anh không cảm thấy như vậy.

Người phụ nữ đã nhanh chóng rời ra xa.

Lúc hoàn hồn lại, chóp mũi chỉ còn thoang thoảng mùi thơm nhàn nhạt, nhẹ nhàng trêu chọc trong lòng anh.

Nhìn dáng người uyển uyển đang ẩn mình vào bóng đêm, trong ánh mắt đen láy của người đàn ông ẩn giấu nét cười đang dần dần lan rộng ra.

Người phụ nữ này, anh muốn xác định! điễnn dàn nên quýndon

Nhưng mà... Đứng lâu như vậy, con mẹ nó thực sự là rất đau mà.

Di chuyển cái chân, nhịn đau bước nhanh tới quầy thuốc, "Có trị thương được hay không?"

"À…. Bị giày cao gót giẫm bị thương …."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Rung Lắc

Sáng sớm mùa đông, không khí lạnh lẽo ẩm ướt, khí thở ra nhanh chóng hóa thành sương trắng trong không khí.

Tần Ngu ôm Tần Lãng nhanh chóng chui vào bên trong xe, điều hòa ấm áp, bên trong xe nhanh chóng ấm lên, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người đỏ bừng lên.

Hứa Giang Nam khởi động xe, trên sườn mặt thanh tú, luôn treo nụ cười ôn hòa, xe chạy về phía trước, ánh mặt trời ngoài cửa xe chiếu vào rơi trên mặt của anh, giống như có một tầng sóng nước chậm rãi lưu động, ôn nhu không nói nên lời.

Hôm nay, với anh mà nói, là một ngày rất đặc biệt, nếu như thuận lợi, hôm nay, anh cùng Tần Ngu sẽ chọn ngày kết hôn.

Xe thong thả tiến lên, trong xe thủy chung yên tĩnh, chỉ có âm thanh trong máy tính bảng, lời kịch của nam nữ trong phim ùn ùn vang lên.

Gần nhất Tần Lãng rất thích phim tình cảm, trở nên trầm lặng cùng lạnh lùng, không nói nhiều lời.

Mà Tần Ngu, trong khung cảnh ấm áp như vậy, theo lẽ thường buồn ngủ.

Một đường không nói gì, ngồi xe hơn hai giờ, xe dừng trước một thôn nhỏ, thôn trang nhỏ này cực kỳ mộc mạc, bầu trời màu xanh bao la thấp thoáng núi xa, đêm qua tuyết vừa mới rơi xuống, tầng tuyết hơi mỏng đọng chồng chất ở trên con đường mòn, có tốp năm tốp ba người đánh ngựa trên đường. Thôn nhỏ này còn có một cái tên cực kỳ lịch sự tao nhã, gọi là Ô Đàm Thôn.

Xe rẽ vào một lối nhỏ, con đường phía trước còn phải vượt qua một chỗ dốc nhỏ, đương nhiên, xe phải lắc lư qua lại, đầu Tần Ngu không cẩn thận đâm vào trên cửa sổ xe, rất nhẹ, cũng không đau nhức, bởi vì lúc sớm, Hứa Giang Nam đã đậy một tầng lụa mềm trên cửa sổ, phòng ngừa Tần Ngu đụng trúng đầu chảy máu.

Sau một tiếng "Thình thịch", cô ung dung tỉnh lại, xe đã đi vào một đường hẹp quanh co, chật hẹp vô cùng, Tần Ngu nhìn cảnh trí quen thuộc trước mắt, ánh mắt sáng ngời, đến rồi.

Bất quá...Còn một đoạn nữa mới đến, nhưng lại là đường đất bùn, lồi lõm đủ chỗ, nhấp nhô vô cùng.

Tần Ngu đưa tay níu cánh tay Hứa Giang Nam, ánh mắt do dự nhìn anh, "Cái kia, anh Giang Nam, anh thực muốn lái vào sao? Con đường này sẽ làm hư xe anh đó."

Cái này không phải là hù dọa người khác, lần trước có người lái Honda vào, lúc đi ra, liên tục la hét đòi phá đường này vì gầm xe của hắn đã bị hư nặng, còn ầm ĩ muốn tìm thôn trưởng lý luận, bồi thường cho hắn.

Hứa Giang Nam không dừng xe, trực tiếp chạy nhanh về phía trước.

Thỉnh thoảng Tần Ngu nghe được phía sau xe phát ra "Két --", cô run như cầy sấy, Tần Lãng ngồi trong ngực cô cũng rung lắc theo tiết tấu của con đường này.

Rung lắc trong chốc lát, một mảnh sân rộng xuất hiện ngay trước mắt, trong sân còn có một cây hoa quế đứng thẳng, đã trụi lủi, chỉ có một tầng tuyết đọng hơi mỏng che ở trên cây, thanh nhã giống như là một bức tranh thuỷ mặc.

Tần Ngu xuống xe, Tần Lãng cũng bị Tần Ngu ra lệnh để máy tính bảng xuống, sau đó bị cô thô lỗ ôm ra.

Hứa Giang Nam đã mở cóp sau xe, lấy ra không ít đồ.

Tần Ngu mang theo Tần Lãng đi xách đồ phụ, ba người, cùng nhau xách đồ đi vào.

Dáng người Tần Lãng nhẹ nhàng vô cùng, cứ việc ôm đồ, như viên đạn nhỏ vọt vào cửa nhà, không có máy tính bảng, Tần Lãng lại khôi phục bộ dáng người gặp người thích, miệng nói mật ngọt cách thật xa liền kêu lên, "Ông ngoại, bà ngoại, cháu đã trở về!"

Tần Ngu cũng nhìn vào, theo Hứa Giang Nam đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Là Ngày Nào?

Trong nhà lại đang có người ngoài ở đây.

Kỳ thật cũng không coi là người ngoài được, đó là ba mẹ của Hứa Giang Nam, hai nhà chỉ ở cách nhau mấy con phố, hôm nay lại là ngày thương lượng chuyện kết hôn của hai đứa, cho nên mới sáng sớm tinh mơ đã tới đây chờ rồi.

Tần Ngu cũng chưa chuẩn bị xong việc ra mắt ba mẹ chồng, ngay lúc mở cửa bước vào nhà, cũng giật mình run run, rồi mở to hai mắt ra cười nói một câu: "Con chào chú dì."

Kỳ thật đáy lòng của cô có chút e ngại, dù sao cô cứ như vậy, thần không biết quỷ không hay đem người con trai ưu tú nhất của bọn họ lừa gạt đi, lại còn là người phụ nữ chưa lập gia đình mà đã làm mẹ nữa, cho nên, cứ như vậy mà gặp mặt, cô vẫn có chút sợ hãi không dám đối mặt. Sợ ba mẹ của Hứa Giang Nam có vẻ mặt khó chịu, đến lúc đó lại có chút khó xử.

Nhưng mà, ngoài dự đoán, ba mẹ của Hứa Giang Nam lại cười hiền hoà với cô, còn khẽ gật đầu, xem như đáp lại lời của cô.

Cuối cùng Tần Ngu cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hứa Giang Nam làm công tác tư tưởng không tệ, đã hoàn toàn loại bỏ đi sự boăn khoăn và bất mãn trong lòng của bọn họ.

Tối hôm qua Hứa Giang Nam có nói với cô về chuyện về nhà để thương lượng việc kết hôn, trong lòng của cô vẫn còn lo lắng không yên tâm, tinh thần có chút không tập trung, suy nghĩ suốt cả một đêm, tưởng tượng ra sắc mặt của mẹ Hứa Giang Nam tái xanh chỉ tay về phía cô hét to lên, "Cút ra ngoài, họ Hứa nhà chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhận một người lẳng lơ ong bướm như vậy làm con dâu!" Tình tiết này rất quen thuộc vẫn thường diễn ra trong tiểu thuyết, nhưng mà bây giờ nhìn lại, trí tưởng tượng của cô quả thực là quá phong phú rồi.

Nhưng mà tất cả đều là công lao của Hứa Giang Nam, người đàn ông này, sao lại có thể đối xử với cô tốt như vậy, thật sự là suy nghĩ rất chu đáo, không muốn cô phải chịu một chút uỷ khuất nào.

Cùng mang đồ mua từ trên thị trấn vào phòng với Hứa Giang Nam, lúc đặt đồ xuống, Tần Ngu đưa tay ra nắm lấy tay của Hứa Giang Nam, xuất phát từ nội tâm, rất thật lòng nói với anh câu: "Cám ơn."

Hứa Giang Nam cầm lấy tay cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt rất thâm tình, hết sức chân thành, "Em là người phụ nữ của anh, làm tất cả mọi chuyện cho em là bổn phận của anh, không cần em phải nói lời cám ơn với anh."

Trong lòng Tần Ngu hơi rung động một chút, câu nói "Em là người phụ nữ của anh" kia, khiến cho cô có chút cảm động. Hứa Giang Nam rất ít khi nói những lời bá đạo như vậy, nhưng lại biểu hiện sự kiên định đối với cô như vậy.

Người đàn ông như vậy, ai có thể không động lòng?

Gò má cô nóng bừng lên, ngước mắt nhìn Hứa Giang Nam một cái, hờn dỗi nói một câu, "Ơ hay, sao tự nhiên lại nói những lời nói buồn nôn như vậy, đi thôi."

Hai người tay trong tay cùng đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Tần Lãng đang cầm một cái bánh lên vô cùng cao hứng, trong nhà Tần Ngu có cửa hàng bánh nướng lâu đời, mấy đời tương truyền, công nghệ tinh xảo, làm bánh nhân thịt vỏ mỏng, xốp giòn hương vị rất ngon, mọi người nếm thử đều khen không ngớt miệng. Tần Lãng từ tối qua tới giờ đều suy nghĩ và nằm mơ thấy bánh bột ngô.

Tần Ngu và Hứa Giang Nam ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh, ba Tần mẹ Tần, ba Hứa mẹ Hưa ngồi ở đối diện, mỗi người chiếm giữ một cái ghế sofa ngắn.

Đoán chừng là muốn thảo luận về chuyện vui này, toàn bộ trong phòng khách đều là bầu không khí vui mừng. Ở nơi này mùa đông rét lạnh, trong phòng nhỏ tràn ngập bầu không khí trong lành, rất ấm áp và hài hoà.

Điều quan trọng nhất, cũng là chuyện Tần Ngu và Hứa Giang Nam cảm thấy hứng thú nhất, không thể nghi ngờ là chuyện định ngày.

Ai ngờ, vừa mới hỏi một câu, mẹ Tần cầm lấy một ly trà, nhìn sang hai người, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc vì gả được con gái ra ngoài, một câu nói cũng nói với tinh thần rất sảng khoái, "Chuyện như vậy, năm trước mẹ đã sớm tìm thầy coi ngày, thật sự là có một ngày hoàng đạo."

Tần Ngu và Hứa Giang Nam trăm miệng một lời, "Là ngày nào?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Buông Tha Kháng Cự

"Mùng sáu tháng sau, vừa vặn trùng với ngày lễ giáng sinh."

Tháng sau...

Sắc mặt Tần Ngu khẽ chấn động, cũng quá nhanh đi.

Bất quá mẹ Tần luôn luôn là người cầm lái trong nhà, nói một không hai, nói ra giống như tát nước ra ngoài, chưa bao giờ thu hồi lại quyết định của mình, nếu cô kháng nghị, dựa theo kinh nghiệm lúc trước mà nói, là không có hiệu quả.

Nghĩ tới, cô liền bỏ qua ý kiến phản đối.

Cũng được, nếu đã là chuyện sớm muộn, sớm hai ngày, chậm trễ hai ngày có cái gì khác biệt đâu.

Ngược lại Hứa Giang Nam luôn ôn hòa, vui vẻ nhàn nhạt treo ở trên mặt, không nói gì, xem như ngầm đồng ý, nghe theo an bài.

Kế tiếp, là cùng thương lượng về hôn lễ, nào là tập tục quê nhà, cùng với hỉ phụ (rể phụ, dâu phụ), danh sách khách cần mời.

Hôn lễ cứ như vậy liền được định đoạt xong.

Dù sao cũng là thứ hai, sự vụ trong công ty khó tránh khỏi có chút nhiều, Tần Ngu cũng chỉ xin nửa ngày phép, buổi chiều còn phải đi làm, ăn cơm trưa xong, ba người liền như một trận gió vội vã rời khỏi.

———

Bóng đêm có chút rã rời, giữa màn đêm đen nhánh, treo mấy viên chấm nhỏ lẻ tẻ, lộ ra khung cảnh vắng vẻ.

Tần Ngu đã sớm làm xong cơm, đợi một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thấy Hứa Giang Nam về nhà, chắc là đang bận chuyện trong công ty, Tần Ngu cũng không có gọi điện thoại cho anh, buồn chán làm ổ ở trên ghế sofa xem ti vi.

Đột nhiên, trong không gian yên tĩnh, phát ra một âm thanh tinh tế "Két...".

Tần Ngu theo bản năng nhìn về phía cửa, thấy cửa đã sít sao đóng chặt lại, ngoái đầu nhìn lại, mới phát hiện, thì ra là do Tần Lãng đẩy cửa phòng ngủ.

Chỉ kéo ra một khe hở bé xíu, bên trong chui ra một cái đầu, nháy con mắt nhìn cô, "Mẹ, con đói bụng."

Tần Ngu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ tối.

Ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt đáng thương của Tần Lãng, mềm lòng không ít, nếu không, cho Tần Lãng ăn trước?

Đang nghĩ ngợi, ở cửa, cánh cửa kia, chậm rãi mở ra.

Thân ảnh Hứa Giang Nam xuất hiện trong tầm mắt, trên tây trang đen bóng, dường như bị nhiễm khí lạnh trong đêm, tựa hồ phủ một tầng sương trắng, mà trên khuôn mặt thanh tuyển tuấn dật của anh, trong ánh mắt lộ ra nhàn nhạt mỏi mệt.

Tần Ngu hâm nóng thức ăn lên, bưng đến trên bàn cơm, lại bưng một ly nước nóng đưa tới trong tay Hứa Giang Nam, nhàn nhạt hỏi, "Tại sao hôm nay trở về muộn như vậy?"

Hứa Giang Nam khẽ nhấp ly nước, lặng im mấy giây, lúc nhìn về phía Tần Ngu, sắc mặt cũng ôn hòa đi, giọng nói bình tĩnh mà bình thản, chỉ là xen lẫn chút khàn khàn, "Ừ, trong công ty có chút chuyện."

Tần Ngu không có hứng thú với chuyện làm ăn của Hứa Giang Nam, liền không lên tiếng.

Mấy người yên lặng ăn một bữa cơm, Hứa Giang Nam chui vào thư phòng, Tần Lãng trở về phòng ngủ, Tần Ngu rửa chén.

Thu thập xong đi ra, nhưng lại không thấy hình bóng của Hứa Giang Nam.

Đèn phòng đọc sách vẫn còn sáng, liền đến tìm.

Hứa Giang Nam lẳng lặng ngồi ở trước bàn, nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, một tay đặt ở trên bàn, một tay đặt trên tay vịn ngồi ghế, áo sơ mi trắng, quần tây dài đen, ánh sáng trên màn ảnh máy vi tính hắc lên mặt anh một tầng trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ tuấn lãng trên mặt, cũng lộ ra một tia lạnh lùng hiếm thấy, mà thần sắc của anh, vẫn luôn chuyên tâm, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe được tiếng bước chân, ngước mắt, nhìn về phía Tần Ngu, "Sao còn chưa ngủ?"

Tần Ngu bước đến, cúi người, nhìn thẳng vào mắt Hứa Giang Nam, đưa tay gõ bàn đọc sách, "Lời này cần phải hỏi anh mới đúng, tiên sinh cuồng việc."

Hứa Giang Nam nhìn bộ dáng quản gia của cô, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, đôi mắt trong suốt bóng loáng, "Còn có một chút chuyện chưa xong, anh làm xong liền đi ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đề Phòng Gắt Gao

Vô cùng mệt mỏi, Tần Ngu nằm ở trên giường, nhưng mà thời gian mới trôi qua được một chút, đã ngủ rất say rồi.

Mà cô đắm chìm trong giấc mộng trong đêm khuya dài đằng đẵng, còn Hứa Giang Nam thì vẫn ngồi trong thư phòng, bức tường màu trắng, căn phòng rộng lớn như vậy, yên lặng không một tiếng động, thân hình người đàn ông cao lớn nhìn có chút cô đơn vắng vẻ.

Ánh trăng sáng lành lạnh xuyên qua rèm cửa sổ từng chút từng chút chiếu vào căn phòng, dưới tác dụng của sinh lý, Tần Ngu không tình nguyện mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong giấc ngủ, có chút ánh trăng chiếu vào đầu vai của cô.

Giống như người mộng du vén chăn lên đi xuống giường, chui vào toilet.

Tới lúc đi ra, đi qua thư phòng, trong bóng tối yên tĩnh lại phát hiện ra bên trong cánh cửa của thư phòng có chút ánh sáng nhẹ nhẹ chiếu ra, kéo thành một vệt dài trên mặt đất.

Tần Ngu hơi ngẩn ra, Hứa Giang Nam vẫn còn chưa đi ngủ.

Đẩy cửa đi vào, ánh đèn sáng choang, khiến cho cô theo bản năng nheo mắt lại.

Mấy giây sau mới thích ứng được, vốn là đang suy nghĩ lung tung, dưới ánh đèn cũng từ từ tỉnh táo lại.

Trong tầm mắt nhìn thấy tình cảnh này, lại khiến cho cô không nhịn được mà cau mày lại.

Hứa Giang Nam vẫn ngồi chỗ đó như trước, khó có được chút nhàn hạ, áo sơ mi cởi ra hai cúc, cả người dựa vào ghế, cánh tay lười biếng để lên tay vịn, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, vẻ mặt cứ yên tĩnh như vậy, một làn khói thuốc như một lớp sương mù màu trắng lởn vởn quanh đầu ngón tay và khuôn mặt của anh, lại mang theo chút cô đơn nhè nhẹ, nhìn bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, trầm lắng, mơ hồ có thể thấy được chút mệt mỏi.

Đương nhiên, cái này cũng không đến mức Tần Ngu nhăn trán nhíu mày, điều thật sự khiến cho cô đau lòng đó là cái gạt tàn trước mặt anh cắm đầy tàn thuốc lá, và cái ly kia đã lạnh ngắt, đã không còn mùi cafe nữa.

Trong đêm khuya vắng vẻ như vậy, cô ở trong chăm ấm ngủ yên bình như vậy, còn anh lại cô đơn ngồi một mình trong thư phòng, từng làn khói rồi lại từng làn khói nhả ra.

Hứa Giang Nam tự nhiên nhìn thấy cô có vẻ mặt không vui, liền dập thuốc lá, cười dịu dàng với cô.

Tần Ngu thong thả bước từng bước đi tới, đứng ở bên cạnh anh, vẫn là bộ dạng tức giận, Hứa Giang Nam cười nịnh nọt, nhưng không khiến cho cô giảm bớt sự tức giận đi chút nào. Cô mở miệng, giọng nói xen lẫn sự tức giận, "Không phải nói là đi ngủ sao, sao bây giờ lại ở đây hút nhiều thuốc lá như vậy, lại còn uống cafe nữa, xem ra là anh nói dối em để lén lút ở đây làm việc cả đêm rồi."

Hứa Giang Nam nhìn bộ dạng này của cô, trong lòng thấy mềm lòng.

Người phụ nữ anh yêu, để ý quan tâm đến anh, làm sao có thể khiến anh mất hứng được.

Có thể khiến cho cô quan tâm như vậy, dù cho anh có khổ cực hơn thế nữa, cũng vẫn rất xứng đáng.

Tần Ngu giận dỗi không nhìn anh, ánh mắt nhìn vào màn hình vi tính, "Khách sạn Danh Thắng mấy ngày gần đây doanh thu đột nhiên giảm xuống, theo như báo cáo nội bộ thì nguyên nhân là do có khách hàng đã tố cáo bộ phận an toàn vệ sinh của khách sạn xảy ra vấn đề nghiêm trọng, mà trước tới giờ kinh doanh ngành khách sạn không có khách sạn nào vượt qua được khách sạn Kim Môn, hơn nữa theo như tin tức đó nói, Danh Thắng bị mất khách rất nhiều, mà tất cả đều vào tay khách sạn Kim Môn…" Giống như có một sự sắp đặt.

Danh thắng? Đó không phải là khách sạn của Hứa Giang Nam sao?

Đột nhiên Tần Ngu cảm thấy chấn động trong lòng, cũng quên mất việc mới vừa giận dỗi hồi nãy, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt của Hứa Giang Nam, "Anh Giang Nam, công ty có phải đã gặp chuyện khó khăn gì rồi phải không?"

Hứa Giang Nam yên lặng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, không trả lời, trong đôi mắt đen láy là nét sâu thẳm khó dò.

Lặng im mấy giây, sau đó đứng dậy, kéo tay của Tần Ngu qua, lơ đãng nói một câu: "Không có, đi ngủ."

Mặc kệ có phát sinh chuyện gì đi nữa, vì người phụ nữ anh yêu mến, anh sẽ phòng thủ gắt gao.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Eo Mảnh Như Vậy

Cao ốc, cao vút trong mây, coi trời bằng vung đứng sừng sững trong khu phồn hoa nhất thành phố này, không tiếng động, quan sát đám người như con kiến hôi tầm thường vậy.

Phòng làm việc tổng giám đốc to như vậy, lại ở trên nóc tòa nhà, là nơi cao nhất thành phố này, gặp địa thế may mắn, đứng ở trước cửa sổ, có thể nhìn thấy hết toàn cảnh thành phố xinh đẹp, giờ phút này, ở đây, ánh mặt trời nhanh chóng chiếu xuống.

Một người đàn ông, lẳng lặng ngồi ở dưới ánh nắng chói mắt, áo sơ mi trắng quần tây đen, giống như một bức tượng đứng vững ở tòa nhà này, trong không khí, mang theo cường đại, vẻ thanh cao này, như có sẵn vậy, như bóng với hình, làm cho người đàn ông này thoạt nhìn rất ngông cuồng tự đại.

Khuôn mặt bạch hi tuấn lãng thu lại, lẳng lặng nhìn văn kiện trên bàn, lông mi thật dài che kín cảm xúc dưới đáy mắt, mí mắt khẽ chớp tạo thành bóng mờ, sống mũi cao thẳng, càng lập thể hơn.

Bày ra trên bàn, là một phần tư liệu liên quan tới Tần Ngu, tư liệu rất cặn kẽ, không có gì ngoài địa chỉ mới của cô, còn có một phần văn kiện kèm theo, là một tờ báo cáo xét nghiệm DNA, của anh cùng Tần Lãng, ừ, hiện tại phải nói là con của anh, báo cáo DNA giữa bọn họ.

Mà bây giờ, anh d/d/l;q;d đang chuyên tâm nhìn chằm chằm, không phải là phần báo cáo xét nghiệm kia, mà là phần tư liệu về Tần Ngu, phần báo cáo sở thích của cô.

Tinh tế nhìn xuống, mặt không chút thay đổi, mặt than trước sau như một, chỉ có con mắt hơi đen thon dài kia, đen bóng thần kỳ.

Về phương diện thức ăn, người phụ nữ này cực kỳ bụng đói ăn quàng, ngũ cốc hoa màu, gà vịt thịt cá, cơ hồ không có thứ cô không thích ăn, à, đặc biệt cô thích uống sữa cùng ăn đu đủ, trong đáy mắt sâu thẳm của Tống Mạc, mơ hồ lộ ra một tia ánh sáng, không trách được, eo mảnh như vậy, bao tử lại lớn phi thường.

Màu sắc, cô thích là màu anh ghét, màu đỏ.

Giải trí, uống rượu chơi đoán số. Người đàn ông hơi nhíu mày, ồ, cuộc sống của người phụ nữ này thật đúng là cẩu thả.

...

Xem qua từng phần, cuối cùng đến phần quan trọng nhất, người đàn ông cô yêu thích. Anh còn tưởng rằng người phụ nữ này sẽ nói ba hoa chích choè, ví dụ như, cô sẽ thích tổng giám đốc bá đạo, mặt mày tuấn lãng, * lỗi lạc, thân hình cao lớn, vóc người như mình tinh, cũng có thể là, cô sẽ thích mặt mày ôn nhuận, ôn nhu như nước, nổi bật phi phàm, toàn thân đều lộ ra phong độ của người trí thức, thiếu gia thanh tú, đáng tiếc, người phụ nữ này chỉ nói một cái: Yêu người đàn ông tên Tần Lãng.

Đáp án này, hợp tình hợp lý, lại ngoài ý nghĩ của anh.

Nhìn không ra, người phụ nữ này đối với con của anh, là hết sức coi trọng, chẳng lẽ, chuyện yêu ai yêu cả đường đi là thật sao?

Người đàn ông nhếch môi, ánh mắt rơi vào khoảng hư vô mờ mịt phía trước, đáy mắt, vui vẻ như có như không hiện ra.

Mà giờ khắc này, anh sớm đã quên, nhiều ngày trước, anh từng lạnh lùng cỡ nào nhìn tài liệu liên quan đến Tần Ngu trên bàn, lời thề son sắt của anh, lúc trước anh từng nói, anh không có hứng thú đi tìm hiểu rõ cuộc sống không có gì hay ho không hề lên xuống của cô.

———

Trên thế giới này, vận mệnh mỗi người đều hoàn toàn bất đồng, có người cả đời tầm thường, lại không có chí tiến thủ, có người nhàn nhã rong chơi, lại không lo ăn mặc, mà mỗi nơi hẻo lánh của thành phố này, mỗi thời khắc, đều đang diễn ra những sự cố bất đồng.

Mà khi Tống Mạc tựa vào ghế bưng tách cà phê nhàn nhã tự tại tâm tình nhộn nhạo, trong cao ốc Danh Thắng cách không xa nơi đó, ngược lại đầu ngón tay Hứa Giang Nam đang kẹp lấy thuốc lá, mặt ủ mày chau.

Thế lực của anh ở thành phố S quá mức bạc nhược yếu kém, mà đối thủ của anh, lại là thế lực cường đại nhất thành phố, trứng gà cùng tảng đá chạm vào nhau, kết quả không cần nói cũng biết.

Gần đây, chỉ trong hai ba ngày, công ty đưa vào hoạt động đã chịu ảnh hưởng, ngay cả trong nội bộ, cũng có chút rung chuyển bất an, điểm chết người nhất, là tài chính xuất hiện chỗ sơ hở, quay vòng không được, anh rất muốn thay đổi cục diện, cũng vô lực xoay chuyển.

Dập tàn thuốc vào gạt tàn, cả thân thể dựa sát vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm giác mệt mỏi, ập vào lòng.

Bên ngoài cửa phòng làm việc, chợt vang lên tiếng đập cửa.

Từ trong cổ họng vang lên giọng nói trầm thấp, "Vào đi." Cũng không mở mắt.

Trợ lý Đường Yến đi tới, khẽ vuốt cằm, "Tổng giám đốc, bên ngoài có vị tiểu thư cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ai Tới?

Bên ngoài trời đã tối om, từng chiếc đèn ngoài đường lơ lửng giống như viên minh châu, tô điểm cho con phố dài, bóng đêm u tối mà mông lung.

Tần Ngu đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối, bên ngoài cửa vang lên một hồi chuông.

Đoán chừng là Hứa Giang Nam đã trở lại, Tần Ngu thả xuống cái gì đó đang cầm trong tay, xoay người đi ra mở cửa. .

"Lạch cạch" một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra, phía sau cánh cửa hiện ra một bóng dáng yểu điệu.

Suy nghĩ và lời nói của Tần Ngu khựng lại, nụ cười ở khoé môi cũng cứng đờ.

Trong lòng cũng rùng mình một cái.

Tại sao lại là cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Mang Theo Tên Nhóc Kia Gả Cho Tôi (1)

Ngoài cửa là một người phụ nữ tài trí mà hào phóng, một thân trang phục nghề nghiệp màu đen khoan khoái bao lấy thân thể linh lung uyển chuyển của cô, mà ánh mắt của cô không chút rung động nào nhìn qua Tần Ngu, mỉm cười lễ phép mở miệng, "Tần tiểu thư, ngài khỏe."

Nhiệt độ ngoài cửa luôn thấp rất nhiều so với trong phòng, không khí ẩm ướt nhanh chóng đánh tới, theo khe hở quần áo, lợi dụng chui vào, phủ lên làn da Tần Ngu, thân thể của cô không nhịn được khẽ co rúm lại, nhìn người phụ nữ phong phanh trước mắt, sắc mặt, có một chút chần chờ.

Hứa Văn là người của Tống Mạc, ở trong lòng cô, là bài xích, nhưng thời tiết lạnh bên ngoài như vậy, theo thói quen thường tình của con người, cô nên cho cô ta vào.

Một lát sau, nghiêng người, khẽ mỉm cười, " Trợ lý Hứa, vào đi."

Ai ngờ, là cô tự mình đa tình.

Hứa Văn vẫn mỉm cười như cũ nhìn cô, nhẹ nhàng khoát tay áo, sống lưng thẳng tắp, phảng phất như thời tiết rét lạnh này không ảnh hưởng chút nào đến phong thái của cô vậy, nhanh chóng bấm điện thoại trong tay, "Tống tổng, Tần tiểu thư mời tôi vào, ngài có thể đến."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, mới phát hiện, dưới ngọn đèn vàng lu mờ cách nhà cô gần mười mét, một Bentley đen bóng không tiếng động đậu ở chỗ đó, mà sau khi Hứa Văn cúp điện thoại, cửa xe từ từ mở ra, một thân hình cao ngất, nghiêng người ra, áo sơ mi trắng quần tây đen, bên ngoài còn phủ một áo

khoác ngoài màu đen, cơ hồ cùng bóng đêm hòa làm một thể, mà dưới ánh đèn, mặt của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng kiêu căng.

Nhịp đập của tim, không hiểu sao gia tốc.

Sau đó, cô trông thấy người đàn ông giẫm đạp ánh trăng mà đến, thân hình cao gầy, hai cái chân thon dài thẳng tắp, từng bước từng bước, đến gần cô, cô nghênh tiếp tầm mắt của anh, mới phát giác ra, trong cặp mắt thon dài đen nhánh kia, vui vẻ như có như không.

Theo bản năng trợn to hai mắt, trong lòng khẽ rùng mình, trong đầu đột nhiên lóe lên hình ảnh ba ngày trước, đường Vân Sơn, trong biệt thự của anh, trong nháy mắt cô chạy mất dép, anh lẳng lặng nhìn cô, trầm thấp mà không tập trung nói, ba ngày sau, anh ta sẽ đến nhà cô.

Cho nên bây giờ, anh là tới đòi nợ?

Nhưng mà cô đã nói nói không cho phép anh đến tìm sao?

Tay nắm thành quyền, trong ánh mắt xinh đẹp đột nhiên hình thành một ngọn lửa vô danh, người đàn ông nói không giữ lời này!

Người đàn ông kia lại giống như không phát hiện lửa giận của cô, tiếp tục bước đến, bước chân chững chạc, mà trong ánh mắt anh nhìn cô, nói rõ ràng, ồ, người phụ nữ kia, trả tiền đi.

Cô biết đi đâu tìm 13800 tệ trả cho anh, bán cô cùng Tần Lãng đi? Hay là mượn tiền Hứa Giang Nam?

Không không không, làm vậy cũng không được.

Đóng cửa?

Theo bản năng, liền muốn cho Tống Mạc ở ngoài cửa, nhưng mà, tay mới vừa đụng vào cánh cửa, cô mới ý thức tới một cái vấn đề.

Hứa Văn còn đứng ở chỗ này, cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Tần Ngu cắn cắn môi dưới, nhìn về phía Hứa Văn, ngượng ngùng cười cười, "Cái kia, trợ lý Hứa, trước tiên cô có thể nhường lối hay không?"

Hứa Văn đứng thẳng tắp, nghênh tiếp ánh mắt đen láy của Tần Ngu, nhàn nhạt nói, "Xin lỗi, Tần tiểu thư, tôi không thể đi."

Phía sau của cô, Tống Mạc đã đến gần, nhìn cô, ý cười càng dày hơn.

Tần Ngu sững sờ, nhìn Hứa Văn, lại nhìn Tống Mạc, trong lòng vừa động, nha, Hứa Văn cùng người đàn ông này là đồng bọn nha!

Không trách được cô, lúc trước người gõ cửa là Hứa Văn không phải Tống Mạc, cái người đàn ông âm hiểm này, anh đã biết cô sẽ không chút lưu tình cho anh ở ngoài cửa, cho nên lưu lại một người ở cửa.

Mẹ kiếp, diệt thương nhân!

Tần Ngu gắt gao nhìn chằm chằm Tống Mạc, đáy lòng không nhịn được mà nói tục.

Mà người đàn ông kia, thần thái tự nhiên giẫm lên bậc thang, ghé mắt, nhìn trợ lý ưu tú của mình, lạnh nhạt lên tiếng, "Cô về trước đi."

"Vâng, tổng giám đốc." Hứa Văn khẽ vuốt cằm, xoay người rời đi.

Tống Mạc theo sát người cô, vượt vào trong nhà.

Đại cục đã định, Tần Ngu vô lực nhìn vào, trơ mắt nhìn người đàn ông thân hình cao lớn kia công khai đi vào trước mắt mình, sau đó cởi áo khoác ngoài xuống, thản nhiên tự đắc ngồi xuống trên ghế sofa.

Cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn người đàn ông mặt mày tuấn lãng đang dựa trên ghế sofa mấy giây, Tần Ngu mãnh liệt đóng sầm cửa, đi vào nhà.

Tức giận đi đến trước sô pha, thần sắc không kiên nhẫn nhìn về phía người đàn ông kia, "Không phải đã nói không cho phép tới nhà của tôi sao? Tống đại tổng giám đốc ngài cưỡng chế như vậy sao?"

Một cánh tay dài của anh tùy ý đặt trên chỗ dựa của ghế sofa, tay kia, khẽ gõ gõ trên bắp đùi, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng bởi vì nụ cười thản nhiên, lại lộ ra một cảm giác lười biếng, đôi mắt thâm thúy mà trong vắt nhẹ nhàng liếc Tần Ngu bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên, không đếm xỉa tới mở miệng nói, "Tôi chưa từng đáp ứng lời nói của cô, hình như ngày đó chỉ có một mình cô lầm bầm lầu bầu, trí nhớ của Tần tiểu thư thật đúng là kém cỏi."

"Anh!" Tần Ngu cơ hồ bị một lời nói hời hợt của anh mà hộc máu.

Nhưng mà người nam đã thu hồi ánh mắt, thuận tay cầm lấy một tách trà tinh xảo trên bàn, vuốt ve tách trà, nhàn nhạt ném ra một câu, "Nước trà, cám ơn."

Tần Ngu liền giật mình, mới ý thức được câu nói của người đàn ông kia.

Nhưng, tại sao cô phải châm trà cho người khách không mời mà đến!

Trừng Tống Mạc một cái, cái mông vững vàng ngồi xuống ghế sa lon, hai tay vòng ngực, khiêu khích nhìn Tống Mạc, dứt khoát từ chối, "Không có!"

Tựa hồ người đàn ông đã biết trước phản ứng của cô, không có kinh ngạc, ngược lại không hề dấu hiệu giật giật khóe miệng, người phụ nữ này, khiêu khích anh sao, cô có biết hay không, người khiêu khích anh, kết cục đều hết sức thảm.

Khuôn mặt kiêu căng quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía người phụ nữ cách anh không xa, "Xem thái độ của cô, tôi cảm thấy, 13800 kia, có lẽ, nên thu thêm tiền lãi rồi."

Bắp chân Tần Ngu đung đưa tới lui giữa không trung chợt dừng lại, trong lòng khẽ run lên, nhìn về phía người đàn ông, trong con ngươi của anh đen như mực, giống như một đầm nước yên tĩnh, sâu không thấy đáy, cứ như vậy lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, không nói một chữ một câu, cũng làm cho cô cảm thấy một lực uy hiếp cường đại.

Năng lực của anh ra sao, cô biết rõ.

Cho nên bây giờ, cô cần phải bo bo giữ mình, nịnh nọt anh sao?

Hiển nhiên, chỉ có như thế, mới có thể làm cho cái người lòng dạ hẹp hòi này tha cho cô một con đường sống.

Thu hồi ánh mắt, khẽ ngưng thần, nhìn lại người đàn ông kia, trên mặt đã là nhàn nhạt vui vẻ, "Tống tổng, ngài chờ chút, nước trà lập tức tới."

Cầm lấy trà cụ trên bàn, như một làn khói, chui vào phòng bếp.

Mà khi người đàn ông nhìn bóng lưng nho nhỏ của cô, đáy mắt đen nhánh, sáng ngời.

Không lâu sau, Tần Ngu liền bưng nước trà đã pha đi tới, khẽ cúi người, vững vàng thả trà cụ lại khay trà, đưa tay ra, vì anh rót một tách trà.

Mà khi cô đang rót trà, tầm mắt của người nam, rơi vào đỉnh đầu của cô, chuyên tâm, nghiêm túc, Tần Ngu chỉ cảm thấy trong lòng tựa như nước trà này, lắc lư lắc lư.

Cuối cùng, rót trà xong, trở về ngồi vào tổ của mình trên ghế sô pha, Tần Ngu mới khẽ thở ra một hơi.

Nước trà đã qua xử lý, không nóng lắm, người đàn ông cúi người bưng lên, mặt mày rũ xuống, khẽ nhấp một cái, hơi nước lượn lờ bay lên, mặt mày anh đều trở nên ướt nhẹp, thiếu vài phần xa cách.

Ánh mắt đen nhánh của Tần Ngu nhìn chằm chằm anh, mang theo ý tứ hàm xúc đáng yêu, sợ người đàn ông này không hài lòng nước trà cô nấu, hết sức làm khó dễ.

Bất quá, ngoài cô dự liệu, không có gì cả.

Chốc lát sau, người đàn ông đặt tách trà xuống, ánh mắt không lạnh không nhạt nhìn về phía cô, "Tốt lắm, chúng ta nói chính sự."

Tần Ngu lập tức hứng thú, ngồi thẳng tắp, cặp mắt nhìn chằm chằm kia rơi trên mặt người đàn ông, phi thường đen bóng.

Mà ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, người đàn ông lại xuất ra một xấp văn kiện từ bên trong túi công văn.

Tần Ngu nhíu mày, chỉ là 13800 tệ, người đàn ông này còn muốn cô ký thỏa thuận sao?

Tống Mạc nhàn nhạt liếc nhìn cô, đẩy văn kiện tới trước mặt cô, ngồi thẳng lên.

Tần Ngu cầm lấy văn kiện, trên mặt thình lình viết vài chữ in đậm to "Thỏa thuận trước hôn nhân".

Không phải là thỏa thuận trả tiền, mà là thỏa thuận trước hôn nhân.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác khác thường, mặt không đổi ngước mắt nhìn người đàn ông, lại phát hiện, anh đang ngồi ở chỗ kia nhàn nhã thưởng thức trà, hai chân bắt chéo, ngón tay thon dài khẽ gõ ở trên tách trà, thần sắc lạnh nhạt, dáng người cao lớn rắn rỏi, giống như một pho tượng điêu khắc xinh đẹp.

Cảm giác khác thường càng mãnh liệt hơn.

Thu hồi ánh mắt, nghi vấn nhìn xấp giấy, tiếp tục nhìn xuống, khi thấy bên A của thỏa thuận là mình, mà đối phương, là Tống Mạc, trong lòng Tần Ngu, sóng lớn mãnh liệt.

Đây là ý gì? Bởi vì 13800 tệ, người đàn ông này muốn cô bán mình?

Nghĩ tới đây, ném thỏa thuận trong tay lên bàn trà, ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt nghiêm nghị nhìn về phía người đàn ông, "Anh đừng mơ tưởng, tôi sẽ không bán thân !"

Thần sắc nhàn nhạt của anh liếc nhìn cô một cái, xoay người dò xét cặp công văn trong tay, lúc ngoái đầu nhìn lại, ngón tay thon dài của anh, đã kẹp một tờ giấy mỏng.

Khẽ nghiêng người, đặt tờ giấy kia trước mặt Tần Ngu, đè lên trên thỏa thuận trước hôn nhân, lúc sau, sắc mặt kiêu căng nhìn về phía Tần Ngu.

Mặt mũi Tần Ngu tràn đầy ý tứ thà chết chứ không chịu khuất phục, vẻ mặt một lòng trung trinh, nhìn đôi mắt đen bóng của Tống Mạc, viết rõ ràng, y quan cầm thú, đừng mơ tưởng nhúng chàm bản cung, bản cung sẽ không để cho ngươi thực hiện được ý đồ của mình.

Tống Mạc nhướn mày, không để ý tới bộ dáng khoa trương của Tần Ngu, lạnh nhạt mở miệng nói lưu loát, "Tần Ngu, một trăm triệu, mang theo vật nhỏ kia gả cho tôi, tôi cho cô làm Tống phu nhân."

Một, một trăm triệu.

Mặt mũi Tần Ngu tràn đầy hoảng sợ nhìn về phía tờ giấy mỏng kia ở trên bàn trà, người đàn ông này điên rồi sao, kia thật sự là một trăm triệu?

"Một trăm triệu với tôi không là cái gì." Người đàn ông làm như đã biết được ý tưởng của cô, hớp một ngụm trà, bình thản ung dung ném ra một câu nói.

Tần Ngu không có nói tiếp, cô hoàn toàn đắm chìm trong tình cảnh này, hình như là đang cầu hôn.

Cầu hôn

Hai chữ này tưng bừng chui vào đầu cô, trong lòng Tần Ngu lại cả kinh, cặp mắt đen nhánh thẳng tắp rơi vào trên khuôn mặt thản nhiên của người đàn ông.

Cùng anh kết hôn?

Khuôn mặt, lặng lẽ nóng lên.

Người đàn ông thấy bộ dáng cô ngây ngốc mặt đỏ tới mang tai, lại bổ sung một câu, "Gả cho tôi, nợ cũ giữa chúng ta sẽ xóa bỏ."

Tần Ngu chợt hoàn hồn, mới phát giác, suy nghĩ của mình đã đi xa quá, cô lại nghiêm túc suy tư chuyện kết hôn với anh.

Thật sự là quá thái quá.

Cứng rắn đánh bay ý niệm trong đầu, trở về hiện thực.

Cô đã cùng Hứa Giang Nam đính hôn, thậm chí ngay cả ngày kết hôn cũng định ra rồi, tháng sau, cô sẽ trở thành Hứa phu nhân, từ nay về sau nắm tay nhau cả đời, bạch đầu giai lão, bọn họ tựa sát vào nhau đi hết cả đời này, lúc này, mặc kệ xuất hiện nhân tố gì, cô cũng không thể thoái hôn.

Khỏi phải nói bây giờ bày ra trước mặt cô chính là một trăm triệu, coi như là hơn một trăm triệu, cô cũng không thể động tâm.

Hơn nữa, chi phiếu trọng yếu hay là tự do trọng yếu? Một trăm triệu là muốn lừa được cô sao, trò cười!

Người đàn ông này, chẳng lẽ anh không biết từ trước đến nay cô không tham tiền tài sao?

Cúi đầu cười lạnh một tiếng, ngước mắt, đẩy phần thỏa thuận trước hôn nhân cùng chi phiếu trở về trước mặt Tống Mạc, thần sắc lạnh nhạt nhìn về phía anh, "Thật xấu hổ, Tống tiên sinh, tôi đã có vị hôn phu, hơn nữa, chúng ta sắp kết hôn."

Trong nháy mắt tầm mắt của anh dừng lại ở trên bàn trà, đột nhiên, không có dấu hiệu gì cười khẽ một tiếng, cúi đầu, tiếng cười lạnh nhạt, giống như một một viên nước đá hòa tan rơi vào trong lòng người, một trận lạnh buốt, ngước mắt nhìn về phía Tần Ngu, trong mắt đen nhánh thon dài, có ánh sáng sơ nhạt, không đếm xỉa tới mở miệng, tựa như đang lầm bầm lầu bầu, lại như ở tự hỏi mình, "Vị hôn phu…"

Tần Ngu nghênh tiếp tầm mắt của anh, chỉ cảm thấy trong lòng dậy sóng, không nắm chắc người đàn ông này.

Người người đàn ông này, cường thế mà bá đạo, kiêu căng mà cao lãnh, chỉ một ánh mắt, cũng đủ để quân lính tan rã.

Trầm mặc, cứ như vậy trầm mặc.

Bầu không khí tinh xảo, lan ra khắp nhà.

Khi Tần Ngu cho rằng anh đã chuẩn bị đánh chuông thu binh, đột nhiên anh đi qua chỗ cô.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô, chậm rãi, ngồi xuống chỗ gần cô nhất.

Thân ảnh cao lớn của anh trong nháy mắt bao phủ xuống, hơi thở mát lạnh, vây quanh cô, nhịp tim đập, không hề báo trước tăng nhanh.

Không muốn bị áp bách, theo bản năng cô muốn trốn, chọt chỗ cổ tay, rơi xuống một lực đạo không nhỏ.

Tần Ngu rủ con mắt xuống, bàn tay của anh, che ở cổ tay của cô, mà lòng bàn tay của anh, ấm áp, thoải mái, cùng lạnh buốt trong tưởng tượng của cô hoàn toàn bất đồng, cô cho rằng, Tống Mạc lạnh lùng như vậy, ngay cả da thịt cũng lạnh.

Trong lòng khẽ run lên, chống lại tầm mắt của anh, anh lẳng lặng nhìn cô, thản nhiên nói, "Đừng nghĩ trốn."

Rõ ràng là giọng nói bình tĩnh, trên mặt Tần Ngu, lại không tiền đồ phát hồng.

Đừng nghĩ trốn, người đàn ông này là có ý gì? Nói bây giờ cô đừng nghĩ trốn, hay là, có ám chỉ gì khác?

Vì cái gì cô cảm thấy, người người đàn ông này ánh mắt rõ ràng là ở nói, người phụ nữ, ngoan ngoãn gả cho ta, ngươi trốn không thoát.

Nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, tìm tòi nghiên cứu, suy đoán, muốn từ trong ánh mắt này tìm ra vài phần nghi vấn, lại phát hiện, căn bản cô không thấy được gì, thấy không rõ người đàn ông trước mặt này, đến tột cùng là có ý gì.

Sau một hồi lâu nhìn nhau, sắc mặt cô ửng hồng, mất tự nhiên thu hồi ánh mắt.

Cô muốn ngồi ngay ngắn lại, lại phát hiện, cổ tay của cô còn bị người đàn ông nắm trong lòng bàn tay, mà anh, cách cô gần như vậy, gần đến chỉ cần vươn tay lên, đơn giản kéo cô vào trong ngực, tư thế ái muội như vậy……...

Đến cùng thì Tần Ngu cũng không bình tĩnh tự nhiên như Tống Mạc được, khuôn mặt nhanh chóng ửng đỏ, mà chỗ bị anh nắm chặt kia, nhiệt độ kia, tản ra, thẳng đến đáy lòng.

Ho nhẹ hai tiếng, nhanh chóng quét mắt nhìn hai mắt của anh, "Tôi không trốn, anh thả tay tôi ra."

Tống Mạc khẽ mỉm cười, làm như rất hài lòng biểu hiện của cô, thu tay về, cả người dựa vào trong ghế sofa, vẻ mặt khôi phục kiêu căng.

Lặng im mấy giây, nhàn nhạt mở miệng, "Tần Ngu, tôi hy vọng cô biết rõ, hôm nay, tôi tới truyền đạt mệnh lệnh, không phải trưng cầu đồng ý của cô."

Tần Ngu khẽ vuốt ve chỗ bị anh nắm qua, trong lòng chấn động.

Nghe ý tứ của anh, hôm nay anh tới nơi này là đến bức hôn cô?

Còn chưa từng gặp qua người đàn ông buồn cười như vậy, như thế nào, chẳng lẽ anh muốn kết hôn cô liền gả sao, lừa gạt nhà?

Nghĩ hay lắm, cô mới không gả cho anh.

Chẳng mấy chốc, khinh bỉ cười một tiếng, nghênh tiếp ánh mắt tĩnh mịch của anh, "Tống tiên sinh cũng quá tự cao rồi, anh nghĩ cưới, không có nghĩa là tôi nguyện ý gả."

Tống Mạc vẫn lẳng lặng nhìn cô, mà sau khi nghe cô nói những lời này, mi tâm khẽ nhăn lại, "Không muốn sao?"

Chốc lát sau, trên mặt lộ ra thần sắc tiếc hận, "Tần Ngu, tôi cho cô biết rõ, ở cái thành phố này, không có chuyện gì Tống Mạc tôi không làm được, kể cả, có được cô."

Giọng nói không nhanh không chậm, trực tiếp nói ra, Tần Ngu ngẩn ra, ánh mắt sắc bén, "Anh muốn làm gì?"

"Làm cái gì? Tôi chỉ muốn cưới cô mà thôi, nếu như cô nguyện ý đáp ứng tôi, tự nhiên tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu như cô muốn giãy giụa, như vậy xin lỗi, tôi cũng không thể bảo đảm tôi sẽ làm ra những chuyện gì." Giọng nói của người đàn ông phá lệ bình thản.

"Anh uy hiếp tôi?" Tần Ngu nhíu mày.

"Cô có thể nghĩ như vậy." Người đàn ông trả lời như không đếm xỉa tới.

Tần Ngu nhìn qua gò má yên tĩnh của anh, trong lòng, chậm rãi treo lên.

Lời của anh, tuyệt đối không là đang đùa, mặc dù cô chưa từng thấy qua thủ đoạn của anh, nhưng có một số việc, không phải là không có lửa thì sao có khói, lòng dạ độc ác của anh, cô sớm nghe thấy. Cô biết, người đàn ông này, sâu không lường được, ít nhất, giờ phút này anh không ôn nhu vô hại như vẻ ngoài.

Thời gian giống như nước ngừng chảy, tầng tầng đè vào trong lòng Tần Ngu.

Rất lâu sau, ánh mắt phức tạp của cô nhìn về phía anh, "Tôi có thể suy nghĩ vài ngày không?"

Tống Mạc lẳng lặng nhìn cô, hiếm khi, hào phóng nói ra một câu, "Có thể, bất quá, không được cho tôi đợi quá lâu."

Tần Ngu gật đầu, lần đầu tiên cảm thấy, người đàn ông ngồi ở bên người cô lúc đó giống như sư tử mạnh mẽ khát máu, chỉ cần anh mở miệng to như chậu máu, trong khoảnh khắc sẽ nuốt cô vào bụng ngay cả cặn bã đều không chừa.

Tống Mạc năm năm trước, ở trong đáy lòng của cô bắt đầu mơ hồ, mà người trước mắt này, dần dần rõ ràng.

Cô không phải không thừa nhận, giờ khắc này, cô đột nhiên có chút sợ hãi người đàn ông này.

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô vẫn đang xuất thần, lại nhàn nhạt bổ sung một câu, "Coi như là vì Tần Lãng, nên cô gả cho tôi, dù sao, tôi là cha ruột của nó."

Tần Ngu mãnh liệt ngẩng lên đầu, không dám tin nhìn anh, con mắt trừng thật lớn, "Anh biết?"

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, cúi đầu nói ra một câu, "Ừ."

Tần Ngu lại thất thần lần nữa, ánh mắt roi vào cửa phòng ngủ, cả người, đều lạnh xuống, mà máu toàn thân, trong nháy mắt dồn đến đỉnh đầu, một dự cảm xấu, từ đáy lòng chậm rãi nảy sinh.

Người đàn ông nhìn thấy bộ dáng thất thần của cô, tâm tính thiện lương của anh như bị đả kích.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102: 101: Mang Theo Tên Nhóc Kia Gả Cho Tôi (2)

Như thế nào, cô cứ như vậy không muốn cho anh biết sự tồn tại của Tần Lãng?

Trong giây lát, liền thu hồi ánh mắt, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Ngồi xuống lần nữa, sự tình cũng chưa giải quyết xong, người đàn ông đứng dậy, cầm lên áo khoác ngoài màu đen, một lần nữa xoay người lại, cầm lấy cặp công văn ở trên ghế sofa, rời đi, dưới ánh đèn, gò má bạch hi của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt mà không có tình người.

Đi vài bước, dường như nhớ tới cái gì, người đàn ông chợt ngoái đầu nhìn lại, nhìn Tần Ngu khẽ mỉm cười, "Cám ơn nước trà của cô."

Nhìn nụ cười này, Tần Ngu chỉ cảm thấy tim gan run sợ.

Khẽ sững sờ một tý, không lên tiếng, lặng im đi sau lưng người đàn ông đưa anh ra ngoài.

Mới vừa đi tới cửa, một tiếng "Két..." sau lưng, cửa một gian phòng ngủ lặng lẽ mở ra.

Nghe thấy tiếng động, Tần Ngu cùng Tống Mạc không hẹn mà cùng ngoái đầu nhìn lại.

Cả buổi tối Tần Lãng đều ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ, lẳng lặng đứng ở cửa, ngắm nhìn khuôn mặt xa lạ cùng quen thuộc cách đó không xa, đó là ba ba mà Tần Lãng trông mong bốn năm qua.

Tần Ngu sững sờ, ngược lại Tống Mạc lại nở nụ cười, nhẹ nhàng, nhàn nhạt, nở nụ cười.

Anh vẫy tay với Tần Lãng, "Đến đây."

Con mắt to trắng đen rõ ràng vụt sáng của Tần Lãng nháy nháy, nhìn người đàn ông giống bé, người đàn ông này đã vô số lần xuất hiện trong mơ của bé, khẽ chần chờ, bé cảm thấy xa lạ, người đó thiếu bé ròng rã bốn năm trưởng thành, trong lòng Tần Lãng không phải là không có oán.

Kêu gọi từ đáy lòng, lại làm cho bé mất tự chủ, muốn tới gần người đàn ông này, cái người cười ôn hòa gọi bé đi qua.

Mấy giây sau, cuối cùng nhấc lên bước chân, một đường chạy tới.

Tống Mạc ngồi xổm người xuống, ôm Tần Lãng vào trong ngực, nhìn nhóc con mi thanh mục tú, thần sắc hiếm khi ôn hòa, "Biết ta là ai không?"

Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, theo bản năng muốn kéo Tần Lãng từ trong lòng Tống Mạc ra, bởi vì, cô sợ hãi anh sẽ làm tổn thương Tần Lãng, cô cho rằng, Tống Mạc sẽ không thích đứa bé này, dù sao, năm năm qua anh không có để ý đến cô cùng Tần Lãng, không phải sao?

Tần Lãng nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, giờ khắc này, trong lòng là hoan hô, tung tăng như chim sẻ, đây chính là ba của bé, ba ôm bé vào trong

lòng, ba cười nói với bé.

Cong cong khóe môi, nhịn không được nhích lại gần lòng Tống Mạc, con mắt sáng sáng, mặt mũi tràn đầy hân hoan nhìn Tống Mạc, "Chú là ba ba phải không?"

Bàn tay Tần Ngu đang duỗi ra, bởi vì trên mặt Tần Lãng mừng rỡ, mà dừng lại.

Tần Lãng cao hứng như vậy, thì ra bốn năm nay, cô đã bỏ quên Tần Lãng, bé chưa bao giờ khóc rống muốn ba ba trước mặt cô, cô liền cho rằng, Tần Lãng chỉ cần có cô là đủ rồi, mà bây giờ, cô mới phát hiện, Tần Lãng nhỏ bé như vậy, đáy lòng lại khát vọng tình thương của cha như vậy, bé khát vọng, làm cho cô không đành lòng cắt đứt một màn này.

Cuối cùng dừng bước lại, đứng ở bên người bọn họ, lẳng lặng nhìn một màn này.

Tống Mạc ôn hòa gật đầu, "Nhóc con, gọi ba ba nghe một chút."

Tần Lãng há mồm, có chút kích động kêu một câu, "Ba ba." Cái từ này, với bé mà nói, xa lạ như vậy, nhưng lại làm cho bé mừng rỡ.

Mặt mày Tống Mạc giãn ra, đưa tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Tần Lãng, thần sắc của người đàn ông, nhu hòa cùng dịu dàng.

Ôm Tần Lãng vào trong ngực một hồi lâu, mới buông ra, sờ sờ đỉnh đầu Tần Lãng, "Nhóc con, ngủ ngon."

Mà Tần Ngu, đã chấn kinh, hành động giữa Tống Mạc cùng Tần Lãng, giống như bao người cha cùng con trai, thân mật mà ấm áp, này cùng tình cảnh trong tưởng tượng của cô, hoàn toàn bất đồng.

Tống Mạc đứng dậy, đang muốn xoay người, mới phát giác, Tần Lãng ôm lấy bắp đùi của mình, khuôn mặt thanh tú giống như là con gái nhẹ nhàng cọ ở trên đùi của anh.

Anh nở nụ cười, ừ, điểm này lại cực kỳ giống Tần Ngu.

Ánh mắt như có như không xẹt qua Tần Ngu.

Tần Ngu chằm chằm người đàn ông đến nhập thần, cô đang cảm khái, thì ra người đàn ông này cũng có thời khắc ôn nhu như vậy, lại phát giác, ánh mắt của anh đột nhiên nhìn sang.

Ánh mắt mơ hồ mang theo ý tứ cười đùa hàm xúc không rõ, làm cho trong lòng cô hơi động một chút, trên mặt bỗng nhiên vọt lên mảng đỏ ửng.

Người đàn ông cũng đã thu hồi ánh mắt, nhìn Tần Lãng tựa hồ đang làm nũng với anh.

"Ba ba, người muốn đi sao?" Tần Lãng luôn cao lãnh, trong mắt lại lộ ra ý muốn níu kéo.

"Ừ, khuya hôm nay ba không ở nơi này, bất quá, con cũng không cần quá thương tâm, mấy ngày nữa, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ." Tống Mạc thập phần kiên nhẫn an ủi Tần Lãng.

Con mắt Tần Lãng đột nhiên trở nên đen bóng, "Thật vậy sao?"

"Cái này phải xem mẹ của con." Ý tứ sâu xa trong ánh mắt của Tống Mạc rơi vào trên người Tần Ngu.

———

Kim Môn.

Trong ghế lô u ám mông lung, trên bàn đầy ắp chai rượu, trong không khí, bốn phía tràn đầy mùi rượu, mê say, mê người.

Người đàn ông cao gầy đẩy cửa vào, ẩn trong ánh sáng mờ là khuôn mặt tuấn dật trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt, ánh mắt rơi vào trên bàn đầy rượu, nhíu mày không thể nhận ra gì, rất nhanh không dấu vết bỏ qua, ánh mắt rơi vào một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy ngắn màu đen dựa ở trong ghế sofa bưng ly rượu.

Người phụ nữ thấy bóng dáng cao ngất của người đàn ông đi vào, móng tay sơn đỏ tươi khẽ chọc vào ly rượu, lúc sau, cánh môi đỏ thẫm, chậm rãi tạo nên ý tứ hàm xúc vui vẻ không rõ.

Anh, đúng là vẫn còn đến đây.

———

Đêm tối, trăng lạnh như nước.

Trong phòng ngủ, Tần Ngu ôm Tần Lãng nằm ở trên giường, Tần Lãng hiếm khi nhu thuận, lẳng lặng gối lên cánh tay của cô, nháy mắt to trắng đen rõ ràng nhìn Tần Ngu, "Mẹ, thật sự là ba ba, hôm nay ba ôm con, ngực của ba ấm áp giống như mẹ."

Tần Ngu hồi tưởng hình ảnh người đàn ông nửa ngồi mặt mày ôn nhu nhìn Tần Lãng, tâm cũng trở nên mềm mại.

Vuốt vuốt đầu Tần Lãng, như nói mê nhẹ nhàng ứng một câu, "Ừ, là ba ba."

"Ba ba có thể đến gặp con nữa không?" Tần Lãng lại hỏi.

Gặp sao?

Tần Ngu nhớ tới lúc người đàn ông rời đi nói câu nói kia, "Này phải xem mẹ của con." Đúng, quyền quyết định đều nằm trong tay cô.

Cô biết rõ, Tần Lãng có quyền cũng có tư cách có được một gia đình hoàn mỹ, nhưng, còn Hứa Giang Nam thì phải làm sao?

Cô đã đồng ý lời cầu hôn của anh, tháng sau, bọn họ sẽ kết hôn, bây giờ sợ là ngay cả thiếp mời đều đã phát ra ngoài, sao cô lại dám ưỡn mặt đi nói với anh không kết hôn, huống chi, gả cho Tống Mạc, là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới, cô chỉ là một con quạ, ngay cả chim sẻ cũng không phải, sao lại dám bay lên biến thành phượng hoàng, không nói đến Tống Mạc nguyện ý cùng cô kết hôn hay không, sau khi gả vào Tống gia, cha mẹ anh sẽ không làm khó cô sao? Cô cùng Tần Lãng sẽ sống tốt không?

Tương lai có quá nhiều thứ cô không nắm chắc, cô không thể mạo hiểm như vậy.

Chỉ là, nhìn thấy ánh mắt thành kính cùng khát vọng của Tần Lãng, Tần Ngu vẫn không nói được lời nói tàn nhẫn, lặng im mấy giây, mới nói thật nhỏ một câu, "Gặp."

"Thực sao? Khi nào ba ba sẽ đến?" Quả thực Tần Lãng nhịn không được muốn hoan hô tung tăng như chim sẻ.

"Vài ngày sau đi." Tần Ngu thuận miệng trả lời một câu.

Tần Lãng không nói nữa, chỉ là nháy mắt vụt sáng nhìn trần nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn như có điều suy nghĩ.

Tâm của Tần Ngu, lại rối thành một nùi.

Lời nói khuya hôm nay của Tống Mạc vẫn luôn xoay quanh ở trong đầu cô, cô tin tưởng, anh nói được làm được, chỉ là, nếu như đến lúc đó cô không thể cho anh một câu trả lời thuyết phục, chờ đợi cô, sẽ là gì chứ?

Người kia tàn nhẫn cùng thủ đoạn cay độc, cô có thể chống đỡ được hay không?

Tất cả đều không chắc được, cái nhận thức này làm cho cô hoảng loạn.

Bên tai, giọng nói giòn giã của Tần Lãng chợt truyền đến, "Mẹ, mẹ muốn gả cho chú Giang Nam, còn ba ba thì sao?"

Hai người đàn ông, gả cho người nào?

Tần Ngu nào biết đâu?

Ai cô cũng không muốn gả, nhưng từng người bọn họ đều ép buộc cô.

Trong lòng không nhịn được bực bội, không trả lời lời nói của Tần Lãng, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt Tần Lãng, "Đây không phải là chuyện con nên quan tâm, nhãi con, ngủ đi."

Tần Lãng không muốn như vậy không vui trừng mắt nhìn cô, chớp chớp ánh mắt đen láy, nhìn chằm chằm Tần Ngu, "Mẹ, con muốn mẹ gả cho ba ba."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, rất nhanh khôi phục tự nhiên, đắp chăn cho Tần Lãng, "Được rồi, không được phép nói nữa, ngủ đi."

Tần Lãng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tần Ngu vỗ nhè nhẹ Tần Lãng, dụ dỗ bé chìm vào giấc ngủ, ánh mắt, mất khống chế từ lúc nào trôi về phương xa, xuất thần.

Cách mấy giây, Tần Lãng đột nhiên mở mắt ra, giọng nói như con muỗi, nhanh chóng nói một câu, "Con thích ba ba." Sau đó, trước khi Tần Ngu nổi đóa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ánh mắt Tần Ngu rơi vào trên mặt Tần Lãng, khuôn mặt giống Tống Mạc như đúc.

Rất lâu, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tần Lãng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, mười mấy phút sau, liền truyền đến âm thanh hít thở đều đều.

Tần Ngu hôn một cái vào mặt Tần Lãng.

Phòng khách vắng vẻ, yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh kim đồng hồ di chuyển, theo bản năng nhìn đồng hồ.

Trong lòng khẽ chấn động, thế nhưng đã sắp mười hai giờ rồi.

Hứa Giang Nam chưa từng trở về muộn như vậy, huống chi, nếu như muốn làm thêm giờ, anh cũng không quên rút thời gian gọi điện thoại cho cô, hôm nay, lại ngoài dự đoán, không có tin nhắn, cũng không có điện thoại.

Tần Ngu cầm di động ngồi xuống trên sô pha, có lẽ, Hứa Giang Nam bận rộn quên thời gian rồi, không bằng cô gọi điện thoại cho anh.

Tiện tay gọi đi.

Điện thoại lại không có ai nghe mấy, chỉ có một hồi âm thanh tút tút, sau hồi kia là một giọng nữ máy móc, "Số điện gọi quý khách vừa gọi đang bận, xin quý khách chờ một chút gọi lại."

Lần đầu, lần thứ hai, lần thứ ba, Tần Ngu gọi nhiều lần, từng lần nối tiếp thất vọng.

Nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, đáy lòng của cô, đột nhiên cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ Hứa Giang Nam đã xảy ra chuyện gì?

Cái ý nghĩ này xuất hiện ở trong đầu Tần Ngu, toàn thân cô đều lạnh buốt.

Không được, cô phải đến công ty hỏi một chút.

Đổi áo khoác, quấn khăn quàng cổ, mang giày cầm chìa khóa, đi ra cửa.

Nội thành phồn thịnh, đã gần nửa đêm, ngọn đèn vẫn to rõ như cũ, ánh sáng chói mắt hai bên đường, giống như là dạ minh châu làm đẹp ở đường phố, chiếu sáng khắp nơi, không ít xe hơi giống như báo săn mồi phóng nhanh trên đường, tôn lên sự vắng vẻ mà mê say về đêm của thành phố này.

Tần Ngu gọi một chiếc xe taxi, thẳng đến khách sạn Danh Thắng.

Đại sảnh khách sạn.

Khí thế huy hoàng, khiêm tốn mà xa hoa.

Tần Ngu đi đến trước quầy lễ tân, gõ mặt bàn đá cẩm thạch màu đen, "Cho hỏi một chút, Hứa tổng có ở đây không?"

Nữ tiếp tân cười dịu dàng mà tiêu chuẩn, "Thật ngại quá, Hứa tổng đã sớm rời khỏi công ty."

"Vậy anh ấy rời đi lúc nào?" Tần Ngu nhíu nhíu mày, rướn cổ lên hỏi.

"Rời đi được ba giờ rồi."

Tần Ngu gật đầu, "Cô biết Hứa tổng đi nơi không?"

Nữ tiếp tân hơi bất đắc dĩ nhẹ nhàng cười một tiếng, "Xin lỗi, lịch trình của Hứa tổng chúng tôi không biết."

"À, thật ngại quá, đã làm phiền." Tần Ngu sải bước bước đi.

Bước chân thong thả từ từ rời đi, ở trong lòng, sợi dây đang kéo căng càng căng hơn, cảm giác bất an kia, mơ hồ toán loạn.

Này **, nhất định không cách nào an bình.

———

Scandal.

Scandal ùn ùn kéo tới.

** gian, dư luận truyền xôn xao.

Tần Ngu đi vào cửa chính công ty, hơi thở bát quái, nghênh tiếp đánh tới, vốn không khí công ty luôn trầm lặng, đột nhiên lại khởi sinh, các nhân viên làm thành một đoàn, giữa lông mày không che dấu được hưng phấn, các cô nhìn xung quanh, châu đầu ghé tai, chụm đầu xì xào bàn tán, khó nén được kích động.

Xác thực, giới giải trí đã có một đoạn thời gian không có đại sự chấn động như vậy, lại chuẩn xác mà nói, Thẩm Vi Nhi minh tinh rất nổi tiếng, gần đây rất ít gây ra scandal chấn động như vậy, niềm vui thú trong cuộc sống của người dân đã thiếu thốn một đoạn thời gian rất dài, mà sáng sớm hôm nay phát hiện ra "Đống hình khiêu dâm" này, thập phần hợp thời trở thành câu chuyện bàn tán sau bữa cơm của người dân, nếu như không nắm lấy thời cơ không

kiêng nể trêu tức châm chọc một phen, sẽ có lỗi với trận mưa đúng lúc này.

Tần Ngu đi đến chỗ làm việc của mình, liền có người bu lại, hạ thấp giọng thần bí nhìn về phía cô, "Tần Ngu, 'Đống hình khiêu dâm' sáng sớm hôm nay cô có coi chưa?"

Đống hình khiêu dâm? Tần Ngu nhíu mày, "Cái gì đống hình khiêu dâm?"

"Chính là của nữ minh tinh hot nhất bây giờ, gọi là Thẩm Vi Nhi gì đó, sáng sớm hôm nay phát tán một đống ảnh chụp." Cô gái đó đột nhiên đỏ mặt, miệng cô gái đó tiến tới bên tai của cô, giọng nói nhỏ lại, chậm rãi mở miệng, "Tiêu chuẩn rất lớn nha."

Tần Ngu lặng lẽ thì thầm cái tên Thẩm Vi Nhi trong miệng mấy giây, cái tên này quả thực rất quen thuộc nha.

Đột nhiên, trái tim run lên, không trách được quen thuộc như vậy, Thẩm Vi Nhi này không phải là bạn gái scandal trước kia của Tống Mạc sao?

Chẳng lẽ, cô ta cùng Tống Mạc tro tàn lại cháy? Nam chính trong đống ảnh kia là Tống Mạc sao?

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác khác thường, cơ hồ là theo bản năng, cô dùng sức bắt được cánh tay cô gái nhỏ kia, gắt gao nhìn chằm chằm mặt của cô đó, bộ dạng vô cùng lo lắng, "Tiểu Tuyết, người đàn ông trong tấm ảnh kia, là tổng giám đốc tập đoàn Tống thị sao?"

Cô gái thở nhẹ một tiếng, nhíu lại lông mày nhìn thoáng qua con mắt trợn thật lớn của Tần Ngu, thần sắc quái dị phun ra một câu, "Tôi làm sao biết, bất quá, sao cô lại phản ứng dữ dội như vậy?"

Tần Ngu hơi sững sờ, mới ý thức chính mình luống cuống, buông cánh tay cô gái ra, tinh thần có chút không tập trung phun ra một câu, "Không có chuyện gì."

"Oh, nếu như cô muốn biết người đàn ông kia là ai, lên mạng lục soát, bây giờ tin này đang là từ khóa được tìm nhiều nhất đó." Cô gái nhìn cô một cái, đáy lòng vẫn còn nghi ngờ, bất quá thấy phía trước có cao quản bước đến, liền nhanh chóng thấp giọng nói ra, nhanh chóng dời về vị trí của mình.

Tần Ngu cũng ngồi thẳng lại, mở ra một cặp văn kiện.

Cúi thấp đầu, ánh mắt lại lướt qua cặp văn kiện kia, không biết rơi ở nơi nào, mặc dù trên mặt bình tĩnh như trước, đáy lòng của cô, đã nổi lên gợn sóng vạn trượng, thật lâu không thể bình tâm.

Thật sự là anh sao?

Người đàn ông lạnh lùng kia, mới hôm qua nói với cô muốn cô gả cho anh, người Tần Lãng luôn thương nhớ.

Thật sự, là anh sao?

Máy tính ở gần trong gang tấc, chỉ cần cô nhẹ nhàng gõ vài chữ, liền có đáp án cô muốn biết, chỉ là chẳng biết tại sao, giờ khắc này, cô lại luống cuống.

Tay lần lượt đặt lên máy tính, nhưng lại dời đi.

Nhiều lần như vậy, cuối cùng, chần chờ, tay run run, mở ra trang web mà cô muốn.

Lúc nhìn thấy hình ảnh đó, Tần Ngu sững sờ

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: 102: Một Giấc Mơ, Một Kết Thúc? (1)

Một tấm ảnh rất lớn, hình ảnh cũng rất rõ nét, nói là nam nữ trong bức hình yêu đương nơi công cộng.

Tần Ngu nhìn từng tấm hình kia, hô hấp như nghẹn lại ở cổ họng, giống như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ của cô, cô muốn hét lên thật to, nhưng không thể nào hét ra được, chỉ có thể trợn mắt lên nhìn.

Đầu ngón tay, lạnh buốt, sự lạnh lẽo này nhanh chóng lan ra với khí thể không thể ngăn cản được, thẩm thấu vào trái tim cô, trong nháy mắt cô có cảm giác như mình được đặt vào nơi tràn ngập băng tuyết.

Nước mắt như có như không ở nơi hốc mắt, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ trong làn nước mắt. .

Không phải là Tống Mạc, mà là Hứa Giang Nam.

Gương mặt đẹp trai phóng khoáng trong tấm ảnh, gương mặt của người đàn ông đang được cô gái đang chôn mặt trong ngực kia, là anh Giang Nam của cô, là anh Giang Nam thanh mai trúc mã cùng lớn lên từ nhỏ với cô, là anh Giang Nam người nói muốn cưới cô và chăm sóc cô cả đời.

Tần Ngu kinh ngạc nhìn tấm hình, sự thất vọng, giống như đầu đang tràn ngập trong mực nước biển, bao phủ lấy toàn thân của cô.

Vì sao?

Vì sao lại là Hứa Giang Nam?

Cô hỏi từng câu một, quật cường, cố chấp, nhưng không có câu trả lời, chỉ có tấm hình bắt mắt, sắc nét và rõ ràng nhắc nhở cô rằng, người đàn ông kia chính là Hứa Giang Nam.

Anh, và người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, thoạt nhìn bọn họ đang rất vui vẻ. .

———

Trong công ty Vũ Thành.

Hiện trường buổi họp báo.

Truyền thông tụ tập, những bóng đèn sáng trưng chiếu sáng khiến cho hiện trường buổi họp báo sáng như ban ngày, tất cả mọi người đều đang đợi nhân vật chính của hôm nay xuất hiện.

Sáu giờ, buổi họp báo được tổ chức đúng giờ.

Dưới ánh sáng của bóng đèn, Thẩm Vi Nhi mặc bộ quần áo màu đỏ, chân thành đi ra, áo đuôi cá kết hợp với chiếc quần lụa mỏng, khiến cho những đường cong của người phụ nữ được phác hoạ một cách tinh tế uyển chuyển, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, rất giống trong tấm hình, khiến cho người ta mơ mộng, mà trên khuôn mặt của người phụ nữ, vẫn treo một nụ cười hoàn mỹ tới mức không chê vào đâu được.

Trong hội trường đang yên tĩnh, chớp mắt một cái, chỉ sau một giây, tất cả mọi người đều sôi trào lên.

Sau scandal đương sự xuất hiện, nữ nhân vật chính của scandal, Thẩm Vi Nhi liên tục ẩn náu ở trong biệt thự của mình, mà bây giờ, cô lại xuất hiện, rơi vào tầm mắt của tất cả các tạp chí truyền thông, chuyện này không thể nghi ngờ gì sẽ là tiêu đề của các tờ báo vào ngày mai. .

Đèn flash chớp lên liên tục, đám người trở nên chen chúc, các tạp chí truyền thông rối rít đứng dậy, dường như muốn chạy vọt lên đài cao, tầng tầng lớp lớp đủ loại vấn đề sắc bén, riêng tư, được hỏi ra khỏi miệng.

Mà Thẩm Vi Nhi vẫn đứng ở trên đài cao, thủy chung cười nhưng không đáp lại.

Tình cảnh hỗn loạn được duy trì liên tục trong một khoảng thời gian, sau đó có một người đàn ông đi ra, đó là người đại diện của Thẩm Vi Nhi.

Người đàn ông cao lớn nhìn một lượt trong hội trường, sau đó hắng giọng một cái, cầm lấy micro, "Các vị, xin mọi người yên lặng một chút, không nên gấp gáp, đối với tất cả những vấn đề mà mọi người cảm thấy hứng thú, sau đây, tiểu thư Thẩm Vi Nhi sẽ nghiêm túc trả lời chi tiết từng vấn đề một."

Giọng điệu không nặng không nhẹ, khiến cho mọi người hài lòng, đám người ồn ào dần dần yên tĩnh lại.

Thẩm Vi Nhi cầm lấy micro từ trong tay của người đại diện, khuôn mặt vẫn mỉm cười cao quý trang nhã, ánh sáng đèn chiếu vào trên đầu của cô, giống như có một vầng hào quang bao phủ xung quanh người của cô, khiến cô giống như một nữ thần người khác không thể chạm vào. Giờ phút này, không ai quan tâm sau lưng người phụ nữ này có bao nhiêu dơ bẩn hay tội ác, bọn họ chỉ thấy chiếc mặt nạ giả tạo hoa lệ xinh đẹp của cô ta. .

Người phụ nữ lẳng lặng nhìn khắp bốn phía, khe khẽ mở miệng, "Đối với tấm ảnh được đưa lên sáng sớm hôm nay, điều duy nhất tôi có thể nói với mọi người chính là, không phải tôi không giữ gìn được sự trong sạch của mình mà là người đàn ông trong tấm hình kia, là ….", người phụ nữ dừng lại mấy giây, sau đó nhẹ nhàng nói ra ba chữ "Vị hôn phu của tôi." (đúng ra có ba chữ 'vị hôn phu' thôi ạ, nhưng vì có chút khác biệt về ngôn ngữ nên bây giờ nó thành năm chữ.)

Vừa dứt lời, dường như ồn ào hết cả lên, bầu không khí lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Mà Thẩm Vi Nhi, giơ bàn tay phải của mình lên, trên ngón tay mảnh khảnh vô danh, một viên kim cương bằng trứng chim bồ câu đang chiếu sáng lấp lánh, trên mặt của cô ta, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hiện trường buổi họp báo sớm đã trở nên điên cuồng, thêm cái tin tức này, không thể nghi ngờ sẽ trở thành tiêu đề cho tờ báo ngày mai. Chuyện đột nhiên bị lộ "Hình khiêu dâm", liên tục là chủ đề nóng bỏng, xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người. .

Chỉ lên tiếng ngắn gọn như vậy, Thẩm Vi Nhi mang theo kính râm rời đi, để lại tất cả các phóng viên truyền thông, bọn họ sẽ đem tất cả những gì hôm nay chụp được sau đó thêm chút mắm muối, rồi mới tạo ra những tin tức kinh người cho tất cả mọi người xem.

Mục đích của của cô ta, đã đạt tới rồi.

Về phần tình hình sẽ phát triển tới mức độ nào, cái này, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô ta. .

———

"Những hình khiêu dâm kia đã đến hồi sau rồi…."

"Các người biết không, hôm qua Thẩm Vi Nhi lại có thể triệu tập tất các phóng viên để tổ chức buổi họp báo, chính miệng thừa nhận người đàn ông trong tấm ảnh là vị hôn phu của cô ấy."

"Tiếp theo, tất cả mọi người đoán thử xem, người đàn ông kia là ai?"

Tới gần giờ tan sở, tất cả mọi người trong công ty khó có dịp không thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về, mà rất ăn ý tụ tập lại một chỗ, thảo luận chuyện hình khiêu dâm đã gây chấn động một thời gian kia, ngay cả quản lý, cũng nhịn không được mà cũng bước lại gia nhập vào.

Chỉ có Tần Ngu, lẳng lặng ngồi ở trong góc, trên khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trắng đen rõ ràng có chút sưng đỏ lên. .

Cuối cùng buổi tối cũng đã đến.

Cô không nói một lời nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đèn neon dần dần sáng lên, nhìn những bóng người không ngừng bận rộn, nhìn những chiếc xe cộ đi qua đi lại không dứt, trong mắt, chỉ còn lại nỗi cô đơn và vắng vẻ.

Tất cả đều đến trùng hợp như vậy, ngay lúc cô cho là cuối cùng mình cũng có thể đạt được hạnh phúc, thì cuộc sống của cô lại xảy ra một trò đùa lớn như vậy.

Người phụ nữ kia đứng ở trên đài cao, cười xinh đẹp động lòng người như vậy, cô ta nói, Hứa Giang Nam là vị hôn phu của cô ta.

Thậm chí cô ta còn khoe khoang chiếc nhẫn ở trên ngón tay áp út của cô ta với tất cả mọi người.

Còn mình thì sao? Mình được tính là cái gì?

Tần Ngu theo bản năng vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón tay áp út của chính mình, nơi đó là bằng chứng chứng minh Hứa Giang Nam từng cầu hôn với cô, nhưng bây giờ, là chứng minh sự tồn tại của cô buồn cười tới cỡ nào sao?

Trong lòng đau nhói lên, cô phải cắn chặt môi dưới, mới có thể nhịn lại không cho nước mắt rơi xuống.

Hứa Giang Nam ơi Hứa Giang Nam, tại sao anh lại có thể làm tổn thương em như vậy?

Rõ ràng, những tình cảm dịu dàng ngọt ngào kia đều là thật, đều rõ ràng, những tình cảm say đắm và chiều chuộng kia cũng đều là thật, nhưng tại sao hôm nay lại cảm thấy như thuỷ kính nguyệt hoa? (Hoa trong gương, trăng trong nước)

Tất cả những chuyện này, đến tột cùng là một giấc mơ, hay là một ván cờ?

———

Khách sạn Danh thắng.

Ánh đèn tĩnh lặng, quang cảnh mờ mịt.

Hứa Giang Nam lẳng lặng ngồi ở trước bàn, áo sơ mi trắng quần tây đen, mái tóc đen mềm, mặt mày đen thui, ánh sáng chiếu vào cánh mũi anh tạo thành cái bóng mờ, làn môi mỏng khẽ mím lại, bên ngoài cửa sổ, là một màn đêm đen tối, chỉ có vài giờ ánh sáng ảm đạm của bóng đèn chiếu vào đầu vai của anh, người đàn ông có khuôn mặt trắng trẻo tuấn dật, giờ phút này trở nên tái nhợt mà cô độc.

Không có mở đèn, ánh sáng duy nhất là ánh đèn neon trên bàn và chút ánh trăng lạnh lùng chiếu vào, mặc dù tối tăm và thâm trầm như thế, nhưng một phần tờ báo trên bàn kia vẫn hiện ra mờ mờ ảo ảo, không khó nhìn ra, khuôn mặt trong tấm hình đó.

Tầm mắt của người đàn ông liền khẽ rơi vào hình ảnh kia, đôi mắt đen nhháy có chút bi thương, tuyệt vọng và chán nản.

Anh không biết rõ là hôm qua đã phát sinh chuyện gì, cũng không biết vì sao lại lộ loạt ảnh này ra bên ngoài, tất cả mọi chuyện phát sinh tối hôm qua, ở trong đầu chỉ còn lại những hình ảnh mơ hồ.

Nhưng bây giờ, tờ giấy mỏng manh ở trước mặt này, đã đen tất cả những tình tiết hoang đường kể lại một cách tinh tế, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào trái tim anh không chút sai lệch nào, một nhát trí mạng, ngay cả khoảng thời gian để giãy giụa anh cũng không có.

Tất cả những chuyện này, đều phát sinh một cách tự nhiên như vậy, trùng hợp như vậy, trùng hợp giống như có người sắp xếp một kết cục như vậy.

Cửa phòng đột nhiên có tiếng cộc cộc trầm thấp vang lên, suy nghĩ bị cắt đứt, Hứa Giang Nam ổn định lại tâm trạng, khàn khàn lên tiếng, "Mời vào."

Người trợ lý nơm nớp lo sợ đi tới, trên trán, đã có một lớp mồ hôi lạnh rỉ ra.

Ánh mắt của Hứa Giang Nam rơi vào tờ báo trên tay của anh ta, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt, hơi hơi chấn động, trong đầu chợt căng thẳng như một dây cung.

Vẻ mặt của trợ lý căng thẳng đi tới, ngước mắt lên liếc nhìn Hứa Giang Nam, trên mặt có chút chần chờ.

Hứa Giang Nam nhìn nhìn anh ta, khẽ lên tiếng, "Đưa lên đi."

Người trợ lý nghe vậy, mới chậm rãi đưa tay lên, đem tờ báo mới ra lò kia ra, đưa tới trước mặt của Hứa Giang Nam.

Đập vào mắt đầu tiên là dung nhan xinh đẹp không xa lạ gì kia, đúng là người phụ nữ kia, người phụ nữ hôm qua đột nhiên tìm tới tận cửa kia, cũng là, nhân vật chính của một màn hoang đường tối hôm qua.

Trong tấm ảnh, cô ta mặc một bộ quần áo màu đỏ, nở nụ cười trong sáng vô hại.

Dường như là theo bản năng, ngón tay thon dài của anh dùng sức, nắm chặt lấy viền ngoài của tờ báo, ngay lập tức ở viền bên ngoài tạo ra vô số nếp nhăn nhúm, mà trong đáy mắt của người đàn ông, từng đợt sóng lớn dần dần dâng trào lên.

Ánh mắt di chuyển một cái, rơi vào mấy chữ màu đen càng thêm bắt mắt ở phía trên, "Trạch nam là vị hôn phu của nữ thần.", "Nhẫn kim cương như trứng bồ câu."

Ánh mắt nhìn xuống phía dưới, thoáng nhìn một cái liền nhìn thấy trên ngón tay vô danh của người phụ nữ kia, có chiếc nhẫn kim cương sáng tới mức muốn là mù mắt người ta, vừa vặn tương xứng là trên mặt người phụ nữ cũng nở nụ cười đầy hạnh phúc.

Bịa đặt, đây đều là bịa đặt!

Hứa Giang Nam đứng bật dậy, cánh tay đập một cái thật mạnh lên chiếc bàn đen nhánh, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, vốn là khuôn mặt bình tĩnh và dịu dàng, bây giờ đã mơ hồ nổi lên lửa giận.

Cái gì mà vị hôn phu? Người phụ nữ anh yêu duy nhất chỉ có một, cái gì mà nhẫn kim cương? Anh rõ ràng là chưa từng đưa chiếc nhẫn kim cương cho người phụ nữ kia, anh dùng tấm lòng của mình để chọn một chiếc nhẫn kim cương, bây giờ đang đeo trong tay của người phụ nữ anh yêu nhất trên đời này.

Tất cả những chuyện này, đều là vu oan, đều là âm mưu!

Dưới đáy mắt của người đàn ông đột nhiên nổi lên trận cuồng phong, trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia, giống như là đại dương màu đen đang cuộn cuộn từng con sóng lớn, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, lửa giận bùng cháy lên hừng hực ở trong lồng ngực, đột nhiên gầm nhẹ lên một tiếng, người đàn ông đem tất cả những thứ trên bàn gạt hết xuống dưới đất.

Cúi đầu cánh tay chống đỡ ở trên bàn, rất lâu sau, lửa giận không cách nào chống đỡ được mới từ từ giảm đi.

Người trợ lý đã sớm bị hù doạ cho sợ hãi, trốn ở góc phòng, sợ hãi nhìn đống bừa bộn văng đầy dưới đất, ở trong lòng của anh ta, Hứa Giang Nam vẫn mãi mãi là người lịch sự nho nhã, vẫn luôn là người rất bình tĩnh ôn hoà, nhưng mà bây giờ, anh lại giống như con dã thú bị chọc giận, không kìm nén được cảm xúc, giống như ngọn núi lửa yên lặng trong nhiều năm, đột nhiên bùng phát hết ra.

Cũng may, sau cơn mưa to gió lớn, tất cả đã bình thường trở lại.

Vẻ mặt của Hứa Giang Nam đã khôi phục lại như bình thường, chỉ có đôi mắt, so với bóng đêm ngoài cửa sổ còn muốn đen hơn, anh lẳng lặng nhìn về phía anh ta, giọng nói lạnh lẽo như băng nhưu tuyết, "Kêu người chuẩn bị xe."

———

Biệt thự Hương Hoành. .

Chiếc xe Land Rover màu đen đi vào nhanh như bay ở trong màn đêm, kèm theo một tiếng gầm rú, chiếc xe dừng lại ở trước vườn hoa dưới lầu của căn biệt thự màu trắng.

Là người hợp tác với Danh Thắng, Hứa Giang Nam đã từng điều tra Thẩm Vi Nhi, cho nên, địa chỉ của cô ta, anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Người đàn ông nghiêng người đi ra, đứng ở bên cạnh xe, yên lặng nhìn qua toà nhà màu trắng đứng sừng sững trong bóng đêm, tầng hai trên lầu, vẫn có anh đèn, ánh sáng hơi yếu, trở thành ánh sáng duy nhất trong bóng đêm.

Lặng im mấy giây, đôi chân dài khẽ mở ra, trực tiếp đi tới phía cửa.

Ấn chuông cửa, hai tay bỏ vào trong túi quần, yên lặng chờ đợi, gò má ẩn vào trong bóng dêm, giống như là không tiếng động điêu khắc một pho tượng,

lạnh lùng, sắc bén.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, sau đó đèn lầu một sáng lên, có vài ánh sáng chiếu lên đôi mắt sâu và đen của người đàn ông, tạo thành ánh hào quang làm rung động lòng người. .

"Lạch cạch" một tiếng, sau đó cánh cửa mở ra.

Thẩm Vi Nhi chỉ mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, xuất hiện ở cửa, đầu tóc vẫn còn ướt nhẹp, nhìn bộ dạng hình như là vừa mới tắm rửa xong.

Nhìn thấy Hứa Giang Nam, sắc mặt của cô ta rõ ràng là ngẩn ra, một giây sau, đã khôi phục lại nét tự nhiên, cánh môi cong lên, khoé mắt nheo lại, lộ ra đường cong ái muộn, suy nghĩ không rõ ràng nhìn vào trên mặt của Hứa Giang Nam, "Vào đi."

Cũng không nghiêng người đi, đúng lúc lại đứng ngay chính giữa cửa, chỉ để lại một khe hở nhỏ hẹp.

Rõ ràng là ám hiệu.

Ánh mắt lạnh nhạt của Hứa Giang Nam nhìn vào khuôn mặt của cô ta, vẻ mặt hiện lên chán ghét nhìn cô ta một cái, nghiêng người đi vào bên trong nhà, thành công tránh tiếp xúc thân mật với cô ta.

Thẩm Vi Nhi không giận cũng không phiền muộn, chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn của anh rồi khẽ cười một tiếng, sau đó đi vào theo sát phía sau.

"Uống gì?" Người phụ nữ khẽ cúi người, hai tay chống lên bàn trà, khẽ cười nhìn về phía anh.

Bộ đồ ngủ vốn rộng thùng thình, bởi vì động tác này của người phụ nữ, chỗ cổ áo, lại càng nới rộng ra, hời hợt mắc ở đầu vai, chỉ cần kéo nhẹ một cái, sẽ lộ ra da thịt trắng nõn, mà quần áo bên dưới hơi mỏng, sự đẫy đà của người phụ nữ dường như nhìn một cái là không sót cái gì, đường cong sâu như vậy, đủ để cho đàn ông điên cuồng, máu nóng sôi sục lên. .

Vừa mới tắm rửa xong, chưa kịp bôi phấn lên mặt, thoạt nhìn trắng sáng, khoé mắt nhếch lên, cánh môi hé mở, tất cả đều đang không tiếng động mà lên tiếng mời mọc.

Vẻ mặt Hứa Giang Nam không chút thay đổi nhìn cô ta chằm chằm, "Không cần."

Nếu như nói chuyện xảy ra ngoài ý muốn ngày hôm qua là có nguyên nhân, hôm nay, dưới tình huống đầu óc còn tỉnh táo, anh tuyệt đối sẽ không nhìn người phụ nữ này nhiều hơn một chút.

Bây giờ người phụ nữ ngày đối với anh mà nói, chỉ có chán ghét.

Người phụ nữ này không thể ngờ được là ngoại trừ ngoài đàn ông kia bên ngoài lại có thể có người đàn ông có thể kháng cự lại được sức hấp dẫn của cô ta, Vi Vi ngơ ngác một chút, nhưng mà, rất nhanh cũng không thèm để ý mà khẽ cười một tiếng.

Vòng qua bàn trà, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, ngồi cách Hứa Giang Nam một khoảng cách ước chừng khoảng một người ngồi.

Mềm nắn rắn buông, đó mới là phương thức hữu hiệu. Cô ta đã gặp rất nhiều người đàn ông mũ áo chỉnh tề, cái mà bọn họ thích, đơn giản chỉ là quá trình chinh phục. Đối với bọn họ mà nói, người phụ nữ chỉ như là con mồi, càng dễ đến miệng, thì càng khinh thường, ngược lại, những người này nhiều lần trốn thoát từ bên miệng của họ, đó mới là mục tiêu của bọn họ. .

Đối phó với người đàn ông này, chỉ có thể mềm nắn rắn buông, mới có thể tới tay được.

Có lẽ bây giờ anh ta có thể duy trì sự bình thản, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, tin tưởng rằng, không bao lâu nữa, anh ta sẽ triệt để thua dưới chân của mình.

Hai chân vắt lên thành ghế, bộ đồ ngủ bằng lụa mảnh mai của người phụ nữ trượt xuống bắp đùi trắng nõn, nửa che nửa đậy, như ẩn như hiện, cứ như vậy trong đêm làm say lòng người, vô cùng quyến rũ.

Cánh tay của người phụ nữ tuỳ ý để trên tay vịn của ghế sofa, thần thái lười biếng nhìn về phía Hứa Giang Nam đang ngồi cách đó không xa, "Đã trễ thế này, không biết tiên sinh Hứa đến đây tìm tôi là vì chuyện gì?"

Hứa Giang Nam nghiêng đầu nhìn về phía cô ta, giọng nói khàn khàn, "Tối hôm qua, cô đã động tay động chân trong rượu của tôi?"

Thẩm Vi Nhi thản nhiên cười, đôi mắt xinh đẹp dao động trên gương mặt tuấn tú của anh, nói đến chuyện tối hôm qua, cái kia dường như rất cuồng nhiệt tốt đẹp, thật ra khiến cô có chút say mê, lúc mở miệng, trong giọng nói còn mang theo chút dịu dàng, "Đụng tay đụng chân? Em có thể đụng tay đụng chân gì được chứ, chỉ là tiên sinh Hứa nhất thời cao hứng nên đã uống nhiều quá mà thôi."

"Chỉ một ly mà đã không còn tỉnh táo, tửu lượng của Hứa Giang Nam tôi cũng không có kém tới mức đó, tiểu thư Thẩm, cô cho tôi là người ngu hay sao?" Người đàn ông hơi nheo mắt lại, cứ tỉnh bơ như vậy mà đánh giá người phụ nữ, vẻ mặt, có chút ác độc. .

Thẩm Vi Nhi hơi sững sờ, có lẽ là đã nhận ra hơi thở của người đàn ông này có chút biến hoá, mấp máy môi, "Đúng vậy, em thừa nhận, là em đã bỏ thuốc vào trong rượu của anh, nhưng mà như vậy thì đã sao?"

“Tại sao phải làm như vậy?”

“À…” Người phụ nữ nghe vậy thì khẽ cười một tiếng, giống như hỏi một vấn đề hết sức buồn cười, “Hiển nhiên là vì để chiếm được tiên sinh Hứa, cảm giác tối ngày hôm qua rất tuyệt, tiên sinh Hứa, anh cũng không quên được đúng không.”

Trong đầu lóe lên một đoạn hình ảnh ngắn còn sót lại, anh ôm Thẩm Vi Nhi, trong miệng gọi tên Tần Ngu, sau đó lần lượt đè cô ta ở dưới thân, rong ruổi, cướp đoạt, hung hăng chiếm hữu, trong dạ dày Hứa Giang Nam đột nhiên cuộn lên một trận cuồn cuộn, nhìn người phụ nữ trước mặt, chỉ cảm thấy chán ghét tới cực điểm, tính cả cái thân thể này, cũng cảm thấy có chút chán ghét.

Lặng im mấy giây, cảm giác chán ghét này, mới cố gắng đè nén xuống được.

Một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ cón thần thái quyến rũ kia, xoay chuyển lời nói, “Tối hôm qua, những hình ảnh kia là ai đã để lộ ra ngoài?”

Thẩm Vi Nhi rõ ràng sững sờ, không thể nào đoán được, lời nói của anh cao thể xoay chuyển nhanh như vậy, nhưng mà cũng chỉ sao một lát, giống như không biết chuyện gì thản nhiên nói một câu, “Làm sao em biết được, nói không chừng là đã bị paparazi nào đó chụp rồi.” .

“Paparazi? Hình ảnh rõ nét như vậy, gần đến mức ngay cả mặt của tôi và cô đều rất rõ ràng, trừ phi lúc đó paparazi kia cũng đứng ở bên cạnh giường, nhưng mà, khi đó trong phòng chỉ có tôi và cô, không phải sao?”

Vẻ mặt của Thẩm Vi Nhi rõ ràng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cố làm ra vẻ tự nhiên nói, “Nói không chừng là ai đó đã sớm cài đặt máy quay ở trong phòng, cho nên mới chụp được những thứ này?”

Máy quay…. Ánh mắt của Hứa Giang Nam thâm trầm nhìn chằm chằm Thẩm Vi Nhi, đáy mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lại dường như đang tìm tòi nghiên cứu.

“Có ai biết tiểu thư Thẩm sẽ bỏ thuốc vào trong rượu của tôi, lại có ai biết là tiểu thư Thẩm nhất định sẽ dẫn tôi đi tới căn phòng kia, hơn nữa còn trùng hợp tới mức sớm đặt máy quay ở trong phòng, để chờ chụp hình?” Hứa Giang Nam từng bước ép sát.

Trong lòng của Thẩm Vi Nhi chấn động, có chút bối rối nhìn về phía Hứa Giang Nam vừa nói không ngớt lời kia, cũng không nhịn được mà cao giọng lên, “Chẳng lẽ anh hoài nghi em? Thật buồn cười, Thẩm Vi Nhi em làm sao lại có thể đem hình khiêu dâm chửa mình cho người khác xem được!”

Hứa Giang Nam đột nhiên nở nụ cười, nhưng mà là nụ cười rất lạnh lùng, “Nếu đã không phải là tiểu thư Thẩm, vậy thì tiểu thư Thẩm cần gì phải khẩn trương như vậy?” .

“Anh muốn đem tội danh này chụp lên đầu của em, đương nhiên là em phải khẩn trương rồi.” Thẩm Vi Nhi cố làm ra vẻ bình tĩnh giải thích một câu như vậy, ngón tay nắm trên ghế vịn của sofa bỗng nhiên siết chặt lại, tất cả những hành động đó Hứa Giang Nam đều nhìn vào trong mắt.

Lặng im mấy giây, lại một mở miệng lần nữa, “Được, vậy tôi hỏi lại, tại sao Công ty truyền thông Vũ Thịnh lại để lộ ra những hình ảnh như vậy, với những thủ đoạn của bọn họ, trước khi những hình ảnh này bị lộ ra bên ngoài, có thể hoàn toàn tiêu huỷ chúng, dù gì lúc phát sinh scandal, cũng sẽ kịp thời ngăn lại, dàn xếp ổn thoả, tiểu thư Thẩm, chuyện này, cô cũng biết rất rõ chứ.”

Dường như từng vòng lại từng vòng, Thẩm Vi Nhi không tự mình nhận ra được là mình đang rơi vào trong đó.

Sơ hở chồng chất nhưng vẫn cực lực giải thích, tuy nhiên, những lời kia, ngay cả chính cô ta nghe cũng cảm thấy có chút gượng ép, “Một công ty lớn mạnh, cũng có lúc thất bại, sự việc lần này, chính là minh chứng tốt nhất.”

Hứa Giang Nam vẫn bình tĩnh nhìn cô ta, sau đó cười khẽ một tiếng, đáy mắt lại không có chút nào gọi là vui vẻ, “Vậy quý công ty đúng là thất thủ vừa đúng lúc.”

Thẩm Vi Nhi có lẽ là phát hiện ra ý đồ của người đàn ông này, cuối cùng cũng có chút luống cuống, giọng nói cũng cứng ngắc lại, “Cái này thì có liên quan gì tới anh, nếu như tiên sinh Hứa không còn chuyện gì để nói, thì xin mời rời đi, tôi muốn đi ngủ rồi.”

Người phụ nữ ra lệnh đuổi khách, làm cho sự hoài nghi trong lòng của Hứa Giang Nam càng nhiều hơn.

“Chuyện khác? Vậy thì chúng ta nói một chút, tại sao trong khi tôi không biết cái gì mà lên giường với cô, lại trở thành vị hôn phu của tiểu thư Thẩm vậy?” Ánh mắt của Hứa Giang Nam nhìn vào trên ngón tay vô danh của bàn tay phải của người phụ nữ, “Chiếc nhẫn trên tay của tiểu thư Thẩm, tại sao có thể là tôi tặng đươc chứ.”

Thẩm Vi Nhi theo bản năng giấu đi chiếc nhân, tim trong lồng ngực đập như đánh trống, người đàn ông này, cơ trí hơn so với sự tưởng tượng của cô ta, và càng lại càng ngoan độc hơn.

Bình tĩnh mấy giây, mới đè nén được cảm giác kinh ngạc và hoảng sợ ở trong lòng, cười nhạt nhìn về phía Hứa Giang Nam, “Chuyện này tôi cũng rất xin lỗi, đã để cho tiên sinh Hứa làm bia đỡ đạn, ảnh chụp cũng bị phát tán ra ngoài, nếu như anh chỉ là một người không liên quan tới tôi, như vậy thì báo chí truyền thông họ sẽ viết như thế nào, người mẫu thuần khiết trong sáng lại là người phụ nữ phóng đãng? Tiên sinh Thẩm, anh cũng biết đó, thân phận của tôi là người của công chúng, cho nên, không thể tuỳ ý để cho truyền thông bôi nhọ được, chỉ có thể để cho anh trở thành vị hôn phu của tôi, mới có thể vãn hồi được chuyện này.”

Lời thoại này, nghe có vẻ rất hợp lý.

Nhưng mà, Hứa Giang Nam lại nhìn thấy trên trán Thẩm Vi Nhi rịn ra mồ hôi lạnh, còn nữa, ngón tay của cô không ngừng cào cấu lên vỏ bọc sofa, hành động này là khi căng thẳng mới thể hiện ra.

Lời nói của cô ta, là nói dối.

Điều này, làm cho suy đoán ở trong lòng của anh càng thêm khẳng định.

Mấy máy môi, ánh mắt của anh càng sa sầm lại, vô cùng sắc bén rơi vào trên mặt của người phụ nữ, "Nghe nói, cô là bạn gái cũ của Tống Mạc?"

Đột nhiên hỏi vấn đề này quá mức kỳ lạ, lại là cái tên Tống Mạc kia, Thẩm Vi Nhi không nhịn được trong lòng run lên, cả khuôn mặt đều cứng ngắc lại, mạnh mẽ đưa mắt lên nhìn, nhìn chằm chằm về phía Hứa Giang Nam, "Đến cuối cùng thì anh muốn nói cái gì!"

"Chuyện kinh doanh của Danh Thắng đang đi xuống, cô đột nhiên mua cổ phần, ảnh chụp bị tung ra ngoài, scandal ùn ùn kéo tới, cuối cùng là buổi tổ chức họp báo, chắc hẳn, đều do một tay Tống Mạc làm nên, mà cô, cũng là người nằm vùng của anh ta, mục đích chính là dụ tôi lên giường, sau đó mượn lực của dư luận làm cho tất cả mọi người đều biết thân phận của tôi là vị hôn phu của cô, tôi nói đúng chứ, tiểu thư Thẩm?" Ánh mắt trong vắt của Hứa Giang Nam nhìn cô ta chằm chằm, thật sự rất giống như một chiếc gương, đem tất cả những bí mật cô ta giấu ở đáy lòng, bóc mẽ từng cái một, phơi bày ra bên ngoài.

Thẩm Vi Nhi trầm mặc, bởi vì mỗi một câu nói của Hứa Giang Nam, đều không sai chút nào hết.

Cô ta lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa, sắc mặt sau khi bị vạch trần thì chỉ còn lại sự chán nản sự kinh ngạc không thể tin được.

Hứa Giang Nam đến cuối cùng rùng mình ở trong lòng một cái, thì ra tất cả những chuyện kia đều đúng như anh đã dự đoán.

Tất cả những chuyện này đều phát sinh rất gấp không kịp chuẩn bị, lại quá mức thuận lợi, liền nhớ lại mọi chuyện, mới phát hiện ra, Tống Mạc đã khiến cho dư luận phát triển đến cực hạn, anh chỉ có thể nói, người đàn ông này, quá mức mưu mô, ván cờ này, lại khiến cho anh bị hãm sâu vào, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Mà anh ta, không cần phí chút sức lực nào, đã có được kết quả mình muốn – làm cho Tần Ngu chết tâm đối với anh, đem cái chức danh vị hôn của nữ minh tinh đang hot hiện nay mạnh mẽ đổ lên đầu của anh, mạnh mẽ và dứt khoát, chặt đứt con đường lui của anh đối với Tần Ngu, chỉ cần có người biết Tần Ngu là vị hôn thê của anh, đến lúc đó sợ là không ít người chỉ trích anh một chân đạp hai thuyền, người chửi người đánh, ngay cả Tần Ngu, có khả năng cũng sẽ bị gắn oan uổng cái danh người thứ ba, bởi vì từ đáy lòng của tất cả mọi người, đều cho anh là vị hôn phu của Thẩm Vi Nhi, mà bọn họ, cũng không có đường chối cãi, không có ai tin tưởng bọn họ.

Thủ đoạn của người đàn ông này, quá mức cay độc và tàn nhẫn.

Yên lặng thật lâu, mới chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía Thẩm Vi Nhi.

Phát hiện ra bóng dáng cao lớn của đàn ông đột nhiên bao trùm trên đỉnh đầu, Thẩm Vi Nhi đột nhiên co rụt người lại, đôi mắt kia, cảnh giác nhìn chằm chằm vào anh, "Anh muốn làm gì?"

Hứa Giang Nam chậm rãi cúi người, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô ta, sau đó đưa tay ra, bóp vào chiếc cổ mảnh mai của cô ta, gằn ra từng câu từng chữ giọng nói khàn khàn, "Hy vọng từ nay về sau, tiểu thư Thẩm tự giải quyết cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Một Giấc Mơ, Một Kết Thúc? (Tiếp Theo)

Từ biệt thự Hương Hoành đi ra, trên bầu trời có những bông tuyết nhỏ đang rơi xuống.

Trên cánh cổng vắng vẻ nằm trên con đường nhỏ, có mọc lên một cây nhỏ trơ trọi, giống như là một cây bông gòn non nớt, trơ trọi đứng gần đèn đường, chỉ còn lại cành cây màu nâu vươn dài ra, không biết muốn vươn đến một nơi như thế nào, ánh sáng mờ nhạt bao phủ lên tàng cây.

Hứa Giang Nam lẳng lặng đứng ở dưới đèn đường, nhìn lên cảnh đẹp ở trên đầu, lại có chút xuất thần, những bông tuyết nhỏ xíu kia rơi lả tả như những cánh hoa, chập chờn rơi xuống, giống như những tiên nữ đang rải những cánh hoa xuống, xuyên qua những cành cây cổ thụ, nhanh chóng rơi xuống, xinh đẹp mà không nắm giữ được, nhưng cũng vì vẻ xinh đẹp đó làm cho người ta sinh ra lòng bi thương.

Nhìn rất lâu, có lẽ là phát giác ra có chút lạnh, mới thu hồi ánh mắt, đáy lòng khẽ thở dài một tiếng, trận tuyết đầu mùa năm nay, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Đôi chân bước đi, trong lòng có chút bi thương. .

Đi thẳng một đường tới chiếc xe Land Rover màu đen đang đậu, có những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống đọng lại trên cửa sổ xe không một tiếng động.

Xe chạy vào đường lớn, liền trở nên náo nhiệt, là khu vực phồn hoa nhất của nội thành, cho dù là có tuyết rơi, mọi người vẫn ồn ào huyên náo như cũ, vẫn bị kẹt xe, mỗi hàng ánh sáng đèn neon, xếp thành một hàng, làm đẹp cho con đường, giống như một con rồng rất dài từ đầu đường kéo dài tới cuối phố, cực kỳ đồ sộ.

Hứa Giang Nam hạ cửa sổ xe xuống, anh mắt bình tĩnh và ôn hoà nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, nhìn thành phố xa lạ và lạnh lùng này, tám năm trước, anh rời khỏi nơi này, một mình lang bạt, từ đó về sau, trở mình trằn trọc, trôi giạt khắp nơi, mặc kệ anh đi tới chỗ nào, mặc kệ anh đạt được bao nhiêu thành tựu, mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào anh, trong lòng của anh, vẫn luôn trống rỗng, nơi đó vẫn thiếu một hình bóng, thiếu một người sánh vai cùng anh. Tám năm sau, anh trở lại nơi này, vứt bỏ hết tất cả, lần nữa bắt đầu lại từ đầu, chỉ vì muốn có lại cô, nhưng mà vào hôm nay, anh đã thất bại một cách thảm hại. .

Anh chỉ biết doanh số của công ty đi xuống là do thủ đoạn của Tống Mạc, lại không ngờ được đó chỉ là miếng mồi nhử, sau đó mới tạo ra sức ép dư luận, cả cuộc chiến thương trường và tình trường, anh đều bị thất bại tới mức rối tinh rối mù lên.

Mà bây giờ, người phụ nữ anh yêu mến nhất, người phụ nữ mà anh liều mạng muốn bảo vệ, có phải đã chết tâm đối với anh rồi không, có phải ở trong lòng cô đã hận anh rất nhiều rồi không.

Tim, giống như có một bàn tay đang bóp chặt lại, khiến anh thấy đau đớn đang dần dần lan tràn ra.

Một nỗi đau đớn rất lớn ập vào người anh.

Đôi mắt của người đàn ông nhìn màn đêm yên tĩnh, trong bóng tối mờ mịt, lạnh nhạt như nước.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức trong xe chỉ còn lại không khí lạnh lẽo, lâu đến mức lớp bông tuyết ướt nhẹp trên vai và trên mái tóc rối của người đàn ông, lâu đến mức trên khuôn mặt trắng trẻo kia đã hiện ra sự tuyệt vọng khiến cho người ta nhìn thấy mà tan nát cõi lòng, một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh, dòng xe mới bắt đầu chậm rãi di chuyển.

———

Rốt cục vẫn phải đi về phía trước không thể lui lại được nữa, cũng không có đường lui.

Xe dừng lại trước khu Biệt Thự Tĩnh An. .

Trong biệt thự, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua lớp kính thuỷ tinh và rèm cửa sổ phát tán ra ngoài, Hứa Giang Nam lẳng lặng đứng ở phía dưới, nhất thời không dám lại gần.

Anh biết rõ, Tiểu Ngu Nhi của anh đang ngồi ở bên trong, ngồi ở đó, chờ một lời giải thích của anh, nhưng mà cái gì anh cũng không dám nói, nếu anh nói ra, chỉ sợ với tính tình của Tần Ngu, sẽ nổi điên lên mà đi tìm Tống Mạc để liều mạng, đến lúc đó, Tống Mạc sẽ hướng tất cả các mũi dùi về phía Tần Ngu, anh nên làm cái gì bây giờ?

Với thủ đoạn tàn nhẫn của người đàn ông này, sẽ làm gì đối với người phụ nữ của anh đây?

Cô là người phụ nữ mà anh yêu nhất, anh không cho phép cô có chút bất trắc nào xảy ra.

Như vậy, chỉ có thể im lặng không nói tiếng nào để lừa dối cô.

Tất cả những đau đớn, hãy để cho một mình anh gánh chịu hết.

Thật lâu sau, hít một hơi thật sâu, mắt nhắm lại, cuối cùng, bước chân đi.

Nhấn chuông cửa, chờ đợi, mỗi một giây trôi qua, đều là sự giày vò, giống như nước sôi lửa bỏng, chỉ có thể chịu đựng mà không thể trốn thoát được.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau đó cánh cửa từ từ mở ra, phía sau cánh cửa là vẻ mặt tái nhợt và tiều tuỵ của Tần Ngu, đôi mắt trắng đen rõ ràng đang sưng đỏ lên, cứ yên lặng nhưng rất kiên cường nhìn anh.

Tất cả sự ngụy trang kiên cường của anh, dường như trong tích tắc này bị đánh cho tơi bời. .

Cố gắng ẩn nhẫn lắm, mới có thể nhịn được mà không tiến lên ôm cô vào trong lòng.

Mà Tần Ngu thì vẫn đứng nhìn Hứa Giang Nam, nhìn khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo của anh, đột nhiên hốc mắt ươn ướt, là Hứa Giang Nam yêu quý của cô hay là Hứa Giang Nam yêu quý của người khác?

Thời gian dường như cũng dừng lại, chỉ có hai người đang nhìn nhau, có muôn vàn lời nói, nhưng lại không nói nên lời, chỉ im lặng mà bi thương.

Rất lâu sau, Tần Ngu mới xoay người, dường như là trong nháy mắt, nước mắt lã chã roi xuống, roi vào lòng bàn tay của cô, nóng hổi.

Nhưng mà cô cảm thấy đau đớn là do Hứa Giang Nam đã phản bội hay là cảm thấy bị Hứa Giang Nam lừa dối? .

Thấy đầu vai của người phụ nữ khẽ run run dưới ánh đèn, yếu đuối như vậy, bất lực như vậy, dường như là theo bản năng, bước lên mấy bước, đem Tần Ngu ôm chặt vào lòng.

Bầu không khí giữa hai người hài hoà như vậy, quen thuộc như vậy, quen thuộc tới mức khiến cho người ta roi lệ.

Hứa Giang Nam ôm chặt Tần Ngu sít sao trong lồng ngực, giống như là muốn hoà tan vào trong lòng mình.

Tần Ngu ra sức giãy giụa, lại không giãy giụa thoát ra được, một lúc lâu sau cũng nản lòng, mềm mại tựa vào trong ngực của anh, không nhúc nhích.

Lại im lặng một lúc lâu.

Trong lòng mỗi người đang ngổn ngang.

Hứa Giang Nam lại hy vọng sự im lặng này đừng trôi đi mất, như vậy thì anh có thể ôm chặt lấy cô trong chốc lát, ôm cô thêm được một chút, một chút nữa.

Đáng tiếc, những thứ tốt đẹp lúc nào cũng ngắn ngủi, giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn. .

Sau khi im lặng một lúc lâu xong, cuối cùng Tần Ngu cũng cố gắng đè nén lại tâm trạng của mình, xoay người lại, lẳng lặng nhìn vào mắt của Hứa Giang Nam, trong giọng nói của cô, mang theo nước mắt và run rẩy, "Hứa Giang Nam, anh nói cho em biết đó không phải là sự thật, tất cả những chuyện này không phải là thật."

Nhưng mà Hứa Giang Nam vẫn đứng dưới ngọn đèn mông lung, anh nhìn người phụ nữ ở trước mặt, nước mắt từ từ chảy qua hốc mắt.

Chuyện anh sợ nhất cuối cùng cũng tới rồi.

Người phụ nữ anh yêu nhất, đứng trước mặt của anh cố chấp như vậy, cũng muốn hỏi anh chân tướng như thế nào, còn anh lại không thể nói gì, chỉ có thể nhìn cô đau khổ và dằn vặt khóc như vậy trước mặt anh

Chưa từng có lúc nào khiến cho anh có cảm giác bất lực như bây giờ.

Tần Ngu nhìn vẻ mặt của anh, trong mắt là sự tuyệt vọng, ngay cả chút hy vọng cuối cùng, cũng đều chìm trong cơn gió bão một chút cũng không còn sót lại chút gì. .

Trên khuôn mặt của Hứa Giang Nam vẫn rất tuấn tú giống như một bức tranh thuỷ mặc được phác hoạ, cuối cùng cũng hiện ra chút áy náy, đưa tay lên lâu những giọt nước mắt trong suốt trên khuôn mặt của Tần Ngu, giọng nói quen thuộc mang theo chút khàn khàn chậm rãi vang lên, "Xin lỗi."

Giờ phút này, không ai biết dưới khuôn mặt bình tĩnh của anh, là một trái tim đầm đìa máu tươi, anh đã phải dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân, mới có thể làm ra bộ dạng không có chuyện gì, để đứng trước mặt cô nói dối như cuội như vậy.

Không ai biết được, trên người anh đau đớn như thế nào.

Đột nhiên Tần Ngu giống như là nổi điên lên, đưa tay lên nắm thành nắm đấm, liên tục đấm lên trên ngực của anh, giống như một con thú nhỏ khàn giọng gào khóc trước mặt của Hứa Giang Nam, gào thét lên từng tiếng giống như thuỷ triều trào dâng, phát tiết tất cả những đau đớn và thống khổ trong lòng ra, "Hứa Giang Nam, anh nói cho em biết đi, vì sao, tất cả những chuyện này là sao đây! Tại sao anh không nói lời nào, đến cùng thì giữa chúng ta là sao đây, tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy? Có phải anh nghĩ là em sẽ không biết đau lòng không?"

Có phải cho là cô sẽ không biết đau đớn, cho nên hết lần này tới lần khác tổn thương cô như vậy.

Hứa Giang Nam đứng yên tại chỗ, tùy ý để cho cô đánh lên người của anh, trong đôi mắt trong suốt và đen nháy kia, chỉ còn lại sự dịu dàng đến vô hạn, nếu như, làm như vậy có thể khiến cô dễ chịu hơn một chút, thì anh sẽ không tránh né, tuỳ ý cho cô đánh.

Cuối cùng không còn sức lực nữa, Tần Ngu thu tay lại, tựa vào trong ngực của Hứa Giang Nam, giống như một người sắp chết chìm, thở phì phò, trên mặt cô nước mắt vẫn tuôn ra, nhìn cô như vậy, nhếch nhác như một đứa ngốc.

Tim khẽ quặn lên đau đớn, tất cả, đều trống rỗng.

Trong lòng cũng trống rỗng. .

Nếu như chuyện này xảy ra vào lúc trước, cô nhất định sẽ không do dự mà cho Hứa Giang Nam một cái tát vào mặt, sau đó chỉ thẳng vào anh nói cho anh biến đi, biến đi thật xa, cũng không muốn xuất hiện trước mặt anh, nhưng bây giờ Hứa Giang Nam sẽ không dung túng cô như vậy nữa, có lẽ ở trong lòng anh, người nên cút ra xa chính là cô.

Rất lâu sau, cô chậm rãi giơ tay lên, che mắt, giọng nói nghẹn ngào, từng câu từng chữ nói ra tuyệt vọng và bị thương trong đêm tối, "Hứa Giang Nam, từ hôm nay trở đi, anh không còn là vị hôn phu của Tần Ngu này nữa."

Một giây sau, xoay người rời đi, trên sàn nhà lạnh lẽo chiếc nhẫn kim cương tượng trưng cho tình yêu lặng lẽ rơi xuống, hoà vào làm một với lớp bụi bẩn dưới đất kia.

Hứa Giang Nam kinh ngạc đứng ở tại chỗ, trong tầm mắt mơ hồ, chỉ còn lại bóng dáng nhỏ nhắn và xinh xắn, càng lúc càng đi xa.

Giờ phút này, rốt cuộc anh đã biết, cái gì gọi là không cam lòng, cái gì gọi là tim như bị dao cắt.

———

Tuyết, bay lả tả xuống suốt đêm.

Rạng sáng, gần bốn giờ, ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối om, chỉ có mặt đất đã trắng xoá, tản ra chút ánh sáng lấp lánh, giống như một cánh đồng hoang vu và bát ngát.

Người đàn ông yên lặng đứng trước giường của Tần Ngu, cứ chuyên tâm đứng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm như biển, giống như muốn khắc sâu từng tấc hình dáng của cô vào trong tim và trong trí nhớ.

Biết rõ là cuộc chia ly này không thể nào tránh khỏi được, nhưng tới thời điểm này, vẫn không nỡ như vậy. .

Cứ như vậy nhìn cô, giống như trong đất trời, chỉ còn lại một mình cô.

Rất lâu sau, ánh mắt mới khẽ ngẩng lên, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, trời cũng sắp sáng rồi.

Người đàn ông không thể không nhíu mày lại, trong đôi mắt đen nháy, lướt qua một tia đau đớn.

Cuối cùng mới chậm rãi cúi người, khẽ hôn lên trán của Tần Ngu, sau đó nhanh chóng đứng dậy, rời đi.

Cho đến khi mang valy hành lý đi tới cửa chính, Hứa Giang Nam nhìn gió tuyết vẫn đang yên lặng rơi xuống trước biệt thự, mới chậm rãi thở ra một hơi.

Thiếu chút nữa, không nhịn được mà muốn ở lại.

Không tệ.

Tuyết, rơi mỗi lúc một dày, trắng xoá, giống như hạt liễu (hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió), rơi đầy trời. .

Tuyết trắng giăng đầy trời, chỉ có một bóng dáng cao lớn của người đàn ông lạnh lùng đứng ở trước cửa, giống như pho tượng được điêu khắc từ xưa vẫn không thay đổi, đang nhìn cột đá trắng tinh bao quanh biệt thự.

Chỉ có như vậy mới bảo vệ được tình cảm của anh.

Chỉ có như vậy, mới khiến trong lòng anh cảm thấy yên tâm.

Đèn đường vẫn chưa tắt, ánh sáng mơ hồ nhàn nhạt, chiếu vào đầu vai của người đàn ông, dưới ánh sáng ấm áp, vô số bông tuyết lơ lửng bên trong tia sáng hắt ra, nhỏ li ti, nhỏ xíu như vậy khiến cho lòng người chua xót.

Một lát sau, anh cúi mắt xuống, do dự lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ánh mắt dịu dàng nhìn vào màn hình, ngón tay thon dài bị lạnh cóng hơi đỏ lên, anh run rẩy nhấn một dòng chữ, "Tiểu Ngu Nhi, em ra tiễn anh đi, anh không muốn đi một mình."

Đi một mình, quá cô độc, anh sợ mình không chống đỡ nổi.

Ngón tay dừng lại trên nút nhấn gửi đi, nhưng lại không nhấn xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi lại khẽ cười tự giễu một tiếng, xoá bỏ từng chữ một.

Đối với Tần Ngu, lúc nào anh cũng không bỏ được, một lần lại một lần quay đầu nhìn lại, nhưng lần này, không thể. .

Lúc này anh và cô, nên vẽ lên một dấu chấm hết.

Anh không thể mỗi lần đều không bỏ được, mỗi lần đều tham lam như vậy, cô đã ở bên cạnh anh lâu như vậy, anh nên thoả mãn, Hứa Giang Nam suy nghĩ như vậy.

Rất lâu, không phải là không yêu, mà là thực tế không cho phép.

Có lẽ đây cũng là còn duyên mà hết nợ.

Đôi mắt đen nhánh của anh, khẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, cuối cùng nhìn lại biệt thự đứng trong gió tuyết, khoé môi nhẹ nhàng cử động, Tiểu Ngu Nhi

của anh, tạm biệt.

Không cần phải sợ, sau này, anh sẽ ở một nơi mà em không nhìn thấy, lặng lẽ bảo vệ em.

Mang theo va ly hành lý rời khỏi nơi cho anh quá nhiều ký ức đẹp đẽ, trong lòng cảm thấy chua xót không chịu nổi.

Bước lên hành trình gian nan này, từ nay về sau, nhất định sẽ rất cô độc, cô đơn độc hành. .

Nhưng mà anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Vào thời điểm giông bão sắp kéo tới, anh sẽ đứng nơi đầu sóng ngọn gió, thay cô hứng nhận tất cả những nguy hiểm vào người.

Bóng dáng của người đàn ông cuối cùng cũng biến mất nơi cuối phố, sau lưng, bão tuyết bay tán loạn.

Rất nhiều cuộc chia ly, nhất định không thể quay đầu lại được, có lẽ vào thời điểm tám năm trước lúc đó cô và anh vẫn bên nhau, nhưng vào khoảnh khắc anh quyết định rời đi kia, thì cũng không thể quay trở về như lúc trước được nữa.

———

Trời sáng choang, bão tuyết dường như bao trùm cả thành phố, trắng xoá một vùng, trong không khí vốn ướt lạnh nhưng lại trở nên khoan khoái nhẹ nhàng một cách thoải mái.

Tần Ngu ngủ cũng không ngon giấc, vừa tới bảy giờ, cô liền tỉnh lại.

Đầu giống như là bị vật cứng đập vào, đau ê ẩm, đôi mắt khô khốc sưng đỏ lên, đau tới mức dường như cô không mở ra được.

Tình trạng này, cô không thể đi làm được.

Lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị xin nghỉ.

Vừa mới bấm điện thoại xong, đầu bên kia đã truyền tới một giọng nói lanh lảnh và cay nghiệt của lãnh đạo: "Chuyện gì?"

"Ông chủ, chuyện này, tôi muốn xin nghỉ phép mấy ngày." Tần Ngu hắng giọng một cái, giọng nói vẫn khô khốc như trước giống như tiếng miếng đá nứt vỡ ra.

"Lại xin nghỉ, tháng này cô đã xin nghỉ bao nhiêu ngày phép rồi, không cần xin nghỉ nữa, từ mai trở đi, cô cũng không cần tới đây làm nữa!" Hiển nhiên là ông chủ đã nổi giận, nói dứt câu, liền cúp điện thoại.

Tần Ngu nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng tút tút, đôi môi nở ra nụ cười chua xót. .

Đặt điện thoại di động từ trên tai xuống, Tần Ngu không thèm để ý, nằm trên giường, nhìn ra ngoài trời, trong đầu lại hiện ra gương mặt của Hứa Giang Nam.

Trời đã sáng, chút nữa, cô làm sao để đối mặt với Hứa Giang Nam đây.

Trong lòng rối rắm, cô hiểu rõ, có một số việc, không thể né tránh được.

Một lát sau, hít một hơi thật sau, nhắm hai mắt lại, rồi mở ra, thừa thế xông lên vén chăn dậy, rời giường, mở cửa phòng ra.

Trong phòng khách yên lặng như tờ, không có một tia sáng mặt trời, rèm cửa sổ vừa nặng vừa dày che kín lại hết, bầu không khí âm u, giống như thời gian vẫn chưa sáng hẳn.

Tần Ngu nhíu mày, đêm qua vẫn có sao, sao hôm nay lại âm u như vậy.

Đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa sổ lên, mới phát hiện ra, bên ngoài cửa sổ, một màu trắng xoá, cả thành phố dường như đều trắng xoá một vùng, giống như một khối băng tuyết khổng lồ.

Mà bây giờ, tuyết vẫn chưa ngừng rơi, vẫn đang lả tả rơi từ trên trời xuống, cách một lớp thuỷ tinh, Tần Ngu có thể cảm nhận được một cảm giác mát lạnh trên mặt mình. d,0dylq.d.

Tuyết rơi.

Trong lòng của Tần Ngu, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác bi thương cảnh còn người mất.

Trận đầu tuyết năm ngoái, cô và Tần Lãng vẫn còn chen chúc trong căn phòng nhỏ bên kia, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống đơn giản và bình dị, ngày qua ngày. Trận tuyết đầu mùa năm này, cô lại ở trong một căn biệt thự to lớn và xinh đẹp như vậy, nhưng trong lòng lại cơ đơn và vắng vẻ.

Thời gian một năm, cô đã có được những gì, mất đi những gì?

Dường như tất cả đều đi theo chiều hướng tốt hơn, nhưng mà sao cô lại không cảm thấy vui vẻ.

Cô có chút hoài niệm quá khứ, hoài niệm thời gian trước đây, hoài niệm những năm tháng tuổi trẻ cùng với Hứa Giang Nam, hoài niệm thời gian cùng thuê nhà sống chung với Tống Mạc, cũng hoài niệm thời gian cô và Tần Lãng chen chúc trong căn phòng nhỏ và ấm áp, duy nhất chỉ không thích lúc này.

Bởi vì Hứa Giang Nam khi đó, trong ký ức kia là một thiếu niên dịu dàng như nước, từ khi nào thì trở thành người mà cô không hiểu gì hết?

Trong lòng, dần dần nặng trĩu. d,0dylq.d.

Ánh mắt dường như rơi vào trên mặt tuyết mà thất thần.

Lại chợt phát hiện, trên mặt tuyết kia, có hai hàng bước chân nông sâu khác nhau, bị gió tuyết che lấp đi, hai hàng bước chân trở nên mờ nhạt hơn, trong lòng Tần Ngu rùng mình một cái.

Bọn họ ở trong biệt thự này, gần đây không có hộ gia đình nào khác, dấu chân này, chỉ có thể là của Hứa Giang Nam.

Hứa Giang Nam đi rồi!

Trong nháy mắt suy nghĩ này hiện lên trong đầu của Tần Ngu, đột nhiên cô giống như người điên, phi thẳng từ phòng khách lên lầu hai.

Nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của Hứa Giang Nam.

Không có gì cả, chỉ còn lại chiếc chăn đơn sạch sẽ trải trên giường, không có một nếp nhăn, giống như là chưa từng có người ở. d,0dylq.d.

Tần Ngu đi lại tủ quần áo, cánh tay run rẩy mở ra.

Những bộ quần áo vest sẫm màu, những chiếc áo sơ mi trắng, những chiếc cà vạt được cô xếp ngay ngắn chỉnh tề, một cái cũng không để lại, tủ quần áo to như vậy, giờ không có gì hết.

Cơ thể Tần Ngu mềm nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Kinh ngạc nhìn hết căn phòng này, ở đây còn lưu lại hơi thở của Hứa Giang Nam, những mùi vị lạnh mát dường như còn quanh quẩn nơi chóp mũi, nhưng mà không còn bóng dáng của anh nữa.

Anh đã không chào mà đi.

Giống như tám năm trước, ra đi dứt khoát, bỏ lại cô một mình, hoảng loạn, nhớ nhung đến phát cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Người Phụ Nữ Mạc Danh Kỳ Diệu

Tần Ngu không biết mình đã ngồi bao lâu, chỉ cảm thấy hình như ánh mặt trời đã tản đi, trong tầm mắt, chỉ còn lại hình dáng mơ hồ, mang theo ánh nước, quay vòng, giấu đầu hở đuôi, âm thanh, giống như ở rất xa.

Trong trời đất, chỉ còn lại một người cô, vắng lặng cô tuyệt.

Cho đến khi nước mắt lặng lẽ rơi xuống, lạnh buốt rơi xuống đầu ngón tay, mới giật mình nhận ra, cô đã khóc.

Từ khi biết rõ chuyện này cho tới bây giờ, cô còn chưa từ bỏ, Hứa Giang Nam lại lựa chọn rời đi trước, cứ như vậy bỏ mặc một mình cô.

Anh chưa từng nhẫn tâm.

Trong không khí yên tĩnh, tim đau nhói khiến cô đau không thở nổi, ngẩn ngơ.

Ngay cả khi cánh cửa bị người đẩy ra cũng không biết.

Trong tầm mắt mơ hồ, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, liền thấy, một hình bóng nho nhỏ ngồi chồm hổm xuống trước mặt cô, là Tần Lãng.

Bé duỗi bàn tay nho nhỏ ra lau nước mắt trên mặt Tần Ngu, lông mày trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn cau lại, bên trong giọng nói mềm mại mơ hồ mang theo tức giận, "Mẹ, tại sao mẹ khóc? Ai khi dễ người, con thay người đi dạy dỗ hắn!"

Tần Ngu hoàn hồn, nhanh chóng đưa tay lau nước mắt trên mặt, gạt bỏ cảm giác chua xót mỉm cười so với khóc còn khó coi hơn, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lãng, "Mẹ không có việc gì, ai dám khi dễ mẹ nha, mẹ thấy ác mộng thôi."

Đáy mắt trắng đen rõ ràng của Tần Lãng lóe lên một ánh sáng đau lòng, tuổi nhỏ, nhưng đã hiểu đạo lí đối nhân xử thế, mẹ đau lòng, lại không nói ra,vừa tức giận lại không đành lòng nhìn chằm chằm con mắt của Tần Ngu hồng như con thỏ, không vui cong cái miệng nhỏ nhắn lên, "Mụ mụ, mẹ nghĩ rằng con ngốc sao!"

Tần Ngu đưa tay chọc chọc khuôn mặt tức giận của Tần Lãng, cố làm ra vẻ thoải mái, "Được rồi, không nói nữa, đi rửa mặt, nếu không sẽ đi học muộn."

Đến cùng vẫn là con nít, vừa nghe lời này, cho dù không tình nguyện, cũng phải đi ra ngoài.

Một bữa cơm ăn trầm mặc dị thường, Tần Lãng hiểu chuyện, không nói cái gì nữa.

Ăn cơm xong, Tần Ngu đưa Tần Lãng đi học.

Tuyết đã ngừng, đã có công nhân vệ sinh quét qua một lần, lại bởi vì đêm qua rơi xuống cả đêm, cho nên trên mặt đất vẫn tích lũy một tầng hơi mỏng.

Tần Ngu lái xe chở Tần Lãng, xe đè lên tuyết đọng, phát ra âm thanh két... Két..., rơi vào trong lòng người, là âm thanh não nề.

Không biết đã qua bao lâu, vẫn chưa dừng lại như bình thường, Tần Ngu nghe giọng nói Tần Lãng ồm ồm cách khăn quàng cổ truyền đến, rơi vào trong không khí lạnh và khô ráo, "Mẹ mẹ, con biết rõ tại sao mẹ khóc, là vì chú Giang Nam."

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, há to miệng, lại phát hiện, không biết nên nói cái gì.

Giọng nói Tần Lãng trộn lẫn khổ sở nhè nhẹ truyền đến, "Mẹ, con nghe cô giáo nhà trẻ nói, các cô nói chú Giang Nam không cần mẹ, chú yêu người khác."

Anh không cần cô nữa, anh yêu người khác.

Ngay cả Tần Lãng cũng nói như vậy.

Giống như chỉ có một mình cô cố chấp như đứa ngốc, đứng tại chỗ bàng hoàng, quanh quẩn, không muốn tin sự thật, còn hèn mọn mong đợi, Hứa Giang Nam sẽ trở lại.

Đáng tiếc, anh sẽ không trở lại nữa.

Bây giờ anh đang ở nơi nào? Có phải hay không, đang ở bên cạnh người phụ nữ kia?

Tim, cảm giác đau nhức lan rộng, giống như là có rậm rạp chằng chịt kim châm thật sâu vào, máu tươi, ròi rỉ chảy ra.

Thế gian này, đau nhất không gì hơn cái này, ngươi cho rằng người kia vĩnh viễn không rời khỏi người, nhưng, lại đi như một trận gió, biến mất khỏi thế giới của ngươi, không lưu một tia dấu vết.

Hốc mắt nóng lên, nước mắt liền đọng thành hạt lớn rơi xuống.

Rơi ở trên mặt, rất nhanh kết thành băng hơi mỏng, lãnh đến thấu xương, tâm lại không kịp lãnh.

Trong gió, Tần Lãng cố nén nước mắt nói thật thấp, mang theo ý tứ hàm xúc an ủi, rơi ở bên tai của cô, "Mẹ, đừng khóc, mẹ còn có con, con vĩnh viễn cần mẹ."

Trong lòng Tần Ngu chua xót khổ sở một hồi, bả vai không nhịn được khẽ run.

Một giây sau, Tần Ngu liền phát giác, đầu của Tần Lãng chậm rãi tựa vào ngang hông của cô, nhẹ nhàng cọ xát, "Mẹ, ngoại trừ con, chúng ta còn có ba ba." Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của bé, lại rất nghiêm túc, hết sức kiên định.

Trong lòng Tần Ngu đột nhiên mềm nhũn.

Ba ba, đúng vậy, Tống Mạc nói, muốn cưới cô.

Trước kia cô nghĩ tới nhớ tới Hứa Giang Nam, không muốn gả cho Tống Mạc, vậy bây giờ, Hứa Giang Nam không cần cô nữa, có phải hay không, cô nên ngoan ngoãn nhận mệnh, gả cho Tống Mạc, từ nay về sau an an ổn ổn làm Tống phu nhân?

Chỉ cần cô gả cho Tống Mạc, về sau quần áo đến đưa tay, cơm đưa tới miệng, không cần dậy sớm chuẩn bị, không cần dầm trong mưa, Tần Lãng cũng

có một gia đình đầy đủ, từ nay về sau cô không cần hoảng loạn, sống dưới uy dưới của

Tống Mạc, tất cả, tựa hồ không có gì không tốt.

Chỉ là, trong đầu Tần Ngu chợt lóe lên một ý niệm đáng sợ, ở trong nháy mắt, nước mắt cũng quên chảy, chỉ còn lại một trận kinh hãi.

Tống Mạc uy hiếp…

Lúc trước hình như anh đã nói qua, nếu như cô không muốn gả, anh sẽ có biện pháp làm cho cô ngoan ngoãn gả đi, đến bây giờ cô còn nhớ rõ ràng, lúc nói những lời này, kiêu căng trên mặt người đàn ông, khí thế bày mưu nghĩ kế như muốn xâm nhập biển cát vậy, còn có hôm đó, ở trong nhà của cô, lúc cô nói cô có vị hôn phu, vui vẻ trên mặt Tống Mạc làm cho người ta đoán không ra, chẳng lẽ nói scandal giữa Hứa Giang Nam cùng người phụ nữ kia, là do Tống Mạc sắp đặt sao?

Dù sao, người phụ nữ kia, cũng có chút liên quan với Tống Mạc.

Cái nhận thức này, không ngừng xoay quanh ở trong đầu của cô, mơ hồ, nhưng lại chân thật tồn tại.

Hoảng loạn một hồi, hình như lúc sau Tần Lãng lại nói gì đó, một câu cô cũng không nghe thấy, những thứ kia phảng phất đều bị gió mang đi, tung bay ở đám mây, mà suy nghĩ của cô, bị sắc đen quay cuồng như nước biển vây quanh, ý niệm đáng sợ trong đầu kia, giống như cự thạch, tầng tầng đè trong lòng cô, cơ hồ không thở nổi.

Cho đến khi Tần Lãng ở bên tai cô hô to một tiếng, "Mẹ, đến rồi, đến Chức Cao Nữ Giáo rồi!" Suy nghĩ của Tần Ngu bị một bàn tay cứng rắn kéo trở về.

Kinh hoảng một lát, đạp thắng xe.

Tay chân Tần Lãng nhẹ nhàng nhảy xuống xe, trùng hợp ở cửa có vài cô giáo đang đứng, nhìn qua bên này, Tần Lãng đứng ở cửa trường học phất tay với Tần Ngu, cô nhìn Tần Lãng, vừa vặn chống lại ánh mắt của vài cô giáo kia, khẽ giương cao khóe miệng, gạt bỏ nụ cười kia, cách một tầng sương mù, cô lại rõ ràng trông thấy, trong mắt các cô đó là thương cảm.

Các cô là thương cảm cô, bị người đàn ông mình yêu mến vứt bỏ.

Vứt bỏ.

Trong lòng một trận chua xót.

Tất cả suy nghĩ hỗn loạn, tại thời khắc này, một lần nữa hiện lên, dần dần rõ ràng.

Nếu như Hứa Giang Nam không phạm sai lầm, tại sao lại ** trong lúc đó trốn vô tung vô ảnh, ngay cả một câu giải thích cũng không muốn lưu lại cho cô?

Nếu như nói, đêm đó chân thật tồn tại, anh không muốn, ai có thể cưỡng bách được anh? Huống chi, bọn họ đi vào như thế nào, vui vẻ như vậy, không phải cô đã thấy rõ ràng rành mạch sao?

Đến cùng cô còn hoài nghi cái gì?

Mới vừa rồi, thế nhưng cô nghĩ tới, Hứa Giang Nam trật quỹ đạo, là do Tống Mạc sắp đặt.

Khóe môi không tiếng động toét ra, lộ ra nụ cười bạc lương, là cô, toàn bộ là do cô viện cớ, là cô, không muốn tiếp nhận tàn nhẫn này.

Nếu bây giờ đã không còn đường lui, vận mệnh từng bước từng bước đẩy cô đến tình cảnh này, cô cần gì phải hao hết tâm tư trốn.

Có lẽ, gả cho Tống Mạc mới là lựa chọn tốt nhất cho cô.

———

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tần Ngu ngừng xe, nghe máy.

Là mẹ Tần, cô cúi đầu, nhẹ nhàng nghe máy, "Ngu nhi, chuyện của Hứa Giang

Nam mẹ đã biết."

Tần Ngu trầm mặc mấy giây, đứng ở trong gió hít mũi một cái, giọng nói khàn khàn, "Mẹ, con không sao, là thật."

"Chao ôi, con nhóc kia, phát sinh chuyện lớn như vậy cũng không nói với mẹ, việc này cũng là lỗi của mẹ, nếu sớm biết thằng nhóc Hứa gia kia là người như vậy, mẹ sẽ không giao con cho nó, mẹ." Mẹ Tần tràn đầy áy náy cùng tự trách.

"Mẹ, đừng nói nữa, bên này con còn đang làm việc nè, con không sao đâu, là thực." Tần Ngu khẽ cười vài tiếng, tìm cớ cúp điện thoại.

Cô cùng Hứa Giang Nam đã đến nước này, cần gì, làm cho người trong nhà lo lắng thêm nữa.

———

Tập đoàn Tống thị.

Tầng trệt cao vút trong mây, ẩn trong sương mù, mắt nhìn lên trên, cơ hồ không thấy đến cuối cùng, những thứ sương trắng kia lạnh như băng lượn lờ quanh đó, tăng thêm hàn khí cho cả tòa lầu, người ta có thể nhìn lên nhưng không cách nào tiếp nhận được khí thế như vậy.

Tần Ngu dừng xe điện, chà xát ngón tay đông cứng, cầm lên một sấp văn kiện đi tới cửa đại sảnh.

Cửa bảo vệ biết cô, dù sao, hắn chưa từng thấy cô gái xinh đẹp như vậy náo loạn ở Tống thị, lần trước, cô gây loạn, để lại ấn tượng khắc sâu cho bọn họ.

Bất quá, này cũng không phải là nguyên nhân bọn họ tùy tùy cho Tần Ngu đi vào.

Đến cùng vẫn đi lên ngăn lại.

Tần Ngu thấy thế, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn hai bảo vệ cao hơn cô hai ba mươi cm, con mắt sưng đỏ quét nhìn hai người, "Đã quên bổn tiểu thư sao?"

Vốn là động tác rất uy nghiêm, cô làm được, lại làm chua xót lòng người.

Hai bảo vệ hơi ngẩn ra, ánh mắt rơi vào trên ánh mắt Tần Ngu thoạt nhìn phá lệ thê thảm, nhất thời quên nói chuyện.

Tần Ngu biết rõ bọn họ đang nhìn cái gì, theo bản năng xoa nhẹ con mắt, "Nhìn cái gì vậy, như thế nào, chẳng lẽ Tống tổng của các người không cho người có con mắt sưng lên vào sao?"

"Cũng không phải, chỉ là, tiểu thư, tất cả phải làm theo quy củ." Hai bảo vệ nhìn nhau, trong lòng nhất thời động lòng trắc ẩn, nhưng dù sao công ty có quy củ công ty, không cho bọn họ làm loạn được.

Lập tức Tần Ngu có cảm giác ủy khuất, cô đã thảm như vậy, vì cái gì mọi người lại muốn làm khó cô, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa nhịn không được rơi nước mắt.

Lúc đó, có một bóng dáng thướt tha uyển chuyển đi tới cửa, mặt mỉm cười, tự nhiên thanh thản nhưng không mất khí thế, không phải là trợ lý của Tống Mạc Hứa Văn thì là người nào?

Trong lòng Tần Ngu vui mừng, liền tiến lên nghênh đón.

Hứa Văn đẩy cửa ra, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt tiều tụy rõ ràng đã khóc một hồi của Tần Ngu, đáy mắt cũng không cái gì ngoài ý muốn, chỉ là lộ ra một chút thần sắc không đành lòng, nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói luôn không gợn sóng theo bản năng nhu hòa vài phần, "Tần tiểu thư, đến tìm Tống tổng sao?"

Tần Ngu hít mũi một cái, dùng sức gật đầu nhẹ, trơ mắt nhìn Hứa Văn, "Bất quá bảo vệ không cho tôi vào, trợ lý Hứa, có thể nói với bọn họ một tiếng hay không? Tôi có chuyện gấp tìm Tống tổng."

Trong lòng Hứa Văn trong vắt như gương sáng, vừa nghe Tần Ngu nói như vậy,

trong lòng liền đoán ra ** không thiếu mười, lúc này ghé mắt nhìn về phía hai người bảo vệ, giọng nói khôi phục trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Cho Tần tiểu thư đi vào."

"Vâng." Hai bảo vệ khẽ vuốt cằm, bộ dáng rất cung kính.

Tần Ngu cảm kích nhìn Hứa Văn, "Cám ơn trợ lý Hứa."

Hứa Văn nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, "Tần tiểu thư nói chi vậy, mau vào đi thôi."

Tần Ngu cũng không hề khách sáo, đi thẳng vào.

Ngược lại Hứa Văn nhìn bóng lưng Tần Ngu xuất thần trong chốc lát, khe khẽ thở dài một cái, mới rời đi.

Trong đại sảnh người đến người đi, nhìn ra được, làm ăn ở Tống thị tốt mười phần, bất quá Tần Ngu không có tâm tư quản những thứ này, xuyên qua đám người trang phục nghề nghiệp, đi đến thang máy gần nhất.

Thang máy màu bạc mới tinh từ từ đi lên, Tần Ngu dựa lưng vào trên vách tường, rủ xuống con mắt lẳng lặng quét mắt nhìn thỏa thuận trong tay, theo thời gian trôi qua, lòng bàn tay, rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, trong tim, đột nhiên bắt đầu không yên.

Đương nhiên, qua mấy giây, những thấp thỏm trong lòng Tần Ngu liền bị lòng hiếu kỳ của mình thay thế, lúc đó, cô nhìn chằm chằm con số không ngừng

nhảy lên, không ngừng suy nghĩ, sao không có nhân viên tiến đến, vừa rồi cô thấy có rất nhiều người chen lấn thang máy mà.

Hiếu kỳ như vậy, khi Tần Ngu nhìn thấy mấy chữ "Thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc ", liền giải tỏa mọi thắc mắc.

Thế nhưng cô lại đi thang máy chuyên dụng của Tống Mạc.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm thấy vách tường giống như nhiễm lên khí tức của người đàn ông kia, trong hô hấp, hương vị mát lạnh kia, tựa hồ quanh quẩn ở chóp mũi.

Trong lòng khẽ chấn động, cô sẽ không ngẫu nhiên gặp anh trong thang máy đi.

Sự thực chứng minh, trí tưởng tượng của cô quả thực phong phú, chỉ vài phút ngắn ngủi, còn chưa đủ để cô cùng anh ngẫu nhiên gặp nhau.

Đang nghĩ ngợi lung tung, nghe thấy một tiếng "Đốt", cửa thang máy, từ từ mở ra.

Tầm mắt bỗng nhiên mở rộng. Sàn nhà màu trắng, hành lang yên tĩnh, trần nhà khảm nạm đèn thủy tinh, lúc đó, ánh sáng lẳng lặng chảy xuôi nghiêng về trên sàn nhà, rơi vào mắt, chỉ cảm thấy thật giống như ánh trăng chiếu xuống, sáng óng ánh, nổi bật lên sàn nhà sạch sẽ, rõ ràng phẳng phất như một mặt gương, cúi đầu, cũng có thể nhìn ra có bóng người đến.

Trên vách tường cũng không nhiễm một hạt bụi, khung hình tinh xảo treo trên tường, mặc dù không biết ai vẽ ra, cũng không khó biết, tất nhiên giá tiền của nó sẽ làm người ta tặc lưỡi.

Lần trước đến quá vội vàng, cô không có chú ý tới những thứ này, bây giờ, cô cảm thấy, quả nhiên Tống Mạc là người biết hưởng thụ, chỉ là một cái hành lang, liền bố trí xa hoa như thế.

Dọc theo hành lang đi đến cuối cùng, trong tầm mắt, cuối cùng xuất hiện một gian phòng, trên ván cửa đen nhánh, viết vài chữ to sáng ngời "Phòng làm việc của Tổng giám đốc ".

Trong lòng, bỗng nhiên căng thẳng, nghĩ đến người đàn ông kia đang ngồi bên trong, mà cô, sẽ phải cùng anh chung sống dưới một mái hiên, trong lòng, giống như cái gì đi loạn, không bị khống chế, cơ hồ muốn nhảy khỏi trái tim.

Căng thẳng, căng thẳng muốn chết, so với lúc trước tới đây vụng trộm kiểm tra còn phải khẩn trương hơn, sít sao nắm văn kiện trong tay, nhất thời, lại không dám đẩy cửa vào.

Đứng trong hành lang, dựa vào vách tường đối diện, bày ra nụ cười cô cho là hoàn mỹ nhất, không tiếng động mở miệng, "Này, Tống tiên sinh, đã lâu không gặp, tôi tới cấp cho anh câu trả lời thuyết phục, tôi đã nghĩ xong, tôi muốn gả cho anh."

Sao cô cảm thấy như mình đang hạ thấp mình vậy, cô giống như kẻ ăn xin đổ thừa cần phải gả cho anh, không được không được.

Gãi gãi mi tâm, một lần nữa giương cao khóe môi, giọng nói nghiêm nghị, "Tống tiên sinh, tôi đến đây, đề nghị của anh tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi quyết định bất đắc dĩ gả cho anh."

Ách, cái này nghe, hết sức vô sỉ, không được không d/d/;lqd; được.

Trầm tư một lát, Tần Ngu dựa vách tường thập phần nghiêm túc phun ra một câu,

"Tống tiên sinh, về đề nghị của anh, tôi hết sức thận trọng suy tính, hôm nay tôi tới nơi đây, chính là vì cấp cho anh một câu trả lời thuyết phục."

Cái này, nghe có thể tiến hành, không quá lời, rất được.

Tốt, liền như vậy.

Hít sâu một hơi, vỗ ngực.

Lộ ra nụ cười thản nhiên, đưa tay đẩy cửa.

Bất quá vừa mới đẩy ra một khe cửa thật nhỏ, còn chưa dừng lại, trong phòng vang lên giọng nói hờn dỗi của phụ nữ, nhưng làm cho trong lòng cô khẽ chấn động, sững sờ ngay tại chỗ.

Cổ tay, như bị dính chặt trên ván cửa, không thể động đậy, đáy mắt, như hồng thủy cuồn cuộn đánh tới.

Lòng hiếu kỳ lớn cường đại, làm cho cô hô hấp không xong, rốt cuộc không một tiếng động lắng nghe.

Biết rất rõ dòm ngó như vậy là không hợp tình hợp lý, cũng không có đạo đức, dù sao cô cũng là người mà anh đi cầu hôn còn có thể sống chung cả đời, chẳng lẽ cô không có tư cách tìm hiểu anh trong âm thầm một chút sao?

Đương nhiên là có!

Nghĩ như vậy, trong lòng Tần Ngu vốn là đang do dự lập tức bị cô ném đến chín từng mây.

Nhanh như mèo, xuyên thấu qua khe cửa nhỏ xíu, con mắt nhìn chằm chằm.

———

Mặt bàn đen nhánh, che đi đôi chân dài của người đàn ông, trong tầm mắt, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nghiêng thân thể nhìn chằm chằm người phụ nữ, cách một khoảng cách, Tần Ngu thấy rõ ràng khuôn mặt bạch hi lạnh nhạt của người đàn ông, đôi mắt thon dài đen nhánh như mực, lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như là một đầm nước tĩnh mịch, trầm tĩnh, thâm thúy, mà người phụ nữ mặc váy dài hồng phấn kia, trên vai choàng một áo choàng lông chồn nghiêng thân thể, đôi môi khi đóng khi mở, vóc người lồi lõm hấp dẫn, gò má bạch hi sạch sẽ, cái cằm nhọn, mặc dù thấy không rõ ngũ quan, lại mơ hồ cảm thấy chính là một mỹ nhân.

Chỉ thấy thân không nghe rõ lời nói, cảm giác này giống như đang xem kịch câm làm cho tâm tình Tần Ngu ngứa ngáy khó nhịn, nhịn không được dán gần hơn.

Lần này, cô nghe được giọng nói mơ hồ của người phụ nữ.

"Trải qua cụ thể sao?" Giọng nói của người phụ nữ có chút kinh ngạc.

"Ừ." Tống Mạc cúi đầu ứng một câu, giọng nói giống như phát ra từ trong lỗ mũi, ý tứ hàm xúc không rõ.

Người phụ nữ rất nhanh thoải mái, "Đêm hôm đó ta say rượu với Hứa Giang Nam, ngủ với hắn, chụp ảnh, chuyện tiếp theo ngài đã biết rồi đó."

Người mà cô ta vừa mới nói, là Hứa Giang Nam sao?

Tâm Tần Ngu mạnh mẽ nhắc tới, ánh mắt càng sắc bén quanh quẩn ở trên mặt người phụ nữ, nhìn mấy giây, lại từ trên sườn mặt của người phụ nữ kia, tìm ra vài phần bóng dáng của Thẩm Vi Nhi.

Bất quá, cũng chỉ là mơ hồ.

Chỉ là, tim của cô, đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu, trong tối tăm, chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó, tựa hồ lập tức sẽ nổi trên mặt nước, nhưng lại mông lung, không thấy rõ.

Ngưng thần, lần nữa thả sự chú ý tới trên hai người bên trong.

Chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tống Mạc cách cánh cửa truyền đến, trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Không hơn?"

"Đương nhiên." Giọng nói của người phụ nữ có chút đắc ý.

Tống Mạc không lên tiếng, lẳng lặng nhìn chằm chằm người phụ nữ, thần sắc mơ hồ lộ ra vài tia không đếm xỉa tới đến.

Ngắn ngủi trầm mặc.

"Tống tổng, ta giúp ngài làm chuyện lớn như vậy, ngài đã chuẩn bị, thưởng như thế nào cho ta chưa?" Người phụ nữ đột nhiên thản nhiên cười, môi đỏ thẫm, khẽ giương cao, chữ cuối cùng rơi xuống, khẽ tăng ngữ điệu, lại lộ ra một ý tứ dẫn dụ hàm xúc, mà thân thể xinh đẹp của cô ta, chậm rãi tới gần Tống Mạc, mang theo thử dò xét.

Xem đến lúc này, tâm của Tần Ngu, chậm rãi treo lên.

Giờ khắc này, cô lại có ý muốn xúc động quên mình xông vào một tay bắt người phụ nữ kia dùng sức kéo ra.

Cũng may, cảm giác xúc động đã thay đổi trước khi cô muốn thực hiện, cô cứng rắn nhịn được.

Người phụ nữ kia vẫn còn chậm rãi đến gần Tống Mạc, từ góc độ Tần Ngu nhìn sang, chỉ cảm thấy sóng lớn của người phụ nữ kia tựa hồ sắp đụng với lồng ngực của anh.

Tim của cô, đột nhiên dâng lên một cỗ lửa hỏa vô danh, đến rất quái dị, cũng hết sức không giải thích được.

Bất quá ngọn lửa vô danh của cô còn không chưa đốt thành hỏa hoạn hừng hực, Tần Ngu đã nhìn thấy, Tống Mạc không chút đắn đo đẩy người phụ nữ kia ra, lực đạo quá lớn, cô nhìn thấy người phụ nữ kia nhoáng một cái, bị ném đi.

Trái tim, trong nháy mắt nhảy vọt lên cổ họng.

Nếu như Tống Mạc đi đỡ người phụ nữ kia, là chuyện thường tình, nhưng bây giờ, đầy trong đầu cô đều là, không cần đỡ, không cần đỡ.

Sao cô lại hư hỏng như vậy nha, Tần Ngu nhịn không được cảm khái một câu, tiếp tục nhìn chằm chằm bên trong.

Như cô mong muốn, Tống Mạc vững vàng ngồi yên trên ghế, mắt lạnh nhìn người phụ nữ kia, không có chút ý tứ nào muốn đứng dậy đỡ.

Mà người phụ nữ kia, cũng không có ngã xuống, trong lúc bối rối bắt được một góc bàn làm việc, miễn cưỡng đứng dậy.

Làm như chưa tỉnh hồn, người phụ nữ cúi thấp đầu, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, xương quai xanh phía dưới như ẩn như hiện da thịt trắng như tuyết phập phồng, miêu tả sinh động.

Là cơ hội tốt, người phụ nữ đối diện cô, chỉ cần vừa ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy dung nhan của người phụ nữ kia, tâm Tần Ngu không khỏi nhảy lên, một đôi mắt hồng hồng, gắt gao rơi vào trên mặt người phụ nữ.

Cuối cùng người phụ nữ cũng bình phục tâm tình của mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, tâm của Tần Ngu, quả thực nhảy vọt lên cổ họng.

Một giây sau, hé ra khuôn mặt tươi đẹp, lặng lẽ rơi vào ánh mắt của cô, sắc mặt người phụ nữ vẫn trắng bệch như cũ, đáy mắt có sóng nước di động, đối với sự tình mới phát sinh kia, tựa hồ có chút không dám tin.

Chỉ là một cái chớp mắt, con mắt Tần Ngu đột nhiên trợn to, đáy mắt, hoảng sợ vạn phần, trong phút chốc, máu toàn thân vọt tới đỉnh đầu, thân thể cứng đờ, chỉ còn lại cảm giác rùng mình như tơ mỏng uốn lượn, từ sống lưng phía dưới vọt lên, nhanh chóng lan tràn khắp người, mồ hôi lạnh từ từ rỉ ra.

Thẩm Vi Nhi.

Người phụ nữ kia là Thẩm Vi Nhi!

Kia là người ngày đêm dày vò cô, cho dù là hủy dung, cô cũng nhận ra được.

Trong lòng nhấc lên một trận sóng to gió lớn, tất cả chân tướng, những thứ kia không bị người khác ẩn núp trong bóng đêm tản ra mùi hôi thối rữa hơi thở dơ bẩn, giờ khắc này, tựa hồ chậm rãi hiện ra, từng giọt từng giọt lộ ra trước mặt cô, tựa như quái vật trong nước, nổi lên mặt biển, lộ ra bộ dáng dữ tợn đáng sợ.

Tại sao Thẩm Vi Nhi lại xuất hiện ở đây? Cô ta mới nhắc tới Hứa Giang Nam, có phải cô biết Hứa Giang Nam hay không? Bọn họ, đến cùng đã làm gì đối với Hứa Giang Nam?

Bí ẩn này ẩn giấu sâu trong nội tâm của cô chưa giải được, cô đã từng hoài nghi sự thật, làm cho tâm cô giống như là bị treo lên cao, hận không thể ngay giờ khắc này, vọt vào tra hỏi đến cùng.

Lại nghe đến giọng nói lạnh nhạt của Tống Mạc lại vang lên, "Thẩm Vi Nhi, cô nên biết quy củ của tôi, nếu có lần tiếp theo, tôi sẽ làm cho cô triệt để biến mất ở thành phố này."

Giọng nói lạnh lùng như vậy, lời nói ngoan độc như vậy, khiến Tần Ngu đứng ngoài cửa, trong lòng cũng nhịn không được run lên.

Tống Mạc, hình như, đây mới thực sự là Tống Mạc, người cầm lái tập đoàn Tống thị lòng dạ độc ác trong mắt người khác.

Tay chụp ở trên ván cửa rụt trở về, cô không có dũng khí xông đi vào cùng anh giằng co, bước chân thật giống như bị dính chặt, mọc rễ trên mặt đất, không thể động đậy.

Giọng nói tức giận nhưng lại mơ hồ mang theo nhè nhẹ sợ hãi đè nén truyền đến của người phụ nữ, khẽ run, "Tống Mạc, tôi vì ngài làm nhiều như vậy, ngài lại làm như vậy với tôi?"

Người đàn ông yên tĩnh mấy giây, hiểu rõ, nhàn nhạt phun ra một câu, "Chuyện của Hứa Giang Nam xác thực cô xử lý rất tốt, đạo diễn nước ngoài James có kịch bản mới, tôi có thể cho cô làm nữ chính."

"Tống Mạc, ngài không biết tôi muốn cái gì sao!" Giọng nói của Thẩm Vi Nhi đột nhiên trở nên tê tâm liệt phế, khuôn mặt xinh đẹp yêu mị kia, gần như điên cuồng, đó là bi thương vì yêu mà không được, đó là đau lòng vì chấp niệm sâu nặng, đó là một người phụ nữ gần như điên cuồng si mê một người đàn ông.

Bất quá, tất cả, đối với Tần Ngu mà nói, bất quá là một trò khôi hài tức cười, cái gì cô đều không nghe lọt, trong chớp mắt khi trong miệng Tống Mạc phun ra ba chữ Hứa Giang Nam kia, tâm của cô, giống như tiến vào vực sâu không đáy.

Cảm giác lan tràn trong lòng, là thất vọng của cô, còn là e ngại, hay là thống hận?

Cô không biết rõ.

Tất cả suy nghĩ đều dừng lại, cảm giác bi thương to lớn làm cho cô quên hết sợ hãi.

Ngơ ngác đẩy cửa ra, từng bước từng bước đi tới, nhìn hai người trước mắt, đáy mắt chỉ còn lại trống rỗng vô biên.

Dựa vào cái gì, bọn họ dựa vào cái gì, mà lại đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay? Bọn họ dựa vào cái gì làm như vậy với Hứa Giang Nam?

Trong lồng ngực, lửa giận dần dần lan ra, vốn hốc mắt đã sưng đỏ, lại ẩm ướt nữa.

Động tĩnh ở cửa rất nhỏ, làm cho hai người trong phòng hết hồn, cơ hồ không hẹn mà cùng nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Tần Ngu.

Tần Ngu giống như không phát hiện, thẳng tắp đi đến trước mặt Thẩm Vi Nhi, lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt đen nhánh, không chút nào che dấu hận ý mãnh liệt như vậy.

Thẩm Vi Nhi trừng tròng mắt nhìn người phụ nữ đột nhiên xông vào trước mắt, con ngươi đen lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, lại làm cho trong lòng cô không nhịn

được run lên.

Một giây sau, cơ hồ là vội vàng không kịp chuẩn bị, một bàn tay không chút do dự rơi vào trên mặt của cô, lực đạo rất lớn, không thể so với lực đạo lúc trước Tống

Mạc đẩy cô, khiến cô lảo đảo suýt nữa té ngã trên đất, thân thể nhoáng một cái, trước mắt, một trận mê muội đen kịt, sau khi miễn cưỡng đứng vững, cô mới phát giác hình như trong miệng có mùi máu tươi nhàn nhạt tràn lan.

Tần Ngu chậm rãi thả tay xuống, nhìn chằm chằm dấu tay rõ ràng trên mặt Thẩm Vi Nhi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, xen lẫn giọng nói nồng đậm khàn khàn, "Một tát này, là tôi đánh thay cho Hứa Giang Nam."

Về sau, chán ghét lạnh lùng liếc người phụ nữ một cái, lẳng lặng xoay người.

Thẩm Vi Nhi chưa từng bị ủy khuất như thế, sợ run mấy giây liền phục hồi tinh thần lại, cánh tay lập tức giơ lên.

Chỉ là, còn chưa rơi xuống, chỗ cổ tay, bỗng nhiên có một bàn tay gắt gao giữ cô lại, một trận đau nhói, làm cho cô không nhịn đau được hô ra tiếng.

Ngước mắt, chẳng biết lúc nào Tống Mạc đã đi tới bên người của cô, lúc đó, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô, ánh mắt cực lạnh, môi mỏng hé mở, phun ra hai từ ngắn gọn, "Ra ngoài!" Giọng nói âm lãnh, vô cùng có lực uy hiếp, đủ để cho người khác trong nháy mắt tước vũ khí đầu hàng.

Thân thể Thẩm Vi Nhi khẽ run lên, đến cùng không dám làm loạn lần nữa, hung hăng trợn mắt nhìn Tần Ngu một cái, không cam lòng đi ra ngoài.

Tần Ngu đưa lưng về phía cô, sống lưng cực thẳng, cũng không quay đầu lại.

Trong phòng yên tĩnh, sau một mảnh hỗn độn, cuối cùng lặng yên không một tiếng động.

Tống Mạc xoay người, lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Ngu, bóng lưng gầy gò lại quật cường.

Tần Ngu giống như là phát hiện tầm mắt của anh, con mắt sưng đỏ thẳng tắp nhìn chằm chằm mặt bàn đen nhánh.

Chỗ đó, có một phần văn kiện mở ra, bên trong giấy trắng mực đen, thình lình viết "Khách sạn Kim Môn dưới cờ Tống thị".

Hết thảy tất cả, không cần nói cũng biết.

Trong đầu Tần Ngu lóe lên đêm đó, trong thư phòng, cô chứng kiến thiệp mời ở trên màn hình máy tính, chỗ đó, trắng trợn viết Kim Môn đối đầu Danh Thắng, lúc ấy cô không có lưu ý, hiện tại mới biết, nguyên lai, hết thảy đều là thủ đoạn của Tống Mạc.

Đây mới thực sự là Tống Mạc, rõ ràng âm trầm nguy hiểm lại giảo hoạt, như một con sói .

Là cô tự cho là đúng cho rằng anh sẽ không tàn nhẫn như vậy, là cô, từ đáy lòng không muốn tiếp nhận thiếu niên trong trẻo nhưng lạnh lùng lại cao ngạo lúc trước biến thành thiếu tổng tàn nhẫn lạnh lùng hôm nay.

Nguyên lai, đây mới là thâm ý trong lời hôm đó của anh.

Mặc dù cô không biết cụ thể quá trình những chuyện này phát sinh, đại khái, cũng đoán ra không ít.

Một câu không có chuyện Tống Mạc anh làm không được thật hay.

Tần Ngu nhếch môi, cười cực lạnh, mà văn kiện kẹp trong tay, cơ hồ bị cô dùng

sức xoa bóp biến hình, gấp ra hình dáng quỷ dị.

Chậm rãi xoay người, chống lại tầm mắt của người nam.

Mới nhìn rõ, trong tầm mắt của anh không có có một vẻ bối rối, bình tĩnh giống như là cục diện đáng buồn, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, giống như là muốn nhìn thấu trong lòng cô.

Sợ là, anh sớm đã đoán được sẽ có cục diện hôm nay, cho nên mới trấn định như vậy.

Hay cho Tống Mạc thâm tàng bất lộ!

Anh trầm mặc cùng yên tĩnh, tựa như là một cái mồi dẫn hỏa, nhanh chóng nhen nhóm tức giận tích lũy chất chứa ở trong cơ thể cô, cơ hồ hết sức căng thẳng.

Tần Ngu bước lên một bước, dùng sức níu lấy cà vạt người đàn ông, cơ hồ dán ở trên thân người đàn ông, ngước đầu gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của anh, sắc mặt lộ ra âm trầm cùng lạnh lùng chưa bao giờ có, giọng nói cơ hồ là từ trong cổ họng nặn ra, từng chữ từng câu, nghiến răng nghiến lợi, "Cho nên, hết thảy mọi chuyện này, đều là anh bố trí?"

Tống Mạc khẽ cúi mặt, con ngươi đen sáng quắc sâu không thấy đáy rơi vào trên mặt Tần Ngu, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh nhẹ nhàng phất qua, "Đúng."

Đúng, nhẹ nhàng như vậy tăng thêm thống khổ cho Hứa Giang Nam, gia tăng dày vò trên người cô, đối với anh mà nói, giống như như tro bụi, không đáng nhắc tới.

Giận không kềm được.

Tần Ngu bất động nhìn chằm chằm anh mấy giây, ánh mắt bén nhọn giống như muốn giết chết anh.

Trong ngực, lửa giận hừng hực bùng cháy càng lúc càng lớn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, biểu hiện rõ rệt cô đang tức giận.

Một giây sau, cơ hồ là đổ ập xuống, hung hăng ném văn kiện trong tay tới trước mặt người đàn ông, giống như điên, kéo thân người anh mà đánh, giống như một con dã thú hung mãnh, tất cả lửa giận phát tán lung tung, bên trong tròng mắt đen nhánh trong suốt, nước mắt chậm rãi tràn ra, giọng nói nhiễm nước mắt khàn khàn, khuếch tán ra phòng làm việc yên tĩnh trống trải, "Đúng sao? Tống Mạc, anh có trái tim hay không? Sao anh có thể ác như vậy, thậm chí cuộc sống của người khác trong mắt anh không đáng giá nhắc tới sao? Anh có biết hay không, một mình tôi mang theo Tần Lãng từng bước từng bước đi cho tới hôm nay cực khổ cỡ nào? Vì cái gì khi tôi sắp bước vào quỹ đạo như tôi muốn, anh lại hủy hoại hết tất cả! Tôi muốn gả cho ai, đó là tự do của tôi, vì cái gì bởi vì một cái ý tưởng đột phát của anh, tất cả cuộc sống của tôi đều phải trở nên rối loạn, Hứa Giang

Nam anh ấy là vô tội, tại sao anh đối với anh ấy như vậy? Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì hủy diệt anh ấy! Dựa vào cái gì kéo anh ấy vào chuyện này!"

Ẩn nhẫn làm cho người ta chua xót, từng tiếng chất vấn vang vọng ở trong phòng.

Nước mắt như hạt đậu sáng long lanh, chậm rãi tràn ra hốc mắt của Tần Ngu, ở dưới ánh đèn lộ ra trong suốt, những giọt nước mắt kia phảng phất phóng ra sợ hãi của cô, vừa giống như khơi dậy tính cách bướng bỉnh của cô.

Cô cố chấp chất vấn Tống Mạc, tròng mắt lưu động, hung hăng trừng anh, bộ dáng không đội trời chung với anh.

Tống Mạc không hợp tác nhìn chằm chằm Tần Ngu, con mắt sắc bén, dần dần lạnh xuống.

Vì một người đàn ông khác, cô ép sát chất vấn không cho anh lối thoát.

Ở thành phố S này, chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với anh như vậy, rất tốt, phi thường tốt.

Tống Mạc bước lên một bước, thân hình cao lớn bỗng nhiên gần sát Tần Ngu, sắc mặt cô đột biến.

Anh không quan tâm đến phản ứng của cô, nhẹ nhàng chế trụ hai cái cánh tay của cô, thuận thế kéo cô vào trong lòng, tay kia nắm cằm của cô, nâng mặt của cô lên, ánh mắt đè nén nhìn chằm chằm cô, giọng nói cực lạnh phun ra một câu, "Nếu như không phải là Hứa Giang Nam động sắc tâm, cô cho rằng, lúc ấy hắn ta vì cái gì cùng người phụ nữ kia cùng một chỗ, Tần Ngu, đến bây giờ, cô còn không thấy rõ sao? Người đàn ông như vậy, cô còn muốn gả cho hắn?"

Trong lòng Tần Ngu nhoáng một cái, sắc mặt càng trắng bệch, gần như trong suốt.

Trầm mặc mấy giây, cô chau mày lại, thần sắc đau đớn cắn môi dưới, mở miệng, trong giọng nói rõ ràng mang theo đắn đo, vẫn gắt gao như cũ chỉa mũi nhọn về

Tống Mạc, "Nếu như không phải là do anh, mọi chuyện sẽ không phát sinh, anh mới là đầu sỏ!"

Cô che chở, rõ ràng cô đang che chở.

Ánh mắt Tống Mạc hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm cô mấy giây, mặt không chút thay đổi buông tay ra.

Cảm giác áp bách trên đỉnh đầu bỗng nhiên biến mất, Tần Ngu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng, không phải là không khó chịu, lời Tống Mạc mới nói cũng không phải là không hề có đạo lý, xác thực đã đâm vào chỗ đau của cô, đáy lòng của cô không phải là không hiểu, chỉ là, Hứa Giang Nam không tốt, chỉ có cô mới có quyền nói, người khác, không thể được nói như vậy, cô không cho phép, có bất kỳ người nào nhằm vào Hứa Giang Nam.

Hai người đều không nói thêm gì nữa, trong phòng làm việc, một lần nữa bày ra bầu không khí quỷ dị.

Tần Ngu nhìn chằm chằm giấy trắng rơi đầy đất, đó là do anh đi tìm luật sư thảo ra thỏa thuận trước hôn nhân, mà bây giờ, chúng nó yên lặng nằm trên mặt đất, thậm chí còn bị cô giẫm dưới chân, trở nên lầy lội không chịu nổi.

Thật giống như, dẫm nát tất cả kiêu ngạo của người đàn ông này dưới chân.

Trong lòng Tần Ngu, một mảnh trầm trọng.

Mà chỗ ánh sáng chiếu xuống, người đàn ông kia đưa lưng về phía cô, không nói một lời, bóng lưng của anh thoạt nhìn chẳng biết tại sao lại có vài phần cô đơn.

Không phải là không khó chịu, người đã từng sớm chiều chung đụng với cô bây giờ lại đi đến trình độ như vậy, nhưng việc đã đến nước này, biết làm thế nào đây?

Những thứ kia nổi lên nước mắt, bị Tần Ngu cứng rắn đè xuống, cô kinh ngạc đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng của anh, mấp máy môi, cuối cùng nói ra một câu, "Tống Mạc, tôi sẽ không kết hôn với anh, ngươi thu tay lại đi, mọi chuyện, đến đây chấm dứt, từ nay về sau, đừng tới tìm tôi nữa."

Trong không khí đầu vai của anh khẽ run không thể nhận ra.

Mấy giây sau, chậm rãi quay mặt lại, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng anh tuấn, cặp con ngươi đen lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, kiêu căng, khinh thường, "Tần Ngu, cô cho rằng, Tống Mạc tôi dễ dàng bị xua đuổi như vậy sao?"

Ý tứ của anh, hiển nhiên dễ thấy.

Tần Ngu nắm quyền, hít một hơi thật sâu, "Tống Mạc, trên đời này nhiều người phụ nữ như vậy, anh muốn ai cũng có thể, tại sao phải níu lấy tôi không tha như vậy, có ý gì sao?"

Ánh mặt trời chiếu lên trên người anh, gò má anh tuấn của anh có chút không chân thực. Anh cúi mặt, đốt một điếu thuốc, nhẹ hút một ngụm, ngước mắt nhìn về phía cô, con mắt âm trầm, "Trong nhiều người phụ nữ như vậy, chỉ có cô hữu dụng."

"Có ý gì?" Tần Ngu nhíu mày.

"Tôi cần một cô vợ nhu thuận nghe lời, cô hết sức thích hợp, đương nhiên, đây chỉ là thứ yếu, nguyên nhân chủ yếu là Tần Lãng, nó có thể chặn ba mẹ tôi lại. Chỉ cần cô vào Tống gia, liền không có ai bức ta cưới những người phụ nữ mạc danh kỳ diệu kia."

Người Tống gia không thể nào cho Tần Ngu tiến vào Tống gia, nhưng Tần Ngu mang thai cốt nhục Tống gia, liền không giống nhau, Tống gia tuyệt đối không thể để huyết mạch của mình lênh đênh bên ngoài, chỉ cần có Tần Lãng, bọn họ liền không nói lời nào, coi như là anh muốn kết hôn với Tần Ngu, họ cũng tự nhiên thỏa hiệp, như thế, anh liền không cần ứng phó với những người bọn họ an bài cho anh.

Tần Ngu không dám tin nhìn chằm chằm gò má của anh, mới phát giác, thần sắc của anh lạnh nhạt xa cách như vậy, thật giống như, mọi chuyện đều là chuyện tất nhiên.

Đáy lòng, khẽ co rút đau đớn.

Nguyên lai.

Nguyên lai hết thảy cũng chỉ một cuộc giao dịch.

Nguyên lai trong mắt anh, cô chỉ là một con cờ, cũng là bia đỡ đạn.

Thiệt thòi cho cô còn tự cho rằng……..

Yên tĩnh một hồi lâu, mới đè xuống đau nhức trong lòng, mặt trầm như nước nhìn về phía Tống Mạc, "Cuộc giao dịch này, tôi sẽ không giúp anh, Tần Ngu tôi là một người sống sờ sờ, không phải là một quân cờ trong tay anh."

"Tần Ngu, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, không cần lại khiêu chiến cực hạn của tôi, ngoan ngoãn ký tên, tôi đáp ứng cô, sẽ không làm khó ai nữa."

Người đàn ông mặt không chút thay đổi liếc nhìn cô, mở miệng nói.

"Tống Mạc, sao anh lại có thể ích kỷ như vậy!" Giờ khắc này, tim của cô rất đau, vốn là đè xuống cảm xúc, một lần nữa bị bốc lên, áp chế không có tác dụng.

"Tôi sẽ tìm cô một lần nữa, phần thỏa thuận này sẽ được gởi tới chỗ cô trong vòng

một ngày, ký vào nó, rồi đưa đến đây." Trong sương mù lượn lờ, thần thái lạnh

người đàn ông lùng đến cực điểm, căn bản không chú ý phản kháng của cô.

Hy vọng cuối cùng trong lòng, triệt để dập tắt, chỉ còn lại cảm giác lạnh như băng.

Giờ khắc này, Tần Ngu mới biết, người đàn ông trước mắt mình này, căn bản không có trái tim.

Lưu lại nơi đây, cũng sẽ không có kết quả gì, anh cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tần Ngu thu hồi ánh mắt, chết lặng xoay người rời đi.

Lầu dưới, một mảng hối hả, tiếng động lớn ầm ĩ náo nhiệt, cô chạy xe điện trôi vào dòng người, khí lạnh đánh tới mặt, một trận rét lạnh, tâm lại không kịp lãnh.

Nhìn bầu trời mênh mông, hốc mắt Tần Ngu sưng đỏ, tràn ra một tầng nước mắt.

Lần trước, là Hứa Giang Nam, lúc này đây, thì là ai?

———

Sau xe điện, một chiếc Audi màu đen không xa không gần thong thả đi theo, bên trong buồng xe, người đàn ông mặc tây trang màu đen nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn suy yếu của Tần Ngu, cầm điện thoại di động lên.

"Giang tổng, Tần tiểu thư mới ra khỏi Tống thị tập đoàn, thoạt nhìn thật không tốt."

Đầu kia d/d/;l;qd điện thoại ngắn ngủi trầm mặc vài giây, truyền đến giọng nói trong trẻo của người đàn ông, hơi khàn khàn, "Tôi biết, các người cứ bảo vệ tốt cô ấy."

"Vâng."

. . .

HẾT CHƯƠNG

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Cách Người Phụ Nữ Của Tôi Ra Xa Một Chút

Căn biệt thự to lớn như vậy, nhưng chưa bao giờ có cảm giác trống rỗng và lạnh lẽo đến thế.

Những chỗ cô và Hứa Giang Nam cùng nhau sắp xếp như chiếc ghế sofa màu vàng nhạt, chiếc giường nhỏ màu trắng, cái ti vi dọc theo bức tường được trạm trổ bằng gỗ, đủ các loại cây xanh trên sân thượng, mỗi một thứ, đều quen thuộc như vậy, nhưng không tìm được sự ấm áp như trước kia nữa.

Tần Ngu quấn chăn nằm trên ghế sa lon, nghiêng người, đầu gác lên trên tay vịn mềm mại, mái tóc màu đen như tảo biển rối tung xoã xuống dưới.

Cô kinh ngạc nhìn sang bàn trà, ánh mặt trời mỏng manh phản chiếu lên tờ giấy khiến nó trở nên gần như trong suốt, tạo thành một đường thẳng cứng cáp, giống như được điêu khắc, lơ lửng trên đầu của cô.

"Tiểu Ngu Nhi, anh đi, đừng tìm anh, căn nhà này em cứ tiếp tục ở lại, anh đã sang tên lại cho em rồi." Ddienn damn leie quyýdon.

Hứa Giang Nam nói, căn nhà này, là của cô.

Nhưng cô, sao có thể nhận được.

Lúc anh bị người ta hãm hại sa cơ lỡ bước, thứ cô trao cho anh, không phải là tín nhiệm, không phải là sự thông cảm, mà là thất vọng, là chất vấn. Từ đầu tới cuối cô chưa bao giờ tin tưởng anh, cô chỉ tin vào mắt mình, lại không tin người bạn ngày đêm ở bên cạnh mình. Cô và Hứa Giang Nam cùng nhau lớn lên từ bé, anh là một thiếu niên hiền lành chất phác, cô phải hiểu được anh là người như thế nào chứ, vậy mà trong giây phút đó, cô lại có thể hoài nghi anh.

Cô như vậy, thì có tư cách gì, để xứng với sự thâm tình của anh đây.

Chuyện này, nói cho cùng, thì cũng đâu phải lỗi của anh.

Hiện nay, khách sạn Danh Thắng kinh doanh gặp nguy cơ, anh không nói tiếng nào mà bỏ đi, thứ duy nhất đáng giá anh lại chuyển sang tên của cô, trong thành phố rộng lớn như vậy, không biết anh đi nơi nào, đặt chân tới nơi nào?

Hứa Giang Nam ơi là Hứa Giang Nam, anh làm như vậy, sao có thể khiến cho em yên tâm được đây. Dđienn damn leie quy ýdon.

———

Lần đầu tiên, không quan tâm tới lời nói của Hứa Giang Nam, cứ như vậy mà tìm tới công ty của anh.

Chỉ còn lại khoảng cách một con đường nữa, là tới khách sạn Danh Thắng, vừa đúng lúc đèn đỏ, chiếc cằm hơi nhọn của Tần Ngu ẩn giấu trong chiếc khăn quàng cổ, cô lo lắng nhìn làn xe đông nghịt ở trước mắt.

Cô phải tìm được Hứa Giang Nam, cho dù chỉ nói một lời xin lỗi với anh cũng được.

Nhưng mà đèn đường vừa mới chuyển sang màu xanh, dòng xe trước mặt vẫn chưa dừng hẳn, Tần Ngu đã suốt ruột cất bước đi về phía trước, có lẽ là trong lòng có chút vội vàng xao động, cho nên không chú ý thấy chiếc xe hơi cố gắng tranh thủ một hai giây đang trờ tới, cho tới khi có một tiếng phanh chói tai vang lên, Tần Ngu mới hoảng hốt ngoảng đầu nhìn lại, thì phát hiện ra không ngờ chiếc xe kia đã đi tới gần mình rồi. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

Nhất thời có chút kinh hoảng nên quên mất phải phản ứng như thế nào.

Một giây sau, lại có cảm giác thân thể chợt nhẹ đi, có một sức mạnh khổng lồ, dẫn dắt cô xoay vòng tròn, cô chỉ cảm thấy có một luồng gió gào thét bên tai mình, lúc cô hoàn hồn lại, chiếc xe hơi kia, chợt lướt qua chỗ cô vừa đứng một khoảng cách mấy centimet, mà bên cạnh cô, có một người đàn ông mặc áo gió màu đen đang đứng thẳng tắp, trên đầu đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo xuống rất thấp, không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm lộ ra ở dưới vành nón, một cánh tay rắn chắc của người đàn ông, vẫn còn giữ chặt lấy cánh tay của cô.

Thấy cô không có việc gì, người đàn ông nhanh chóng buông cánh tay của cô ra.

Trong lòng Tần Ngu chưa hoàn hồn lại từ từ bình phục lại, cảm kích nhìn về phía cái cằm của người đàn ông, cô còn chưa kịp mở miệng nói lời cám ơn, người đàn ông kia đã vội vã xoay người rời đi, ẩn náu vào đám người đang huyên náo.

Tần Ngu nhìn theo bóng lưng của anh ta, đã thấy anh ta rời đi một cách nhanh chóng và thần tốc, một bộ dạng vô cùng thần bí.

Đây là cô đã gặp người làm việc tốt mà không để lại tên trong truyền thuyết sao?

Đột nhiên trong lòng của Tần Ngu nảy sinh cảm giác là lạ sao sao đó, không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, suy nghĩ mấy giây, lại không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao, nhớ tới mình cũng còn có việc phải làm, cô liền không suy nghĩ tiếp nữa, sải bước đi tới khách sạn Danh Thắng.

———

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hứa Giang Nam lẳng lặng ngồi ở trước bàn làm việc, khuôn mặt vẫn giống như trước sáng sủa đẹp trai, như một bức tranh thuỷ mặc được phác hoạ nên vậy, nhàn nhạt, lịch sự và tao nhã, chỉ mặc một bộ quần đen áo trắng, cũng đã tạo thành một người cao quý thanh thoát trên thế gian, nhưng mà, giữa đôi mày đen nhánh của người đàn ông này, hiện lên chút cô đơn hiu quạnh, đôi mắt vốn đang trong suốt không biết từ lúc nào đã nhuốm lên một tầng hơi nước, khuôn mặt nhợt nhạt, lại khiến cho người ta có chút đau lòng. Die~nn ddan leê Quy idonn.

Có người gõ cửa bước vào.

"Tổng giám đốc Giang, Tần tiểu thư muốn gặp ngài, hiện giờ đang ở dưới lầu.

Trong đôi mắt đen của Hứa Giang Nam chợt loé lên một chút đau đớn, cố nén chịu đựng nhưng lại không cam lòng. Mấy giây sau, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, bình tĩnh dịu dàng nhìn về phía người đàn ông, rồi mở miệng, lúc giọng nói vang lên có lộ ra một chút đè nén: "Cho người nói cho cô ấy biết, tôi đã rời khỏi thành phố S rồi."

"Vâng ạ."

Người đàn ông nhận lệnh đi ra, trong văn phòng rộng lớn, lại trở nên yên tĩnh như là một nơi yên bình bị lãng quên.

Hứa Giang Nam đứng dậy, đi lại đứng bên cửa sổ, nhìn xuyên qua tấm cửa kính sát đất khổng lồ nhìn ra ngoài, nhìn tất cả những cảnh sắc dưới lầu, nhìn không sót một thứ gì, kể cả cái bóng dáng nho nhỏ kia, mờ mờ sắp không nhìn thấy rõ, nhưng anh lại có thể nhận ra bóng dáng đó, đó là người mà anh trân trọng nhất, đó là hình bóng xinh đẹp chiếm giữ tất cả linh hồn anh, đó là người mà khiến cho anh cảm thấy ngay cả hô hấp cũng thấy đau đớn.

Rốt cuộc cô cũng biết rồi đúng không? SSdi enng dànlew quy9on

Cho nên cô mới tìm tới, tức là vẫn còn để ý tới anh sao?

Tim, mơ hồ đau nhói lên, nhưng anh lại chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô, cũng không thể làm gì khác được.

Bóng dáng nho nhỏ kia cuối cùng cũng biến mất trong tầm mắt của anh.

Cô đi vào rồi.

Lúc đó đi vào dưới lầu, mang theo tâm trạng vô cùng lo lắng, trong lòng chờ đợi muốn gặp anh.

Thiếu chút nữa không nhịn được, không nhịn được muốn chạy xuống ngay lập tức, đem cô ôm vào trong ngực mình, nhịn không được muốn cô ngọt ngào gọi anh một tiếng "Anh Giang Nam", cho dù không có những thứ đó cũng được, cho dù là đứng từ đằng xa, nhìn cô thôi cũng tốt rồi.

Cuối cùng cũng không được.

Đi sai một bước, thua cả ván cờ, anh đã thua triệt để.

Vì Tiểu Ngu Nhi của anh, anh phải cố gắng nhẫn nhịn.

Lặng im mấy giây, đưa bàn tay có chút run run ra đốt một điếu thuốc, hít sâu một cái, những cảm xúc trong lòng, mới kìm nén xuống được một chút.

Mấy ngày ngắn ngủi, nhưng vô cùng giày vò, mỗi một giây một phút, trong lòng anh đều giẫy giụa rất nhiều, ánh mắt nhìn về nơi xa, trong đầu lại hiện lên từng cái nhăn mày và nụ cười của cô, rất rõ ràng giống như đã khắc sâu trong đầu của anh, không xoá đi được. SSdienng dànlew quy9on

Một tay buông thỏng xuống bên người, tay kia đang cầm điếu thuốc, đã cháy hơn phân nửa, những lớp khói bụi yên lặng rơi xuống, cửa phía sau, có người đẩy ra.

Vẫn là người đàn ông lúc trước.

"Tổng giám đốc Giang, Tần tiểu thư đã đi rồi."

Hứa Giang Nam không quay đầu lại, rất lâu sau, mới hừ ra một tiếng giọng mũi không rõ là ý gì, "Ừ." Nghe không biết là đang buồn hay vui.

Người đàn ông xoay người rời đi, Hứa Giang Nam hình như vẫn chưa hết ngẩn người, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn xuống chỗ nào đó ở dưới lầu.

Là Tần Ngu. Taoo do leê quíy ddono.

Cô đứng ở dưới lầu, ngước đầu, kinh ngạc nhìn lên toà cao ốc này, cố chấp như vậy, cố chấp khiến cho anh đau lòng, giống như nhiều năm trước khi anh bỏ ra đi vào đêm mưa đó, cô cứ đội mưa đứng trong đêm tối, cứ cố chấp đứng đó nhìn anh, không chịu rời đi.

Anh không nhìn thấy rõ nét mặt của cô, nhưng lại có thể đoán ra được cô đang rất đau khổ.

Lúc này đây, chắc là, cô đã hết hy vọng một cách triệt để rồi.

Giống như cách đây tám năm, một lần nữa anh lại dứt khoát ra đi, lúc này đây, nhất định cô sẽ không tha thứ cho anh.

Cách nhau hai mươi tám tầng, bọn họ lẳng lẳng nhìn nhau, nhưng rốt cuộc không có cách nào tới gần được.

Cái gì gọi là thân bất do kỷ, cái gì gọi là duyên tới duyên đi, cả đời này nhất định bọn họ không có cách nào ở gần nhau được.

Không biết qua bao lâu, cho tới khi điếu thuốc ở trên tay cháy hết, chỉ còn lại mỗi đốm lửa đỏ đốt vào tay anh đau nhói, Hứa Giang Nam mới hoàn hồn, tàn thuốc lá từ ngón tay rơi xuống, anh cụp đôi mắt xuống, nhìn đốm lửa sáng như sao kia, đốm lửa kia làm tổn thương không chỉ là ngón tay, mà còn thêm cả trăm ngàn lỗ thủng trong tim anh.

Nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, thoáng lộ ra nụ cười thê lương, một lần nữa ngước mắt nhìn xuống dưới lầu, lúc này mới phát hiện ra, Tần Ngu đã xoay người, hồn bay phách lạc rời đi.

Từng bước từng bước, càng ngày càng xa, giống như từng bước từng bước rời khỏi thế giới của anh.

Chỉ một lát sau, bóng dáng của cô cuối cùng cũng biến mất trong ánh nắng mặt trời chói chang, trong đám người hối hả ngoài kia, rốt cuộc anh không tìm được cô nữa. Taoo do leê quíyddono.

Đôi tay đút trong túi quần cuối cùng cũng không thể nào nhịn được nữa trở nên run rẩy, Hứa Giang Nam cúi đầu, đưa tay lên, chậm rãi che mặt, nước mắt từ từ chảy ra khỏi hốc mắt, rơi ra ngoài.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 104.2

Mặt trời cuối cùng cũng khuất núi, tia sáng mặt trời cuối cùng cũng thu lại, sắc trời cũng dần trở nên tối tăm.

Đèn đường, liên tiếp sáng lên, làm đẹp cho cả một tuyến đường dài, giống như những viên dạ minh châu được treo lơ lửng ở giữa thành phố này vậy.

Chiếc xe Land Rover màu đen lướt qua trong màn đêm, Hứa Giang Nam lẳng lặng ngồi ở sau xe, không nói một lời, một đôi mắt đen nhìn qua cửa xe nhìn ra bên ngoài đang ồn ào nhốn nháo muôn màu muôn vẻ, vẻ mặt nặng nề u ám không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đi xuyên qua phố xá náo nhiệt, cuối cùng cũng đi vào con phố bốn bên đều tràn ngập những quán bar xa xỉ, xe dừng lại trước Kim Môn.

Người đàn ông xuống xe, đi thẳng vào trong.

Đẩy cửa phòng bao ra, ánh sáng mờ ảo, có một bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang dựa vào ghế sofa, tay bưng một ly rượu nhưng không uống, so với lần trước, ẩn náu trong ánh sáng mờ ảo, thoạt nhìn anh ta càng trở nên lạnh lùng và cao ngạo, càng bình thản và sâu sắc hơn.

Hai người liếc nhìn nhau, Hứa Giang Nam thu hồi ánh mắt, bước chân vững vàng đi tới, vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống.

Cứ thế cầm một ly rượu lên, khẽ nhấp môi một cái, đôi mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh mình, "Tống tiên sinh, không biết muộn như vậy còn tìm tôi có chuyện gì không?"

Tống Mạc khẽ lắc ly rượu, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu đỏ bên trong ly, ánh mắt thâm sâu khó dò, "Nghe nói, Tần Ngu lại tới tìm anh?"

Hứa Giang Nam hơi ngẩn ra, không nói.

"Xem ra là thủ đoạn của tôi vẫn chưa đủ mạnh mẽ, Hứa tiên sinh đã không để trong lòng rồi, tôi nhớ là tôi có sai người nói với Hứa tiên sinh nên cách người phụ nữ của tôi ra xa một chút." Ánh sáng tan biến trong ly, màu đỏ của rượu ở trong ly hiện ra một sắc thái mỹ lệ khó có thể hình dung được, biểu hiện trong ánh mắt của người đàn ông, lại lộ ra hàm ý đe doạ.

Người phụ nữ của tôi.

Rõ ràng là tình cảm của anh rất chân thành, trong nháy mắt lại trở thành vợ trong miệng của người đàn ông khác.

Không phải là không đau, nhưng mà bất lực.

Lặng im mấy giây, Hứa Giang Nam ngước mắt, mím môi, sườn mặt trắng nhợt, vẻ mặt bình tĩnh và cố gắng nhẫn nhịn, "Không sai, cô ấy có tới tìm tôi, nhưng tôi không gặp cô ấy là thật, tôi bảo đảm, sau này, cô ấy cũng sẽ không tới tìm tôi nữa, cho nên, kính xin Tống tiên sinh không nên quên giao ước giữa chúng ta."

"Như thế là tốt rồi." Tống Mạc mở miệng, trong ánh mắt, từ từ lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Hy vọng Tống tiên sinh nói được làm được, nếu như, để cho tôi phát hiện Tiểu Ngu Nhi…" Hứa Giang Nam phát hiện ra đột nhiên người đàn ông này nhìn anh với ánh mắt sắc bén thì dừng lại một chút, "Tần Ngu, cô ấy thiếu một ngón tay, thì cho dù liều cái mạng này, tôi cũng nhất định khiến anh trả cái giá thật lớn."

Tống Mạc nhếch môi, "Yên tâm, ngay cả một sợi tóc của cô ấy cũng sẽ không thiếu, Giang tiên sinh đừng quá lo lắng."

"Tốt nhất là như vậy." Hứa Giang Nam liếc mắt, khàn khàn phun ra một câu như vậy, trong giọng nói lại kèm theo một chút như có như không hàm ý ngoan độc. Dứt lời, để ly rượu trong tay xuống, đứng dậy, "Nếu như không có những chuyện khác, tôi đây đi trước, tạm biệt."

"Không tiễn." Tống Mạc khẽ nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt và xa cách.

Hứa Giang Nam cất bước rời đi, tới trước cửa, dường như nhớ tới điều gì đó, nghiêng đầu lại, đôi mắt đen nhánh lẳng lặng nhìn vào Tống Mạc, trong mắt, ánh mắt di chuyển, giống như không muốn, lại giống như dứt khoát, nhếch môi lên, "Hãy đối xử thật tốt với cô ấy."

———

Nằm trên giường, Tần Ngu ngủ cũng không ngon giấc.

Cô mơ thấy một giấc mơ, trong mơ, là vào ngày đó lần đầu tiên cô gặp Hứa Giang Nam.

Tần Ngu không phải là sinh ra và lớn lên ở thành phố S, một năm kia, cô là học sinh năm thứ ba trung học chuyển trường vào thành phố S, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, vóc người duyên dáng, vào lúc đó, đủ để cho vô số thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết điên đảo, đương nhiên, cũng bao gồm cả những tên côn đồ ở vùng đó.

Đêm đó Tần Ngu gặp được Hứa Giang Nam, chính là cái hẻm nhỏ trong khu vực ở gần trường học, cô bị một đám côn đồ chặn lại, lúc Hứa Giang Nam

thấy cô, thì đồng phục trên người cô đã bị xé rách ra hơn phân nửa, đầu vai mềm mại trắng trẻo như mỡ đông bị lộ ra bên ngoài, dưới ánh trăng sáng tỏ, thoạt nhìn cô như vậy rất dịu dàng đáng yêu.

Có lẽ chính vì đôi mắt to, trắng đen rõ ràng đã khiến cho Hứa Giang Nam liều lĩnh cứu cô.

Cuối cùng đêm hôm đó, một mình Hứa Giang Nam đối đầu với năm người, ở trong con hẻm nhỏ tăm tối, đánh đấm lẫn nhau, mặt mũi chảy đầy máu nằm ở trước mặt của Tần Ngu, mấy tên côn đồ bỏ chạy, Tần Ngu chạy lại nhìn Hứa Giang Nam đang nằm dưới đất, thiếu niên này cũng im lặng nhìn cô, khuôn mặt trắng nhợt, nụ cười lặng yên không tiếng động nhếch lên, chỉ chớp mắt một cái, nước mắt của Tần Ngu liền rơi xuống lã chã.

Về sau Tần Ngu suy nghĩ, tại sao cô lại thích Hứa Giang Nam nhỉ, chắc là tại vì đêm hôm đó, anh giống như một anh hùng của cô, người đẫm máu chiến đấu một cách hăng hái, làm việc nghĩa không chùn bước, mạnh mẽ bảo vệ cho cô, và còn ngày đó, máu dính đầy trên mặt, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ ràng đôi mắt đen nhánh của anh, đôi mắt trong suốt như vậy, sáng ngời như vậy, giống như mặt nước trong hồ, cứ như vậy khắc sâu vào trong tim của cô.

Khi còn niên thiếu tình yêu lúc nào cũng không cần nói đến lý lẽ, nhưng lại vô cùng mãnh liệt.

Dường như là không thể nào ngăn cản được, tình yêu của bọn họ như nước chảy thành sông, vô cùng oanh liệt.

Thời gian trung học, ba năm buồn chán và dài đằng đẵng.

Tần Ngu mơ thấy cô ngồi sau xe của Hứa Giang Nam, gió lất phất nhẹ nhàng thổi vào người anh, cô tựa đầu vào ngang lưng của người thiếu niên, hít hít mũi, tất cả đều là hương vị dễ ngửi của người thiếu niên dưới ánh mặt trời. Cô mơ thấy trận đấu bóng rổ ồn ào và náo nhiệt ở trường học, Hứa Giang Nam đi bóng rất đẹp mắt, ngoái đầu lại nhìn trong đám người mỉm cười với cô, ánh mắt dịu dàng kia tràn đầy vẻ đắc ý mà không muốn cho người khác biết. Cô mơ dưới bóng cây nhãn ở trường học, cô tựa đầu vào vai của Hứa Giang Nam, Hứa Giang Nam nói, chờ sau khi bọn họ tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn, đời này anh không phải cô thì không cưới, cô cười rất xinh đẹp và rạng rỡ nhìn anh, cũng dùng giọng nói kiên định giống như vậy nói cho anh biết, ngoài anh ra cô cũng không gả cho người nào khác.

Những ký ức vụn vặt mà tốt đẹp kia, giống như là một vì sao, nhẹ nhàng phát sáng trong đêm tối, nằm ở trong tim của cô, mơ mộng và mù mịt.

Đột nhiên, trong nháy mắt, tất cả những điều tốt đẹp đều tan biến hết hầu như không còn gì nữa, chỉ còn lại một cơn mưa rào dai dẳng, cơn mưa to rơi xuống tại nơi cất giấu sự tuyệt vọng và bi thương trong đêm hè nóng nực.

Trong màn đêm tối tăm như mực, cơn mưa lớn như vậy, cô nhìn thấy người thiếu niên từng nói muốn cưới cô, từng bước từng bước, đi ra khỏi thế giới của cô, tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng của anh nữa, cô ngửa mặt lên màn mưa, nước mắt và nước mưa hoà vào nhau, nhưng trong lòng của cô, giống như có cái gì đó tan vỡ ra, giống như đã mất đi một cái gì đó rồi.

Sau đó cảnh tượng trong giấc mơ trở nên mơ hồ không rõ ràng, thay đổi hỗn độn.

Lúc rõ ràng lại, thì nhìn thấy người thiếu niên từng cương quyết bừa bãi, đã trở nên trưởng thành và sâu sắc hơn, anh đứng trước mặt cô, anh cười với cô, Tiểu Ngu Nhi, anh đã trở về, trở về để cưới em.

Lời thề thời niên thiếu, cuối cùng cũng có thể thực hiện.

Chớp mắt một cái, anh lại thân mật với một người phụ nữ xa lạ, lăn lộn trên giường, những tiếng thở dốc đè nén và sung sướng, những âm thanh va chạm thối nát và mất hồn của cơ thể vang lên, giống như lời thần chú đến từ địa ngục, không ngừng quanh quẩn trong đầu của cô, rất chân thật khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

Cô không thở nổi, cô không ngừng giãy giụa, giống như là muốn phá vỡ đi những trói buộc.

Cuối cùng tất cả cũng bình tĩnh lại.

Cuối cùng trong giấc mơ, cô đứng trước cửa sổ đen như mực, hình như bên ngoài đang mưa, Hứa Giang Nam đang đứng bên ngoài cửa sổ, cách một khoảng cách rất xa, cô nhìn thấy anh yên lặng nở nụ cười với cô, vẫn là nụ cười dịu dàng như nước giống như trước kia, môi của anh lúc đóng lại lúc mở ra, trong bóng tối Tần Ngu nghe thấy anh nói với cô, Tiểu Ngu Nhi, tạm biệt.

Cô giống như một người điên gào thét lên, nhưng lại không phát ra âm thanh gì, trơ mắt nhìn anh biến mất trong bóng đêm vô tận.

Đột nhiên cô bừng tỉnh, Tần Ngu nắm chặt lấy cái chăn, bật dậy khỏi giường, đầu đầy mồ hôi lạnh, nước mắt đầy trên mặt, vẻ mặt của cô vô cùng hoảng sợ.

Thì ra. .

Thì ra nửa đời của anh và cô, cũng giống như một giấc mơ, một giấc mơ đầy đủ thăng trầm, một lúc sau cũng tỉnh lại khỏi giấc mơ đó.

Những tình cảm yêu đương mãnh liệt đó, rõ ràng đã khắc sâu vào trí nhớ, những năm tháng ngọt ngào và liều lĩnh đó, cũng chỉ là một giấc mộng giả dối.

Tỉnh dậy, tất cả đều không có ý nghĩa gì nữa.

Hứa Giang Nam, rốt cuộc cũng không trở về tìm cô.

———

Sau khi đưa Tần Lãng tới trường xong, Tần Ngu đi tới công ty một chuyến, đem tất cả những gì thuộc về mình mang đi.

Mới vừa bước vào cửa, cái hộp trong tay còn chưa đặt xuống, điện thoại di động ở trong túi đã vang lên.

Tần Ngu đặt cái thùng ở trong tay xuống dưới chân, móc điện thoại di động ở trong túi ra, nhấn nút nghe.

Bên kia đầu điện thoại truyền tới giọng nói lo lắng và tuyệt vọng của mẹ Tần, "Ngu Nhi! Đã xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: 105: Cô Cứ Chán Ghét Anh Như Vậy Sao?

Trong lòng Tần Ngu trầm xuống.

Trong giọng nói thống khổ nhiễm nước mắt của Tần mẹ, "Hôm nay trong tiệm đột nhiên xuất hiện mấy người đàn ông, nói là thu phí bảo kê, muốn lấy mấy vạn, con nói coi chúng ta chỉ là làm ăn vốn nhỏ, lợi nhuận quanh năm suốt tháng cũng không được bao nhiêu tiền, mẹ và cha con đi đâu đưa cho bọn họ món tiền kia, ai ngờ, vừa nghe nói không có tiền, bọn họ không nói hai lời liền đập phá mọi thứ trong tiệm, một món cũng không còn nguyên vẹn, bọn họ còn nói, mấy ngày nữa còn đến nữa, Ngu nhi, con nói phải làm sao bây giờ?"

Tần Ngu có chút khó tin: "Cửa hàng mặt tiền đều có văn bản điều lệnh thuê rõ ràng, tại sao đột nhiên xuất hiện người thu bảo kê đây?"

Tần mẹ có chút run, "Ngu nhi à, những người kia thoạt nhìn không dễ chọc, mẹ nghe người ta nói, bọn họ là xã hội đen."

Trong lòng Tần Ngu chấn động mạnh, xã hội đen sao? Cha mẹ đều là người giữ khuôn phép, làm sao sẽ trêu chọc đến người trong hắc đạo? Huống chi, sao người trong hắc đạo lại vô duyên vô cớ đối phó người đàng hoàng?

Tần mẹ nghẹn ngào, "Ngu nhi, bây giờ mẹ nên làm gì nha?"

Tần Ngu trầm mặc mấy giây, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, "Mẹ, những người kia đã làm gì với hai người?"

"Mẹ và cha con đều không có việc gì, trước khi phá tiệm, mấy người đàn ông kia liền đuổi cha mẹ ra ngoài."

Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm.

Lấy lại bình tĩnh, nắm chặt điện thoại di động, "Trước tiên mẹ không nên gấp gáp, những chuyện này con sẽ xử lý, mẹ cùng cha trốn đến địa phương an toàn trước, cửa hàng tạm thời đóng cửa, nếu như những người kia lại đến, mẹ liền gọi điện thoại cho con, nhớ kỹ, nhất định phải kịp thời gọi điện thoại cho con, chuyện tiền nong, con sẽ nghĩ biện pháp, mẹ cùng cha không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì ."

Tần mẹ vừa khóc vừa nói, "Con nghĩ biện pháp, con có thể có biện pháp nào, hơn vạn nha, nếu không thì, Ngu nhi, chúng ta báo cảnh sát đi?"

Tần Ngu trầm mặc.

Báo cảnh sát? Không được, nếu những người kia người là của hắc đạo, tất nhiên là cực hung ác giết người không chớp mắt, báo cảnh sát, chỉ sợ cảnh sát còn chưa bắt được bọn họ, ba mẹ đã bị giết hại.

Tay Tần Ngu đều phát run, "Mẹ, không thể báo cảnh sát, nghe lời của con, không cần hành động thiếu suy nghĩ, giấu đi, con nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiếm tiền, dù sao, ở trong thành phố này con cũng biết không ít người."

An ủi xong Tần mẹ cô liền cúp điện thoại.

Tần Ngu xụi lơ ở trên ghế sofa.

Nhiều tiền như vậy, cô biết đến nơi đâu tìm, trong thành phố S này cô làm gì có bạn bè, khuê mật duy nhất cũng chỉ có Cố Uyển Uyển, mà Cố Uyển Uyển cũng đâu có nhiều tiền như vậy, huống chi cô không có công việc, bây giờ còn phải nuôi Tần Lãng, còn phải lo lắng cuộc sống mấy ngày tiếp theo, càng không thể tìm nhiều tiền như vậy .

Trong lòng tính toán một hồi, chỉ có nản lòng thoái chí.

Làm sao bây giờ?

Bán căn hộ này?

Căn hộ này là của Hứa Giang Nam, cho dù anh có chuyển tên tài sản cho cô chưa, cô còn tư cách gì bán căn hộ này, cô thiếu Hứa Giang Nam còn ít sao?

Huyệt thái dương đau đớn, đưa tay nhấn nhấn, chỉ cảm thấy càng nhức đầu thêm

Thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cửa, chợt truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Tần Ngu không kiên nhẫn mở mắt ra, ai lại đến vào lúc này?

Nhìn chằm chằm cánh cửa sững sờ trong chốc lát, mới đứng dậy, kéo thân thể mệt mỏi đi mở cửa.

Mở cửa, ở cửa, Hứa Văn hào phóng mỉm cười với cô.

Tần Ngu kinh ngạc, sao Hứa Văn đến đây nữa, sợ run mấy giây, vẫn khách sáo mời Hứa Văn vào.

Hứa Văn khoát tay với cô, "Tần tiểu thư, tôi không vào đâu, hôm nay tôi tới là vì giao cái này cho cô."

Tần Ngu tiếp nhận đồ vật trong tay cô, mở ra, là thỏa thuận hôn nhân lúc trước, bên trong còn kẹp theo một tờ chi phiếu mới tinh.

Trong đầu Tần Ngu lóe lên lời nói ngày hôm qua của Tống Mạc, "Tôi sẽ cho người đưa thỏa thuận trước hôn nhân đến chỗ cô lần nữa, trong một ngày, ký vào nó, rồi đưa đến đây."

"Tần Ngu, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, không cần lại khiêu chiến cực hạn của tôi, ngoan ngoãn ký tên, tôi đáp ứng cô, sẽ không làm khó ai nữa."

Đến thật là nhanh.

Trầm mặc mấy giây, khóe môi kéo ra lên đường cong tự giễu, như có điều suy nghĩ rút tờ chi phiếu kia ra đưa tới trong tay Hứa Văn, ánh mắt đen láy lăng lặng nhìn cô, "Trợ lý Hứa, trở về nói cho Tống tổng các người biết, tôi không cần chi phiếu của anh ấy, nhưng tôi có một yêu cầu, chỉ cần anh ta làm được yêu cầu của tôi, ta sẽ lập tức ký vào thỏa thuận này rồi đưa đến."

———

Một giấc ngủ có chút dài đằng đẵng, không biết sao, liên tục có chút hỗn loạn, cho đến khi tiếng chuông điện thoại di động vang dội khắp phòng ngủ, Tần Ngu mới có chút gian nan mở mắt ra.

Đưa tay lười nhác cầm một bên di động.

"Này, mẹ."

"Ngu nhi nha, xế chiều hôm nay những người đàn ông kia lại tới." Cách ống nghe di động, cũng không khó nghe thấy giọng nói mừng rỡ của Tần mẹ.

Đầu của Tần Ngu còn hỗn độn một mảnh, nhất thời không có nghe được, chỉ là bị tin tức này kinh hãi một tý, "Vụt" một tý liền ngồi dậy, cau mày lại, "Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?"

Chẳng lẽ Tống Mạc không có đáp ứng yêu cầu của cô, không có lý nha, này không khoa học.

Tần mẹ lộ ra tiếng cười truyền tới, "Con đừng kích động, con thử đoán đi?"

Tần Ngu nhíu mày, "Còn làm thần bí nữa? Đến cùng phát sinh chuyện gì?"

Tần mẹ cởi mở cười nói, "Sáng hôm nay đám người kia tới nhà nói xin lỗi, còn lái theo một xe tải lớn, kéo ra rất nhiều đồ, đều là đồ dùng trong tiệm, hơn nữa còn đều là đồ mới, có một tên nhìn rất khí phái, chắc là thủ lĩnh nói là buổi sáng kia một trận hiểu lầm, những vật này, coi như là bọn họ bồi tội."

Lông mày Tần Ngu giãn ra, "Vậy là tốt rồi."

Cúp điện thoại, kinh ngạc nhìn trần nhà, Tần Ngu toét miệng nở nụ cười, chỉ là, nước mắt lại theo khóe mắt trượt xuống.

Tống Mạc ơi Tống Mạc, quả nhiên là bức cô không có đường lui.

———

Đường Vân Sơn biệt thự Lệ Thuỷ

Tần Ngu đứng ở trước cửa nhìn tòa nhà rất có phong cách hoàng thất Anh quốc cổ điển trước mắt, hít sâu một hơi, lặng im mấy giây, run rẩy vươn tay, nhấn chuông cửa.

Rốt cục vẫn phải đi đến bước này.

Cô cho rằng mình sẽ điên khùng khóc lóc tức tưởi, nhưng khi cô đứng ở chỗ này, mới phát hiện, giờ khắc này, tâm của cô sớm đã chết lặng không có một tia phập phồng, đau nhức cũng tốt, khổ cũng được, cô đã không cảm giác được, bởi vì trái tim giấu trong lồng ngực đó, sớm đã chết.

Bi thương đến chết tâm.

Những ngày qua, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, toàn bộ đã trở nên cảnh còn người mất, có quan hệ với Tống Mạc, cô mới nhìn rõ ràng rành mạch, từ trong miệng anh nói ra ba chữ Hứa Giang Nam kia, cô cũng đã tuyệt vọng với anh.

Bây giờ lại phát sinh chuyện này nữa, cô lại một lần nữa hiểu, cô đối với anh mà nói, tựa như là vật trong bàn tay, đưa tay liền có, tựa như anh nói, trong thành phố này không có chuyện Tống Mạc anh không làm được, chiếm được, kể cả cô.

Cho nên, trốn đi đã không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ làm nhiều người bị tổn thương hơn thôi, chỉ khi cô gả cho anh, mới có thể làm cho mọi chuyện dừng lại.

Một tiếng"Cùm cụp", cửa từ từ mở ra.

Là vú Trương.

Tần Ngu khẽ vuốt cằm, đi vào.

Ngước mắt, anh đang ngồi trên sô pha, hai chân ưu nhã bắt chéo, ngón tay thon dài, cầm lấy một quyển sách, vẫn đang đọc sách, nghe được tiếng vang, ngước mắt, con mắt thon dài đen nhánh rơi vào trên người của cô, một hồi lâu, để sách trong tay xuống, đáy mắt lộ ra một cỗ vui vẻ.

Tần Ngu đứng tại chỗ nhìn anh vài lần, ánh mắt xa cách, bình tĩnh đi đến.

Cách một khoảng cách ngắn, ngồi đối diện với Tống Mạc.

Không có hàn huyên, không có ồn ào, Tần Ngu lẳng lặng nhìn anh, chuyển đồ trong tay đến trước anh, "Tôi đã ký."

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, tiếp nhận thỏa thuận, cũng không có mở ra, tiện tay phóng đến một bên, con mắt đen như mực rơi vào trên mặt hơi tái nhợt của cô, đáy mắt lộ ra nhẹ nhàng ánh sáng, bộ dáng thoạt nhìn hết sức sung sướng, "Lần này cô hết sức thông minh."

Tần Ngu nhàn nhạt liếc anh một cái, đưa tay nhấn nhấn thái dương, đầu có chút đau, mở miệng, nhưng cũng không lọt ra giọt nước mắt nào, "Là Tống tiên sinh dạy tốt."

Thủ đoạn liên tiếp của anh, ít nhiều gì cũng làm cho cô sinh lòng đề phòng, sáng hôm nay, sau khi Tần mẹ gọi điện thoại tới nói là người trong hắc đạo đập phá cửa hàng, cô cũng đã sinh ra hoài nghi với Tống Mạc, lúc sau khi Tần mẹ nói câu kia "Mẹ và cha con đều không có việc gì, trước khi phá tiệm, mấy người đàn ông kia liền đuổi mẹ và cha con đi ra ngoài" làm cho cô càng tin suy nghĩ của mình hơn, còn chân chính kết luận người sau màn chính là Tống Mạc là do một khắc kia Hứa Văn tìm tới tận cửa.

Trong nhà xảy ra chuyện chân trước chân sau liền tập kích đến tận nhà, trợ lý Tống Mạc liền đưa tới thỏa thuận, trong lúc đó phát sinh nhiều trùng hợp như thế, chỉ có thể là tác phong của Tống Mạc, từng bước ép sát.

Đương nhiên, điểm trọng yếu nhất là, ngoại trừ Tống Mạc, cô cũng nghĩ không ra có người nào sẽ vận dụng lực lượng hắc đạo để đối phó một phụ nữ tay trói gà không chặt như cô.

Cho nên, cô mới nhờ Hứa Văn chuyển lời tới Tống Mạc, chỉ cần anh đáp ứng buông tha người nhà của cô, cô liền ký tên.

Bất quá, ngược lại cô không có đoán được, người đàn ông này lại sai người bồi thường toàn bộ đồ đạc bị đập phá.

Tống Mạc nhướn mày, không nói.

Tần Ngu chỉ ngồi mấy giây, liền đứng dậy, đầu đau dữ dội, cô thực không có tâm tư ở chỗ này nói chuyện với người đàn ông này, cô chỉ muốn trở về ngủ một giấc cho ngon.

Rủ xuống con mắt nhìn về phía anh, "Tống tiên sinh, nếu như không còn việc gì, tôi đi trước."

Tống tiên sinh, sau khi ký thỏa thuận, cô vẫn gọi anh xa cách như vậy.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn về phía cô, con ngươi quay vòng, giữa lông mày lộ ra mơ hồ không vui, cô cứ chán ghét anh như vậy sao? Chán ghét đến nỗi một khắc cũng không muốn ở lại?

Một hồi lâu, thu hồi ánh mắt, ngón tay khớp xương rõ ràng như có như không khẽ chọc trên ghế sô pha, "Xin lỗi, còn có một chút chuyện, tạm thời cô vẫn không thể đi."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, còn có chuyện gì?

Ngoái đầu nhìn lại, sắc mặt nghi hoặc nhìn về phía anh.

Có lẽ là do ngoái đầu nhìn lại sử dụng lực thật mạnh, chỉ cảm thấy huyệt thái dương nhảy dựng, đầu một trận đâm nhói, trong tầm mắt, ngũ quan anh tuấn như đao khắc của anh, thế nhưng bắt đầu mơ hồ, chỉ còn lại một mảnh quang ảnh kỳ quái.

Thân thể không yên quơ quơ, một giây sau, trước mặt bỗng tối sầm, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: 106: Anh Muốn Hôn Người Phụ Nữ Này

Tống Mạc ôm người phụ nữ vào trong ngực ngồi trên ghế sofa, lông mày nhíu lại.

Cả người của cô mềm mại dựa vào người của anh, một chút sức lực cũng không có, đôi môi không còn tí huyết sắc nào, anh khẽ cúi đầu, ngay lập tức có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của cô, mang theo nhiệt độ nóng hổi, hơi nóng phả vào mặt của anh.

Chậm rãi đưa tay lên đặt vào trên trán của Tần Ngu, thì thấy trán của cô nóng như lửa đốt. .

Trong lòng chợt lướt qua một suy nghĩ, cô ấy phát sốt rồi.

Đôi môi mỏng mấp máy, khuôn mặt lạnh nhạt của anh ngước lên nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Vú Trương, "Cầm thuốc hạ sốt và nước tới phòng ngủ."

Dứt lời, liền bế ngang Tần Ngu, đi về phía phòng ngủ.

Động tác rất dịu dàng, đặt Tần Ngu xuống dưới giường, lấy chăn đắp kín lại cho cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Chiếc giường rất lớn, thân thể của người phụ nữ thì bé nhỏ, chỉ nằm hết một góc nhỏ trên chiếc giường, cả người cô quấn chăn kín lại, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ xíu như lòng bàn tay, có lẽ do đang bị phát sốt cho nên khuôn mặt vốn trắng nõn bây giờ đang đỏ ửng lên, những sợi tóc rối xoã xuống ướt nhẹp, dính vào bên mặt của cô. Cô ngủ cũng không được yên ổn, đôi lông mi dài và dày như chiếc quạt nhỏ dường như đang khẽ run, nhìn cô như vậy, khiến cho người ta phát sinh cảm giác đau lòng.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn cô, nhất thời có chút ngẩn người.

Nhịn không được, muốn đưa tay ra giúp cô hạ nhiệt độ xuống.

Nhưng mà, tay vừa mới giơ lên, cánh cửa, đã có người đẩy ra.

Tống Mạc hơi ngẩn ra, nháy mắt đã bình tĩnh lại, hạ tay xuống mặt của Tần Ngu, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Này, mau tỉnh lại."

Tần Ngu nhíu mày, chỉ cảm thấy có người đang ngược đãi mình, nhưng không thể nào mở mắt ra được, một màu đen tối kéo dài vô tận, giống như là có vô số những xúc tua màu đen, chặt chẽ níu giữ lấy cô, mặc cho cô giãy giụa như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể thoát ra được, chỉ có thể nằm ngủ mê man.

Mấy giây sau, nhìn hai mắt đang nhắm chặt lại của Tần Ngu, Tống Mạc ngước mắt nhìn Vú Trương, "Có thể trực tiếp đổ thuốc vào không?"

Vú Trương lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ gọi một tiếng, "Thiếu gia."

Tống Mạc thu hồi ánh mắt, nhìn Tần Ngu đang nằm trên giường không có chút phản ứng nào kia, lông mày hơi nhíu lại, ôi, phụ nữ bị bệnh thực sự là rất rắc rối.

"Thiếu gia, kỳ thật thì cậu có thể truyền thuốc vào giúp cho Tần tiểu thư." Sau lưng, giọng nói có chút chần chừ của Vú Trương vang lên. Cách này không phải là cách tốt, nhưng cũng là cách duy nhất.

"Giúp như thế nào?" Giọng nói nghi hoặc của Tống Mạc vang lên.

Vú Trương im lặng mấy giây, "Trực tiếp dùng miệng đút thuốc cho Tần tiểu thư.” .

Dùng miệng? Ý là muốn anh phải hôn người phụ nữ này?

Tống Mạc như có điều phải suy nghĩ nhìn chằm chằm lên mặt của Tần Ngu, im lặng không lên tiếng, giống như đang suy xét xem nên làm thế nào.

Mấy giây sau, anh khẽ lên tiếng, "Vũ Trương, để nước và thuốc ở đó, bà đi ra ngoài trước đi."

Trong lòng Vú Trương vui mừng, đáp lại một tiếng, để hết đồ ở trên đầu giường, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại hai người, Tống Mạc ngồi ở đầu giường, nhìn thuốc và nước đặt ở trên giường, lại nhìn đôi môi đang hé mở của Tần Ngu, hình dáng của đôi môi rất đẹp, hương vị rất tuyệt, nụ hôn lần trước, anh vẫn nhớ rất rõ.

Đột nhiên không hiểu sao có chút cảm giác miệng đắng lưỡi cô.

Đơn giản là một người phụ nữ thôi, cũng đơn giản chỉ là việc hôn môi thôi mà, tại sao anh lại có cảm giác căng thẳng?

Nhếch môi lên, thả lỏng.

Đem thuốc hạ sốt của Tần Ngu bỏ vào trong miệng, cầm ly nước lên ngậm một hớp, một tay chống lên trên giường, từ từ cúi đầu xuống.

Mùi thơm của người phụ nữ gần trong gang tấc, khiến cho anh cảm thấy trong lòng ngưa ngứa, có một loại cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Cuối cùng, đôi môi mỏng chậm rãi phủ lên cánh môi của người phụ nữ, dễ dàng cạy mở hàm răng của người phụ nữ ra, đem nước thuốc truyền sang.

Rõ ràng đã có thể ngồi dậy, nhưng cánh môi của người phụ nữ rất tuyệt, lại khiến cho anh có chút ý loạn tình mê, dường như là theo bản năng, sau một lúc mân mê mới từ từ rời khỏi. Dđienn damn leie quyý don.

Ngồi dậy, nhìn cánh môi có chút huyết sắc của người phụ nữa, trên cánh môi mỏng dường như vẫn còn nóng bỏng, khiến cho trong lòng khẽ run lên.

Có lẽ phát hiện ra trong miệng có vị đắng, Tần Ngu nhíu mày lại, trên mặt thoáng lộ ra vẻ không vui, lại thêm đang bị phát sốt nên khuôn mặt hơi đỏ lên, vẻ không vui kia, cũng hiện ra đôi chút đáng yêu.

Đôi môi mỏng của Tống Mạc khẽ mấp máy môi, trong đôi mắt đen nháy dường như có ánh lửa đang nhảy nhót.

Rất lâu sau, cho đến khi trong đầu xẹt qua một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, mới chợt hoàn hồn lại, ánh mắt mới bình tĩnh trở lại.

Đứng dậy, vẻ mặt, đã trở nên lạnh nhạt và xa cách.

Xoay người đi ra phòng ngủ không hề dừng lại.

Đi xuống lầu, thì thấy bóng dáng của Vú Trương, mới nhẹ nhàng dặn dò: "Vú Trương, lên cởi hết quần áo của cô ấy ra đi."

Vú Trương gật đầu. .

Tống Mạc liếc mắt xuống nhìn thời gian, lại ngẩng lên nhìn Vú Trương, "Nhớ nấu cơm nữa, tốt nhất là làm xong hết trước khi tôi về."

———

Trước cổng nhà trẻ.

Đã đến giờ tan học, trong một khoảng thời gian ngắn, có vô số con nít chen chúc đi ra.

Tần Lãng đeo cặp sách đi ra, một bộ dạng giống như tiểu shota (shota là từ dùng để chỉ các nhân vật nam có ngoại hình giống bé trai mười hai, mười ba tuổi trở xuống), đi theo phía sau là mấy cô bé xinh xắn.

Tới cổng trường bé dừng lại, kiễng chân lên nghiêng ngó trong đám người nhìn ra xa, nhưng không nhìn thấy chiếc xe đạp điện quen thuộc.

Cô bé đứng bên cạnh được mẹ bé đón đi, lúc gần về, đi lại gần chỗ của Tần Lãng để chào tạm biệt, Tần Lãng cũng không thèm để ý tới, tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, ở trong đám người bé nhìn thấy một bóng dáng cao lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ, ánh mắt sáng ngời, đó là ba của bé sao?

Tống Mạc cau mày lại cẩn thận tìm kiếm, nhưng mà, trẻ con quá nhiều, mà anh lại không tìm thấy bóng dáng nho nhỏ của Tần Lãng.

Đang chuẩn bị đi tới nhìn từng đứa một, thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ giống như viên pháo nhỏ, đang đi thẳng tới chỗ anh, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen trắng rõ ràng, không phải Tần Lãng thì còn ai vào đây?

Trên mặt hiện ra ý cười dịu dàng.

Trong nháy mắt, Tần Lãng đã dừng lại ở trước mặt anh, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, trong mắt không che giấu được nét vui vẻ nhảy nhót, hớn hở gọi một tiếng: "Ba!"

Mặt mày của Tống Mạc hiếm khi được giãn ra như vậy, dắt tay của Tần Lãng: "Ừ, về nhà thôi."

"Về nhà của ba sao?" Thoạt nhìn Tần Ngu vô cùng vui vẻ, đi đường đều không yên, nhảy rồi lại nhảy.

"Ừ."

Đi vài bước, đột nhiên Tần Lãng dừng bước lại, quay đầu nhìn bốn phía, nhăn mũi lại: "Ồ, mẹ đâu rồi?"

"Mẹ đang ở nhà đợi chúng ta trở về." Tống Mạc trả lời rất nhanh.

"Vậy là từ nay về sao chúng ta sẽ ở chung một nhà sao?" Đôi mắt Tần Lãng sáng long lanh nhìn về phía Tống Mạc. .

Đôi mắt đen nhánh của Tống Mạc cũng ngưng tụ một tầng vui vẻ: "Đương nhiên."

Tần Lãng hoan hô một tiếng, kéo tay Tống Mạc lại cọ xát vào.

Tống Mạc nhếch môi, vuốt vuốt đầu Tần Lãng, một lớn một nhỏ đi về phía chiếc xe.

Dọc đường đi, Tần Lãng tỏ ra vô cùng phấn chấn, hỏi những câu hỏi vô cùng sâu sắc.

"Ba, ba và mẹ sẽ kết hôn với nhau sao?"

"Ba, ba và mẹ sẽ ở chung một nhà chứ?"

"Ba, đêm nay, con có thể ngủ cùng với ba mẹ không?"

Sau vô số câu hỏi nhảm nhí của Tần Lãng, Tống Mạc bất đắc dĩ nhìn chằm chằm đôi mắt đen của bé hỏi: "Con thích cái gì?"

Vấn đề được hỏi rất đột ngột, Tần Lãng rõ ràng chưa từng ngờ tới, sững sờ ra mấy giây, rồi nuốt lại vấn đề sắp hỏi ra khỏi miệng, suy nghĩ rất nghiêm túc rồi mới ngẩng đầu lên: "Bạch Cận Tịch."

Bạch Cận Tịch, siêu sao quốc tế, xưng danh là nữ thần quốc dân.

Một tay của Tống Mạc đặt trên tay lại, liếc mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt non nớt của Tần Lãng, con của anh, một bé trai bốn tuổi, lại đi thích một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi, ồ, thật sự là không giống người bình thường.

Một lát sau thu hồi ánh mắt lại, đưa điện thoại vào trong tay của Tần Lãng: "Bây giờ con có thể thoải mái nhìn người phụ nữ mà con thích rồi."

"Ồ." Tần Lãng cầm lấy điện thoại di động, diễn viên nổi tiếng chuyên đóng phim tình cảm Bạch Cận Tịch quen thuộc hiện ra, những vấn đề bé muốn hỏi, đã bị bé quăng ra sau đầu.

Tống Mạc nhìn con trai của mình cuối cùng cũng yên tĩnh lại, hài lòng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước.

Mấy giây sau, lại thấy Tần Lãng nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

"Làm sao vậy?" Tống Mạc ngoái đầu nhìn lại.

"Ba, có phải ba không thích nghe con nói chuyện không?" Tần Lãng nhíu mày lại hỏi. .

"Không có, sao có thể như vậy được." Tống Mạc hơi ngẩn người ra một chút, rồi bình tĩnh khẽ trả lời.

Tần Lãng vẫn đang định nói gì nữa, nhưng Tống Mạc đã mở miệng: "Ồ, chúng ta đã tới rồi."

Tần Lãng lập tức nhìn ra bên ngoài cửa xe, trong tầm mắt của bé từ từ hiện lên một toà nhà màu trắng.

Tới cổng biệt thự, Tống Mạc xuống xe, đang muốn vòng qua đầu xe để ôm Tần Lãng từ ghế phụ xuống, thì phát hiện ra Tần Lãng đã ôm cặp sách tự mình nhảy xuống, hơn nữa còn đi qua chỗ anh, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay to của anh, ngước đầu lên mỉm cười nhìn anh, một bộ dạng hiểu chuyện vô cùng đáng yêu.

Trong tim không hiểu sao cảm thấy nhói lên.

Tần Lãng trưởng thành quá sớm, khiến cho lần đầu tiên anh sinh ra cảm giác áy náy vì bốn năm nay mình không quan tâm ngó ngàng gì tới bé.

Đứa trẻ là vô tội, từ năm anh mười tuổi kia, Hà Cầm cũng chính là mẹ của anh đã qua đời, từ lúc Tống Minh Dương cưới Ân Ninh về nhà, anh đã hạ quyết tâm đời này mình nhất định sẽ là một người cha tốt, ít nhất, sẽ cho con của mình có một gia đình đầy đủ. Nhưng tới bây giờ, đã bốn năm rồi, anh đã

không ở bên cạnh của Tần Lãng, càng không cho bé một gia đình đầy đủ, đặt tay lên ngực tự hỏi lòng, anh nhất định không phải là một người cha tốt.

Giờ phút này, đôi mắt cúi xuống nhìn Tần Lãng, trong ánh mắt đã có thêm chút dịu dàng.

Tài xế lái xe đi tới bên cạnh gọi: "Thiếu gia."

Lúc này Tống Mạc mới thu hồi ánh mắt, khẽ mỉm cười, đưa chiếc chìa khoá xe trong tay cho tài xế.

Tài xế bị bộ dạng này của anh làm cho kinh sợ, đúng vậy kinh sợ là cảm giác của anh ta ngay lúc này, anh ta đã tới nhà họ Tống nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Tống Mạc cười dịu dàng như thế bao giờ, hôm nay chắc là bị trúng tà rồi.

Sợ run mấy giây, rồi vô cùng khó chịu nhận lấy chiếc chìa khoá từ Tống Mạc.

Tống Mạc dắt Tần Lãng đi vào bên trong nhà, Vú Trương đã sớm làm xong cơm tối, thấy Tống Mạc dắt Tần Lãng vào, khuôn mặt vui vẻ nói: "Tiểu thiếu gia rất giống cậu." .

Tần Lãng nhìn nhìn Tống Mạc, rồi lại nhìn nhìn lại mình một chút, lớn lên nhìn giống ba, vậy là đang khen bé đẹp trai sao, nét mặt trở nên vui mừng, ngọt ngào chào hỏi Vú Trương: "Xin chào bà."

Vú Trương thấy Tần Lãng ngoan ngoãn và hiểu chuyện như vậy, khuôn mặt vui mừng đến nở hoa.

Căn biệt thự đã vắng lặng và lạnh lẽo một thời gian dài, bởi vì có sự xuất hiện của Tần Ngu và Tần Lãng mà trở nên ấm áp.

Ba người ngồi trước bàn ăn ăn bữa tối, Tống Mạc ở bên cạnh vừa gắp thức ăn giúp Tần Lãng, vừa ngước mắt nhìn về phía Vú Trương hỏi: "Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?"

"Vẫn chưa, ngủ cũng đã lâu rồi, cơm nước xong thiếu gia hãy lên xem một chút xem sao."

"Ừ."

———

Ăn cơm xong, sắp xếp cho Tần Lãng xong xuôi, Tống Mạc trở về phòng ngủ.

Trong phòng đen như mực, chỉ có ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, màu vàng nhạt xuyên thấy qua lớp rèm cửa sổ chiếu vào chiếc giường, Tần Ngu thì đang nằm trên giường, vẫn đang ngủ yên giấc. điễnn dàn nên quýn don.

Khuôn mặt sáng sủa xinh xắn, đôi lông mi rất dài khuất trong bóng tối, chiếc mũi thanh tú tôn lên khuôn mặt, cánh môi đầy đặn hơi nhếch lên, giống như cánh hoa anh đào chờ người ta hái, cằm hơi nhọn bị chiếc chăn che khuất đi, chỉ lộ ra đường cong mềm mại, mái tóc đem mềm như lụa, roi tán loạn bên cạnh khuôn mặt, nhìn cô như vậy, rất bình thản và xinh đẹp.

Người đàn ông đứng khoanh tay yên lặng ngắm nhìn mấy giây, lại không nhịn được có chút dao động trong lòng.

Trong lòng nhột nhột nhưng lại mềm mại, giống như có một bàn tay đang chạm vào.

Một lát sau cúi người xuống, đưa tay ra phủ lên cái trán tron bóng của người phụ nữ.

Trong giấc mơ Tần Ngu cảm thấy trên trán có một cảm giác rất thoải mái, giống như có một dòng nước mát lạnh chảy qua trán, trong lòng cô thoải mái thở dài một cái, từ từ mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: 107: : Vóc Người Không Sai

Trong ánh sáng mơ hồ, ngũ quan anh tuấn của một người đàn ông nhẹ nhàng phát ra ánh sáng, đôi mắt đen nhánh kia giống như một đầm nước lẳng lặng không tiếng động nhìn cô.

Mà anh khẽ cúi người, thân hình cao lớn rơi vào trên đầu cô, khoảng cách rất gần, gần đến mức cô có thể nhìn thấy lông mi thật dài của anh, gần đến mức cô chỉ cần nhẹ nhàng khẽ ngửi, giữa cánh mũi đều là hơi thở mát lạnh dễ ngửi trên người anh, đương nhiên, này không phải là trọng điểm, trọng điểm là, cánh tay anh thuận lợi để ngang tầm mắt của cô, mà điểm dừng chân của cánh tay kia tựa hồ là trán của cô, cho nên nói, vẻ mát lạnh trong giấc mộng này đến từ chính bàn tay của anh?

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, tại sao Tống Mạc lại xuất hiện ở đây? Vì sao tay của anh lại đặt trên trán của cô?

Cơ hồ là theo bản năng, đón ánh mắt của anh, nhíu mày, há miệng ra, "Tống tiên sinh, tại sao tay của anh đặt trên trán tôi?"

Anh nhìn chằm chằm cô mấy giây, lạnh nhạt thu tay lại, thuận thế ngồi thẳng lên, trên cao nhìn xuống, thập phần trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng quét mắt cô, "Ồ, lúc nãy trán cô nóng rần, vừa mới chỉ tôi đang coi cô hạ sốt chưa."

"Nóng rần lên sao? Tôi còn tưởng rằng…" Đầu của Tần Ngu còn có chút mơ hồ, đưa tay vuốt huyệt thái dương, phúc chí tâm linh* liền bật thốt lời nói xoay quanh trong đầu ra, chỉ là nói đến một nửa, mới giật mình, lời này cũng không thể nói lung tung, cơ hồ theo bản năng câm miệng, mở to đôi mắt mọng nước nhìn anh.

*phúc chí tâm linh: khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn.

Con mắt thon dài đen nhánh của Tống Mạc khẽ híp, nhìn qua thần sắc của cô, nhàn nhạt nói, "Cho rằng cái gì?"

Cho rằng cái gì? Nửa đêm canh ba, cảnh tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ, cho rằng cái gì, cô đương nhiên cho là anh đang làm chuyện bậy bạ gì với cô, tỷ như, động thủ động cước.

Tần Ngu đỏ mặt lên, vì suy nghĩ trong đầu mình nên hơi lúng túng hạ mi mày, không lên tiếng.

Tống Mạc nhìn vẻ mặt này của cô, hình như hiểu rõ, thần sắc thập phần kiêu căng nhìn cô một cái, "Thu hồi những tâm tư ngổn ngang kia của cô đi, cô nghĩ rằng tôi có thời gian làm những chuyện nhàm chán kia với cô sao?"

Cái gì gọi là chuyện nhàm chán! Khinh thường như vậy, hắc, bộ cô giống như rất muốn anh làm chuyện như vậy sao, à, loại đàn ông như anh chỉ cần liếc mắt nhìn cô cô đều cảm thấy ô uế ánh mắt của mình.

Từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, Tần Ngu nghiêng người, lưu cho Tống Mạc một bóng lưng cao quý lạnh nhạt, không để ý đến anh nữa.

Tống Mạc lặng im nhìn cô mấy giây, giữa lông mày lộ ra một chút ý cười bất đắc dĩ.

Một hồi lâu, duỗi bàn tay ra, cúi người, đắp chăn cho cô.

Lực đạo không nhỏ đột nhiên rơi xuống, thật giống như nhịp trống cách một tầng rơi vào đầu vai Tần Ngu, Tần Ngu co lại ở trong chăn trong lòng khẽ chấn động, nhanh chóng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén rơi ở trên mặt của anh, "Không phải là nói không có thời gian làm chuyện nhàm chán với tôi sao, Tống Mạc, bây giờ anh lại muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn cách chăn mền cảm thụ tôi có hạ sốt chưa, sao!" Giọng nói khinh thường từ từ rơi xuống, mười phần chế nhạo.

Tống Mạc lặng im mấy giây, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Tần Ngu một cái, trong tròng mắt đen sáng, rõ ràng lộ ra một chút vui vẻ, "Phụ nữ kia, tôi chỉ là muốn hỏi cô một câu, bây giờ có thể lập tức đứng lên từ trên giường của tôi đi xuống được không?"

"Này, đây là giường của anh?" Tần Ngu bị chẹn họng một tý.

Cho nên nói, cô ngủ ở trên giường của anh?

Nghĩ như vậy, cả người Tần Ngu đều không được tự nhiên, nghĩ đến anh từng nằm ở trên giường này, da thịt lõa lồ, từng cùng chăn mền tiếp xúc thân mật, thân thể của cô giống như bị đốt cháy, khẽ nóng đến, nhất thời tay chân luống cuống, cũng không biết nên tự xử như thế nào, khuôn mặt rối rắm mà đỏ rực.

"Chẳng lẽ là của cô?" Tống Mạc hỏi ngược lại.

Tần Ngu nghênh tiếp tầm mắt của anh, chỉ cảm thấy bên trong đôi mắt đen nhánh kia rõ ràng viết mấy chữ: Cô có ngốc không?

Trong lòng nhất thời một trận khó chịu, ngước mắt trừng anh một cái, vén chăn lên, xuống giường.

Ai ngờ, trong khoảnh khắc, một cỗ khí lạnh chọt xông vào ổ chăn, thẳng tắp đặt lên làn da của cô không trở ngại chút nào.

Trong lòng Tần Ngu cả kinh, cảm giác này thật sự là lạnh thấu tâm, tâm tung bay.

Rủ xuống con mắt nhìn, nhất thời "Lộp bộp" một tiếng, sau đó cô nghe được âm thanh da mặt của mình ào ào tán đầy đất.

F*ck! Ai có thể nói cho cô biết quần áo của cô chạy đi đâu!

Hóa đá mấy giây, mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng kéo chăn mền qua che kín thân thể của mình, co rụt lại trong chăn, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng mặt mặt đỏ tới mang tai nhìn về phía người đàn ông nãy giờ không động đậy gì.

Hết sức khó xử ho nhẹ hai tiếng, mở trừng hai mắt, từ trong cổ họng nói ra một câu, "Cái kia, cái kia, anh không thấy gì phải không?"

Ánh mắt sáng quắc của Tống Mạc rơi vào trên gương mặt trắng hồng của cô, trong đầu không tự chủ được hiện ra một màn hoạt sắc sinh hương mới

vừa rồi, dưới ánh trăng yên tĩnh, đường cong uyển chuyển của cô giống như là một mỹ nhân ngư trồi lên từ trong nước, đầu vai nõn nà, xương quai xanh khêu gợi, thâm thúy phập phồng, bụng bằng phẳng cùng vòng eo bạch hi kia, bị một tầng ánh sáng hơi mỏng trong bóng tối chiếu vào như đang mơ màng quyến rũ người khác, chỉ một cái chớp mắt như vậy, cũng đã làm anh sinh phản ứng.

Lặng im mấy giây, cặp con ngươi đen kia trở nên thâm thúy tĩnh mịch, đáy mắt có ám quang di động, lúc nói chuyện vốn là giọng nói trong suốt dễ nghe cũng nhiễm lên một cỗ áp lực trở nên khàn khàn, "Nên thấy đều thấy được." Dừng lại mấy giây, anh lại nghiêng đầu bồi thêm một câu, "Oh, vóc người không sai."

"Câm miệng!" Tần Ngu nổi giận gầm lên một tiếng, kéo chăn mền qua che mặt mình đã hồng có thể so với mông khỉ.

Lúc đó, nội tâm của cô đã không thể dùng hai chữ sụp đổ để hình dung.

Thân thể của cô cư nhiên bị người đàn ông này nhìn thấy, lão thiên ơi, cô rất muốn lập tức đâm đầu tường chết đi!

Anh nhìn cái đầu nhỏ lộ ở bên ngoài chăn mền, đáy mắt lóe sáng, như mặt nước chảy xuôi, lần nữa lên tiếng, trong giọng nói mang theo một tia sung sướng, "Cô có muốn tôi ôm cô đến phòng khách hay không?"

Hình như Tần Ngu ở trong chăn thân thể nhún lại, cũng không có chui ra, mấy giây sau, một giọng nói ồm ồm cách chăn mền truyền ra, "Anh anh là lưu manh!" Người đàn ông này thật sự là quá đáng, như thế nào, nhìn còn không đã ghiền, còn muốn thử xúc cảm? Ôi, trên cái thế giới này tại sao có thể có như thế đàn ông vô sỉ như vậy!

"Tôi chỉ là muốn cách chăn mền ôm cô đến phòng khách mà thôi." Giống như là đoán được vì sao Tần Ngu tức giận, anh nhẹ nhàng ném ra một câu.

Cách chăn mền… Cho nên nói là cô suy nghĩ nhiều sao? Trong nháy mắt Tần Ngu có cảm giác ngũ lôi oanh tạc đỉnh đầu.

Làm ổ trong chăn không có lên tiếng, qua một hồi lâu, mới từ trong chăn lộ ra một đôi mắt đen như mực, "Không cần, anh đưa tôi quần áo là được rồi."

"À, thật xấu hổ, quần áo của cô đã bị vú Trương lấy đi giặt sạch." Chẳng biết lúc nào anh đã ngồi xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô.

Đã giặt sạch?

Quả thực Tần Ngu muốn chết ngay lập tức, chẳng lẽ để cho người đàn ông này ôm sao? À, quá tuyệt vời, đây quả thực là chuyện thống khổ nhất trong cuộc đời!

Chao ôi, như vậy không được.

"Tống tiên sinh, tôi có thể mượn quần áo của anh mặc không?" Con ngươi Tần Ngu chuyển một cái, bỏ qua cảm giác nóng trên mặt gian nan kiên trì phun ra một câu.

Tống Mạc không nói, nghiêm túc nhìn chằm chằm cô mấy giây, tựa như đang suy tư, chốc lát sau đứng dậy, "Cũng tốt, dù sao, cô cũng quá nặng."

"Fuck!" Nhìn bóng dáng cao lớn gầy biến mất ở trong phòng, Tần Ngu nhịn không được nói tục.

Cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh hẳn, Tần Ngu chậm rãi thò đầu ra, thở ra một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, cô cảm thấy cả đầu mình đều trống rỗng.

Mọi chuyện mới phát sinh quá mức không thể tưởng tượng nổi, cho tới bây giờ, cô đều không biết tại sao trong một đêm khuya cô lại xuất hiện ở trong biệt thự Tống Mạc, cô chỉ nhớ rõ là mình nói phải về nhà, sau đó mọi chuyện phía sau đều mơ hồ, cô không nhớ rõ chính mình như thế nào chạy đến trên giường Tống Mạc, không biết quần áo mình tại sao không cánh mà bay, cũng không biết…., đúng rồi, Tần Lãng đâu? Đã trễ thế này, Tần Lãng đã được đón trở về chưa?

Đang nghĩ ngợi, ở ngoài cửa, một bóng dáng cao lớn kia phủ ánh trăng đi đến, thân hình thẳng tắp, gò má tuấn tú, giống như một pho tượng điêu khắc xinh đẹp trong đêm tối, suy nghĩ của Tần Ngu chợt bị cắt đứt, ánh mắt chuyển một cái, rơi vào trên tay của anh, một món đen thui gì đó, đó là đồ ngủ sao?

Phảng phất như muốn xác minh hiểu lầm của cô, anh đưa quần áo trong tay quăng ra trước mặt cô, "Mặc cái này."

Tần Ngu đưa tay cầm lấy, mở ra, ồ, quả nhiên là đồ ngủ của nam!

Nhưng mà, tại sao anh đưa cô đồ như vậy, như vậy được không?

Anh nhàn nhạt liếc cô một cái, "Quần áo của tôi đều ở trong tủ quần áo dưới lầu, trên lầu chỉ còn món đồ ngủ này."

"Oh, tôi biết, anh đi ra ngoài đi." Trong lòng Tần Ngu hiểu rõ, ôm đồ ngủ không cam tình nguyện nói một câu.

Anh không có phản đối, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Tần Ngu nhìn bóng dáng của anh biến mất, nhanh chóng vén chăn lên mặc đồ ngủ.

Rủ xuống con mắt nhìn, thật lớn, vạt áo dài đến nỗi muốn kéo lê trên đất. Bất quá, có cái mặc là đỡ rồi, cô tin tưởng nếu như cô gây chuyện nữa, người đàn ông này nhất định sẽ cho cô lõa thể đi ra ngoài.

Mặc quần áo tử tế, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mũi chân đang muốn ra bên ngoài tìm kiếm, ai ngờ, khi nâng mắt liền chống lại một đôi mắt thon dài đen nhánh.

Trong lòng Tần Ngu cả kinh, theo bản năng vỗ ngực lui về sau một bước.

Anh nhìn thấy bộ dáng lén lút của cô, lông mày nhíu lại, trầm thấp lên tiếng, "Tôi dọa cô sao?"

Mẹ nó, khuya như vậy anh đứng ở cửa nói không dọa người sao, còn không biết xấu hổ hỏi cô.

Tần Ngu nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, "Anh đứng ở nơi này làm gì?"

Đứng ở chỗ này, chẳng lẽ mới vừa rồi đang rình coi cô thay quần áo sao?

Nghĩ tới đây điều này, ánh mắt Tần Ngu khó tránh khỏi mang theo vài phần sắc bén cùng không vui.

Ai ngờ anh chỉ là quái dị nhìn cô một cái, "Đương nhiên là chờ cô."

"Chờ tôi làm chi?" Tần Ngu kinh ngạc.

"Tôi chưa nói cho cô biết phòng khách ở nơi nào?"

Một câu nói đương nhiên của anh làm Tần Ngu không phản bác được.

Nhìn chằm chằm anh một hồi lâu, rủ con mắt xuống vuốt mũi, "Oh, vậy anh dẫn tôi đi đi, thuận tiện nói cho tôi biết phòng tắm ở nơi nào?" Uống thuốc xong lại đắp chăn mền thật dầy ngủ cả đêm, bây giờ toàn thân đều dính dính, hết sức không thoải mái, cô muốn tắm ngủ nha.

Anh dẫn đầu bước chân đi về phía trước, giọng nói dễ nghe đổ xuống bên tai, "Lát nữa cô sẽ biết."

Lời này là có ý gì? Chẳng lẽ anh còn muốn mang cô đi tắm rửa? Tần Ngu nhíu mày, nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn lạnh lẽo suy xét vài giây, mới theo sát phía sau, mở rộng bước chân đi theo.

Phòng khách ở khúc quanh cầu thang lầu hai, chỉ cách phòng ngủ của Tống Mạc một cái hành lang, khoảng cách gần như thế, cô vẫn bị anh dẫn đến, Tần Ngu cảm thấy tâm hồn của mình nhận lấy đả kích, người đàn ông này, là trần trụi khinh bỉ cô nha.

Anh đẩy cửa vào, nhấn đèn sáng, ngoái đầu nhìn lại, một đôi mắt đen nhìn về phía cô, "Chính là nơi này."

Tần Ngu đi vào, tùy ý đánh giá bốn phía, một cái giường màu đen, tủ quần áo màu đen, rèm cửa sổ màu đen, ngoại trừ sàn nhà là màu trắng, thì gian phòng này cơ hồ không có màu khác, oh, thật sự là quá tuyệt vời, trong nháy mắt cô cảm thấy giống như đi vào nhà xác.

Đáng tiếc, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, có phòng là đỡ rồi, cô thoáng xa cách mà lễ phép mỉm cười, "Cám ơn Tống tiên sinh, gian phòng này quả thực quá tuyệt vời."

"Không khách khí." Tống Mạc cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, như phù dung sớm nở tối tàn vậy, một giây sau liền thu liễm.

Sau đó, anh ra khỏi phòng, "Bây giờ dẫn cô đến phòng tắm."

Tần Ngu nghe tiếng gọi của anh, cô mới không cần đi tới chỗ đó cùng anh, ngẫm lại liền…

Anh ngoái đầu nhìn lại, nhìn cô mấy giây, "Cũng tốt, cô tự đến đi, ở trong phòng ngủ của tôi."

Ở trong phòng ngủ của anh sao?

Tần Ngu sững sờ trong nháy mắt, sao như thế, sao lại có cảm giác dê vào miệng cọp vậy nhỉ, cũng không phải là do tính cảnh giác của cô quá nặng, mà là đối mặt với cô là một người đàn ông sống sờ sờ.

Anh tựa hồ đã nhận ra băn khoăn của cô, khẽ nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô, "Tần tiểu thư, đừng quên, bốn năm trước là cô chủ động trước." Lời nói ái muội như thế, từ trong miệng của anh nói ra, lại hiện ra vài phần thanh cao.

Tần Ngu hơi sững sờ, đột nhiên nhắc đến chuyện này làm gì?

Còn chưa cho cô cơ hội mở miệng, giọng nói trầm thấp không tập trung không nhanh không chậm vang lên, "Cho nên nói, cô hoàn toàn không cần lo lắng cho tôi sẽ làm gì cô, cô yên tâm, tôi không có hứng thú với cô, chỉ cần cô không chủ động, tôi tuyệt đối sẽ không đi chủ động."

Không có hứng thú? Người đàn ông này có ý gì? Là ghét bỏ cô sao? Ai, thật sự là buồn cười, cô còn chưa có ghét bỏ việc anh ngủ với nhiều người phụ

nữ như vậy, anh thật vô sỉ!

Trong chốc lát, thập phần khinh thường liếc anh một cái, thẳng tắp nghênh tiếp tầm mắt của anh, khẽ mỉm cười, "Như vậy tốt nhất."

Anh nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, không có nói nữa, xoay người rời đi.

Tần Ngu thấy anh đi, trong lòng quýnh lên, chạy chậm vài bước tiến lên bắt được quần áo của anh.

Đồ anh đang mặc cũng là một bộ đồ ngủ của nam, bên hông buộc chỉ một sợi thắt lưng, lúc này bị Tần Ngu lôi kéo xé ra, miệng cổ áo rộng lùng thùng bị kéo xuống, lộ ra lồng ngực khe rãnh rõ ràng của anh, lồng ngực rắn chắc, dưới ánh sáng mờ tối, lại lộ ra một cỗ dụ hoặc.

Mà anh nhanh chóng xoay người, cũng không để ý tới việc bị Tần Ngu kéo đồ ngủ, quay đầu hơi không đếm xỉa tới nhìn qua Tần Ngu, cổ áo mở rộng, mặt mày tối đen, làm gò má kiêu ngạo theo động tác của anh càng kiêu ngạo hơn, hiếm khi lộ ra một tia lười biếng, anh tựa như có chút không kiên nhẫn, khẽ mấp máy môi, giọng nói trầm thấp lưu loát, "Chuyện gì?"

Tần Ngu nhìn chằm chằm lồng ngực rắn chắc làm người ta mơ màng, nhất thời có chút xấu hổ, không dám chống lại mắt của anh, rủ xuống con mắt nhìn chằm chằm một chỗ nào đó dưới sàn nhà, "Tần Lãng đâu? Anh có đi đón nó không?"

Anh lẳng lặng nhìn chằm chằm người phụ nữ đang mặc bộ đồ ngủ của anh trước mặt, đồ ngủ của anh rất lớn, mặc ở trên người cô cơ hồ gói lại cả người cô, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn tỏ ra rất là lung linh đáng yêu, lại thêm da của cô vốn là rất trắng, đồ ngủ màu đen càng khiến trong suốt hơn, mà lúc này ánh mắt cô hơi né tránh, tựa như một con nai con đột nhiên xông tới từ trong bên trong rừng sương mù, tiến đến chạm vào đáy lòng của anh.

Trong lòng đột nhiên cũng có chút mềm mại, theo bản năng đưa tay gõ gõ cái trán đầy đặn tron bóng của cô, trong mắt đen nhánh thon dài nhẹ nhàng tạo nên vết lõm đốm, "Chờ cô nhớ tới đón Tần Lãng, Tần Lãng sớm đã bị người bắt cóc."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, cho nên ngụ ý là Tần Lãng đã được đón trở lại sao?

Trong lòng vui mừng, cũng quên động tác mới vừa rồi của anh, đưa tay níu lại ống tay áo của anh, ngước cằm hơi nhọn lên nhìn về phía anh, một đôi mắt phi thường đen bóng, "Mau dẫn tôi đi gặp nó đi."

Đôi mắt của cô thập phần xinh đẹp, mắt sáng giống như chấm nhỏ đêm khuya, linh động khảm trên khuôn mặt trắng nõn của cô, cánh môi hé mở kia bởi vì dính qua nước lúc trước, đỏ thắm mà bóng loáng, nhìn như thế nào đều cực kỳ quyến rũ người, nhất thời, quấy rối tâm trí của anh khiến anh có cảm giác đứng núi này trông núi nọ, dục hỏa mới bị đè xuống lại một lần nữa bị bốc lên.

Ánh mắt tối tăm mơ hồ đè xuống, thu hồi ánh mắt trên người cô, "Đi theo tôi."

Lần này Tần Ngu không có không cam không tâm tình nguyện, vui vẻ đi phía sau anh, trong lòng vui thích, ngay tiếp theo, vốn là người đàn ông cực kỳ đáng ghét, thoạt nhìn cũng không có đáng ghét như vậy, dầu gì, người đàn ông này coi như là có chút lương tâm, còn nhớ đi đón Tần Lãng.

Gian phòng của Tần Lãng, liền ở cách vách gian phòng Tống Mạc, sau khi dẫn Tần Ngu tới, anh nhìn chằm chằm Tần Lãng đang ngủ say, hôn bé một cái liền lui ra ngoài.

Lưu lại Tần Ngu đang ngồi ở bên cạnh giường lẳng lặng nhìn Tần Lãng.

Đây chính là bảo bối cô mang thai mười tháng sinh ra, người mà cô yêu nhất, một ngày không thấy cô sẽ không yên, mượn ánh trăng nhìn Tần Lãng một hồi lâu, mới chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Trước khi đứng dậy rời đi theo lẻ thường sẽ hôn bé một cái, nhưng chỗ này vừa mới bị Tống Mạc chiếm đoạt.

Nghĩ đến môi mỏng của anh cùng cô rơi vào một chỗ, tựa như là gián tiếp hôn môi, trong lòng Tần Ngu nhịn không được khẽ nhoáng một cái.

Rất nhanh, thu lại suy nghĩ của mình, cô đang suy nghĩ gì? Người đàn ông này, cô hận còn không kịp, nhất định là hôm nay nóng hỏng đầu óc, cô mới có thể tâm tình nhộn nhạo.

Đổi địa phương, ở một bên má của Tần Lãng ấn xuống một nụ hôn, mới thỏa mãn rời đi.

———

Phòng ngủ.

Tần Ngu vừa mới đẩy cửa vào, vừa vặn trong tay anh mang theo một cái khăn tắm bước ra phòng tắm, bên hông chỉ vây một tấm khăn tắm, toàn bộ trên người cùng chân dài thẳng tắp của anh đều lộ ở bên ngoài, vóc người cân xứng, cao lớn cũng không vạm vỡ, gầy cũng không khô cứng, lồng ngực mới vừa rồi chưa lộ ra hết, giờ phút này hoàn toàn loã lồ trong không khí, làn da như sông ngòi tách ra, rắn chắc mà giỏi giang, giống như gợi cảm cuồng dã trong tưởng tượng, cơ bụng tráng kiện bị ánh sáng mờ nhạt trong phòng chiếu lên như một bức tranh thuỷ mặc, hoàn mỹ như điêu khắc. Vai rộng eo hẹp, mỗi một tấc da thịt đều khít khao rắn chắc, mỗi khe hở nhỏ nhất đều vừa đúng tỉ lệ, không thể không nói ông trời cực kỳ thiên vị người đàn ông này.

Mà lúc này đầu tóc còn ướt nhẹp của anh rũ ở trên trán, trên mặt bạch hi là một đôi mắt thon dài đen nhánh như mực, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, toàn thân tản ra một cỗ cương quyết trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh, tim Tần Ngu thật giống như bị cái gì đánh trúng, đột nhiên tăng nhịp đập.

Mặt không chút thay đổi đi tới, giọng nói trầm thấp của anh phá lệ dễ nghe, "Cô có thể đi tắm."

Chỉ là một câu đơn giản như vậy cũng làm trong lòng Tần Ngu không khỏi khẽ run.

Những lời này, nghe giống như mật ngữ giữa hai vợ chồng ân ái dưới một mái nhà, làm cho tâm của cô rung động.

Không biết là do cô ảo giác, hay là tồn tại chân thật, giờ khắc này, cô rõ ràng cảm thấy trong gian phòng ngủ này, một cỗ ái muội như có như không, chậm rãi lan tràn ra.

Loại cảm giác này, làm cho cô không cách nào công khai đối mặt với anh, cúi thấp đầu đáp một tiếng, nhanh chóng chuyển bước chân đẩy cửa phòng tắm ra chui vào.

Tựa vào trên cửa phòng tắm, trong lòng Tần Ngu mới ảo não bình tĩnh lại, đến tột cùng là cô bị gì vậy? Một người đàn ông gian xảo bất chấp mọi thứ như vậy, đáng giá cho cô thất kinh như vậy sao, thật sự là gặp quỷ…

Ngơ ngác nghĩ rất lâu, ẩn nhẫn kích động đè nén dưới đáy lòng, mới chậm rãi tản đi.

Cởi quần áo trên người, mở vòi hoa sen, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác chuyện tắm.

Ngoài cửa, anh lẳng lặng ngồi trên sô pha, trong tay cầm một quyển sách, ánh mắt lại quanh quẩn ở phòng tắm hơi nước mờ nhạt kia, tiếng nước ào ào chảy không ngừng rơi xuống, giống như là chiếu vào trong lòng của anh, sự chú ý lại không tự chủ được bị tiếng nước chảy quấy nhiễu kia, không cách nào tĩnh tâm.

Nghĩ đến mới vừa rồi trong phòng tắm, dục vọng của mình ngẩng cao đầu, đáy lòng liền không hiểu sao bực bội, muốn tìm một người hung hăng phát tiết một phen, loại cảm giác này, chưa bao giờ có.

Tự chủ của anh luôn rất tốt, cho dù là lúc trước đối mặt với Mộ Song cũng chưa bao giờ như vậy, bây giờ, lại bởi vì một người phụ nữ xa lạ mà năm lần bảy lượt…..

Một lát sau, thu hồi ánh mắt, một lần nữa rơi vào trong sách, những suy nghĩ hỗn loạn trong đáy lòng bị cưỡng chế ẩn xuống.

Nhìn một hồi, bóng đêm càng sâu, anh để sách trong tay xuống, đứng dậy, đi tới bên cạnh cái giường, lại chợt nhớ tới cái gì đó, xoay người đi tới phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 111: 108: Chúng Ta Đi Đăng Ký Kết Hôn

Tần Ngu đang vui vẻ tắm rửa, bên trong vang lên tiếng nước chảy rào rào, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, trong lòng khẽ run, chỉ thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, cũng theo bản năng lấy hai tay ôm ngực lại, nhìn chằm chằm về phía cửa, hét lớn lên một câu: "Làm gì?" Hét to lên như vậy trong phòng tắm, khí thế từ cổ họng thoát ra như muốn vượt núi băng sông.

Có trời mới biết cô sợ đột nhiên Tống Mạc lại nổi tính cầm thú lên, xông vào phòng tắm làm cái gì đó với cô. Bây giờ cô vô cùng căm ghét người đàn ông này, không muốn dây dưa với anh ta dù chỉ là một chút, vừa nhìn thấy gương mặt đó của anh ta, cô sẽ nghĩ tới Hứa Giang Nam, trong lòng lại cảm thấy áy náy vô cùng.

"Cái chai màu trắng là chai dầu gội, cái chai màu đen chính là chai sữa tắm." Tiếng nhắc nhở của Tống Mạc vang lên ở bên ngoài.

"Uhm." Cô bối rối đáp lại một tiếng, chờ tới khi ngoài cửa đã khôi phục lại sự yên tĩnh, mới từ từ thả tay xuống, tiếp tục tắm. .

Trong phòng tắm quả thật có rất nhiều chai chai lọ lọ, ít nhất so với nhà cô thì số lượng lớn hơn nhiều, đóng gói rất tinh xảo, cũng không biết là trên đó viết tiếng nước nào, duy nhất cô nhận biết được là trên đó viết con số 25ml, 30ml, 75ml. May mà có Tống Mạc nhắc nhở cô, nếu không thì không chừng cô đã thực sự dùng dầu gội đầu để thay sữa tắm rồi.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra, ngoài trời đã tối đen rồi, nếu như không có ánh trăng chiếu vào trong phòng, quả thực Tần Ngu nghi ngờ mình sẽ bị bộ quần áo ngủ này làm cho bị trượt chân té xuống.

Phòng tắm nằm sát phòng ngủ, chỉ cần ngoảnh đầu lại là nhìn thấy trong căn phòng tối thui ở chính giữa có một cái giường, ở trên đó hình như là một bóng người đang nằm.

Ánh mắt xẹt qua giường, theo bản năng nhón chân kên, nhẹ nhàng bước từng bước đi ra.

Ai ngờ, trong căn phòng yên tĩnh, có một giọng nói trầm thấp vang lên một cách đột ngột, khiến cho Tần Ngu giật mình hoảng sợ, theo bản năng nghiêng đầu lại, thì thoáng nhìn thấy, ở giữa giường, người đàn ông không được thoải mái đang giãy giụa, ngón tay thon dài nắm chặt lấy cái chăn, hình như đang mơ thấy giấc mơ vô cùng đáng sợ.

Trong lòng rung động, giống như có ma xui quỷ khiến, cô dừng bước lại, xoay người đi tới bên cạnh giường.

Chiếc giường màu lam nhạt, thoạt nhìn rất ấm áp và thoải mái, Tống Mạc mặc bộ quần áo ngủ màu đen nằm ở trên giường, đôi mắt vẫn khép chặt lại, lông mày nhíu chặt lại thành chữ xuyên, đôi môi mỏng của anh tái nhợt đi, lúc đóng lúc mở, nhưng không biết đang nói cái gì nữa, có đổ mồ hôi lạnh, chảy xuống theo gò má của anh, anh như vậy, thoạt nhìn giống như một đứa trẻ đang lo lắng bất an khiến cho người ta đau lòng. điễnn dàn nên quý ndon.

Không hiểu là do tình mẫu tử trỗi dậy, hay là còn có nguyên nhân nào khác, trong lòng Tần Ngu cảm thấy như quặn thắt lại.

Theo bản năng, đưa tay ra đẩy cánh tay của anh, muốn đưa anh tỉnh lại từ trong cơn ác mộng: "Tống Mạc?"

Tay của anh vẫn nắm chặt lấy cái chăn, nắm hết sức nên những khớp giữa các ngon tay cũng nổi lên một vòng màu xanh.

Tần Ngu đành phải đưa tay lên vỗ lên mặt của anh, tiếng "Bốp, bốp" khẽ vang lên: "Tỉnh lại."

Cuối cùng cũng có hành động đáp trả lại, đôi lông mày kia đã giãn ra. Tần Ngu cho là anh sẽ tỉnh lại, ai ngờ anh vẫn nhắm chặt hai mắt lại, bàn tay to nắm chặt lấy tay của cô. Tần Ngu ngẩn người ta, giống như anh nắm được chiếc cọc gỗ vậy, dần dần cũng yên tĩnh lại, nắm lấy tay cô đưa lên trên môi, khẽ hôn lên.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấp áp và mềm mại, hơi thở của người đàn ông phả lên làn da có chút lạnh của cô, cảm giác mềm mại ngưa ngứa ở lòng bàn tay kia bỗng nhiên thoáng một cái truyền vào tận đáy lòng của cô.

Toàn thân Tần Ngu cứng ngắc lại, vừa định rút tay về, lại thấy anh vẫn nhắm chặt hai mắt nhưng vô thức lẩm bẩm cái gì đó, vẻ mặt mơ hồ hiện lên vẻ thống khổ: "Mộ Song, đừng đi."

Tần Ngu ngẩn ra, Mộ Song?

Theo phản xạ có điều kiện cô liền nghĩ đó là tên bạn gái cũ của anh ta?

Không suy nghĩ nhiều nữa, cô hung hăng dùng lực cuối cùng cũng rút tay lại. Lông mi của Tống Mạc khẽ run, trên mặt hiện lên vẻ bất an cũng từ từ yên tĩnh lại.

Tần Ngu chau mày lại nhìn anh chằm chằm nhìn mấy giây, chẳng biết tại sao trong lòng cảm thấy buồn bực, sau đó không thèm để ý tới anh nữa, đi ra ngoài luôn. .

———

Cảm giác ngủ được một giấc vô cùng ngon, khi mở mắt ra, ngoài trời đã sáng choang, ánh mặt trời rực rỡ, trời đã nắng lên.

Vừa mới mở mắt ra, duỗi duỗi cánh tay, cửa liền bị đẩy ra từ bên ngoài.

Là Vú Trương.

Liếc mắt nhìn Tần Ngu, trên mặt lộ ra sự vui vẻ dễ gần, "Thiếu phu nhân, xuống dưới lầu ăn cơm thôi."

Tần Ngu ngẩn người ra, thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi của mình: "Thiếu… Thiếu phu nhân?"

Vú Trương thấy vẻ mặt khoa trương của cô, nhìn vô cùng đáng yên lại càng thêm vui vẻ: "Tần tiểu thư đã đồng ý kết hôn với thiếu gia nhà chúng tôi, còn mấy ngày nữa, tự nhiên sẽ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Tống."

Trong lòng Tần Ngu hiểu ra, chỉ cảm thấy lúng túng, cười khan mấy tiếng, sau đó quyết định chuyển đề tài một cách nhanh chóng: "A…, Vú Trương, bà đi xuống dưới trước đi, tôi sẽ đi xuống ngay."

Vú Trương rời đi, trong đầu của Tần Ngu đều là câu thiếu phu nhân kia, lại cảm thấy thật châm chọc, người khác đều cho rằng cô may mắn được Tống thiếu gia vừa ý, chèo lên cành cây cao làm phượng hoàng, nhưng có ai biết rằng trong lòng của cô không vui vẻ gì. Nếu không vì tình huống bất đắc dĩ, sao cô có thể tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà đồng ý gả cho anh ta.

Chỉ rửa mặt đơn giản xong, cô đi xuống dưới lầu, mới phát hiện ra tất cả mọi người đã ngồi vào bàn ăn rồi, chỉ có cô là mặc bộ đồ ngủ vừa dài vừa rộng, bộ dạng nhìn rất lôi thôi.

Sắc mặt đỏ ửng lên, cô dừng chân lại có chút thẹn thùng.

"Thất thần cái gì? Tới đây dùng cơm đi." Vẻ mặt của Tống Mạc khẽ liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó rất tự nhiên mở miệng nói.

"Mẹ, mau tới đây đi, có thịt ăn nè." Tần Lãng vô cùng vui vẻ nói to lên với cô.

Tất cả mọi người coi như không nhìn thấy gì, Tần Ngu cũng không già mồm nữa, trực tiếp đi tới ngồi xuống.

Bốn người ngồi trên bàn ăn, rất yên tĩnh và ấm áp, Tống Mạc thỉnh thoảng gắp thức ăn cho Tần Lãng, chăm sóc vô cùng chu đáo, cồn Vú Trương cũng liêntục hỏi thức ăn có hợp khẩu vị với cô không, tình cảm rất vui vẻ và hoà thuận, thoạt nhìn, bọn họ nghiễm nhiên đã trở thành người một nhà.

Trong lòng Tần Ngu đột nhiên có cảm giác có lỗi. Mấy ngày trước, ngồi ở đối diện cô vẫn là Hứa Giang Nam, còn bây giờ người và vật đều không còn, cũng không biết Hứa Giang Nam đang ở chỗ nào, có ai ăn bữa sáng cùng với anh hay không, vào thời điểm ấm áp như thế này, có phải anh rất cô độc ngồi trước bàn ăn vắng vẻ và lạnh lẽo hay không.

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy mùi vị của thức ăn đều nhạt như nước ốc, không còn khẩu vị gì nữa, buông bát đũa trong tay xuống, liền đứng dậy.

Vẻ mặt Vú Trương ngẩn ra, không hiểu có chuyện gì xảy ra ngơ ngác nhìn về phía Tần Ngu, "Thiếu phu nhân, sao lại ăn ít như vậy, có phải tôi làm không hợp khẩu vị của ngài hay không?"

Dù sao Vú Trương cũng là người vô tội, Tần Ngu giật giật khoé miệng, miễn cưỡng nở nụ cười tươi tắn với bà, "Thức ăn rất ngon, chẳng qua là tôi đã ăn no rồi."

Tống Mạc vẫn im lặng nhìn cô, Tần Lãng không hiểu có chuyện gì, cũng kinh ngạc nhìn Tần Ngu: "Mẹ, không phải trước kia mẹ vẫn có thể ăn rất nhiều sao?"

Tần Ngu khoát khoát tay, "Hôm nay mẹ không có khẩu vị, con và mọi người cứ ăn đi."

Nhìn bóng dáng của Tần Ngu từ từ biến mất ở cầu thang, Vú Trương cũng không nhịn được mở miệng: "Thiếu gia, có phải cậu lại trêu chọc gì thiếu phu nhân không, cơm nước xong hay đi lên dỗ ngọt cô ấy đi."

Tống Mạc như có điều suy nghĩ, ánh mắt đang nhìn khúc quanh trống không nơi cầu thang cũng thu hồi lại, không đáp lại.

———

Trong phòng, lúc Tống Mạc đẩy cửa bước vào, Tần Ngu đã thay bộ quần áo hôm qua mặc tới, đang chuẩn bị rời đi.

"Cô muốn đi đâu?" Thân hình cao lớn của người đàn ông chắn ngang ở cửa, nhìn giống như một bức tường rắn chắc.

Tần Ngu khẽ liếc mắt nhìn anh một cái: "Đưa Tần Lãng về nhà."

Người đàn ông im lặng mấy giây, vẻ mặt lạnh nhạt hơn một chút: "Chúng ta cần nói chuyện một chút."

"Tôi và anh không có gì để nói hết." Trong lòng của Tần Ngu vẫn cảm thấy hậm hực, hình ảnh của Hứa Giang Nam như một cái bóng ma, khiến cho cô có cảm giác một phút cũng không muốn đối mặt với người đàn ông này.

"Tần Ngu, đừng tùy hứng, tôi không có nhiều kiên nhẫn như vậy." Lần này người đàn ông đã gọi thẳng tên cô, trong giọng nói kia rõ ràng thể hiện vẻ không vui.

Tần Ngu trầm mặc.

Cô cũng không biết là mình đang xảy ra chuyện gì nữa, chỉ là lúc vừa nãy ngồi ăn cơm thì nghĩ tới Hứa Giang Nam, trong lòng cảm thấy ê ẩm, cảm thấy ấm ức thay cho anh.

"Coi như là vì Tần Lãng, hãy nói chuyện với tôi một lát." Tống Mạc thấy tâm trạng của cô xuống thấp như vậy, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn đôi chút.

Tần Lãng, đúng vậy, còn có Tần Lãng.

Tần Ngu nắm chặt hai tay đang rũ xuống hai bên thành quyền, đôi mắt suy xét mấy giây, ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt đen nhánh của người đàn ông: "Được, tôi và anh cùng nói chuyện." .

———

Trên chiếc ghế Sofa bằng vải dệt, mỗi người chiếm giữ một chiếc ghế sofa làm tổ, ngồi đối diện nhau cách một khoảng.

Tống Mạc không có biểu cảm gì, hai chân vắt lên nhau, nhàn nhã dựa vào trong ghế sofa, đôi mắt đen nhánh vẫn lẳng lặng chăm chú nhìn cô, nói ngay vào vấn đề chính: "Tôi hy vọng từ hôm nay trở đi, cô hãy chuyển tới đây ở."

Chuyển tới đây ở có nghĩa là sau này phải rời khỏi căn phòng nhỏ của Hứa Giang Nam, tới đây cùng sống dưới mái hiên với người đàn ông này? Tần Ngu nghĩ như vậy, cho nên trong lòng có chút không tình nguyện.

Căn phòng nhỏ kia, là kỷ vật cuối cùng mà Hứa Giang Nam để lại cho cô, cũng là nơi mà hai người bọn họ ở bên nhau, cũng là nơi để sau này bọn họ có thể liên lạc lại, cô không muốn bị cắt đứt như vậy, cô cũng không muốn chung sống cùng một phòng với người đàn ông này, vì như vậy cô sẽ cảm thấy áy náy trong lòng.

Cụp mắt xuống, mím môi lại, không nhìn vào người đàn ông, cũng không nói chuyện.

Cô không biết trên người của người đàn ông là vẻ mặt gì, lại nghe thấy giọng nói bình tĩnh của người đàn ông truyền qua không khí lọt vào tai của cô: "Cô chuyển tới đây sẽ ngủ trong phòng khách, chúng ta sẽ không ở chung phòng, cũng không xuất hiện bất cứ chuyện gì, cô hãy nhớ cho kỹ đây chỉ là một giao dịch, nhiệm vụ của cô là sắm vai một người vợ nghe lời cho thật tốt, cho nên cô không cần lo lắng."

Lời nói của người đàn ông rất ngắn ngủi và lưu loát, cũng đã chỉ ra được trọng điểm, loại bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng của Tần Ngu, giọng nói bình thản kia, không hiểu sao làm cho người ta có cảm giác an tâm.

Trong lòng của Tần Ngu cũng đã được thả lỏng ra, nhưng vẫn có chút không đành lòng, đối với Hứa Giang Nam, cô đã mắc nợ quá nhiều.

"Còn nữa, tôi làm như vậy không có nguyên nhân gì khác, chỉ hy vọng Tần Lãng có thể có được một hoàn cảnh gia đình thật tốt, con còn nhỏ như vậy, không nên nghe thấy những lời chỉ trích của người khác, con rất khát vọng tình thương của người ba, về chuyện này cô cũng nên hiểu." Một lần nữa người đàn ông lại nhẹ giọng bổ sung thêm.

Tần Ngu hơi ngẩn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh đó, mới pháy hiện ra ánh mắt của anh hiện lên vẻ thành khẩn chưa bao giờ có, nhìn ra được anh rất thích Tần Lãng và rất quan tâm tới Tần Lãng.

Trong lòng của Tần Ngu, đột nhiên cảm thấy rối tung rối mù lên.

Tần Lãng là khúc ruột được cắt ra từ trên người của cô, là người quan trọng nhất trong đời cô, cô hy vọng bé được được trưởng thành trong một môi trường vui vẻ hơn bất kỳ ai. Bây giờ, tình thương của người ba mà trước giờ bé luôn khao khát đang ở trong tầm tay, chẳng lẽ cô lại có thể ngăn cản Tần Lãng, khiến cho một lần nữa bé lại thiếu thốn tình thương của một người cha?

Không, bất kỳ nguyên nhân nào cũng không quan trọng bằng Tần Lãng.

Trong lòng rốt cuộc cũng thoả hiệp từng chút từng chút một.

Cô hít một hơi thật sâu, rất nghiêm túc và kiên định nhìn về phía người đàn ông: "Được, tôi đồng ý với anh, chuyển tới đây ở."

"Được, vừa đúng lúc hôm nay là cuối tuần, một lát nữa tôi sẽ đưa cô về dọn đồ." Khoé môi của người đàn ông cong lên, cuối cùng khẽ nở ra nụ cười.

Trong lòng Tần Ngu cũng không cao hứng không nổi, cúi đầu trả lời một tiếng, "Uhm."

"Chuyện thứ hai, hôm nay hoặc là ngày mai, chúng ta đi tới cục dân chính đăng ký kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: 109: Chàng Trai, Sao Anh Có Thể Ngây Thơ Như Thế?

Giọng nói đàn ông không nhanh không chậm, phảng phất như chuyện nhận giấy kết hôn không khác gì một bữa cơm, Tần Ngu hơi ngẩn ra, "Nhanh như vậy?"

"Tôi không có nhiều thời gian lãng phí cho chuyện này, nếu mọi chuyện đã định, không cần kéo dài làm gì, nhanh chóng nhận giấy." Ngón tay của anh nhẹ nhàng gõ trên bắp đùi, bộ dáng nhàn nhã.

Tần Ngu lại không nhàn nhã như vậy, bởi vì việc nhận giấy kết hôn đối với cô mà nói, quá khó khăn. Sổ hộ khẩu trong nhà đang nằm trong tay Tần mẹ, có nghĩa là chỉ cần Tần mẹ không chấp nhận cô liền không thể gả cho Tống Mạc, có khi Tần mẹ còn rất hận Tống Mạc, sẽ không đồng ý hôn sự của hai người.

Đưa tay gãi mi tâm, có chút bực bội ngồi một bên, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

"Có cái gì khó khăn sao?" Lúc này Tống Mạc đã đổi tư thế ngồi, một cánh tay thật dài nhàn nhã đặt trên lưng ghế sofa, tay còn lại tùy ý rũ bên người, cổ áo khẽ mở, trên mặt bạch hi, một đôi mắt lẳng lặng nhìn cô, giống như nước hồ ở dưới ánh mặt trời sáng lên, thoạt nhìn lười biếng lại kiêu căng.

Bị anh nhìn chăm chú như vậy, tâm Tần Ngu khẽ chấn động, lại hơi khó chịu, cánh môi giật giật, cúi đầu phun ra một câu, "Ừ, có chút vấn đề."

"Rất khó giải quyết sao? Tôi có thể giúp gì không?" Hình như tâm tình của anh không tệ lắm.

Anh có thể giúp gì? Anh không tăng thêm trở ngại thì cô mừng lắm rồi...

Tần Ngu ngượng ngùng liếc nhìn anh một cái, đáy mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Ai ngờ, anh lại nhếch môi cười, "Có cần tôi đến nhà cô gặp mặt trưởng bối không?"

"..." Tần Ngu thật muốn cười nhạo anh, anh dám xuất hiện ở trong nhà cô, cô tin là anh còn chưa bước vào cửa, liền bị Tần mẹ cầm lấy gậy đuổi ra ngoài.

Đương nhiên Tống Mạc không biết những suy nghĩ nhỏ mọn trong lòng Tần Ngu, chỉ thấy vẻ mặt cô nhìn anh quái dị mười phần, rõ ràng là... đang cười nhạo anh?

Giật giật khóe miệng, vẻ mặt trở nên kiêu căng, "Có cái gì khó thì cô cứ nói thẳng, trên đời này không có chuyện khó khăn gì Tống Mạc tôi không giải quyết được."

Tần Ngu nhìn anh bằng nửa con mắt đánh giá anh vài lần, "Chậc chậc" hai tiếng, lắc đầu, ánh mắt kia rõ ràng nói: Chàng trai, sao anh lại ngây thơ như thế.

Vẻ mặt Tống Mạc trong nháy mắt trở nên không vui, lạnh nhạt nhìn chằm chằm Tần Ngu, đang muốn mở miệng, Tần Ngu đã trước anh một bước, nhanh chóng mở miệng, "Thôi, tôi đã có biện pháp, chuyện này anh đừng dính vào."

———

Xe dừng lại trước khu Tĩnh An.

Ngược lại Tống Mạc quen cửa quen nẻo, bước dài đi trước Tần Ngu, bóng dáng cao gầy như gốc cây cổ thụ, Tần Ngu cúi thấp đầu đi phía sau anh, tâm tình rõ ràng không vui.

Trên thực tế, từ lúc căn biệt thự kia xuất hiện ở trong tầm mắt cô, những khổ sở bị cô dùng sức dằn xuống đáy lòng, tựa như nước biển cuồn cuộn, từng đợt từng đợt không lối ra mãnh liệt trào vào đáy lòng của cô, rót đầy trái tim cô, một mảnh nặng trĩu.

Tựa như đã cách nhiều ngày, cuối cùng ngươi đã trở về quê nhà, phát hiện phong cảnh ở đây như trước, chỉ là không còn những bóng dáng quen thuộc, đáy lòng của ngươi, là thẫn thờ cùng bi thương trước cảnh vật còn người mất.

Bây giờ là hơn mười giờ sáng, ánh nắng chiếu khắp căn phòng, tất cả mọi thứ, đều được phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, rõ ràng nhu hòa mà ấm áp, lại làm cho lòng người sinh bi thương.

Tống Mạc đi thẳng vào phòng ngủ, Tần Ngu thong thả bước đi, đi qua mỗi phòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những vật lưu lại quá nhiều kỷ niệm, đáy lòng không nỡ, những thứ này đều từng là cô cùng Hứa Giang Nam từng ly từng tý chọn lựa, bây giờ, cô lại phải vứt bỏ toàn bộ, tựa như vứt bỏ tất cả ký ức của mình với Hứa Giang Nam.

Dù sao cũng là người đàn ông cô yêu, sao lại không đau.

Hốc mắt nhanh chóng ửng đỏ.

Tống Mạc đứng ở cửa phòng ngủ dựa vào khung cửa nhìn cô, chứng kiến bộ dáng thất hồn lạc phách của cô, đáy lòng nhất thời hơi đau, cảm giác đau nhức kia, nhàn nhạt, lại giống như tơ mỏng, lặng lẽ lan tràn trong lồng ngực của anh.

Mấp máy môi, mở miệng, giọng nói mang theo vài phần ôn hòa không hay, "Đều đã qua, cần gì nhớ tới nữa, thu dọn đồ đạc đi."

Tần Ngu không muốn lộ ra một mặt chật vật trước mặt anh, đưa tay nhanh chóng dụi dụi con mắt, hít mũi một cái, bước vào phòng ngủ.

Vốn tưởng rằng sẽ có rất nhiều thứ, nhưng tới lúc thu dọn, mới phát hiện, kỳ thật cũng không có nhiều, trong phòng to như vậy, đều là đồ Hứa Giang Nam đưa cho cô, cô không muốn mang đi, lưu lại ở đây, coi như cho Hứa Giang Nam kỷ vật, nếu có một ngày anh trở về, thấy những thứ đó, liền biết cô luôn nhớ đến anh, tuy không có tình cảm, trong đáy lòng của cô, anh vẫn luôn là anh Giang Nam, bất luận cái gì cũng không thể thay thế anh Giang Nam.

Chỉ mang đi một chút quần áo cùng một chút đồ dùng hằng ngày của mình và Tần Lãng.

Lúc rời đi, Tống Mạc vẫn đi phía trước như cũ, trong tay mang theo hai rương hành lý khổng lồ, vẫn bước đi vững vàng có lực như cũ, từ phía sau lưng nhìn lại, càng hiện ra vai rộng eo hẹp chân dài.

Tần Ngu nhẹ nhàng khóa cửa, trong lòng chua xót không thôi, Hứa Giang Nam ơi, Hứa Giang Nam, hẹn ngày tái ngộ.

Có lẽ, sau lần này, bọn họ sẽ không gặp nhau nữa, nghĩ như vậy, cô lại nhịn không được đỏ mắt.

Rương hành lý được anh để phía sau xe, nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, phát hiện Tần Ngu vẫn còn ngơ ngác đứng ở cửa biệt thự, chau mày lại nhìn bộ dạng muốn khóc lại liều mạng chịu đựng của cô.

Người phụ nữ quật cường này, thật đúng là... Làm cho người ta thương yêu.

Lẳng lặng đứng nhìn như vậy mấy giây, thấy Tần Ngu rủ con mắt xuống lau nước mắt, mới không chịu được nữa nhướng mày, chân dài thẳng tắp bước tới cửa.

Phát giác trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một bóng đen, Tần Ngu mới quay đầu lại, trong con mắt trắng đen rõ ràng, phủ một tầng sương mù ướt nhẹp, ngước đầu hơi ủy khuất nhìn anh.

Trong con mắt ẩn nước, cứ như vậy nhìn anh, tim của anh đột nhiên có cái gì nhẹ nhàng xúc động, nhìn chằm chằm cô mấy giây, đưa tay, nhẹ nhàng chụp đầu vai của cô, xoay người, giọng nói trầm trầm, "Đừng khóc."

Hai chữ đơn giản, rõ ràng mang theo an ủi, Tần Ngu lại nhịn không được đau xót chóp mũi, đã quên đẩy anh ra, cũng quên mất người đàn ông trước mắt này mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, cô lại như cô gái nhỏ, ở trong lòng anh khóc thút tha thút thít.

Ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, nhìn biệt thự màu trắng trước mắt càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mơ hồ, cho đến khi hoàn toàn biến thành một chấm đen nhỏ, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Tần Ngu hít mũi, thu hồi ánh mắt, lấy điện thoại di động ra, muốn gởi tin nhắn cho Hứa Giang Nam, ngón tay lại run run, nửa ngày mới đánh ra một hàng chữ: Anh Giang Nam, em không biết anh có nhìn thấy tin nhắn này hay không đạt nhưng em vẫn muốn nói với anh một tiếng, em đã chuyển ra khỏi biệt thự, về sau sẽ không trở về nữa, sau này nếu anh trở về có thể ở đó, em.. Thực xin lỗi anh, tạm biệt."

Để điện thoại di động xuống, dựa vào ghế, nhắm mắt lại, nước mắt liền theo hai má chảy xuống.

Hứa Giang Nam, thực xin lỗi, đời này không thể sống cùng với anh.

Thực xin lỗi.

———

Ban đêm, ngọn đèn sáng chói, mỗi một bóng đèn sáng lên, khiến thành phố này thấp thoáng mông lung trong ánh sáng.

Khách sạn Danh Thắng, văn phòng rộng lớn, một người đàn ông lẳng lặng ngồi trước bàn làm việc, giữa ngón tay thon dài, là ánh sáng di động phát ra, anh cụp mặt xuống, bị ánh sáng tôn lên vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cô độc.

Ánh chiều tà chiếu trên thủy tinh, một mảng ánh sáng mơ hồ, như là ban đêm không tiếng động nở rộ một ngọn lửa, người đàn ông áo sơ mi trắng quần tây đen ngồi ở trong đó, vết lốm đốm lóe trên đầu vai cùng mái tóc ngắn màu đen, bộ dáng yếu ớt, thoạt nhìn rất cô độc.

Không biết nhìn chằm chằm di động bao lâu, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa, người đàn ông khẽ run lên, tắt điện thoại di động, bỏ qua một bên.

Một người đàn ông mặc tây trang màu đen đi tới, thập phần cung kính vuốt cằm, "Giang tổng, hôm nay Tần tiểu thư trở về biệt thự một chuyến, thoạt nhìn, giống như dọn nhà."

Đôi mắt đen nhánh của Hứa Giang Nam lẳng lặng nhìn không khí hư vô, không biết đang suy nghĩ gì, rất lâu, mới nhìn người đàn ông kia, nhàn nhạt phun ra một câu, "Ừ, tôi biết rồi." Nghe không ra tâm tình gì, nhạt như gió.

Người kia lui ra ngoài, Hứa Giang Nam cầm điện thoại di động lần nữa, suy nghĩ rất lâu, chau mày lại, nhịn đau đớn trong lòng, đánh ra một hàng chữ: Tiểu Ngu Nhi, em thật không cần anh nữa sao?

Lẳng lặng nhìn mấy giây, giật giật khóe miệng, cười khẽ một tiếng, lại quay đầu xóa bỏ từng chữ.

Mọi chuyện đã kết thúc, rốt cuộc, đã không còn đường lui.

Không phải sao?

Ném điện thoại di động sang một bên, châm một điếu thuốc, trong khói trắng, ánh mắt đen láy, từ từ ướt át.

———

Ban đêm, bóng đêm mịt mờ.

Thôn Ô Đàm, sân nhỏ bên ngoài Tần gia, một chiếc Bentley màu đen lẳng lặng dừng trên đường nhỏ.

Đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có ánh trăng, như mặt nước trút xuống thôn trang nhỏ.

Cửa xe hạ xuống một nửa, trong tay người đàn ông vân vê một điếu thuốc, cánh tay lười nhác đặt ở trên cửa kính xe, khói trắng vừa mới bay lên liền bị

gió thổi bay đi.

Tần Ngu mang khẩu trang, bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, chỉ chừa ra một đôi mắt sáng ngời, đưa tay làm một tư thế tự động viên mình, chuẩn bị xong công tác chuẩn bị tâm lý xuống xe.

Tống Mạc hít một hơi thuốc, chuyển con mắt nhìn cô. Ánh trăng chiếu lên mái tóc ngắn đen nhánh cùng khuôn mặt bạch hi của anh, phảng phất có vầng sáng nhàn nhạt lưu động.

Trong môi mỏng ngậm một hơi thuốc, há miệng, khói trắng vờn quanh trên khuôn mặt của anh, Tần Ngu thấy không rõ mặt anh, chỉ nghe được giọng nói mơ hồ vui vẻ của anh, "Cô cảm thấy cách này được không?"

Tần Ngu ngẩn ra, buông tay xuống, chân mày lá liễu tinh tế nhảy lên, "Đương nhiên."

Có lẽ đây không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng là biện pháp thích hợp nhất.

Tống Mạc vui vẻ càng thêm sáng chói, "Nếu không thì tôi đi?"

Tần Ngu lắc đầu, nhíu mày, quái dị nhìn anh một cái, "Anh biết tủ bảo hiểm nhà tôi ở đâu sao? Anh biết mật khẩu két sắt sao?"

"..." Nụ cười trên mặt biến mất trong nháy mắt thay vào đó là tràn đầy khinh bỉ, anh cầm điếu thuốc, xoay người, không hề nhìn cô nữa.

Tần Ngu kéo quần áo sát người, mở cửa xe, tung người nhảy xuống xe.

Nghe trong xe không có động tĩnh gì, anh mới quay đầu lại, ngó ra ngoài, có lẽ là do bóng đêm quá mờ, Tần Ngu lại mặc đồ đen, cho nên trong khoảng thời gian ngắn anh không nhìn thấy bóng dáng xinh xắn kia.

Hít một hơi thuốc, thu hồi ánh mắt, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, trong tầm mắt, liền có một đôi mắt đen nhánh tỏa sáng nhìn chằm chằm anh.

Là Tần Ngu, đang nằm sấp ở trên cửa kính xe, cười nhẹ nhàng nhìn anh, bộ dáng mờ ám.

Trong lòng khẽ rung động, chỉ nghe thấy Tần Ngu nhanh chóng mở miệng, "Lát nữa nếu tôi chạy đến, anh phải nhanh chóng mở của xe, nhớ kỹ chưa?"

Tống Mạc không đếm xỉa tới gật đầu, "Lề mề nữa là trời sáng."

Tần Ngu trừng mắt liếc anh một cái, khóa chặt áo khoác ngoài, bóng dáng nho nhỏ, chạy nhanh trong đêm tối, bóng dáng chớp động, giống như là một con... À, là mèo hoang.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn phương hướng cô ly khai, híp mắt hít một hơi thuốc, dưới ánh trăng, cặp mắt kia thâm trầm vô cùng.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng Tần Ngu liền biến mất hoàn toàn trong tầm mắt, anh thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: 110: Này, Em Chết Chắc Rồi

Khu tiểu viện đều được bao phủ trong ánh trăng mờ ảo, có thể nói đưa tay lên không thấy được năm ngón tay, Tần Ngu đi xuyên qua màn đêm đi tới cửa, liếc mắt nhìn bốn phía một cái, tất cả đều yên tĩnh, chỉ có vài tiếng chó sủa vang lên, trong bóng đêm nghe càng rõ ràng hơn.

Cẩn thận thu hồi ánh mắt, Tần Ngu mới đưa tay vào trong túi lấy ra một chiếc đèn pin nho nhỏ bằng ngón tay và chiếc chìa khoá mở cánh cổng chính.

Bật đèn pin lên, sau đó đưa vào ngậm trong miệng, cầm cái chìa khoá lên mượn ánh sáng đèn pin nhẹ nhàng linh hoạt mở cửa ra.

Nhanh chóng tắt đèn pin đi, tút chiếc chìa khoá ra, bỏ vào trong túi quần, nhìn bốn phía một lượt, rồi kéo cửa chính ra, đủ để một thân hình nho nhỏ lọt vào giữa cái khe, tay chân linh hoạt nhanh chóng đi vào trong.

Mặc dù từ nhỏ cô không học giỏi, làm cái gì cũng không giỏi, ăn cái gì cũng không thừa lại, nhưng cô cũng có sự kiêu ngạo của mình, nói ví dụ như cô có tay chân vô cùng phát triển, lại nói ví dụ như, cô có vũ khí rất lợi hại khiến bạn bè cùng trang lứa vô cùng hâm mộ 36D. .

Trong tiểu viện không có nhiều chỗ trống, không ít chỗ đều để đồ vật lộn xộn, không cẩn thận sẽ đụng vào, Tần Ngu cụp mắt xuống nhìn vô cùng dè dặt, trong khi đó, thỉnh thoảng còn phải ngó xem trong tiểu viện có hình ảnh nào chợt đi qua không.

Cũng may, được ông trời chiếu cố, đoạn đường này không gặp bất trắc gì, chỉ một lát sau, đã đi tới trước cửa nhà.

Xuyên thấu qua ánh trăng mờ ảo, Tần Ngu mơ hồ có thể nhìn thấy cách bài trí quen thuộc trong nhà mình, tất cả cũng giống như ngày thường được sắp xếp đâu vào đấy, không có điều gì khác thường.

Dừng lại mấy giây, Tần Ngu hít sâu một hơi, nhanh như con mèo, rón ra rón rén kéo cửa ra.

Vừa mới kéo ra tạo thành một cái khe nhỏ, thì cánh cửa liền phát ra một tiếng kêu nhỏ: "Két…" Tiếng động, trong không gian yên tĩnh đến mức chỉ cần tiếng kim rơi xuống đất cũng nghe thấy, tiếng động này rõ ràng phát ra rất rõ ràng, chỉ trong chớp mắt này, Tần Ngu lo lắng tới mức trái tim cũng muốn rớt ra ngoài.

Trong lòng không khỏi nghĩ tới, nghề ăn trộm này đúng là có khả năng khảo nghiệm sức chịu đựng, cô đã run như cầy sấy rồi. Taoo do leê qusdgíy dđono.

May mắn trong phòng không có phát ra bất cứ tiếng động nào, Tần Ngu vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, nhón chân lên vào trong nhà.

Đi thẳng vào phòng ngủ của mẹ Tần ba Tần.

Rõ ràng hai người ngủ rất sâu, ở trên chiếc giường ngủ trong phòng, ở chính giữa mơ hồ có thể nhìn thấy được hai bóng dáng đen thùi lùi, lọt vào tai, là tiếng ngáy vang dội.

Thấy bọn họ ngủ ngon như vậy, Tần Ngu yên tâm rất nhiều, đưa tay ra lau mồ hôi chảy trên trán, lách người qua đi lại bên cửa sổ, đi vào sát bờ tường.

Cẩn thận tìm mấy giây, mới nhìn thấy két sắt trong truyền thuyết, để trong góc tối đen như mực, phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Trong lòng Tần Ngu cảm thấy vui mừng, ngồi xổm xuống, sở mó để mở mã khoá.

Còn tưởng rằng sẽ rất khó lấy, không ngờ được là, cũng không cần phí nhiều công sức, một lát sau đã mở được két sắt.

Sau đó "Cạch cạch" một tiếng, Tần Ngu mở két sắt ra, bên trong để một đống các loại giấy tờ, sổ tiết kiệm, giấy chứng nhận bất động sản gì gì đó, tất cả những giấy tờ quan trọng đều nhét vào trong đó.

Tần Ngu lật tới lật lui một lúc lâu, mới lấy được cuốn sổ hộ khẩu từ trong đống giấy đó ra. .

Soi lên trước ánh trăng đánh giá mấy giây, xác nhận đúng là hộ khẩu không sai, mới dè dặt nhét vào trong túi quần.

Đang muốn đóng kín két sắt lại, đột nhiên nghe thấy hai người ở trên giường phía sau có tiếng động, hình như trong chớp mắt đó, Tần Ngu vội vàng đóng cái két sắt lại, nhanh chóng đứng dậy, chạy tới chiếc rèm ở bên cửa sổ.

Là ba Tần, đứng lên đi toilet, một bộ dạng mơ mơ màng màng, cũng không để ý tới Tần Ngu.

Tần Ngu đứng sát vào chân tường, toàn thân toát mồ hôi, bị hoảng sợ tới mức không dám thở mạnh, ba Tần lê dép đi thẳng vào trong nhà vệ sinh, mới từ từ thở ra một hơi, mở to hai mắt ra, yên lặng tự khen chính mình vừa rồi rất cơ trí.

Ba Tần đi vệ sinh xong trở lại rất nhanh, cắm đầu ngã lên giường, trở mình, một lần nữa tiếng ngáy ngủ lại vang lên.

Tần Ngu cẩn thận chờ trong giây lát, lúc thấy trong phòng không có động tĩnh gì, lúc này mới cầm lấy cuốn sổ hộ khẩu trong túi quần, nín thở, một lần nữa nhón chân bước đi.

Có lẽ là do đồ đã ở trong tay, nên trong lòng đã thả lỏng ra không ít, lúc rời đi, sự chú ý của Tần Ngu đã phân tán đi một chút, cho nên không chú ý tới bình hoa đặt cạnh bàn trà. Dđienn damnxvsf leie quyýdon.

Thẳng một cước đạp phải, một tiếng động ầm ầm vang lên ở trong phòng, ba Tần nằm trên giường vẫn chưa hoàn toàn ngủ say giật mình một cái, ngồi bật dậy từ trên giường, nhìn thấy một bóng màu đen ở bên cạnh khay trà, hơi ngẩn người ra, liền quyết định nhảy xuống giường một cách nhanh chóng.

Trong chớp mắt Tần Ngu bị hoảng loạn, theo bản năng bỏ chạy thục mạng.

Sau lưng truyền tới tiếng hét giận dữ của ba Tần: "Đứng lại, tên trộm kia!"

Tần Ngu bị hù dọa một trận, run lẩy bẩy, càng chạy nhanh chân hơn, cả người chạy qua khúc ngoặt, chạy nhanh như bay ra khỏi phòng, lao ra khỏi cửa chính, chạy thẳng tới chiếc xe Bentley màu đen đang đợi ở ngoài.

Khả năng quan sát và tính cảnh giác của Tống Mạc rất tốt không cần Tần Ngu phải nói gì, dường như là trong nháy mắt Tần Ngu lao ra kia, ánh mắt của anh chợt sáng lên, lập tức mở cửa xe ra.

Tần Ngu nhẹ nhàng nhảy lên xe, nhảy lên xe xong, dùng sức đóng cửa lại.

Tống Mạc chuyển tay lái một cái, nhanh chóng đạp chân ga, quay đầu một cách đẹp mắt, xe gầm rú lên một tiếng sau đó vội vã chạy đi.

Thể lực của Ba Tần dù sao cũng không thể so sánh người trẻ tuổi được, chỉ thấy một bóng người loé lên ở cửa chính, sau đó liền biến mất, trong tầm mắt thấy trên bãi đất trống ở cách đó không xa, chỉ còn lại một đám khói màu trắng ở đuôi xe đang bốc lên.

Khàn giọng chửi bới một tiếng, bất đắc dĩ lại quay trở về.

Tần Ngu ngồi ở trong xe, tháo khẩu trang xuống, một tay chống lên trên cửa xe, thở phì phò từng ngụm từng ngụm một, trong ngực, trái tim đập thình thịch, bởi vì vận động kịch liệt nên khuôn mặt trở nên đỏ ửng lên, trên cái trán trơn bóng, mồ hôi lạnh đang chảy xuống gương mặt.

Một tay của Tống Mạc nắm lấy tay lái, nhanh chóng lái xe đi, đôi mắt đen nhánh lại nhìn chằm chằm vào người của Tần Ngu.

Cho đến khi lái xe ra khỏi cổng thôn, xe mới thoáng chạy chậm lại, hô hấp của tần Ngu cũng dần dần ổn định lại, tựa vào lưng ghế, nghĩ lại chuyện mới xảy ra vừa rồi không khỏi run lên như cầy sấy, Tần Ngu chỉ cảm thấy da đầu cũng trở nên tê dại.

Nếu như bị bắt ngay tại trân, thì cô cũng đừng mong sống sót.

Xe rẽ vào một chỗ ngoặt đi vào đại lộ, Tống Mạc khẽ liếc nhìn cô một cái: "Có lấy được không?"

Tần Ngu trầm mặc mấy giây, mới từ từ lấy cuốn sổ hộ khẩu từ trong túi ra, mở ra trước mặt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, một lát sau, hai người cong khóe môi, cùng lộ ra nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng.

———

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới vừa mới sáng ra, điện thoại di động của Tần Ngu đã réo ầm lên.

Tần Ngu cầm lấy, khẽ liếc nhìn qua màn hình điện thoại di động, đưa tay lên che mặt, rên lên một tiếng, rồi nhấn nút nhận cuộc gọi.

Giọng nói mẹ Tần tỏ ra vô cùng gấp gáp truyền tới từ đầu bên kia, "Con gái à, tối ngày hôm qua, két sắt nhà mình bị người ta ăn trộm!"

Tần Ngu gãi gãi trán, im lặng lắng nghe, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Ở cửa truyền tới tiếng bước chân, Tần Ngu ngước mắt lên nhìn, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quần đen đang đứng ở cửa, vẻ mặt thản nhiên nhìn cô, "Sao còn chưa xuống?"

Tần Ngu chỉ chỉ điện thoại di động ở bên tai, nhìn về phía Tống Mạc làm một động tác xuỵt, Tống Mạc liền không nói tiếp nữa, rảnh rỗi tựa người vào cửa nhìn cô.

Bên kia đầu điện thoại rất nhanh đã truyền tới giọng nói lo lắng của mẹ Tần: "Con gái, sao con lại không nói gì?"

Tần Ngu buồn chán ngáp một cái, có chút chột dạ hỏi: "Sao vậy ạ? Con vừa mới tỉnh ngủ nên nghe không rõ."

Ngoảnh đầu nhìn lại, thì nhìn thấy trong mắt của người đàn ông hàm chứa một nụ cười thản nhiên đang nhìn cô, dường như đang chờ xem cô bị mất mặt như thế nào.

Hung dữ trợn mắt lườm người đàn ông một cái, quay lưng lại.

"Tối hôm qua két sắt nhà mình bị người ta trộm!" Giọng nói của mẹ Tần rất có khí thế vượt núi băng sông, Tần Ngu nghe thấy như vậy thì chột dạ.

Nắm thành quyền, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói một câu, "Ôi, có chuyện gì xảy ra vậy ạ?"

"Con không biết đâu, vào canh ba tối hôm qua, nó vào nhà mình ăn trộm, tên ăn trộm kia chạy rất nhanh, ba của con phát hiện ra nó, nhưng mà chết sống cũng không chịu đuổi theo." Mẹ Tần giận dữ.

Tần Ngu nghe vậy có chút buồn cười, nhưng vẫn nhịn được, nén giọng lại hỏi một câu: "Vậy là để cho nó chạy mất à?"

"Chạy? Làm sao có thể chạy được, mẹ của con cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, dám cạy két sắt nhà chúng ta, mẹ nhất định sẽ đi báo cảnh sát, khiến cho cả nhà nó nếm mùi lao tù." Mẹ Tần rất hùng hồn tuyên bố.

Tần Ngu vừa nghe thấy như vậy, trong lòng đã sợ đến choáng váng.

Báo cảnh sát? Chuyện này không khỏi làm rầm rộ quá đi...

Sững sờ mấy giây, mới giả vờ giả vịt hỏi một câu, "Vậy nó ăn trộm những gì vậy ạ?"

"Thật ra cũng không mất cái gì, chỉ là không thấy sổ hộ khẩu nhà chúng ta đâu." Trong giọng nói của mẹ Tần cũng hiện ra vẻ khó hiểu.

Tần Ngu: "Không đến mức như vậy chứ, đêm hôm khuya khoắt xông vào nhà người ta lại không trộm tiền, không trộm sổ tiết kiệm, mà lại trộm sổ hộ khẩu. Mẹ cái này có chắc là sổ hộ khẩu nhà chúng ta bị nó trộm đi hay không, hay là mẹ đã để ở chỗ khác rồi?"

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, giống như mẹ Tần đang nghiêm túc xem xét lại.

Tần Ngu nhân dịp thời cơ tới, vô cùng cơ trí bổ xung thêm: "Mẹ, có phải là tên trộm kia sớm bị ba doạ cho sợ, cái gì cũng chưa trộm được, sổ hộ khẩu nhà mình, căn bản vẫn ở trong két sắt, mẹ hãy tìm lại cho kỹ đi."

Mẹ Tần: "Có thể là như vậy, để mẹ tìm lại lần nữa."

Tần Ngu thoáng thở phào nhẹ nhõm, "Nếu như đồ của nhà mình không bị mất gì, mẹ cũng đừng báo cảnh sát."

Mẹ Tần thoáng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói ra một câu, "Cái con nhóc này, không phải chứ, trước kia nếu xảy ra chuyện như vậy không phải con đều rất nôn nóng còn hơn cả mẹ hay sao? Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy, lại còn nói chuyện giúp cho tên ăn trộm kia."

Tần Ngu vừa nghe thấy lời này, trong lòng hoảng hốt, thôi rồi, sắp bị lộ rồi sao.

Ổn định lại tinh thần, vội vàng bổ xung: "Mẹ, mẹ đang nghĩ đi đâu vậy, con chỉ cảm thấy nhà mình không mất gì mà đi báo cảnh sát, ngược lại cảnh sát nói mình làm cản trở công việc của bọn họ, lãng phí thời gian quý báu cũng đồng chí cảnh sát nhân dân thôi." .

Mẹ Tần đánh giá rồi nghi hoặc gật đầu một cái: "Điều này cũng đúng."

Tần Ngu: "Dạ, nếu đã không có chuyện gì, mẹ cũng đừng sốt ruột, nói không chừng lại tìm thấy hộ khẩu ngay thôi, mẹ cứ tìm tiếp đi, bên này con còn có chút chuyện, con cúp điện thoại đây."

Cúp điện thoại, Tần Ngu quăng điện thoại lên trên giường, thở dài một cái, ngã chổng vó nằm trên giường.

Bản thân đang nhìn chằm chằm lên trần nhà trống không đến ngẩn người, thì nghe thấy tiếng cười khẽ của người đàn ông ở ngoài cửa truyền vào, "Này, em chết chắc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tôi Sẽ Không Ăn Sạch Cô

Thân thể Tần Ngu cứng đờ, lập tức trở mình đứng lên.

Anh đổi tư thế, đứng thẳng tắp trước cửa, áo sơ mi trắng quần tây đen, bóng dáng cao lớn như một gốc cây tùng, một tay cắm vào trong túi quần, một tay tùy ý rũ tại bên người, ngón giữa kẹp một điếu thuốc, yên lặng đứng ở nơi đó, vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt bạch hi, hết lần này tới lần khác lại mang theo nhuệ khí bức người.

Trong nắng sớm, rơi giữa lông mày anh vài vết lốm đốm, lại cực kỳ đẹp mắt.

Trong lòng Tần Ngu không nhảy dựng lên, giữa ánh mắt nhìn chăm chú của anh, có chút một chút ít không được tự nhiên.

Anh híp mắt, đáy mắt tựa hồ mang theo nụ cười thản nhiên.

Chậm một chút...

Bị, bị thấy sạch?

Tần Ngu cúi đầu, nhìn bắp đùi lõa thể bên ngoài đồ ngủ màu trắng -- không có gì không đúng nha? Chẳng lẽ lúc mới nằm xuống độ mạnh yếu quá lớn không cẩn thận kéo vạt áo lên sao?

Tần Ngu có chút thẹn quá hoá giận trừng anh một cái, tức giận, "Anh đi ra ngoài trước đi, tôi thay xong quần áo liền tiếp tục."

Anh nghe vậy khẽ nhướn mày, hít một hơi thuốc, xoay người, mới vừa đi được vài bước, lại quay người lại, ý tứ sâu xa nhìn cô vài lần, "Ồ, đã quên nhắc nhở cô một chút, gấu con màu hồng không thích hợp với cô."

Lúc anh nói, giọng nói trầm thấp từ tính như một nhạc khúc trầm bổng, Tần Ngu khẽ ngẩn ngơ, gò má bạch hi ửng hồng.

Một giây sau cơ hồ là mặt đỏ tới mang tai rống lên với anh, "Câm miệng, lập tức ra khỏi phòng của tôi ngay!"

Cô mặc cái gì là tự do của cô, cô không có mặc cho anh xem, người đàn ông này dựa vào cái gì dám xoi mói cô!

Anh cũng không buồn bực, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, phun ra một hơi khói trắng, khẽ cười một tiếng, đi xuống lầu.

Thấy bóng dáng của anh biến mất ở cửa, Tần Ngu đóng sầm cửa, trở vào trong phòng, mở tủ quần áo ra, chuẩn bị đổi quần áo đi xuống ăn cơm, lại thoáng nhìn tiểu động vật xếp ngay ngắn ở một góc.

Thật... Không thích hợp sao?

———

Tần Ngu mặc một cái váy dài màu cà phê đi xuống lầu, Tống Mạc đang thanh thản ngồi trước bàn ăn, thấy cô xuống, ghé mắt nhìn.

Trong tầm mắt, người phụ nữ này rõ ràng đã trải qua một phen tỉ mỉ chọn quần áo, đồ trang sức trang nhã, vốn là ngũ quan thanh tú càng xuất chúng, hiếm khi có người có thể hòa lẫn giữa thanh thuần cùng quyến rũ hoàn mỹ như vậy, hai loại khí chất này vừa vặn hiện ra toàn bộ trên người cô. Cô còn mang một đôi giày đen, chân vốn mảnh khảnh, thoạt nhìn càng gầy thẳng tắp hơn, mà cô chậm rãi xuống, trên người lại lộ ra một hơi thở lịch sự tao nhã.

Đáy mắt tối đen của anh lóe qua một đạo ánh sáng không thể nhận ra.

Lúc hoàn hồn, Tần Ngu đã ngồi xuống đối diện anh, mùi thơm trong người cô tán ra trong không khí, liên tục quanh quẩn ở chóp mũi anh, vẫy không đi.

Nhịn không được nhàn nhạt liếc cô một cái.

Tần Ngu phát giác ánh mắt của anh rơi vào trên mặt của cô, lại không muốn ngẩng đầu đối diện với anh, nhớ tới vừa rồi anh ở trong phòng cười nhạo cô, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Yên lặng ăn xong bữa sáng, hai người cầm hộ khẩu, đến Cục Dân Chính.

Tần Lãng hấp tấp chạy tới, "Cho con đi với?"

Tống Mạc nhàn nhạt liếc bé một cái, cự tuyệt thỉnh cầu của bé, "Ba và mẹ của con đi nhận giấy hôn thú không cần con đứng ngoài quan sát."

Tần Lãng bẹp bẹp miệng, "Được rồi, con ở nhà chờ tin tức tốt của hai người."

Xe như một làn khói biến mất trong biệt thự.

Hình như hôm nay là ngày tốt, bên trong Cục Dân Chính không ít người đang chen lấn.

Tống Mạc cùng Tần Ngu một trước một sau đi tới, người đàn ông giày tây, vai phẳng, mặt mày anh tuấn giống như đi ra từ bức họa, người phụ nữ phong thái yểu điệu, thân hình uyển chuyển, trang điểm nhẹ gò má bạch hi phong tình vạn chủng, tổ hợp mỹ nam mỹ nữ liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tần Ngu có chút không thích ứng, giương mắt nhìn anh, lại phát hiện vẻ mặt anh lạnh nhạt xa cách, mắt nhìn thẳng phía trước, bước chân trầm ổn lại mạnh mẽ, phảng phất như trời sinh chính là chúa tể cao cao tại thượng, vạn người chú ý, làm người ta ngưỡng mộ.

Anh như vậy, là mẫu người cô luôn mong muốn chung sống cả đời.

Tần Ngu nghĩ tới, trong lòng than tiếc một hồi, cuộc sống như trò đùa, kéo hai người không thể nào có tình cảm vào chặt nhau.

Bởi vì thất thần, thế nên khi anh dừng lại cũng không biết, lúc đụng vào cái lưng rắn chắc của anh, mới xoa trán không vui nhìn anh.

Anh cũng xoay người rủ con mắt xuống nhìn cô.

Tần Ngu nghênh tiếp con mắt tối đen của anh, bấm ngón tay tính toán, chắc chắn anh sẽ không nói lời gì tốt đẹp.

Quả nhiên, mấy giây sau, liền nghe thấy anh nhàn nhạt lên tiếng, "Về sau xin cô sử dụng tốt con mắt của mình, nó không chỉ là để bày trí."

Tần Ngu hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý.

Phía trước chính là nhân viên làm thủ tục kết hôn, nhìn bộ dáng hai người, lúng túng cười một tiếng, "Xin lỗi hai vị, làm thủ tục ly hôn thì mời qua bên kia."

Anh bước lên một bước, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nhân viên làm việc, "À, chúng tôi muốn làm thủ tục kết hôn."

Nhân viên làm việc hơi ngẩn ra, hơi lúng túng nhẹ nhàng cười một tiếng, "Xin lấy ra giấy chứng nhận liên quan."

———

Hai người đi ra Cục Dân Chính, một tay Tần Ngu để trong túi quần, một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn liên kết vận mệnh hai người lại, nhìn đến thất thần.

Như vậy, đã kết hôn rồi sao?

Như vậy, từ nay về sau, cô chính là người vợ trên danh nghĩa của anh?

Bất quá...

Tần Ngu ngước mắt nhìn thân hình cao lớn phía trước, nhìn thần thái kiêu căng của anh, có lẽ, chờ ngày nào đó anh gặp được một người phụ nữ mình thích, tờ giấy chứng nhận này sẽ trở thành phế thải.

Cho nên nói, đời này, cô cũng không phải không có thời gian thoát thân, nghĩ như vậy, cũng thoải mái ra.

Ở phía sau lưng anh, nhảy nhót đi xuống bậc thang.

Anh nghe một trận tiếng bước chân không quy luật, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, liền thấy Tần Ngu đang cúi đầu, mái tóc màu đen như tơ lụa theo động tác của cô đung đưa tới lui, mà trên khuôn mặt bạch hi của cô, khẽ lộ ra vài rạng đỏ ửng, vẻ mặt kia, rất là vui sướng.

Vốn là mặt lạnh lùng, cũng nhu hòa vài phần, cách một khoảng cách, nhàn nhạt lên tiếng, "Kết hôn với tôi cô cao hứng lắm sao?"

Tần Ngu hơi sững sờ, rất nhanh nở nụ cười, "Không có."

Tống Mạc: "Vậy cô đang cười cái gì?"

Tần Ngu: "Oh, nghĩ tới mấy chuyện tốt thì cao hứng thôi."

Tống Mạc: "Ví dụ như?"

Tần Ngu: "Như là tương lai một ngày kia chúng ta có thể ly hôn."

"..." Tống Mạc không nói gì thêm nữa, vài tia nhu hòa trên mặt thu lại toàn bộ, mặt không chút thay đổi xoay người, "Oh, hy vọng lúc đó cô còn được như vậy."

Lời này có ý gì, chẳng lẽ, lúc đó cô đã thương anh sao? Đến lúc đó sẽ không chịu ly hôn sao?

Nghĩ như vậy, Tần Ngu cười nhạo một tiếng, đi đến xe.

Sao lại như vậy được? Cô hận anh còn không kịp.

———

Đêm thứ nhất hai người trở thành vợ chồng.

Ăn xong cơm tối, Tần Ngu đang muốn lên lầu, lại bị anh gọi lại, "Có chuyện gì tối nay lại xử lý, hiện tại đến phòng tôi."

Đêm tân hôn, đến phòng của anh, có phải là có chút bất ổn hay không?

Đang muốn nói gì, đã thấy anh dẫn đầu lên lầu, lưu lại một bóng lưng cao lớn.

Xem ra, không cho cô cơ hội phản kháng chút nào.

Bất quá, nghĩ đến trước đây anh đã nói không có hứng thú với cô, trong lòng Tần Ngu ngược lại bình thường trở lại không ít, mặc dù anh phúc hắc lại vô lương, cường thế vừa cay độc, bất quá lại nói lời giữ lời, chưa từng nuốt lời.

Suy nghĩ một chút, đi theo anh lên lầu.

Anh không tập trung ngồi ở trên giường, trong phòng mở máy sưởi, áo khoác của anh đã cởi xuống, treo trên giá áo, chỉ mặc một áo sơ mi trắng, ống tay áo kéo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, thấy cô đứng ở cửa, nhẹ nhàng nâng tay, "Đến đây ngồi."

Tần Ngu dừng hai giây, đi tới, cách một khoảng, ngồi xuống đối diện anh.

Anh nhìn khoảng cách giữa hai người, hơi nhíu mày, tựa như có chút bất mãn, "Tôi sẽ không ăn sạch cô, ngồi ở đây." Dứt lời, ngón tay thon dài vỗ vỗ vị trí ở bên người anh.

Ăn sạch cô...

Tần Ngu nghe ba chữ này, trong lòng có cảm giác khác thường, nhịn không được đỏ mặt, ngước mắt nhìn anh, lại phát hiện thần sắc anh thản nhiên hết sức.

Ách, dường như, lại là cô suy nghĩ nhiều.

Chần chờ một lát, đứng dậy, ngồi qua.

Chỉ là, khoảng cách này có chút quá phận, cơ hồ, cô vừa ngẩng đầu, liền có thể ngửi được hơi thở mát lạnh dễ ngửi của anh, mà anh chỉ khẽ hơi cúi thân, môi mỏng kia, đơn giản đặt lên cô.

Cô có chút bất an cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy phía dưới mông, không phải cái giường mềm mại, mà là một đống mảnh vụn thủy tinh, bất quá, đối với hoảng loạn cô, ngược lại anh hết sức trấn định tự nhiên.

Anh nhàn nhạt nhìn thẳng cô, cũng không nói nhảm, trực tiếp nói ngay vào điểm chính, "Vì cuộc sống hòa hợp về sau, hôm nay chúng ta nói ra ba điều kiện."

Tần Ngu không thể nói không, không cách nào nhìn thẳng tầm mắt của anh, nhìn chằm chằm chiếc giường gật đầu nhẹ.

Anh khẽ mỉm cười, "Tốt, bây giờ tôi nói về yêu cầu của tôi trước."

"Điều thứ nhất, như cô thấy, chúng ta sẽ không cử hành hôn lễ, cũng không có chuyến du lịch trăng mật gì, hy vọng cô bỏ qua cho."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, "Ý của anh là chúng ta... Ẩn hôn?"

Anh rủ con mắt xuống suy nghĩ mấy giây, gật đầu, "Có thể nói như vậy, tóm lại, quan hệ vợ chồng giữa tôi và cô, chỉ có người Tống gia mới biết, tuyệt đối không thể cho ngoại giới biết được."

"Oh, không thành vấn đề." Tần Ngu trả lời thập phần lưu loát.

Ý tứ của anh cô hiểu, bây giờ xí nghiệp Tống thị đang đứng trên cao như mặt trời buổi trưa, khó tránh khỏi sẽ có dư luận bàn tán, anh cũng không tránh d;d;l'q'd được mấy scandal đó, nếu thương hiệu của xí nghiệp Tống thị bị khai hỏa, sẽ gây ra rất nhiều chuyện phiền phức.

"Điều thứ hai, cô không được có bất kỳ ý nghĩ không an phận với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Cô Chuẩn Bị Ngủ Ở Trong Phòng Của Tôi?

Suy nghĩ không an phận...

Tần Ngu yên lặng lặp lại một lần ở trong lòng, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, ngước mắt lên nở một nụ cười với Tống Mạc: "Yên tâm, tôi không có bất kỳ hứng thú nào với Tống tiên sinh."

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt thờ ơ, "Rất tốt."

"Điều thứ ba là cái gì?" Tần Ngu nhanh chóng đặt ra câu hỏi.

"Ở trước mặt ba mẹ của tôi, cần Tần tiểu thư phối hợp diễn kịch một chút." Đột nhiên Tống Mạc cúi người xuống, ánh mắt cúi xuống nhìn.

Đầu vai của người đàn ông dường như chạm vào người cô, Tần Ngu vừa quay đầu, liền có thể nhìn thấy gò má của anh xuất hiện trước mắt của cô, cái cằm thẳng và nhọn. .

Trong lòng giật mình, dường như theo bản năng cô bật thốt ra, "Anh muốn làm gì?" Nhưng mà, một giây sau, lời nói còn chưa tới đầu lưỡi, thì thấy người đàn ông ngồi thẳng lên, lui trở về vị trí cũ, mà ở giữa ngón tay thon dài của anh, kẹp một điếu thuốc.

Thì ra ... Anh chỉ muốn châm thuốc.

Tần Ngu nghĩ tới vừa rồi mình giống như con chim sợ cành cây cong, không nhịn được cảm thấy trên mặt nóng lên.

Người đàn ông cầm lấy cái bật lửa ở bên cạnh, đốt lửa lên, hít một hơi, nhìn về phía cô, "Tần tiểu thư suy nghĩ như thế nào?"

"Hả?" Tần Ngu hơi ngẩn ra, có chút không biết nói như thế nào, cô cũng không biết sở dĩ anh muốn hút thuốc, là vì cho cô thêm chút thời gian để suy nghĩ.

Người đàn ông khẽ híp mắt lại, "Yêu cầu vừa rồi của tôi, Tần tiểu thư có đồng ý đáp ứng hay không?"

Tần Ngu "A" một tiếng, dường như nhớ tới cái gì, hỏi, "Diễn kịch sao?"

Bàn tay Tống Mạc cầm điếu thuốc đặt ở trên môi, liếc nhìn cô một cái, mới chậm rãi nói, "Nếu như ở trước mặt ba mẹ của tôi cô chỉ cần biểu hiện ra bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, lơ đãng thể hiện ra những chi tiết nhỏ như thể hiện những hành động cô thật lòng quan tâm tới tôi, lo lắng thương yêu tôi."

"..." Cái gì gọi là thể hiện ra dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, chẳng lẽ cô không phải là cô gái dịu dàng ngoan ngoãn sao!

Tần Ngu hơi bất mãn trừng mắt nhìn người đàn ông một cái, "Cho nên nói chúng ta cần làm ra vẻ tôn trọng nhau như khách, giả vờ biểu hiện chim cá tình thâm?"

"Có thể nói là như vậy?"

"Ồ, cái này cũng đơn giản thôi." Tần Ngu rất tự tin đối với bản lĩnh của mình, từ nhỏ cô đã thích diễn trò, nếu như không phải là do hoàn cảnh gia đình không tốt, nói không chừng bây giờ cũng cũng là một ngôi sao nổi tiếng trong giới nghệ sỹ rồi, hoặc là đã trở thành một đại tài tử. Táo đỏ lesl^e quyy do^nn.

Người đàn ông có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái, khoé miệng giật giật, dập tắt điếu thuốc mới hút được một nửa, "Quá tuyệt rồi, bây giờ cô có thể đi ra được rồi."

"Đi ra?" Tần Ngu nhíu mày.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, trong đôi mắt đen dài nhỏ hẹp kia ẩn chứa một nụ cười vui vẻ, nụ cười kia, vô cùng kiêu căng: "Chẳng lẽ cô còn chuẩn bị ngủ trong phòng của tôi?"

Tần Ngu nắm thành quyền, ngay lúc này cô rất muốn nện một quyền lên mặt của người đàn ông này, cái người vô cùng ngạo mạn và ích kỷ!

Nhưng mà nghĩ tới Tần Lãng, cô vẫn cố gắng nhịn được.

Chậm rãi thả lỏng tay ra, lộ ra một vẻ mặt vô cùng vui vẻ: “Tống tiên sinh, anh không biết là anh cũng nên nghe một chút yêu cầu của tôi sao?"

Trong đôi mắt đen nhánh của người đàn ông chợt sáng lên một tia kinh ngạc: "Cô cũng có yêu cầu?"

"Đương nhiên!"

"Ồ, nói nhanh lên một chút, tôi hơi mệt ."

"..." Trong lòng của Tần Ngu lại bốc lên một chút lửa giận, chẳng lẽ cô không mệt chắc, trong đầu của tên này chỉ có bản thân mình thôi sao!

Dừng mấy giây, mới nghiêng mặt qua một bên, không nhìn về phía người đàn ông: "Tôi không có tỉ mỉ như Tống tiên sinh, yêu cầu của tôi rất đơn giản, hy vọng Tống tiên sinh không cần can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tôi." Lúc nói ra hai chữ tỉ mỉ, Tần Ngu cố ý nhấn mạnh, như có như không liếc mắt nhìn người đàn ông. .

Trên khuôn mặt sạch sẽ của người đàn ông tuấn mỹ không có biểu cảm gì, không biết là không phát hiện ra ý tứ của cô hay sao, nhưng mà bên trong khuôn mặt yên lặng kia, dần dần hiện ra vẻ hờ hững: "Yên tâm, tôi hoàn toàn không có hứng thú đối với sinh hoạt cá nhân lộn xộn của cô."

Tần Ngu lặng im một lát, đứng dậy, rồi lại ở lại, buổi tối hôm nay không chừng cô không nhịn được mà đánh chết người đàn ông này.

Người đàn ông ở sau lưng cô cũng đi xuống giường, Tần Ngu mới vừa đi ra khỏi phòng của anh, thì nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng "Rầm", lúc ngoảnh đầu lại nhìn, trước mặt đã không còn khuôn mặt của người đàn ông nữa, chỉ còn lại cánh cửa lạnh lẽo.

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhìn mấy giây, đột nhiên điên cuồng giơ chân lên không trung hướng về phía cánh cửa đạp mấy cái thật mạnh.

Một lát sau, mới hài lòng thu hồi ánh mắt, quẹt mũi một cái, hất cằm rời đi.

Mới vừa đi vài bước, dường như lại nghĩ tới cái gì đó, nhanh chóng vòng quay lại, gõ lên cửa mấy cái thật mạnh.

Một lúc lâu trong cửa truyền đến tiếng động.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, "Cạch cạch" một tiếng, cánh cửa được mở ra.

Trước mắt, trên người của người đàn ông chỉ mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, mái tóc ướt nhẹp rũ ở trước trán, vẫn còn đang nhỏ nước xuống, cổ áo mở rộng, da thịt trên cổ màu đồng, cũng đang đọng nước lại, một cảnh sắc mỹ nam tắm rửa rất quyến rũ, xem ra, vừa rồi anh đang tắm.

Mà ánh mắt của anh giống như nhuộm một tầng hơi nước đang lẳng lặng nhìn cô, lạnh nhạt mà xa cách, vô cùng rõ ràng, thể hiện sự bực bội và bất mãn của anh, mở miệng, giọng nói của anh rõ ràng cũng vô cùng cáu kỉnh: "Còn có chuyện gì nữa?"

Tần Ngu nhướn mày, trong lòng trộm vui mừng, cả đêm này đều là cô ăn quả đắng, bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cô cũng có thể đáp trả lại được một lần, nhìn xem người đàn ông này đang tắm rửa được một nửa bị cô làm gián đoạn, trong lòng quả thật không nói ra được sự sung sướng của cô.

Trong giọng nói cũng khó dấu được vẻ thoải mái: "Ồ, tôi có thêm một yêu cầu." Tần Ngu khẽ dừng lại một chút, "Anh nhất định phải đối xử tốt với Tần Lãng."

Vẻ mặt Tống Mạc không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô mấy giây, vẻ mặt lạnh lùng đóng sập cửa lại.

———

Trên thực tế chứng minh, đắc tội người đàn ông có lòng dạ hẹp hòi này tuyệt đối không có kết cục tốt.

Lúc sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa sáng, cùng lắm mới năm sáu giờ đồng hồ, Tần Ngu liên tục bị tiếng gõ cửa ầm ĩ như đòi mạng bên ngoài cửa làm cho tỉnh ngủ, cô liền cảm nhận sâu sắc chuyện này.

Cô lê tấm thân nặng nề ra mở cửa, Tống Mạc đang đứng ngoài cửa, đi giày tây, khí chất tuyệt vời, cao quý khác hẳn người thường, vẫn là gương mặt đó, màu da trắng trẻo, nét mặt sáng sủa, mũi cao môi mỏng, vừa thanh tú vừa anh tuấn, cùng lúc đó đối lập rất rõ ràng với hình tượng của cô đầu bù tóc rối quần áo xốc xếch, mà người đàn ông có đôi mắt đen và sáng như ánh mặt trời, mang theo nụ cười thản nhiên, từ trên cao nhìn xuống cô.

Nụ cười kia, rõ ràng là kiêu căng và đắc ý.

Tần Ngu dường như muốn nổi điên, liếc mắt một cái ấm ức nhìn chằm chằm anh mấy giây, mới nhịn xuống, không một cước đạp bay anh ra ngoài.

Một tay chống lên cánh cửa, ngẩng đầu lên, vô cùng không kiên nhẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông: "Chuyện gì?" .

"À, tôi chỉ là đến thông báo với cô một chút, cô không cần dậy sớm, đồ ăn sáng của Tần Lãng đã có Vú Trương chuẩn bị, xong rồi sẽ để lái xe đưa con đi nhà trẻ." Giọng nói của người đàn ông này mới sáng sớm rất dễ nghe giống như là nốt trầm của đàn dương cầm, nhẹ nhàng nổi lên, lưu loát lại dồi dào từ tính.

Ngón tay của Tần Ngu tỳ lên cánh cửa khẽ gõ nhịp hai cái: "Chỉ như vậy?"

"Ừhm." Người đàn ông cúi đầu khẽ đáp một tiếng, giống như là giọng mũi hừ ra vậy.

Ừhm? Anh ta còn không biết xấu hổ "Ừhm"? Mới sáng sớm đã làm ầm lên như vậy để gọi cô dậy, sau đó chỉ nói với cô một câu sáng nay không cần dậy sớm!

Mẹ kiếp! Đúng thật là ngày chó chết mà!

Vẻ mặt Tần Ngu u ám trừng mắt lườm người đàn ông vài lần xong, không chút lưu tình dùng sức đóng sầm cửa lại.

Ai ngờ, vừa mới ngã chổng vó chân lên trời nằm xuống giường xong, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Tần Ngu nhíu mày, không kiên nhẫn mở mắt ra, nhìn về phía cửa.

Cánh cửa từ từ bị đẩy ra, người đàn ông không nhanh không chậm đi vào.

Tần Ngu "lăn" một chút rồi ngồi dậy, theo bản năng túm lấu cái chăn quấn người lại: "Còn có chuyện gì?"

"Quên không nói cho cô biết, ăn sáng xong sẽ có người đưa cô đi trang điểm." Hai tay của người đàn ông bỏ vào trong túi quần, vẻ mặt kiêu căng nhìn chằm chằm bộ dạng cô ngồi trên giường.

"Trang điểm để làm gì?" Tần Ngu nhíu mày.

"À, trưa hôm nay tôi sẽ đến đưa cô trở về nhà cũ, để gặp bọn họ."

———

Đúng giữa trưa, xe dừng lại ở một nơi ngoại thành, nơi có không khí cực kỳ trong lành, Tần Ngu theo Tống Mạc xuống xe.

Trước mặt, là một căn biệt thự theo phong cách Châu Âu cổ xưa, kiến trúc được thiết kế kết hợp rất hài hoà giữa vẻ cổ điển của Châu Âu và phong cách lãng mạn của nước Anh, ở chính giữa là một mảnh màu xanh sum xuê đứng sừng sững, giống như là một thành phố cổ xưa nhất tồn tại một cách yên ả, cũng giống như cái danh xưng nhà họ Tống này, nhiều năm qua, liên tục cắm rễ sâu trong thành phố này, cắm rễ trong lòng mỗi người, làm cho người ta sinh lòng kính sợ, không dám xâm phạm.

Xuyên qua cánh cổng sắt màu đen, có thể nhìn thấy bên trong biệt thự rộng lớn như vậy, hoàn toàn không có cảm giác mùa đông mang tới quang cảnh hiu quạnh tiêu điều, trái lại, một không gian bừng bừng sức sống, loài hoa cỏ không biết tên mọc trên bãi đất trống vô cùng xanh tươi, cho dù có như vậy cũng không hề mọc lộn xộn, mỗi một chỗ đều được chăm sóc rất sạch sẽ và lịch sự, vô cùng có phong độ của nhà danh môn.

Tần Ngu không khỏi thừa nhận, cô có chút khẩn trương, nhưng khi cô ngước mắt muốn tìm chút an ủi trên người của Tống Mạc, thì mới phát hiện, người đàn ông này đã sớm đi lên phía trước, không thèm để ý chút nào tới sự tồn tại của cô.

Vẻ mặt Tần Ngu lo lắng nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh mấy lần, sau đó chạy chậm đuổi theo anh.

Phía trước bên trong cửa lớn bằng sắt đột nhiên có một người đi ra, bề ngoài chắc khoảng bốn mươi lăm tuổi, mặc bộ quần áo tây trang màu đen, khuôn mặt thân thiện nhưng lại thể hiện ra vẻ khôn khéo.

Tống Mạc thấy tình cảnh này, đột nhiên dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn về phía cô, bàn tay vốn đang để trong túi quần lại đưa ra trước mặt cô.

Tần Ngu hơi ngẩn ra, cái này là có ý gì? Muốn cô đỡ sao? Quy củ của nhà giàu thật là kỳ quái, suy nghĩ một lúc lâu, cũng vẫn đưa tay ra, đỡ lấy cánh tay của Tống Mạc.

Vẻ mặt của người đàn ông quái dị nhìn cô một cái: "Cô đang làm cái gì vậy?"

"Không phải anh muốn tôi dìu anh sao?" Tần Ngu trả lời như lẽ đương nhiên.

Người đàn ông giật giật khóe miệng, trên khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai rõ ràng lộ ra vẻ khinh bỉ, "Tần tiểu thư, cô đi ra ngoài cũng không mang theo đầu óc sao? Ý của tôi là, khoác lên cánh tay của tôi."

Trong lòng Tần Ngu khẽ rung động, thì ra là ý này sao. Nhưng mà, người đàn ông này không thể nói mấy câu tốt lành được sao? Thật là, đã qua vài năm rồi, một chút tiến bộ cũng không có, vẫn y như lúc mới quen, vô cùng độc mồm độc miệng, không trách được hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn còn độc thân.

Ngước đôi mắt trắng đen rõ ràng lên trừng mắt nhìn Tống Mạc với vẻ mặt không vui, rồi mới không tình nguyện khoác lên cánh tay của anh.

Lúc này người đàn ông mới nhếch môi lên, một lần nữa bước chân đi, lúc tới gần cửa sắt, đột nhiên người đàn ông cụp mắt xuống, cúi đầu ghé sát vào tai cô nói một câu: "Tần tiểu thư, thời gian khảo nghiệm hành động của cô đã tới."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cô Là Vợ Của Tống Mạc Tôi

Tần Ngu đi theo Tống Mạc từng bước từng bước giẫm lên bậc thang, đi vào bên trong nhà.

Khi thấy rõ tình trạng trong nhà, Tần Ngu không nhịn được mềm nhũn chân, cô không nghĩ tới, "Bọn họ" trong miệng Tống Mạc, là một đám người như thế.

Khoảng chừng mười người, ngồi quanh bàn dài trong phòng khách, khi thấy Tống Mạc cùng Tần Ngu, đều lộ ra nụ cười ôn hòa.

Đội hình gia tộc rất cường đại, cho dù Tần Ngu sớm chuẩn bị tâm lý xong, vẫn kinh hãi không nhỏ.

Bất quá, cũng may, việc cô kéo cánh tay Tống Mạc, bây giờ nhìn lại quả thật là một hành động sáng suốt.

Tần Ngu tùy ý đánh giá một tý, là một biệt thự truyền thống xa hoa, bên ngoài mang đậm phong cách Châu Âu cổ điển. Rèm cửa sổ màu tím tầng tầng lớp lớp, ghế sô pha tơ tằm hình vòng cung lớn, tay vịn ghế dài sơn bạc, bàn dài màu nâu sẫm, đồ ăn màu bạc dưới ánh đèn chiếu lấp lánh, lạc hậu lại xa hoa.

Đại não nhất thời rời rạc, cô cảm thấy sự khẩn trương của mình đã vơi đi vài phần, mỗi khi căng thẳng, cô sẽ dời đi sự chú ý để giảm bớt tâm tình của mình, đây là thói quen nhỏ cô không muốn người biết.

Một lần nữa chống lại hai mươi con mắt đen nhánh, cuối cùng Tần Ngu giật giật khóe miệng lộ ra một mỉm cười hào phóng vừa vặn.

Đang lưỡng lự có nên giơ tên lên hay không, có nên chào hỏi không, đột nhiên trên cổ tay cô truyền đến lực đạo không yếu, một giây sau, còn không cho cô suy nghĩ xong, Tống Mạc đã mang theo cô, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, trực tiếp ngồi xuống.

Chỗ cô ngồi gần giữa, xem như thứ tọa.

Tần Ngu ngồi thẳng lưng, hai tay quy củ đặt trên bắp đùi, khẽ ngước cằm lên, bình tĩnh mỉm cười, thoạt nhìn vô cùng trang nhã.

Chỉ là ánh mắt của mọi người vẫn đang quét loạn trên người cô, cảm giác này làm cho cô không được tự nhiên, không biết là do cảm giác của cô, hay là thật tồn tại, ngoại trừ chút ít ý cười trên mặt mọi người, cô còn cảm giác được một dòng lãnh ý, cảm giác này giống như cô là người xâm nhập, đột nhiên xông vào cuộc sống yên tĩnh của bọn họ, đương nhiên là bọn họ đã sinh ra địch ý với cô.

Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, đáy mắt bọn họ đen nhánh, rõ ràng đang cất giấu lạnh lùng, ý kia rất rõ ràng, là đang cảnh cáo cô đừng cố gắng

tranh đoạt gia sản Tống gia.

Cảm giác này thực không tốt, Tần Ngu cảm giác trên trán của mình đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, nhịn không được đưa tay xoa xoa.

Một giây sau, liền cảm thấy một dòng xúc cảm ấm áp nhẹ nhàng rơi vào mu bàn tay cô, hình như đang trấn an, nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Tần Ngu ngước mắt, chống lại con ngươi đen nhánh bình tĩnh như mặt nước của anh, ánh mắt kia tựa hồ đang nói với cô, không cần khẩn trương, có tôi ở đây.

Không hiểu, trái tim thấp thỏm của cô từ từ an tĩnh lại, an tâm không ít.

Đánh vỡ không khí trầm mặc này, là một đạo tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, còn chưa thấy bóng người, liền nghe một giọng nói thanh thúy như chuông đồng vậy, truyền đến từ đầu bậc thang, "Anh!" Giọng nói này, làm không khí trong phòng có chút đè nén trở nên tươi sáng vài phần.

Tần Ngu theo giọng nói nhìn sang, ở đầu bậc thang, một cô gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi đi xuống, làn da bạch hi giống như trứng gà mới vừa lột vỏ, bởi vì vận động, thoáng nhiễm lên vài phần đỏ ửng, đáng yêu cực kỳ, một đôi mắt đen nhánh sáng phi thường, mặc quần áo màu trắng, sôi nổi từ trên cầu thang chạy tới, bộ dáng thanh xuân lại mỹ lệ.

Ánh mắt Tống Mạc cũng rơi vào trên người Tống Gia Kha, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, chỉ hơi giật giật khóe miệng.

Tống Gia Kha đứng bên cạnh Tống Mạc, đưa tay vỗ vai Tống Mạc, bĩu môi có chút hờn dỗi oán hận nói, "Em về nước cũng không về gặp em, có người anh trai nào như vậy sao, anh còn là anh ruột của em đó."

Tống Mạc nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, thần sắc nhu hòa vài phần, nói chuyện vẫn không đáng yêu như cũ, "Thời giờ của anh không phải dành cho mấy chuyện nhàm chán như vậy, anh thấy em nên trực tiếp tới nhà của anh."

Tần Ngu nhìn chằm chằm gò má lạnh lùng của anh, nhịn không được có chút buồn cười, còn tưởng rằng anh chỉ độc miệng với cô, thì ra đối với người nào đều là bộ dáng này.

Quả nhiên, có vài người, trời sinh không đáng yêu, không giống cô, từ nhỏ ai thấy đều thích nha.

Trong lòng Tần Ngu đang tự hào về mình, trước mắt, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt to linh động.

Tần Ngu theo bản năng lui về phía sau, có chút kinh hãi trừng to mắt nhìn chằm chằm Tống Gia Kha chẳng biết lúc nào đã lên đến trước mặt cô, cô gái nhỏ thấy cô thì rất cao hứng, khóe môi cong cong, một giây sau, nhẹ nhàng phun ra một câu, "Đây là chị dâu đi, thật xinh đẹp, mắt của anh cũng không tệ nha!"

Lời của cô còn chưa nói xong, Tần Ngu liền nghe một giọng nói rõ ràng mang theo vui vẻ truyền đến phía sau cô, "Gia Kha, chớ dọa Tần tiểu thư, trở về chỗ ngồi của con đi." Giọng nói phụ nữ không giận tự uy.

Tần Ngu theo bản năng quay đầu, cô nhìn thấy hai người, chậm rãi đi tới giữa bàn dài.

Một nam một nữ, người đàn ông thoạt nhìn khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, mặc đồ tây đen đứng thẳng, tướng mạo rất là anh tuấn, làm hai mắt người ta tỏa sáng, không chỉ là vóc người dung mạo của người đó, mà là khi người đó yên lặng đi qua, phảng phất có một phong thái thành thục lạnh nhạt tự nhiên, nhưng lại sắc bén bức người. Cái phong thái đó, chỉ xuất hiện khi trải qua vô số ma luyện trong mưa gió lắng đọng lại. Tần Ngu vừa nghĩ, liền biết rõ đây là phụ thân của Tống Mạc, Tống Trình Diên người sáng lập Tống thị mạnh mẽ vang dội trong truyền thuyết.

Mà đứng ở bên người ông là một người phụ nữ mặc áo khoác ngoài màu xanh ngọc, áo váy liền, vải thượng hảng dưới ánh đèn nhu hòa phác họa đường cong, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ, phác họa vóc người lồi lõm hấp dẫn hoàn mỹ, thoạt nhìn bà còn hết sức trẻ tuổi, chỉ khoảng hai mươi mấy ba mươi tuổi, trang điểm tinh xảo, dáng người thướt tha, từng bước từng bước đi qua Tần Ngu, rất là ưu nhã thong dong.

Tần Ngu d.d.lqd khẽ thu cằm lại, ở trong lòng âm thầm suy đoán người phụ nữ này là chị gái Tống Mạc hay kế mẫu Tống Mạc.

Hai người ngồi xuống vị trí giữa bàn dài, mỉm cười nhìn về phía Tần Ngu.

Tống Gia Kha thập phần vô vị liếc nhìn Ân Ninh, ngồi xuống chỗ mình.

Người mở miệng trước chính là Tống Trình Diên, trên khuôn mặt bảo dưỡng vô cùng tốt của ông là vui vẻ ôn hòa mà bình tĩnh, "Tiểu Mạc, giới thiệu cho Tần tiểu thư biết về mọi người đi."

Bộ dáng Tống Mạc vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ, đối với Tống Trình Duyên cũng không có ngoại lệ, không lạnh không nhạt gật đầu, ánh mắt chuyển hướng tới Tần Ngu.

"Đây là chú ba", "Đây là cô hai", "Đây là chị hai", "Đây là anh rể" . . . . .

Tần Ngu nghiêm túc nghe, mỉm cười gật đầu chào hỏi, bộ dáng nhu thuận làm mọi người rất thích thú.

Giới thiệu tất cả mọi người xong, Tống Trình Duyên cho người hầu mang món ăn lên.

Một nhà vừa ăn cơm vừa tán gẫu, ngược lại cũng không có nặng nề như vậy.

Nội dung đối thoại chủ yếu đều là nhằm vào Tần Ngu, kể cả gia đình Tần Ngu, công tác……

Tống Trình Duyên hỏi không biến sắc, Tần Ngu kiên nhẫn trả lời, cũng không biết ông hài lòng hay không hài lòng, khuôn mặt luôn bình tĩnh ôn hòa.

Bất quá, không lộ vẻ gì chính là chuyện may mắn lớn nhất, ít nhất, ông không phải là người cha chồng cay nghiệt như trong tưởng tượng của cô, cũng không coi thường bối cảnh gia đình cùng bằng cấp công việc của cô.

Chỉ là lúc cuối cùng còn hỏi một câu, "Sao đứa nhóc kia còn chưa tới?"

Tần Ngu hơi ngẩn ra, ông đang hỏi... Tần Lãng sao?

Cô còn chưa kịp mở miệng, Tống Mạc liên tục trầm mặc không nói thong thả ăn cơm thản nhiên nói, "À, đã sai người đi đón, bây giờ đang trên đường, rất nhanh sẽ về đến."

Quả nhiên, lúc ăn cơm được một nữa, bóng dáng nho nhỏ của Tần Lãng đi đến.

Tống Mạc dẫn đầu buông dao nĩa trong tay, trực tiếp đi tới, từ trong tay bảo mẫu dắt Tần Lãng, mang tới trước mặt Tống Trình Diên, "Gọi ông nội."

Tần Lãng luôn rất nhanh trí, không luống cuống, nhìn chằm chằm Tống Trình Diên giòn giã kêu hai tiếng, "Ông nội."

Trên mặt Tống Trình Duyên luôn nghiêm túc, hiếm khi lộ ra vài phần vui vẻ, "Đứa nhỏ này tên là gì?"

Tống Mạc, "Tống Lãng."

Tống Trình Diên hài lòng gật nhẹ đầu, lại duỗi tay ra vuốt đầu nhóc con, nhìn ra được, là thật tâm thích đứa bé này.

Lão nhân đã trên năm mươi tuổi, dưới gối cũng chỉ có một mình Tống Mạc, bình thường ít khi về nhà, đáy lòng cô tịch nhưng khi thấy nhóc con này trong lòng khó tránh khỏi thập phần mừng rỡ.

Tần Ngu lại hơi ngẩn ra, ngưng thần nhìn về phía Tống Mạc, Tần Lãng theo họ Tống gia khi nào?

Tống Mạc không nhìn cô, hiển nhiên là không muốn vào thời khắc này giải thích với cô, Tần Ngu cũng không phải là một người không hiểu chuyện, trong lúc này, hỏi một câu như vậy, quả thật có chút không thích hợp.

Bởi vì có Tống Lãng đến, vốn là bầu không khí nhàm chán, trong nháy mắt trở nên vui vẻ hơn.

Tống Lãng là một tiểu quỷ, lại biết nhìn sắc mặt của người khác, trong thời gian ngắn làm cho Tống Trình Duyên cùng Ân Ninh cực kỳ cao hứng.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Tần Ngu cùng Tống Mạc mang theo Tống Lãng rời đi, Tống Trình Diên có chút nối tiếc, cuối cùng vẫn là dặn dò một câu, bảo bọn họ thường xuyên mang Tống Lãng trở về nhà cũ.

Xe chạy khỏi Tống gia, Tần Ngu ôm Tống Lãng đang ngủ ngồi ở ghế cạnh tài xế, khuôn mặt cô có chút không vui.

Tống Mạc lái xe nhìn phía trước, "Sao mất hứng?"

Tần Ngu cũng không nhìn Tống Lãng, ánh mắt rơi ngoài cửa xe, "Về sau Tần Lãng sẽ mang họ Tống, gọi là Tống Lãng sao?"

"Con trai của tôi, đương nhiên theo họ tôi."

Mặc dù Tần Ngu biết khi cô vào Tống gia, Tần Lãng sẽ theo họ Tống, nhưng lúc đó, cô vẫn khó có thể tiếp nhận, dù sao nhóc con này là miếng thịt trong người cô, dựa vào cái gì muốn theo họ người khác.

Tống Mạc thấy Tần Ngu không nói, đưa tay gõ trán của cô, "Không chỉ có Tống Lãng, bây giờ cô, Tần Ngu, cũng theo họ Tống, cô là vợ của Tống Mạc tôi."

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Tần Ngu khẽ rung động, vẫn còn chút giận dỗi, "Đừng quên, tôi chỉ là người vợ trên danh nghĩa của anh, giữa chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch."

Tống Mạc quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, ánh mắt nhàn nhạt.

Trong buồng xe đột nhiên trầm tĩnh lại, cũng không xấu hổ, trái lại, là thanh thản tự nhiên.

Xe lái vào nội thành, hình như Tần Ngu mới nhớ tới cái gì, thu hồi ánh mắt ngoài cửa xe rơi trên sườn mặt anh, "Tuồng vui hôm nay tôi diễn như thế nào,

vượt qua kiểm tra chưa?"

"Có con trai, bình an vô sự vượt qua." Hình như tâm tình của Tống Mạc không tệ lắm, giọng nói hơi vui vẻ.

Tần Ngu yên tĩnh mấy giây, nhớ tới hôm nay lúc ở trong nhà cũ cô vẫn luôn muốn hỏi một vấn đề, chần chờ suy nghĩ một chút, mở trừng hai mắt, mới có chút tò mò nhìn về phía Tống Mạc, "Tôi có một vấn đề, hôm nay, người phụ nữ ngồi kế bên cha anh là ai vậy? Hiếu kỳ liền hỏi, không nói không sao." Nhìn khuôn mặt Tống Mạc hơi giãn ra, hoài nghi trong lòng cô dâng trào.

Tống Mạc lặng im mấy giây, mới xoay đầu lại liếc nhìn cô một cái, "Là kế mẫu của tôi, tháng thứ hai mẫu thân của tôi qua đời, cha tôi liền lấy người phụ nữ kia." Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như cũ, không phập phồng.

"Chuyện khi nào?"

Tống Mạc đáp cực kỳ nhanh, "Khi tôi mười tuổi."

Tần Ngu hơi sững sờ -- thì ra anh cũng có chuyện chôn sâu trong đáy lòng không muốn người khác biết.

Lúc mười tuổi, anh còn nhỏ như vậy, thậm chí cô không cách nào tưởng tượng được khi mẹ của anh qua đời, anh lại trơ mắt nhìn cha của mình lấy vợ khác khi hài cốt của mẹ còn chưa lạnh.

Thì ra mình may mắn đến cực điểm, đến bây giờ, còn có yêu ba mẹ yêu thương cô, ba mẹ luôn ở bên cô, lúc cô mệt mỏi cho cô một nơi dừng chân, lúc cô không chống đỡ được, có thể chôn trong ngực của họ như cô bé nhỏ lộ ra một mặt nhu nhược của mình, ngày lễ ngày tết còn có thể hưởng thụ không khí gia đình đoàn viên, mà quan trọng nhất là ở một góc nào đó, còn có hai người cô gọi là ba mẹ.

Mà người đàn ông ngồi ở bên người mình, không có gì cả, nhà cũ Tống gia đó là một nơi thiếu không khí gia đình, dù cô là người ngoài, cũng cảm nhận được.

Cũng không trách được, người này trời sinh tính lạnh nhạt như vậy, xem ra, thực sự không phải là không có nguyên nhân.

Trong lòng đột nhiên có chút đau.

Nhất thời trầm mặc, lại đi một đoạn đường thật dài, mới mở miệng lần nữa, thuận thế chuyển đề tài, "Xế chiều hôm nay anh có thời giờ rảnh không?"

"Không có." Tống Mạc trả lời dứt khoát.

"..." Tần Ngu hạ mi, cũng không hỏi lý do, người này, thật sự là làm cho người khác vừa đau lòng vừa tức giận.

"Cô muốn tôi làm cái gì?" Tần Ngu vừa mới oán thầm trong lòng, anh liền biết được cô đang nhỏ mọn chửi rủa anh, hỏi một câu.

"Oh, muốn anh làm tài xế, đưa tôi cùng Tần Lãng về nhà ba mẹ tôi một chuyến."

"Bây giờ cô là thiếu phu nhân Tống gia, chuyện như vậy có thể trực tiếp phân phó tài xế trong nhà, không cần để bọn họ ăn không ngồi rồi."

"..." Tần Ngu không muốn nói chuyện.

Đột nhiên anh lên tiếng, "Đại khái lúc nào sẽ trở về?"

"Chắc ban đêm đi." Tần Ngu không biết rõ chủ ý trong lòng Tống Mạc, nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Tôi đi đón cô." Anh đáp, dừng mấy giây, còn nói, "Cô đừng nghĩ nhiều, tôi không lo lắng cho cô, tôi chỉ lo lắng con tôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Bị Đội Một Cái Nón Xanh Khổng Lồ

Lúc Tần Ngu dắt Tống Lãng đi vào tới cửa nhà, chỉ có một mình ba Tần ngồi trên sofa đọc báo, trong tay đang cầm một ly trà, vẫn đang khói bốc nghi ngút trong không khí. Thấy cô và Tống Lãng tới, vẻ mặt kinh ngạc, rất nhanh lại chuyển sang vui mừng, để tờ báo trong tay xuống đứng dậy: “Tại sao hai đứa lại tới đây thế?”

Tống Lãng sớm đã không kiềm chế được, nhào vào trong lòng của ba Tần, Tần Ngu cởi áo khoác trên người ra, ngồi xuống ghế sofa, cười cười nói: “Con có chút lo lắng cho ba và mẹ, cho nên đã xin nghỉ để tới đây.”

“Hai người đi bằng cái gì tới?” Ba Tần ôm Tống Lãng vào trong ngực hỏi.

Tần Ngu mặt không đỏ tim không đập, "Dạ, chúng con ngồi xe bus đến."

Ba Tần cũng không nghi ngờ gì, Tần Ngu uống một hớp nước trà, "Mẹ con đâu rồi?"

"Đang nấu cơm trong bếp."

"Vậy con yên tâm rồi." Tần Ngu cảm thấy may mắn nên nói ra lời từ đáy lòng. .

"Con đang nói cái gì vậy?" Ba Tần nhíu mày.

"Ồ, con nói là ba trông chừng thằng nhóc con này giúp con, con đi vào bếp phụ mẹ nấu cơm.” Tần Ngu le lưỡi, cầm chiếc áo khoác trên ghế salon lên, giả vờ giả vịt đi vào trong phòng bếp.

Ba Tần nhìn theo bóng lưng của Tần Ngu, trên mặt rất hớn hở, đứa con gái này của ông đã trưởng thành rồi.

Tần Ngu đi vào bên trong, cách một bức tường, bấm ngón tay tính toán, ở đây đã đủ an toàn, ba Tần sẽ không nhìn thấy cô.

Rồi cẩn thận nhìn bốn phía một lượt, đi sát vào bờ tường đi thẳng vào phòng ngủ.

Từ trong túi áo khoác lấy ra cuốn sổ hộ khẩu, cúi mắt xuống nhìn mấy lần, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt rất vui vẻ, đắc ý ước lượng ở trong tay, kẹp vào giữa ngón tay, thoải mái nhàn nhã đi vào phòng bếp.

Mẹ Tần đang bận rộn nấu ăn ở trong bếp, khắp cả phòng bếp bốc lên mùi thức ăn nồng nặc, Tần Ngu đứng ở cửa chẩn bị tâm lý mấy giây, cảm thấy thời cơ đã tới, trên mặt mang theo vẻ khoa trương chạy vào, hô to: “Mẹ, mẹ!” Kỹ xảo diễn xuất rất tốt. Diedgi nd da nl e q uuydo n.

Mẹ Tần bị giật mình nhảy dựng lên, cả người cứng đờ lại, bàn tay đang thái thức ăn run lên, con dao phay trong tay trơn trượt xuống cái thớt.

Theo bản năng quay đầu lại, liền thoáng nhìn thấy Tần Ngu, vẻ mặt không biết là kinh ngạc hay là vui vẻ nhìn bà, thấy cô đang mở to đôi mắt, trong tay cầm một cuốn sổ nhỏ màu đỏ tươi, thấy bà ngoảnh đầu lại, nhảy hai ba bước tới bên cạnh bà, đem cuốn sổ nhỏ ở trong tay giơ lên trước mặt bà, vui mừng tranh công, nói: “Mẹ, con tìm được sổ hộ khẩu rồi!”

Mẹ Tần nhìn cuốn sổ hộ khẩu một cái, trừng mắt nhìn cô, “Con gái con đứa, có thể an phận một chút hay không, cái gì mà nhảy tới nhảy lui giống như con khỉ vậy, còn ra thể thống gì nữa? Không trách được cả đống tuổi rồi mà không ai thèm lấy!”

Giống như con khỉ… Đây có phải là mẹ ruột của cô không vậy?

Tần Ngu không để ý tới câu nói kia của bà, làm nũng, giọng nói nhõng nhẽo: “Mẹ…”

Một lúc lâu sau, đi lại gần mẹ Tần, vẻ mặt thần thần bí bí nhìn bà, cố làm ra vẻ bí mật mở to đôi mắt: “Mẹ, mẹ có biết con tìm thấy sổ hộ khẩu ở chỗ nào không?”

"Chỗ nào? Chẳng lẽ ở đuôi giường?"

"... Đương nhiên là không phải, ở trên bàn đọc sách trong phòng ngủ của mẹ, bị khung hình bằng kính đè lên, cuốn sổ hộ khẩu này bị cái khung hình che khuất, con phải tìm một lúc lâu mới nhìn thấy.” Tần Ngu vui vẻ nói.

“Cái con nhóc này, mới vừa về nhà, lại vào phòng ngủ làm cái gì?” Mẹ Tần thuận miệng hỏi.

Tần Ngu bị doạ, hoảng gần chết, còn tưởng mẹ Tần phát hiện ra chuyện gì đáng nghi, vội vàng bổ sung một câu: “Ba sai con vào phòng kiếm đồ, con đi tới bàn đọc sách nhìn thấy ảnh, nhịn không được nhìn lại mấy lần, ai ngờ lại nhìn thấy cuốn sổ hộ khẩu này ở dưới đó, không phải con nói mẹ đâu, nhưng mẹ cũng cẩu thả quá rồi.”

“Cái con nhóc này, lại dám nói mẹ như vậy hả.”

Thấy mẹ Tần không không có gì khác thường, Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lặng lẽ tự khen mình nhanh trí.

Liếc mắt nhìn thấy bên trong nồi đang bốc khói lên, “Mẹ, cái đó, con ở đây cũng không giúp được gì, con đem sổ hộ khẩu cất vào trong két sắt trước, lần này mẹ nhớ cho kỹ đó nha.”

“Nhớ cho kỹ cái gì chứ, mẹ của con cũng không phải bà già lẩm cẩm.”

Tần Ngu cười to vài tiếng, nhẹ nhàng bước chân đi ra khỏi phòng bếp, đem sổ hộ khẩu bỏ vào trong két sắt khoá lại.

Đứng dậy, phủi tay, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng cũng đem trả lại sổ hộ khẩu về chỗ cũ một cách an toàn, không để lại bất cứ dấu vết gì, thần không biết quỷ không hay, oa, cô đúng là một

người phụ nữ vô cùng thông minh!

Cả ngày lo lắng không yên, may mắn tất cả đều bình yên vô sự, cuối cùng tảng đá ở trong lòng của Tần Ngu cũng được bỏ xuống, lúc ăn cơm buổi tối, khẩu vị của cô rất tốt, ăn nhiều hơn hai chén cơm.

Cơm nước xong, Tần Ngu ở trong bếp phụ rửa chén, lúc rửa chén được một nửa, thì nghe được tiếng nói rất to của Tống Lãng truyền tới ở ngoài cửa, ngay sau đó, một bóng dáng nho nhỏ lao vào, trực tiếp nhào vào đùi của cô, trong tay vẫn đang cầm chiếc điện thoại di động đang đổ chuông liên tục, "Mẹ ơi, điện thoại của mẹ đổ chuông kìa, là ba… Uhm… Uhm…"

Lời nói của Tống Lãng vẫn chưa nói hết câu, thì thấy vẻ mặt của Tần Ngu đột nhiên biến sắc, nhanh chóng đưa tay ra bịt cái miệng nhỏ nhắn của Tống Lãng lại, hơn nữa trên tay vẫn còn dính bọt xà bông, nước rửa chén dính đầy miệng của Tống Lãng.

Sau đó vẻ mặt của cô vô cùng căng thẳng, cướp chiếc điện thoại trong tay của bé, chưa hết hoảng hồn nhưng lại cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Alo."

Cuối cùng cái miệng của Tống Lãng cũng được giải phóng, thằng nhóc bất mãn trừng mắt nhìn Tần Ngu một cái: "Mẹ à, mẹ có thể đừng có thô lỗ như vậy nữa có được không, một chút bộ dạng thục nữ cũng không có."

Tần Ngu vội vàng nghe điện thoại, chẳng quan tâm đến bé, cu cậu đưa tay lên lau đi lau lại miệng mình, lại còn không ngừng "hừ hừ hừ" ói ra, mục đích để tẩy rửa đi mùi nước rửa chén dính trên miệng mình, mẹ Tần thấy thế thì đi tới đưa cho bé một ngụm nước lạnh để súc miệng.

Cu cậu ngậm một ngụm nước rồi súc miệng, cảm giác nước rửa chén ở trong miệng mới giảm đi, sau đó hấp tấp chạy đi.

Mẹ Tần bỏ ly nước trong tay xuống, vẻ mặt quái dị nhìn Tần Ngu một cái.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông, "Tôi đã tới rồi, cô thu dọn, rồi đưa Tần Lãng đi ra đi."

Tần Ngu tập trung lắng nghe, nhất thời quên mất bên cạnh còn có sự tồn tại của mẹ Tần nữa. .

Người đàn ông cúp điện thoại, Tần Ngu xoa xoa mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán, thở dài một cái.

"Con gái, con nói thật cho mẹ biết, có phải bạn trai con tìm không?" Mẹ Tần ở bên cạnh bất thình lình hỏi một câu.

Tần Ngu bị doạ sợ mí mắt và tim nhảy loạn lên, "Mẹ đừng trêu con nữa, làm sao có chuyện này được?"

"Lần trước mẹ gọi điện cho con, trong điện thoại mẹ nghe thấy có giọng của đàn ông." Mẹ Tần chăm chú nhìn vẻ mặt của Tần Ngu.

"À, là lần đó ạ, đó chẳng qua là một đồng nghiệp của con mà thôi."

"Đồng nghiệp mà sáng sớm đã chạy tới nhà con rồi?" Trí nhớ của mẹ Tần vẫn rất rõ nét, bà nhớ rất rõ ràng rành mạch, hôm đó mới sáng sớm thôi, chắc cũng chỉ khoảng sáu giờ thôi.

"À, đột nhiên trong công ty có chút chuyện, nên anh ta tới tìm con." Đôi mắt của Tần Ngu đảo qua đảo lại, vô cùng chột dạ trả lời.

Mẹ Tần còn muốn nói gì nữa, Tần Ngu thấy tình hình không ổn, lập tức mở miệng cắt ngang, "Ôi trời, mẹ, con đã gọi taxi tới rồi, con phải đi đây, lần sau con sẽ trở về thăm ba mẹ."

Đi như bay vậy, lau tay rồi ôm lấy áo khoác, thuận tiện ôm luôn cả Tống Lãng đang có vẻ mặt mê mang không biết có chuyện gì xảy ra, chạy thẳng một mạch, đi ra khỏi nhà.

Ngồi vào trong xe thở dồn dập, sự khẩn trương ở trong lòng lúc này mới giảm đi.

Ở cửa, ba Tần nhìn chiếc xe lao đi trong đêm tối, than thở một trận, đứa nhỏ này, đi gì mà vội vàng, giống như một cơn gió vậy.

Mẹ Tần đứng bên cạnh ông, nhìn chiếc xe màu đen chạy đi trong bóng đêm, trên mặt từ từ hiện lên vẻ vui mừng, "Ba nó à, con gái của chúng ta có khả năng câu được con rể rùa vàng."

———

Thời gian cứ như vậy trôi qua một cách nhanh chóng, chớp mắt một cái, đã tới thời điểm cuối năm.

Cuối năm nay, thành phố S đã xảy ra hai sự kiện chấn động toàn thành phố.

Sự kiện thứ nhất là đám hỏi của hai nhà danh môn vọng tộc nhà họ Thẩm và nhà họ Lê, chuyện này bắt đầu bằng việc mấy tấm hình bị đăng tải lên, trong hình nam chính và nữ chính đúng là Thẩm Ngạn và Lê Nhược, trong tấm hình là hình ảnh mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau đang chậm rãi bước đi ở đầu đường, dưới ánh đèn neon đẹp mắt, thoạt nhìn tư thế của bọn họ vô cùng thân mật, không khó để khiến cho người xem nhận ra hai người đang trong trạng thái yêu đương cuồng nhiệt. Từ khi scandal Lê Nhược bắt cá hai tay Tổng giám Đốc Tống và thiếu gia nhà họ Thẩm không thể thu xếp được, sau khi sự việc đó xảy ra được hai tháng, thì truyền thông lại đưa tin đám hỏi của hai người.

Đêm đó nhận được tin tức, Tần Ngu đang nằm đắp mặt nạ trên ghế sa lon, Tống Mạc ngồi bên cạnh cô đang xem sách đến xuất thần, giọng nói dịu dàng duyên dáng của người nữ dẫn chương trình trong ti vi chậm rãi phát ra, Tần ngu lập tức giật mình, gỡ hết mặt nạ xuống, ngồi dậy từ trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm vào Tống Mạc hỏi một câu: "Chuyện gì xảy ra vậy, ảnh chụp kia sao có thể…" .

Người đàn ông như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn cô một cái, thong thả nói, "Đầu óc của cô không có động não à?"

Tần Ngu mấp máy môi, trong lòng rất nghi ngờ, mấy tấm hình này chỉ có cô và Tống Mạc có, cô chưa từng gửi những tấm hình này cho bất kỳ hãng truyền thông nào, bây giờ hình lại bị đưa lên, như vậy chỉ có một khả năng…

Khi suy nghĩ này từ từ hiện lên trong đầu thì cô cũng bắt đầu rõ ràng, cô có cảm giác mình sắp điên thật rồi.

Vẻ mặt không dám tin nhìn về phía người đàn ông vẫn bình tĩnh cúi đầu đọc sách, "Là anh đã để lộ những tấm hình kia ra sao?"

Người đàn ông bình tĩnh đáp lại một câu: "Ừ, cũng không tính là quá ngốc."

"Tống Mạc, có phải anh điên rồi hay không!"

Tần Ngu thực sự không hiểu, vì sao anh lại làm như vậy, mọi người ai cũng biết Tổng giám đốc Tống thị và thiên kim nhà họ Lê là một đôi kim đồng ngọc nữ, ảnh chụp vừa bị lộ ra, cái suy nghĩ kia liền bị phủ định. Như vậy thì mọi người ở thành phố S đều biết, vị thiếu gia kiêm Tổng giám đốc nhà họ Tống vô cùng ngông cuồng tự đại kia đã bị phụ nữ bỏ rơi, bị đội một cái nón xanh khổng lồ, đừng nói là một người đàn ông kiêu hãnh như Tống Mạc, ngay cả một người đàn ông bình thường cũng không thể chịu được. Nhưng mà anh lại thong dong như vậy, rất đường hoàng tự tay đội một cái nón xanh lên đầu của mình, đây không phải là điên khùng thì chính là bị ngốc rồi.

Ai ngờ người đàn ông này lại khẽ cười một tiếng, vẻ mặt rất vô vị.

Về sau, Tần Ngu mới hiểu được, công tử nhà họ Thẩm là Thẩm Ngạn, vốn là anh em của Tống Mạc, mà Thẩm Ngạn đã thích Lê Nhược nhiều năm rồi, Tống Mạc làm như vậy, là muốn mượn sức mạnh của dư luận, để đẩy Lê Nhược tới bên cạnh của Thẩm Ngạn, tác thành một chuyện tốt. diexv,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

Từ sau hôm ấy, Tần Ngu nhìn Tống Mạc, đột nhiên cảm giác được, người đàn ông này không phải không có chút tình người nào.

Chuyện thứ hai, là chuyện liên quan tới Hứa Giang Nam.

Cách gần ba tháng Tần Ngu mới lại nghe thấy tin tức của Hứa Giang Nam. Trong thời gian ba tháng này, Hứa Giang Nam biến mất không có tung tích, những tin nhắn mà Tần Ngu gửi đi đều như đá chìm xuống đáy biển, rất lâu sau, cô đã không hy vọng anh Giang Nam sẽ quay trở về nữa, cũng rất ít khi suy nghĩ tới tình yêu từng đau lòng đứt ruột thời niên thiếu nữa, nhưng mà thỉnh thoảng, vào lúc đêm khuya nhìn những người đi lại trên đường phố, chợt nhớ tới Hứa Giang Nam đang phiêu bạt ở bên ngoài, có phải là cũng cô đơn vắng vẻ không biết làm sao hay không.

Tin tức được phát đi là lúc gần giao thừa, thời tiết đã dần dần trở nên ấm áp, khắp nơi ở trên đường đều được treo đèn lồng, toàn bộ thành phố đều đang trong không khí vui mừng.

Sáng sớm Tần Ngu không ngừng lôi kéo Tống Mạc đi mua sắm đồ tết, trong chiếc màn hình tinh thể lỏng khổng lồ ở siêu thị, cô đã nhìn thấy người phụ nữ kia, người phụ nữ dơ bẩn nham hiểm như rắn rết, giả vờ giả vịt rơi nước mắt ở trong màn hình, bi thương tuyên bố tin tức chia tay với Hứa Giang Nam.

Trong chớp mắt nghe được ba chữ Hứa Giang Nam, trong đám người ồn ào, đột nhiên cô rơi nước mắt.

Mặc kệ đã qua bao lâu rồi, ở trong lòng của cô, ba chữ Hứa Giang Nam này, mãi mãi là vết thương người khác không thể đụng vào.

Anh đã chịu quá nhiều uất ức vì cô, người khác không biết rõ, nhưng trong lòng của cô, cô vẫn nhớ rất rõ ràng và chi tiết.

Cô nợ anh, cho dù cả đời này, cũng không trả hết được.

Cuối cùng ngày đó, cô hồn bay phách lạc rời đi, đã quên mất Tống Mạc vẫn đang đứng ở sau lưng cô.

Chuyện này vì tai bay vạ gió của Hứa Giang Nam, kéo dài suốt ba ngày, cho tới đêm ba mươi, Tống Mạc mới thu hồi gương mặt lạnh lùng như băng, nói với cô câu đầu tiên sau ba ngày.

Là vào đêm giao thừa, pháo hoa sáng đầy trời, anh nghiêng mặt lẳng lặng nhìn cô, anh nói, Tần Ngu, giao thừa vui vẻ.

Giây phút đó, ngước mắt nhìn lên gương mặt trong trẻo đẹp trai của người đàn ông, đột nhiên Tần Ngu cảm thấy, cứ sống như vậy cả đời, cũng không phải là không thể được.

Sau khi giao thừa, mỗi ngày vẫn trôi qua như bình thường không chút gợn sóng nào, Tần Ngu cảm thấy, trong lúc đó chuyện của cô và Tống Mạc, giống như không có gì thay đổi, nhưng hình như lại có cái gì đó đã thay đổi.

Cô không biết là, những chi tiết nhỏ ẩn giấu trong cuộc sống, nhưng thứ ấm áp ẩn giấu trong số phận, lúc cô không phát hiện, cũng đã không dấu vết xoá đi ở trong lòng của cô. Cô cho là lòng mình đã sớm không còn cảm giác nữa, trở thành tường đồng vách sắt, đã sớm trở nên chai lì, nhưng trên thực tế,

người đàn ông cường thế này đã sớm xâm nhập vào trong sinh hoạt của cô, đã sớm hoà tan từng chút từng chút một vào cuộc sống của cô, chặt chẽ không rời.

Từ khi anh tuỳ ý đuổi cô từ ghế sofa xuống nằm dưới thảm trải sàn nằm cuộn mình cả đêm, cho tới khi anh cởi áo của mình lặng lẽ đắp lên người của cô, rồi đến khi anh dè dặt ôm cô trở về phòng, cô cũng đã động lòng, nhưng làm sao cô có thể thừa nhận, cô là một cô gái mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể cho phép bản thân mình đi yêu một người mà đáng lẽ cô nên hận.

Nhưng mà, rất lâu sau, lúc cô nhìn thấy anh dịu dàng ngồi trước bàn ăn cho Tống Lãng ăn cơm, nhìn anh mỗi khi cô lên lầu sẽ mỉm cười chúc cô ngủ ngon, nhìn anh yên lặng nằm ngủ rất bình yên trên ghế sa lon mà không hề đề phòng, cô suy nghĩ, có phải người đàn ông này tạo ra cái mặt nạ giả tạo rất lạnh lùng với người khác, nhưng ở trước mặt của cô lại là một người đàn ông ngây thơ ngạo mạn và rất độc mồm độc miệng, đó mới thật sự là anh, kỳ thật anh cũng là một người hiền lành tốt bụng và rất dịu dàng, có phải không?

Thật ra, cô có còn hận anh không?

Hình như là không còn nữa, những hận thù kia, đã sớm chết đi theo thời gian, trở nên phai mờ dần, cô bây giờ, chỉ muốn trải qua bình yên như vậy, lộn xộn cũng được, dơ bẩn cũng được, có liên quan gì tới cô đâu?

Cô chỉ muốn cùng với anh, cứ trải qua như vậy là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Mùa đông phía nam, hơi lạnh thấu tận xương, nhưng lại ngắn ngủi vội vã như khách qua đường.

Sang năm mới, nhiệt độ đã từ từ tăng trở lại. Sau khi băng tuyết tan, khung cảnh trong biệt thự thanh khiết mà ấm áp.

Tháng giêng, dựa theo tập tục ở nhà cô, đang là lúc đi chúc tết từng nhà, mở tiệc mời gặp gỡ mọi người.

Ánh nắng buổi sáng ấm áp, ăn xong điểm tâm, Cố Uyển Uyển liền gọi Tần Ngu kêu cô chỉ đường đến biệt thự.

Nhìn thấy Cố Uyển Uyển- người bộn rộn hai tuần lễ không thấy bóng dáng- ngày càng xinh xắn, Tần Ngu làm lơ nhìn sang một bên, chế nhạo nói, "Cố bận rộn, cuối cùng cậu đã nhớ tới tiểu nhân mình đây."

Cố Uyển Uyển khẽ dựa trên ghế sô pha, đưa tay tiếp nhận ly trà trong tay Tần Ngu, híp mắt thành một đường như sợi chỉ nhìn xem cô, đáy mắt sáng chói vui vẻ, "Không phải nha, trong khoảng thời gian này mình rất bận rộn nha."

Tần Ngu giễu cợt một tiếng, "Cắt, cậu bận rộn việc gì, chẳng lẽ mới vừa qua năm hâm mộ bây giờ đến năm bệnh hoạn rồi sao?"

"Bệnh hoạn gì, bà cô đây đang bận rộn chuyện lớn của đời mình!"

"Nhanh như vậy cậu đã nối gót mình lập gia đình rồi sao?" Tần Ngu hơi ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ mặt hả hê.

"Đi chết đi, kết hôn cái gì, mình nói là yêu đương, chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?"

Tần Ngu khiếp sợ vô cùng, mới có hai tuần không gặp nhau, thế nhưng Cố Uyển Uyển đã có bạn trai.

Rất lâu sau, nháy mí mắt, nhìn về phía Cố Uyển Uyển, "Nhanh như vậy? Cậu đang đùa với mình sao."

"Nếu mình nói đùa cậu cho tiền mình đi."

"Đương nhiên không cho."

"Vậy tại sao mình phải nói đùa với cậu? Mình không có ngốc."

"..."

Tần Ngu nghiêm nghị vài phần, nháy mắt thần bí tiến đến trước mặt Cố Uyển Uyển, "Khai báo ngay, là vị thanh niên tài tuấn nào, là dượng cậu giới thiệu sao?"

"Cậu biết anh ấy đó, đoán đi?" Cố Uyển Uyển cũng cố làm ra vẻ thần bí.

Tần Ngu chau mày lại suy nghĩ, ai ngờ liên tiếp nói ra vài cái tên đều bị Cố Uyển Uyển bác bỏ, nhịn không được có chút nhụt chí.

"Vài ngày không thấy, Tiểu Ngu Nhi, óc thông minh của cậu đã giảm sút nhiều nha." Cố Uyển Uyển dí tay vào đầu Tần Ngu.

Tần Ngu vuốt ve tay của cô, tiếp tục vắt hết óc suy nghĩ, một gương mặt anh tuấn chậm rãi hiện lên ở trong đầu của cô...

Cơ hồ là trong nháy mắt, Tần Ngu hít một hơi thật sâu, trợn to hai mắt, "Không phải là..."

Cố Uyển Uyển nhìn bộ dạng của cô, khóe môi chậm rãi hiện lên một nụ cười vui vẻ, "Đúng vậy, chính là anh áy, mời nói ra."

Tần Ngu đột nhiên bổ nhào về phía Cố Uyển Uyển, hai tay nắm chặt lấy bả vai của cô, khí lực cực lớn dọa người, "Chắc cậu không vừa ý Tống Mạc nhỉ?"

"Tống Mạc?" Vẻ mặt Cố Uyển Uyển thập phần khinh bỉ liếc nhìn cô một cái, "Nghĩ gì thế, yên tâm, mình sẽ không đoạt ông xã của cậu."

"Vậy người cậu nói là?"

Cố Uyển Uyển khinh khỉnh Tần Ngu, "Công tử Cố gia, Cố Thành."

Tần Ngu sững sờ trong chốc lát, sau đó mở trừng hai mắt, "Không thể nào nha, không phải lúc trước cậu chết sống la hét là chướng mắt công tử nhà giàu có sao, vậy tại sao mới hai tuần lễ liền thỏa hiệp rồi?"

Nói đến đây, Cố Uyển Uyển hăng hái hơn hẳn.

Thao thao bất tuyệt kể cho Tần Ngu nghe toàn bộ quá trình Cố Thành theo đuổi cô.

Tần Ngu nghe xong mọi chuyện, cười đến đau cả bụng.

Sau cùng, Cố Uyển Uyển lại chỉa mũi nhọn về phía Tần Ngu, "Nói, cậu cùng Tống đại tổng giám đốc bên này như thế nào nha?"

"Thì như vậy thôi." Tần Ngu trả lời mập mờ.

Vẻ mặt Cố Uyển Uyển quái dị liếc mắt nhìn Tần Ngu, đột nhiên xáp đến, kéo tay Tần Ngu, như chị em tri kỷ, lời nói thấm thía, "Cậu hỏi thật, cậu có thích hắn hay không?"

Tần Ngu chậm chạp trả lời, trầm mặc mấy giây, mới cúi thấp đầu phun ra một câu, "Mình không biết rõ."

Thích sao? Có lẽ.

———

Màn đêm giống như một tầng lụa mỏng bao phủ phía trên thành phố, bóng đêm dần dần đen đặc .

Trên cánh tay Tống Mạc vắt một áo khoác ngoài màu đen đẩy cửa vào, quần áo đơn giản càng làm nổi bật thân hình cao lớn rắn rỏi của anh. Mặc dù tết âm lịch, nghiệp vụ công ty cũng không buông lỏng chút nào.

Tần Ngu đi tới bên cạnh một cách tự nhiên, tiếp nhận áo khoác ngoài của anh, rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào cằm của anh, Tần Ngu hơi thẫn thờ, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên câu hỏi mà Cố Uyển Uyển đã hỏi cô sáng hôm nay, "Cậu có thích hắn hay không?"

Tống Mạc rủ con mắt xuống mang dép vào, ngẩng đầu lên chuẩn bị đi vào trong, phát hiện Tần Ngu đang cầm lấy áo khoác ngoài của anh ngẩn người, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, nắm cánh tay của cô làm cô thức tỉnh, "Cô bị điểm huyệt sao?"

Bàn tay anh hữu lực mà ấm áp, mặc dù cách một tầng vải vóc đặt trên cánh tay của cô, Tần Ngu lại rõ ràng cảm thấy, chỗ bị anh đụng chạm giống như là dấy lên lửa, mà hơi thở lành lạnh mang theo khí lạnh bên ngoài của anh, nhàn nhạt bao quanh cô, lại làm cho cô có chút không tự nhiên, ngước mắt chống lại con ngươi đen nhánh của anh, tim, đột nhiên đập liên hồi.

Không biết là do Cố Uyển Uyển nhắc nhở, hay là bởi vì tình cảm ẩn núp ở trong người cô từ từ thức tỉnh, Tần Ngu đột nhiên cảm giác trong cơ thể có một luồng khí ở bốn phía xông tới, làm cho cô hoảng hốt, trong khoảng thời gian ngắn tay co quắp không biết để chỗ nào.

Động tác có chút cứng ngắc rút cánh tay của mình về, đỏ mặt bất thường đi vào.

Tống Mạc quái dị liếc nhìn cô một cái, ồ, tại sao người phụ nữ này lại ngượng ngùng? Vừa rồi hắn có làm gì cô sao?

———

Rõ ràng là một bữa cơm hết sức bình thường, Tần Ngu lại như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, mỗi lần tầm mắt của anh lơ đãng rơi trên người cô, cô đều cảm giác khí huyết không ngừng xông lên đầu, đầu thiếu dưỡng khí, chẳng lẽ, đây là xuân tâm nhộn nhạo trong truyền thuyết?

Thật vất vả ăn xong một bữa cơm, lúc tắm rửa, phải đi vào phòng ngủ của anh một chuyến, chỉ mới suy nghĩ thôi, Tần Ngu đã cảm thấy cả người không ổn.

Vì để tránh gặp anh trong tình trạng mặc đồ ngủ, Tần Ngu thừa dịp anh ở thư phòng, lặng lẽ đi vào phòng ngủ.

Nhưng, người tính không bằng trời tính, kế hoạch biến hóa khó lường, lúc cô từ phòng tắm đi ra, cô ngoài ý muốn phát hiện, người đàn ông vốn nên ngồi ở thư phòng, giờ phút này đang ngồi ở đầu giường, ngoài ra chính là, ở trên giường bày một rương hành lý, anh đang thong thả ung dung xếp quần áo.

Xem ra, là muốn đi xa nhà.

Mặc dù trong lòng Tần Ngu tò mò muốn chết, lại không tình nguyện đối mặt với anh, bây giờ ngay cả liếc anh một cái, cô đều cảm thấy ngượng ngùng không chịu nổi, chớ nói chi là chủ động nói chuyện với anh.

Cúi thấp đầu không thèm nhìn tới anh một cái, chuẩn bị nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Nhưng, còn chưa đi ra cửa phòng, sau lưng, giọng nói trầm thấp từ tính giống như đàn violoncello dễ nghe của anh lành lạnh vang lên, "Cô đang trốn tôi sao?"

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao?

Lặng im mấy giây, mới chậm rãi xoay người lại, ngước mắt gian nan nhìn anh một cái, bày ra dáng vẻ tươi cười cứng ngắc, "Anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Phải không? Vậy mới vừa rồi tại sao cô chạy nhanh như vậy?" Anh nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, đáy mắt viết rõ ràng hai chữ "Không tin".

Tần Ngu gãi gãi mi tâm, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "À, lạnh quá, tôi nên trở về phòng chui vào trong chăn sưởi ấm thôi."

Anh nhướng mày, không có nói nữa.

Tần Ngu thở phào một cái, nhanh chóng xoay người.

Lần này, anh lưu lại cho cô, không chỉ là một câu nói, còn là một bóng lưng lạnh lùng, "Tôi đi tắm, cô giúp tôi thu dọn đồ đạc."

Bước chân Tần Ngu chợt dừng lại, giống như là mọc rễ ở trong đất.

Cho đến khi nghe thấy âm thanh cửa phòng tắm đóng lại, Tần Ngu mới chậm rãi đi đến.

Bên cạnh giường, là quần áo của anh chuẩn bị mang theo, Tần Ngu tùy ý nhìn thoáng qua, oh, quá tuyệt vời, cô chỉ cần gấp mấy bộ thôi.

Anh tắm rất nhanh, khoảng hai mươi phút thôi.

Lúc anh đi ra, trông thấy một màn như vậy -- Tần Ngu, trên danh nghĩa là vợ của anh, mặt đỏ tới mang tai cầm lấy quần lót của anh, không biết nên đặt ở nơi nào.

Nhìn mấy giây, giật giật khóe miệng, nện bước chân dài trực tiếp đi đến bên cạnh, khẽ cúi người, lạnh nhạt đưa tay đè lại đầu ngón tay đang run lên nhè nhẹ của Tần Ngu, "Không cần rối rắm, đặt ở đây là tốt rồi."

Thân thể Tần Ngu cứng đờ, trong lúc dầu sôi lửa bỏng, phản ứng cực kỳ kịch liệt nhanh chóng rút tay mình ra, cũng không nhìn anh cái nào, nhanh chóng đứng dậy.

Tống Mạc xoay người, thoáng nhìn thấy cô lảo đảo vội vàng như đi đầu thai, chân cô vừa vặn dẫm lên quần ngủ, nếu như không ngoài dự liệu của anh, sắp tới đây, cô nhất định sẽ trượt chân té.

Chính mình muốn lên tiếng nhắc nhở, mới phát giác, người phụ nữ này càng vụng về hơn so với trong tưởng tượng của anh.

Một giây sau, chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi, thân thể Tần Ngu liền kịch liệt đung đưa.

Tống Mạc cơ hồ là làm theo bản năng, bước xa tiến lên, kịp thời cứu cô trước khi cô té, tránh khỏi tai nạn bi thảm sắp phát sinh.

Chỉ là, hai người tư thế, có chút lúng túng.

Tần Ngu phục sát mặt đất, mà tay của anh, xuyên qua phần eo của cô, ôm lấy cô từ phía sau, vừa vặn dưới bụng của anh, đang chống đỡ phần lưng của cô, đương nhiên , này còn không phải là điểm chết người nhất, thật sự muốn chết chính là, chẳng biết lúc nào áo ngủ của Tần Ngu cuốn cuộn xốc lên, tay của anh, không hề ngăn cách rơi vào bên hông mảnh mai bạch hi của cô, chỉ cần lên trên vài xăng-ti-mét nữa, chính là chạm phải tuyết trắng không trói buộc của cô.

Tần Ngu chỉ nghe được trong đầu phát ra một tiếng "Ong", trong đầu, liền trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 119: Xin Lỗi, Tôi Đã Kết Hôn Rồi

Không biết qua bao lâu, cho đến khi có một luồng khí lạnh từ dưới vạt áo xông vào da thịt của cô, ý thức của Tần Ngu, mới từ từ khôi phục lại.

Bàn tay của người đàn ông túm lấy eo cô rất khô ráo và dịu dàng, những vết chai hơi thô ráp ở trong lòng bàn tay, cảm xúc nhạy bén nhưu vậy, từ hông nhanh chóng truyền vào trong lòng của cô, cô cảm thấy trong lòng mềm yếu đi, cảm giác tê dại đi, lại hơi ngưa ngứa, có sự rung động không nói ra được, mà dưới hạ thân có một cảm giác khác thường, chính xác là phản ứng động tình, trên mặt của Tần Ngu, dâng lên một luồng nhiệt.

Dường như là theo bản năng, cô dùng sức đẩy bàn tay đang vuốt ve của người đàn ông ta, động tác vô cùng thô lỗ gỡ bỏ quần áo của chính mình ra, "Thả tôi ra!"

Tống Mạc cũng chỉ hơi ngẩn người ra, liền buông người phụ nữ ở trong ngực ra, lui về phía sau một bước, rồi thoải mái nhìn cô.

Người phụ nữ có gương mặt trắng nõn, chẳng biết từ lúc nào đã nhiễm lên một tầng đỏ ửng, tầng da màu đỏ kia nhanh chóng lan tới chiếc cần cổ khéo léo và cái dái tai trơn mềm của cô, bên trong trắng bên ngoài thì hồng, làm nổi bật lên tấm thân non nớt phấn nộn của cô, mà đầu ngón tay vẫn còn lưu lại chút nhiệt độ kia, cảm giác trơn mềm thoải mái, phảng phất rơi vào lòng của anh, cảm giác kia, quả nhiên là tuyệt vời chưa bao giờ có.

Tần Ngu nhanh chóng ngước mắt liếc nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mặt, bốn mắt nhìn nhau, phát hiện ra ý tứ sâu xa trong đôi mắt tĩnh mịch của người đàn ông, trong long có chút rung động, dường như là co quắp lại, cúi đầu không nói một lời, bỏ chạy thục mạng.

Nếu như nói trước đó cô có thể bình tĩnh đi qua trước mặt của người đàn ông này, thì ngay lúc này, cô đã hoàn toàn không có mặt mũi nào mà đi ra ngoài nữa.

Nhưng mà, chỉ có mình cô là suy nghĩ như vậy, cô không biết là, người đàn ông ở trước mặt cũng không có ý định thả cô đi.

Vì vậy chỉ một giây sau, lúc cô còn chưa hồi phục lại tinh thần, ở cổ tay, đột nhiên có thêm một bàn tay, đó là cái bàn tay mới khiến cho cô ý loạn tình mê xong.

Tần Ngu dùng sức rút tay của mình ra khỏi bàn tay của người đàn ông, gân cổ lên hét lớn một tiếng: "Anh làm cái gì vậy!" Mục đích là để giảm bớt đi sự lúng túng của mình lúc này, nhưng mà thoạt nhìn thì không thấy có chút hiệu quả nào, mặt cô đỏ tới magn tai, bộ dạng vẫn buồn cười như trước.

Tống Mạc cụp mắt xuống nhìn chằm chằm vào cô giống như mèo giẫm phải đuôi, đột nhiên khoé miệng không hề có dấu hiệt gì giật giật một cái, giọng nói không tập trung nhẹ nhàng nói ra một câu: "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô."

Làm, Xúc phạm... Xỉ nhục cô? Tần Ngu sững sờ, nhưng chớp mắt một cái đã phản ứng kịp ý nghĩa trong lời nói của người đàn ông, gương mặt hơi hơi đỏ của cô bỗng nhiên trở nên đỏ bừng lên, ngước mắt lên hung hăng trợn mắt nhìn người đàn ông một cái sau đó mới có hơi sức để phun ra một câu: "Anh … Anh lưu manh!"

Tống Mạc nhìn xuống từ trên cao, không chút để ý liếc cô một cái, trong mắt lộ ra một nụ cười thản nhiên, "Biết cái gì là lưu manh sao?"

Tần Ngu xoay mặt, không thèm nhìn anh, hừ lạnh một tiếng, "Tống Mạc, tôi cảnh cáo anh đó, đừng có giở trò gì ở đây với tôi, có chuyện thì mau nói, có rắm mau thả, bà cô tôi mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ."

Tống Mạc khẽ cười một tiếng, bước chân đi trở về bên cạnh giường, nhướn mày khẽ nhìn Tần Ngu một cái, đưa tay cầm lấy va ly hành lý, kiểm tra quần áo, "Làm vợ của tôi, cô không có chút hiếu kỳ chồng của mình thu dọn đồ đạc làm gì sao?"

Chồng của mình, giọng nói ấm áp của người đàn ông từ từ nói ra, từng chữ từng chữ một, giống như đang rơi vào trong tim của cô, tạo nên từng làn sóng rung động, trong lòng không hiểu sao có chút ngọt ngào lan tràn ra.

Nhưng mà, ngoài miệng vô cùng cứng rắn.

"Trên danh nghĩa, trên danh nghĩa có hiểu không!" Cô hất hất cái cằm lên, "Hơn nữa, tại sao tôi lại phải hiếu kỳ anh đi đâu chứ, chuyện này có liên quan gì với tôi?"

Người đàn ông đang gấp cà vạt đột nhiên dừng lại, ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào Tần Ngu, không liên quan gì sao? Người phụ nữ này lại có thể thờ ơ với anh như vậy?

Lặng im mấy giây, sau đó thu hồi ánh mắt, "Cô có thể đi rồi."

Đột nhiên người đàn ông lạnh mặt xuống, khiến cho trong lòng của Tần Ngu như bị xé rách ra.

Một giây sau, lại giống như có ma xui quỷ khiến, túm lấy cái ống tay của áo ngủ, cố làm ra vẻ thoải mái hỏi một câu, “Anh đã gợi ý như vậy thì tôi sẽ thuận theo ý anh hỏi một câu, anh đang chuẩn bị để đi công tác sao?”

Vẻ mặt của người đàn ông không có nhiều gợn sóng, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt, bộ dạng giống như rất không vui, “Ừ, như điều cô mong muốn, trong ba ngày tới đây, tôi sẽ triệt để biến mất khỏi tầm mắt của cô.”

Ba ngày, người đàn ông này phải rời đi ba ngày, ba ngày đó còn chưa đến, nhưng trong lòng Tần Ngu đã có chút không nỡ rồi.

"... Đi công tác ở đâu?" Ngay cả chính bản thân cô cũng không ý thức được, khi cô hỏi ra những lời này, tâm tình của cô rõ ràng cũng xuống thấp.

"Tề thị."

"Ồ."

"Cô không có lời nào khác để nói với tôi à?” Người đàn ông sắp xếp va ly quần áo xong, lẳng lặng xoay người nhìn cô.

Làm sao lại không có lời nào để nói, cô có rất nhiều lời muốn nói, "Thời tiết bên kia như thế nào? Anh mang quần áo phù hợp chưa?Có cần mang một ít thuốc cần thiết hay không? Đến nơi có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho tôi..." Nhưng cô lấy thân phận gì để quan tâm anh như vậy chứ, bọn họ đã nói rồi, đây chỉ là một giao dịch, ai cũng không thể động tâm, cho nên làm sao cô có thể mở miệng được đây?

Ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ nói một câu, "Ừ, cái đó, thuận buồm xuôi gió.”

Dứt lời, Tần Ngu cũng lẳng lặng nhìn chằm chằm vào người đàn ông, nếu như ba ngày tới cô không thể nhìn thấy gương mặt đẹp trai và kiêu căng này, thì bây giờ cô dung túng mình nhìn nhiều thêm một chút.

Người đàn ông nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Tần Ngu, cứ nhìn mình chăm chăm như vậy, trong bóng đem thần kỳ hình hình như có hai quả cầu sáng ngời ở trong đó, đang vui vẻ sáng chói.

Trong lòng xúc động, liền bước chân đi, hướng về phía của Tần Ngu.

Tần Ngu ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nhìn người đàn ông đang từng bước từng bước đi về phía cô, cho đến khi thân hình cao lớn của anh hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Cô không dám nhìn anh, cụp mắt xuống nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình, trên sàn nhà màu trắng, dưới ánh đèn mờ nhạt, cô nhìn thấy bóng dáng của anh và bóng dáng của cô hợp lại cùng một chỗ, nhìn tư thế giống như đang ôm chằm lấy, trong lòng, đột nhiên cảm thấy rối tung rối mù lên.

Đang muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, thân thể cao lơn của anh chợt nghiêng về phía trước, đưa tay cô ôm vào trong lòng.

"Nhớ chăm sóc tốt cho con trai, Tần Ngu." Anh nhẹ giọng nói ở bên tai của cô.

Tần Ngu không nghĩ tới đột nhiên anh lại ôm lấy mình, hơi ngẩn ra, một lát, cuối cùng cũng chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lại anh.

Cho đến lúc rời phòng, Tần Ngu vẫn có cảm giác mình đang nằm mơ, một giấc mơ không thể tượng tượng nổi.

Người đàn ông vôn lạnh lùng từ xưa tới giờ, vậy mà lại đưa tay ra ôm cô, lại còn nói với cô dịu dàng như thế, giống như là giọng nói dịu dàng của những người đang yêu nhau.

Loại cảm giác này, làm cho mỗi bước đi của cô, đều giống như đang bước đi trên đám mây.

Tới cửa, lại bị giọng nói khe khẽ rất dễ nghe của anh gọi lại, "Tần Ngu."

"Hả?" Theo bản năng cô quay đầu nhìn lại.

Ở khoảng cách khoảng hai ba mét, ánh sáng hơi mờ nhạt, khuôn mặt người đàn ông đẹp trai giống như một bức tranh thuỷ mặc được phác hoạ nên vậy, vẻ mặt của anh rất bình tĩnh và dịu dàng nhìn cô, cặp lông mày vừa đen vừa dài, đang ẩn chứa một niềm vui, sau đó Tần Ngu nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh, “Ngủ ngon.”

Tần Ngu hơi sững sờ, một lát sau, khóe môi thoáng lộ ra nụ cười, "Ngủ ngon."

Bóng đêm cuối cùng cũng hạ xuống một cách triệt để, giống như là một cái đầm nước hồ tĩnh lặng, lẳng lặng bao quanh lấy thế giới này, không có ai biết, ẩn giấu trong đó bao nhiêu gợn sóng, cũng không có ai biết, tiếp sau đó, bánh xe vận mệnh, sẽ đẩy bọn họ đi vào con đường như thế nào.

Giờ khắc này, ngoài cửa sổ, gió nổi mây trôi.

———

Trời sáng choang, khi Tần Ngu tỉnh lại, phòng ngủ đã trở nên trống rỗng, đập vào mắt một màu trắng như tuyết của vách tường và trần nhà.

Anh đã đi, ngay cả một câu chào buổi sáng cũng không kịp nói với cô đã đi rồi.

Cái suy nghĩ này, khiến cho tâm tình vốn đang sảng khoái của Tần Ngu trở nên buồn bực, dù biết là anh sẽ phải rời đim nhưng khi thực tế cô phải đối mặt với việc không có anh ở bên cạnh, trong không nhịn được cảm thất mất mát, trong lòng vắng vẻ, cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó.

Mà trong lúc cô đang buồn bực tới mức không chịu nổi, thì ở một nơi khác –tề thị, tại lối ra của sân bay quốc nội, quốc tế, một đội ngũ nghênh đón đã sớm được chuẩn bị kỹ càng, tỉ mỉ. Chế tạo ra cái bảng đèn led nghênh đón được dè dặt giơ lên cao, những chữ to hiển thị trên bảng khiến cho người ta nhìn chăm chú, "Tổng giám đốc của Tống thị Tống Mạc."

Chuyến bay từ thành phố S đã hạ xuống, đội ngũ nhân viên nghênh đón rõ ràng hưng phấn hơn rất nhiều, nhưng mà khi thấy người cao lớn mặc bộ đồ vest màu đen kia vừa xuất hiện, một đám người liền hét lên, giơ cao cái bảng đèn led ở trong tay, bộ dạng đặc biệt kích động, nhưng lại hết sức đè nén xuống, thoạt nhìn rất cung kính, "Tổng tiên sinh, ở đây! Tống tổng, chào anh, chúng tôi ở chỗ này!"

Tống Mạc, là nhân vật mà ở tỉnh Quế Châu này không ai là không biết tới, là một nhân vật cao ngạo và lạnh lùng trong truyền thuyết, thủ đoạn sắc bén, khí chất vượt trội, tuổi còn trẻ mà đã cầm trong tay nửa giang sơn của thành phố S, là một người thương nhân, thanh niên tài tuấn chạm vào có thể bỏng tay. Lần này bọn họ có thể khiến cho Tề thị có được một chút danh tiếng khi hợp tác đàm phán với Tống Thị, vừa dịp có thể mượn cơ hội này để nhìn thấy vị Tổng giám đốc trẻ tuổi nhưng rất có phong thái này, làm sao có thể không kích động được chứ.

Nhưng mà người trong cuộc là Tống Mạc, mặc dù bị một đám đông bao vây ở xung quanh, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra một nét dư thừa nào. Đi ra đại sảnh, trực tiếp đi thẳng về phía chiếc xe Audi được phái tới đón anh.

Tổng giám đốc công ty là Linh Thạch đã sớm chờ từ lâu rồi, nhìn thấy Tống Mạc đi tới, trên mặt lộ ra vẻ cung kính, cùng lúc đó, đưa tay tới trước mặt của Tống Mạc, "Tống tiên sinh, ngưỡng mộ danh tiếng của ngài đã lâu."

Vẻ mặt của Tống Mạc không chút thay đổi vươn tay ra, lạnh nhạt và xa cách nhẹ nhàng bắt tay, "Xin chào."

Sau khi ngồi vào bên trong xe, chiếc xe chạy thẳng một đường hướng tới khách sạn.

Trên đường người đàn ông không nói một lời, chỉ có trợ lý Hứa Văn đi cùng với anh lần này nói chuyện với Tổng giám đốc Linh Thạch nói về phong cảnh tập tục và quan hệ địa phương.

Trên đường, Tổng giám đốc Linh Thạch hỏi có chút ngoài ý muốn đã hỏi tới Tống Mạc vấn đề hôn nhân, Hứa Văn từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Tống Mạc, chỉ thấy anh chính nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh, trong tay là một phần gấp tốt thành thị bản đồ, gò má của anh trước sau như một anh tuấn phi thường, sống mũi cao đình, môi mỏng khẽ mím môi, ánh mắt lạnh nhạt lại sắc bén, giống như hồ nước sâu, bên trong bình tĩnh, hiểu rõ hết thảy.

Anh cũng không trả lời vấn đề này dự định.

Hứa Văn khẽ vừa nghĩ, châm chước một lát, nhìn về phía linh thạch lão tổng, "Tổng giám đốc Tống quả thực là chưa cưới vợ."

Ai ngờ, dứt lời, ngồi ở ghế sau, luôn có vẻ mặt bình thản nhưng lạnh lùng không nói một lời nào, đột nhiênTống Mạc nhíu nhíu mày, lặng im mấy giây, nhàn nhạt nói ra một câu, "Xin lỗi, tôi đã kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Như Thế Nào, Động Tâm Sao?

Việc ký hợp đồng vô cùng thuận lợi.

Quy mô công ty Linh Thạch không lớn, bối cảnh không đủ, chất lượng sản phẩm lại vượt trội, cho tới nay, bởi vì thiếu hụt tiền bạc, nên việc đóng gói tuyên truyền sản phẩm bị làm qua loa, tạo thành cục diện chất lượng cao lại giá thành rẻ, cho nên bây giờ, thứ bọn họ thiếu nhất, chính là một điểm dựa tài chính hùng mạnh ủng hộ, rất rõ ràng, vô luận xét về bất cứ phương diện nào, Tống thị chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Mà thứ Tống thị nhìn trúng, chính là chất lượng sản phẩm của Linh Thạch, năm gần đây, trên thị trường bán lẻ kim cương chất lượng cao thấp không đều, có rất ít kim cương có độ tinh khiết cao như vậy, hơn nữa, công ty Linh Thạch gần biển, rất thuận lợi cho phát triển thị trường hải ngoại sau này, việc hợp tác của người bọn họ đều có lợi cho đối phương.

Ngày thứ hai sau khi ký hợp đồng, thừa thắng xông lên, Linh Thạch mở buổi họp báo long trọng ra mắt sản phẩm mới, trong buổi họp báo, Tống Mạc giữ vai trò khách quý bước lên khán đài phát biểu.

Sản phẩm mới ra mắt, đương nhiên sẽ mượn thân phận của Tống Mạc đến tạo danh tiếng, nhanh chóng thiết lập danh tiếng.

Dưới ánh đèn flash, người đàn ông cao lớn rắn rỏi, mặc bộ quần áo được cắt may tinh tế, đứng thẳng người, thân hình cao lớn, cho dù không nói một lời nào, đứng ở trên đài cao, thanh cao kiêu ngạo, thu hút hết sự chú ý của mọi người. Bên người anh, là nữ minh tinh mới nổi chạm tay liền bỏng, Dương Lam. Khuôn mặt người phụ nữ thanh lệ, thướt tha xinh đẹp nho nhã, mặc một thân quần áo màu đỏ, càng tôn lên vẻ đẹp của cô, trên khuôn mặt bạch hi mộc mạc, một đôi ngươi đen lưu chuyển nhìn quanh, cặp chân mày lá liễu dài nhỏ, trong thanh thuần có chút lạnh nhạt, mặc dù trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, nhưng lại lộ ra lạnh lùng như có như không, làm cho người ta cảm giác không thể khinh nhờn, trong bình tĩnh mang theo tùy ý.

Không giống với những minh tinh khác, õng ẹo làm dáng, ánh mắt quyến rũ phong tình, chỉ là cách một khoảng, một bàn tay yếu ớt khoác lên đầu vai rắn chắc của Tống Mạc, một bàn tay khác đeo chiếc nhẫn kim cương, như có như không khẽ vuốt ve dây chuyền đeo trên cổ, ánh mắt ngẫu nhiên nhàn nhạt rơi vào trên người Tống Mạc, tựa như quan sát, tựa như tìm tòi nghiên cứu, cặp con ngươi đen kia, sâu thẳm như biển.

Những hành động ngắn ngủi giữa hai người, được phóng viên trong buổi họp báo chụp lại, đèn flash nhanh chóng lấp lóe, chuẩn xác chụp tỉ mỉ từng cử động, những thứ này sẽ là chủ đề trang đầu ngày mai.

Một buổi họp báo ra mắt sản phẩm, bởi vì có Tống Mạc đến mà trở nên to lớn nhộn nhịp vô cùng, khí thế hừng hực, khách đến khách đi, lúc trời chạng vạng tối mới kết thúc.

———

Phòng nghỉ của khách quý buổi họp báo, người đàn ông rảnh rỗi tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, một cái tay lười nhác đặt trên tay vịn, một cái tay tùy ý rũ tại bên người, ngón giữa vân vê một điếu thuốc, khói thuốc màu trắng lượn lờ quanh quẩn giữa các ngón tay, nổi bật lên những ngón tay thon dài mà hữu lực, không có mặc áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi trắng, trên khuôn mặt tuấn mỹ bạch hi, một đôi mắt đen nhẹ nhàng đóng lại, thoạt nhìn lười biếng lại lạnh nhạt, toàn thân đều lộ ra khí thế lạnh lùng người khác chớ lại gần.

Hứa Văn thản nhiên đứng ở một bên, khẽ vuốt cằm, "Tống tổng, yến hội buổi tối ngài có đi không?"

Tống Mạc vẫn nhắm mắt lại như cũ, đưa tay hít một hơi thuốc, tựa hồ là đang suy tư.

Đột nhiên cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ, Hứa Văn theo bản năng ngước mắt nhìn về phía cửa, Tống Mạc cũng mở choàng mắt, một đôi mắt đen nhánh mà sắc bén nhìn về phía trước.

Lại là Lâm Lam, quần áo màu đỏ nhu thuận đứng ở cạnh cửa, sắc mặt ửng đỏ nhìn anh, vẻ mặt né tránh.

Tống Mạc không lên tiếng, chỉ là thần sắc thập phần lạnh nhạt nhìn chằm chằm cô, trên mặt kiêu căng có chút không kiên nhẫn.

Lâm Lam liền đi đến, cúi thấp đầu, bộ dáng hơi e lệ, cùng người phụ nữ trong buổi họp báo sáng nay như hai người xa lạ, giống như chỉ là một cô gái trẻ trung ái mộ Tống Mạc.

Cũng không bước đến quá gần, trong khoảng cách một mét liền ngừng lại, đưa tay dịu dàng vén tóc lộn xộn bên tai, mới ngước mắt lẳng lặng nhìn về phía Tống Mạc, "Tống tiên sinh, xin thứ cho tôi mạo muội tới tìm ngài, tôi chỉ muốn nói, dạ tiệc hôm nay, tôi hy vọng..." Cô đỏ mặt, đáy mắt lóe lên ánh mắt mong chờ, "Ngài có thể tới."

Tống Mạc nâng điếu thuốc lên hít một ngụm, con mắt híp lại quan sát trên dưới mấy giây, nhướn mày, "Bên phía đầu tư hay là công ty giải trí gọi cô tới?"

Lâm Lam ngơ ngác một chút, rủ con mắt xuống nhìn chằm chằm mũi chân mình mấy giây, mới đè nặng giọng có chút ngượng ngùng phun ra một câu, "Là ý của tôi."

Tống Mạc nhìn chằm chằm cô mấy giây, mới lần nữa nhắm mắt lại, dựa lưng về thành ghế, một tay vuốt mi tâm, giọng nói trầm thấp từ tính không nóng không lạnh rơi xuống, "Trợ lý Hứa, tiễn khách."

"Tống tiên sinh, kia..." Lâm Lam lời còn chưa dứt, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, "Ra ngoài."

Lâm Lam chợt ngẩng đầu, có chút không dám tin nhìn về phía người đàn ông ngồi phía trước cách đó không xa.

Những năm gần đây, đối với đàn ông, cô chưa bao giờ thất thủ, cũng chưa bao giờ có người đàn ông trực tiếp cự tuyệt cô như vậy.

Hứa Văn nhìn Tống Mạc, lại nhìn Lâm Lam đang ngơ ngác đứng tại chỗ, mới lộ ra nụ cười ôn hòa, "Thật ngại quá Lâm tiểu thư, Tống tổng chúng tôi mệt mỏi, xin ngài rời đi."

Lâm Lam cũng không lên tiếng nữa, cúi thấp đầu, mất mác đi ra ngoài.

Lúc này Hứa Văn mới quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông nhắm mắt không nói gì, "Dạ tiệc lát nữa..."

Ngón tay thon dài của Tống Mạc phủi phủi khói thuốc, "Đi."

Ngoài cửa, Lâm Lam lẳng lặng đứng ở một bên cửa, thân thể dán thật chặt lên vách tường, đôi mắt thập phần sắc bén nhìn chằm chằm ngay phía trước, lỗ tai đặt sát cánh cửa.

Qua khe cửa cô nghe anh nói một câu "Đi", cánh môi thình lình nở nụ cười vui vẻ, trong đáy mắt, ánh mắt sáng chói, lộ ra xinh đẹp cùng lãnh ý.

Khinh thường liếc mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, nâng cằm, dáng người nhẹ nhàng biến mất cuối hành lang.

———

Dạ tiệc được tổ chức ở Minh Hương Quốc Tế.

Sảnh yến hội rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng chói mắt, đá cẩm thạch trong vắt hiện ra ánh sáng mênh mông, trên bàn dài bách hợp hoa hồng được sắp xếp ngay ngắn, bên trong sảnh là những vị khách mặc đồ tây sang trọng, nhân viên tạp vụ bưng khay xuyên qua đám người, trên khay, những chiếc ly đế cao được sắp xếp thật chỉnh tề, chất lỏng màu đỏ lưu động trong ly, bầu không gian ngợp trong vàng son, trong không khí tràn đầy mùi hương thức ăn cùng với hương thơm của rượu, trêu chọc kích thích vị giác của con người, thịnh yến tràn ngập trong thị giác cùng vị giác chậm rãi mở màn.

Âm thanh đàn violoncello du dương trầm thấp chậm rãi vang lên, vô số người hòa nhập vào sàn nhảy, tiếp theo là những điệu nhảy dưới ánh đèn, tầm mắt rơi đến đâu, đều tươi đẹp xa hoa như thế.

Bên cạnh cầu thang lầu hai rộng mở, trên ghế sa lon không quá thu hút, Tống Mạc một thân tây trang màu đen ngồi yên lặng, trong tay nhẹ nhàng lay động một ly rượu đỏ, mà ánh mắt thâm sâu tĩnh mịch của anh, thờ ơ rơi vào lối vào đại sảnh. Ánh sáng rực rỡ chiếu xuống vóc người cao lớn của anh, nổi bật lên dáng người vạm vỡ khó có thể thân cận. Khuôn mặt anh mờ ảo, cho dù anh chỉ là tùy ý dựa vào ghế sofa, chân dài thẳng tắp, cánh tay khoác lên tay vịn ghế sô pha, ống tay áo ngân bạch rạng rỡ phát sáng, cũng đủ để hấp dẫn vô số ánh mắt.

Không ít thiên kim hào môn muốn tiến lên, đều bị Hứa Văn tìm cách từ chối.

Ở một góc khác trên ban công, Lâm Lam bộ dạng lười biếng tựa trên vách tường, khóe môi thoáng hiện nụ cười thản nhiên, lẳng lặng nhìn người đàn ông lạnh nhạt, anh khí lạnh lùng cách đó không xa, cho dù chỉ thấy một gò má mờ ảo, cũng hoàn mỹ không chê vào đâu được, người đàn ông như vậy, quả thật có làm cho vô số nữ nhân si mê.

Bất quá, đáng tiếc.

Bưng ly rượu lên khẽ nhấp một cái, giữa lông mày lạnh nhạt, lộ ra một ý tứ tiếc hận.

Bên tai, đột nhiên vang lên một âm thanh cười khẽ, như mang theo khinh thường, trong trẻo từ trong cổ họng phát ra, sau đó là một giọng nói trầm thấp lơ đãng của đàn ông, "Như thế nào, động tâm sao?"

Lâm Lam thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt rơi trên người đàn ông, hắn mặc một thân áo gió màu đen, dáng người cao ráo, chắn lại ánh sáng sau lưng, trên mặt tuấn lãng thanh tú, một đôi ngươi đen cười mà như không nhìn cô.

Lặng im mấy giây, khóe môi quyến rũ ra một đường cong ôn hòa, đi lên trước, bưng ly rượu trong tay lên khẽ chạm vào ly rượu của hắn, "Vào bằng cách nào?"

Hắn nhàn nhạt nhìn thoáng qua phương hướng sân thượng, vui vẻ trong đáy mắt càng tăng lên, trên mặt lộ ra kiêu căng, "Chỗ kia, một việc cỏn con."

Lâm Lam khẽ cười một tiếng, "Sao ngươi lại tới chỗ này, không phải hai ngày trước vẫn còn ở Melbourne sao? Như thế nào, mọi chuyện xong rồi sao?"

"Uh, xong rồi, lão đại kêu tôi tới giúp ngươi, ngài nói, người đàn ông này, không phải là người dễ đối phó." Hắn khẽ lay ly rượu, ánh mắt sâu xa nhìn về phía Tống Mạc trong trẻo nhưng lạnh lùng phía xa xa.

Lâm Lam cũng theo tầm mắt của hắn nhìn sang, lặng im mấy giây, móng tay khẽ chọc vài cái trên vách ly, như có điều suy nghĩ, "Phải không?"

Hắn liếc nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng đánh giá tình huống bên kia.

Chốc lát sau, ngửa đầu uống một hơi ly rượu trong tay phải, đưa ly rượu bên tay trái còn chưa động tới cho Lâm Lam, "Cầm lấy, tùy thời mà hành động."

Lâm Lam nhìn chằm chằm chất lỏng màu đỏ đang lưu động trong ly rượu mấy giây, "Đợi chút..."

Hắn xoay người, nghiêng đầu, trong mắt mang theo nghi vấn.

"Liều thuốc là bao nhiêu?" Lâm Lam không thể nhận ra nhíu mày.

Ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn cô, mấy giây sau, khóe môi lộ ra nụ cười nguy hiểm mà chết lặng, "Yên tâm, không chết được."

Lông mày Lâm Lam thả lỏng, không để lại dấu vết nhìn Tống Mạc một cái, người đàn ông này, sao lại trêu chọc tới người kia?

———

"Vị tiểu thư này, xin hỏi? Tôi có vinh hạnh mời cô nhảy một điệu không?" Giọng nói ôn hòa mà trầm thấp rơi xuống bên tai Hứa Văn.

Hứa Văn lẳng lặng ngước mắt, trước mắt, người đàn ông tuấn lãng đang cười thản nhiên, ôn hòa mà chuyên tâm nhìn cô, mà bàn tay của hắn, thập phần thân sĩ bày ra trước mắt của cô, không tiếng động mời cô.

Dù sao cũng là thiếu nữ cõi lòng đầy ước mơ, đều hi vọng có tình yêu chân thành, lại gặp một người đàn ông đẹp trai như vậy, lòng Hứa Văn khó tránh khỏi run lên.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm người đàn ông mấy giây, khóe môi lộ ra vui vẻ, nhưng nhẹ nhàng lắc đầu.

Đáy mắt của người đó cũng không lộ ra ý tứ gì khác, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên như cũ, khẽ cúi người, ánh mắt cố chấp nhìn Hứa Văn, cặp mắt kia, trong suốt, đen bóng.

Tống Mạc luôn trầm mặc nãy giờ đột nhiên ngước mắt nhàn nhạt nhìn người đàn ông, thần sắc xa cách, chốc lát, cúi đầu lên tiếng, "Đi đi."

Hứa Văn hơi sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn về phía Tống Mạc, "Tống tổng..."

Tống Mạc khởi môi, "Yên tâm, không có việc gì."

Hứa Văn dừng một tý, cuối cùng, đặt tay vào lòng bàn tay của người đó, hai người cùng nhau đi vào sàn nhảy.

Trong đám người hỗi hả, người đàn ông lơ đãng liếc mắt nhìn Lâm Lam cách xa đó, đáy mắt lộ ra vui vẻ không tiếng động.

Lâm Lam nhẹ nhàng vuốt cằm, bưng ly rượu trong tay lên, xuyên qua đám người, từng bước từng bước đi đến bậc cầu thang...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Lại Nhớ Tới Người Phụ Nữ Ngu Ngốc Kia

Editor: Táo đỏ phố núi

Tất cả thái độ lạnh lùng lười biếng thay đổi trong chớp mắt, mặt mày ủ rũ xuống đứng ở bên cạnh Tống Mạc, người phụ nữ có đôi mắt đen láy mang theo chút thấp thỏm, thoạt nhìn có vẻ đặc biệt trong sáng, giống như một con thỏ vô tội, "Tống tiên sinh, tôi có thể kính anh một ly rượu không?"

Tống Mạc ngước đôi mắt lên, lạnh lùng nhìn người phụ nữ một cái, ánh mắt, rơi vào cái ly rượu trong tay của cô ta, dưới ánh đèn chất lỏng màu đỏ đang óng ánh, bàn tay thon dài của người phụ nữ đang cầm chiếc ly, cánh tay cầm rất chắc chắn, không run rẩy, cũng không thể hiện sự khẩn trương nào, lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn lại gương mặt của người phụ nữ, trong đôi mắt đen kia, chỉ có mong đợi, không có sự căng thẳng, không có sự mưu tính, hết sức trong suốt, giống như là… Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tần Ngu, trong suốt tới mức giống như hồ nước mùa thu.

Trầm mặc mấy giây, tiếp nhận ly rượu từ trong tay của người phụ nữ, rồi đặt lên trên bàn ở bên cạnh.

Không hề nhìn về phía người phụ nữ nữa, ánh mắt của Tống Mạc, rơi vào một khoảng không hư vô nào đó, lúc đó, trong hình ảnh mơ hồ, anh lại không nhịn được mà nhớ tới Tần Ngu, không biết người phụ nữ ngu xuẩn kia lại... Người phụ nữ kia bây giờ đang làm gì? Có nhớ tới anh không?

Lâm Lam bị gạt bỏ ở đó không quan tâm đứng mấy giây, cảm thấy người đàn ông ở trước mặt rất lạnh lùng, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, như vậy rất không có tình người, ngay cả dung mạo của cô ta như vậy, đều khinh thường không thèm liếc mắt nhìn nhiều hơn chút, dưới đáy lòng, bản năng chinh phục từ lúc sinh ra đã lặng lẽ lan tràn ra.

Bước lên một bước, khẽ cười một tiếng, "Tống tiên sinh, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?"

Ánh mắt của Tống Mạc khẽ chấn động, anh vậy mà lại nghĩ tới người phụ nữ kia đến xuất thần?

Rất nhanh, giấu giếm đi tâm trạng của mình, khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, lườm người phụ nữ một cái, "Tuỳ."

Khoé môi của Lâm Lam cong lên, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh Tống Mạc, đối diện với anh, một tay chống cằm, vô cùng hứng thú nhìn Tống Mạc, "Tống tiên sinh, tại sao không đi khiêu vũ?"

"Không có hứng thú."

"Ồ, xem ra, Tống tiên sinh quả thật giống y như lời đồn trong truyền thuyết."

Tống Mạc không nói, tất cả sự chú ý, một lần nữa rơi vào hướng ngoài cửa.

"Tống tiên sinh đang chờ người nào sao?" Lâm Lam theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy quang ảnh chỗ cửa ra vào, rất vắng vẻ.

Tống Mạc nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái, cụp mắt xuống, ánh mắt nhìn vào chiếc đồng hồ ở trên cánh tay, lông mày hơi nhíu lại, tại sao giờ này mà Lâm Trạch Thiên còn chưa tới?

Thấy bộ dạng mắt nhìn thẳng của anh, cũng không tính nói chuyện cùng với cô ta, Lâm Lam cũng không có ý định ở đây lãng phí miệng lưỡi nữa, nếu người đàn ông này đã vô tình đối với cô ta, thì cô ta cũng không nhân từ nữa, đã đến lúc rồi, kéo dài thêm nữa, mất công đêm dài lắm mộng.

Bưng ly rượu đỏ ở trên tay, khẽ nghiêng người, nhìn về phía Tống Mạc, trong mắt hiện lên chút bộ dạng uất ức, "Xem ra, Tống tiên sinh bề bộn nhiều việc, nếu đã như vậy, tôi sẽ không quấy rầy Tống tiên sinh nữa, nhưng mà, xem như tôi và anh đã từng hợp tác, không biết tôi có vinh hạnh kính Tống tiên sinh một ly rượu không?"

Vẻ mặt Tống Mạc không chút thay đổi, liếc nhìn cô ta một cái, nâng ly rượu trên bàn lên.

Lâm Lam vẫn có bộ dạng trang nhã dịu dàng như trước, vẫn cúi thấp đầu, một hơi uống cạn hết rượu ở trong ly.

Cô ta ngụy trang quá tốt, tất cả sự chú ý của Tống Mạc lại đặt vào một người khác, cũng không phát hiện ra lúc này người phụ nữ này có chút khác thường, giơ ly rượu lên đặt trên môi.

Đang muốn uống hết, đột nhiên ở cửa vang lên tiếng xôn xao không nhỏ.

Ánh mắt của mọi người, trong nháy mắt cùng tập trung lại một hướng.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp đám người, một người đàn ông ước chừng khoảng ba bốn mươi tuổi đang từng bước tiến vào, làm tan biến đi sự u ám, ánh sáng bao trùm lên, sau đó hé lộ ra khuôn mặt anh tuấn và cường tráng. Mái tóc mày đen không che được mặt mày sâu sắc, ánh mắt của anh ta bình tĩnh, thâm thuý và tĩnh mịch. Ánh sáng ở sống mũi tạo thành một cái bóng nhàn nhạt, môi mỏng khẽ mím lại, sắc lanh như dao lam, không phải gương mặt của anh ta xuất chúng bao nhiêu, nhưng bạn không thể không chú ý tới khí chất tĩnh lặng như biển sâu ở ở trên người của anh ta, không bừa bãi, không lớn lối, rõ ràng có nét mặt ôn hoà, những lại giết người vô hình. leê quý d0n9

Vị này làm cho vô số người chỉ nghe thấy thôi đã sợ mất mật, tồn tại như ma quỷ trong truyền thuyết hắc đạo, Lâm Đại Thiên người đỡ đầu ở đại lục, cứ như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

Bộ quần áo vest màu đen thẳng thớm, chiếc áo sơ mi trắng không dính một hạt bụi nào, hay tay đúc trong túi quần, mỗi bước đi nhanh như gió, giơ tay nhấc chân, đều chững chạc như một người đàn ông trầm tĩnh sâu sắc, hết lần này tới lần khác toát lên khí thế sắc bén khiến người ta cảm thấy bị đè nén.

Đi sau lưng của anh ta, có mấy người đàn ông mặc đồ vest màu đen giống như vậy, người nào người nấy có thân hình cao lớn khôi ngô, sắc mặt hung dữ.

Dường như là chỉ mới đi vào tới hội trường, Tổng giám đốc Linh Thạch đã nhanh chóng ra đón, mang theo vẻ mặt nịnh nọt.

Đáng tiếc, không có người nào đáp lại lời ông ta.

Ánh mắt của Lâm Trạch Thiên cũng không dừng lại trên mặt của Tổng giám đốc Linh Thạch, mà bình tĩnh nhìn khắp một lượt trong phòng tiệc, trầm trầm lên tiếng, "Tổng giám đốc Tống Thị ngồi ở đâu?"

Vẻ mặt Tổng giám đốc Linh thạch ngẩn ra, chỉ chần chừ một lát, rất nhanh đã chỉ về hướng của Tống Mạc. lexfsê quýsad d0n9

Tất nhiên là Tống Mạc rất trấn định và tự nhiên, vẻ mặt không biến sắc khi nhìn thấy một màn như vậy, khóe môi nhếch nhếch, giữa lông mày lộ ra vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng ngoảnh lại nhìn.

Rốt cuộc anh ta cũng đã tới.

———

Một thời gian im lặng ngắn ngủi, buổi tiệc một lần nữa lại trở nên náo nhiệt.

Lâm Lam vốn đang ngồi trên ghế sô pha đối diện với Tống Mạc không biết đã trốn vào góc nào rồi, vẻ mặt không biến sắc đánh giá vị khách không mời mà đến trên trời rơi xuống làm rối loạn kế hoạch của cô ta.

Hứa Văn thấy có chút không đúng, cũng lấy cớ bỏ lại người bạn đang khiêu vũ với mình, vội vã trở lại bên cạnh người của Tống Mạc, cảnh giác nhìn chằm chằm vào người mới đến ở trước mặt.

Vẻ mặt của Lâm Trạch Thiên lạnh nhạt, thoạt nhìn lịch sự nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, rất khó làm cho người ta hình dung với người giết người không chớp mắt đỡ đầu ở đại lục trong truyền thuyết kia là một người.

Anh ta khẽ nhướn mày, đi thẳng tới ghế sô pha đối diện chỗ Tống Mạc ngồi xuống, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, cúi người cầm lấy ly rượu đỏ ở trên bàn, chiếc khuy áo màu hổ phách trên bộ đồ vest màu đen, phản chiếu ánh sáng đèn điện tản ra khắp nơi, mơ hồ sáng lên trong không khí, mà dưới ánh đèn, mắt của anh ta sâu như bóng đêm, khoé môi khẽ nhếch, giơ ly rượu lên, "Tống tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu." Taoso do leê quíy dđono.

Tống Mạc thuận tay bưng ly rượu đỏ mà Lâm Lam để lại, khẽ nhấp một ngụm, "Không dám, Lâm tiên sinh mới là nghe danh không bằng gặp mặt." Tuy là lời nói khiêm tốn, nhưng lại không kiêu không nịnh.

Một người thì giết người vô số, hành tẩu trong mưa bom bão đạn, máu me điên cuồng, một người lật tay làm mây úp tay làm mưa, thao túng thương giới một cách hung ác và tàn bạo, hai người âm thầm quan sát lẫn nhau và thăm dò đối phương, giống như là hai bên không tiếng động đọ sức với nhau, ánh lửa thoáng hiện lên trong không khí.

Đợi sau khi nói mấy câu khách sáo xong, Lâm Thiên Trạch vạch trần đầu tiên, biểu hiện ra ý định tới đây ngày hôm nay.

"Không dối gạt gì Tống tiên sinh, hôm nay sở dĩ tôi xuất hiện tại nơi này, chính là tới đây tìm anh."

Tống Mạc không nói, vẻ mặt yên lặng nhìn Lâm Trạch Thiên, nhưng mà, dưới đáy mắt kia, giống như hiện lên một tầng sương mù, mông lung nhìn không rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn, giờ phút này mơ hồ lộ ra một chút tái nhợt vô lực, cái trán, cũng có một tầng mồ hôi lạnh toát ra, bàn tay nắm chặt lấy tay vịn trên ghế so pha, dường như đang âm thầm dùng sức, ngón tay nổi lên một vòng màu trắng, trên mu bàn tay, gân xanh nổi lên, ánh mắt của anh ẩn nhẫn và đè nén.

Đầu óc dường như khó có thể hoạt động, ý thức giống như bị rút đi từng chút một, tứ chi dần dần cứng ngắc vô cảm, giống như sắp mất đi ý thức, ánh mắt của Tống Mạc chuyển một cái, đột nhiên nhìn ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ trong ly rượu, vẫn còn khẽ sóng sánh, giống như là mạch máu ở trên thân thể con người, hiện lên chút ánh sáng quỷ dị.

Chén rượu này, đã bị người khác động tay động chân!

Ánh mắt Hứa Văn rất tinh tường, phát hiện ra Tống Mạc khác thường, trong lòng khẽ run lên, trên mặt lại nhìn không ra chút nghi vấn nào, che giấu vô cùng tốt, chỉ bước lên một bước, khẽ cúi người, nhìn vào ánh mắt của Tống Mạc, "Tổng giám đốc Tống, ngài không có chuyện gì chứ." Taozxfo do leê qutruíy dđono.

Cánh tay của Tống Mạc không nâng dậy được, ngay cả cái lưỡi, cũng bắt đầu trở nên vô cảm, không nghe theo ý muốn nữa, cụp mắt xuống, trong mắt chợt loé lên tia sắc bén, run rẩy có chút khó khăn từ cổ họng nói ra một câu: "Lập tức gọi người…Dẫn tôi về khách sạn."

Anh đã bị trúng thuốc mê, rất nhanh sẽ hôn mê bất tỉnh, đến lúc đó, nếu là tình cảnh không thể khống chế, lỡ phát sinh ra chuyện gì, thì nguy rồi.

Hứa Văn lập tức gọi điện thoại cho lái xe, sau đó nhìn Lâm Trạch Thiên đang chau mày ngồi đối diện nhìn Tống Mạc với ý tứ sâu xa, khẽ vuốt cằm, "Thật ngại quá Lâm tiên sinh, hôm nay thân thể của Tổng giám đốc Tống chúng tôi không được khoẻ lắm, sợ là không thể ở lại bàn chuyện với Lâm tiên sinh được, mong Lâm Tiên sinh cứ tự nhiên."

Trong lòng Lâm Trạch Thiên tất nhiên là hiểu rõ, bọn họ cùng một loại người, hàng năm sống ở nơi đầu sóng ngọn gió, tự nhiên sẽ đắc tội rất nhiều người, người tìm tới cửa để báo thù cũng không thiếu, loại chuyện như thế này, anh ta thấy nhưng không thể trách, cũng không làm Hứa Văn khó xử, khẽ gật đầu.

Rất nhanh có hai người đàn ông đi vào đầu bậc thang, đỡ Tống Mạc đang nhắm nghiền hai mắt rời khỏi phòng yến hội, chỉ còn lại một đám người, đang bàn luận huyên náo. Dđienn damn leie quyýdon.

Rất nhanh Lâm Trạch Thiên cũng dẫn những thuộc hạ rời đi.

Nhân vật nguy hiểm rời đi, Tổng giám đốc Linh Thạch mới ra mặt, giữ lại phóng viên mới chụp được tình cảnh vừa rồi, ém đi tất cả những tin tức có liên quan tới Tống Mạc, cái này là tin tức quan trọng hàng đầu, tin tức Tổng giám đốc của Tống thị bị người ta hãm hại một khi bị truyền đi, đối với sự hợp tác của hai bên mà nói, rõ ràng không có lợi ích gì.

Mà đối với đại đa số những người ở đây, khuya hôn nay chỉ là trận phong ba nhỏ, chỉ là một sự việc râu ria xen vào, bọn họ ôm tâm tính xem trò vui rất nhanh đã bị quên lãng, bên trong phòng yến hội lại một lần nữa khôi phục lại sự náo nhiệt.

Ẩn náu trong đám người, Ngải và Lâm Lam lẳng lặng quan sát hết tất cả, hết sức ăn ý cụng ly, hai người nhìn nhau, đáy mắt hiện lên tia thị huyết vui vẻ.

Mặc dù ở giữa có xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn, nhưng kế hoạch của bọn họ, kết quả vẫn được tiến hành thuận lợi.

Kế tiếp, chính là thời gian bọn họ - - ra mặt…

Nhìn nhau cười một tiếng, đứng dậy, rời khỏi phòng yến hội.

Trong bóng đêm đen như mực, một chiếc xe việt dã lao đi như một con báo không tiếng động đi qua con đường trống trải, vội vã hướng tới khách sạn Trà Hương quốc tế.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Trong Phòng Có Người

Trong khách sạn sang trọng, rèm cửa sổ bằng nhung che kín cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, ánh trăng theo khe hở chui vào, đổ xuống trên vách tường, tạo thành ánh sáng duy nhất trong phòng đen tối.

Trên giường lớn của khách sạn, Tống Mạc lẳng lặng nằm, như gốc cây thẳng tắp, hai tay dán chặt ở hai bên người, bởi vì con mắt đóng chặt, nên phá lệ khuôn mặt phá lệ an tĩnh. Anh không nhúc nhích, không phải do lồng ngực vẫn phập phồng, người khác cứ tưởng đây là xác chết.

Trong phòng ngoại trừ anh đều hít thở, còn có một giọng nữ, giọng nói ôn hòa mà bình tĩnh, cô làm cho người ta cảm giác, lão luyện, tinh anh.

Là Hứa Văn, đang đứng ở bên cửa sổ gọi điện thoại.

Trước khi bác sĩ tới, cô sớm đã biết lý do Tống Mạc đột nhiên hôn mê bất tỉnh, là vì tác dụng của thuốc mê trong cơ thể, liều thuốc cũng không lớn, không dẫn tới cái chết, chỉ là sẽ hôn mê mấy giờ.

Làm cho người ta nghi hoặc chính là chỗ này, nếu là kẻ thù, đã làm tới bước này sao không trực tiếp giết chết Tống Mạc, lại lưu mạng cho lại, họ đang muốn gì đây?

Hứa Văn suy tư nửa ngày, không có kết quả, đây như là vụ án không có đầu mối, kẻ thù đột nhiên xuất hiện, đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Tống Mạc từ trước đến nay cẩn thận cơ trí như vậy cũng không phát giác.

Bất quá, nếu như cô không có đoán sai, người bỏ thuốc đêm nay nhất định sẽ đến, bởi vì không có ai ngốc nghếch bất chấp mọi nguy hiểm tính mạng đến gần Tống Mạc một người có bối cảnh hùng hậu, thủ đoạn tàn nhẫn chỉ để bỏ thuốc anh sau đó không làm gì nữa, nếu thật như vậy là do người đó sợ chết. Cho nên, cô suy đoán đêm nay người kia nhất định sẽ đến, về phần mục đích gì, có thể là muốn lăng nhục Tống Mạc để đạt được cảm giác trả thù, người như vậy trên đời này không ít, đương nhiên, cũng có thể là người này muốn bắt cóc Tống Mạc chẳng hạn.

Tình huống gì cũng có thể xảy ra, nhưng mặc kệ đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì, làm trợ lý nhiều năm bên cạnh Tống Mạc, cô tự có năng lực tỉnh táo đối phó.

Rất nhanh điện thoại được đả thông.

"Tống tổng đã xảy ra chuyện, lập tức mang người đến Minh Hương Quốc Tế." Đến tột cùng sau lưng Tống gia có bao nhiêu thế lực cô không rõ lắm, nhưng năm vùng của Tống Mạc ở Tề Thị, trước khi tới nơi này, cô đã được biết.

Người đàn ông đầu kia điện thoại không biết nói gì đó, Hứa Văn theo bản năng gật đầu, sau cùng, bổ sung một câu, "Không được đả thảo kinh xà, mai phục bên ngoài Minh Hương Quốc Tế, tùy cơ ứng biến."

Cúp điện thoại, Hứa Văn nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đang ngủ trên giường, không biết khi nào anh mới tỉnh lại? Chuyện này, cô có cần nói cho Tần tiểu thư biết không?

Hình như Tống tổng không thích phụ nữ tự làm chủ, huống chi, anh không muốn khiến Tần Ngu lo lắng, suy nghĩ một hồi, cô quyết định không nói, thu hồi điện thoại di động đóng cửa lại, rời đi.

———

Lầu dưới Minh Hương Quốc Tế, một chiếc tuần dương hạm vững vàng dừng lại, một người phụ nữ cao gầy mặc áo gió màu đen cùng một người đàn ông mặc áo gió màu đen mở cửa xe đi xuống.

Hai người liếc nhìn nhau, người đàn ông đến sau xe lấy ra dây thừng cùng móc nối, "Cô đi vào từ cửa chính, tôi vào qua cửa sổ, nhớ kỹ, không được cậy mạnh, một khi phát sinh dị động, tôi che chở cô chạy trốn."

Hai tay Lâm Lam cắm ở trong túi, nhẹ nhàng vuốt ve vật cứng màu đen lẳng lặng nằm ở bên trong, giữa lông mày lạnh lùng, lộ ra lưỡi biếng, nhìn chằm chằm người đàn ông, gật đầu, "Yên tâm."

Dứt lời, người đàn ông lưu loát lọt vào trong bóng đêm đen như mực.

Lâm Lam thu hồi ánh mắt, nện giày cao gót, đi vào cửa chính khách sạn.

Theo thang máy, đi thẳng tới chỗ Tống Mạc ở tầng trệt.

Trong hành lang, dưới ánh đèn lờ mờ, người phụ nữ đứng thẳng, không biến sắc tập trung suy nghĩ quét nhìn bốn phía, xác định hai máy theo dõi ở hai đầu hành lang.

Ngước mắt nhìn thoáng qua chỗ thang máy cùng lối vào cầu thang, rất tốt, không có ai.

Lần nữa hạ mi quan sát kết cấu bố trí của hành lang, mấy giây sau, mím môi, giữa lông mày, thêm vài phân nhẫn tâm.

Trực tiếp đi đến chỗ cửa sổ, nằm phục người xuống, con ngươi sâu và đen ngóng nhìn cửa sổ mấy giây, đạp mạnh một cái, giẫm đạp vách tường, mượn lực bổ nhào về phía trước, thân thể nhẹ nhàng rơi trên cửa sổ, cánh tay thoáng dùng sức, ôm song cửa sổ, cơ hồ là không dừng lại chút nào, lại dùng lực đẩy, nhón người về phía trước, chân dài mảnh mai mạnh mẽ giẫm lên vách tường, cùng lúc đó, từ dưới chân, xuất ra một con dao găm sáng bóng, vươn cánh tay, dùng sức rạch một đường vào vị trí yếu kém nhất của máy theo dõi.

Cả cái quá trình, thân hình người phụ nữ nhạy bén giống như một con mèo hoang, tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt, cô đã vững vàng rơi trên mặt đất.

Khóe môi quyến rũ ra đường cong kiêu căng, nhẹ nhàng vỗ tay, ngắm bốn phía, xoay người đi đến một chỗ khác trong hành lang.

Lặp lại động tác vừa rồi, giải quyết xong máy theo dõi còn lại.

Người phụ nữ đi trở lại, đến cửa gian phòng Tống Mạc thì đứng lại, dưới ánh đèn lờ mờ, trên gương mặt khuôn mặt, âm u lạnh lẽo không nói nên lời.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ngoài ý muốn, trong phòng không có người, chỉ có trên giường cách đó không xa, mơ hồ có một bóng người nằm ở phía trên, hình dáng có chút mơ hồ, nhưng nhìn thân hình, không khó đoán ra, đúng là Tống Mạc.

Vẻ mặt nhu hòa vài phần, nện giày cao gót đi đến bên cạnh, nhìn chằm chằm khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của người đàn ông ẩn trong bóng đêm mấy giây, đột nhiên không hề dấu hiệu cúi người, ngồi xuống bên cạnh.

Lặng im mấy giây, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn tinh xảo như điêu khắc của Tống Mạc.

Chỉ gặp mặt một lần, cô lại không thể không thừa nhận, cô, bị người đàn ông này hấp dẫn.

Người đàn ông này khác xa những người đàn ông khác cô từng gặp, không nói đến khuôn mặt anh tuấn, chỉ cần liếc nhìn một cái, liền làm điên đảo thần trí người ta, mà chân chính làm cho cô cảm thấy hứng thú, không phải là khuôn mặt người đàn ông, mà là khí chất của anh, thanh quý, cao ngạo, khí chất ẩn giấu trong bình tĩnh không giống với những người đàn ông hành tẩu trong mưa bom bão đạn ngoài kia, cũng không giống với những hạng người lạnh lùng giết người tàn nhẫn, người đàn ông lạnh lùng này, mang theo thanh cao, đó là một loại khí chất tự phụ sinh ra đã có, giống như đứng trên đỉnh của băng sơn, nhẹ nhàng phát ra ánh sáng nhạt trong muôn vàn thế giới, chói mắt như vậy, nhưng xa không thể chạm.

Chỉ tiếc, người đàn ông bị cô để mắt tới đều không có kết cục hay ho gì, cho dù cô có cảm tình với anh, một ít hảo cảm bé nhỏ không đáng kể, không đáng cho cô vì anh phản bội người kia.

Cho nên... Cô mím môi, cúi người tiến tới gần khuôn mặt người đàn ông, môi đỏ mọng đưa tới.

Dầu gì cũng có quen biết, nếm một chút coi sao.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên vang lên động tĩnh rất nhỏ, động tác của người phụ nữ trong nháy mắt dừng lại, đôi mắt hơi xếch lên, ánh mắt thập phần bén nhọn bắn xuyên qua, cùng lúc đó, thân thể hơi cong, một cái tay nhanh chóng cắm vào túi.

Một khuôn mặt tuấn lãng anh tuấn xuất hiện trong tầm mắt, con ngươi trong suốt phá lệ đen bóng, giống như cười mà như không nhìn chằm chằm cô, "Lúc này động tâm không phải là thời cơ tốt."

Lâm Lam trừng mắt nhìn anh, chậm rãi đứng dậy, rút tay ra khỏi túi, châm chọc nói, "Thời điểm này châm chọc cũng không phải là thời cơ tốt, qua tới giúp tôi, anh ta quá nặng."

Dứt lời, đã động thủ đỡ Tống Mạc hôn mê bất tỉnh dậy.

Lông mày nhíu lại, đang chuẩn bị từ trên cửa sổ tung người nhảy lên, lại đột nhiên nghe thấy, ngoài cửa trong hành lang, tựa hồ truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, lắng nghe hình như có rất nhiều người, hơn nữa, là đang hướng về phương hướng của bọn họ.

Tập trung lắng nghe, đột nhiên vẻ mặt hai người liền biến sắc, thần sắc trở nên hung ác nham hiểm, không đúng, trong căn phòng này có người!

Lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Lam, hét lớn một tiếng, "Tiếng hít thở trong phòng không chỉ có ba người, có người đã sớm ở chỗ này mai phục, đi mau!"

Vừa dứt lời, phương hướng phòng tắm, tủ quần áo trong phòng ngủ đột nhiên có mười mấy người nhảy ra, mặc jacket màu đen, trong tay cầm súng, từng bước tiến tới gần bọn họ.

Trên mặt Lâm Lam cũng không một chút hoảng hốt, trấn định bình tĩnh nhìn Nhất Ngải, một giây đối mặt, thân thể hơi cong, ẩn núp, nhảy lấy đà, thân thể cô như một con báo săn mồi thoăn thoắt, nhanh chóng lóe lên trong không khí.

Ngải vững vàng ngồi xổm ở cạnh cửa sổ, một tay nắm lấy hàng rào, một tay vươn ra, sắc mặt trầm ổn nhìn Lâm Lam.

"Đông" một tiếng, cửa bị người một cước đá văng, hắc y nhân cầm súng tràn vào, cùng lúc đó, nổ súng.

"Bùm, bùm, bùm!" Bắn vài phát liên tiếp, tiếng súng vang dội cả căn phòng, trong đêm khuya yên tĩnh khuếch trương ra.

Phát giác sau lưng có viên đạn bắn tới, Lâm Lam khẽ nghiêng người, roi xuống đất, quay lưng lại, cũng tiện tay cầm lên vật cứng ngăn cản trước người, viên đạn bắn vào vật cứng, cô đứng dậy, thập phần nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi tất cả viên đạn, dẫm lên bàn dài tới gần cửa sổ, cùng lúc đó, xinh đẹp xoay người lại móc súng trong túi ra bắn trả.

Ngải ngồi xổm bên cửa sổ nửa người núp ở ngoài tường cũng cầm lấy súng, nhanh chóng lên đạn, nhắm kĩ, bóp cò súng.

Vài tiếng kêu thảm thiết, lập tức vang lên ở trong phòng, ước chừng là không ngờ rằng người phụ nữ mảnh khảnh như thế sẽ có thân thủ linh hoạt như vậy, cũng không đoán được cô còn có người trợ giúp, huống chi, thủ pháp của hai người đều rất tốt, hắc y nhân rõ ràng sững sờ một khắc, hoàn hồn lại, trên mặt càng lạnh lùng hơn, cầm súng không ngừng xông lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai phe giao tranh, tiếng súng liên tiếp, vang dội không trung, chỉ nghe thôi cũng làm người ta tim gan run sợ.

Mà thừa dịp bọn họ sững sờ trong nháy mắt, Lâm Lam đã sớm nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, Ngải thuận thế thu hồi súng, vững vàng nhảy qua bên cạnh Lâm Lam, Lâm Lam cũng cất súng lại.

Thân ảnh của hai người rất nhanh biến mất trong tầm mắt hắc y nhân.

Tất cả hắc y nhân dừng lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía một người cao gầy mặc tây trang màu đen, toàn thân người đàn ông đều lộ ra hơi thở bất cần đời, "Tiểu ca, làm sao bây giờ?"

Người đàn ông đi đến bên cạnh cửa sổ, nhàn nhạt nhìn ra ngoài, chỉ còn lại gió mát không ngừng xông đến, bọn chúng đã chạy, bất quá chạy không xa.

Khuôn mặt mang theo sự tàn nhẫn quét qua đám người hắc y nhân, trầm giọng nói, "Lập tức đuổi theo cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Sợ Tôi Ăn Cô Có Phải Không?

Tiếng súng vang lên làm kinh động tới khách thuê phòng ở khách sạn quốc tế Trà Hương và cảnh sát, lúc Tiểu Dịch mang theo đoàn người đi xuống, cửa ra vào của khách sạn đã chật như nêm cối.

Vì để tránh cho làm hỏng thời cơ, Tiểu Dịch thay đổi phương hướng, mang theo một đám người đi ra cửa sau của khách sạn, để lại ba người đi từ cửa trước để lấy xe ra, ở cửa sau vốn có bảo vệ canh giữ, nhưng khi bọn họ đi tới, sớm đã bị hôn mê nằm dưới đất, chắc là bị hai người kia đánh cho ngất xỉu.

Hai người kia cũng chạy trốn ra từ cửa sau, trước khi anh dẫn một đám người đi ra tới cửa sau, dưới ánh đèn đường vàng mờ, thì hai người kia vừa nhảy lên chiếc xe tuần tra hất bụi đi mất.

Đột nhiên ở sau lưng có một ánh đèn nê ông chiếu tới rất chói mắt, kèm theo đó là tiếng động cơ của xe hơi đang chạy tới, trên con đường đặc biệt vắng vẻ, Tiểu Dịch quay đầu lại nhìn, thì ra đó là người của anh phái tới.

Xe rất nhanh đã chạy tới, cả đoàn người lên xe.

Tiểu Dịch ngồi ở vị trí ghế lái phụ, nhìn thẳng về phía trước, trong bóng đêm tối tăm, chiếc xe tuần tra vừa vặn biến mất ở một khúc quanh, anh nhướn mày, trầm giọng phân phó: "Theo sát chiếc xe kia."

Không lâu sau, chiếc xe lái vào một con đường nhỏ hoang vắng tĩnh mịch, con đường mòn này vô cùng chật chội, hơn nữa lại không có đèn đường, chỉ có thể dựa vào đèn chiếu sáng mà đi trên con đường gập ghềnh uốn lượn.

Kỹ thuật lái xe của Ngải hết sức xuất sắc, đi vào đường hẹp quanh co như vậy nhưng không tốn sức một chút nào, chạy rất nhanh, xe không ngừng lắc lư theo con đường gập ghềnh, Lâm Lam ngồi ở ghế phụ có sắc mặt trầm ổn như mặt nước, "Con đường này anh đã xem xét qua chưa? Chắc chắn phía trước là vách núi?"

Ánh mắt của Ngải chuyển động liếc nhìn cô ta một cái, khinh thường nhếch môi lên, "Tôi đã sai lầm khi nào chưa? Kể từ sau khi biết được hành động của cô, địa hình ở xung quanh đây, tôi đã thăm dò hết rồi."

Lâm Lam liếc anh một cái, cũng thoáng lộ ra chút vui vẻ, "Không ra vẻ thì anh sẽ chết à!"

"Chết thì cũng không phải, nhưng mà cả người sẽ không được thoải mái." Ngải khẽ cười một tiếng, khuôn mặt anh tuấn trong sáng như một thiếu niên trẻ tuổi.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Lam liếc nhìn anh một cái, rồi thu hồi lại, tùy ý hướng ra ngoài cửa xe, trong kính chiếu hậu, lại lơ đãng thoáng nhìn thấy một chiếc Land Rover màu đen đang dần dần đi về bọn họ.

Những ngón tay đút vào trong túi khẽ cử động, nhướn mày nhìn về phía Ngải, "Đằng sau cũng sắp đuổi kịp rồi, anh còn tính chơi đùa với bọn họ bao lâu nữa?" Dừng lại mấy giây, có chút lười biếng trừng to hai mắt lên: "Tôi mệt rồi, vứt bỏ bọn họ rồi đưa tôi về khách sạn."

Ánh mắt Ngải ẩn chứa ý cười nhìn cô ta một cái, mím môi, ngón tay thon dài khẽ gõ nhịp trên tay lái, "Ngồi vững vào."

Dường như tiếng nói vừa mới nói khỏi miệng, đã nhanh chóng nhấn ga, tăng tốc, tất cả các động tác đều rất gọn gàng, dứt khoát, thiếu niên trẻ tuổi, gò má ẩn hiện trong màn đêm, lộ ra mùi vị của người đàn ông chững chạc. Ngay lập tức chiếc xe giống như tên rời khỏi cung, bay hết tốc độ về phía trước.

Nói cho cùng lái xe ở phía sau vẫn kém hơn một chút, còn không đợi anh ta phục hồi lại tinh thần, trong nháy mắt chiếc xe tuần tra ở phía trước đã biến mất ở khúc quanh của đường, trong tầm mắt, chỉ còn một đám khói màu trắng của đuôi xe thả ra, trong bóng đêm nó chụm lại thành từng đám, giống như làn sương mù, không khỏi làm cho người ta liên tưởng tới những làn khói kia là âm hồn của thiếu nữ, bay lơ lửng giữa những thân cây, không hiểu sao đẹp một cách kỳ lạ. Taoo do leê quíy dđono.

Cũng may, con đường mòn này chỉ có một con đường duy nhất, không phân nhánh ra, cho dù có đi lạc, cũng có thể quay trở lại được.

Lấy lại tinh thần, người đàn ông cũng tăng tốc xe nhanh hơn.

Nhưng mà, sau khi xoay tròn mấy vòng, chiếc xe tuần tra ở trước mắt đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Tiếu Dịch nhìn chằm chằm về phía trước trong đêm tối đen như mực, trong mắt dường như mơ hồ có một đốm lửa, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn mấy giây, giơ tay lên đập mấy cái, giọng nói có chút tức giận vang lên ở trong xe, "Mẹ kiếp!" Không nghĩ tới đối thủ lại có kỹ thuật lái xe tốt như vậy.

Nhưng mà, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nếu ở đây đã không có đường khác, bọn họ cũng không thể trốn đi chỗ nào được, cùng lắm là bỏ xe lại trốn vào trong rừng cây, rừng cây này cũng không quá lớn, hơn nữa vừa mới đầu mùa xuân, cây vẫn còn đang trụi lủi, không phải là chỗ ẩn náu tốt. Bọn họ có mười mấy hai mươi người, trong khi bọn chúng chỉ có hai người, anh không tin là bọn họ có thể bay mất!

Đưa tay vòng ra sau gáy, dựa vào thành ghế, cụp mi xuống, đôi mắt thâm trầm nhìn quang cảnh mơ hồ ở phía trước, "Đều nâng cao tinh thần lên cho tôi chút đi, nhìn kỹ những chỗ có thể ẩn náu trên con đường này, xem có chiếc xe tuần tra nào được giấu trong đó không."

"Dạ biết." Những người còn lại ngồi nghiêm chỉnh ở trong xe, cùng đồng thanh đáp lại. Taooxf do leiê quíyddono.

Lái xe cố gắng lái với tốc độ nhanh nhất, những người còn lại trong nháy cắt căng mắt ra chăm chú nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe.

Chiếc xe tuần tra Toyota đã sớm bỏ lại bọn họ, để lái sâu vào con đường mòn, đi vào một nơi vô cùng hoang vu. Chiếc đèn xe chiếu phía trước, mơ hồ có thể nhìn cách đó không xa con đường bùn đất đột nhiên bị cắt đứt, giống như là bị con người cố gắng chặt đứt vậy, để lại một cái hố to khổng lồ, trong đêm tối nhìn giống như một cái miệng to như chậu máu của con thú khổng lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng con người.

Lâm Lam nhướn mày cười khẽ, "Thật sự có vách núi?"

Ngải đắc ý nhếch nhếch môi cười, "Đám ốc sên kia có theo kịp không?"

Lâm Lam quay người lại, một tay vịn lên trên ghế, cái cằm thuận tiện ghì lên thành ghế, nhìn rất lâu, mới thấy ở xa xa trong rừng rậm có một ít ánh sáng.

Tự nhiên hất đôi mắt xinh đẹp lên, trong ánh mắt thoáng hiện ra vẻ phong tình vạn chủng, "Đến kia rồi."

Vẻ mặt của Ngải vẫn thản nhiên lái xe, "Chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Lam thu dọn những vật phẩm phòng thân quan trọng ở trong xe bỏ vào cái ba lô quân dụng, nhìn vách núi đã gần trong gang tấc, tiếc hận thở dài một hơi, "Đáng tiếc cho chiếc xe tuần tra này."

"Cũng không có gì phải đáng tiếc, dù sao, nó cũng đã là đồ bỏ rồi, huống chi..." Ngải đột nhiên nghiêng đầu, thật chậm rãi nhả ra hai chữ, "Lâm Lam? Cái tên này thật đúng là không hề đặc sắc tí nào."

Lâm Lam ở bên cạnh vừa cúi đầu sửa sang lại quần áo, vừa không chút quan tâm mở miệng, đáy mắt chứa nụ cười thản nhiên, "Tên không quan trọng, huống chi cái gì?"

"Huống chi cô vẫn cảm thấy nó vô cùng xấu mà."

Lâm Lam cong môi, không thể để người không. Cầm lấy hai bộ trang bị chuyên nghiệp ở ghế sau, một cái cột chắc lên trên người của mình, một cái lấy tay cột lên trên người của Ngải.

Chiếc xe Land Rover chạy tới, ánh đèn chiếu sáng trở nên chói mắt, khoảng cách của hai xe chỉ còn khoảng hai ba trăm mét.

Vẻ mặt của Ngải hào hứng và khinh thường huýt sáo mấy cái, "Everybody, bye!"

Một giây sau, ở chỗ khoảng cách so với vách núi chỉ không tới một trăm mét nữa, đạp mạnh chân ga, dường như chỉ trong nháy mắt, chiếc xe tuần tra bay thẳng về phía vách núi, thì thấy trong đêm tối có một thân xe khổng lồ vẽ thành một đường cong đẹp mắt, rồi rơi thẳng xuống vách núi.

Mọi người trong chiếc xe Land Rover theo sát phía sau thấy màn này thì kinh ngạc đến ngây người ra, ngay cả lái xe ngồi trên ghế lái cũng quên giẫm thắng xe, xe cứ chạy thẳng một đường tới vách núi.

Hai chiếc xe Land Rover đằng sau cũng chạy tới, nhìn thấy chiếc xe Land Rover phía trước cứ chạy thẳng về hướng vách núi, một người thò người ra ngoài cửa kính xe hô to lên một câu, "Anh Tiếu, các người đang làm gì vậy!"

Chỉ còn cách vách núi khoảng năm thước nữa, Tiếu Dịch nghe thấy câu này thì hoàn hồn lại, trừng mắt lên gõ vào đầu của lái xe một cái, "Thắng xe, mau thắng xe lại, cậu không muốn sống nữa sao!"

Tài xế lái xe trợn to hai mắt lên, bây giờ mới phát hiện ra đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, hoảng loạn mấy giây, sau đó đạp mạnh vào thắng xe.

Một tiếng va chạm rất lớn vang lên, chiếc xe mạnh mẽ đi về phía trước một đoạn, rồi mới khó khăn dừng lại được ở bãi đất trống cách vách núi khoảng hai thước.

Những người ở trong xe mắt trợn tròn lên vì sợ hãi, tất cả đều đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Chiếc xe tuần tra vừa rồi đụng vào vách đá dựng đứng tạo nên tiếng vang rất lớn khiến cho cả thân xe bị biến hình, mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, nhưng lại để lại ấn tượng không thể nào quên được cho bọn họ, vì cả người lẫn xe đều không bắt được mà bị rơi xuống vách núi, là chuyện rất hiếm có.

Ngồi trong buồng xe trầm mặc một lúc lâu, rồi Tiếu Dịch mới ngồi thẳng lên, cầm chiếc đèn pin lên, vẻ mặt có chút hậm hực, liếc mọi người một cái, "Các người cứ ngồi ở đó, tôi đi xuống xem một chút."

Xuống xe, đi thẳng lại chỗ vách núi, bật đèn pin lên, mượn ánh sáng từ đèn pin nhìn thẳng xuống dưới, sâu không thấy đáy, dưới ánh sáng của đèn pin, chỉ có thể nhìn thấy những hòn đá lởm chởm và những cây cỏ không biết tên nằm trên vách đá dựng đứng, còn chiếc xe tuần tra và hai người sống sờ sờ kia thì không thấy bóng dáng đâu, nhìn khắp mọi nơi, chỉ còn lại một quang cảnh thê lương hoang vắng, có tiếng gió từ phía dưới vọng lên, gào thét rất tang thương, khiến cho quanh cảnh ban đêm ở đây rất quỷ dị. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Anh nhịn không được rùng mình một cái, rụt rụt người lại, tắt đèn pin đi, đưa tay đút vào túi quần, quay người trở lại xe.

"AnhTiếu, tình hình phía dưới như thế nào?" Anh vừa lên xe, những người còn lại cùng túm tụm lại hỏi thăm.

"Có thể là người đã chết, hoặc cũng có thể là đã chạy thoát." Tiếu Dịch nói lập lờ nước đôi.

"Người bình thường thì khi cả người và xe bị rớt xuống vách núi sâu như vậy thì chắc chắn là không còn đường sống quay trở về nữa, nhưng qua những phút giao chiến với nhau ngắn ngủi lúc nãy, rất dễ dàng có thể nhận ra, hai người này tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ, ít nhất, thân thủ của bọn họ, khả năng bắn súng của bọn họ, rơi xuống vách núi, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng sống sót. Nhưng mà, cũng không loại trừ một khả năng là hai người ám sát Tống Mạc bị thất bại nên lấy cái chết để tạ tội. Bây giờ đưa ra kết luận, thì vẫn còn quá sớm."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Một đám người nửa hiểu nửa không khẽ gật đầu.

Tiếu Dịch chỉ nói ra một câu ngắn gọn, "Trở về."

Bọn họ, còn có chuyện quan trọng phải làm.

Sau đó ba chiếc xe Land Rover liền rời đi, quay trở lại theo con đường cũ.

Cho đến khi thân xe hoàn toàn mất hút trong bóng đêm tối mịt, Lâm Lam và Ngải mới chậm rãi bò lên vách đá, tháo những trang thiết bị ở trên người xuống, sau đó bỏ vào trong túi quân dụng.

Tướng quân Ngải đeo bao lên trên người, rồi vươn tay về phía Lâm Lam, "Đi theo tôi, tôi biết một đường rất gần để quay trở về."

Lâm Lam nhìn chằm chằm tay của anh ta, không nhúc nhích.

Ngải khẽ cười một tiếng, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ cợt nhả và vui vẻ, "Sao thế, sợ tôi sẽ ăn cô phải không?" Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Lâm Lam lẳng lặng nhìn anh ta vài lần, rồi mới chậm rãi đặt tay vào lòng bàn tay của người đàn ông.

———

Tại khách sạn Trà hương quốc tế, người đàn ông vẫn luôn hôn mê đột nhiên giật giật ngón tay, cau mày lại.

Mấy giây sau, từ từ tỉnh lại, một đôi mắt bình thản như biển sâu lẳng lặng nhìn lên trần nhà, đáy mắt, mơ hồ có một tầng sương mù nhưng nhanh chóng tản đi, chỉ còn lại đôi mắt trong sáng như ánh trăng nhưng lạnh lùng và sắc xảo.

Người đàn ông mấp máy môi, hầu kết lên xuống, dưới ánh sáng mờ nhạt, trở nên vô cùng gợi cảm, nghiêng đầu, nhìn hai bên một chút, một giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên trong bầu không khí yên lặng, "Trợ lý Hứa."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Thân Thể Của Phụ Nữ Luôn Thành Thực Hơn

Anh ngồi dậy, ngoài khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, thân thể đã bình thường.

Hứa Văn vẫn ngồi trên ghế sofa híp mắt dưỡng thần cũng không ngủ được, mơ màng ngây người mấy giây, rất nhanh liền bừng tỉnh, "Tổng tổng, ngài tỉnh rồi sao?"

Nhanh chóng sửa sang lại quần áo, đứng dậy, mở đèn lên, rót một ly nước, đưa cho Tống Mạc, thuận thế ngồi xuống bên cạnh giường.

Giọng nói Tống Mạc khàn khàn, ngửa đầu uống xong một cốc nước lớn, đưa ly nước tới trước mặt Hứa Văn, "Thêm một ly nữa."

Hứa Văn vâng lời, anh tiếp nhận ly nước từ trong tay của cô, khẽ nhấp một cái, giữa lông mày thon dài đen nhánh, có chút ướt nhẹp, ngược lại trở nên ôn hòa đi, một giây sau, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của anh nhàn nhạt vang lên, "Tiểu Dịch có tới không?"

"Đến rồi, đang ở phòng kế bên, tôi đi gọi hắn?"

"Ừ" Tống Mạc hừ một tiếng, giống như là phát ra từ trong lỗ mũi.

Hứa Văn đứng dậy, Tống Mạc nhìn chằm chằm bóng lưng của cô mấy giây, hình như chợt nhớ tới cái gì, "Trợ lý Hứa."

Hứa Văn ngoái đầu nhìn lại.

"Đi tra thân phận của Lâm Lam."

"Có cần tra người đàn ông kia không? Bọn họ cùng một nhóm."

Tống Mạc nghiêng đầu suy nghĩ, lập tức liền đoán được hắn mà Hứa Văn chỉ là ai, ngón tay thon dài khẽ chọc ở trên vách ly, ánh mắt khẽ lay động, "Tra."

Thân phận hai người này chắc chắn không đơn giản, dấu vân tay cùng hộ khẩu của bọn họ chắc chắn đã qua xử lý, mang một tầng kén rất dầy, chỉ có thương nhân quanh năm mò mẫn mới làm vậy, huống chi, mọi giơ tay nhấc chân, ánh mắt vẻ mặt ngôn ngữ cử chỉ của hai người đó đều biểu hiện ra thân thủ rất tốt, theo anh đoán, hai người này rất có thể là sát thủ, anh muốn biết ai là chủ nhân của bọn họ, hoặc là, bọn họ nhận tiền của ai.

Hứa Văn gật đầu.

"Còn có, nghĩ biện pháp đè xuống tất cả tin tức có liên quan đến tối nay." Thần sắc Tống Mạc thoáng nhu hòa, trong đầu, hiện ra một khuôn mặt bạch hi nhỏ nhắn tràn đầy sức sống, nếu như cô biết tin tức này, có lo lắng không?

———

Rất nhanh, Tiểu Dịch mang theo một nhóm người đi đến.

"Mọi người đến đủ chưa?" Tống Mạc châm một điếu thuốc, rủ con mắt xuống hít một ngụm, nhìn về phía Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch có chút bực bội vuốt vuốt tóc ngắn đen nhánh, "Tổn thất vài huynh đệ."

Tống Mạc trầm mặc mấy giây, đáy mắt tĩnh mịch nhìn không ra tâm tình gì, chỉ có vài vết lốm đốm nhàn nhạt.

"Ngày mai an bài như thế nào?" Tiểu Dịch thấy anh không nói lời nào, thần sắc nghiêm túc mở miệng hỏi.

Tống Mạc híp mắt phun một hơi khói trắng, khói trắng lượn lờ giữa không trung, lông mày cau lại, phá lệ gợi cảm, mà giữa lông mày của anh, lộ ra một hơi thở bày mưu tính kế trấn định tự nhiên.

Chờ anh phân phó xong toàn bộ kế hoạch, ánh mặt trời, đã từ từ tản đến, trong không gian màu lam quỷ dị hư vô bị một luồng kim quang chói mắt xé ra, những luồng sáng lớn từ từ chiếu vào cả không gian thê lương lạnh lẽo, ánh bình minh lan dần khắp nơi, chuẩn bị kéo ra bức màn che bí ẩn của mọi chuyện———

Tần Ngu ngủ không yên giấc, trên thực tế, từ ngày đầu tiên anh rời đi, cô không ngừng suy nghĩ về anh, lúc ăn cơm, lúc đọc sách, lúc đi dạo phố, ngay cả lúc ngủ, trong mộng đều là anh, căn bản không cách nào ngủ yên được.

Chỉ là, nếu ngẫm lại, anh mới đi công tác, có rất nhiều chuyện phải xử lí, cô không nên quấy rầy anh, huống chi, ngay cả một cuộc điện thoại thậm chí một tin nhắn anh còn không thèm gởi, nếu anh đã không để ý tới cô, tại sao cô phải chủ động tìm anh? Rước lấy nhục nhã nha!

Thấp thỏm ăn xong điểm tâm, bưng một ly nước, đi đến sofa làm ổ, chuẩn bị mở ti vi giết thời gian, mấy ngày gần đây, cô làm cái gì cũng không hào hứng, hứng thú đọc báo coi ti vi trước kia cũng không còn, mỗi ngày không có chuyện gì liền ngẩn người.

Hôm nay, vẫn như vậy.

Ngồi trên ghế sô pha, nâng ly nước, điện thoại di động cầm trong tay, cô còn cố ý đặt nhạc chuông điện thoại di động đặc biệt vang dội, tránh bỏ lỡ cuộc gọi của anh, đáng tiếc, cho tới bây giờ tiếng chuông này chưa từng vang lên.

Vừa mới mở ti vi, trong ti vi liền ở thông báo một tin tức giải trí, giọng nói nhẹ nhàng êm tai của nữ MC vang lên, "Buổi sáng ngày hôm qua, Tề thị chuyên bán lẻ kim cương làm nghiệp vụ chủ yếu của công ty Linh Thạch mở buổi họp báo ra sản phẩm mới, trong buổi ra mắt, có sự hiện diện của tổng giám đốc tập đoàn Tống thị, theo tiết lộ của lão tổng Linh Thạch, Linh Thạch đã ký kết hợp tác với Tống thị..."

Tề thị, tổng giám đốc tập đoàn Tống thị... Đó không phải là Tống Mạc sao?

Tay Tần Ngu run lên, một ngụm nước sặc ở trong cổ họng, kịch liệt ho khan.

Mấy giây sau, khuôn mặt cô đỏ bừng, nhìn trong màn hình TV, Tống Mạc một thân tây trang màu đen xuất hiện trong tầm mắt, tóc ngắn đen nhánh, lông mày thon dài đen nhánh, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, thân hình cao lớn, rắn rỏi đứng trước ánh đèn flash, lẳng lặng nhìn về phía trước, anh tuấn không tả nỗi. Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là có một người phụ nữ đứng bên cạnh anh! Còn là người phụ nữ đặc biệt đẹp mắt!

Người phụ nữ mi dài nhỏ như lá liễu, một đôi mắt trong suốt càng nhìn càng đẹp, chiếc mũi thập phần thanh tú, đôi môi đầy đặn, giống như là thoa một lớp mật ong nhàn nhạt, dưới ánh đèn nhẹ nhàng phát ra ánh sáng, làm cho người ta nhịn không được muốn âu yếm, dung nhan của cô, lộ ra thanh nhã nhưng lại lãnh diễm xinh đẹp, rõ ràng là vẻ đẹp tương phản, ở trên mặt của cô lại dung hợp hoàn mỹ như thế, thoạt nhìn, phá lệ làm người ta thư thái.

Tần Ngu theo bản năng sờ mặt của mình, mặc dù từ nhỏ đến lớn ai cũng khen cô là mỹ nữ, nhưng giờ phút này, trong lòng cô vô cùng không nắm chắc, bởi vì cô đoán kiểu đàn ông cao ngạo lạnh lùng như Tống Mạc, sẽ ưa thích mỹ nữ cao quý lãnh diễm hơn chút, dù sao, hai người bọn họ đứng chung một chỗ, mới thuộc cùng một thế giới.

Tiếp tục nhìn xuống, cô nhìn thấy thân thể người phụ nữ khẽ nghiêng về người Tống Mạc, mà tay của cô, nhẹ nhàng đặt trên bả vai Tống Mạc.

Bàn tay đó, là của người phụ nữ khác nha, Tần Ngu ngồi trên ghế sofa có chút phát điên quẫn quại, giờ phút này, cô hận không thể "Vèo" một cái xuyên vào trong ti vi kéo bàn tay đó xuống, đó là chồng cô nha, cô ta dựa vào cái gì dám thân mật như vậy, dựa vào cái gì chạm vào bờ vai của anh!

Đúng lúc Vú Trương đi từ trên lầu xuống, chứng kiến Tần Ngu đang quằn quại trên sô pha, đầu tóc rối bời như chuồng gà, sững sờ mấy giây, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc lên tiếng, "Thiếu phu nhân, người không có chuyện gì chứ."

Tần Ngu thấy vú Trương xuất hiện ở trước mắt, lập tức "Vụt" một tiếng đứng lên, ngồi ngay ngắn trên sô pha, thập phần xấu hổ cười cười với vú Trương, "Con không sao, vú Trương dì đi nhanh lên."

Vẻ mặt Vú Trương co quắp run rẩy, quái dị liếc nhìn cô một cái, chậm rãi rời đi.

Tần Ngu đưa tay vuốt ngực một cái, nhanh chóng dời mắt đến màn hình TV, người phụ nữ kia đang mang một sợi dây chuyền, toàn thân dây chuyền ngân bạch, treo một viên kim cương màu lam, trong suốt như nước biển, rủ xuống giữa khe rãnh thâm sâu của người phụ nữ kia.

Đường cong phập phồng duyên dáng kia, ngay cả cô là phụ nữ cũng nhịn không được mặt đỏ, huống chi, là đàn ông, còn đứng gần cô ta nữa, chỉ cần rủ con mắt xuống là có thể nhìn thấy tất cả.

Tần Ngu rủ con mắt xuống nhìn chính mình, kêu rên một tiếng, nghiêng người ngã trên ghế sofa.

Người phụ nữ này đẹp như vậy, vóc người lại quyến rũ người như thế, khí chất xuất chúng như thế, Tống Mạc anh...

Tần Ngu mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng ngơ ngác nằm trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm màn hình TV, trong đầu đều là hình ảnh Tống Mạc đứng cùng mỹ nữ đó, cảnh tượng tuyệt đẹp làm sao.

Phải làm sao đây? Trơ mắt nhìn người đàn ông cô thích bị người phụ nữ khác cướp đi sao? Mặc dù trước kia cô từng thề son sắt, sẽ không có suy nghĩ không an phận với anh, nhưng bây giờ đã có, chẳng lẽ cô sẽ bỏ mặc chồng mình lăng nhăng cùng người khác sao, tùy ý cho bọn họ ân ân ái ái ở trước mắt cô sao?

Không không không, cô không làm được, chỉ mới nhìn thấy anh thân mật cùng người phụ nữ khác như vậy là cô đã không chịu nổi, sao có thể chịu được việc anh nhu tình mật ý với người phụ nữ khác?

Cô cảm thấy, mình là vợ của anh, lúc này cô phải có nghĩa vụ đứng ra nhắc nhở anh không được quá phận.

Suy nghĩ rất lâu, ngồi dậy từ trên ghế salon, thập phần khoan khoái cầm lấy điện thoại di động.

Bấm số điện thoại của Tống Mạc, đưa tay muốn nhấn xuống, Tần Ngu lại chần chờ.

Cô làm như vậy, anh có cho rằng là cô muốn gọi điện thoại cho anh, mới tìm lý do vặn vẹo như vậy? Mặc dù trên thực tế, cô rất hào hứng, cuối cùng đã có lý do danh chính ngôn thuận gọi điện thoại cho anh.

Vậy rốt cuộc là gọi hay không gọi đây?

Thực tế chứng minh, thân thể người phụ nữ luôn thành thực hơn ý nghĩ của họ, nỗi lo lắng của cô, trong nháy mắt biến mất, ngón tay không tự chủ được nhấn vào trên màn hình.

Đợi cô phục hồi tinh thần lại, điện thoại đã điện đi.

Oh, xem ra là lão thiên cũng cảm thấy cô cần phải gọi điện thoại cho Tống Mạc, Tần Ngu cong cong khóe môi. Căng thẳng ôm đầu gối ngồi trên sô pha, gắt gao nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, không ngừng cắn môi dưới, chờ đợi.

Nghĩ đến lập tức sẽ nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh, Tần Ngu cảm giác lòng mình như không bị khống chế nhảy dựng lên, quả thực sắp nhảy ra cổ họng, cảm giác này thật sự là không nói ra được, khiến tâm ngứa đến khó nhịn. Xem ra, gọi điện thoại cũng cần phải cẩn thận, nói không chừng ngày nào đó bị bệnh tim mất.

———

Tề thị, người đàn ông vừa mới ra khỏi thang máy, bên trong quần tây, điện thoại di động liền vang lên.

Không dừng bước, thậm chí cũng chưa từng nhìn màn hình một cái, người đàn ông liền trực tiếp lấy điện thoại di động ra, mặt không chút thay đổi bấm nghe.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 125: Cho Nên Bây Giờ Cô Đang Ghen Tị Sao?

"Tống tổng, xe đã tới rồi." Đầu bên kia điện thoại vẫn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người đàn ông, bỗng vang lên một giọng nữ rất cẩn trọng.

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, anh đang ngồi xe? Đi nơi nào? Gặp người phụ nữ kia sao?

Trong đầu lập tức liên tiếp xuất hiện những suy đoán, hơn nữa những suy đoán này ở trong đầu cô lập tức trở thành vô số hình ảnh sống động, vì vậy cô ngẩn người, quên mất chính mình đang nói chuyện điện thoại với Tống Mạc.

Tống Mạc cúi người ngồi vào trong xe, điện thoại ở bên tai, mãi không nghe thấy nói gì, chỉ có tiếng hít thở truyền tới, hơi có chút không kiên nhẫn, nhíu mày, "A lô?"

Giọng nói trầm thấp dễ nghe giống như đàn violoncello vậy, giọng nói như tiếng nước chảy róc rách lướt qua bên tai của Tần Ngu, trước sau như một rất quen thuộc, dường như là theo bản năng, Tần Ngu giật mình một cái, mới hoàn hồn lại, bàn tay để trên đầu gối nắm chặt lại thành quyền, nói to lên một tiếng, "Là tôi!" Khí thế rất hùng hồn.

Tống Mạc bị bất ngờ, hơi nhíu mày lại, gương mặt tuấn tú mới vừa nãy còn lạnh lùng và khó chịu, giờ đã trở nên dịu dàng hơn một chút, "Ừ, tôi biết rồi, không cần phải nói lớn lên như vậy."

"... Anh biết tôi là ai?" Bên trong giọng nói của Tần Ngu mang theo chút vui vẻ, cô không ngờ là anh lại nghe và nhận ra giọng nói của cô.

"Tôi không ngốc."

". . . . . Ồ." Tần Ngu đưa tay gãi gãi chân mày, ngây ngô cười khan hai tiếng.

Cô cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng, trước khi gọi điện cô đã chuẩn bị trước những lời muốn nói, nhưng giờ không biết phải mở miệng như thế nào, cô cụp mắt xuống, vò vò vạt áo của mình, "Cái kia, cái kia…"

Một tay của Tống Mạc cầm điện thoại di động, một tay để trên đùi gõ từng nhịp, từng nhịp, bộ dạng thản nhiên và bình thản: "Cái gì?"

Tần Ngu mím môi, cô phải làm sao để mở miệng một cách khéo léo, nói với anh về chuyện anh và nữ minh tinh nổi tiếng ân ái, thật sự đã khiến cô bị tổn thương rất nghiêm trọng đây?

Vẻ mặt Tống Mạc thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng im mấy giây, cũng không đợi cô mở miệng, khẽ nhướn mày, trong đôi mắt dài đen nhánh hiện lên chút vui vẻ, "Như thế nào, nhớ tôi nên ngại ngùng sao?" Nhẹ nhàng kéo dài âm cuối, lộ ra vẻ trêu ghẹo.

Mấy ngày không gặp, không nhịn được, lại muốn trêu chọc cô.

"Hả? Mới không phải!" Tần Ngu hơi ngẩn ra, khuôn mặt ngay lập tức ửng hồng lên, người người đàn ông này, tại sao lại hư hỏng như vậy chứ, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, nên ngay cả trong giọng nói, cũng không tự chủ mà mang theo chút hờn dỗi.

"Vậy thì cái gì?"

"Khụ khụ, tôi muốn nói với anh là con trai nhớ anh." Tần Ngu hắng giọng một cái, lập tức đẩy Tống Lãng ra làm cái cớ.

"Vú Trương cũng nhớ anh."

"..." Người đàn ông lẳng lặng lắng nghe, không nói một lời.

"Tối ngày hôm qua, trước khi đi ngủ Tống Lãng còn ầm ĩ muốn anh đọc chuyện cổ tích con sói xám và nàng công chúa Bạch Tuyết, vú Trương cũng hỏi tôi khi nào thì anh trở lại."

"Không có chuyện cổ tích con sói xám và nàng công chúa Bạch Tuyết." Cuối cùng thì vẻ mặt của Tống Mạc cũng có một tí xúc động.

"..." Tần Ngu xem như đã hiểu, lời nói của người đàn ông này có ngụ ý chính là -- đừng viện cớ, có lời thì cứ nói thẳng.

Tần Ngu nhìn chằm chằm sàn nhà mấy giây, rồi lại trầm mặc mấy giây, sau đó hạ quyết tâm, nhắm mắt lại nói: "Tôi nhìn thấy tin tức anh và nữ minh tinh kia."

"Vòng tới vòng lui, kỳ thật đây mới là lời nói thật sự cô muốn nói sao."

"Tôi chỉ vừa mới nghĩ tới chuyện này mà thôi, anh có thể chọn cách giải thích, hoặc lựa chọn im lặng không cần nói lời nào hết."

"Cho nên bây giờ cô đang ghen sao?" Trầm mặc mấy giây, bỗng nhiên người đàn ông nói bằng giọng trầm thấp.

"Yên tâm, tôi sẽ không có suy nghĩ không an phận đối với anh, cũng sẽ không ăn dấm chua, tôi chỉ muốn nói với anh một câu, đừng đi quá xa, tôi không muốn để cho Tống Lãng nhìn thấy anh ở trên ti vi chàng chàng thiếp thiếp, liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác." Tần Ngu đè nén giọng nói, cố làm ra vẻ không quan tâm, nhưng trên thực tế, trong lòng của cô đã muốn cầm lấy bả vai của Tống Mạc, lắc mạnh mấy cái, điên cuồng hét lên: Đúng là tôi đang ghen đó, tôi đang ghen thì có làm sao! Chẳng lẽ người làm vợ như tôi nhìn thấy anh và người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình với nhau thì không nên tức giận, không nên lên cơn ghen sao! Là một người đàn ông đã có vợ, chẳng lẽ anh không biết mình nên giữ mình trong sạch, từ chối tất cả những người phụ nữ, ngoại trừ tôi sao! Tổng giám đốc bá đạo không nên quá kiêu ngạo mà phải trung trinh một lòng, chỉ yêu mỗi người vợ xinh đẹp của mình thôi, hơn nữa phải yêu tới mức không thể kiềm chế được!

Tống Mạc ngồi ở trong xe lẳng lặng nhìn ra phía trước, ánh mặt trời chói mắt ở ngoài xe chiếu vào thân xe, rơi vãi lên gương mặt của người đàn ông, giống như có một tia sáng dập dờn như làn nước, có mấy điểm lốm đốm chiếu vào đáy mắt của người đàn ông, nhìn vô cùng đẹp mắt, trầm mặc một chút, anh cúi đầu xuống, mở miệng nói: "Tôi và cô ấy không có quan hệ gì."

Hứa Văn thoáng nhìn người đàn ông qua kính chiếu hậu, quả nhiên, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ngay cả người đàn ông như Tống tổng cũng vậy, cũng không ngoại lệ, nhưng mà, chuyện này có chỗ khác biệt so với dự đoán của cô, cô cho rằng, Tống tổng là người đàn ông tự phụ, thanh cao như thế này, sẽ không bị Tần Ngu hạ gục nhanh như vậy chứ.

Nói thẳng như vậy, Tần Ngu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vậy mà anh lại đi giải thích với cô?

Trong tim, có một dòng nước ấm lặng lẽ lan tràn ra.

Được rồi, nhìn thấy anh thẳng thắn và thành khẩn như vậy, thì miễn cưỡng có thể tha thứ cho anh.

Nhịn không được cong cong khóe môi, "Ừ, tôi sẽ đem những lời nói này chuyển lời tới Tống Lãng."

"... ."

Ngắn ngủi trầm mặc, hai bên đều ăn ý không nói nữa, ở hai đầu điện thoại chỉ còn tiếng hít thở của mỗi người.

Không tắt điện thoại đi, hai bên cứ lắng nghe tiếng hít thở đều đều của nhau, cảm giác bình yên như vậy, hiếm khi có được.

Trong phòng khách yên tĩnh, Tần Ngu cảm thấy trong lồng ngực của mình, tiếng tim đập rất mạnh, rung chuyển giống như tiếng sấm, từng nhịp từng nhịp vang lên bên màng nhĩ của cô, rõ ràng như vậy.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy giọng nói của Hứa Văn nhắc nhở người đàn ông ở bên kia, "Tống tổng, đã đến nơi."

"Chờ tôi trở về."

Người đàn ông chỉ để lại một câu nói này, rồi cúp điện thoại.

Tần Ngu để chiếc điện thoại hơi nóng lên lồng ngực cũng đang nóng của mình, không thể nào kiềm chế được sự vui vẻ hô lên một tiếng, bụm mặt cúi đầu ngã khuỵ lên ghế sô pha.

Tất cả những hậm hực của ba ngày qua, giờ phút này đã được quét sạch, bây giờ cô cảm thấy cuộc sống vô cùng tươi đẹp, giống như nháy mắt được bước đi trên mây.

Không có gì tốt đẹp hơn so với giây phút này!

———

Ở một khách sạn khác cách khách sạn Trà Hương quốc tế không xa.

Lâm Lam mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng tựa người vào đầu giường, trên đầu ngón tay của người phụ nữ, một điếu thuốc lá đang lẳng lặng cháy.

Chiếc điện thoại di động ở đầu giường đột nhiên rung lên, người phụ nữ hít một hơi thuốc, vẻ mặt thản nhiên liếc mắt nhìn, cầm lấy, tiếp điện thoại, động tác rất thờ ơ, giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ phong tình vạn chủng.

"Cô đi quá lâu." Một giọng nói trầm thấp nồng đậm như rượu nếp cẩm lâu năm vô cùng ý nhị vang lên.

Ngón tay của Lâm Lam vừa mới giơ lên bên môi, dừng lại, trong đôi mắt như ẩn chứa một tầng sương mù, yên lặng mấy giây, "Người anh muốn quả thật rất khó đối phó."

"Cô biết là điều tôi muốn nghe không phải là chuyện này." Người đàn ông không nhanh không chậm nhả ra một câu nói, giọng nói bình thản không có gì lạ, khẽ lọt vào tai của người khác, lại khiến cho người ta vô cùng khiếp sợ.

Lâm Lam đưa điếu thuốc lá trên tay ngậm vào trong miệng, hít mạnh một hơi, đáy mắt của người phụ nữ, lộ ra một tia cảm xúc lạnh như băng, "Tôi biết rõ, cho tôi thêm một ít thời gian."

"Không được để cho tôi đợi quá lâu."

———

Mười giờ sáng, sơn trang Hồng Diệp của thành phố Tề.

Nắng ngày xuân rất ấm áp, trong gió thỉnh thoảng có chút gió lạnh rất khoan khoái. Xa xa có những ngọn núi xanh xanh thấp thoáng, nhìn lại gần thì có con sông chảy quanh, để lộ ra phong cảnh tuyệt đẹp ở đây. Biệt thự của Thị trưởng thành phố Tề đứng sừng sững ở nơi này, xung quanh có non xanh nước biếc bao quanh, không thể không nói, chất lượng cuộc sống mà Thị trưởng thành phố Tề - Cận Tuấn theo đuổi quả thật là rất cao.

Trong phòng khách bố trí rất trang trọng và nhã nhặn, tháng trước, Cận Tuấn vừa mới ngồi lên vị trí thị trưởng, hôm nay lại đúng là sinh nhật của anh ta, khí thế này, tất nhiên là có quy mô lớn.

Lúc Tống Mạc đi vào, hiển nhiên là Lâm Trạch Thiên đã tới, ngồi ở hàng ghế thứ nhất.

Nhìn thấy Tống Mạc, mấy người ở phía trước đứng dậy, tiếp đón.

Nói chuyện mấy câu, rồi lại ngồi xuống.

Bữa tiệc sẽ có không ít người đến, phía sau bọn họ cũng có vài chục cái ghế dựa trên đó đã có người ngồi kín – những phóng viên trong thành phố thậm chí là phóng viên tỉnh ngoài, và cả những người phụ trách công ty xí nghiệp vừa và nhỏ. Đương nhiên còn có cả một đoàn người mặc vest màu đen, đứng thẳng người ở sau lưng bọn họ, vẻ mặt lạnh lẽo không chút cảm xúc, bọn họ đều là những vệ sĩ đi theo bảo vệ những ông chủ của mình.

Một lát sau, sau lưng truyền đến những tiếng ồn ào rất lớn. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, được bao vây chặt chẽ bởi một đám người, nhưng ở giữa loé sáng lên, một người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười, chậm rãi đi tới, anh ta mặc bộ jacket, khuôn mặt đứng đắn, nho nhã, một đôi mắt đen láy, đúng là Cận Thị trưởng, hiện nay đang có danh liếng lừng lẫy.

Tất cả mọi người đều đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng khách có tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Cận Tuân nói mấy câu ngắn gọn, rồi đi xuống đài, ngồi xuống ở hàng ghế thứ nhất, ngồi ở vị trí ở giữa Tống Mạc và Lâm Trạch Thiên.

Tiếng nhạc vang lên, bầu không khí như được hâm nóng, một buổi tiệc sinh nhật hoành tráng như vậy, trở thành bữa tiệc cuồng hoan, mọi người tùy ý bàn luận chuyện trên trời dưới biển, chụm đầu ghé tai, đây là thời cơ tốt nhất để thương giới và chính giới nhanh chóng lôi kéo mối quan hệ trở nên gần gũi hơn nên không ai có thể bỏ qua.

Lâm Trạch Thiên mỉm cười, bưng một ly rượu khẽ nhấp một ngụm, nói với Cận Tuấn ở bên cạnh, "Buổi tiệc sinh nhật này của Thị trưởng Cận, đã tổ chức rất tốt."

Thị trưởng Cận vui vẻ cười ra tiếng, "Cận mỗ tôi đây là mượn hào quang của mọi người, mong rằng hai vị sẽ được vui chơi một cách vui vẻ."

Lúc nói lời này, Tống Mạc ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc đối diện với ánh mặt của Cận Tuân, hai bên nhanh chóng trao đổi ánh mắt, rồi lập tức không biến sắc, đồng thời dời ánh mắt đi chỗ khác.

Chỗ tối có ánh sáng chợt lóe qua, khoé mắt của Tống Mạc thoáng nhìn qua, cách vài bước có mấy người đàn ông mặc bộ quần áo vest đang đứng, mỗi người đều có bộ dạng cường tráng, khí thế chính trực, có ít nhất khoảng ba mươi người, đó là những cảnh sát vũ trang đi theo bảo vệ an toàn cho Thị trưởng Cận. Anh không chút nghi ngờ, cảnh sát cũng đã bố trí cảnh giới an toàn ở xung quanh. Thời gian qua Lâm Trạch Thiên rất khôn khéo, tuyệt đối sẽ không làm gì trong trường hợp này, Trừ phi…

Trừ phi Lâm Trạch Thiên muốn quyết một trận sống mái, cá chết lưới rách!

Trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, khiến cho lòng bàn tay của Tống Mạc đổ ra một lớp mồ hôi lạnh, mặc dù anh đã chuẩn bị hết rồi, nhưng lại không thể bảo đảm không xảy ra chuyện gì được, chuẩn bị cực khổ một thời gian nhưng vẫn không nắm chắc trận chiến này.

Anh ngẩng đầu nhìn tới cảnh mọi người đang náo nhiệt ca múa kia, đúng là, đám người huyên náo kia, cái gì cũng không nhìn ra được.

Đột nhiên điện thoại di động đổ chuông, Tống Mạc lấy ra, cụp mắt xuống nhìn, ánh mắt khẽ chấn động, trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh như nước, không thể nhận ra được sự kinh ngạc đã thoáng hiện lên…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 123

Là tin nhắn của Tiểu Dịch: Lâm Trạch Thiên có mai phục, nhân số không ít hơn một trăm người.

Tống Mạc lạnh nhạt thu hồi điện thoại. Lâm Trạch Thiên ở một bên thu hết động tác của anh vào mắt, cười nói, "Tống tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Tống Mạt lạnh nhạt nói, "Không có gì."

Cận Tuân theo chân bọn họ bắt chuyện một lát, liền đi qua cái bàn khác chào hỏi.

Thấy tình cảnh này, Lâm Trạch Thiên cũng không cần ẩn nhẫn gì nữa, không để lại dấu vết cười cười, "Tống tiên sinh, chúng ta nói chuyện một chút."

Tống Mạc thâm sâu nhìn chằm chằm Lâm Trạch Thiên mấy giây, "Lâm tiên sinh là muốn giao dịch với tôi." Giọng nói chắc như đính đóng cột.

"Tống tiên sinh quả nhiên là người thông minh, đã như vậy, chúng ta nói thẳng vậy." Lâm Trạch Thiên cười nói, "Tôi muốn hợp tác với Tống tiên sinh."

Tống Mạc không nói gì, anh sớm đã đoán được nguyên nhân Lâm Trạch Thiên xuất hiện ở nơi này. Vô luận là xét về tài lực, thế lực, hắn đã là người đỡ đầu đại lục, mà hình như hắn còn muốn làm lớn hơn, muốn đưa ma túy cùng súng ống đạn dược tới khu vực Tây Bắc.

"Tống tiên sinh là đầu rồng khu vực Tây Bắc, ai cũng biết tất cả mọi người ở nơi này đều theo mệnh lệnh của Tống thị, nếu như chúng ta hợp tác, tôi tin tưởng tuyệt đối, về phía Tống tiên sinh, hay là Lâm Trạch Thiên tôi, sẽ mang đến lợi nhuận cực kỳ lớn."

Khuôn mặt Tống Mạc lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mắt, người này cực kỳ dã tâm giống như sói đói, hắn muốn thông qua tay của anh đả thông khu vực Tây Bắc, đến lúc đó nơi này sẽ triệt để trở thành trùm buôn thuốc phiện , đồng thời là nơi hắc bang hội tụ. Ý nghĩ này quá mức điên cuồng, về công về tư, anh tuyệt không đồng ý!

Mấy đời Tống gia đều làm thương nhân, tuyệt đối không thể chạm vào ma túy cùng súng ống đạn dược, bởi vì hai thứ đồ này, vô luận khi dính vào như thế nào, cũng không có kết cục tốt, Tống thị là tâm huyết của anh, anh không cho phép Tống thị bị hủy hoại trong tay của anh, cho nên, đêm nay coi như là liều chết đánh cược một lần, anh cũng tuyệt không lùi bước.

Không biến sắc uống một ngụm rượu, ngước mắt, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lâm Trạch Thiên, "Xin lỗi, Lâm tiên sinh, tôi sẽ không hợp tác với ngài."

Lâm Trạch Thiên kinh ngạc ngước mắt liếc nhìn Tống Mạc, đại khái là không ngờ Tống Mạc sẽ cự tuyệt dứt khoát như thế, trầm mặc mấy giây, chọt nở nụ cười, "Tống tiên sinh, hồ đồ vào lúc này không phải là chuyện tốt."

Tống Mạc chống lại mắt của hắn, đơn giản nhìn thấy đáy mắt của hắn xẹt qua hung ác nham hiểm, mấp máy môi, nâng chân trái lên đặt trên đầu gối đùi phải, đổi tư thế, trấn định tự nhiên nói, "Lâm tiên sinh đang uy hiếp tôi sao?"

"Không phải là uy hiếp, là dụ dỗ." Người đàn ông dừng một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười, "Đương nhiên, nếu như Tống tiên sinh không hợp tác, tôi cũng chỉ có thể cưỡng bức." Giọng nói không nhanh không chậm rơi xuống, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trên khuôn mặt ôn hòa, lại lộ ra lạnh lẽo làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Đã nói đến mức này, bầu không khí đột nhiên đè nén lại, cơ hồ là giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng, trong không khí, mùi thuốc súng dần dần dày hơn, vờn quanh hai người.

Tống Mạc đưa mắt nhìn Lâm Trạch Thiên mấy giây, sửa sang lại cổ áo, "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Tống mỗ đi trước một bước, Lâm tiên sinh cứ tự nhiên."

Cơ hồ là cùng lúc anh đứng dậy, đột nhiên sau lưng căng thẳng -- cái gì đó nguội lạnh chống đỡ phía sau, ngay sau đó Tống Mạc liền nghe thấy giọng nói âm trầm chậm rãi của Lâm Trạch Thiên vang lên bên tai, "Muốn đi, sợ là không dễ dàng như vậy."

Mọi người xung quanh đã phát hiện ra khác thường, vài người nhát gan hét ầm lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn lại, toàn bộ hiện trường, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, chỉ có âm thanh đàn violoncello du dương trầm thấp vang vọng trong đại sảnh, ngay cả các phóng viên đều buông máy ảnh ra, không rõ chuyện gì, cũng không dám chụp loạn.

Người đi tới đầu tiên, là Cận Tuân, thấy súng chống đỡ ở bên hông Tống Mạc, thần sắc của hắn có một khắc sợ sệt, rất nhanh, liền bình thường trở lại, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Lâm Trạch Thiên, "Lâm tiên sinh đang làm gì đây?"

Lâm Trạch Thiên không lên tiếng, cách một khoảng cách xa xa liếc mắt nhìn, nhân viên tạp vụ bưng khay nước đứng ở bên cạnh Cận Tuân lập tức bước lên một bước, tiện tay quăng khay cầm trong tay ra, từ trong lồng ngực móc ra một khẩu súng, nhanh chóng đặt trên đầu Cận Tuân.

Gần như là trong nháy mắt, hai gã hộ vệ áo đen luôn theo sát thị trưởng lập tức xông lên, muốn giết chết nhân viên tạp vụ cứu Cận Tuân, bất quá đã có người trước bọn họ một bước, còn chưa chờ bọn họ đến gần, vài nhân viên tạp vụ liền xông lên đánh ngã bọn họ vệ, cùng lúc đó đoạt lấy súng của hai người.

Cận Tuân bị người của Lâm Trạch Thiên bắt lấy, tình huống như vậy làm kinh động cảnh sát vũ trang luôn chờ bên ngoài, rất nhanh bọn họ đã xông tới đại sảnh, đáng tiếc tới không kịp, bốn phương tám hướng của đại sảnh đột nhiên xuất hiện không ít hắc y nhân, ngăn họ ngoài cửa.

"Tất cả không được nhúc nhích." Lâm Trạch Thiên nhìn xung quanh, thản nhiên nói.

Phần lớn người trong đại sảnh vẫn là người chưa từng trải việc đời, bị một màn như vậy làm cho sợ hãi, giống như là con ruồi không đầu đấu đá lung tung trong đại sảnh.

Bên trong đại sảnh loạn thành một đoàn.

Lâm Trạch Thiên không vui cau mày lại, liếc nhìn hộ vệ áo đen bên người.

Người đàn ông kia khẽ vuốt cằm, đi đến trên đài cao, cầm lấy microphone, lệ khí khắp người lườm đám người hỗn loạn, từ trong lồng ngực móc súng ra, mạnh mẽ bắn vài phát lên trần nhà, "Tất cả không được nhúc nhích, ai cử động giết chết không tha!"

Một tiếng quát chói tai, kèm theo tiếng nhạc to lớn, giống như trúng đạn, rơi vào trong lòng của đám đông, ở đây có hơn một trăm người, trong nháy mắt yên tĩnh vô cùng, chỉ có vài người to gan, kêu gào chạy tới hướng cửa ra vào của đại sảnh.

Người đàn ông đứng ở trên đài cao ngay cả lông mày cũng không có nhăn một tý, giơ súng lên, nhắm mục tiêu, trong khoảnh khắc, tiếng súng vang dội, trong đó một người phụ nữ ngay cả hừ cũng không có hừ, ngửa mặt ngã xuống, máu tươi nhanh chóng lan ra từ đầu người phụ nữ đó, trên sàn nhà màu trắng, làm người ta kinh hãi.

Mọi người gặp tình cảnh này, một mảnh xôn xao, sau cùng mới biết được, những người này đáng sợ cỡ nào, đều an phận không hề động nữa, cũng không lên tiếng nữa, co rúm người lại, âm thầm run rẩy.

Nhìn thấy có người chết, Cận Tuân tức giận nói, "Lâm Trạch Thiên! Anh điên rồi sao!"

Lâm Trạch Thiên nhàn nhạt liếc hắn một cái, thế nhưng nở nụ cười, "Cận thị trưởng, không chỉ có một mình tôi điên, ngài cũng muốn lấy thân mạo hiểm sao?"

Cận Tuân hơi ngẩn ra.

Như hắn đã nói, đây đúng là một ván cờ. Lâm Trạch Thiên ỷ vào thế lực sau lưng ngang dọc đại lục nhiều năm qua, cho dù cảnh sát đã sớm nắm giữ không ít tội trạng của hắn, bắt đầu triển khai hành động, nhưng vẫn không thuận lợi, lần này đúng lúc xuất hiện Tống Mạc, cảnh sát đã sớm nhận được tin tức nội tuyến, Lâm Trạch Thiên sẽ nhân cơ hội này tìm đến Tống Mạc, cảnh sát liền bố trí tốt thiên la địa võng ở chỗ này, chờ Lâm Trạch Thiên tự chui đầu vào lưới. Nhưng dù sao người bọn họ phải đối mặt là Lâm Trạch Thiên nguy hiểm như vậy, có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn bất cứ lúc nào, cho nên bất kể là hắn, hay là Tống Mạc, lần này đều là lấy thân mạo hiểm.

Nhưng vào lúc này, chỗ cửa đột nhiên vang lên tiếng súng kịch liệt, Tống Mạc chuyển con mắt, đáy mắt thâm thúy lộ ra vài vết lốm đốm, xem ra phía tỉnh bộ đã điều bộ đội đặc công đến đây.

Có đội ngũ này trợ giúp, cảnh sát vũ trang bị thủ hạ của Lâm Trạch Thiên chặn ở ngoài cửa nãy giờ trong khoảng thời gian ngắn như mãnh hổ thêm cánh, lập tức phá cửa xông vào, giết thủ hạ của Lâm Trạch Thiên không chừa ai.

Thấy thế, người mà Lâm Trạch Thiên mai phục ở trong đại sảnh từ bốn phương tám hướng nhanh chóng chui ra, gia nhập trận hỗn chiến này, hơn nữa thế lực của Tống gia, người của ba phe đánh nhau thành một đoàn, tình cảnh hỗn loạn.

Tân khách tới tham gia yến hội rối rít lui về phía sau, trốn ở góc tường, trốn ở dưới mặt bàn, sắc mặt vì bị hù dọa mà xám ngoét.

Trong tình huống này, Tống Mạc cùng Cận Tuân bị người khác cầm súng chỉa vào đầu ngược lại rất bình tĩnh, bị Lâm Trạch Thiên cùng thủ hạ của hắn chèn ép, cùng nhau thối lui ra bên ngoài.

Nhưng vào lúc này, trong góc đại sảnh, đột nhiên vang lên tiếng động, mà cảnh sát vũ trang cùng bộ đội đặc công không biết khi nào đã chém giết đến góc kia, mà thủ hạ của Lâm Trạch Thiên, vẫn còn liên tục thối lui đến góc hẻo lánh kia. Trong lòng Tống Mạc chấn động, không đúng, có bẫy!

Anh bất chấp, nhanh chóng quát to với đám cảnh sát kia, "Nhanh chóng lui ra!"

Đáng tiếc đã không kịp, vừa dứt lời, chỉ nghe "Bùm!" Một tiếng vang thật lớn, dưới nền gạch xông lên một hỏa cầu lớn, trong phút chốc huyết nhục bay tán loạn, tạo thành một mảnh bừa bộn!

Là thuốc nổ! Chuẩn xác nổ tung khi cảnh sát và đặc công đi ngang qua! Vài chục tên cảnh sát, trong nháy mắt nổ chết hơn phân nửa. Đám người sống sót trong nháy mắt nhanh chóng bảo vệ đầu, nhưng cũng không tốt hơn chút nào, bị sóng xung kích chấn động đến mức choáng váng đầu.

Một đội ngũ có sức chiến đấu cực mạnh như vậy, liền nhanh chóng bị giải quyết hết.

"Thình thịch bùm..." Ngay sau đó lại vang lên vài tiếng nổ rất lớn, đến từ bên ngoài phòng.

Bên ngoài cũng có bom!

Cục diện càng ngày càng nghiêm trọng, gần như rơi vào tình trạng không thể cứu vãn.

Đột nhiên, bên tai, vang lên âm thanh kịch liệt của xe hơi, Tống Mạc ghé mắt, vài chiếc xe việt dã lái tới từ phía sau biệt thự, có mấy người đi xuống xe, trên vai khiêng pháo ống thô ráp, đen nhánh lạnh như băng, cảnh tượng này làm người ta kinh hãi. Còn điều chân chính làm cho sau lưng Tống Mạc toát ra mồ hôi lạnh chính là -- bọn họ đang đi đến hướng rừng cây.

Tiểu Dịch cùng đám người kia, toàn bộ đang mai phục bên trong rừng cây kia.

Mấp máy môi, một đôi mắt thâm trầm lẳng lặng nhìn chỗ kia, cả trái tim đều treo lên.

Lâm Trạch Thiên liên tục chèn ép anh đi ra ngoài tại lúc này đột nhiên nở nụ cười, "Người thông minh như các người đều thích tính kế người khác, ngay cả đội ngũ phục kích cũng sớm an bài, nếu không làm sao pháo ống của tôi có thể đánh chuẩn như vậy?"

Tống Mạc liếc hắn một cái, khẽ hé mắt, đáy mắt lộ ra một tia ngoan độc.

Lâm Trạch Thiên liếc hắn một cái, "Tống tiên sinh, thân thủ của ngươi rất tốt, bắn súng cũng tốt, bất quá người phía sau ngươi cũng không phải là để không. Chớ lộn xộn, anh nhanh nhẹn cỡ nào cũng không đấu lại một đám người."

Tống Mạc ngược lại không sợ chút nào, chậm rãi xoay người, cái trán đối diện họng súng trầm hắc, giọng nói lạnh nhạt, "Ngươi sẽ không giết tôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Anh Trúng Đạn

Lâm Trạch Thiên nghe thấy vậy chỉ nở nụ cười, không lên tiếng, cũng chỉ dí họng súng chỉ về phía trước nói, "Đi!"

Thuộc hạ ở bên cạnh hiểu ý, cũng áp giải Cận Tuần đi về hướng xe đang đậu.

Cục diện căng thẳng cho tới khi đi tới bên cạnh chiếc xe.

Chợt Tống Mạc dừng chân lại, "Vương Uyển Yên đến kìa!" Giọng nói của anh dồn dập và vang dội. Dường như theo bản năng Lâm Trạch Thiên không tự chủ mà ngẩng đầu nhìn về phía chiếc xe.

Ngay trong nháy mắt này, trong rừng cây ở xung quanh đó đột nhiên có một đám người ào ra, rất nhanh có tiếng súng vang lên, trong nháy mắt, những người đi theo Lâm Trạch Thiên và những vệ sĩ áp tải hai người đều nằm rạp xuống đất, dưới thân thể của bọn họ, máu tươi tràn ra bốn phía, người đàn ông liên tục dùng súng để áp giải Cận Tuần bị thương ở tay, anh ta kêu lên một tiếng đau đớn, súng trong tay bị rơi xuống đất kêu lên một tiếng, Cận Tuần nhân cơ hội này chạy thoát.

Cùng lúc đó, Tống Mạc cũng nhanh chóng móc ra từ bên hông một cây súng, họng súng chỉ thẳng vào mi tâm của Lâm Trạch Thiên.

Nếu như Tống Mạc nói những lời khác, lấy sự đa mưu túc trí và cẩn thận của Lâm Trạch Thiên, chắc chắn là sẽ không dễ dàng tin tưởng. Nhưng Tống Mạc lại cố tình nhắc tới Vương Uyển Yên, chính là người phụ nữ vô pháp vô thiên trong truyền thuyết của Lâm Trạch Thiên, hơn nữa bây giờ còn đang mang thai, quan tâm sẽ bị loạn, người một khi có sức uy hiếp, sẽ dễ dàng bị người ta bắt được nhược điểm.

Cận Tuần đoạt lấy súng từ trong tay của người đàn ông kia, từng bước từng bước đi về phía của Lâm Trạch Thiên.

Lúc này tình cảnh có chút kỳ quặc.

Lâm Trạch Thiên bị Cận Tuần dùng súng chĩa thẳng vào, Lâm Trạch Thiên và Tống Mạc thì chĩa thẳng súng vào nhau, thoạt nhìn thì giống như mấy người Tống Mạc đang chiếm thế thượng phong, nhưng trên thực tế, chỉ cần súng của Lâm Trạch Thiên không bỏ xuống khỏi người của Tống Mạc, thì cục diện vẫn bế tắc như vậy.

Tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì Lâm Trạch Thiên vừa là người đỡ đầu của đại lục, cái danh hiệu này tuyệt đối sẽ không phải hư danh nói cho có, súng của anh ta vẫn chĩa thẳng về phía Tống Mạc, chỉ cần những người khác có động tĩnh gì, nhất định anh ta sẽ lập tức nổ súng, bắn chết Tống Mạc, đến lúc đó hai bên đều có thiệt hại.

Khiến người ta kỳ quái hơn là, rõ ràng bị nhiều người chĩa súng vào người, nhưng Lâm Trạch Thiên lại không có chút khẩn trương nào, mà tỏ ra rất bình tĩnh và thản nhiên, thậm chí anh ta còn cười cười nhìn về phía mấy người Tống Mạc, "Tống Mạc, anh nghĩ là Lâm Trạch Thiên tôi chỉ có chút khả năng này thôi sao."

Tống Mạc không nói, ngón tay nắm trên thân súng càng nắm lại thật chặt.

Lâm Trạch Thiên sâu xa liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó huýt sáo một tiếng.

Sắp chết đến nơi mà anh ta còn có tâm tư huýt sáo?

Tất cả mọi người đều ngẩn người ra, sau đó, liền nghe thấy bên trong chiếc xe tải có truyền tới tiếng xôn xao, lúc này người nằm vùng của Tống Mạc còn chưa kịp phản ứng, nhưng mà vừa mới quay đầu lại, cả người liền từ từ ngã xuống, ánh mắt của bọn họ, vẫn còn đang trợn tròn lên, giống như là đối với chuyện vừa mới phát sinh vẫn không thể tin được.

Vậy là cục diện lại một lần nữa bị lật ngược lại, trên đầu của Tống Mạc và Cận Tuần, trong khoảng thời gian ngắn, có vô số họng súng đen như mực chĩa thẳng vào bọn họ.

Lâm Trạch Thiên cười nhạt quét mắt nhìn một lượt, "Đem hai người này mang đi cho tôi."

Lời của anh ta còn chưa nói hết, thì đột nhiên ở bên cạnh nghe thấy có một tiếng nổ thật lớn vang lên, tiếp theo đó có một luồng khí khổng lồ, có bom! Trong lòng mọi người cả kinh, xoay người ngã bổ nhào xuống đất, những người vây ở xung quanh thân xe không trốn, bị oanh tạc khiến cho máu thịt văng tung tóe.

Khói bụi tan hết, mọi người chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, chiếc xe tải quân dụng kia trong nháy mắt đã tan xác không còn gì chừa lại, trong tầm mắt, chỉ còn lại những thi thể chồng chất đầy đất, mùi máu tươi nồng đậm, nơi nơi đều có quang cảnh vô cùng thê lương.

Còn chưa đợi bọn họ hoàn hồn lại từ trong tai nạn này, đã có tiếng súng không biết từ hướng nào vang lên, viên đạn giống như có mắt bắn đến, cực chuẩn, dường như là bách phát bách trúng.

Bất chấp ân oán tình thù giữa hai bên, một đám người rối rít chạy chối chết, dốc toàn lực của bản thân để chạy trốn.

Nhưng mà, bọn họ bỏ chạy không khỏi có chút buồn cười, cho dù họ có chạy tới nơi nào rất xa đi nữa, chạy đến chỗ nào, thì viên đạn cũng sẽ rất chuẩn xác bay trúng đầu của bọn họ.

Kẻ địch ở trong tối chỗ, bọn họ ở ngoài sáng, mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, hận không thể liều mạng anh chết tôi sống, giờ phút này lại giống

như cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Thời gian không tới mấy phút, mà toàn bộ trên bãi đất trống, chỉ còn sót lại ba người Lâm Trạch Thiên, Tống Mạc và Cận Tuấn.

Tiếng súng vẫn tiếp tục không ngừng vang lên, giống như quả bom hẹn giờ được chôn ở trong lòng người vào thời khắc cuối, khiến cho người ta hoảng loạn, khiến cho người ta sợ khiếp vía, bởi vì không biết khi nào thì nó sẽ nổ tung, sau đó khiến cho người bị nổ thương tích đầy mình.

Rất nhanh, viên đạn sượt qua không khí bay tới, ba người trước sau đều trúng đạn, nhưng mà không phải vị trí nguy hiểm, mà chỉ chính xác bị bắn vào bắp chân.

Vô cùng đau nhức và máu tuôn ra xối xả, khiến cho mấy người không thể đi lại được, nằm rạp trên mặt đất nhìn khuôn mặt nhếch nhác của nhau, tìm kiếm phương hướng của viên đạn bay tới.

Ở chỗ sâu trong rừng rậm, Lâm Lam và Ngải từ dưới mặt đất đứng lên, thu hồi lại súng bắn tỉa, vác lên trên vai, chân nhẹ nhàng hướng về phía mấy người đi tới.

Mới vừa đi ra khỏi rừng cây, liền thấy cách đó không xa, mơ hồ xuất hiện rất nhiều người, bởi vì khoảng cách quá xa, nên nhìn không rõ.

Ngải nhăn nhăn chân mày vừa đen vừa dày lại, đưa tay ngăn cản trước người của Lâm Lam, "Đợi chút."

Lâm Lam liếc nhìn anh ta một cái, dừng bước chân lại.

Đám người kia dần dần đến gần, mới nhìn thấy rõ, thì ra đó là cảnh sát, mặc một bộ cảnh phục màu xanh, dừng lại ở trước mặt của đám người Tống Mạc.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Ngải rõ ràng lộ ra vẻ không vui. "Đám người này khiến cho người ta chán ghét."

Hai tay của Lâm Lam vòng ngực, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn lại mấy lần, "Xem ra hôm nay vận khí không tốt, chúng ta rút lui thôi."

"A, thật không biết người đàn ông này có vận mệnh quá tốt hay là quá may mắn nữa, mấy lần liên tiếp, anh ta đều thoát được." Ngải hơi nhíu mày.

Lâm Lam có một bộ dạng rất bình tĩnh, "Đã như vậy, thì để cho anh ta sống thêm một thời gian nữa." dfien ddn lie qiu doon

Hai người quay người trở lại, một lần nữa ẩn sâu vào trong rừng rậm.

Tống Mạc đứng lên từ dưới mặt đất, vẻ mặt hơi đè nén, một đôi mắt đen láy tĩnh mịch khó dò nhìn chằm chằm vào bóng đen chợt loé lên ở lối vào của rừng cây. Cục trưởng cục cảnh sát đi tới, "Tống tiên sinh."

Tống Mạc như có điều suy nghĩ thu hồi lại ánh mắt, cụp mắt xuống liếc nhìn máu tươi đã thấm ướt bắp chân, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng xoay người.

Trong lòng cục trưởng cục cảnh sát hoảng sợ, lập tức đuổi theo, "Tống tiên sinh, nhất định anh phải lập tức đi tới bệnh viện."

Tống Mạc không thèm để ý, đi thẳng về phía Lâm Trạch Thiên đã bị khống chế, anh ta giống như một tên bại tướng, cả người dính đầy bụi đất, nhưng mà trong đôi mắt đen láy trong suốt kia, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tống Mạc, dưới đáy mắt kia, là vẻ không cam lòng, là vẻ căm thù, là sự tàn nhẫn.

Tống Mạc không hề dấu hiệu gì đột nhiên nhếch nhếch môi cười, vẻ mặt hơi có chút tái nhợt, nhưng vẫn kiêu căng và lạnh lùng, phảng phất không tiếng động mà cười nhạo.

Lâm Trạch Thiên nhìn anh mấy giây, đột nhiên giống như bị điên lên, hai tay bị còng không biết từ chỗ nào móc ra khẩu súng, nhắm ngay vào vị trí tim Tống Mạc bắn một phát.

Tất cả mọi người đều không ngờ được sẽ một màn này, trong khoảng thời gian ngắn, trong không khí chỉ còn lại tiếng súng nổ đinh tai nhức óc, máu tươi, từ trên người của Tống Mạc đang từ từ chảy ra khiến chiếc áo sơ mi trắng bẩn tới mức không chịu nổi, từng giọt từng giọt, từ từ chảy ra, giống như những đoá hoa nở rộ, diêm dúa diễm lệ vô cùng xinh đẹp, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Những cảnh sát khống chế Lâm Trạch Thiên bỗng sững sờ mấy giây, rồi lập tức đoạt lấy súng từ trong tay của Lâm Trạch Thiên, khống chế anh ta, sau đó nhét vào bên trong xe.

Thân thể của Tống Mạc lảo đảo vài cái, đưa tay ấn vào ngực, kêu lên một tiếng đau đớn, một giây sau, trước mặt bỗng tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Dịch sững sờ nhìn một màn này, rất nhanh đã có bác sĩ tới khiêng Tống Mạc lên cáng và đẩy vào xe cứu thương, xe cứu thương vội vã đi theo đằng sau xe cảnh sát áp tải Lâm Trạch Thiên kia, anh đưa tay lên lau khuôn mặt dính đầy máu và bùn đất của mình, phun một ngụm nước bọt thật mạnh, vành mắt cũng đỏ lên, anh ta nói một câu, "Con mẹ nó, thật là điên khùng!"

Cận Tuấn ngồi trên một chiếc xe cứu thương khác đưa tới bệnh viện. Tiểu dịch và một số người còn sót lại cũng chui vào ngồi bên trong xe, cùng một đường đi tới bệnh viện.

———

Hứa Văn được cho ở lại khách sạn, Tống Mạc không cho cô đi theo, cô chỉ có thể ngồi không, chờ tin tức của bọn họ.

Điện thoại được gọi tới sau mười hai giờ, lúc đó Hứa Văn đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi ở trên giường, nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, giật mình một cái, tỉnh lại từ trong giấc mơ, dường như là không một chút do dự, cô cầm điện thoại ở trên bàn lên, "A lô?" Giọng nói trước giờ luôn bình tĩnh như nước, lúc này cũng lộ ra chút khẩn trương.

"Tống tổng đã trúng đạn." Bên kia đầu dây điện thoại chỉ nói một câu này, rồi lại rơi vào trầm mặc.

Đầu óc của Hứa Văn trống rỗng mấy giây, sau đó lập tức xoay chuyển, ném điện thoại di động sang một bên, thay đổi quần áo, mang theo túi xách bắt xe chạy thẳng tới bệnh viện.

———

Bên trong hành lang bệnh viện, yên tĩnh không có một tiếng động, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một phút đều dài dằng dặc khiến người ta vô cùng nôn nóng.

Phía trên phòng mổ, một màu đỏ chói mắt sáng lên, giống như là một bãi máu đỏ tươi, vô cùng chói mắt. dfien ddn lie qiu doon

Tiếu Dịch dẫn một đám đàn ông lại ngồi trên ghế dài bên cạnh phòng giải phẫu, những người đàn ông thường ngày đều lãnh khốc lớn lối, giờ phút này mặt mũi đều xám xịt như màu đất, cúi đầu ủ rũ, không nói một lời, dựa lưng vào vách tường, quang cảnh rất căng thẳng, và thấp thỏm, dưới đáy mắt còn hằn lên tơ máu, thoạt nhìn chật vật tới mức không chịu nổi.

Hứa Văn chạy như bay thẳng một đường vào, cả người thở hổn hển nhìn về phía Tiếu Dịch, "Tống tổng, anh ấy sao rồi?"

Vẻ mặt Tiếu Dịch ủ xìu chán nản, mặt mũi tràn đầy vẻ thất bại, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lo lắng không yên của Hứa Văn một cái, "Cũng chưa biết rõ nữa, còn đang làm phẫu thuật."

Hứa Văn hơi ngẩn ra, hốc mắt, liền lặng yên không một tiếng động mà trở nên đỏ ửng, cụp mắt xuống, căn cắn môi dưới, mang theo chiếc túi xách ngồi trên chiếc ghế dài đối diện người đàn ông.

Quá trưa, thời gian ngày tuy ngắn ngủi nhưng rất dày vò.

Không có người nói chuyện, tất cả mọi người đang lẳng lặng chờ đợi, trước khi nhận được kết quả của cuộc phẫu thuật, tất cả mọi người đều mệt mỏi không chịu nổi, nhưng không người nào chịu đi nghỉ ngơi, cho dù chỉ là khép hờ mắt thôi, chỉ cần một giây Tống Mạc vẫn chưa an toàn đi ra từ phòng phẫu thuật thì bọn họ không thể yên tâm được.

Có người thì là anh em vào sinh ra tử vô số lần với Tống Mạc, có người thì là trợ lý gắn bó nhiều năm với anh, ở trong lòng mỗi một người bọn họ, Tống Mạc, tồn tại giống như một người thân, bọn họ kính nể tôn trọng người đàn ông này từ dưới đáy lòng của mình, mặc dù giữa bọn họ không có bất kỳ mối quan hệ máu mủ nào, giờ phút này, trong lòng của bọn họ, đều vô cùng quan tâm tới an nguy của Tống Mạc, mặc dù bọn họ không phải là người thân, nhưng lại hơn hẳn người thân.

Chỉ có những người đã trải qua, mới hiểu được loại tình cảm này nó có ý nghĩa khắc sâu như thế nào, nó cũng không hề nhẹ hơn so với tình yêu.

Không biết qua bao lâu, giống như là đã qua một thế kỷ.

Ngoài cửa sổ, những tia sáng cuối cùng của ánh mặt trời cũng đã khuất dần, chỗ giao nhau ở đường chân trời, màn đêm, cũng đang dần dần buông xuống.

Người đàn ông mặc áo khoác trắng có vẻ mặt nghiêm nghị đi ra từ phòng phẫu thuật.

Một đám người nhanh chóng vây ở xung quanh, đôi mắt tràn ngập vẻ mong chờ và thấp thỏm nhìn vào bác sĩ, bộ dạng kia, nghiêm túc và thành kính khiến cho người ta cảm thấy chua xót trong lòng, "Bác sĩ, sao rồi ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Lời Chúc Ngủ Ngon Cuối Cùng

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, khẽ thở dài, ngập ngừng mở miệng, giọng nói có chút trầm trọng, "Ngực bị trúng đạn, mặc dù không chạm tới tim, nhưng lại nằm đúng chỗ nguy hiểm nhất, hiện tại viên đạn đã lấy ra, bệnh nhân còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, tạm thời vẫn lâm vào hôn mê, có thể tỉnh lại hay không, phải xem vận mệnh của hắn."

Một câu nói này, khiến tất cả mọi người sững sờ.

Tiểu Dịch trừng mắt gắt gao nhìn bác sĩ, lặng im mấy giây, đột nhiên giống như điên lên, dùng sức kéo cổ áo bác sĩ, nổi giận đùng đùng, chất vấn bác sĩ, "Ngươi nói ngài ấy sẽ chết?"

Sắc mặt bác sĩ bi thống liếc hắn một cái, "Tỷ lệ sống sót không rất ít."

Thân thể Tiểu Dịch run lên bần bật, khí lực toàn thân giống như bị rút đi, môi khô khốc giật giật, không nói nên lời, cánh tay chậm rãi trượt xuống, vô lực rũ bên người, đưa tay che mặt.

Bác sĩ rủ con mắt xuống tránh ra, mười mấy người đàn ông đứng tại chỗ, đều đỏ mắt.

Người thân cận nhất bên cạnh ngươi, một giây trước hắn còn đứng trước mặt ngươi, nói chuyện với ngươi, cùng ngươi kề vai chiến đấu, một giây sau, hắn lại hấp hối nằm trên giường bệnh, cận kề cái chết, tình cảnh tuyệt vọng này, đến vội vàng như một cơn gió nặng nề đánh vào trong lòng mỗi người.

Bệnh nhân được đẩy ra, dưới ánh đèn lờ mờ, trên chiếc giường trắng như tuyết, vỏ chăn trắng như tuyết, người đàn ông yên lặng nằm ở phía trên, gắt gao đóng lại hai mắt, giống như là ngủ thiếp đi.

Tiểu Dịch phản ứng trước, hốc mắt đỏ bừng chạy tới, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tống Mạc trắng như giấy không có chút huyết sắc nào, đáy mắt hiện ra một tầng sóng nước, dung nhan tuấn lãng ngày xưa, bây giờ lại sa sút nhợt nhạt như vậy.

Hứa Văn lau nước mắt, cũng không nói tiếng nào bước đến.

Phẫu thuật xong, lại không nhận được tin tốt, tất cả mọi người đều thủ ở trong phòng bệnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Giờ khắc này, mới thật là chân chính khổ sở, bọn họ có bản lãnh tốt đến cỡ nào, lại hết lần này tới lần khác không cứu được lão đại của bọn họ, nhìn Tống Mạc im hơi lặng tiếng nằm trên giường bệnh, bọn họ vô cùng bất lực, chỉ biết đứng đây chờ đợi, trong đêm tối đen nhánh, chờ đợi trong thống khổ cùng dày vò, chờ đợi ánh bình minh hiện lên, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Đêm nay, sao mà dài đằng đẵng.

———

Lúc Tần Ngu nhận điện thoại của Hứa Văn, đồng hồ đang chỉ ba giờ khuya, ngoài cửa sổ, bóng đêm đen nhánh, gió gào thét.

"Tần tiểu thư, Tống tổng ngài ấy trúng đạn, khả năng..." Hứa Văn nói được một nửa liền nghẹn ngào nói không được nữa.

Đầu Tần Ngu "Ong" một tiếng, vô ích, hô hấp hơi chậm lại, di động nắm ở trong tay, rớt xuống, đập xuống bên chân.

Tống... Tống Mạc tại sao anh ấy sẽ...

Trong đầu của cô đột nhiên chợt lóe lên đêm anh rời khỏi, anh ôm chặt cô vào trong ngực, anh nói, Tần Ngu, chăm sóc tốt con trai anh.

Trong đầu giống như có cái gì sụp đổ, ý niệm trong đầu, mơ hồ thoát ra khỏi đầu óc.

Hốc mắt Tần Ngu nóng lên, nước mắt như hạt đậu rơi xuống.

Có phải, anh sớm biết chuyến này đi sẽ gặp nguy hiểm, có phải, anh sớm đã đoán được mọi chuyện, đêm đó mới đột nhiên nói với cô như vậy?

Đều do cô sơ ý lơ là không phát hiện điểm bất thường của anh, nếu như biết rõ anh sẽ xảy ra chuyện, đêm đó cô nhất định ngăn anh lại, cô chết cũng không cho anh đi.

Tần Ngu như ngu ngốc rồi ngơ ngác nhìn chằm chằm hư không, tay luống cuống không biết nên đặt chỗ nào, sợ sệt mấy giây, mới phục hồi tinh thần lại, tay run run cầm điện thoại bên chân, "Trợ lý Hứa, anh ấy... Còn sống không?"

"Còn sống, chỉ là vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói, nếu như cứ hôn mê như vậy, liền..."

Trước mặt Tần Ngu bỗng tối sầm, trái tim cô như ngừng đập, Tống Mạc, Tống Mạc, cô còn chưa nói cho anh biết cô yêu anh, sao anh lại muốn rời khỏi cô?

"Tần tiểu thư, nếu như bây giờ cô chạy tới, có lẽ, có thể thấy ngài ấy lần cuối." Giọng nói khàn khàn đè nén của Hứa Văn vang lên.

Tần Ngu như chìm vào cõi mộng.

Gặp mặt lần cuối, gặp mặt lần cuối, thì ra giữa bọn họ, chỉ còn lại thời gian ngắn như vậy.

Cô vẫn cho là, giữa bọn họ, còn rất nhiều thời gian, cho đến khi anh yêu cô, thì ra, đã không còn thời gian, thì ra, đêm hôm đó, anh chúc cô ngủ ngon lần cuối.

Đưa tay che mắt, nước mắt ấm áp tràn ra khỏi tay, làn da như bị bỏng, cũng làm tổn thương trái tim cô.

Trong phòng to như vậy, đột nhiên Tần Ngu cảm thấy rất sợ.

Cô sợ hãi mình sẽ mất anh, cô không dám nghĩ, cả đời này còn dài như vậy, không có anh, cô biết sống thế nào.

Giờ khắc này, cô mới nhận ra, thì ra cô lại để ý anh nhiều như thế.

Những tình cảm kia luôn không dám thừa nhận, luôn đè nén dưới đáy lòng, tại thời khắc này, toàn bộ đều hiện rõ ra. Kỳ thật vào năm năm trước lần đầu tiên rơi vào trong lòng anh, cô liền yêu thiếu niên tuấn mỹ này, mà bốn năm trước khi sinh Tống Lãng, không chỉ vì Tống Lãng là một miếng thịt trên người cô, mà còn vì, Tống Lãng là con của anh.

Không, cô không muốn mất anh, cô muốn gặp anh, anh sẽ không có việc gì, chưa đến phút cuối cùng, cô tuyệt đối không buông tha.

Tần Ngu hung hăng lau nước mắt, ngồi dậy, nắm thật chặt điện thoại di động, "Trợ lý Hứa, cô giúp tôi đặt vé máy bay, đặt chuyến sớm nhất, tôi đi ngay đây."

"Vé máy bay đã đặt xong, một tiếng sau sẽ bay."

"Cám ơn."

Tần Ngu cúp điện thoại, mặc quần áo vào, nắm chìa khóa xuống lầu, vào ga ra tầng ngầm ngồi vào xe, khởi động xe, lái xe như không muốn sống tới sân bay.

Sân bay to như vậy, tiếng người huyên náo, tất cả mọi người đều chú ý nhìn một người phụ nữ quái dị đầu tóc rối bời, sắc mặt tiều tụy, con mắt sưng đỏ.

Tần Ngu giống như không phát hiện ánh mắt của bọn họ, lẳng lặng ngồi ở phòng chờ.

Tâm của cô, đều là hình bóng của anh, người đàn ông lạnh như băng, hình bóng đó luôn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

Cô nhắm hai mắt lại, chắp tay để trước ngực.

Tống Mạc Tống Mạc, anh nhất định phải chờ em.

———

Chỉ vài giờ mà như vài năm, Tần Ngu ngồi trong buồng máy bay, ôm thật chặt chính mình, con mắt mở to, lẳng lặng nhìn tầng khí quyển dần dần thanh minh bên ngoài.

Một khắc cô cũng không dám nhắm mắt, chỉ cần nhắm mắt lại, trước mắt liền hiện ra đêm hôm đó anh ôm cô thật chặt, khiến cô không cách nào tĩnh tâm.

Chưa từng có thời khắc nào dày vò người ta như thế.

Cuối cùng, lúc cô chìm đắm trong hoảng loạn dày vò, máy bay chậm rãi đáp xuống Tề thị.

Ánh mặt trời sáng bừng, ánh nắng chen qua từng tầng mây, ấm áp cả một vùng trời.

Tần Ngu vừa xuống máy bay, Hứa Văn liền tiến lên chào đón.

"Anh ấy như thế nào?"

"Vẫn còn hôn mê."

Tâm Tần Ngu giống như bị cái gì kéo, không nói nữa, cúi người ngồi vào bên trong xe.

Hứa Văn thấy hốc mắt Tần Ngu đỏ bừng, trong đáy mắt, là quật cường không chịu thua. Xem ra cô gái này còn kiên cường hơn trong tưởng tượng của cô, giờ khắc này, hình như Hứa Văn có chút hiểu, vì sao trong một rừng phụ nữ, Tống Mạc lại nhìn trúng người phụ nữ này.

Bệnh viện Vạn An là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở Tề thị. Lúc Tần Ngu đến, trong khu nội trú đứng đầy người, có người đang khóc, có người tranh luận, có người gọi điện thoại. Trên mặt của bọn họ, đều mang theo bi thương, mang theo mệt mỏi. Đây là một địa phương mang đi quá nhiều sinh mạng.

Trong lòng Tần Ngu trầm trọng một hồi. Hứa Văn mang theo cô trực tiếp đi vào phòng VIP chăm sóc tích cực, cửa thang máy mở ra, vài người cảnh sát mặt lạnh canh giữ ở cửa cầu thang.

Lại đi vào trong, trong hành lang tất cả đều là hắc y nhân trang nghiêm, cùng ồn ào dưới lầu hoàn toàn bất đồng, bọn họ yên tĩnh đáng sợ, mắt của bọn họ giống như tro tàn cô tịch.

Tần Ngu đi đến góc trong cùng phòng bệnh, thấy Tiêu Dịch ngồi trên ghế dài, lúc trước khi ở thành phố S, cô đã thấy hắn bên cạnh Tống Mạc mấy lần, khi đó hắn vẫn còn hăng hái, bộ dáng vô lại, mà giờ khắc này, nàng nhìn thấy chán nản trên khuôn mặt Tiêu Dịch, trên mặt có mấy vết sẹo đỏ tươi, trên cằm đều là râu ria mọc lún phún, hốc mắt hắn đỏ bừng, ánh mắt hỗn độn, sững sờ nhìn về phía trước, không biết đang nhìn cái gì, đầu ngón tay vân vê một điếu thuốc, dung nhan tuấn lãng ngày xưa, bây giờ đều là chán nản tang thương.

Hắn cũng chưa từng nhìn Tần Ngu một cái, ngậm thuốc, một tay đưa ra, vặn mở cửa.

Giọng nói hắn nhạt nhẽo chưa từng, "Tỷ lệ sống sót rất ít."

Trong lòng Tần Ngu chấn động mạnh.

Người đàn ông trên giường bệnh quen thuộc mà xa lạ.

Rèm cửa sổ che ánh sáng bên ngoài, trong phòng ảm đạm, anh im hơi lặng tiếng nằm trên giường bệnh, khuôn mặt anh trắng bệch tái nhợt như tờ giấy, mơ hồ lộ ra hơi thở chết chóc, một mảnh u ám, mặt mày thon dài đen nhánh, tiều tụy phảng phất giống như cỏ khô trong gió, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào, sẽ gẫy nát.

Rất nhiều dụng cụ kim loại nối vào đầu anh, tứ chi anh, làm anh thoạt nhìn tựa như một tượng gỗ lạnh như băng, chỉ cần những dụng cụ này dừng vận hành, sinh mệnh anh cũng trôi đi.

Một màn này quá rung động cũng quá đáng sợ, cô chưa bao giờ đoán được, một người đàn ông cường thế bá đạo mà ngông cuồng tự đại tồn tại trong sinh mệnh của cô, có một ngày cũng có thể hấp hối nằm trước mặt cô, không cách nào nhìn cô bằng ánh mắt kiêu ngạo, không cách nào lạnh lùng nói chuyện với cô, thậm chí ngay cả mở mắt ra nhìn nàng một tý, đều không thể.

Khuôn mặt phảng phất ngủ say của anh, suy yếu gầy gò hơn bất kỳ ai cô từng gặp, cũng không còn động lòng người như trước kia.

Lúc trước anh bỏ rơi cô, về sau anh bức Hứa Giang Nam rời đi, rất nhiều lần, cô nhìn thấy anh đều hận không thể khiến anh giống như bây giờ, sống không bằng chết, không thể nhiễu loạn cuộc sống của cô nữa, thậm chí cô từng nghĩ, anh là người đàn ông lòng dạ độc ác, sao vẫn sống tốt trên đời này. Cho tới bây giờ, khi anh chân thật như vậy, nằm ở trước mặt cô, rốt cuộc cô cũng không hận nổi.

Vì ái sinh hận, lúc trước cô hận anh bao nhiêu, bây giờ liền thương anh bấy nhiêu.

Chỉ là, phần tình cảm này, cô còn chưa mở miệng nói cho anh biết, đến cuối cùng anh vẫn không biết.

Tống Mạc ơi Tống Mạc, sao anh có thể ích kỷ như vậy, đột nhiên xuất hiện ở trong sinh mệnh của cô, khiến cô từng bước từng bước yêu anh, anh lại lựa chọn phương thức như thế rời khỏi cô, để lại một mình cô sống một mình trên thế gian này, sao anh lại tàn nhẫn như thế.

Còn có Tống Lãng, Tống Lãng vẫn chờ anh về nhà, tối hôm qua, nó còn hỏi ba ba nó khi nào trở về, cô nói cho nó biết hôm nay anh sẽ trở về, nó rất cao hứng, nhưng hôm nay anh lại lạnh như băng nằm ở nơi đây, Tống Lãng thật vất vả mới tìm được anh một lần nữa, sao anh lại nhẫn tâm khiến nó thất vọng một lần nữa đây? Nó đã mất đi ba ba một lần, không thể mất đi lần thứ hai. Sau này nó hỏi ba ba nó đâu, cô biết trả lời như thế nào?

Tống Mạc, không phải anh rất lợi hại sao?

Ngày xưa thành phố S người người nịnh bợ Thiếu tổng lạnh lùng, vĩnh viễn trên đỉnh cao nhất cầm lái Tống gia, hô phong hoán vũ một tay che trời, anh như vậy, người đàn ông cao cao tại thượng đâu rồi.

Ngay cả chính bản thân anh còn không cứu được mình sao?

Có biết bao người có thể tham gia yến hội, vì cái gì chính anh phải đi?

Anh không tỉnh lại, cô cùng Lãng Lãng, biết sống thế nào đây?

Không được chết.

Tống Mạc, không cho phép anh chết.

Tần Ngu vừa đau vừa giận nghĩ, cô thương anh như vậy, tại sao anh lại dám chết? Anh còn chưa yêu cô, sao anh có thể chết ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Nhìn Đủ Rồi Chưa?

Sang ngày thứ hai, Tần Ngu nói Hứa Văn ra ngoài mua một bó hoa về, là mùi hoa ly thơm ngát, là mùi hương mà anh thích nhất.

Cắm một bó hoa to đặt trên đầu giường, tăng thêm chút sức sống cho căn phòng bệnh trắng tinh như tuyết.

Bác sĩ nói, trong y học trước giờ cũng không phải là không có kỳ tích xuất hiện, nếu như người thân yêu nhất ngồi ở bên cạnh trò chuyện với anh, thì có thể khiến cho tâm hồn đang ngủ say của anh tỉnh lại.

Tần Ngu đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu như có thể khiến anh tỉnh lại, tất nhiên là tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng nếu như anh cứ hôn mê cả đời như vậy, thì cả đời này, cô cũng cứ ở bên cạnh chăm sóc cho anh thật tốt.

Nhẹ nhàng lau sơ qua khắp người cho anh, Tần Ngu lau mồ hồi trên trán, ngồi xuống ở bên cạnh giường.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ chiếu vào trên mặt anh, để lại những tia sáng loang lổ, lồng ngực của anh khẽ phập phồng, giống như chỉ là ngủ thiếp đi thôi. Cô giơ tay lên khẽ đặt lên gò má của anh.

Cảm xúc chạm vào gương mặt trắng trẻo sạch sẽ của anh hơi lành lạnh.

Cô ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một cuốn sách bìa cứng 'Tiểu Vương Tử'.

Cô không biết nên nói với anh chuyện gì, những thứ yêu hận kia, những suy nghĩ không quên được, thậm chí là oán hận, tưởng chừng như sẽ theo cô tới lúc chết, cũng đều hoá thành tro bụi hết rồi.

Chỉ có thể làm bạn bên cạnh anh, là cách bày tỏ duy nhất.

Cô không biết là anh có thích 'Ttiểu Vương Tử' hay không, chỉ nhớ là năm đó lúc cô cùng thuê chung với anh năm năm trước, trên giá sách của anh, có cả một dãy toàn sách kinh tế ở bên trong, chỉ có một quyển 'Tiểu Vương Tử' là cô cảm thấy có hứng thú. Cô còn nhớ lúc đó quyển sách kia được anh bảo quản vô cùng tốt, không hề bị quăn hay gấp lại trang nào, không một chút bụi bặm dính vào, có một lần trong lúc cô quét dọn nhà, không cẩn thận làm cuốn sách này rơi xuống dưới, cả ba ngày liền anh nghiêm mặt lại với cô, làm như cô thiếy anh một trăm vạn vậy, từ đó về sau, cô liền đoán, chắc là anh đặc biệt yêu thích và quý trọng cuốn sách này.

"Tôi luôn cho là, mình hết sức giàu có, có được một đóa hoa độc nhất vô nhị trên đời, trên thực tế, đoá hoa mà tôi vốn có cũng chỉ là một đoá hoa hồng bình thường mà thôi. Một đoá hoa hồng bình thường…"

Cô nâng sách lên, nhớ lại những ngày đầu tiên cô gặp Tống Mạc.

Ánh nắng chói chang sau giữa trưa, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen, đeo tay nghe, tay cầm một ly cà phê đi từ trên lầu đi xuống, một thiếu niên trong sáng và trắng trẻo như được bước ra từ cuốn tiểu thuyết, mà lúc đó cô đang theo một va ly hành lý khổng lồ, đang nheo mắt đi trên đường nỗ lực tìm các bảng quảng cáo cho thuê phòng, thế nhưng vất vả một lúc lâu mà vẫn công cốc, cô tức giận vừa đi về phía trước vừa cúi đầu xuống, rồi đụng phải Tống Mạc đang cúi đầu xuống nhìn vào điện thoại di động.

Cà phê nóng hổi đổ thấm ướt áo sơ mi trắng của người thanh niên, Tần Ngu hoảng hốt không biết làm sao cho phải, vội vàng lấy chiếc khăn từ trong túi ra lau lung tung lên người anh.

Mấy giây sau, mu bàn tay của cô, có một bàn tay có xương khớp rõ ràng để lên, hết sức đẹp mắt, trái tim của cô đập mạnh, ngước mắt lên nhìn.

Đôi mắt đen nhánh của thiếu niên lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cô, mông mênh như nước, nhưng mà chỉ chớp mắt một cái, đầu óc của cô trở nên trống rỗng, cô thấy trái tim ở trong lồng ngực của mình nhảy mạnh liên hồi loạn cả lên, sắp nhảy lên tới cổ họng của cô luôn rồi.

Ánh mắt ngượng ngùng của cô ngước nhìn lên người đàn ông anh tuấn ở trước mặt, mu bàn tay của cô vẫn bi anh nắm giữ trong tay, cảm xúc ấm áp kia, truyền thẳng một đường vào đáy lòng của cô, khiến trong lòng cô có cảm giác ngưa ngứa, cô cho rằng vào lúc cô chán nản nhất thì gặp được bạch mã hoàng tử của chính mình, ai ngờ đâu, bạch mã hoàng tử của cô chỉ sau một giây liền nhíu mày lại, không chút lưu tình hất tay của cô ra, vẻ mặt ghét bỏ lạnh lùng nói, "Tiểu thư, cô muốn lau hết những vết cà phê này sao?"

Thì ra không phải là bạch mã hoàng tử, mà chỉ là một tên đàn ông thối tha không hiểu như thế nào là thương hương tiếc ngọc, trong lòng Tần Ngu, vỡ ra từng mảnh.

Cô có chút ủy khuất nhìn chằm chằm và người đàn ông, người đàn ông chỉ nhìn một chút rồi anh quăng ra một câu nói, "Đã nhìn đủ chưa?" Sau đó lạnh nhạt xoay người, đi lên trên lầu.

"Tiên sinh, là tôi không tốt, nếu không thì anh đưa quần áo cho tôi, tôi sẽ giặt cho anh!" Cô vội vàng đuổi theo, hô to ở sau lưng anh.

Đôi chân thon dài và thẳng tắp của anh, đi vững chãi và rất nhanh, cô chạy theo ở phía sau mà thở hồng hộc.

Tới cửa, đột nhiên anh xoay người, lại một lần nữa cô đụng đầu vào trong ngực anh.

"Đừng đi theo tôi." Anh nhìn cô từ trên cao xuống, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

Dứt lời, bóng dáng của anh liền bước vào trong nhà, cô bước lên một bước, "Bùm" một tiếng, cánh cửa ở trước mặt cô bị người ta dùng sức đóng sầm

lại, thiếu chút nữa cái mặt của cô bị nó đập cho thành cái bánh.

Đột nhiên cô có chút uất ức, tốt nghiệp đại học, bị ông chủ cắt giảm biên chế, bị dì chủ cho thuê phòng đuổi ra, ví tiền bị trộm, lại không dám cứ mang bộ mặt xám tro này đi về, một cô gái cứ mang theo va ly hành lý di khắp các lô cốt trôi dạt khắp nơi trong thành phố, nhưng lại không gặp được một người nào tốt.

Cô đặt cái mông ngồi ở trước cửa, nước mắt liền ngân ngấn sắp rớt xuống.

Tống Mạc thay một chiếc áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi khác đi ra, thì nhìn thấy cô gái kia đang tựa lưng vào vách tường trắng như tuyết, bả vai run run.

Ngón tay đút trong túi quần khẽ nhúc nhích, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại vỗ vỗ vào đầu của cô, "Nếu như là do tôi không để cho cô giặt áo sơ mi mà cô khóc thành như vậy, thì không cần thiết đâu, nếu như cô thích giặt áo sơ mi như vậy, trong nhà của tôi còn có vô số chiếc áo sơ mi để cho cô giặt."

Cô ngước mắt, một đôi mắt đen trắng rõ ràng ngập nước nhìn chằm chằm vào anh, giống như con động vật đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, "Anh ở chỗ này sao?"

Anh hơi ngẩn ra, "Ừ."

"Ví tiền của tôi bị tên trộm ăn trộm rồi, bây giờ trên người không có đồng nào, nếu như trước đêm nay tôi không tìm được người nào tốt bụng cho tôi ngủ nhờ, tôi sẽ phải ngủ ngoài đường, tôi vừa nhìn cũng biết anh là người tốt bụng, anh có thể tạm thời cho tôi ngủ nhờ một đêm không?" Cô dường như lập tức nín khóc nở nụ cười, ngước chiếc cằm nhọn với vẻ chờ mong nhìn anh, dưới đáy mắt đen láy của cô có một tia sáng nhàn nhạt, giống như một lớp thuỷ tinh dễ vỡ.

Anh không phải là người tốt bụng gì đó, nhưng lại bị đôi mắt đen láy trong sáng của cô làm cho rung động, cứ như vậy trong nháy mắt, anh có chút không đành lòng phá nát sự hy vọng trong đôi mắt của cô.

Anh lặng im mấy giây, nhìn nhìn va ly hành lý của cô, "Cô sẽ giặt quần áo, nấu cơm, thu dọn phòng sao?"

"Sẽ, cái gì tôi cũng sẽ làm!" Cô vỗ vỗ ngực.

"Được, từ hôm nay trở đi cô hãy chuyển tới đây, vừa lúc nhà của tôi đang thiếu một người giúp việc."

Cứ như vậy, cô tiến vào ở trọ trong nhà của anh, từ đó số mạng của cô đi về một hướng hoàn toàn mới.

Những khoảnh thời gian kia, tồn tại ở nơi sâu nhất trong lòng cô, bị cô len lén giấu giếm ở trong lòng, mỗi lần gặp phải chuyện gì không thể kiên trì tiếp được nữa, cô lại lấy ra suy nghĩ một chút, chỉ cần nhớ tới anh, thì giống như cô lại trở nên vô cùng có dũng khí, cho dù tương lai có nhiều khó khăn, cô cũng có thể từng bước từng bước nuốt nước mắt đi tiếp.

Nhớ lại những kỷ niệm có liên quan tới anh và cô, khiến cho đáy lòng cô cảm ấm áp.

Cô không biết có phải trong cuộc sống của mỗi người, đều trải qua một khoảng thời gian như vậy hay không. Cầu xin mà không được, trằn trọc không yên, tâm tâm niệm niệm, nhưng lại vô cùng hèn mọn.

Cô đã không chỉ một lần động lòng, nhưng lại mạnh mẽ đè nén lại, chỉ vì ở đáy lòng của cô, anh là biển rộng mênh mông, là một vì sao sáng chói, khiến cho cô không dám tới gần.

Cô không biết là anh và cô gặp nhau có được tính là số trời đã định không, anh xuất hiện khi cô đang trong thời điểm cùng đường, giống như có một tia sáng, cứu cô ra khỏi bóng tối vô tận, nhưng rồi lại bay đi nhẹ nhàng như một cơn gió, giống như chưa bao giờ tới, may mắn chính là, sau bốn năm xa cách một lần nữa cô lại được gặp anh, trở thành vợ của anh, cho dù trên danh nghĩa cũng được, những oán hận đối với anh liền biến mất không còn bóng dáng, những oán hận lòng dạ độc ác của anh, sớm đã bị thời gian làm xói mòn đi không còn chút gì nữa.

Cô yêu mến anh, chưa bao giờ cô lại tin chắc như giây phút này.

Nhưng mà bây giờ, những đè nén cô giấu ở dưới đáy lòng nhiều năm, không dám nói ra, tình yêu bị cô xem nhẹ, anh lại không thể biết được.

Tần Ngu quang cuốn sách đi, nước mắt liền rơi xuống.

———

Tin tức truyền đi rất nhanh chóng, giấy không gói được lửa, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cho nên muốn ém đi cũng rất khó tránh khỏi tin tức bị tiết lộ ra

Tống Trình Duyên nhận được tin tức là lúc đã quá trưa, một giây trước vẫn là người đàn ông có thần thái sáng láng, thì chỉ một giây sau đột nhiên giống như đã già đi mười tuổi, những năm gần đây, mặc dù Tống Mạc bởi vì chuyện mẹ của anh mà anh liên tục không quá thân thiết với ông, nhưng dù sao cũng là đứa con trai duy nhất của ông, bây giờ phát sinh chuyện như vậy, cuối cùng đau lòng vẫn là bản thân ông.

Ngay lập tức ông liền quyết định ngồi máy bay đến thành phố Tề, ngay cả Ân Ninh vô cùng khéo léo cũng không khuyên can được ông.

Lúc Hứa Văn nghe điện thoại của Tống Trình Duyên gọi tới, có chút hoảng hốt, lúc Tống Trình Duyên đưa ra đề nghị muốn tới thành phố Tề, Hứa Văn lập tức từ chối, với tình trạng hiện giờ của Tống Mạc, chỉ sợ là Tống Trình Duyên nhìn thấy sẽ ngã xuống, lúc này Tống thị đang bị xáo trộn, tuyệt đối không thể để lòng người rối loạn hơn được.

Nhưng mà, cô đã xem nhẹ sự kiên định của người làm cha, cô khuyên bảo ông tới mức miệng đắng lưỡi cô, nhưng Tống Trình Duyên vẫn nhất quyết không thay đổi.

Lúc điện thoại di động đưa tới tay của Tần Ngu, Tần Ngu khóc mà ngủ thiếp đi ở bên cạnh giường, Hứa Văn vỗ vỗ vai của cô, đánh thức cô dậy, nói mấy câu đơn giản cho cô hiểu tình hình một chút.

Tần Ngu hiểu rõ, vội vàng xoa xoa khuôn mặt đã khô nước mắt, nhận lấy điện thoại, “A lô, ba chồng ạ.”

"Tiểu Mạc nó sao rồi?" Giọng nói của Tống Trình Duyên khàn khàn mang theo vẻ mệt mỏi.

"Ngài đừng lo lắng, có con ở đây rồi, anh ấy không có việc gì hết." Tần Ngu dừng lại một chút, "Con nghe trợ lý Hứa nói ngài muốn tới thành phố Tề xem tình hình của anh ấy ạ?”

"Ừ, nó xảy ra chuyện lớn như vậy, ba cũng không yên lòng.”

"Con sẽ chăm sóc thật tốt cho anh ấy, chờ tình hình của anh ấy tốt hơn một chút, bọn con sẽ trở lại, ngài đừng tới đây, Lãng Lãng vẫn còn ở nhà, chỉ có một mình Vú Trương đang chăm sóc, con có chút không yên tâm, ngày có thể tiếp nhận yêu cầu của con tới đó chăm sóc cho bé vài ngày được không ạ?” Tần Ngu đẩy Tống Lãng ra.

Tống Trình Duyên trầm mặc rất lâu, cuối cùng đáp ứng.

Cúp điện thoại, Hứa Văn cầm hộp cơm đưa tới trước mặt của Tần Ngu, “Tần tiểu thư, ăn một chút đi.”

Tần Ngu nhận lấy, ăn từng miếng từng miếng một.

Bây giờ cô là hy vọng duy nhất của Tống Mạc, cô tuyệt đối không thể gục ngã trước anh được.

Hứa Văn nhìn vẻ mặt bình tĩnh và điềm đạm của cô, đôi mắt trở nên đau xót.

Tần Ngu rất nhanh đã cơm nước xong, lau chùi miệng, Hứa Văn bưng một chén nước đưa tới, cô tiếp nhận, khóe môi khẽ giật nhẹ, "Cám ơn."

Hứa Văn không muốn quấy rầy hai người, thấy cô cơm nước xong, đứng dậy muốn đi, Tần Ngu đứng dậy, "Hứa tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Sắc Đẹp Thay Cơm

"Trợ lý Hứa, cô nói thật đi, chuyện lần này, cô đã sớm biết phải không?"

Hứa Văn hơi ngẩn ra, rất lâu sau, mới gật đầu, "Chuyện này là do Tống tổng sắp xếp, sở dĩ không cho cô biết, là sợ cô lo lắng."

Chóp mũi Tần Ngu đau xót, sợ cô lo lắng, sợ cô liều lĩnh đến cùng, cho nên vụng trộm dấu diếm cô sao?

Người đàn ông này, anh đối với cô, đến tột cùng là như thế nào đây...

Ánh mắt Tần Ngu phức tạp ngoái đầu lại nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, bên ngoài người này lạnh như băng, rốt cuộc bên trong cất giấu thứ gì đây?

"Tại sao anh ấy phải làm như vậy?" Đây mới chỗ Tần Ngu luôn không hiểu, đã vài ngày, mặc dù cô đã biết hết chân tướng sự việc, nhưng cô lại không hiểu, tại sao Tống Mạc phải bất chấp nguy hiểm hợp tác với cảnh sát? Chẳng lẽ anh không nghĩ qua, nếu như anh xảy ra chuyện, cho dù Lâm Trạch Thiên bị bắt, tập đoàn Tống thị phải tiếp tục hoạt động như thế nào, chẳng lẽ còn muốn Tống Trình Duyên trên năm mươi tuổi điều hành Tống thị sao?

"Tần tiểu thư, chắc cô có điều không biết, kế hoạch của Tống tổng hết sức cẩn thận, phút cuối cùng lại xuất hiện tập kích là ngoài ý muốn, Lâm Trạch

Thiên nổi điên, cũng là ngoài ý muốn." Buổi tối trước ngày thực hiện kế hoạch, Tống Mạc đã kêu cô liên lạc cho Cố Thành, Cố gia có người trong hắc đạo, thực lực không thể khinh thường, ngày cuối cùng đó, lúc bọn người của Tống Mạc bị người của Lâm Trạch Thiên vây quanh, theo kế hoạch lúc đầu của Tống Mạc là thông qua đạn tín hiệu kêu gọi thế lực sau lưng Cố gia nằm vùng ở chỗ này, còn chưa kịp phát đạn tín hiệu, liền xảy ra nổ tung, ngay sau đó, liền có tay súng bắn tỉa chĩa súng về bọn họ, tất cả kế hoạch bị làm rối tung rối mù. Mà cuối cùng việc Lâm Trạch Thiên đã bị còng tay lại có thể lấy súng ra chuẩn xác nhắm bắn trúng tim Tống Mạc, cũng là việc ngoài ý muốn.

"Ý của cô là, Tống Mạc không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy sao?"

Hứa Văn gật đầu.

Tâm của Tần Ngu trầm xuống, giống như là có một đám mây đen bao phủ ở tim của cô, không thể đuổi đi.

Những người đột nhiên xuất hiện lúc đang tập kích, đến tột cùng là ai? Tại sao bọn họ phải tổn thương Tống Mạc, bọn họ có tìm tới cô và Tống Lãng không?

Tim run lên, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, cô không dám nghĩ thêm nữa.

———

Màn đêm dần dần phủ xuống, bầu trời đen nhánh, ngây ngây ngô ngô một ngày, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy.

Cô ăn xong cơm tối, lấy thư ra, lật đến đoạn buổi sáng, tiếp tục đọc cho anh nghe. Anh vẫn không phản ứng gì, trong phòng bệnh to như vậy, chỉ có giọng nói của cô nhẹ nhàng quanh quẩn. Đọc được một chút, lại cảm thấy toàn thân mỏi mệt, tiếp theo đó, hình bóng của anh bắt đầu mơ hồ.

Cô nhìn bầu trời tối tăm ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, đặc biệt mệt mỏi đặc biệt mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi thở gấp không đứng lên được, lúc trước một mình mang theo Tống Lãng sống qua ngày trong thành phố S, cô cũng không thấy mệt mỏi như vậy, giống như khí lực toàn thân đều bị rút hết, mọi chuyện trong đời cũng mất hi vọng, sống ngăn nắp cũng tốt, vất vả cũng tốt, nếu không có anh, thì có ý nghĩa gì?

Thở dài một hơi, cười khổ đi tới giường

Cô nằm trên giường cách Tống Mạc một mét, mượn ánh trăng, cô nghiêng người, lẳng lặng nhìn gò má của anh, nước mắt theo hốc mắt chảy ra.

Tống Mạc, anh tỉnh lại được không, anh nhìn em một chút được không?

Một cái liếc mắt thôi mà.

———

Tống Mạc đã hôn mê hai tuần lễ.

Tần Ngu ngẩng đầu nhìn chằm chằm lịch, có chút lắc hoang mang.

Bác sĩ nói, nếu như anh cứ bất tỉnh, sẽ như lời trước đó của bác sĩ, tỷ lệ thức tỉnh càng ngày càng nhỏ, có lẽ trong một sáng sớm hay là ban đêm nào đó, anh sẽ ngừng hô hấp, vĩnh viễn nhắm mắt lại.

Ý nghĩ này làm Tần Ngu càng lo âu hơn, niềm tin của cô như sụp đổ, ngẫu nhiên sẽ khóc lớn một hồi. Đáng tiếc cũng vô ích, việc duy nhất cô có thể làm, chính sau khi mình yếu đuối, lại phải trở nên kiên cường, không ngừng tự nói với mình, Tống Mạc anh sẽ không có việc gì, Tống Mạc anh nhất định có thể tỉnh lại.

Cho dù tất cả mọi người đều nói với cô từ bỏ hi vọng đi, cô cũng chưa bao giờ muốn buông tha.

Tần Ngu sẽ không buông tha cho Tống Mạc, vĩnh viễn sẽ không.

Cũng may, kiên nhẫn không phụ lòng người, thời điểm một tháng, cuối cùng thì khí sắc của Tống Mạc đã tốt hơn nhiều, vết thương trên người đã từ từ khép lại, sắc mặt ôn nhuận không hề âm u nữa, đôi môi cũng khôi phục vài tia huyết sắc.

Bác sĩ đã chẩn đoán qua một lần, nói Tống Mạc có dấu hiệu tỉnh lại, tin tức này khiến mọi người chấn phấn lên, ai cũng mừng rỡ, mà Tần Ngu, mấy ngày gần đây, thoạt nhìn cả người cô đều sảng khoái tinh thần không ít, chân mày khóe mắt đều mang theo vui vẻ.

Hoàng hôn buông xuống, cô đang giúp Tống Mạc lau người, đột nhiên cảm giác hình như ngón tay của anh cử động, trong lòng khẽ chấn động, cô mừng rỡ, trừng mắt cẩn thận nhìn, nhưng lại phát hiện không có chút động tĩnh nào, giống như do nàng ảo giác.

Nàng để khăn lông xuống, ngồi xuống bên cạnh giường, có chút thất thần.

Nhìn chằm chằm nằm người nằm trên giường bệnh rất lâu, mới thất vọng đứng dậy, mang khăn lông cùng chậu nước đi vào toilet.

Lúc đi ra, đúng lúc gặp Hứa Văn, thấy bộ dáng mất hồn mất vía của cô, thuận miệng hỏi một câu, "Làm sao vậy?"

Tần Ngu kinh ngạc nhìn về phía cô, "Hình như vừa rồi tôi thấy ngón tay của anh ấy cử động."

Ánh mắt của Hứa Văn lập tức rơi vào trên tay Tống Mạc, cánh tay của anh thẳng tắp rũ ở hai bên người, ngón tay khẽ cuộn lại, không nhúc nhích.

"Cô có nhìn lầm không?" Hứa Văn nghiêng đầu.

Tần Ngu đưa tay vỗ trán, như có điều suy nghĩ gật đầu, "Ừ, có thể là do gần đây thần kinh của tôi căng thẳng quá mức nên xuất hiện ảo giác."

"Cô cũng đừng quá lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu, nghỉ ngơi đi."

Hứa Văn đóng cửa đi ra ngoài.

Tống Mạc nằm trên giường lớn, bởi vì miệng vết thương của anh chưa khép lại, nên cô không dám lỗ mãng, bây giờ có đôi khi cô dung túng chính mình nằm cùng giường với anh. Cô rửa mặt xong, chỉ để một ngọn đèn nhỏ, rón rén vén chăn lên, dè dặt cuộn mình bên cạnh anh, cánh tay khoác lên bên hông anh, không dám đụng đến miệng vết thương của anh, chỉ có thể cách một đoạn ngắn, nhìn dung nhan ngủ say của anh.

Cho dù ngã bệnh, mặt của anh vẫn anh tuấn như trước, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh trăng như dòng nước uốn lượn theo đường nét của khuôn mặt anh, từ góc độ của cô, giống như có một tầng thủy quang đang di động, ánh trăng dùng thủ pháp đơn giản nhất phác họa sắc nét từng góc cạnh trên khuôn mặt của anh, khuôn mặt nam nhân nửa sáng nửa tối, nửa kia phơi ngoài ánh sáng, nửa kia chìm trong tối tăm, thần bí mà gợi cảm biết bao.

Tần Ngu nhìn đến sững sờ.

Nói thật, thời điểm người đàn ông này ngủ so với thời điểm anh tỉnh táo đẹp hơn rất nhiều.

Nhìn mấy giây, cảm thấy có chút chưa thỏa hứng, dứt khoát nghiêng người, tay chống huyệt thái dương, không kiêng nể gì cả nhìn anh.

Lông mi của anh rất dài, tạo thành một bóng đen dưới mắt, Tần Ngu nhìn một chút, đột nhiên tâm cảm thấy có chút ngứa, nhịn không được đưa tay chọc chọc lông mi của anh, hành động của cô, không thể tránh khỏi việc đụng phải làn da của anh, cảm giác kia, rất tốt nha!

Tần Ngu nhịn không được kéo một đường xuống phía dưới, tinh tế phác hoạ ngũ quan của anh.

Tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, cuối cùng dừng lại ở khóe môi của anh, môi của anh rất mê người, cánh môi hơi mỏng, sắc môi trắng nhạt, trong đầu Tần Ngu không khỏi hiện ra bốn chữ, "Sắc đẹp thay cơm", đúng là sắc đẹp thay cơm, cô nhìn mấy lần, liền theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Ngón tay nhẹ nhàng miêu tả hình dáng đôi môi, mềm mại, ôn nhu, cô mấp máy môi, không biết sao, nếm vào có mềm mại, ôn nhu như vậy không?

Không phải bọn họ chưa từng hôn, chỉ là hai lần đó đều đến quá đột nhiên, mãnh liệt mà ngắn ngủi, cô còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã kết thúc.

Bây giờ hồi tưởng lại, cảm giác có chút chưa thỏa mãn.

Cái gọi là gặp sắc nảy lòng tham, lúc này Tần Ngu rõ ràng cảm giác mình hơi có tâm viên ý mã.

Người ta nói, thích một người là cảm giác gì, đó chính là mỗi lần trông thấy hắn, ngươi đều bỏ qua mọi ngại ngùng xông lên đẩy ngã hắn, trước kia Tần Ngu không tin, bây giờ lại cảm thấy, không có lửa thì làm sao có khói.

Như bây giờ, cô muốn làm chuyện xấu với anh, cái gì là cô gái thận trọng, cái gì là cô gái thể diện, những thứ kia đều không trọng yếu, dù sao anh đã hôn mê cái gì cũng không biết.

Tần Ngu toét miệng cười cười, cả khuôn mặt đều trở nên hồng hào, đưa tay chà xát mặt, ai nha, rất thẹn thùng nha.

Công tác chuẩn bị mất mấy giây, xếp đặt một tư thế thật thoải mái, chậm rãi phủ bên người anh, con mắt khép lại, khẽ nhếch cánh môi lên, liền ép xuống.

Thật giống mềm mại mà lạnh buốt trong tưởng tượng, còn có chút ngọt, lông mi Tần Ngu khẽ run rẩy, như cây quạt nhỏ phớt qua mặt anh.

Cô vẫn hôn nhập thần, cánh tay dè dặt chống đỡ bên người anh, tránh vết thương của anh, trên khuôn mặt bạch hi của cô, vết đỏ ửng lan khắp mặt, cả người cô đều nhuộm màu hồng phấn non nớt, bộ dáng chuyên tâm mà nghiêm túc, thoạt nhìn cực kỳ động tình.

Đương nhiên, cô đang đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không phát giác khác thường của anh.

Trong bóng tối hỗn độn mông lung, Tống Mạc thấy rõ một tia sáng xé rách không gian chiếu vào, ánh sáng kia, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chói mắt, anh cảm giác ý thức của mình từ từ thức tỉnh, vô biên hắc ám dần dần rút đi, có cái gì trôi lơ lửng ở trên không, từ từ rơi xuống, ý thức cũng thanh minh theo.

Mấy giây sau, anh cảm giác trên mặt mình giống như có đồ vật gì đó rà đến rà lui, ngứa ngứa, làm cho anh muốn đưa tay kéo ra.

Khẽ giật giật ngón tay, lại cảm giác cứng ngắc lợi hại, muốn mở mắt ra, mí mắt lại không lưu loát.

Một giây sau, anh cảm thấy trên môi của anh đột nhiên có cái gì đó mềm mại ấm áp không chút kĩ thuật liếm tới liếm lui, phi thường cao hứng.

Nhíu nhíu mày, cứng rắn mở mắt

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 131: Tại Sao Em Lại Hôn Trộm Anh?

Ánh sáng mờ nhạt hiện ra, trước mắt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết trắng nõn đang ửng hồng lên, khoảng cách rất gần, rất gần, gần đến nỗi anh có thể nhìn thấy rõ những sợi lông tơ rất nhỏ trên khuôn mặt của cô, còn cô thì đang nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, khoé mắt đuôi mày lộ ra sự vui vẻ, thoạt nhìn bộ dạng rất say mê.

Ừm, thật đáng yêu.

Nhưng mà, miệng của anh thật sự ăn ngon như vậy sao?

Người đàn ông lặng im mấy giây, trong đôi mắt đen nhánh, hiện lên nụ cười thản nhiên, giật giật môi, "Em đang làm gì?" Nhiều ngày chưa mở miệng, giọng nói của người đàn ông hơi khàn khàn, trong căn phòng đang vô cùng yên tĩnh này, đặc biệt trở nên vang dội.

Trong lòng của Tần Ngu khẽ chấn động, lông mi run lên bần bật, mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng ra, trừng mắt nhìn người đàn ông phía dưới.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Ngu nhìn vào đôi mắt dài nhỏ hẹp đen nhánh của anh, đôi mắt kia đen láy yên tĩnh như bóng đêm, cứ yên lặng nhìn cô như vậy.

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào anh, tiếp tục nhìn chằm chằm vào anh, đầu óc trở nên trống rỗng.

Cho nên mới nói, rõ ràng là cô đã bị bắt tại trận?

Cho nên mới nói, toàn bộ tình cảm thắm thiết và suy nghĩ không an phận của cô đã lọt vào mắt anh hết rồi đúng không?

Lần này, cô nên giải quyết như thế nào đây!

Trong nháy mắt cả người Tần Ngu cảm thấy không ổn, sắc mặt ửng đỏ nhìn xuống người đàn ông, chớp chớp đôi mắt đen láy của mình, vẻ mặt thấp thỏm cắn môi, nhìn bộ dạng đó, vô cùng … đáng thương.

Hầu kết của Tống Mạc trượt lên trượt xuống, ánh mắt của anh nhìn vào đôi môi đỏ mọng dính nước của người phụ nữ, trong đôi mắt đen kia, càng trở nên sẫm lại.

Lúc Tần Ngu đang muốn đứng dậy, đột nhiên, một cánh tay to lớn tì vào gáy của cô, thoáng dùng sức, thân thể của cô không kịp chuẩn bị đã nhanh chóng bị đè xuống nằm úp sấp lên lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, chưa hồi phục lại tinh thần, trên môi của cô đã có một cảm giác mềm mại lành lạnh. Ngay sau đó, một cảm giác ấm áp trơn trượt cạy hàm răng của cô ra, khí thế hung hăng, mạnh mẽ bắt đầu dây dưa công kích lưỡi của cô. Hơi thở của hai người giao hoà với nhau, cảm giác kịch liệt nóng bỏng, giống như toàn thân có một dòng điện chạy qua, từ miệng của cô, đến trong lòng khiến cô mềm nhũn ra.

Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy giống như đang lơ lửng như đi trên mây, tất cả những đám mây như biến thành kẹo đường, nhẹ nhàng vây quanh người cô.

Cô gần như tham luyến nhìn anh, nhìn gò má sạch sẽ, sáng sủa và anh tuấn của anh, đang dán sát vào khuôn mặt của mình, đôi mắt anh đang nhắm chặt lại, đôi mi dài của anh dưới ánh trăng hơi run rẩy.

Tần Ngu cảm giác thấy cả người mình đều mềm nhũn ra, ngón tay vô lực cầm lấy tà áo bệnh nhân màu xanh lam của anh, suy nghĩ dần dần bị biến mất, cô từ từ nhắm mắt lại, đắm chìm trong một thế giới tươi đẹp.

Rất lâu sau, cho đến khi cả hai người đều sắp ngạt thở, Tần Ngu mới hồi phục tinh thần lại, kiềm chế khẽ đẩy lồng ngực của anh ra. Anh mở mắt ra, đôi mắt hẹp dài đen nhánh của anh thâm sâu khó dò, trong đó, như đang hỗn loạn và mơ hồ nhen nhóm một ngọn lửa, gần như muốn thiêu đốt anh và cô.

Tần Ngu hít từng ngụm từng ngụm không khí, khuôn mặt trắng nõn của cô ửng đỏ lên, đôi mắt như được che bởi một tầng hơi nước mỏng, nhìn mê ly và mông lung.

Trời ạ, sao sự việc lại phát triển thành tình trạng này!

Tống Mạc anh đây là...

Cô vẫn đang nghĩ đến xuất thần, chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ vô cùng đè nén thốt ra từ trong miệng của người đàn ông, hơi thở nóng rực của người đàn ông, đều phả vào bên cạnh tai của cô, trong lòng cô khẽ run lên, lúc này mới giật mình từ thế của anh và cô bây giờ quá ái muội, hai cánh tay của cô

chẳng biết đã đặt lên ngực anh từ lúc nào, sợi tóc cô rũ xuống ngay cằm của anh, chắc là mới vừa rồi cô đã đụng vào miệng vết thương của anh, cho nên anh mới rên lên như vậy.

Mặt của Tần Ngu nóng lên, nhanh chóng đứng dậy khỏi người của người đàn ông.

Nhưng mà, bởi vì vừa mới trải qua một hôn mãnh liệt xong, chiếc áo cổ chữ V trên người cô không biết bị kéo trễ xuống phía dưới từ khi nào, một mảnh tuyết trắng như ẩn như hiện lộ ra bên ngoài, nhưng cô lại không biết, cúi người quỳ gối xuống bên cạnh của người đàn ông, môi đôi mắt đen láy xinh đẹp chuyên tâm nhìn chằm chằm vào miệng vết thương của anh, khuôn mặt hồng hào của cô hiện lên vẻ lo lắng, giọng nói mềm mại dịu dàng, "Sao vậy? Không bị làm sao đấy chứ."

Từ góc độ của người đàn ông nhìn sang, lồng ngực phập phồng của cô dường như bị anh nhìn không sót gì, đôi mắt đen của anh nhìn chằm chằm vào cảnh đẹp trước mắt, im lặng không nói gì.

Tần Ngu nhìn thấy ánh mắt của anh, không nhìn vào khuôn mặt của cô, mà lại rơi vào phía dưới … cổ của cô một tý?

Theo bản năng cô nhìn theo hướng ánh mắt của anh, chỉ nhìn một cái, cả khuôn mặt của cô liền đỏ ửng lên, quần áo của cô không chỉnh tề như vậy mà lại quỳ trước mặt anh?

Ngượng ngùng một trận, cô có chút hổn hển trừng mắt nhìn người nào đó một chút, rồi nhanh chóng sửa sang lại quần áo, "Không cho phép nhìn!" Trong giọng nói, mang theo một chút hờn dỗi mà ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Người đàn ông liếc nhìn cô một cái với hàm ý sâu xa, rồi lạnh nhạt, rất tự nhiên thu hồi lại ánh mắt.

Tần Ngu nhìn vẻ mặt có chút tái nhợt của anh, chắc là mới vừa rồi nghiêng đầu hôn cô nên đã bị tiêu hao nhiều sức lực, hơi thở của anh có chút không ổn định, sắc mặt cũng hơi tiều tuỵ, duy nhất chỉ có đôi môi mỏng hé mở kia còn có chút hồng hào.

Đôi môi mỏng hé mở... Theo bản năng trong đầu của Tần Ngu lại tái hiện lên cảnh hai người vừa mới hôn môi, trong nháy mắt cảm thấy trên miệng mình cũng nóng lên.

Chao ôi, không đúng, điều quan trọng bây giờ là phải gọi bác sĩ tới kiểm tra xem miệng vết thương của anh như thế nào rồi, sao cô lại có thể nghĩ tới chuyện này đó cơ chứ.

Cô ảo não nhíu mày lại, chu môi lên, dời ánh mắt đi, đưa tay ra nhấn vào cái chuông ở trên giường, trong lòng vì vui mừng như điên, mà cánh tay cô không ngừng run rẩy.

Trong lúc cô làm những chuyện này, Tống Mạc im lặng không nói một lời nào, chỉ nhìn cô thôi, có lẽ đại nạn không chết, có lẽ tưởng mất đi hoá ra lại được, anh cảm giác, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

May mắn, anh còn sống, may mắn, có một ngày anh có thể nhìn thấy cô lần nữa.

Giờ phút này, anh cảm giác mình vô cùng may mắn.

Không có ai biết, vào giây phút trúng đạn kia, vào lúc anh dần dần chìm vào hôn mê, trong đầu của anh, hiện lên không phải ai khác, mà chính là cô.

Loại cảm giác này hết sức kỳ diệu, anh chưa bao giờ giống như bây giờ, muốn ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Tiếng chuông vang lên, một đống người xông vào, bên ngoài cửa có tiếng gọi điện thoại rất vui mừng, Tần Ngu lập tức từ trên giường đi xuống, lùi lại vào một góc phòng bệnh, nhìn anh được các bác sĩ, y tá vây quanh. Cô lẳng lặng nhìn những ánh đèn bên ngoài cửa sổ, trong lòng giống như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Sau một giờ đồng hồ, bác sĩ làm các loại kiểm tra xong, nói với cô là cơ bản anh không có gì đáng ngại nữa, đột nhiên Tần Ngu đỏ hoe vành mắt, giờ phút này cô cảm thấy tất cả những uất ức, những mệt nhọc, những đau khổ và giày vò, cô đều cảm thấy rất đáng giá.

Anh đã sống sót, một lần nữa đầy sức sống xuất hiện trước mặt cô.

Không có gì khiến cho cô mừng rỡ hơn so với chuyện này.

Cô đứng cách đó không xa liếc mắt nhìn anh, anh cũng yên lặng nhìn cô, đôi mắt bình tĩnh kia, dịu dàng như nước, đột nhiên nước mắt cô chảy xuống.

Bác sĩ vừa đi khỏi, người ở ngoài cửa nhanh chóng xông vào.

Người đi vào là Tiểu Dịch, dường như là xông vào, Tần ngu mất tự nhiên vội vàng lau nước mắt đi, khàn giọng nói, "Anh ấy không sao rồi."

Tiểu Dịch nhìn Tống Mạc mỉm cười một cái, rồi lại nhìn về phía Tần Ngu, "Chị dâu vất vả rồi!" Tần Ngu vô ý thức liếc nhìn Tống Mạc một cái, phát hiện vẻ mặt tái nhợt của anh cũng đang mỉm cười nhìn cô, da mặt lại nóng lên.

Bất chợt lại nghe thấy giọng nói chế nhạo kỳ quái của Tiểu Dịch vang lên, "Ơ, chị dâu, miệng của chị…"

Trong lòng Tần Ngu chột dạ lộp bộp một tiếng, miệng của cô có cái gì khác thường sao? Chẳng lẽ bị hôn đến sưng lên rồi sao?

Giương mắt lên nhìn nụ cười hì hì thoáng qua của Tiểu Dịch, rồi liếc mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường rất bình tĩnh và thản nhiên kia, Tần Ngu lập tức đưa tay che miệng lại, mở to đôi mắt, lúng túng nhìn hai người.

Cũng may rất nhanh lại có người đi vào, mới phá vỡ bầu không khí lúng túng lúc này.

Tần Ngu nhân cơ hội này lui vào trong góc, cúi thấp đầu, mím môi, không nói thêm gì nữa, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình đến tối đa.

Đều tại người đàn ông kia, hôn cô thành ra như vậy, làm cho cô không dám gặp người nữa!

Cũng may, sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người của Tống Mạc, không quá để ý đến cô.

Tần Ngu thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng bệnh, rất nhanh đã đầy người chen lấn đi vào phòng.

Có Hứa Văn, và cả người cũng bị trúng đạn ở phòng bên cạnh là Cận Tuân, ngoài ra còn có một số người cô nhìn thấy hơi quen quen, hoặc chưa thấy bao giờ, vẻ mặt của ai cũng vui mừng.

Tống Mạc dù sao cũng mới vừa tỉnh lại, giọng nói còn rất yếu ớt, nên chỉ nói vài câu đơn giản với bọn họ, "Hôm nay tôi không muốn nói chuyện gì hết, ngày mai có gì nói sau đi."

Một đám người đều cười nhìn về phía Tần Ngu, dặn dò cô chăm sóc tốt cho Tống Mạc, Tần Ngu đưa tay che miệng cười với bọn họ, cảm thấy mặt mình như sắp bị thiêu cháy rồi.

Tất cả mọi người rón rén rời đi, lúc Tiểu Dịch đi ra ngoài, cười nói với Tống Mạc, "Bác sĩ nói, thân thể của anh vừa mới hôn mê dậy, hai ngày nay hai người không thể làm những động tác quá kịch liệt, nên kiềm chế một chút." Quay đầu lại, hờ hững nhìn về phía Tần Ngu, nói có ngụ ý, "Chị dâu, chị thật sự khiến cho lão đại phải coi trọng đó."

Tần Ngu nghe vậy, khuôn mặt cũng muốn nhỏ máu ra rồi.

Tất cả mọi người như ong vỡ tổ lui ra ngoài, trong phòng bệnh to như vậy, chỉ còn lại Tần Ngu và Tống Mạc.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn cô, "Đến đây."

Tần Ngu khựng lại hai giây, rồi đi đến bên cạnh giường của Tống Mạc.

Anh nhìn chằm chằm bằng ánh mắt không hề che giấu chút nào, khiến cho Tần Ngu có cảm giác giống như mình không mặc quần áo vậy, vô cùng không được tự nhiên, mím môi, ngoảnh đầu về hướng khác, cũng không nhìn anh.

Đột nhiên anh tỉnh lại, khiến cô rất vui mừng, nhưng lại có chút không biết làm sao, sau này, cô nên xử sự như thế nào trước mặt anh đây, thể hiện ra toàn bộ lòng mình, hay là vẫn tiếp tục che giấu tình cảm của mình?

Người đàn ông này không biết suy nghĩ của cô, nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, nhướn mày, ngón tay trắng trẻo khẽ chọc vào phía sau cô, "Nói một chút đi, vừa nãy tại sao lại hôn trộm anh, em quên điều thứ ba trong hợp đồng của chúng ta rồi sao?"

Quả nhiên, người đàn ông này sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ, thực sự phải thẳng thắn sao?

Tần Ngu cúi đầu, không ngừng vặn ngón tay, quả thực trong lòng đang rối loạn thành một nùi, lý tưởng của cô thì rất gan dạ và dũng cảm, nhưng thực tế lại thực sự bị hoảng sợ.

Lúc đó cô đâu có nghĩ tới vấn đề này, lúc đó cô căn bản cũng không nghĩ tới là anh sẽ tỉnh lại ngay lập tức như vậy, khiến cho cô bị bắt tại trận.

Cô đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, ngước mắt thoáng liếc nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu xuống, bỗng dưng bật thốt một câu, "Chuyện đó, anh có biết chuyện cổ tích người đẹp ngủ trong rừng không?"

"Ồ, anh thấy cái chuyện không hề có tính logic đó là để lừa gạt những đứa trẻ thôi."

"... Chuyện cổ tích người đẹp ngủ trong rừng là câu chuyện kể về hoàng tử hôn công chúa khi đang hôn mê, sau đó công chúa liền tỉnh lại, bác sĩ nói với em, bệnh nhân đang hôn mê, nhưng thực ra vẫn có ý thức, cho nên em đã chuẩn bị làm hoàng tử một lần, xem có thể hôn để cho anh tỉnh lại hay không." Tần Ngu vô lực nói, mục đích muốn lừa gạt qua chuyện.

"Em cho anh là đứa trẻ ba tuổi sao?" Người đàn ông nhíu nhíu mày lại, hiển nhiên là không tin tưởng vào lý do thoái thác này của cô.

Tần Ngu chột dạ đứng yên tại chỗ, tròng mắt đảo loạn, chợt thấy trên đầu giường có một ly nước, mắt chợt loé lên, nhìn về phía Tống Mạc, "Thật ra, không phải là em hôn anh, mà là em đang mớm nước cho anh." Dứt lời, cô cầm lấy ly nước quơ quơ ở trước mặt của Tống Mạc.

Tống Mạc thờ ơ liếc cô một cái, "Ồ, giờ anh cũng cảm thấy hơi khát nước, nhưng mà anh vẫn không thể cử động, xem ra, vẫn phải khiến em vất vả mớm nước cho anh lần nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Em Rất Nóng Sao?

Cái gì gọi là nâng cục đá đập vào chân mình, Tần Ngu cảm thấy, cô cảm thấy trình độ của mình so với người đàn ông này, quả thực cách xa 18 con phố.

Bất quá, điều này cũng không có nghĩa là cô muốn tiếp nhận người đàn ông phúc hắc này.

Rót một ly nước, tìm một ống hút cắm vào, bưng đến trước mặt anh, "Dạ, tay không dùng được, nhưng có thể dùng miệng."

Anh nhíu mày, rất nhanh nói tiếp, "Em để cho một người đàn ông như anh dùng ống hút uống nước sao? Lấy ra, em cầm cho anh uống."

Người đàn ông này, tay của Tần Ngu siết thành quyền, tại sao anh mới vừa tỉnh, cô lại có ý nghĩ muốn đánh ngất xỉu anh lần nữa?

Quả nhiên có một loại người, lúc ngủ vẫn đáng yêu hơn nhiều.

Vươn tay ra, rút ống hút ra, đưa ly nước về bên môi anh lần nữa.

Anh liếc nhìn cô một cái, "Như vậy rất xa, em muốn anh uống nước làm sao?"

"..." Tần Ngu bước lên một bước, nửa quỳ trên giường.

Cuối cùng anh cũng vừa lòng uống hết nước, Tần Ngu đặt ly nước lại chỗ cũ, kéo cái ghế ở bên cạnh ngồi xuống, hai tay vòng ngực, nhàn rỗi nhìn anh, "Bây giờ chúng ta nói một chút về vấn đề tại sao anh hôn em cùng với ý đồ mượn chuyện mớm nước vừa rồi để hôn em lần nữa."

Cô còn chưa quên, lúc nãy, cô cảm nhận rõ ràng có một bàn tay mạnh mẽ chụp sau ót cô, làm cô không thể động, dám lừa gạt cô sao, tưởng cô là con nít ba tuổi sao.

"Rất dễ hiểu, khi đó đại não của anh vẫn chưa thanh tỉnh, bản năng nghĩ phải tìm nguồn nước, mà em, là nguồn nước gần anh nhất, còn mới vừa rồi.." Anh dừng một chút, "Anh quên tay mình có thể động." Anh nói như mấy chuyện vừa rồi là chuyện bình thường.

Tần Ngu nhìn chằm chằm khuôn mặt của anh, khuôn mặt anh tuấn, nghiêm trang.

Giật giật khóe miệng, được rồi, anh giả bộ tốt lắm.

"Nếu anh đã không còn việc gì, thì nghỉ ngơi thật tốt đi, em cũng mệt mỏi rồi, đi ngủ trước đây." Tần Ngu ngước mắt nhìn bóng đêm đen nhánh ngoài cửa sổ, đứng dậy.

"Kia là cái gì?" Anh lại nhíu mày, không đầu không đuôi đột nhiên phun ra một câu.

Tần Ngu nhìn theo ánh mắt của anh, anh là đang nói bản (tiểu vương tử) trên bàn kia sao?

Cầm lấy sách quơ quơ, "Cái này sao?"

Lúc ánh mắt của anh chạm đến tên sách, rõ ràng hơi ngẩn ra, đáy mắt lộ ra ánh sáng nhạt, "Lúc anh ngủ em luôn ầm ĩ bên tai anh, là đang đọc cái này sao?"

Ầm ĩ sao? Cô có ý tốt mỗi ngày miệng đắng lưỡi khô chính là vì muốn anh tỉnh lại, anh còn dám nói cô ầm ĩ sao?

Oh, người đàn ông không hiểu phong tình này.

Tức giận nhìn anh một cái, âm dương quái khí (quái gở) phun ra một câu, "Đúng vậy, bốn năm trước em thấy quyển sách này trên giá sách của anh, còn tưởng rằng anh thích, liền lấy ra đọc, thật ngại quá, em thật ngu xuẩn đi đánh thức anh."

Không có tranh cãi như trong tưởng tượng, ánh mắt của anh luôn rơi vào tay cô, vẻ mặt hơi hoảng hốt, hình như còn có chút chán nản, Tần Ngu không hiểu ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh là có ý gì.

Đúng vậy, bốn năm trước trên giá sách của anh quả thật có một bản (tiểu vương tử), bất quá không phải của anh, cho tới bây giờ anh vẫn không thích đọc những loại sách không logic không khoa học như thế, quyển sách kia, là Mộ Song đưa cho anh.

Nghĩ đến đây, trong đầu anh hiện ra một khuôn mặt bạch hi thanh nhã, khi đó Mộ Song, mặc chiếc váy tơ lụa màu trắng, cầm một quyển sách đứng trước mặt anh, trên khuôn mặt sạch sẽ dễ thương của cô, một đôi mắt đen ôn nhu như nước nhìn anh, gió chiều nhẹ nhàng thổi làn váy của cô, cô tươi cười giống như ánh mặt trời ấm áp sau giờ ngọ, cô ở trong lòng anh, như một tiểu công chúa.

*giờ ngọ :từ 11 giờ sáng đến 1 giờ chiều

Ngực hơi có chút hậm hực.

Tống Mạc ngẩng đầu lên lần nữa, một đôi mắt thon dài đen nhánh lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, "Anh không thích, về sau không cần đọc cho anh nghe."

Mộ Song đi rồi, lưu lại cho anh những hồi ức khổ sở cùng vô tận bi thương, anh không muốn nhớ lại nữa.

"Thì ra em tự mình đa tình, về sau em tuyệt đối tuyệt đối không đọc cho anh nghe." Tần Ngu khẽ hạ mi, đi đến bên cạnh bàn, để sách trong tay xuống, tắt đèn kéo rèm cửa sổ lên vén chăn lên giường ngủ.

Cô có ý tốt, cũng không cần anh cảm ơn, vậy mà anh bày mặt lạnh cho ai xem?

Tần Ngu nằm trên một chiếc giường khác, đưa lưng về phía Tống Mạc, trong lòng càng nghĩ càng ủy khuất.

Bên trong phòng tối đen lần nữa, chỉ còn ánh trăng nhàn nhạt chui qua khe hở cửa sổ chiếu vào, cách vài mét, ánh sáng mờ nhạt vừa vặn, Tống Mạc lẳng lặng nhìn bóng dáng nhỏ bé trốn trong chăn, đáy lòng đột nhiên rối tinh rối mù.

Anh nhàn nhạt lên tiếng, "Tần Ngu?"

Tần Ngu cong người, không để ý anh.

Anh không lên tiếng, qua một hồi lâu, Tần Ngu mới nghe được giọng nói trầm thấp của anh, "Ngủ ngon."

Ngủ ngon, chỉ một câu này thôi, tất cả ủy khuất trong lòng Tần Ngu, đều biến mất hết.

Chôn ở trong chăn, vụng trộm cong khóe môi.

———

Ánh nắng tươi sáng, bầu không khí trong phòng bệnh lại không tươi đẹp chút nào, ít nhất, Tần Ngu cảm thấy như vậy.

"Bây giờ là đầu mùa xuân, nhiệt độ không phải quá cao, nếu như lau toàn thân, em lo anh sẽ cảm mạo." Tần Ngu cầm khăn lông ướt trong tay hơi có vẻ co quắp nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh đang nhìn chằm chằm cô.

"Chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ chịu được mùi mồ hôi cùng mùi bùn đất do hôn mê một tháng không tắm rửa sau?" Lông mày của anh khẽ nhíu lại, dừng lại mấy giây, lại liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt bổ sung một câu, "Anh không có nhu nhược như vậy, sẽ không cảm mạo, bây giờ liền bắt đầu đi."

Tần Ngu nhìn vẻ mặt trấn định tự nhiên của hắn mà đỏ mặt, lau toàn thân sao, quá tuyệt vời, nếu vậy cô sẽ không thể tránh khỏi đụng chạm vuốt ve thân thể của Tống Mạc, ngay cả đàn ông lõa thể cô còn chưa thấy qua nha, sao hạ thủ được?

Cô cầm khăn lông ướt đứng ở đầu giường mặt đỏ tới mang tai không biết phải làm sao.

Mấy giây sau, anh rõ ràng không vui, "Em còn chờ cái gì? Chẳng lẽ việc chăm sóc chồng ngã bệnh không phải là chuyện nên làm của người vợ sao?"

"Em chỉ là vợ trên danh nghĩa, không có nghĩa vụ chăm sóc anh." Tần Ngu nhắc nhở.

"Ý của em là không muốn sao? Em muốn để phụ nữ xa lạ đụng chạm thân thể của anh sao?" Anh giật giật khóe miệng, "Anh sẽ chết mất."

Rốt cục Tần Ngu vẫn phải thỏa hiệp dưới cái nhìn của anh.

Sau khi đỏ mặt xong, cô quay đầu sang một bên, "Anh tự cởi quần áo của mình đi."

"Em đã quên bác sĩ nói anh không thể hoạt động nhiều sẽ làm rách vết thương sao? Em làm đi."

"..."

Tần Ngu nhìn chằm chằm con mắt đen nhánh trong suốt của anh, nội tâm mâu thuẫn kịch liệt, nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, cúi người, run rẩy vươn tay.

Lần đầu tiên cởi nút áo của một người đàn ông, Tần Ngu vô cùng thẹn thùng. Một nút, hai nút, ba nút... Lồng ngực gầy gò của anh hiện ra, dưới ánh sáng nhàn nhạt, đặc biệt thô lỗ cùng gợi cảm, cô nhịn không được mà đỏ mặt.

Đương nhiên toàn bộ cơ thể của anh đều bị cô nhìn thấy hết, cô nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia, cô cũng quên mất ngượng ngùng trong lòng, cơ hồ là theo bản năng đưa tay, nhẹ nhàng đụng vào, đáy lòng, mơ hồ co rút đau đớn, khi viên đạn kia không chút lưu tình xuyên vào lồng ngực của anh, anh rất đau phải không?

Liên tục nhắm mắt lại hưởng thụ sự chăm sóc của kiểu thê nhỏ bé, Tống Mạc phát giác nơi xúc cảm dịu dàng hơi lạnh nơi lồng ngực, liền mở choàng mắt.

Cô gái nhỏ kia đang cúi đầu ở trước ngực anh, ngón tay êm dịu hơi lạnh nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương, cẩn thận giống như là đang vuốt ve bảo vật, mà lông mày nhíu chặt của cô, trong đôi mắt đen bóng, có quá nhiều đau lòng.

Chỗ ngực, bỗng nhiên, giống như bị một ai đó nhéo.

"Anh không đau."

Giọng nói trầm thấp êm ái, cổ tay Tần Ngu run lên, mãnh liệt ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh sáng quắc nhìn chằm chằm cô, đáy mắt có ánh sáng nhẹ nhàng, như một đầm nước trong, hết sức nhu hòa.

Trong lòng Tần Ngu khẽ run lên, liền đỏ mặt lần nữa.

Tay thon dài rời khỏi lồng ngực của anh, tĩnh tâm, tiếp tục cởi quần áo.

Áo được cởi ra, Tần Ngu lau mồ hôi trên trán. Không biết là do cô ảo giác hay là thật thực tồn tại, trong không khí tràn ngập hơi thở của anh.

Tiếp theo đi xuống, ánh mắt rơi vào trên đai lưng của anh, cô có chút nhút nhát.

Phải cởi ra sao? Ban ngày ban mặt cô công khai làm như vậy có tốt hay không?

Cô vươn tay, lại để xuống.

Vừa ngẩng đầu lên, liền đụng phải ánh mắt của Tống Mạc.

"Sao không tiếp tục?" Anh hỏi.

"Anh tự làm đi." Tần Ngu mất tự nhiên nhìn anh.

"Anh nghĩ anh đã giải thích qua một lần chuyện này chỉ em mới có thể làm, đừng có kéo dài thời gian, anh cứ như vậy sẽ bị cảm mạo mất."

Được rồi... Tần Ngu nghĩ -- quả nhiên, người đàn ông này không thể hiểu được ngượng ngùng của phụ nữ.

Anh càng trấn định tự nhiên càng khiến cô ngượng ngùng muốn chết.

Cuối cùng cô đã cởi xong quần dài của anh, thoáng nhìn vật thon dài rắn chắc giữa hai chân, mặt cô bỗng nhiên như lửa đốt, nóng rát, từ trước đến nay cô chưa bao giờ như vậy, như miếng thịt nướng phía trên còn rắc thêm ớt bột.

Đưa tay dùng sức chà xát hai má nóng bừng nhằm hạ nhiệt, nhưng mà, cũng không có ích lợi gì.

"Em rất nóng sao?" Anh liếc nhìn cô một cái, hỏi.

Tần Ngu sững sờ mấy giây, "Rất tốt."

"Vậy là tốt rồi, anh rất lạnh, đừng mở điều hòa." Anh nhắm mắt lại một lần nữa.

"..." Người đàn ông này! Nhìn bộ dáng thanh thản của anh, nội tâm Tần Ngu cơ hồ muốn sụp đổ.

Cầm khăn lông lau từng tấc da thịt của anh, mỗi lần đầu ngón tay không thể tránh khỏi va chạm vào da thịt rắn chắc của anh, nội tâm cô liền nhảy vọt.

Lau xong trên người, anh sung sướng cong cong khóe môi nói "Cám ơn, anh cảm thấy tinh thần mình sảng khoái vô cùng." Lúc này, sau lưng Tần Ngu đã ướt sũng, cô cảm thấy mình như mới vớt từ trong nước ra.

Mà ánh mắt của anh khi rơi vào mặt cô, cơ hồ khiến cô mặt đỏ sắp nhỏ ra máu.

Hạ thân sao, Tần Ngu cầm lấy khăn lông ma sát qua bụng của anh, ánh mắt không thể tránh khỏi rơi vào nơi nào đó.

Tần Ngu sững sờ

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Phản Ứng Sinh Lý Bình Thường

"Nó, nó… nó sao lại dựng lên…" Tần Ngu ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nắm chặt chiếc khăn lông ở trong tay, mặt đỏ tới mang tai, nói lắp ba lắp bắp, vẻ mặt của cô tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Tống Mạc cụp mắt xuống liếc nhìn một cái, rồi khẽ ngẩng đầu, "Đó là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông vào buổi sáng, có gì mà phải ngạc nhiên."

Tần Ngu quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, mặt trời như một quả cầu lửa lớn treo lơ lửng giữa bầu trời xanh thẳm, nhìn đặc biệt chói mắt.

"Bây giờ đã là giữa trưa, chứ không phải là buổi sáng!" Cô vô cùng xấu hổ và giận dữ bật thốt ra một câu.

Tống Mạc nghiêng đầu, yên lặng mấy giây, giống như là đang suy nghĩ, một lát sau, vẻ mặt không đổi ngẩng đầu nói, "Ồ, tin là em cũng đã nhận ra, tôi so với những người đàn ông bình thường khác thì thời gian sẽ kéo dài lâu hơn."

"..." Tại sao lại có một người đàn ông có thể tự đại và vô sỉ như vậy!

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói cà lơ phất phơ của Tiếu Dịch truyền đến, "Lão đại, chị dâu, em đi vào nha."

Trong lòng Tần Ngu chấn động mạnh một cái, sao bây giờ cái tên nhóc con chuyên quấy rối kia lại tới chứ? điễnn dàn nên quýndon.

Nếu như bị cậu ta chứng kiến...

Cô ngoảnh đầu lại nhìn người đàn ông đang trần truồng như nhộng bình tĩnh nằm trên giường kia, vô lực vỗ trán, với cái miệng nhiều chuyện của tên nhóc này, nếu để cho cậu ta nhìn thấy, thì cho dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Hoảng loạn hai giây, sau đó đưa tay kéo chiếc chăn mềm mại lại che kín người đàn ông lại, bấy giờ mới nhìn về phía cửa, "Ừ, cậu vào đi."

Tiếu Dịch đi về phía bên cạnh chiếc giường đứng đó, hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt không có ý tốt liếc nhìn Tần Ngu một cái, cảm giác rất lưu manh, "Chị dâu, sao mặt chị lại đỏ như vậy ạ?"

"Chuyện đó, là do hôm nay nhiệt độ cao quá." Tần Ngu hơi run lên, chớp mắt một cái rồi lập tức che mặt, "Hai người cứ nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa."

Dứt lời, liền đi ra khỏi phòng bệnh như chạy trốn.

Tiếu Dịch ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, cười cười nhìn Tống Mạc, vừa muốn mở miệng, thì lại nghe thấy người đàn ông nói ra một câu rất nhanh, "Nếu như cậu đến đây để nhiều chuyện, thì lập tức đi ra khỏi cửa."

"..." Tiếu Dịch giật giật khóe miệng.

"Em tới là để nói cho anh biết Lâm Trạch Thiên đã thừa nhận tất cả tội lỗi, bị xử phạt tù chung thân, nhưng mà bởi vì vợ của anh ta đang mang thai, cho nên hoãn chấp hành lại hai năm."

"Trừng phạt đúng tội." Vẻ mặt Tống Mạc không chút thay đổi nói.

"Lão đại..."

"Còn có việc gì sao, nếu như không có thì ra ngoài."

Tiếu Dịch bất đắc dĩ nhìn Tống Mạc một cái, cười khẽ, "Khi nào thì chúng ta trở về thành phố?" Anh dừng một chút, "Nghe các anh em nói, chuyện lần này gây ra xáo trộn rất lớn, gần đây Tống Thị cũng không được bình yên."

Ánh mắt Tống Mạc rơi vào khoảng không trong không khí, làm như đang duy tư rất nghiêm túc, mấy giây sau, khẽ nói một câu, "Ngày mai sẽ trở về."

"Vết thương của anh không phải vẫn chưa được tốt lắm sao? Có thể đi được không?"

"Đương nhiên."

"Đúng rồi, lão đại, lần này chúng ta còn bắt được một tên nội gián, anh đoán xem là ai?"

"La lão lục." Tống Mạc nói rất dứt khoát.

"Sao anh biết?" Vẻ mặt Tiếu Dịch vô cùng kinh ngạc nhìn Tống Mạc.

"Từ lâu tôi đã chú ý tới ông ta, lần này nhờ có ông ta mật báo, nếu không Lâm Trạch Thiên cũng sẽ không diệt trừ thuận lợi như vậy được." Đôi con ngươi của Tống Mạc trở nên đen nhánh.

Tiếu Dịch vô cùng bội phục nhìn Tống Mạc vài lần, cười cười, "Xử lý ông ta như thế nào?"

"Tự cậu hãy xem xét rồi làm đi."

———

Tại một nhà xưởng bị bỏ hoang ở vùng ngoại ô.

Trong nhà tối om như mực, xung quang bốn phía mọc đầy cỏ dại, chỉ có một tia sáng nhỏ dài xuyên qua cánh cửa đã cũ nát, trở thành ánh sáng duy nhất trong căn phòng cũ nát, phân chia không khí thành hai khúc, tia sáng chiếu vào bên trong tia sáng có vô số những hạt bụi nhỏ li ti đang bay lơ lửng, mơ hồ có thể nhìn thấy được một góc tường bong tróc và chằng chịt mạng nhện, thoạt nhìn rất hoang vắng và ghê rợn.

Đây là chỗ cỏ hoang mọc thành bụi, là nơi ít ai lui tới, quả thực rất thích hợp để giết người cướp của.

Tiếu Dịch ngồi trên chiếc ghế gỗ rộng lùng thùng, trên mặt vẫn còn vết sẹo do viên đạn sượt qua, giống như là dấu chu sa ở trên mặt.

Anh híp mắt hít một hơi thuốc, khẽ nói, "La lão lục, biết thằng em này nổi tiếng nhất là cái gì không?"

Một người đàn ông thấp bé, gầy còm nhưng ánh mắt lại rất sắc bén khôn khéo bị cởi trần truồng ra, dùng xích sắt treo ở trên xà nhà. Sợi xích sắt to cứng quấn quanh cổ tay cổ chân tạo thành dấu ấn ký đỏ thẫm. Trong miệng của ông ta nhét đầy vớ rách, nghe thấy lời nói của Tiếu Dịch, đôi mắt vốn đang tràn đầy vẻ phẫn nộ và chế nhạo, chợt lóe một tia sợ hãi.

Tiếu Dịch khoát khoát tay, một người đàn ông đứng ở bên cạnh La lão lục gật gật đầu, tiến lên.

Tiếu Dịch chậm chạp phun ra một hơi thuốc, nghiêng đầu không thèm quan tâm tới, khóe môi hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, ảm đạm không có chút tia sáng, làm cho người ta có cảm giác sợ nổi da gà, giọng nói của anh trầm trầm, "Nhớ kỹ, thằng em này nổi tiếng nhất, chính là trừng trị người khác."

Người đàn ông trẻ tuổi đeo bao tay vào, cầm dây thừng và thuốc nổ, đi tới trước mặt của La lão lục, ngước mắt lạnh nhạt liếc nhìn ông ta một cái, rồi cúi đầu bắt đầu bận rộn làm việc.

Theo từng động tác của người đàn ông trẻ tuổi, vẻ mặt của người đàn ông được gọi là La lão lục ngày càng trở nên co rúm sợ hãi, ông ta giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, cố gắng giãy giụa, đầu đầy mồ hôi, nhưng lại không làm gì được.

Tiếu Dịch nhìn phản ứng của ông ta rất hài lòng, lấy chiếc bật lửa từ trong túi ra, cầm ở trong tay tùy ý ngắm nghía.

Ước chừng khoảng năm phút trôi qua, người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy, giữ một khoảng cách cung kính nói, "Đại ca, tiếp theo làm như thế nào ạ?"

Tiếu Dịch ngẩng đầu lên lười biếng đưa mắt nhìn.

Dưới đất có một dây thuốc nổ, có một sợi dây nhỏ đầu được nối với thuốc nổ, đầu kia thì được trói cùng với La lão lục.

Tiếu Dịch nhướn mày không rõ ý tứ, ung dung đứng dậy khỏi chiếc ghế, chiếc ghế cũ kỹ phát ra tiếng kêu "Két...", vang lên trong gian phòng yên tĩnh, rất đột ngột và quỷ dị.

Nhìn Tiếu Dịch đang từ từ đi về phía của mình, đôi mắt đỏ hoe của La Lão lục trợn to lên, giống như là muốn ăn sống nuốt tươi người ta vậy, ông ta không ngừng kêu lên, nhưng mà trong miệng bị nhét chặt vớ nên không kêu thành tiếng, chỉ có tiếng hét khàn khàn giống như giết heo vang lên thôi.

Tiếu Dịch đứng ở trước thuốc nổ, liếc mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông trẻ tuổi gật gật đầu, tiến lên kéo những chiếc vớ ở trong miệng của La lão lục ra, Tiếu Dịch còn chưa có lên tiếng, La lão lục đã run giọng giận dữ hét lớn lên, "Tiếu Dịch, * con mẹ mày..."

Cổ họng của Tiếu Dịch phát ra tiếng cười khinh thường, "Chỉ sợ ông không có cơ hội này."

La lão lục còn muốn nói gì nữa, nhưng Tiếu Dịch đã không còn kiên nhẫn, nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi. Người đàn ông trẻ tuổi nhìn mặt mà nói chuyện, lại một lần nữa nhét vào miệng của La lão lục, những lời nói ô uế kia liền biến mất trong cổ họng ông ta.

Tiếu Dịch giơ chiếc bật lửa ở trong tay lên, cọ sát, "tạch" một cái ánh lửa bùng lên, anh híp mắt lại nhìn chằm chằm vào La lão lục, ánh mắt hung ác và vô cùng nham hiểm, "Nhớ kỹ, phản đồ thì sẽ không có kết cục tốt, kiếp sau mở to mắt ra, mà đối nhân xử thế."

Dứt lời, sự hoảng sợ hiện lên trong ánh mắt của La lão lục, cái bật lửa từ từ rơi xuống.

"Đi thôi" Tiếu Dịch nhấc đôi chân dài lên, người đàn ông trẻ tuổi rất nhanh đã theo kịp.

"Bùm" một tiếng, vang lên thật lớn ở trong ngôi nhà hoang ở sau lưng hai người, Tiếu Dịch ngồi vào bên trong xe, lấy một điếu thuốc, "Làm sạch sẽ không?"

"Đại ca yên tâm, anh em đã phân chia thuốc nổ rất tốt, đảm bảo sẽ nổ ngay cả mảnh vụn cũng không còn."

———

Máy bay tư nhân đáp xuống ở thành phố S, lập tức có người tới đón, đưa Tống Mạc và Tần Ngu về biệt thự.

Chạng vạng tối, Tần Ngu giúp vú Trương làm cơm tối ở trong bếp, trong phòng ngủ ở lầu hai, mơ hồ truyền đến tiếng nói trầm thấp của người đàn ông, "Tần Ngu..."

Tần Ngu vẫn đang xắt khoai tây, giả bộ không nghe thấy.

Không tới mấy giây sau, trên lầu lại vọng lại tiếng gọi của người đàn ông, cuối cùng vú Trương không nhịn được nữa, đành mở miệng, "Phu nhân, đi lên xem thiếu gia một chút đi."

Tần Ngu đưa khoai tây ở trong tay bỏ vào bên trong nồi, gương mặt lạnh lùng, giọng nói âm trầm , "Anh ấy đâu cần tôi phải xem làm gì."

Đến bây giờ hễ cô nhớ tới chuyện hồi sáng nay là lại không nén được giận, rõ ràng miệng vết thương vẫn chưa tốt lên, nhưng lại sống chết không thèm quan tâm tới lời dặn dò của bác sĩ, nhất định quay về, lúc cô khuyên nhủ, kết quả thì anh đã nói gì?

Đây là chuyện cô không cần quan tâm!

Đã như vậy, anh muốn lăn qua lăn lại như thế nào thì cứ lăn đi, xem như cô đã tự mình đa tình, từ hôm nay trở đi, anh muốn sống hay muốn chết đều không liên quan gì tới cô, cô cũng không thèm quản anh làm gì nữa!

Vú Trương sững sờ mấy giây, chợt vừa cười vừa nói, "Phu nhân à, cô đừng có chấp thiếu gia làm gì, từ nhỏ cậu ấy đã như vậy rồi, vô cùng cố chấp. Ta tận mắt nhìn cậu ấy lớn lên, những năm rồi, cậu ấy đã bị khổ không ít, ta đã rất muốn, lúc nào đó có người yêu thương cậu ấy thật lòng ở bên cạnh cậu ấy, bây giờ ấy mà, xem ra là đã tìm được rồi, vú Trương là người từng trải, nhìn ra được tâm tư của cô với cậu ấy, cô hao tâm tổn trí lo lắng cho cậu ấy, thật ra thiếu gia cũng rất đáng thương."

Tần Ngu cúi đầu cầm lấy cái muôi thất thần khuấy khuấy khoai tây bên trong nồi, trong lòng mềm yếu và chua xót, vú Trương nói một hồi, giải thích phải trái cho cô.

Nghĩ tới cô lại, chỉ trách anh không biết thương xót bản thân mình.

Thở dài một hơi, bỏ cái muôi ở trong tay xuống.

Mới vừa đi ra khỏi phòng bếp, bất ngờ lại vang lên một hồi tiếng chuông cửa.

Mở cửa ra, Tống Lãng cõng túi sách nhỏ đang đi đến, đầu tiên là sững sờ mấy giây, rồi không tin dụi dụi mắt, một giây sau, lại có bộ dạng xum xoe chạy tới, ôm lấy bắp đùi Tần Ngu, cái đầu nhỏ cọ cọ ở trên đùi của Tần Ngu, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên từ trong mũi, ồm ồm, mơ hồ có chút nức nở, "Mẹ, mẹ đã trở về rồi."

Dù sao thì từ nhỏ đến lớn, Tần Ngu đều ở bên cạnh chăm sóc cho bé, chưa từng có lần nào, hai người lại xa cách nhau lâu như vậy.

Tần Ngu ngồi xổm người xuống, xoa xoa đầu của Tống Lãng, đáy mắt cũng nhạt nhoà, "Được rồi, nam tử hán khóc cái gì chứ."

Tống Lãng ngẩng đầu lên, ôm lấy cổ của Tần Ngu, "Mẹ, mẹ sẽ không rời đi nữa chứ."

Tần Ngu nhìn đôi mắt đen láy của Tống Lãng đang tuôi nước mắt ra, trong lòng cũng mềm lòng và bối rối.

Tống Lãng hít hít mũi, chăm chú nhìn Tần Ngu, còn nói, "Cho dù có rời đi, cũng không cần đưa con đến nhà ông nội, cả nhà bọn họ đều rất nghiêm khắc."

Tần Ngu trầm mặc mấy giây, rốt cục thì cũng rất đau lòng, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tống Lãng, âu yếu dịu dàng nhìn đứa con trai nhỏ bé của mình, "Ừ, sau này mẹ sẽ không đưa con tới nhà ông nội nữa."

"Ồ, ba đâu rồi? Không trở về cùng với mẹ sao?" Tống Lãng có chút ghét bỏ lau lau khuôn mặt của mình, dường như chợt nhớ tới điều gì đó, tròng mắt xoay chuyển.

Vô cùng đúng lúc, trên lầu lại vang lên âm thanh kéo dài của người đàn ông, "Tần Ngu..."

Vẻ mặt của Tống Lãng vui mừng, bỏ cặp sách qua một bên, nhanh chóng phi lên lầu nhưu một cơn gió.

Tần Ngu lo lắng bé không cẩn thận sẽ đụng vào vết thương của Tống Mạc, vội vàng đi lên theo.

Cu cậu vừa đẩy cửa đi vào, liền ôm lấy bắp đùi của Tống Mạc đang nằm trên giường.

Tần Ngu nhanh tay lẹ mắt, níu lấy đôi chân ngắn củn của Tống Lãng, lôi bé xuống, “Ba con đang bị thương, không thể ôm bắp đùi của ba được.”

Tống Lãng mở to hai mắt, rồi mới chậm rãi bò từ giường xuống dưới.

Tống Mạc nhìn nhìn Tống Lãng, rồi lại nhìn Tần Ngu một chút, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

"Con trai, con đi ra ngoài trước, ba mẹ có chuyện muốn nói với nhau."

Tần Ngu và Tống Lãng, một lớn một nhỏ đều kinh ngạc, mở to đôi mắt đen láy nhìn Tống Mạc.

"Con trai, bây giờ con hãy nghe lời ba đi ra ngoài, ngày mai ba mua Transformers cho con."

Tống Lãng lập tức khẽ gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Tần Ngu chau mày lại, "Đến cùng thì có chuyện gì?"

Vẻ mặt Tống Mạc thoáng loé lên vẻ mất tự nhiên, “À, đỡ tôi đi toilet đi.”

"..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Thực Giống Như Tiểu Bạch Thỏ

Trong phòng vệ sinh, Tần Ngu đỡ anh đến trước bồn cầu, đang muốn rời đi, cổ tay bị anh bóp chặt, cô ngước mắt, không hiểu nhìn anh.

"Em cảm thấy anh có thể như gà đứng một chân đứng ở chỗ này đi vệ sinh sao? Đỡ anh."

Tần Ngu chau mày lại liếc mắt nhìn chỗ bắp chân của anh, không tình nguyện đứng ở phía sau anh, cánh tay đỡ bên hông anh, nhắm mắt lại, "Được rồi, anh nhanh chóng giải quyết đi."

Một trận tiếng nước chảy, chỉ nghe thôi đã khiến mặt Tần Ngu đỏ bừng, cô quả thực không cách nào tưởng tượng hình ảnh trước mặt, cũng may, không bao lâu, giọng nói trầm thấp của anh liền truyền đến bên tai, "Được rồi."

Tần Ngu mở mắt ra, anh nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt kiêu căng, Tần Ngu chắc chắn người đàn ông này tuyệt đối sẽ không nói lời hữu ích, quyết định thật nhanh dứt khoát phun ra một câu, "Câm miệng, nếu như anh muốn về sau đều một thân một mình đến toilet thì cứ nói."

Anh giật khóe miệng, gương mặt lạnh lùng, không hề nhìn về phía cô nữa.

———

Ban đêm, anh mặc đồ ngủ màu đen nâng một quyển sách ngồi ở trên giường đọc nhập thần, Tần Ngu đẩy cửa vào.

Anh ngước mắt từ trong sách ra, mặt không chút thay đổi, "Anh không cần bồi đêm, em có thể trở về phòng ngủ của em."

"..." Tần Ngu liếc mắt xem thường, không để ý lời nói của anh, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, chằm chằm nhìn thẳng anh.

"Cho dù em nhìn anh anh cũng không cho em ở lại." Anh cũng không nhìn cô một cái, chăm chú xem sách nói.

Tần Ngu thở ra một hơi, đoạt sách trong tay anh.

Đôi mắt thâm thúy của anh nhếch lên thờ ơ nhìn chằm chằm cô, Tần Ngu thấy rõ ràng mấy chữ trong đáy mắt anh -- ngươi lại muốn làm con thiêu thân gì nữa?

Cô không thay đổi tư thế, ngồi đối diện anh, giống như hai cao thủ đang so chiêu.

"Chúng ta nhìn nhau mười tám giây đi." Cô xem trên web nói, nếu muốn kiểm nghiệm một người đàn ông có phải thích ngươi hay không, chỉ cần đối mặt với hắn mười tám giây, nếu như trong mười tám giây hắn xông qua đến hôn ngươi, chứng tỏ hắn thích ngươi.

Tổng giám đốc Tống Mạc bá đạo đương nhiên không biết trong đầu cô vợ nhỏ xinh đẹp của mình đang suy nghĩ gì, anh thập phần quái dị nhìn cô, cũng không có ý tứ phối hợp.

"Nếu như anh không phối hợp, từ hôm nay trở đi anh phải tự mình xuống lầu ăn cơm, tự mình đi vệ sinh, tự mình tắm rửa."

Anh trầm mặc mấy giây, "Được."

Tần Ngu cong cong khóe môi, ho nhẹ hai tiếng, "Bắt đầu, một, hai, ba... Mười bốn, mười lăm..."

Tống Mạc xác thực rất nghiêm túc phối hợp với cô, con mắt thon dài đen nhánh luôn ngưng mắt nhìn cô, này làm cho Tần Ngu cảm thấy hy vọng, nhưng mà theo con số toát ra trong miệng cô, nụ cười của cô bắt đầu trở nên miễn cưỡng và cứng ngắc, vẻ mặt Tống Mạc luôn bình tĩnh nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn không biết mình nên làm cái gì, thân thể của anh cùng tâm của anh, phảng phất hoàn toàn không có xúc động như web nói.

Lúc đếm tới 18, Tần Ngu triệt để thất vọng, khuôn mặt xụ xuống.

Tống Mạc cúi người vươn cánh tay lấy lại sách, một đôi mắt đen xuyên thấu qua lông mi thật dài liếc nhìn cô một cái, "Là em bảo anh nhìn em, anh rất nghiêm túc phối hợp trò chơi của em, mặc kệ em không cao hứng thế nào, nhưng không được quên lời em nói đó, chăm sóc anh thật tốt."

Tần Ngu hung ác nham hiểm trừng mắt anh, rõ ràng trong lòng anh có cô, rõ ràng anh để ý cô, nhưng vì cái gì anh không có hóa thân thành lang nhào tới hôn cô? Oh, có lẽ thân thể anh không đủ nhạy bén lắm làm cho anh không cách nào thực hiện động tác biên độ lớn như vậy, nhưng rõ ràng ngay cả đến gần cô cũng không có, chẳng lẽ đều do cô tự mình đa tình sao? Anh không thích cô nên khi liên tục nhìn cô mười tám giây cũng không muốn hôn cô?

Mười ngón tay đan xen đặt dưới quai hàm nhìn chằm chằm anh, một đôi mắt đen nhánh không động đậy.

"Nhìn đủ chưa?" Hồi lâu sau, anh để sách trong tay xuống, "Anh muốn đi ngủ."

Tần Ngu nháy mắt qua loa, không muốn đứng dậy rời đi.

"Anh không thích có người đứng ngoài quan sát anh ngủ." Anh vén chăn lên, nằm xuống ngay ngắn, thân thể thẳng tắp như cây, "Lập tức ra ngoài."

"Thật không nhiệt tình." Tần Ngu thu hồi ánh mắt, nhếch miệng cười.

Trở lại phòng ngủ của mình, nhắm mắt lại cũng không ngủ được, đến cùng là sai ở chỗ nào? Là cô không đủ xinh đẹp nên không cách nào khiến tổng giám đốc bá đạo động tâm sao?

Lông mi thật dài run run, hồi lâu, cô lăn lông lốc bò dậy từ trên giường, lấy di động ở bên cạnh, tạo một cái tiêu đề trong diễn đàn, "Cầu xin online phương pháp nắm giữ lão công", cô miêu tả biến đổi bất ngờ giữa mình và Tống Mạc, thỉnh mọi người chỉ cách bắt lại tổng giám đốc bá đạo.

Người 1: Tổng giám đốc bá đạo.... chủ thớt ngươi đọc ngôn tình nhiều quá rồi đó

Người 2: Bắt lấy tâm của một người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày hắn, chủ thớt, ta chỉ có thể ban cho ngươi một quyển thực đơn bách khoa toàn thư.

Người 3: Đầu năm nay khó mà bắt lấy dạ dày, bắt lấy thận mới là đạo lý cứng rắn.

Người 4: người 3 nói đúng rồi, theo như tình trạng của ngươi, duy nhất có thể kéo dài quan hệ giữa các ngươi chính là cho hắn ăn món ngon, làm cho hắn muốn ngừng mà không được, sau đó tiếp tục ăn thịt, vòng đi vòng lại.

...

...

38: Nếu hắn yêu ngươi, ngươi không cần làm gì hết, nếu hắn không yêu ngươi, ngươi làm gì đều phí công.

39: Tổng giám đốc bá đạo là như thế nào, ngươi đang nói cái rắm gì thế!

...

Vài chục bình luận nhanh chóng xuất hiện, Tần Ngu cầm di động, bắp chân non mịn lắc lư trong không khí, chẳng lẽ muốn cô hóa thân thành tiểu thê tử hiền lành, một tháng 30 ngày, ngày ngày hiền thục sao? Hay là, muốn cô hóa thân thành tiểu yêu tinh giày vò tổng giám đốc, một trăm lẻ tám cách, hàng đêm không ngừng nghỉ?

———

Rạng sáng ngày thứ hai, lúc vú Trương đi vào phòng bếp chuẩn bị làm bữa sáng, Tần Ngu buộc tạp dề hồng phấn tết đuôi ngựa đã đứng đó làm bữa sáng.

"Thiếu phu nhân, người đây là..."

"Vú Trương, anh ấy có sở thích đặc biệt gì không?"

Vú Trương hơi ngẩn ra, lúc sau mới toét miệng cười, "Có, đến đây, vú Trương dạy người."

Sau một trân binh binh bang bang, Tần Ngu bưng bữa sáng tình yêu tự chế đi tới phòng ngủ chính ở lầu hai.

Anh đã dậy, Tần Ngu giúp anh lau tay cùng mặt, như hiến vật quý bưng điểm tâm đến bên cạnh bàn.

Một mùi thơm nồng nặc, anh khẽ giương mắt lườm cô vợ nhỏ đang mặc tạp dề ngồi ở bên cạnh, cầm đũa lên.

Tùy ý gắp lên một sủi cảo tôm, nếm thử một miếng, đồng thời gắp một miếng bông cải xanh.

Tần Ngu trơ mắt nhìn anh, hé ra khuôn mặt xinh đẹp bạch hi lại trong sạch, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào mắt cô, thật giống như bươm bướm bay vào trong mắt của cô, chờ mong kia, mơ hồ phát ra ánh sáng.

"Ăn ngon không?"

"Em làm sao?"

Tần Ngu thấp thỏm gật đầu.

Anh cũng không nhìn cô một cái, mặt không chút thay đổi gắp lên sủi cảo tôm cuối cùng nuốt vào, "Quả nhiên không ngon như trước kia, vỏ quá dầy, tôm không đủ tươi." Dứt lời, vươn tay hướng đến cháo yến mạch.

Tần Ngu sững sờ hai giây, vui vẻ trên mặt lập tức vô ảnh vô tung biến mất, cướp cái mâm đặt lên bàn đi, "Đầu óc của em thật sự nhũn nước mới thức dậy sớm như vậy làm bữa sáng sau đó chờ bị anh nhục nhã mà."

Cái muỗng trong tay anh dừng ở không trung, giương mắt nhìn chằm chằm Tần Ngu vài lần, "Anh còn chưa ăn no."

"Oh, vỏ quá dầy, tôm không đủ tươi, anh đã ghét bỏ như thế, em thấy anh vẫn nên đói thì tốt hơn."

"Xét về mặt sáng sớm em đã dậy làm vì anh, anh xin thu hồi lời vừa mới nói, để thứ đó xuống đi."

"Em không phải là người hầu gọi thì đến đuổi thì đi của anh."

Anh lặng im trong chốc lát, giống như là thỏa hiệp, "Anh thừa nhận em làm thật ngon."

Lúc này Tần Ngu mới quay đầu lại nhướn mày nhìn anh một cái, bưng cái mâm lững thững đi qua, đưa tay vỗ vỗ ở vai anh, khóe môi quyến rũ ra một đường cong, thập phần kiêu căng nhìn chằm chằm anh, "Nói sớm như vậy thì tốt rồi."

———

Một tháng sau, người đàn ông nào đó đã khỏi hẳn.

Bữa sáng của một tháng, đều do Tần Ngu làm vắt hết óc, nhưng mà giống như không có ích lợi gì, khi anh ăn sáng, ánh mắt nhìn về cô vẫn bình tĩnh như một vũng nước, Tần Ngu cảm thấy, anh không có chút nào bởi vì bộ dáng hiền lành của cô mà thích cô, xem ra anh không thích phụ nữ hiền lành. Chẳng lẽ anh thích tiểu yêu tinh mệt nhọc sao?

Oh, xem ra từ hôm nay trở đi không thể cho anh ăn chay nữa.

———

Bóng đêm tối tăm nhu hòa mà mông lung, ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao.

Bên trong phòng ngủ chính, ánh sáng mờ nhạt ấm áp mà vừa vặn, anh mặc đồ ngủ màu đen, trong tay cầm một quyển sách, vẫn nhìn đến nhập thần.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, Tần Ngu nhìn trong gương một người phụ nữ xinh đẹp mà quyến rũ, tóc dài ướt nhẹp hất về phía sau, thuận tiện đá lông nheo.

Vui vẻ rạo rực ở trước gương tạo dáng một hồi lâu, mưu tính thấp thỏm cầm lấy đồ ngủ đặt ở một bên, bộ này là bộ mà ngày hôm qua Cố Uyển Uyển kéo cô đi mua, nghe nói, đàn ông đều thích cái này.

Quấn quít một hồi lâu mới mặc xong quần áo, hít sâu một hơi, đẩy cửa đi ra.

Tiếng bước chân rất nhỏ, Tống Mạc từ trong sách ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Tần Ngu chỉ mặc một tầng sa y hơi mỏng, đường cong uyển chuyển cùng làn da trắng nõn như ẩn như hiện dưới sa mỏng, mà làn da non nớt lộ ra bên ngoài của cô, tóc ướt nhẹp rủ bên mặt, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, hai mắt to vụng trộm nhìn anh, phi thường đen bóng.

Trong lòng anh khẽ nhộn nhạo.

Oh, thực giống như tiểu bạch thỏ.

Tần Ngu chậm rãi đi tới, ánh mắt của anh sáng quắc làm cho cô cảm giác mình như là một pho tượng di động, khuôn mặt cô như bốc cháy.

Đột nhiên, anh để sách trong tay xuống, xuống giường.

Hô hấp của Tần Ngu hơi chậm lại, chân như nhũn ra, trên thực tế, cô chưa làm xong chuẩn bị đụng ngã tổng giám đốc bá đạo.

"Đứng lại." Giọng nói trầm thấp từ tính của anh khuếch tán ở trong phòng, trong đêm, phá lệ dễ nghe.

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, cả thân thể đều cứng ngắc, cô quay đầu lại nhìn về phía anh, rõ ràng cô nghe được cổ của mình phát ra âm thanh ken két.

Trong tầm mắt, anh nện bước bắp đùi thon dài chậm rãi đi về phía cô...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Ai Quy Định Em Không Thể Thích Anh?

Cuối cùng thân hình cao lớn của người đàn ông cũng dừng lại ở phía trên đỉnh đầu của cô, mùi thơm của sữa tắm ở trên người cô chui vào chóp mũi của cô, trong lòng của thoáng rung động, thiếu chút nữa thì thì quỳ gối xuống khóc lóc ôm lấy bắp đùi của người đàn ông, hô lên một tiếng "Tổng giám đốc bá đạo, xin hãy buông tha cho tôi!"

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, đột nhiên không hề báo trước giơ tay lên.

Quả thực tim của Tần Ngu muốn nhảy thót lên cổ họng, đến đây sao? Thực sự muốn tới sao? Chẳng lẽ thực sự đàn ông đều thích loại này? Sớm biết như thế, năm năm trước lúc mướn chung cùng anh, cô nên mặc bộ đồ ngủ bằng tơ tằm này, xách theo một thùng nước đi thẳng tới trước mặt anh, dội hết lên người cho ướt sũng.

Cô giương đôi mắt thẹn thùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông, một đôi mắt đen láy loé sáng lên, dưới đáy mắt sáng lên long lanh.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, bàn tay to lớn của người đàn ông từ từ chạm vào đỉnh đầu của cô, "Làm sao mà mặc thành như vậy? Đầu tóc cũng không lau, em thật sự muốn bị cảm cúm sao?"

"Hả?" Tần Ngu sững sờ, khẽ há hốc mồm ngơ ngác nhìn anh. Sự tình phát triển không giống như trong tưởng tượng của cô, vì sao tổng giám đốc bá đạo lại không chặn ngang rồi ôm lấy cô thả lên giường? Vì sao tổng giám đốc bá đạo lại không hóa thân thành sói mà đụng ngã cô? Cô không có chút hấp dẫn nào như vậy sao?

Người đàn ông thu tay lại, tránh ra khỏi người cô.

Tần Ngu quay đầu lại, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đi vào trong phòng tắm, mấy giây sau, người đàn ông đi ra và cầm cái máy sấy tóc ở trong tay.

"Đến đây." Người đàn ông ngồi ở bên cạnh giường nhìn cô.

Tần Ngu nhíu mày, đây là tình huống gì vậy? Không đụng ngã cô mà lại đi lấy máy sấy tóc?

Cô chậm chạp đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh của người đàn ông.

Tống Mạc cắm máy sấy tóc vào ổ điện, bật công tắc lên, bàn tay với những khớp xương rõ ràng xuyên qua làn tóc của Tần Ngu, những vết chai ở đầu ngón tay lơ đãng đụng chạm vào, Tần Ngu cảm thấy cả đầu của mình như có dòng điện chạy qua, da đầu tê dại, một dòng điện từ mái tóc chạy thẳng vào trong lòng, trong nháy mắt, khuôn mặt của cô đỏ ửng lên giống như cua nấu chín vậy.

Cô ngước mắt nhìn về phía người đàn ông, vẻ mặt của anh rất chuyên tâm và chăm chú, trên khuôn mặt trắng trẻo của anh che khuất ánh đèn, dịu dàng và bình thản, Tần Ngu mở to hai mắt, quả nhiên người đàn ông khi chăm chú làm cái gì đó là đẹp trai nhất.

Nhưng mà, hình như người đàn ông này thực sự không coi cô là phụ nữ thì phải, ở gần cô như vậy, cô thật sự không nhịn được muốn đụng ngã anh, thực

sự rất muốn!

Vào lúc cô vẫn đang thất thần, người đàn ông đã sấy khô tóc của cô rồi, tắt máy sấy tóc đi, đứng dậy.

Lúc anh đi ra từ phòng tắm, lại cảm thấy hơi kinh hoảng một chút.

Tần Ngu đã nghiêng người nằm ở trên chiếc giường rộng lớn, một tay chống đầu, tư thế vô cùng xinh đẹp nhìn anh, ánh mắt nhỏ kia quyến rũ lòng người, rõ ràng như muốn nói: Đến ăn em đi, mau tới đây ăn em đi.

"Em đang làm gì?" Người đàn ông đứng ở bên cạnh giường.

"Chẳng lẽ anh không nhìn ra sao?" Vẻ mặt Tần Ngu tràn đầy ngượng ngùng vén vén tóc.

Đôi mắt tĩnh mịch khó dò của Tống Mạc nhìn cô chằm chằm, lặng im mấy giây, đột nhiên đáy mắt chợt loé lên tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Tần Ngu, tôi nói rồi, không cho phép em có suy nghĩ không an phận với tôi."

Đột nhiên bầu không khí trở nên nghiêm túc, nụ cười trên mặt của Tần Ngu liền cứng ngắc lại, cả người cô cũng cứng ngắc lại. Vậy là không phải anh không nhận ra ý đồ của cô, mà là để cho cô tuỳ ý gây chuyện, còn bây giờ, cuối cùng anh đã không nhịn được nữa, nên vô cùng lạnh nhạt và kiên định từ chối cô.

Nếu như nói, lúc trước trong lòng cô vẫn còn tràn đầy vui vẻ, tim đập như sấm, vậy thì bây giờ, trái tim cô đều đã nguội lạnh rồi, lời nói của Tống Mạc giống như một thùng nước lạnh, dội thẳng lên đầu cô không một chút lưu tình, khiến cho cô bị nguội lạnh một cách triệt để.

Còn có chuyện gì khổ sở hơn so với chuyện bị người mình thích từ chối chứ? Cô bỏ đi tất cả sự dè dặt của một người con gái, bỏ đi tất cả sự tự tôn của mình, hèn mọn giống như một hạt bụi, dè dặt một lòng đưa tới trước mặt anh, khát vọng được anh nâng niu, chăm sóc, nhưng anh lại nhẫn tâm giẫm nát dưới chân.

Tần Ngu không nói một lời, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào người đàn ông trong năm phút, trong đôi mắt đen láy từ từ dâng lên một tầng hơi nước. Cúi đầu chậm rãi từ từ xuống khỏi giường, từng bước từng bước đi lại phía người đàn ông, cứ mạnh mẽ nhìn thẳng vào anh, từng câu từng chữ, run rẩy phát ra từ trong cổ họng, giống như ẩn chứa vô số uất ức, "Đúng vậy, tôi có suy nghĩ không an phận đối với anh, tôi đã phá huỷ giao ước giữa chúng ta, nhưng như vậy thì có làm sao? Tống Mạc, có ai quy định là tôi không thể thích anh à?"

Trên đời này có hai chuyện là giấu không được, một là yêu thích, hai là mang mang thai, cô đã từng cố gắng kìm nén che giấu tình cảm này của mình, nhưng khi nó không ngừng lớn mạnh, không ngừng nảy sinh, cuối cùng mọc rễ ở trong lòng của cô, giống như dòng nước lũ và con mãnh thú, không thể vãn hồi được, cắn nuốt tất cả lý trí của cô, trong mắt cô, trong lòng cô chỉ có anh, yêu sâu đậm như vậy, làm sao che giấu được?

Tống Mạc cúi đầu nhìn ngón chân hồng hồng của cô đạp lên sàn nhà, trầm mặc mấy giây, đi đến bên cạnh giường cầm lấy đôi dép, cúi người đặt dưới chân của cô, "Đừng ồn nữa, đi dép vào rồi về phòng ngủ đi."

Một hành động nhỏ bé không đáng kể, Tần Ngu cụp mắt xuống nhìn anh ngồi xổm xuống bên cạnh, nâng chân giúp cô đi dép vào, hốc mắt đỏ ửng lên, "Tống Mạc, đến cùng thì anh đang trốn tránh cái gì? Anh cũng yêu thích tôi không phải sao? Em là người vợ được anh cưới hỏi đàng hoàng, vì sao chúng ta không thể làm một đôi vợ chồng thực sự?"

Động tác trên tay của Tống Mạc ngừng lại.

Vì cái gì?

Bởi vì trong lòng của anh vẫn không bỏ được Mộ Song?

Đột nhiên người đàn ông trầm mặc, cuối cùng nước mắt của Tần Ngu cũng nhịn không được nữa, từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào gò má, ngón tay giữa của người đàn ông.

Nóng hổi, anh ngước mắt lên, nhìn thấy đôi mắt của Tần Ngu đỏ ửng lên như con thỏ, rõ ràng đã khóc như vậy, nhưng lại liều mạng cắn môi nhẫn nhịn, cố chấp khiến cho người ta đau lòng.

Đột nhiên cũng rất muốn ôm cô vào lòng.

Tần Ngu phát hiện ra tầm mắt của anh, mạnh mẽ lau nước mắt, hất văng tay anh ra, không ngoảnh đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng.

Tống Mạc ngồi chồm hổm trên mặt đất, lau chất lỏng lành lạnh trên gò má và ngón tay đi, lần đầu tiên, cảm nhận được tim của mình nhói đau lên.

Đêm nay, nhất định là sẽ khó ngủ.

———

Sự thực đã chứng minh, trêu chọc phụ nữ tuyệt đối không phải là một quyết định sáng suốt.

Trên bàn ăn sáng sớm ngày thứ hai, Tống Mạc nhìn bát đũa trống không ở trước mắt, cả người không vui.

Quay đầu nhìn về phía Tần Ngu đang chóp chép ăn bữa sáng, “Sao lại không chuẩn bị bữa sáng cho tôi, em muốn tôi ăn hết bộ đồ ăn này sao?”

Tần Ngu nhìn cũng không nhìn anh cái nào, "Tại sao tôi lại phải chuẩn bị bữa sáng cho anh, Tống tiên sinh, anh đừng quên, thoả thuận trên hợp đồng, trong đó cũng không có điều khoản nào nói tôi phải chịu trách nhiệm chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Tống Mạc trầm mặc mấy giây, "Tôi rất đói bụng."

Tần Ngu giống như là đang nghe được câu chuyện cười, cười lạnh vài tiếng, khinh thường liếc nhìn người đàn ông một cái, kỳ quái nói, "Có tay có chân, đói bụng thì tự mình đi mà làm, tôi không phải bảo mẫu của anh.”

"Tần Ngu." Đôi mắt đen láy của người đàn ông không có có một tia sáng, vẻ mặt không chút thay đổi, bộ dạng thoạt nhìn rất không vui.

Tần Ngu làm như là không nghe thấy, thản nhiên uống xong miếng sữa cuối cùng trong ly, chép chép miệng, “Tôi ăn xong rồi, anh cứ tự nhiên.”

Cho nên hậu quả của việc trêu chọc Tần Ngu chính là -- đường đường là tổng giám đốc của Tống Thị lại để bụng đói đi làm.

———

Trước cửa Biệt thự, Tống Mạc đang muốn cúi người ngồi vào bên trong xe.

Ngoài cửa, Tần Ngu toàn thân mặc một bộ công sở xuất hiện ở cửa.

Chiếc váy ngắn màu đen phác hoạ ra đường cong và vóc người hoàn mỹ lung linh của cô, một đôi chân dài mảnh mai không có chút thịt dư thừa, làn da vô cùng mịn màng giống như ánh trăng. Cô đeo đồ trang sức trang nhã, cả người càng ngắm càng duyên dáng, mái tóc được vén ra sau đầu, chỉ có vài sợi tự nhiên rũ xuống trước mặt, ở trong gió lộ ra chút hỗn loạn đẹp mắt, không thể không nói, Tần Ngu rất thích hợp mặc bộ quần áo công sở, cực kỳ đẹp mắt và nóng bỏng.

Thân hình của người đàn ông dừng lại, dưới đáy mắt chợt loé lên sự kinh ngạc cực nhanh.

Người phụ nữ lại giống như không nhìn thấy anh, trực tiếp đi tới, vòng qua bên cạnh xe, giày cao gót đạp dưới đất kêu lộc cộc.

"Em muốn đi đâu?" Ở đuôi xe, giọng nói trầm thấp dễ nghe của người đàn ông vang lên.

Tần Ngu dừng bước chân lại, chậm rãi quay đầu, nheo nheo mắt, lộ ra một nụ cười với dáng vẻ vô cùng kiêu căng, chậm rãi nói ra mấy chữ, “Liên… quan… gì… tới… anh. . . . ."

"Tần Ngu!" Khuôn mặt của người đàn ông triệt để đen lại.

Ít khi chứng kiến thấy người đàn ông nổi giận đùng đùng mất không chế như vậy, khoé môi Tần Ngu tươi cười, có thể nói là rất xinh đẹp, "Trước đó không phải đã nói xong hết rồi sao? Tống tiên sinh không được can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi. Nếu như bây giờ tôi đã thu hồi lại suy nghĩ không an phận với anh, Tống Mạc, hy vọng anh nói được làm được." Cô không phải là một cô gái không biết xấu hổ, cô cũng có sự kiêu ngạo và tự ái của chính mình, cô sẽ không hèn mọn tới mức sau khi bị người kia từ chối một cách dứt khoát như vậy mà vẫn dai dẳng bám lấy không chịu buông, như kẻ ăn xin nhất nhất không buông tha anh, nếu anh đã không quan tâm tới cô, thì cô cũng sẽ thật sự làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, từ nay về sau sống yên ổn với nhau, mỗi người có cuộc sống riêng.

Thu hồi? Sự yêu thích của cô lại nông cạn như vậy? Nông cạn tới mức chỉ sau một đêm đã biến mất không còn chút gì?

Làm cho lòng anh vốn đang bình lặng bị quậy tới mức rối tinh rối mù lên lại còn muốn toàn thân rút lui?

Người phụ nữ này!

Một cơn lửa giận vô danh chợt dâng lên, dường như là cùng lúc đó, anh cầm lấy tay của người phụ nữ, dùng sức kéo cô vào trong ngực mình.

Cả người Tần Ngu hoảng hốt, đưa tay ra chống đỡ ở trước ngực của người đàn ông, đôi mắt có chút bối rối nhìn chằm chằm vào anh, "Anh lại phát điên cái gì!"

Người đàn ông không nói lời nào, nhưng mà đôi mắt đen láy yên lặng nhìn thẳng vào cô, dưới đáy mắt, như có một đốm lửa đang bùng cháy.

Trong lúc đó mỗi hơi thở đều có hương vị mát lạnh của người đàn ông luẩn quẩn ở trên đỉnh đầu, hô hấp của Tần Ngu có chút rối loạn, một lòng chỉ muốn trốn thoát.

Nhưng lại bị người đàn ông chống hai tay vây ở bên cạnh thân xe, không trốn thoát được.

Liếm liếm môi dưới, có chút lo lắng hô lên một câu, “Đến cùng thì anh muốn làm gì? Thả tôi ra!”

Bộ dạng kháng cự của cô, thân thể không ngừng giãy giụa, giống như con mèo hoang đang giương nanh múa vuốt, lửa giận của người đàn ông không ngừng tăng lên, cảm giác muốn chinh phục của người đàn ông cũng không ngừng dâng lên, bước lên một bước, áp sát vào thân thể không an phận của

người phụ nữ vào thân xe, chậm rãi cúi đầu xuống...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Anh Cầm Tinh Con Chó Sao?

Nụ hôn cường thế mà bá đạo hơn so với những lần trước đó, khiến môi lưỡi của cô đều đau, người đàn ông nằm ở trên người cô tựa như một con sói, sói hàng thật giá thật, Tần Ngu không hề kinh nghiệm bị hôn đến đầu óc choáng váng.

Bàn tay của anh cũng không an phận, cơ hồ là trượt dọc theo đường cong của cô, mà mỗi một chỗ anh dừng lại để vuốt ve, đều khiến Tần Ngu không nhịn được run rẩy, mèo hoang giương nanh múa vuốt biến thành con thỏ nhỏ ôn thuận, toàn thân vô lực tựa đầu vai của anh, thần sắc mê ly, mà khi bàn tay anh vòng qua chân Tần Ngu, cuối cùng cô cũng phát giác được một tia nguy hiểm, tim mãnh liệt nhảy dựng, đưa tay ấn chặt bàn tay anh, môi vẫn bị người nào đó đè nặng phun ra một câu mơ hồ không rõ, "Tống Mạc anh điên khùng ..."

Giữa ban ngày ban mặt bộc phát thú tính quá trớn, người đàn ông này, thật đúng là biết chọn thời điểm!

Động tác của anh quả nhiên chần chờ mấy giây, sau đó dừng lại, há mồm cắn vào môi cô một cái cho hả giận, mới trầm giọng buông cô ra.

"Anh cầm tinh con chó sao?" Tần Ngu che miệng hé ra khuôn mặt đỏ rực trừng anh một cái, bộ dáng phá lệ xinh đẹp, chỉ nhìn thôi cũng khiến anh không nhịn được muốn nhấn cô trên thân xe hung hăng hôn một lần nữa.

Bất quá cuối cùng tự chủ của anh cực mạnh, đè xuống rung động trong lòng, giọng nói phá lệ trầm thấp từ tính phun ra một câu, "Về sau đừng bôi thoa thứ gì trên miệng, anh không thích ăn vật phẩm hóa học."

Về sau? Ôi, người đàn ông này còn muốn cường hôn cô nữa, thật không biết xấu hổ, còn đòi hỏi nhiều như vậy.

Tần Ngu liếc mắt bễ nghễ nhìn anh một cái, cúi đầu sửa sang lại quần áo mất trật tự, đồng thời phun ra một câu, "Lưu manh."

Anh khẽ cười một tiếng, trong mắt thon dài đen nhánh đều là vụn nhỏ ánh sáng.

Tần Ngu liếc mắt nhìn, trái tim lại mãnh liệt nhảy dựng, hơi co quắp vuốt ve vạt áo, mới thoáng trấn định vài phần, xoay người rời đi.

Mới vừa bước ra một bước, cổ tay bị người níu lại, "Đi đâu?"

Tần Ngu vừa muốn há mồm bật thốt ra "Anh quản được sao?" Trong đầu đột nhiên vọt qua hình ảnh vừa mới bị cường hôn, lời nói đã xoay quanh ở đầu lưỡi thu trở lại, phẫn nộ phun ra một câu, "Đến Thịnh Thiên phỏng vấn."

"Tiền anh đưa em không đủ xài sao? Tại sao phải đi phỏng vấn?"

". . . . . Em không muốn ăn không ngồi rồi."

Tống Mạc hơi kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, "Lên xe."

"Không được, em thích tự thân vận động, tự em đi, anh không được phép nhúng tay vào." Ngưng mấy giây, Tần Ngu lại nói, "Chuyện này không có thương lượng, nếu không buổi sáng ngày mai anh vẫn không có bữa sáng ăn đâu."

Anh giật giật khóe miệng, mấy giây sau, đầu gật nhẹ.

Tần Ngu đi khỏi biệt thự, nhanh chóng bắt một chiếc xe ở ven đường.

Nhìn cô lên xe, anh nhàn nhã dựa vào lưng ghế lấy điện thoại di động ra, "Trợ lý

Hứa, Tần Ngu muốn đến Thịnh Thiên phỏng vấn, phái người chuẩn bị một chút."

———

Văn phòng thương mậu của Phó thị, đứng sừng sững trong khu phồn thịnh, mang hơi thở hùng mạnh.

Tần Ngu ngước mắt liếc mắt nhìn dòng chữ to "Thịnh Thế tập đoàn" phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, hít sâu một hơi, nhấc chân bước vào cửa chính.

Trong đại sảnh to như vậy, nam nữ mặc tây phục đi qua lại, thần sắc vội vã, trong tay của bọn họ hoặc là cầm lấy cặp văn kiện, hoặc là cầm di động, tiếng anh và trung văn xen lẫn vào nhau.

Tần Ngu là dân mù đường, địa điểm nộp đơn được định ở bộ phận nhân sự, cho dù cô biết ba chữ bộ phận nhân sự, lại tìm không thấy phòng bộ phận nhân sự, như con ruồi không đầu đi loạn ở trong đại sảnh.

Đang lo lắng thất thần, không cẩn thận đâm đầu vào người đàn ông khác, đợi cô phản ứng kịp, thì đã muộn, "Bùm" một tiếng d/d/lqd, cô đụng phải một thân thể rắn chắc, lúc này liền cảm thấy một cỗ khí huyết vụt vụt dâng trào, trước mắt toát ra vô số kim tinh.

Bối rối mấy giây, mới tốt một chút, ngước mắt nhìn vật thể không rõ trước mắt.

Là một người đàn ông, thoạt nhìn cường tráng lại lạnh lùng, ngũ quan vô cùng đoan chính, mặt mày đen nhánh, môi hồng răng trắng, làn da không phải là bạch hi, mà là màu lúa mạch cực kỳ đàn ông, khiến cả người hắn phát ra nam nhân mùi vị nồng nặc, cuồng dã lại gợi cảm.

Tần Ngu liếc hắn một cái, lại nhìn giấy trắng rơi xuống trên mặt đất, da mặt hơi đỏ lên, nhặt giấy trắng lên đưa tới trước mắt hắn, khẽ vuốt cằm, "Thực xin lỗi."

Đương nhiên Tần Ngu sẽ làm người khác chú ý, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thanh lịch bởi vì đã qua trang điểm mà lộ ra hương vị lãnh diễm mờ nhạt, thật giống như một đóa hoa sen duyên dáng thướt tha vươn lên trong đầm, một thân tây phục màu đen, làm cho cô thoạt nhìn càng thêm vài phần tiêu sái giỏi giang, cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt người, không khỏi làm cho người hai mắt tỏa sáng.

Người đàn ông một tay tiếp nhận giấy trắng, một tay cắm trong túi quần, mang theo vẻ mỉm cười, "Đến nộp đơn sao?"

"Vâng, bất quá, tôi lạc đường, anh có thể nói cho tôi biết bộ phận nhân sự ở nơi nào được không?" Tần Ngu mấp máy môi.

"Cô đi theo tôi."

Tần Ngu đi theo người đàn ông, vào thang máy.

Trong thang máy chỉ có hai người, bầu không khí khó tránh khỏi có chút đè nén,

Tần Ngu chưa bao giờ đơn phương độc mã cùng một người đàn ông xa lạ trong một không gian kín như vậy, có chút không được tự nhiên.

Huống chi, tầm mắt của người này luôn rơi vào trên người cô.

Cũng may, tốc độ thang máy rất nhanh.

Đi ra khỏi thang máy, trước mắt liền xuất hiện cảnh tượng tấp nập người, trong hành lang bên ngoài bộ phận nhân sự cơ hồ bị nam nữ mặc tây phục chiếm hết, hàng năm Thịnh Thiên chỉ tuyển mộ nhân sự một lần, lại là công ty số một số hai trong thành phố, đương nhiên người đến nộp hồ sơ sẽ rất nhiều.

Bất quá, nghe nói, có thể lưu lại chỉ có chiếm xác suất năm phần một ngàn, giống như lên trời.

Người đàn ông dẫn cô đến liền biến mất ở trong dòng người, Tần Ngu ôm lý lịch sơ lược, lo lắng cho lần phỏng vấn này của mình.

Phỏng vấn không nhanh không chậm tiến hành, trong lúc ra ra vào vào đó, rất nhanh liền đến phiên Tần Ngu.

Đẩy cửa vào, phía trước ngồi ba người, Tần Ngu hơi run sợ giật mình, bởi vì trong đó có một người cô biết- chính là người đàn ông mới vừa rồi.

Hắn nhìn cô, nhàn nhạt cười, bình tĩnh mà ôn hòa, không biến sắc, tựa như một con báo săn.

Tần Ngu ngồi xuống, trong lòng bàn tay khẽ đổ một tầng mồ hôi.

———

Đợi đến khi phỏng vấn kết thúc, mặt trời đã ngã về tây.

Quá trình chờ đợi vô cùng dày vò, đáy lòng Tần Ngu một chút hi vọng cũng không có, bởi vì lấy trình độ học vấn của cô, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, nhất định sẽ bị loại thẳng.

Một tiếng động lớn vang lên, "Két..." Một tiếng, cửa bộ phận nhân sự bị người đẩy ra, tất cả mọi người trong nháy mắt an tĩnh lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía một trang giấy từ trong tay người tuyển mộ nhân sự đi ra từ bên trong, đó là tờ giấy quyết định vận mệnh bọn họ.

Sau lưng người phụ nữ, Tần Ngu lại thấy người đàn ông kia nữa, bước chân vững vàng đi ra, hắn cũng nhìn thấy cô, cách đám người, ý tứ hàm xúc không rõ câu môi.

Nhưng vào lúc này, Tần Ngu nghe tên mình vang lên, bất ngờ sững sờ mấy giây, nội tâm của cô liền vui sướng như nổi trống pháo nổ vang trời.

Quá may mắn, quả thực là trời sập nha, cô thế nhưng cứ như vậy được vào Thịnh Thiên!

"Hoan nghênh các ngươi gia nhập Thịnh Thiên, ngày mai chính thức đi làm, tiến vào thời gian thử việc hai tháng. Làm việc tốt, công ty sẽ không bạc đãi các ngươi."

"Cám ơn chủ quản!"

Người phụ nữ được gọi là chủ quản bước đi, Tần Ngu đang muốn trò chuyện với mấy cô gái cũng được nhận vào, liền nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói dễ nghe, "Tần tiểu thư, chúc mừng."

Tần Ngu ngoái đầu nhìn lại, "Cám ơn phó tổng." Sau khi phỏng vấn, cô mới biết được, người đàn ông bị cô đụng vào chính là phó tổng công ty.

Vài cô gái thấy thế liền đi trước, Tần Ngu đành phải đi chung thang máy với Lâm

Thần lần nữa, quá tuyệt vời, phải đi chung một lần nữa.

"Lát nữa Tần tiểu thư có bận gì không?" So sánh với trầm mặc lúc đi lên, lúc này hắn rõ ràng hào hứng hơn.

"Hả?"

"Đúng lúc tôi tan việc, nếu như Tần tiểu thư rảnh rỗi, tôi muốn mời cô ăn cơm." Hắn gọn gàng dứt khoát, giống nhau cảm giác hắn cho người ta thấy, quyết đoán giỏi giang.

Trong lòng Tần Ngu khẽ chấn động, cô không phải là cô gái cái gì cũng không hiểu, ánh mắt của người đàn ông này nhìn chằm chằm cô quá mức nóng rực, cô không biết hắn có thích cô hay không, nhưng có cảm tình, là chắc chắn.

Cho nên, cô nên cự tuyệt lời mời của hắn sao?

Đang xuất thần, lại nghe hắn nói tiếp, "Oh, đã quên nói cho Tần tiểu thư biết, chức vị của cô là thư ký của tôi, cho nên, tôi cảm thấy giữa cô và tôi cần phải hiểu nhau hơn."

Thư ký? Cô lại là thư ký của người này!

Chưa đi làm mà cự tuyệt lời mời của sếp, hiển nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt.

Trầm mặc mấy giây, cuối cùng cô vẫn đồng ý.

Mặc dù cô không hiểu rõ người đàn ông này, nhưng người này làm cho người ta cảm thấy hết sức đứng đắn, không giống người xấu, chỉ là ăn một bữa cơm, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

———

Hai người đang ở trong một nhà hàng nhỏ gần đó, cũng lịch sự tao nhã, Lâm Thần chọn vị trí gần cửa sổ, có một bình phong chạm trổ ngăn cách bên trong với ngoại giới, không gian u tĩnh độc lập, bên trong có một bàn gỗ nhỏ đen nhánh, đặt ly trà, trên đỉnh đầu có hoa đăng màu đỏ, hơi có chút hương vị cổ kính.

Lâm Thần đưa thực đơn cho Tần Ngu, "Thích gì thì gọi, không cần khách sáo."

Tần Ngu có chút chân chó đẩy thực đơn trở về, "Anh là thủ trưởng anh chọn trước đi."

Lâm Thần cười, "Bây giờ là lúc tan việc, không có phân biệt cấp bậc, dựa theo thông thường, ưu tiên phụ nữ."

Tần Ngu thấy Lâm Thần không để ý, cũng không nhăn nhó, hỏi thăm khẩu vị của hắn, rồi chọn món ăn.

Món ăn được mang lên rất nhanh, hai người vừa ăn cơm vừa câu được câu không trò chuyện, trong lúc tán dóc hăng say, Lâm Thần hỏi cô có bạn trai chưa.

Tần Ngu kinh hãi, một miếng cơm nghẹn ở trong cổ họng.

Hắn đưa nước qua, "Sao lại kích động như vậy? Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi."

Tần Ngu mãnh liệt uống vài ngụm, ngượng ngùng nhìn hắn vài lần, "Lần đầu tiên thấy phó tổng thị sát cuộc sống của nhân viên, nên ta hơi kinh ngạc thôi."

"Kinh ngạc xong rồi có phải nên trả lời vấn đề của tôi không?" Hắn đưa tôm đã lột sạch vỏ tới mâm sứ trước mặt Tần Ngu, hạ mi hỏi.

Tần Ngu rủ con mắt xuống suy nghĩ mấy giây, "Không có."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Ghen Tị?

Bóng đêm tối đen, người đàn ông vừa mới bước vào cửa, lúc đang đứng ở chỗ đổi giày, chợt phát hiện bên cạnh đôi giày của mình còn có một đôi giày đi ở nhà màu hồng chưa có người đi.

Ngước mắt thoáng nhìn thời gian, đã hơn mười giờ rồi.

Lông mày nhăn lại, thời gian người phụ nữ này đi nộp hồ sơ xin việc không phải là đã quá dài rồi sao?

Lông mày còn chưa giãn ra, ở sau lưng, chợt có một bóng dáng thướt tha đang nhảy nhót đi tới.

"Tại sao bây giờ mới trở về, em có biết mấy giờ rồi không?" Người đàn ông nhìn thẳng vào người đang đi vào ở bên cạnh, trầm giọng nói.

Tần Ngu theo bản năng đưa mắt lên nhìn đồng hồ treo trên tường, thờ ơ nói, "Mười giờ rồi, sao thế?" Táo đỏ le^e quyy do^nn.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, Thịnh Hoà tan tầm vào lúc bảy giờ tối, cho nên, giải thích một chút xem, từ lúc bảy giờ tới mười giờ là ba tiếng đồng hồ, em đã làm gì?"

"Làm sao anh lại biết thời gian tan tầm của Thịnh Hoà?" Trong đầu của Tần Ngu chợt hiện lên scandal của người đàn ông ở trước mặt này với nữ tổng giám đốc của Thịnh Hoà, thở dài một hơi, nhướn mắt lên nhìn về phía người đàn ông, "Ồ, nữ tổng giám đốc của Thịnh Hoà là bạn gái tin đồn của anh mà, đương nhiên là biết rõ."

Tống Mạc ngồi xuống ở bên cạnh bàn ăn, đưa lưng về phía Tần Ngu, không tự chủ được cong môi lên.

Ôi, nghe cái giọng điệu của người phụ nữ này, đang ghen tị sao?

"Đúng rồi, giải thích một tý, trong khoảng thời gian ba tiếng đồng hồ này thì tôi đi ăn cơm cùng với cấp trên của tôi, cũng là phó tổng giám đốc của Thịnh Hoà." Nụ cười ở trên môi còn chưa tan biến, giọng nói lạnh nhạt của Tần Ngu một lần nữa lại vang lên.

Vẻ mặt của người đàn ông trở nên lạnh lẽo, động tác gắp thức ăn dừng lại, "Đàn ông hay là phụ nữ?"

Tần Ngu đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, vẻ mặt mỉm cười nhìn về phía anh, "Đàn ông." Táo đỏ le^e quíyy do^nn.

Khoé môi của người đàn ông mím thành một đường, thoạt nhìn gò má hết sức lạnh lùng, "Tống phu nhân, đừng quên thân phận của em."

Đôi mắt đen láy của Tần Ngu nhìn chằm chằm vào anh, "Tôi không quên đâu, không phải anh nói là chúng ta che giấu chuyện kết hôn sao? Đương nhiên tôi phải làm ra bộ dạng còn độc thân, như vậy mới tính là không vi phạm hợp đồng đã ký kết."

Người đàn ông im lặng mấy giây, đặt đôi đũa ở trong tay xuống bàn, cầm chiếc khăn trắng lên lau miệng, đứng dậy, trong đôi mắt đen nhánh không nhìn ra tâm trạng gì, "Tôi ăn no rồi."

"Tôi cũng ăn no rồi." Tần Ngu cũng đứng dậy.

Người đàn ông đi ở phía trước, bóng dáng cao lớn như một thân cây thẳng tắp, hoặc giống như một bức tường rắn chắc, che đi không ít ánh sáng ở phía trước, Tần Ngu đi ở sau lưng anh, khoé môi hơi cong lên mơ hồ chứa đựng một nụ cười lém lỉnh, bộ dạng xinh đẹp kia, giống như hồ ly.

Tới chỗ rẽ ở cầu thang, người đàn ông cũng không quay đầu lại, Tần Ngu nhướn mày, "Tống tiên sinh ngủ ngon, mơ giấc mơ đẹp."

Thân hình người đàn ông hơi dừng lại một chút, nhưng rất nhanh, lại không để lại chút dấu vết nào mà đi về phía trước.

Tần Ngu nhếch môi, cả người đều sảng khoái tinh thần, rất ít khi có thể chứng kiến được bộ dạng ăn quả đắng kia của người đàn ông này, thật sự là rất hả hê lòng người mà.

———

Thời tiết hết sức ấm áp, dưới bầu trời xanh thẳm, xa xa là màu xanh của rừng núi, giống như một bức tranh sơn thuỷ tao nhã. Thời tiết đầu mùa xuân, không khí vẫn còn hơi lạnh một chút, trên con đường nhỏ vắng vẻ yên tĩnh, những nhánh cây hai bên đường mơ hồ đang nhú lên những chồi non, khói bếp lượn lờ, thôn nhỏ rất yên tĩnh và xinh đẹp.

Mà trong lúc đó tại nhà họ Tần, có một trận gà bay chó sủa.

Ba Tần mới từ trong uỷ ban trở lại, vừa vào tới cửa đã hô to, "Bà nó à, có chuyện lớn rồi!" Dienx - dandf Kê quyu dong.

Mẹ Tần đang nấu cơm, trừng mắt nhìn ba Tần một, "Chuyện gì mà ngạc nhiên như thế?"

Ba Tần móc cuốn sổ hộ khẩu ra đưa tới trước mặt của mẹ Tần, nói "Bà tự mình xem đi."

Vừa mới nhìn, mẹ Tần trợn tròn mắt lên, báo cáo tình trạng hôn nhân của Tần Ngu từ khi nào thì đã trở thành tình trạng đã kết hôn rồi!

Trong tích tắc, một loạt hành động khác thường giống như nước thuỷ triều xuất hiện ở trong đầu, sau vài phút, mẹ Tần híp mắt lại, đứa nhỏ này, chuyện như vậy, lại có thể làm rất tốt!

Ba Tần vẫn còn choáng váng, "Làm sao bây giờ? Nếu không thì chúng ta gọi điện thoại hỏi Ngu Nhi một chút xem sao, có phải là đã ghi sai rồi không?"

Mẹ Tần bỏ quăng cái muôi ở trong tay xuống, khuôn mặt hiện lên sự vui mừng, "Gọi điện thoại làm gì, đi, chúng ta sẽ đi gặp mặt chú rể mới!"

———

Ngày đầu tiên đi làm, bởi vì tối hôm qua đã một bữa cơm giao tình, Tần Ngu và Lâm Thần vô cùng hoà hợp.

Công việc thư ký cô cũng làm thuận buồm xuôi gió, lúc Lâm Thần nói cô đi pha cà phê, cô còn cười vui vẻ, "Boss, lần này anh có lộc ăn rồi."

Ly cà phê bốc hơi nóng nghi ngút toả mùi thơm ra bốn phía vừa được đặt lên bàn làm việc, thì đột nhiên điện thoại di động của Tần Ngu vang lên, theo bản năng cô muốn đi ra ngoài để nghe điện thoại, Lâm Thần nhận lấy ly cà phê, vô cùng tốt bụng nói một câu, "Nhận đi."

Tần Ngu mở to hai mắt, khom lưng uốn gối khen một câu "Boss, anh thật là đẹp trai." Dứt lời, vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Nhận điện thoại.

"Ngu Nhi, mẹ và ba con đang chuẩn bị lên xe, buổi trưa là tới nơi, con nhớ mang theo con rể ra đón chúng ta!"

Trong lòng của Tần Ngu chấn động mạnh một cái, "Cái gì mà con rể? Không có con rể!"

"Đừng giả bộ nữa, chút diễn xuất đó của con mà có thể lừa mẹ được sao?"

"... Tại sao đột nhiên lại tới như vậy?"

"Không đột nhiên thì không biết là con còn lừa gạt mẹ và ba của con bao lâu nữa."

"... Được rồi, không nói nữa, mẹ còn phải lên xe, đến đó nhớ gọi điện thoại cho mẹ." Dienxdandf Kê quyu dong.

Cúp điện thoại, Tần Ngu thở dài một hơi, ôi, thật là, chân của cô và Tống Mạc sắp bị đánh gãy rồi.

———

Vì đột nhiên xuất hiện một tin tức như vậy, cho nên cả buổi sáng Tần Ngu đều cảm thấy mệt mỏi, không có chút tinh thần.

Buổi trưa tới giờ tan sở, cô vẫn giống như người ngốc nằm sấp xuống tì cằm lên bàn không nhúc nhích, Lâm Thần mặc bộ quần áo tây trang được cắt may vừa vặn bước tới, chống tay lên mặt bàn, tư thế hơi cúi người, giống như là ôm Tần Ngu vào trong ngực.

Trong lòng của Tần Ngu đang chất chứa tâm sự, cho nên không phát hiện ra tư thế mờ ám này, ngước mắt kên, nhìn vào gương mặt đẹp trai đang gần trong gang tấc này, "Boss, có chuyện gì à?"

Mùi thơm của người phụ nữ lan toả trong không khí chui vào trong chóp mũi của anh, gương mặt non mềm của cô ở trước mặt, dưới ánh mặt trời, trắng trẻo dưới ánh mặt trời, làn da kia, mịn màng như trứng gà bóc, cánh môi đỏ tươi khẽ hé mở, giống như là không tiếng động mà mời gọi, mà đôi mắt to linh động kia của cô, đen láy trong veo nhìn chằm chằm, bộ dạng vô cùng hấp dẫn, mà chủ nhân của nó lại không hề biết, vô tội giống như con thỏ nhỏ, ánh mắt của người đàn ông trở nên tịch mịch và tối sầm lại, hầu kết trượt lên trượt xuống, mất giây sau, mới đứng thẳng dậy, "Tan việc rồi."

Còn nhiều thời gian, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ.

"Vậy thì sao?" Hiển nhiên Tần Ngu không có tinh thần gì cả.

"Đi ăn cơm với tôi."

"Tôi là một gốc cây thực vật, chỉ cần quang hợp là tốt rồi."

"Thực vật thì sao có thể làm thư ký cho tôi được, mau đi ăn cơm để biến thành người, buổi chiều còn có nhiều việc cần cô phải xử lý.

Tần Ngu nghiêng đầu suy nghĩ mấy giây, bởi vì tâm tình không tốt, ngay cả lông mi cũng chớp một cách chậm chạp, một lúc lâu sau, mới cầm áo khoác lên, "Được rồi, đi thôi, hôm nay tôi mời." .

"Làm lãnh đạo trực tiếp của cô, sao có thể để cô mời cơm tôi được.” Lâm Thần nhìn bóng lưng nho nhỏ của cô, người đàn ông thời gian qua vẫn luôn nghiêm túc, bây giờ trên môi lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Trả lễ lại thôi, mỗi ngày đều để cho anh mời cơm như vậy, sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được chứ.”

Người đàn ông nhấn nút mở thang máy, lững thững đi vào, “Chỉ là ngày đầu tiên thôi, để tạo mối quan hệ thân thiết, từ ngày mai trở đi sẽ tới nhà ăn của công ty.”

Bây giờ Tần Ngu đã hoàn toàn xem Lâm Thần như bạn bè, không có chút ngại ngùng nào, tựa vào bức tường thang máy màu trắng bạc, nhíu mày suy nghĩ một chút, "Được rồi, tôi sẽ lại không biết xấu hổ một lần cuối cùng."

———

Bên dưới lầu của Thịnh Hoà, dưới ánh mặt trời ấm áp, một chiếc Bentley màu đen nằm lẫn trong vô số những chiếc xe khác trong bãi xe, không dễ nhìn thấy được.

Trong xe có người đàn ông nhàn nhã ngồi ở ghế sau, trong tay cầm một phần tài liệu, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng và kiêu căng nhìn chằm chằm vào hướng cửa của công ty.

Một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn dần dần xuất hiện trong tầm mắt, chân mày lạnh lùng đang nhăn lại của người đàn ông dãn ra đôi chút, ngón tay thon dài theo bản năng gõ gõ lên trên ghế xe, một bộ dạng không chút để ý nhưng lại có chút gò bó. .

Nhưng mà, rất nhanh đã có tình huống mới xuất hiện.

Anh nhìn thấy bên cạnh của Tần Ngu không biết từ lúc nào đã có thêm một người đàn ông, lúc đi ra tới đại sảnh, người đàn ông rất biết quan tâm đẩy cửa ra, bàn tay như có như không đặt ở hông của cô, mà Tần Ngu, đang cười rất rạng rỡ, bộ dạng không chút để ý, hai người nói cười vui vẻ, đang từ từ đi lại.

Trong nháy mắt vẻ mặt của Tống Mạc trở nên vô cùng lạnh lùng, híp mắt lại, người đàn ông này chính là phó tổng giám đốc trong miệng cô tối hôm qua sao?

Ồ, cô cứ như vậy ở sau lưng anh trêu hoa ghẹo nguyệt sao?

Người phụ nữ đáng chết này!

Trong lòng mơ hồ bùng lên một cơn lửa giận, nhưng mà, cơn lửa giận này của anh, hình như vẫn còn tới quá sớm.

Điều thật sự khiến cho anh xù lông, đó là Tần Ngu nhìn về phía xe của anh nhưng chỉ nhìn lướt qua một cái, xe của anh, vậy mà người phụ nữ này lại không cảm thấy quen mắt chút nào sao!

"Nhấn còi đi.” Nhìn Tần Ngu tươi cười với Lâm Thần đi lướt qua cửa sổ xe của anh, dường như người đàn ông nổi giận rồi.

Tài xế lái xe chưa bao giờ nhìn thấy Tống Mạc mất khống chế như vậy, run tay nhấn còi mấy cái.

Trong bầu không khí yên tĩnh, đột ngột vang lên tiếng còi ầm ĩ như vậy, thành công hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Tần Ngu chau mày ngoái đầu lại nhìn, “Bệnh thần kinh ở đâu tới vậy…”

Khi quay đầu lại, thiếu chút nữa Tần Ngu bị hù cho gần chết.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông mặc bộ tây trang thẳng thớm, anh tuấn cao ráo đứng ở bên cạnh thân xe, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt và xa cách nhìn vào cô là Lâm Thần, trên gương mặt kia, thoạt nhìn đang rất không vui, “Tôi chính là người có bệnh thần kinh kia đấy.”

Tần Ngu giật mình, sau đó mới thoáng nở ra nụ cười gượng ép, ". . . . . Tại sao anh lại tới chỗ này?"

"Tới nhìn em và phó tổng giám đốc ân ái.” Giọng điệu của Tống Mạc không tốt, trong lời nói tràn đầy vẻ ghen tuông.

Tần Ngu suýt chút nữa thì không nhịn được mà phì cười, nhưng cô lại cố gắng nhịn lại. .

Ngược lại Lâm Thần nghe thấy nói như thế thì nhíu mày lại, bước lên một bước, nhìn về phía Tần Ngu, "Vị này là?"

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào mặt của Tống Mạc mấy giây, "Anh của tôi, ừm, anh ấy là anh trai của tôi.”

Anh trai? Cô lại không muốn cho người đàn ông này biết rõ mối quan hệ của cô và anh, như thế nào? Sợ anh ta hiểu lầm như vậy?

Vẻ mặt của người đàn ông lại lạnh lẽo thêm đôi chút, gần như là sắc lạnh, nhìn chằm chằm cô, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Trong lòng của Tần Ngu hoảng hốt, chạy chậm mấy nước, nhào tới bịt chặt miệng của người đàn ông này lại, vẻ mặt lúng lúng quay đầu nhìn về phía Lâm

Thần, "Ngại quá, phó tổng, tôi và anh trai tôi có chút chuyện cần nói, bữa cơm hôm nay, chắc chỉ có thể để anh ăn một mình rồi."

Lâm Thần cũng là người hiểu chuyện, mặc dù có đôi lời muốn hỏi, nhưng thấy Tần Ngu nói như vậy, thì cũng không mở miệng nữa, chỉ nói tạm biệt rồi lái ô tô rời đi.

Chỉ còn lại hai người, người đàn ông kéo tay của Tần Ngu hung hăng ép cô vào thân xe.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Vài Phút Trên Dưới Mấy Trăm Vạn

Híp mắt nhìn người đàn ông như một con sói hoang dã, Tần Ngu nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, "Cái kia, Tống Mạc, bây giờ đang ở nơi công cộng, sẽ d'd'lq'd có paparazi đó, anh thả em ra trước đi."

Ánh mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, Tống Mạc đột nhiên lui về phía sau một bước, tay chống đỡ bên người Tần Ngu trượt xuống hông cô, nóng rực nhiệt độ, khiến toàn thân Tần Ngu run nhẹ lên một cái.

Anh duỗi tay mở cửa xe, đỡ eo của cô tống cô vào xe, ngay sau đó, nghiêng người tiến vào trong xe, trong người anh như có dã thú ẩn núp, đóng cửa xe, một lần nữa giam cô trong cánh tay mình.

Đáy mắt đen nhánh của anh lóe lên một đám lửa, không nói một lời nhìn chằm chằm cô, thoạt nhìn cực kỳ nguy hiểm, Tần Ngu theo bản năng rụt rụt thân thể, lúc này cô cảm thấy, ở bên ngoài tốt hơn.

"Kéo tấm ngăn xuống." Giọng nói không cảm xúc gì của anh vang lên.

Trong lòng Tần Ngu run lên bần bật, này, đây là muốn làm gì nha, đừng nói là chuẩn bị chấn động xe với cô đi.

Kéo tấm ngăn xuống, trong không gian nhỏ hẹp còn bị phong kín, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người đan xen vào nhau.

Nhìn gò má của anh gần trong gang tấc, trong lòng Tần Ngu hoảng loạn một trận, trên mặt, nhanh chóng ửng đỏ.

Anh nhìn chằm chằm cô mấy giây, đột nhiên, thu tay lại, Tần Ngu vừa muốn thở phào một cái, cổ tay lại bị chế trụ, ngay sau đó, cô cảm thấy thân thể bị anh kéo mạnh, cô bị kéo đến gần người anh, đầu đụng phải lồng ngực rắn chắc của anh. Còn chưa đợi cô hồi phục tinh thần, ngang hông căng thẳng, cả người đột nhiên bay lên không, đảo mắt đã ngồi lên đùi của Tống Mạc.

Tư thế này... Khuôn mặt Tần Ngu đỏ bừng, vô ý thức giãy giụa.

Cằm lại bị chế trụ, nâng lên.

"Ưm..."

Một bàn tay lớn xuyên qua tóc đen của cô khẽ bóp cằm, thoáng dùng sức, cánh môi của Tần Ngu liền bị môi mỏng của Tống Mạc chặn lại. Lực đạo rất mạnh, trực tiếp cắn cánh môi cô, như một dã thú ngoan độc, trong lúc cô cố gắng hít thở, đầu lưỡi nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô, bao lấy lưỡi của cô, tham lam hút lấy.

Từ lúc cô đỏ mặt đôi mắt đen láy trừng anh, anh đã nghĩ phải làm như vậy.

Thân thể của anh so với lý trí càng thành thực hơn, phản ứng của anh nói cho anh biết, anh đang khát vọng, anh muốn cô.

Nhưng dục vọng này lại không đúng lúc rồi.

Mùi thuốc lá trộn lẫn hơi thở mát lạnh nam tính của anh như dây leo quấn quanh cô, làm cô hô hấp khó khăn. Cô muốn thối lui, cái ót lại bị anh gắt gao chặn lại, giãy dụa cũng vô dụng, chỉ có thể mặc cho anh tiến quân thần tốc, hôn cô đến đầu óc choáng váng.

Lưỡi bị anh mút đến tê dại, anh giống như mất lí trí, hung hăng cướp đoạt, không có một tia thương hương tiếc ngọc, mang theo nồng nặc dục vọng nhìn cô, lực đạo vừa ngoan độc lại mãnh liệt, căn bản không cho cô cơ hội né tránh.

Trằn trọc gian nan, cảm giác này, lại làm cho người nào đó tốt đẹp làm sao.

Môi lưỡi của anh, dần dần trở nên ôn nhu, mỗi một lần càng thâm nhập triền miên, đều làm cho Tần Ngu không nhịn được run rẩy.

Hô hấp, dần dần rối loạn.

Thân thể, từ từ nóng lên.

Tống Mạc hôn càng lúc càng sâu, trong đầu Tần Ngu càng trống rỗng. Chỉ còn lại môi với môi, giống như một ngọn lửa, nhen nhóm từng tấc trên người cô, nóng bỏng làm cho cô gần như mất phương hướng, chỉ có thể sít sao bấu víu anh, bám vào trên người anh, như một con thuyền nhỏ bồng bềnh trong biển rộng, theo từng đợt sóng, chìm nổi trôi giạt. Tất cả lý trí đều bị rút hết, rõ ràng biết không được, lại không có sức lực đẩy anh ra.

Không khí sau xe vốn mỏng manh, bởi vì nụ hôn nóng bỏng, không khí bên môi càng ít đi, Tần Ngu hô hấp càng dồn dập hơn, kèm theo tiếng thở gấp của anh, làm phía sau xe nhiễm lên một tầng ái muội. Nhiệt độ chỗ ngồi phía sau càng ngày càng cao, lực đạo càng ngày càng mất khống chế, càng ngày càng mất tự chủ.

Môi của anh dần dần dời xuống, lướt qua mỗi một tấc da thịt non mịn trên cổ cô, thân thể Tần Ngu dần dần thất thủ, khẽ cắn môi dưới, những âm thanh xấu hổ dần dần tuôn ra từ trong miệng cô, đứt quãng, đè nén, quyến rũ người ta.

Đôi mắt của anh trở nên tĩnh mịch, bàn tay chống đỡ bên hông cô cũng chạy bừa.

Quần áo Tần Ngu đang mặc chính là váy ngắn công sở, cơ hồ không có một tia ngăn trở, tay anh lướt đến đùi cô.

Bỗng nhiên, ngay lúc thời khắc hết sức căng thẳng, tiếng chuông di động vang lên.

Đại não hỗn độn của Tần Ngu nghe chuông điện thoại mình vang lên, liền giống như bị tạc một chậu nước lạnh vào người, giật mình một cái, đột nhiên tỉnh táo lại.

Nút áo áo sơ mi chẳng biết lúc nào đã bị cởi đi vài nút, mất trật tự trọt xuống bả vai, lộ ra da thịt nõn nà. Chẳng biết lúc nào anh đã dời đi, đang chôn người ở cần cổ của cô.

Sắc mặt Tần Ngu như bị phỏng, bàn tay nắm thật chặt đặt ở sâu lưng anh, hít sâu đẩy Tống Mạc ra.

"Em ... Điện thoại..." Giọng nói cũng trở nên mềm yếu.

Ánh mắt anh âm u kinh người, cánh tay vẫn đặt ngang hông cô, đáy mắt tràn đầy dục vọng, trên mặt anh rõ ràng viết vài chữ to, anh không vui.

Cũng không buông Tần Ngu ra, Tống Mạc mím môi, gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, Tần Ngu đỏ mặt, không dám nhìn anh nữa, cúi người cầm lấy túi xách của mình, điện thoại di động vẫn đang vang lên, Tần Ngu lấy điện thoại di động ra, nhìn tên trên màn ảnh, cả người đều tỉnh táo lại.

Cầm điện thoại quơ quơ trước mặt anh, "Quên nói cho anh biết, hôm nay ba mẹ em sẽ đến, bây giờ xem ra đến rồi."

Anh lẳng lặng nhìn chằm chằm cô mấy lần, cúi người, cắn nhẹ xương quai xanh của cô một cái, giọng nói mát lạnh trở nên thô ráp khàn khàn, "Hôm nay tạm thời bỏ qua cho em."

Nghe vậy, Tần Ngu mới thở phào nhẹ nhõm được.

"Ba mẹ ở đâu?" Anh hỏi một cách tự nhiên.

Tần Ngu cắn môi, ba mẹ... Đột nhiên cô không nhớ ra chỗ ba mẹ mình.

"Bến xe Thành Bắc."

———

Cửa đại sảnh, Phó Quan cầm túi xách trong tay đứng trong khí lạnh, lẳng lặng nhìn Tống Mạc cùng một viên chức nhỏ bé trong công ty ngồi chung xe, một hồi lâu, xe mới lái đi.

Ngón tay cầm túi xách siết chặt, đốt ngón tay dần dần nổi lên khớp trắng.

Người phụ nữ mím môi, ánh sáng âm hiểm ác độc chợt lóe lên trong đáy mắt, trong chốc lát bình tĩnh lại, nện giày cao gót đi tới Maserati không xa.

———

Lối ra bến xe, sóng người chen chúc.

Quần áo của Tần Ngu đã sửa sang lại gọn gàng, chỉ là, đôi môi còn hơi sưng đỏ, cho dù lấy son môi tô tô dậm dậm, vẫn vô ích.

Đương nhiên, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện bị cô uy hiếp sẽ mang theo Tống Lãng chạy trốn đang ngoan ngoãn chờ trong xe, không có xuống.

Cô sợ Tần ba Tần mụ thấy Tống Mạc sẽ nhịn không được thực thi bạo lực trước cửa bến xe, cô không muốn nhìn thấy mấy tin "Tổng giám đốc Tống thị bị mẹ vợ đánh trên dường".

Hai lão nhân gia vừa ra khỏi bến xe, Tần Ngu liền tiến lên nghênh đón.

Tần mụ thấy Tần Ngu, theo bản năng nhìn sau lưng cô, nhìn khắp mọi nơi nửa ngày, không thấy hình bóng con rể, lúc này khuôn mặt liền trầm xuống, "Không nói tiếng nào liền bắt cóc con gái của tôi thì thôi đi, mẹ vợ đến đây cũng không biết đi ra đón, con rể mới này làm sao vậy?"

Tần Ngu tiến lên khoác vào cánh tay của ba mẹ mình, "Con rể mới là thanh niên tài tuấn cũng có chút tiếng tăm, vài phút đã kiếm được trên dưới mấy trăm vạn, lúc này còn đang bề bộn công việc."

Tần mụ nghe lời này, sắc mặt mới hòa hoãn không ít.

Tần Ngu mang theo hai người gọi xe, "Đến 76 đường Vân Sơn."

Vừa đi không bao lâu, Tống Mạc liền gọi tới.

Tần Ngu mặt không đổi sắc nối máy, "Ngài khỏe, bây giờ tôi đang bận, không thể nói chuyện với ngài, có chuyện gì thì trực tiếp đến công ty."

Dứt lời, lưu loát cúp điện thoại.

Tần mụ đến gần đến, "Chuyện gì vậy?"

"Oh, là một khách hàng khó tính."

———

Tống Mạc nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, thần sắc phá lệ âm lãnh, người phụ nữ này có ý gì, bỏ anh một mình ở nơi này còn dám cúp điện thoại, có phải do gần đây anh quá cưng chiều cô quá?

Mím môi, đang chuẩn bị gọi lại một lần nữa, một tin nhắn được gởi đến, mở xem.

Người gởi: Tần Ngu.

Nội dung: Thật xin lỗi làm cho anh lái xe một vòng, anh đừng tức giận nha. Bây giờ anh lập tức đến công ty đi, bất kể là ngồi cũng tốt, đứng cũng tốt, trở về muộn càng tốt, đương nhiên, tối nay ở lại công ty càng tốt, trực tiếp ở công ty đi, em sẽ thừa dịp này cố gắng thuyết phục bọn họ nhanh chóng về nhà. Tóm lại, anh đừng xuất hiện trước mặt ba mẹ, chuyện này nói rất dài dòng, nguyên nhân cụ thể chờ ba mẹ đi em sẽ giải thích lại với anh.

Anh trầm mặc mấy giây, nhìn tài xế, "Đến công ty."

———

Bóng đêm phủ xuống, lúc Tần Ngu về đến nhà, phát hiện Tần ba Tần mụ còn có Tống Lãng vú Trương mấy người đang vui tươi hớn hở ăn cơm, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Thấy cô trở về liền đóng sầm cửa lại, Tần mụ nhíu mày, "Sao chỉ có một mình con, con rể mới còn chưa trở về sao?"

Trong lòng Tần Ngu khẽ nhoáng một cái, suy tư mấy giây, vén tóc lộn xộn bên tai, mới hơi bất mãn nhìn về Tần mụ gắt giọng, "Con là con ruột mẹ hay con rể mới phải? Mở miệng ngậm miệng chỉ có con rể."

"Ba và mẹ con đến, chính là vì gặp mặt con rễ, gặp được, ba mẹ mới yên tâm." Tần ba cười nói.

"Hôm nay anh ấy ở công ty làm thêm giờ, không trở lại, đợi lát nữa con đưa hai người trở về, lần sau có cơ hội tạm biệt sau."

"Thiếu gia chưa bao giờ ngủ ở công ty, hôm nay sao sẽ..." Vú Trương ngược lại nhíu mày.

"Oh, nghe nói một người nghệ sĩ trong công ty phát sinh chuyện gì đó, phải cả đêm xử lý." Tần Ngu mặt không đỏ tim không nhảy trợn mắt nói dối.

Mấy người cùng gật đầu.

Tần Ngu mới vừa thở phào một cái, liền nghe Tần mẹ sâu kín nói, "Cái gì mà lần sau, mẹ và ba con hôm nay không đi liền, lúc nào gặp được con rễ mới, chúng ta mới về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Đương Nhiên Là Đi Tắm Rửa

Cuối tuần vốn là nên thảnh thơi, nhưng vì có mẹ Tần và ba Tần tới nên giống như một cơn ác mộng.

Vào lúc ăn bữa sáng, nhắc lại chuyện xưa, dường như mẹ Tần rất kiên nhẫn, "Chú rể mới vẫn chưa trở về sao?"

Tần Ngu hận không thể túm tóc quăng mình ra ngoài cửa sổ, hung hăng gặm một miếng bánh mì, không chút sức lực nhìn về phía mẹ Tần, "Vẫn chưa."

"Ồ, không sao đâu, mẹ và ba con đã quyết định -- nếu như hôm nay chú rể mới vẫn chưa trở về, thì chúng ta sẽ tới công ty tìm cậu ấy."

"Mẹ..." Tần Ngu vô cùng ai oán kéo dài một câu.

"Con cho rằng mẹ con không nhìn ra chút tâm tư này của con sao, như thế nào, chú rể mới không thể gặp người sao?" Mẹ Tần đưa ngón tay lên dí vào trán của Tần Ngu, "Ngoan ngoãn gọi điện thoại cho chú rể mới trở về đi, nếu không thì mẹ sẽ đưa con và ba con tới công ty thật đó."

Tần Ngu xoa xoa trán, cảm giác cả người giống như bị sét đánh vậy.

Ăn sáng xong, dưới sự giám sát của hai ông bà, bấm số điện thoại của Tống Mạc.

Chuông điện thoại mới vang lên hai tiếng, người đàn ông đã nhận cuộc gọi, giọng nói trầm thấp từ tính, "A lô."

"Cái kia, anh đừng ở công ty nữa, mau trở về đi, ba mẹ tôi muốn gặp anh."

"Tôi đang ở dưới lầu."

"..."

Cúp điện thoại, Tần Ngu quay trở về phòng ngủ mặc thật áo lông thật dày vào rồi mới dám ra mở cửa, cô đã làm công tác chuẩn bị thật tốt để lát nữa sẽ bị đánh.

Tiếng chuông cửa vang lên, cả người Tần Ngu căng cứng lại, đôi mắt rực sáng, dường như là chạy vọt tới cửa, mở cánh cửa ra.

Người đàn ông bước đôi chân thon dài đi vào, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai như tranh vẽ, Tần Ngu đi theo bên cạnh anh, nhắm mắt đi theo chân anh.

Tới sofa, người đàn ông cao ráo, ánh mắt đen láy như phát sáng, giọng nói dịu dàng như nước, chân mày cũng dịu dàng hơn đôi chút, "Ba, mẹ."

Mẹ Tần và ba Tần rõ ràng ngẩn người ra, đối với chuyện Tần Ngu lần lữa không cho bọn họ gặp mặt, bọn họ đã suy đoán ra vô số nguyên nhân, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng, chú rể mới lại là Tống Mạc! Bọn họ sao có thể quên được chuyện năm năm trước, tên tiểu tử ngu ngốc này đã đối xử với Ngu Nhi như thế nào chứ!

Mẹ Tần lập tức thay đổi sắc mặt, từ đỏ sang xanh, từ xanh sang tím, cuối cùng biến thành màu đen.

Một giây sau, liền duỗi dài cánh tay dài ra đánh về hướng của Tống Mạc, bà không hiểu cái gì là quân tử động khẩu chứ không động thủ, bà chỉ biết rằng, bà không thể để cho một người tuỳ ý ức hiếp tâm can bảo bối của bà.

Tần Ngu vừa nhìn thấy tình huống không ổn, dường như là theo bản năng, chạy lại đỡ ở trước mặt của Tống Mạc, "Mẹ, mẹ đừng vội kích động, chúng ta có thể nói chuyện cho rõ ràng."

Vẻ mặt ba Tần lạnh lùng đứng ở bên cạnh, Tống Lãng và vũ Trương đi từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy tình thế giương cung bạt kiếm như vậy, thì sợ hết hồn, "Đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?"

Tống Mạc cụp mắt xuống nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang che chắn ở trước mặt mình giống như gà mẹ đang bảo vệ cho gà con rủ xuống con mắt nhìn xem giống như là gà mẹ hộ con gà con, khẽ nhíu nhíu mày, đè bả vai của Tần Ngu xuống, bước lên phía trước một bước, "Ba mẹ, có phải giữa chúng ta đã có sự hiểu lầm gì không?"

Người đàn ông không kiêu không nịnh che chở cho Tần Ngu khiến cho hai ông bà có chút kinh ngạc, không tiếp tục động thủ nữa.

Vẻ mặt mẹ Tần vô cùng không vui lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái, "Hiểu lầm? Năm năm trước cậu bỏ lại Ngu Nhi đang mang thai đứa con của cậu mà đi, chuyện này là hiểu lầm sao!"

Rõ ràng là Tống Mạc cũng ngẩn người ra, "Ba mẹ, xin hai người bớt giận, hãy ngồi xuống trước, con xin giải thích với hai người."

Thái độ vì lợi ích toàn cục tạm thời chịu nhân nhượng của Tống Mạc tạm khiến cho trong lòng Tần Ngu cảm thấy ấm áp, bước lên một bước, kéo ba Tần và mẹ Tần ngồi xuống ghế sofa, "Nghe một chút, con cũng muốn nghe một chút."

Cuối cùng bầu không khí cũng có chút hòa hoãn, mấy người cùng ngồi xuống ghế sofa ngồi xuống.

"Ba mẹ, chuyện của năm năm trước thật sự là con có chỗ không đúng, khi đó sở dĩ con bỏ đi là do ba của con sinh bệnh nặng, và con cũng không biết là A Ngu mang thai đứa con của con, cho tới một thời gian trước, trong lúc vô tình, con phát hiện ra Lãng Lãng là con trai của con, cho nên mới đưa hai mẹ con bọn họ trở lại, con biết là mấy năm nay con đã nợ cô ấy rất nhiều, nhưng cuộc sống sau này, con nhất định sẽ dốc hết tất cả sức lực để đền bù."

Dốc hết tất cả sức lực, anh nguyện ý dốc hết tất cả sức lực vì cô, Tần Ngu nhìn gò má anh tuấn của người đàn ông, trong lòng đột nhiên trở nên mềm mại và rối loạn.

Tống Lãng nghe thấy Tống Mạc nhắc tới tên của mình, khó có dịp bám dính lấy anh như vậy, cọ cọ vào trong lòng của Tống Mạc, Tống Mạc ôm bé vào trong ngực, ánh mắt hiện lên sự dịu dàng.

Tất cả những hành động đó, mẹ Tần đều nhìn vào trong mắt, trong lòng khẽ thở dài một hơi, nói với Tống Mạc, "Tiểu Tống, ta cũng không phải là một người cố chấo, cho dù năm đó cậu đã phạm sai lầm, nhưng thái độ thẳng thắn nhận sai rất tốt, chuyện quá khứ coi như bỏ qua đi, người làm mẹ là ta đây cũng khong truy cứu nữa, nhưng mà, ta còn muốn khảo sát hai ngày, nếu cậu đối xử với Ngu Nhi nhà ta không tốt dù chỉ là một chút xíu thôi, ta nói cho cậu biết, ta và ông Tần sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!"

"Cám ơn mẹ."

———

Trì hoãn thời gian gặp mặt một lúc lâu, nửa mừng nửa lo. Mừng chính là ba Tần và mẹ Tần cuối cùng cũng gạt bỏ thành kiến, nguyện ý tiếp nhận hôn sự cô và Tống Mạc, lo chính là ba Tần và mẹ Tần lại nhất định không chịuđi, chuẩn bị ở lại vài ngày để khảo sát đời sống tình cảm vợ chồng của hai người bọn họ.

Nghe được tin tức này lúc, Tần Ngu trong lòng "Lộp bộp" một tiếng, sau đó chỉ lẩm bẩm một tiếng "Fuck".

Khảo sát đời sống tình cảm giữa hai vợ chồng… Câu này có nghĩa là mấy ngày kế tiếp muốn cô và Tống Mạc thực hiện nghĩa vụ vợ chồng sao!

Chuyện này đến quá đột ngột, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Quá rõ ràng, ba Tần mẹ Tần cũng không tính cho cô có cơ hội chuẩn bị. Buổi tối hôm đó, Tần Ngu nằm bên cạnh của Tống Mạc mà tim đập thình thịch.

———

Chiếc giường của Tống Mạc rất lớn và rất rộng, Tần Ngu nằm ở trên giường, khoảng cách là nửa mét, giữa hai người dường như cách nhau một thái bình dương.

Người đàn ông nhấn nút tắt đèn, nhắm mắt lại, ngay cả câu nói ngủ ngon cũng không nói với cô, nằm thẳng đừ bên cạnh người của cô, hô hấp đều đặn, không có chút bất thường nào, ngược lại với Tần Ngu đang nằm bên cạnh người anh, trong lòng giống như có hàng ngàn con kiến đang bò, nằm như thế nào cũng cảm thấy bị giày vò, chỉ ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, tư thế ngủ của cô thiên biến vạn hoá, hận không thể ném cả chiếc giường đi. d,0dylq.d

Dường như cuối cùng người đàn ông cũng không thể nhịn được nữa, cặp lông mi dài run rẩy, mở mắt ra, liếc sang nhìn, đôi mắt đen láy không có chút tia sáng im lặng nhìn vào khuôn mặt của Tần Ngu, "Cựa quậy vậy đã đủ chưa?"

Tần Ngu đang đưa lưng về phía người đàn ông, cả thân thể cô quấn mền lại thành một cục cứng đờ lại, khuôn mặt khẽ nóng bừng lên, một lúc lâu mới nặn ra được một câu từ cổ họng, "Đủ rồi."

Người đàn ông nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt, một lần nữa nhắm mắt lại. Tần Ngu thở phào một cái, nhoi đầu từ trong chăn ra ngoài.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó, một giọng nữ vang lên, "Ngu Nhi, đã ngủ chưa? Mẹ đi vào nha!"

Bất ngờ tập kích, đúng là mẹ ruột của cô!

Dường như là trong nháy mắt, cánh cửa bị đẩy ra, Tần Ngu lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai lăn lại bên cạnh người của Tống Mạc, ôm chặt lấy cánh tay của người đàn ông, cũng nhanh chóng nắm lấy cánh tay của người đàn ông đặt lên trên hông của mình.

Đèn ngủ trong phòng được bật lên, Tần Ngu như cánh chim nhỏ nép vào trong lòng của Tống Mạc, cánh tay của người đàn ông cũng đặt ở bên hông của cô, hiển nhiên là bộ dạng của một đôi vợ chồng hoà thuận. d,0dylq.d

Khuôn mặt của mẹ Tần tràn đầy ý cười, lộ ra đuôi sói dài, "Sợ hai đứa không ngủ được, mẹ đưa nhang an thần tới cho hai đứa."

Ánh mắt của Tần Ngu khẽ chuyển một cái, trời ạ, thật sự là có nhang an thần, đạo cụ chuẩn bị cũng đầy đủ quá nhỉ.

Đặt nhang an thần xong, trong lòng mẹ Tần thoả mãn lui ra ngoài.

Tần Ngu còn chưa khôi phục lại tinh thần, nằm ở trong lòng của người đàn ông, nhìn chằm chằm vào cánh cửa trống không.

Bên tai, vang lên giọng nói trầm thấp dễ nghe của người đàn ông, "Cô có thể buông tôi ra được rồi."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, cúi mắt xuống nhìn, trước đó còn không biết gì, bây giờ mới phát hiện ta, tư thế của cô và người đàn ông này, đã quá ái muội rồi. d,0dylq.d Cánh tay của người đàn ông đang khoác lên hông của cô, mà ngực của cô, vẫn đang tì sát vào lồng ngực người đàn ông, cách một lớp vải, cô cảm thấy nóng bỏng tới mức doạ người.

Da mặt ửng hồng, Tần Ngu nhanh chóng lăn tới chỗ trống ở bên cạnh, ai ngờ, sức lực quá mạnh, không nắm được sức lực, chỉ cảm thấy dưới thân trống rỗng, cả người chuẩn bị nhào xuống dưới đất.

Bên hông, đột nhiên có một cánh tay to lớn, dùng sức một cái, một lần nữa ôm cô trở lại trên giường, lần này, cả người cô nằm úp sấp trên người của người đàn ông, mới vừa rồi đồ ngủ bị xé rách, phân tán ra, lúc này, bộ ngực như tuyết trắng của cô đều bị lộ ra, tì lên lồng ngực rộng lớn của người đàn ông, mà mặt của cô, liền kề sát lên khuôn mặt tuấn tú của đối phương, dường như là chóp mũi đụng vào chóp mũi, thoáng trượt xuống, hai đôi môi liền chạm vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Ngu cảm thấy đôi mắt đen láy người đàn ông giống như một cái đầm sâu hun hút, cuốn cô vào trong đó.

Rất lâu, cho đến khi phát hiện ra được giữa hai chân của người nào đó nóng rực một cách khác thường, trong lòng Tần Ngu mới chấn động mạnh một cái, khẽ chống đỡ dậy, rời khỏi lồng ngực của người đàn ông, lấy chiếc chăn ở trên giường quấn lại, bọc kín cả người lại không một khe hở, mở to đôi mắt đen láy nhìn lên trần nhà, trong lồng ngực, tim đập mạnh như sấm.

Rung động, rung động rất lâu.

Giống như lúc còn niên thiếu thích một người, trong lòng rất yêu thích, không hề trốn tránh, không hề che giấu.

Ôm ngực, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Một lát say, cô nghe thấy giọng nói lành lạnh của người đàn ông ở đầu bên kia truyền tới, mang theo chút khàn khàn, "Ngực rất lớn."

Rõ ràng là lời nói cợt nhả khiến cho người ta đỏ mặt tim đập mạnh, nhưng hết lần này tới lần khác anh nói ra một cách rất nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi, Tần Ngu thẹn quá hoá giận, nắm chặt lấy mép chăn, "Anh câm miệng lại!"

Người đàn ông này, thật đúng bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cô có loại xúc động và ngượng ngùng muốn chết.

"Tôi chỉ nói sự thật thôi, em không cần phải thẹn thùng."

"... Ngủ!" Trong tình cảnh này mà còn tranh cãi với anh chuyện này chỉ khiến cô ngượng muốn chết mà thôi.

"Oh, em ngủ trước đi."

Vừa dứt lời, Tần Ngu cũng cảm giác được một bên giường khẽ trũng xuống, ngoái đầu nhìn lại, thấy người đàn ông đã ngồi dậy rồi.

"Anh đi đâu vậy?" Tần Ngu nhíu mày.

Đột nhiên vẻ mặt người đàn ông quái dị nhìn về phía cô, "Đương nhiên là đi tắm rửa, em cảm thấy cái dạng này của tôi có thể ngủ được sao?"

"..." Mặt của Tần Ngu lập tức đỏ lên, người đàn ông này, lại đùa giỡn lưu manh với cô!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Anh Muốn Ăn Em, Không Muốn Ăn Cơm

Ở phương diện khác, dự cảm của phụ nữ lúc nào cũng cực kỳ chuẩn xác, như ngủ cùng giường với đàn ông, hay là ngày đại di mụ đến thăm.

Ngày mới mới vừa sáng, Tần Ngu liền mở mắt, sau đó như cô đoán, buổi tối đầu tiên cùng chung chăn gối với Tống Mạc, cô thành công huyết nhiễm giường và đồ ngủ của tổng giám đốc đại nhân.

Sau khi xử lí tốt bản thân trong toilet, cô đi ra nhìn thấy một mảng màu hồng trên giường, liền cảm thấy không tốt chút nào.

Trên thế giới này nhất định không có cô gái nào ngu xuẩn như cô – trong một đêm ý nghĩa tốt đẹp như thế, cô thế nhưng huyết nhiễm người đàn ông mình thích, cô biết đập đầu vào đâu chết bây giờ?

Đứng bên giường nhìn một mảnh hỗn độn trên giường hơn 10 phút, Tần Ngu mới lấy lại chút thần trí, một đôi mắt đen láy xoay chuyển, có lẽ, cô có thể xử lý tốt mọi thứ trước khi Tống Mạc biết?

———

Phía sau bức màn nhung dày, phòng ngủ chìm trong ánh sáng mông lung, khuôn mặt bạch hi tuấn mỹ của Tống Mạc ẩn ẩn hiện hiện vô cùng gợi cảm thần bí, anh ngủ vô cùng an ổn, trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở, nhẹ giống như là không tồn tại.

Tần Ngu hít sâu một hơi, kéo ống tay áo, rón rén bò lên trên giường, bò đến giữa hai chân của anh, tay thon dài run rẩy lần mò lên quần ngủ của anh.

Phải làm sao để thành công lột được quần của anh ra—nhiệm vụ này rất bất khả thi.

Tần Ngu căng thẳng cực kỳ, nín thở, chậm rãi, kéo quần anh xuống từng chút một, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm khuôn mặt anh.

Cô cho là hành động của mình rất nhẹ, nhưng mà, khi lưng quần vừa mới xuất hiện, trên mu bàn tay Tần Ngu, đột nhiên xuất hiện một bàn tay thô ráp, nóng hổi.

Trong lòng Tần Ngu run lên, ngước mắt, chống lại con mắt thon dài đen nhánh của anh, ánh mắt sâu không thấy đáy, tĩnh mịch khó dò, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, giống như một con sói, một con sói ung dung nhìn con mồi.

Tần Ngu nghe được âm thanh da mặt của mình ào ào tróc ra.

Oh, quá tuyệt vời! Cô đã bị bắt quả tang, lần này khẳng định anh cho rằng cô thấy sắc nảy lòng tham ý thừa dịp anh ngủ say làm chuyện đòi bại với anh.

Một trận trầm mặc, Tần Ngu xấu hổ không chịu nổi, hận không thể lập tức chui vào kẽ đất.

Cuối cùng thì giọng nói trầm thấp của anh vang lên, "Em đang làm gì đó?"

Tần Ngu run rẩy lông mi, mặt đỏ tới mang tai nhìn anh, bàn tay thon dài ở trong lòng bàn tay anh run lên nhè nhẹ, "Em không có làm gì, em chỉ là muốn nói cho anh biết... A..."

Lời nói còn chưa rơi, cả người Tần Ngu đột nhiên bay lên không, một giây sau, lúc cô hoàn hồn, hai người đã bày ra tư thế tiêu chuẩn nam trên nữ dưới.

Anh nằm ở phía trên cô, đáy mắt tối tăm âm trầm giống như có một đám lửa đang bùng cháy, híp mắt nhìn cô, "Em muốn làm gì cũng không trọng yếu, trọng yếu là – bây giờ, anh muốn em."

Bây giờ, anh muốn em.

Lời nói trắng trợn như thế, Tần Ngu chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, cả người như bị đốt lửa.

Anh nhích lại gần mặt cô, trong buổi sớm không quá tốt đẹp như vậy, trái tim Tần Ngu nhảy nhót mãnh liệt, xem ra, sẽ có chuyện gì phát sinh, nhưng mà, bây giờ cô không thể cùng anh phát sinh chút gì nha...

Tần Ngu đang muốn đưa tay đẩy anh ra, đột nhiên, một trận kình phong từ cửa xông tới theo góc 450, ngay sau đó, Tống Lãng giống như một viên đạn xông tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả căn phòng giống như hóa đá.

Chốc lát sau, Tống Lãng mới hai tay vòng ngực, sắc mặt hiểu rõ nhìn hai người đang mở trừng hai mắt, "Thật ngại quá, đã quấy rầy, cứ tiếp tục."

Da mặt Tần Ngu như bị phỏng, một cước đá văng Tống Mạc ngồi dậy, "Thằng nhãi con như con biết cái gì!"

Tống Lãng nhướn mày, "Đừng xấu hổ, con không có yêu cầu gì, ba mẹ nhanh chóng sinh em gái là tốt rồi."

Tống Mạc liên tục trầm mặc ôm cô vợ nhỏ đang xù lông về trong lòng, trấn định tự nhiên nhìn Tống Lãng, "Ba biết rồi, sẽ không để con đợi quá lâu, bây giờ con có thể đi ra ngoài."

"..." Chuyện gì đang xảy ra vậy, Tần Ngu nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, đau đầu vỗ trán.

Tống Lãng vì muốn có em gái nên nhanh chóng lui ra.

Tần Ngu nghiêng đầu nhìn về phía anh, "Về sau cách xa con trai một chút."

"Vì cái gì?"

"Em sợ anh sẽ dạy xấu con."

"Ý của em là anh không tốt sao?"

"..."

Tần Ngu nói sang chuyện khác, "Anh thả em ra, chúng ta đi ăn sáng thôi."

"Anh chỉ muốn ăn em, không muốn ăn cơm."

Tần Ngu hận không thể cắn lưỡi tự sát, người đàn ông này thực không biết da mặt là vật gì. Lặng im mấy giây, cô quyết định câm miệng, kéo tay anh ra, nhanh chóng xuống giường.

Thấy thế, lông mày Tống Mạc nhăn lại, theo sát cô.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng lại một lần bị đẩy ra, bóng dáng nho nhỏ của Tống Lãng xuất hiện ở cửa, "Oh, con quên mất, con đến là muốn gọi hai người đi ăn sáng."

Vừa dứt lời, Tống Lãng ngây ngẩn cả người, trên mặt nhỏ nhắn, cái miệng bày thành chữ O, "Ba ba! Ba làm sao vậy? Ba sắp chết sao?" Cho dù bé trưởng thành sớm, nhưng cũng không hiểu đại di mụ là cái gì.

Tống Mạc rủ con mắt xuống, trên quần ngủ của anh, không biết khi nào đã nở ra đóa hoa màu hồng, loang lổ phức tạp, làm người ta sợ hãi.

Anh dời tầm mắt hướng đến Tần Ngu.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Ngu đỏ mặt lên, mấp máy môi, chạy một mạch như một làn khói ra khỏi phòng ngủ.

Tống Mạc đi đến, vỗ vỗ đầu Tống Lãng, "Đừng sợ, đây là một hiện tượng sinh lý bình thường."

"Vậy con cũng sẽ có loại hiện tượng sinh lý này sao?"

"Đương nhiên sẽ không, chỉ có phụ nữ mới có."

"Vậy tại sao ba có? Chẳng lẽ ba của con là phụ nữ sao?"

"... Không, đây là do mẹ con làm dính vào quần áo của ba."

Tống Lãng nửa hiểu nửa không gật đầu nhẹ.

———

Nhà trẻ.

Tống Lãng vẻ mặt thành thật nhìn chằm chằm cô bé ngồi ở bên người mình, "Cậu có biết hiện tượng sinh lý bình thường của phụ nữ không?"

Cô bé nháy mắt nhìn Tống Lãng mấy giây, ngơ ngác lắc đầu.

"Trên người phụ nữ đổ máu đó."

"Cậu gạt người." Cô bé cong cong môi.

"Mình không có lừa cậu, mẹ ta cũng có, ba ba mình nói đây là một hiện tượng sinh lý bình thường, nếu cậu không có, cậu chính là không bình thường."

Cô bé sững sờ.

"Chắc cậu không có bệnh nặng gì chứ?"

Cô bé sững sờ mấy giây, sau đó òa khóc, "Bác sĩ, con bệnh nặng rồi, con sẽ chết sao..."

———

Buổi trưa, Tần Ngu đang bồi Tần mụ đi dạo mấy cửa hàng, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Nối máy, là điện thoại từ nhà trẻ.

"Cô là mẹ của Tống Lãng sao?"

Tần Ngu nhíu mày, "Là tôi, làm sao vậy, Tống Lãng lại gây họa gì sao?"

"Vâng, mời cô lập tức đến nhà trẻ một chuyến."

"Tôi đến ngay."

Cúp điện thoại, Tần Ngu tràn đầy áy náy nhìn về phía Tần mụ, "Mẹ à, Tống Lãng đã gây họa rồi, con phải đến nhà trẻ đi một chuyến, không thể đi dạo

phố với mẹ."

"Tống Lãng quan trọng hơn, mẹ không có chuyện gì, con mau đi đi."

Tần Ngu vẫy một chiếc xe taxi cho Tần mụ, "Bác tài, số 76 đường Vân Sơn."

Chính cô thì ngồi vào xe taxi khác đến nhà trẻ.

———

Trong phòng làm việc, Tống Lãng khuôn mặt tràn đầy vô tội đứng trước mặt cô giáo, bên cạnh bé, còn đứng một cô bé đang khóc sướt mướt.

Tần Ngu ngồi xuống đối diện cô giáo, "Cô giáo, Tống Lãng lại gây họa sao?"

"Tần tiểu thư, nhà cô giáo dục con cái như thế nào?"

"Hả?"

"Tống Lãng còn nhỏ như vậy, làm sao biết rõ kinh nguyệt?"

Tần Ngu trong lòng chấn động, "Làm sao sẽ..."

Cô giáo thở dài một hơi, "Tống Lãng trưởng thành rất sớm, các ngươi làm cha mẹ cần phải coi trọng chuyện này..."

Hết nửa tiếng, một hồi giáo dục về sự trưởng thành của Tống Lãng mới kết thúc, Tần Ngu dắt tay Tống Mạc ngồi trên xe taxi.

"Ai nói cho con biết những thứ kia?"

Tống Lãng bày ra khuôn mặt vô tội, "Ba ba nói với con nha."

Tần Ngu vô lực vỗ trán, cơ hồ khóc không ra nước mắt.

———

Lúc về đến nhà, Tống Mạc đang cùng Tần ba ngồi uống trà đánh cờ.

Tần Ngu vội vàng đi đến, một phen kéo cổ áo của anh lên, "Đi theo em."

Trực tiếp trở về phòng ngủ, Tần Ngu ngồi xuống trên giường, tức giận nhìn về Tống Mạc, "Sáng sớm hôm nay anh đã nói gì với Tống Lãng?"

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, mặt không chút thay đổi, "Anh nói với con về sinh lí bình thường của phụ nữ."

"Con còn nhỏ như vậy, anh cảm thấy anh nói với con những thứ này thích hợp sao?"

Anh nhìn chằm chằm mặt của cô, nghiêm túc suy tư mấy giây, "Thích hợp."

"... Anh có biết hôm nay cô giáo gọi em đến nhà trẻ để nói gì không?"

Anh nâng mí mắt, không lên tiếng.

"Cô giáo nói Tống Lãng trưởng thành quá sớm."

Anh lặng im mấy giây, "Trưởng thành sớm bệnh viện có thể trị sao?"

"... Tống Mạc!" Tần Ngu triệt để phát điên.

———

Một ngày cuối tuần gà bay chó sủa cuối cùng đã đi qua, Tần cha Tần mụ bị đuổi về nhà.

Cuối cùng Tần Ngu mới thở phào nhẹ nhõm được.

Ban đêm nằm ở trên giường đang chuẩn bị ngủ, ngoài cửa, đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Tần Ngu mở mắt ra hữu khí vô lực liếc qua cánh cửa, "Tống Lãng, con tự ngủ đi, mẹ rất mệt mỏi."

Ngoài cửa không động tĩnh một hồi lâu, ước chừng qua mười mấy giây, Tần Ngu mới nghe một giọng nói trầm thấp dễ nghe giống như đàn dương cầm nhẹ nhàng xuyên thấu qua cánh cửa truyền vào, "Là anh."

Đây là... Tống Mạc sao?

Trong lòng Tần Ngu khẽ nhoáng một cái, tỉnh giấc, ngón tay thon dài chụp góc chăn, "Anh tới làm gì?"

"Oh, không có em anh không ngủ được." Giọng nói của Tống Mạc giống như nước chảy róc rách, một đường tràn vào màng nhĩ của Tần Ngu, chảy vào đáy lòng của cô, có ấm áp, còn có ngọt ngào.

Trong lòng cô vui thích, Tống Mạc ơi Tống Mạc, anh cũng có hôm nay sao!

Một hồi lâu, hắng giọng một cái, nhếch môi, thập phần kiêu ngạo nghiêng đầu, "Anh không ngủ được là chuyện của anh, có quan hệ gì với em?"

Ngoài cửa lại là một trận trầm mặc, rất lâu, "Két..." Một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Tần Ngu ngoái đầu nhìn lại, Tống Mạc xuất hiện ở cửa, thân hình cao lớn giống như là một bức tường rắn chắc, ánh trăng ngoài cửa rơi vào đầu vai cùng lọn tóc của anh, nhẹ nhàng phát ra ánh sáng, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tuấn dật, đôi mắt thon dài đen nhánh thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, đẹp mắt vô cùng, anh nhàn nhạt mở miệng, "Anh hỏi em lần cuối, có tới phòng anh hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Làm Bạn Gái Của Tôi Đi

Tần Ngu trùm chăn mền lên đầu rồi nói, "Không đi."

Đột nhiên người đàn ông không hề có dấu hiệu gì cười khẽ một tiếng, "Rất tốt, cám ơn em đã cho anh có một cơ hội ôm em."

Những tiếng bước chân từ xa truyền tới, Tần Ngu chui đầu từ trong chăn ra, thì thấy người đàn ông đã đứng bên cạnh giường, khoé môi hàm chứa nụ cười, thản nhiên nhìn cô.

Tần Ngu hơi ngẩn ra, tim lại đập chậm mấy nhịp. Nụ cười của anh rất có sức quyến rũ tâm hồn người khác, chỉ nhìn một cái, cô đã không thể chờ đợi được muốn bổ nhào vào trong lòng anh hô lớn lên, "Tổng giám đốc, mau ôm em đi!"

Người đàn ông dường như nghe thấy tiếng lòng đang kêu gào của cô, cúi người xuống, vén chăn lên, đưa tay xuyên qua lưng và đầu gối của cô, nhẹ nhàng ôm cô lên, giống như ôm một bó hoa hồng lớn, vững chắc và đều đều, ngay cả hô hấp cũng bình thản, không hề có chút hỗn loạn nào.

Tần Ngu tựa vào trong ngực của người đàn ông, trong lòng giống như một hồ nước, lắc lư lắc lư theo bước chân của người đàn ông.

Đi vào trong phòng ngủ, người đàn ông nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, vén chăn lên, nghiêng người, đưa tay đặt lên hông mảnh mai của cô, kéo cô vào trong lòng của mình.

Tần Ngu vùi đầu vào cổ của người đàn ông, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, trong bầu không khí yên tĩnh, cô nghe rất rõ tiếng tim đập vang như sấm của mình.

Bên người, lại truyền tới tiếng hít thở đều đều của người đàn ông.

Anh cứ như vậy mà ngủ thiếp đi? Cho nên anh ôm cô tới đây thực sự là chỉ vì muốn ôm cô ngủ thôi?

Tần Ngu chun mũi lại, vừa mới hất cằm lên, bên tai lại vang lên giọng mũi của người đàn ông, "Đừng động."

"Anh còn chưa ngủ à?"

"Chưa thỏa mãn dục vọng làm sao có thể ngủ được?"

"..."

Tần Ngu cắn cắn môi dưới, không chút tiến bộ liền đỏ mặt lên.

"Còn mấy ngày nữa?" Đột nhiên người đàn ông cuống cuồng hỏi một câu.

Tần Ngu hơi ngẩn ra, một lúc lâu sau mới phản ứng được người đàn ông đang nói tới cái gì, rất lâu sau đó mới thẹn thùng trả lời một câu, "Hai ngày."

"Ồ, quá tuyệt vời rồi, còn có hai ngày chúng ta có thể gặp nhau trên giường rồi." Người đàn ông cúi đầu than thở một tiếng, càng ôm cô chặt hơn.

Người người đàn ông này, thật sự phải nói trắng ra như vậy sao?

Tần Ngu làm ổ ở trong lòng của người đàn ông, ngón tay vẽ vòng vòng ở trong ngực của người đàn ông, lông mi khẽ run, "Tống Mạc, chúng ta bây giờ..."

"Làm sao vậy?"

"Là cái gì?"

"Tống phu nhân, em thực sự trở thành Tống phu nhân."

"Ba điều quy ước kia thì sao?"

"Trở thành đồ bỏ đi."

Tần Ngu mấp máy môi, cảm giác trong lòng ấm áp, "Cho nên bây giờ anh đã yêu người vợ xinh đẹp là em đây sao?"

"Em cứ nói xem?"

"Vậy anh có yêu em tới mức chết đi sống lại, không có cách nào tự kiềm chế không?"

"Sau hai ngày nữa thì em sẽ biết."

"... Không biết xấu hổ."

Công ty Thịnh Hoà.

Tần Ngu đang cúi mắt chăm chú làm báo cáo, trợ lý Tổng giám đốc mang vẻ mặt lạnh lùng như sắt đá đứng trước mặt của cô, "Thư ký Tần, Tổng giám đốc bảo cô tới gặp cô ấy, bây giờ, ngay lập tức luôn."

"Tổng giám đốc?"

"Đúng vậy."

"Tổng giám đốc tìm tôi có chuyện gì vậy?"

"Làm sao tôi biết được?" Trợ lý Tổng giám đốc kỳ quái liếc nhìn cô một cái, vừa nói xong thì đôi giày cao gót đạp xuống đất nghênh ngang rời đi.

Tần Ngu trề môi ra, đứng dậy.

Phòng làm việc của Tổng giám đốc là căn phòng cao nhất của toà nhà, giống như là muốn thể hiện rõ uy quyền của mình.

Tần Ngu vào thang máy đi lên.

Đẩy cửa bước vào, căn phòng với hai tông màu trắng đen đan xen nhau, mang theo phong cách hiện đại có tính nghệ thuật xuất hiện ở trước mắt, vô cùng xa hoa. Ở giữa cái bàn đen rộng lớn, có một người phụ nữ ăn mặc tinh xảo và thướt tha ngồi ở phía sau cái bàn.

Không thể không thừa nhận, Phó Căng là một người phụ nữ rất có khí chất, mặc một bộ váy dài lộ vai màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo vest nhỏ màu trắng, cử chỉ tao nhã, ngay cả khi Tần Ngu là phụ nữ cũng phải hào phóng khen một tiếng rất gợi cảm, nhưng mà vẻ mặt lộ ra khí chất lạnh lùng, nhìn có vẻ không dễ dàng tiếp xúc.

Ồ, so sánh lại, cô ta so với thiên kim nhà giàu đứng bên cạnh Tống Mạc ở trên tạp chí thì lạnh lùng và xinh đẹp hơn rất nhiều.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì Tống Mạc, cho nên theo bản năng, ở trong lòng, Tần Ngu đối với người phụ nữ này có chút mâu thuẫn.

Lộ ra dáng vẻ tươi cười nhưng xa cách, "Tổng giám đốc."

"Đến đây, ngồi đi." Ngược lại, khoé môi người phụ nữ lại lộ ra một nụ cười nhã nhặn.

Tần Ngu ngồi xuống rồi lên tiếng, "Tổng giám đốc, ngài tìm tôi có chuyện gì?"

Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào cô vài lần, ánh mắt kia, giống như đang tìm tòi nghiên cứu, giống như quan sát, Tần Ngu có cảm giác mình giống như củ cải trắng trưng bày ở trên kệ hàng, loại cảm giác này hết sức khó chịu.

Một lát sau, cuối cùng người phụ nữ cũng thu hồi lại ánh mắt, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười, thốt ra một câu, "Tần tiểu thư biết Tổng giám đốc của tập đoàn Tống Thị?"

Tần Ngu hơi ngẩn ra, cho nên mới nói người phụ nữ này vẫn còn đang ngấp nghé người đàn ông của cô?

Mấp máy môi, vẻ mặt không biến sắc, "Vâng, có biết."

"Quan hệ của Tần tiểu thư và Tống tiên sinh... Cũng không đơn giản nhỉ?"

Trong lòng của Tần Ngu khẽ chấn động, người phụ nữ này làm sao lại biết? Chẳng lẽ...

Cúi mắt xuống nhìn chằm chằm xuống sàn nhà một lúc rất lâu, rồi mới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi ở trước mắt, "Không phức tạp giống như Tổng giám đốc nghĩ, tôi và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường." Trên mặt cô vẫn là nụ cười thản nhiên như cũ, có trời mới biết, cô đã rất muốn hét vào mặt của cô ta câu "Mắc mớ gì đến cô!"

Người phụ nữ như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, cánh môi khẽ nhếch lên, đôi mắt đen khẽ loé sáng, khiến cho cô cảm thấy như có cơn gió lạnh thổi qua.

Một lúc lâu, mới nghe Phó Căng khẽ nói một câu, "Nếu như là bạn bè, thì tự nhiên Tống tiên sinh sẽ nể tình cô một chút, chỗ của tôi có một dự án hợp tác, đàm phán mà liên tục không thành công, nếu như lần này cô giúp công ty lấy được dự án hợp tác này, thì coi như đã qua thời gian thử việc, chính thức trở thành công nhân viên của Thịnh Hoà, như thế nào?"

Cho nên nói, người phụ nữ hỏi thăm mối quan hệ của cô và Tống Mạc lâu như vậy, chỉ vì muốn hợp tác trên phương diện làm ăn?

Tần Ngu nhìn Phó Căng vài lần, mấp máy môi, tại sao đột nhiên trong lòng cô lại dâng lên một loại dự cảm xấu đây?

Trầm mặc mấy giây, mới chậm rãi khẽ gật đầu một cái.

Bất kể như thế nào, để xem người phụ nữ này sẽ giống như con thiêu thân như thế nào.

———

Vì bận rộn nên thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Tần Ngu lần đầu tiên đi tới nhà ăn của công nhân viên, mới phát hiện những gì trong tiểu thuyết miêu tả cũng không phải là không có cơ sở, doanh nghiệp lớn như vậy, nhà ăn của công ty lại lớn như vậy, thức ăn so với nhiều nhà hàng ở bên ngoài ngon hơn nhiều, Tần Ngu lấy món ăn mình thích nhất là gan ngỗng và thịt anh đào.

Chưa ăn được mấy giây, Lâm Thần đã bưng khay đồ ăn đi tới.

Nhìn thấy vị phó tổng giám đốc này của công ty xưa nay lạnh lùng không gần nữ sắc, lại cùng ăn với Tần Ngu, mấy người nhân viên nữ dường như chỉ trong nháy mắt đã rối loạn hết lên. Sau này Tần Ngu mới biết được, từ trước tới nay Lâm Thần không tới nhà ăn của công ty để ăn cơm.

Hơi hơi giật mình và run sợ, Lâm Thần đã ngồi xuống ở đối diện cô, vẻ mặt trầm tĩnh và sâu sắc.

Người đàn ông hết sức tự nhiên thả phần gan ngỗng vào trong khay đồ ăn của Tần Ngu, "Sao lại không đợi tôi cùng đi ăn cơm?"

"Ồ, lúc tôi đi, thì vẫn nhìn thấy anh đang đắm chìm trong công việc không dứt ra được, cho nên không muốn quấy rầy anh." Tần Ngu đang ăn cơm cũng không ngẩng đầu lên nói.

Người đàn ông khóe môi khẽ nhếch, thay đổi đề tài, "Tối nay tan làm, cô có bận gì không?"

Tần Ngu ngậm đôi đũa ở trong miệng nghiêng đầu nhìn anh ta, lặng im mấy giây, "Có."

Mặc dù cô không hiểu rõ chuyện nam nữ, nhưng cũng có thể cảm nhận được Lâm Thần đối xử với cô rất đặc biệt, bây giờ cô đã xứng danh là Tống phu nhân, cứ cho là người khác không biết rõ thân phận của cô, nhưng cô tự hiểu rằng, cần phải giữ mình trong sạch, dứt khoát từ chối người đàn ông khác, dù sao thì, người đàn ông ở nhà kia, lòng dạ rộng lớn như lỗ kim ấy (ý của Tần Ngu là nhỏ mọn hay để bụng).

Suy nghĩ như vậy, trong lòng mềm nhũn ra, giữa chân mày cũng lộ ra sự vui vẻ.

Giữa lúc xuất thần, thì thấy chợt có một cảm xúc ấm áp thoáng qua ở khoé môi, hoàn hồn lại, bàn tay của Lâm Thần đang khẽ lau trên khoé môi của cô.

Trong lòng giật mình, theo bản năng, lui về phía sau để tránh, không biết là do ảo giác của cô, hay là thật sự như vậy, cô cảm giác được, những ánh mắt ở xung quang đều tập trung vào mình, da mặt như bị phỏng, trong nháy mắt cô cảm thấy thật lúng túng.

Lâm Thần thu tay lại, vẫn như cũ trầm tĩnh nhìn cô, thần thái tự nhiên, "Không cần thiết phải kích động như vậy, tôi thấy khoé môi cô dính nước tương nên muốn lau giúp cô mà thôi."

"Boss, chuyện như vậy, sau này anh cứ việc nói thẳng ra, tôi làm sao dám để anh tự mình làm chứ." Tần Ngu gượng cười vài tiếng, ba câu bốn điều trả lời một tiếng, ám chỉ thái độ của bản thân.

Lâm Thần là người thông minh, tự nhiên nghe ra ý ngoài lời của cô, mấp máy môi, ánh mắt nhìn cô thâm thuý hơn một chút.

———

Ban đêm trước lúc tan làm, Tần Ngu nhận được một bó hoa, không ký tên.

Nhưng mà trong lòng cô hiểu rất rõ, trợn mắt lên nhìn vào phòng làm việc của phó tổng giám đốc, không nhịn được cau mày lại, sao lại đào hoa không đúng lúc như vậy chứ, làm sao để cắt đứt đây?

Thu dọn đồ, cầm bó hoa đang muốn đi xuống dưới lầu, cửa phòng làm việc của phó tổng giám đốc mở ra, Lâm Thần mặc áo sơ mi trắng, quần tây, đi giày tây đi ra.

"Cùng đi đi."

Hai người vào thang máy, bóng dáng cao lớn của người đàn ông bao phủ ở trên đỉnh đầu, tâm trạng của Tần Ngu phức tạp đang ôm bó hoa, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, ngược lại thì người đàn ông lại mở miệng trước, "Có thích bó hoa này không?"

Tần Ngu sợ run mấy giây, gật đầu, chẳng mấy chốc, lại nhìn người đàn ông bằng vẻ mặt khó hiểu, "Tại sao phải tặng hoa cho tôi?"

Đột nhiên Lâm Thần đưa tay gõ gõ trán của cô, "Chậc chậc, không phải là ngay cả sinh nhật của mình cô cũng quên đó chứ, thư ký Tần."

Tần Ngu thật sự quên mất, thấy Lâm Thần nhắc nhở như vậy, mới chợt hiểu ra, lúc này mới hất cằm lên thoáng lộ ra sự vui vẻ, "Cám ơn boss."

Mỹ nhân còn đẹp hơn hoa, đã nhiều năm rồi Lâm Thần cũng không rung động như vậy, bị sự vui vẻ của Tần Ngu làm cho lung lay.

Trong không gian nhỏ hẹp và kín mít như vậy, sự trầm mặc ngắn ngủi, hai người kề vai sát cánh, rõ ràng không khí có hơi thở ái muội đang phát tán ra.

Đột nhiên người đàn ông lên tiếng, "Tần Ngu, đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho phụ nữ."

Trong lòng Tần Ngu run lên, đây là lần đầu tiên Lâm Thần gọi thẳng tên của cô. Ngước mắt lên, đối mặt với ánh mắt của anh ta, đôi mắt đen láy như mực kia, mơ hồ dậy lên một ngọn lửa.

Bàn tay đang ôm bó hoa tươi nắm chặt lại, ý đồ của người đàn ông, không cần nói cũng biết.

"Tần Ngu, làm bạn gái của tôi đi." Trong chớp mắt lúc cửa thang máy mở ra, giọng nói trầm thấp êm tai của người đàn ông vang lên ở bên tai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Em Hôn Anh Một Cái

Tần Ngu không biết mình bước ra thang máy như thế nào.

Cự tuyệt tỏ tình của đàn ông, mà còn là tỏ tình của boss cô, cô thật sự không có kinh nghiệm.

Đương nhiên, cô cũng không nghĩ tới người giải cứu cô lại là Tống Mạc.

Bất quá khi cô mới vừa đi ra cửa đại sảnh, đã thấy cách đó không xa một người đàn ông mặc âu phục, anh tuấn thanh dật đứng bên cạnh xe, một tay cắm trong túi quần, nhàn nhã dựa vào trên thân xe, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, con mắt thon dài đen nhánh ẩn ở sương mù màu trắng thờ ơ nhìn cô, cùng Lâm Thần bên người cô chẳng biết lúc nào đã đặt tay lên vai cô.

Trong lòng Tần Ngu vui mừng, không biến sắc chuyển con mắt nhìn về phía Lâm Thần, "Anh của tôi đến rồi, vậy tôi đi trước nha, tạm biệt."

Lúc cô xoay người muốn đi, mới phát giác, bàn tay của Lâm Thần đặt trên vai cô không nhúc nhích, ngược lại, lực đạo gia tăng mấy phần .

Tần Ngu kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt sâu và đen của Lâm Thần lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, gương mặt góc cạnh kia, gần trong gang tấc, cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở phun ấm áp của anh đang phun trên mặt cô, trong lòng giật mình, trên mặt không khỏi nổi lên một tầng đỏ ửng.

"Chớ né tránh, thừa dịp hôm nay có cơ hội này, tôi mời anh trai cô ăn một bữa cơm." Dứt lời, tay của Lâm Thần đã theo bờ vai mảnh khảnh của cô trượt xuống, rơi vào trên tay của cô, bàn tay cô cơ hồ bị bàn tay của Lâm Thần nắm chặt chẽ không khe hở, xúc cảm mềm mại như vậy, làm cho Tần Ngu theo bản năng muốn tránh.

Lâm Thần càng nắm chặt tay cô hơn. Lâm Thần thuộc loại đàn ông quyết đoán, trong vấn đề phụ nữ, cũng như thế, thích, liền đi theo đuổi, đuổi không kịp, liền cường ngạnh đuổi theo.

Dắt tay Tần Ngu trực tiếp đi đến trước mặt Tống Mạc.

Dưới ánh đèn nê ông, Tống Mạc hé mắt, hít sâu một hơi, đáy mắt thon dài đen nhánh, con ngươi quay vòng.

Rất tốt, người phụ nữ này đã bắt đầu âu yếm đàn ông công khai ở trước mặt hắn.

Phun ra một hơi thuốc, anh đứng thẳng lên, tay rủ xuống hai bên người, bước chân đi đến hai người kia, gương mặt tuấn tú dưới ánh đèn, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà kiêu căng, anh như vậy, cực kỳ giống một con sói, ẩn núp ở trong bóng tối bất cứ lúc nào cũng có thể nhào ra.

Trong lòng Tần Ngu nơm nớp lo sợ, muốn thoát khỏi trói buộc của Lâm Thần nhưng lại không được, bị Lâm Thần dắt đi lên phía trước, bị kéo như bức tượng gỗ, cô không cảm giác được mình còn có chân để bước đi.

Chỗ bậc thang, cuối cùng cũng gặp nhau, hai bên đều dừng bước.

Bầu không khí vô cùng lúng túng, Lâm Thần dẫn đầu bước lên một bước, đưa tay, "Tống tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Ánh mắt của Tống Mạc luôn rơi vào trên mặt Tần Ngu, như không phát hiện được sự tồn tại của Lâm Thần.

Tần Ngu chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, cũng không dám đối mặt nữa với Tống Mạc, bởi vì đáy mắt của anh, là lạnh nhạt cùng xa cách quá quen thuộc với cô, cô mấp máy môi, lại một lần nữa muốn thoát khỏi trói buộc của Lâm Thần.

Lâm Thần thả tay xuống, trên mặt không xấu hổ chút nào, chỉ là rủ con mắt xuống nhìn chằm chằm Tần Ngu, "Không nghĩ tới Tống tiên sinh còn có một em gái ưu tú như vậy, không biết Lâm mỗ có may mắn mời hai người cùng nhau ăn một bữa cơm không?"

Toàn bộ sự chú ý của Tống Mạc đều đặt trên người Tần Ngu, thu hết mọi hành động lén lút của cô vào mắt, đáy mắt đen nhánh lóe ra một tia ánh sáng.

Lặng im mấy giây, anh mới thu hồi ánh mắt, trực tiếp tiến lên, kéo Tần Ngu từ trong tay Lâm Thần qua, bàn tay không e dè rơi vào vòng eo mảnh khảnh của Tần Ngu, chẳng mấy chốc giương mắt kiêu căng mà khinh thường nhìn về phía Lâm Thần, "Không cần, anh không xứng với cô ấy."

Không đợi Lâm Thần bừng tỉnh, Tống Mạc đã ôm Tần Ngu đi xuống bậc thang.

Tần Ngu cố gắng ngoái đầu lại nói lời xin lỗi với Lâm Thần, dù sao anh cũng là người lãnh đạo trực tiếp của mình, về sau cô còn phải tiếp tục ở lại công ty, nếu cô cứ như vậy đắc tội anh, hình như không phải là một lựa chọn sáng suốt gì.

Nhưng mà Tống Mạc cũng không cho cô cơ hội này, gắt gao vây cô trong ngực, im hơi lặng tiếng tuyên thệ chủ quyền.

Tần Ngu cảm thụ được nhiệt độ nóng như bàn ủi từ trong lòng bàn tay anh, có chút không được tự nhiên cắn môi, "Anh buông em ra trước, anh không sợ bị Lâm Thần nhìn ra quan hệ giữa chúng ta sao ?"

"Nhìn ra thì nhìn ra, anh không tin hắn dám nói ra, em cảm thấy thế nào?"

"..." Thật đúng là một người đàn ông cao ngạo lại tự đại.

Cửa xe đóng kín, anh dựa vào thành ghế, cánh tay thật dài tùy ý dãt trên chỗ tựa lưng, cơ hồ chiếm hai phần ba địa phương, Tần Ngu rúc ở một phần ba xó xỉnh, nhớ tới lần trước anh chưa thực hiện được "Xe chấn động", trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Anh lại thản nhiên tự đắc, một đôi ngươi đen trong trẻo rơi vào trên mặt của cô, "Không giải thích gì sao?"

"Không có gì hay để giải thích, em và anh ta không có gì."

"Vậy em đang ôm thứ gì? Không nói cho anh biết là toàn bộ nhân viên nữ trong công ty đều tặng cho em."

"Cái này... Xác thực là anh ta đưa." Tần Ngu rủ con mắt xuống nhìn thoáng qua hoa hồng trong lòng, không biết sao, có chút chột dạ, thật giống như bị bắt gian trên giường.

"Tại sao hắn tặng em cái này?"

"Hôm nay là sinh nhật em, cho nên anh ta tặng quà sinh nhật cho em thôi."

"Chỉ như vậy sao? Vậy thì tại sao anh thấy hắn níu tay em, mà em, vợ của anh, khuôn mặt đỏ ửng cầm hoa hồng hắn tặng, hình như còn chuẩn bị đi ăn tối với hắn nữa đây?"

Tần Ngu nhìn chằm chằm anh mấy giây, hít sâu một hơi, "Được rồi, đúng vậy, anh ta tỏ tình với em." Dừng một chút, đột nhiên đề cao âm lượng, "Nhưng mà, em đã cự tuyệt."

"Oh, cuối cùng thì em cũng biết làm hành động của người bình thường." Anh liên tục mím môi nãy giờ mới khẽ quyến rũ ra một đường cong, con mắt nhìn chằm chằm Tần Ngu lộ ra vui vẻ sáng chói.

"..."

Xe đã chạy được một đoạn, Tần Ngu mới quay đầu lại, trong khoảng cách xa xôi, trước cửa đại sảnh công ty Thịnh Thế, dưới đèn nê ông chói mắt, Lâm Thần chỉ còn lại là một cái chấm đen nhỏ.

"Như thế nào, hối hận sao?" Giọng nói lành lạnh của anh đột nhiên vang lên.

Tần Ngu ngoái đầu lại trừng mắt nhìn anh, "Anh có biết hành động vừa rồi của anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của một người đàn ông không?"

Tống Mạc nhướn mày, "Em muốn nói là anh đã nói anh ta không xứng với em sao?" Ngón tay thon dài nhẹ gõ vài cái trên chỗ tựa lưng, anh mới lạnh nhạt nói, "Anh chỉ nói thật."

"... Vậy anh cảm thấy em xứng đôi ai?" Tần Ngu hơi thẹn thùng lại có chút ít mong đợi mở trừng hai mắt, rất nghiêm túc nhìn về phía Tống Mạc.

"Anh." Tống Mạc trả lời nhanh chóng lưu loát tựa như đó là chuyện đương nhiên.

Tần Ngu nhìn chằm chằm khuôn mặt kiêu căng trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh mấy giây, rốt cục vẫn nhịn không được cong lên khóe môi.

Mặc dù câu trả lời của anh kiêu ngạo lại tự đại, nhưng mà, lại hợp ý cô.

Như vậy là đủ rồi.

———

Sau một cua quẹo, xe chạy vào đường lớn, Tống Mạc đột nhiên lên tiếng, "Dừng lại thùng rác bên đường."

Tài xế không lên tiếng dừng xe lại.

Tần Ngu không hiểu ngước mắt nhìn, "Làm sao vậy?"

Anh nhếch môi, ánh mắt rơi vào những bông hoa hồng trong lòng cô, "Ném đi."

"Vì cái gì? Hoa này rất đẹp nha, ném đi rất đáng tiếc." Tần Ngu rủ con mắt xuống loay hoay hoa trong tay.

"Em cảm thấy mình giữ hoa của một người đàn ông khác đưa cho ngồi bên cạnh anh tốt như vậy sao?" Anh ghé mắt, ánh mắt nhìn Tần Ngu nhiều thêm vài tia ghét bỏ, "Còn có, trình độ thẩm mỹ của em quả thật tăng cao nha."

Tần Ngu mấp máy môi, đang muốn phản bác, anh đã thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn cửa kính, cúi đầu than thở một tiếng, "Oh, hoa nào chủ nấy, chủ xấu hoa cũng xấu thôi."

"..."

Tần Ngu đang cầm hoa yên lặng ngồi ở một bên, khinh thường liếc mắt nhìn anh.

"Em đang chờ cái gì? Sao còn không ném, muốn cầm đóa hoa này ngồi luôn trong xe sao?" Chỉ mới mấy giây, anh liền bất mãn quay đầu lại.

"Dù gì cũng là tâm ý của người khác, cứ như vậy ném vào thùng rác có phải có chút quá đáng không?" Tần Ngu vẫn cúi đầu hít mùi thơm của hoa hồng trong tay, mặc kệ người đưa nó là ai, nhưng hoa là vô tội nha.

"Anh cảm thấy em ôm hoa của người đàn ông khác người kế chồng mình thật quá đáng, lập tức ném đi." Lông mày của đã nhăn lại thành một đường, rất rõ ràng, anh đang mất hứng.

Tần Ngu lặng im mấy giây, có chút không tình nguyện cầm hoa lên, giơ qua cửa kính, có chút chần chờ.

Tống Mạc đột nhiên nghiêng người qua, trong giây phút Tần Ngu sợ run, liền cảm thấy một trận hơi thở ấm áp lướt qua bên tai, lúc hoàn hồn, trong tay chỉ còn lại hư không.

Cửa xe chậm rãi dâng lên, Tần Ngu nhìn trong thùng rác, bó hoa hồng lẳng lặng nằm bên trong.

Người đàn ông này, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, ngay cả một bó hoa cũng không buông tha.

Trong lòng đang tiếc hận, gò má tuấn mỹ bạch hi của Tống Mạc đột nhiên xáp lại, thân hình cao lớn đột nhiên bao phủ trên đỉnh đầu cô, Tần Ngu sợ hết hồn, rụt rụt thân thể, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, nhìn người đàn ông nọ, trong mắt thon dài đen nhánh đều là vui vẻ sáng chói, so với sao đêm còn muốn chói mắt hơn.

Da mặt Tần Ngu liền nóng lên, "Anh muốn làm gì?"

Tống Mạc áp khuôn mặt mình lại gần Tần Ngu, "Hôn anh một cái, anh sẽ bỏ qua chuyện hôm nay."

Người đàn ông này... Bây giờ đùa giỡn của lưu manh cũng đã tân tiến hơn rồi mà.

Được rồi, hôn thì hôn.

Tần Ngu nhắm mắt lại, nhanh chóng hôn gò má của anh, như chuồn chuồn lướt nước vậy.

"Tốt lắm, hôn xong rồi, anh nên cách xa em rồi đó." Tần Ngu lui về chỗ cũ, trên mặt hồng nhạt.

Ai ngờ Tống Mạc quái dị liếc nhìn cô một cái, "Anh có nói là muốn hôn mặt sao? Hôn môi."

Tần Ngu thấy thần sắc nghiêm túc của anh, khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng. Đẩy Tống Mạc ra, "Anh đừng có được voi mà đòi tiên, em không hôn."

Con mắt đen nhánh của anh nhìn chằm chằm cô mấy giây, "Em không hôn anh sao?"

Tần Ngu hơi ngẩn ra, nhanh chóng hôn lên môi anh.

Chốc lát sau, Tống Mạc buông Tần Ngu ra, Tần Ngu từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn lái xe phía trước, khuôn mặt quả thực hồng muốn nhỏ ra huyết.

Vợ chồng ân ái trước mặt người khác có tốt hay không?

Ngoái đầu nhìn anh, lại phát giác Tống Mạc đã khôi phục vẻ mặt trấn định tự nhiên, như không biết hành vi vừa rồi có gì không ổn.

Cô hít mũi một cái, được rồi, trong từ điển của anh đã không có hai chữ thẹn thùng rồi.

Phía trước là đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, Tần Ngu nhìn chằm chằm tòa nhà cao ngất ngoài cửa kính một hồi lâu, chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn về phía Tống Mạc, "Sao hôm nay anh lại đi đón em ?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Anh Đòi Hôn Quá Nhiều Lần

"Muốn ăn mừng sinh nhật với em." Người đàn ông ngoái đầu lại, liếc nhìn cô một cái.

Vẻ mặt Tần Ngu kinh ngạc và mừng rỡ nhìn người đàn ông ở bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn sáng sủa, bộ quần áo được cắt may vừa vặn, ánh trăng và ánh điện cùng chiếu vào cửa xe, chiếu vào khoé mắt và đuôi mày của người đàn ông, giống như bao phủ hết lên người của anh, ừm, thật sự là ánh hào quang chói loá.

Cô đang suy nghĩ, người đàn ông lại giương mắt lên nhìn về phía cô, lạnh nhạt nói một câu, "Ồ, ngay vào giây phút em được người đàn ông khác tỏ tình, thì chồng của em lại đang chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho em."

Không đầu không cuối nói một câu như vậy, Tần Ngu liếc mắt nhìn, đôi mắt của người đàn ông đang mở to lên, chua xót nhìn cô, "Anh cảm thấy lúc này cần có một nụ hôn ấm áp để an ủi lòng tự ái đàn ông của anh đang bị tổn thương nghiêm trọng."

Tần Ngu bĩu môi, hào quang chói loá? Mới vừa rồi tại sao cô lại cảm thấy anh có hào quang chói loá được? Cái này nhất định là ảo giác của cô.

Thu hồi lại ánh mắt, nhìn về phía trước, "Cám ơn anh đã chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho em, nhưng một nụ hôn, thì vẫn thôi đi." Cô thực sự không muốn hôn tới hôn lui ở trước mặt của tài xế, cảm giác như đang bị vây xem.

Người đàn ông nhíu mày nhìn về phía cô, "Em lại xấu hổ cái gì chứ?"

"Em không có xấu hổ, nhưng mà anh đã đòi hôn rất nhiều lần rồi, môi của em cũng hơi đau rồi."

"Hôm nay chúng ta mới chỉ hôn có một lần, là lúc mới vừa rồi, hơn nữa ngay cả hôn lưỡi em cũng không hôn." Người đàn ông lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào cô, thoạt nhìn có chút không vui.

"... Được rồi, đừng nói về vấn đề này nữa." Tần Ngu bị chặn họng, trong lòng nhất thời cảm thấy cực kỳ hối hận, vì cái gì cô lại muốn thảo luận vấn đề này với anh ở trước mặt người khác, tự rước lấy nhục sao?

"Em hôn anh, thì anh sẽ suy xét tới chuyện không nhắc về vấn đề này nữa." Người đàn ông khoác một tay lên thành ghế, một tay chống lên ghế ngồi, cúi người xuống, tiến sát lại gần Tần Ngu.

Hơi thở của người đàn ông đặc biệt sạch sẽ và mát lạnh tản ra xung quanh, Tần Ngu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông, lặng im mấy giây, nhướn mày, xem ra, không đạt được nụ hôn này, anh sẽ liên tục giữ tư thế này, giam cầm cô trong hơi thở của anh.

Thật sự là một người đàn ông rất trẻ con.

Tần Ngu cắn cắn môi dưới, chủ động dâng môi của mình lên, người đàn ông cong môi lên, nhắm mắt lại, tỉ mỉ nhấm nháp một phen, sau đó buông khuôn mặt đang đỏ bừng của Tần Ngu ra, "Ồ, quá tuyệt vời rồi, so sweet!"

Tần Ngu cúi mắt xuống, bụm mặt lại, trời mới biết giờ phút này cô muốn quăng mình ra khỏi xe như thế nào.

———

Cũng may sau đó dọc theo đường đi, người đàn ông không đòi hôn cô nữa. Khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe dừng lại ở Uy Tư Dinh, một nhà hàng tây rất xa hoa, sang trọng và quý phái.

Người đàn ông khó có khi ga lăng mở cửa xe ra, đỡ tay cô xuống xe.

Trong nhà ăn mang đậm phong cách nước ngoài, vậy mà lại không hề có một bóng người, Tần Ngu hơi ngẩn ra, nhìn về phía người đàn ông, "Anh đã bao hết?"

Người đàn ông không trả lời, dẫn cô lại ngồi xuống.

Tần Ngu nhìn chằm chằm quan sát bốn phía xung quanh, chiếc đèn treo khổng lồ bằng thuỷ tinh, mặt bàn bằng đá cẩm thạch màu đen, soi rõ bóng người, chén đĩa rất tinh xảo, dao nĩa bóng loáng, phong cách cổ điển của Anh cà phong cách hiện đại được kết hợp hài hoà, cao quý lại trang nhã, làm cho cô không nhịn được thầm tắc lưỡi từ đáy lòng, chung quy thì tổng giám đốc bá đạo sẽ không giống với người thường, bao cả một nhà hàng như vậy, chi mạnh tay như vậy sao.

Nhân viên phục vụ đi lại, "Tiên sinh, có thể dọn thức ăn lên được chưa ạ?"

Tống Mạc gật đầu.

Sau đó, chuyện khiến Tần Ngu vừa mừng vừa lo đã xảy ra, từ trong chiếc bánh sinh nhật, cô đã nhẫn ra một chiếc nhẫn kim cương, đúng vậy, đây tuyệt đối không phải là tình tiết trong cuốn tiểu thuyết võ thuật hoặc trong phim điện ảnh, mà thực sự xảy ra ở đây, chiếc nhẫn kim cương to bằng trứng chim kia là hàng thật giá thật, suýt chút nữa khiến răng cô bị mẻ rồi.

Cô lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong bánh kem ra, ngước mắt lên nhìn về phía người đàn ông, cũng phát hiện ta đôi mắt của anh cũng đang nhìn mình chằm chằm, đôi mắt đen láy, vô cùng đẹp mắt, đáng yêu giống như là… Labrador (một giống chó săn phổ biến ở Mỹ).

Tần Ngu không nhịn được cong cong khóe môi, đặt chiếc nhẫn kim cương vào bàn tay, đưa lại trước mặt người đàn ông, "Làm sao anh lại nghĩ ra được chuyện lãng mạn và bất ngờ như vậy?"

"À, Cố Thành nói, các cô gái đều thích những chuyện như vậy."

"Vậy Cố Thành kia có nói cho anh biết là chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy có thể khiến răng bị mẻ không?"

Người đàn ông nghiêm túc, nghiêng đầu suy nghĩ mấy giây, "Không có, xem ra cậu ta rất ngu xuẩn ."

"..." Từ đáy lòng Tần Ngu không nhịn được mà yên lặng đốt ba nén nhang cho Cố Thành.

Nhưng mà, quả thật Cố Thành đúng là một cao thủ tình trường, nhờ phúc của anh ta, mà Tần Ngu có phúc được thưởng thức màn biểu diễn ca múa chúc mừng sinh nhật cô của những nhân viên trong nhà hàng, bọn họ biểu diễn màn ca múa đặc sắc và màn diễn tấu violon rất tuyệt vời.

Thậm chí, Tống Mạc còn mời cô nhảy một điệu nhảy, khi nhảy anh ôm chặt lấy eo của cô, mà thân thể cô ngửa ra sau nhìn vào mắt anh, trong không trung có những sợi lông vũ đang bay xuống lả tả, trong ánh đèn màu lam, nhưng sợi lông vũ kia giống như một cơn bão tuyết kéo dài, bay khắp trời, đẹp tới mức khiến cho người ta nghẹt thở, cô ôm lấy Tống Mạc, giống như là một hoàng tử từ trên trời rơi xuống. Tần Ngu vốn có một tâm hồn nghệ thuật rất nhạy cảm, trong nháy mắt trong lòng cô nảy sinh rất nhiều tâm tình, cảm động, vô cùng cảm động, anh không am hiểu về những thứ này, nhưng lại đồng ý vì cô mà để tâm tới.

Hốc mắt của Tần Ngu không nhịn được mà ươn ướt.

Bàn tay của người đàn ông thoáng dùng sức, ôm cô trở về trong ngực, cô nhanh chóng tựa vào đầu vai của anh, sau đó liền nghe thấy giọng nói róc rách giống như nước chảy của anh lọt vào tai cô, "Anh suy nghĩ rất nhiều, cũng không thể nào giải thích được, tại sao con gái bọn em lại dễ dàng cảm động tới

mức rối tinh rối mù lên vì một hành động vô căn cứ như vậy.”

Tần Ngu hơi ngẩn ra, tất cả nhưng cảm động, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ không còn chút dấu vết, nhìn gò má nghiêm túc của người đàn ông, không nhịn được nín khóc, bật cười.

Lúc kết thúc bữa ăn tối, Tống Mạc lấy chiếc nhẫn kim cương trong chiếc bánh ra, đeo vào tay của cô, “Sinh nhật vui vẻ, chiếc nhẫn kim cương này tới hơi muộn, xin lỗi.”

Tần Ngu đặt tay mình vào lòng bàn tay của anh, mười ngón đan vào nhau, cô nói, "Tống tiên sinh, phạt anh phải ở bên cạnh em cả đời.”

Trái tim của anh yêu cô, đó mới là điều bất ngờ và vui mừng nhất mà anh mang lại cho cô trong đêm nay.

Nhân viên phục vụ cũng bị bầu không khí của hai người làm cho vui lây, rối rít lại chúc phúc, Tống Mạc khó có khi nói, "Cám ơn."

Đi ra khỏi nhà hàng, đèn đuốc rực rỡ đã lên, ánh sáng lung linh ở đầu đường, hai người sánh vai nhau đi, trong lòng Tần Ngu trần đầy hạnh phúc, sự xinh đẹp toát ra, khoé môi luôn nở nụ cười thản nhiên.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào gò má của cô mấy giây, đột nhiên bất thình lình cúi sát xuống hôn cô một cái.

Tần Ngu nổi giận, "Tại sao lại hôn trộm em?"

"Vì em quá đẹp."

Người đàn ông chỉ nói một câu, Tần Ngu liền vô cùng khoái trí tha thứ cho anh luôn.

Ngồi vào bên trong xe, giữa lúc Tần Ngu vuốt ve chiếc nhẫn, lúc này mới hậu tri hậu giác oán hận nói, "Tại sao lại không đưa Tống Lãng cùng đi, ba người một nhà cùng ăn mừng sinh nhật sẽ càng hoàn mỹ hơn.”

"Có nó ở đây sao anh có thể hôn em?” Người đàn ông gác hai tay sau gáy, lạnh lùng nói, đầu hai chân mày đều là sự vui vẻ chói sáng, thoạt nhìn vô cùng sung sướng.

"..." Người đàn ông này nhất định không phải là ba ruột của Tống Lãng.

———

Xe dừng lại ở biệt thự, Tần Ngu nghênh đón sự vui vẻ bất ngờ lần thứ hai trong đêm nay.

Vú Trương và Tống Lãng mua bánh sinh nhật cho cô, trong biệt thự rộng lớn như vậy, rất náo nhiệt và vui vẻ.

Trong cái thành phố ồn ào náo nhiệt này, bọn họ chỉ là một trong những gia đình bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường và ấm áp của mình, lúc thổi nến ước một điều ước, dưới đáy lòng của Tần Ngu đã ước một nguyện vọng nhỏ bé – cô hy vọng một nhà bốn người bọn họ vĩnh viễn được ở cùng nhau.

Cuộc sống đơn giảm mà ấp áp như vậy, đây mới thực sự là cuộc sống chân chính.

Cô hy vọng tất cả những thứ này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

———

Tần Ngu đi theo Phó Căng và Lâm Thần đi vào cổng chính của Tống Thị.

Ở ngoài đại sảnh sau khi thông báo, bọn họ nhận được tin là – Tống tổng từ chối hợp tác với Thịnh Hoà.

Phó Căng chỉ hơi hơi sững sờ nhất chút, sau đó lại đi tới đại sảnh lấy tên của Tần Ngu để thông báo với Tống Mạc.

Tống Mạc nhận được tin tức là: Tần Ngu đại diện cho Thịnh Hoà tới Tống Thị để đàm phán cho lần hợp tác này.

Thời gian không tới mấy phút, Hứa Văn đã xuất hiện ở đại sảnh, vẻ mặt mỉm cười tự mình dẫn bọn họ đi tới phòng làm việc ở nơi cao nhất của Tổng giám đốc.

Tin tức này cũng không khiến cho Phó Căng thật sự cao hứng, cô ta như có điều gì suy nghĩ nhìn Tần Ngu, Từ trong thang máy đi tới trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, tầm mắt này vẫn duy trì trên người cô như hình với bóng, nhìn chằm chằm vào Tần Ngu khiến cho lưng cô cảm thấy tê dại.

Cũng may, Tống Mạc vừa xuất hiện, đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của Phó Căng lên trên người của anh. .

"Tống tổng, đã lâu không gặp." Phó Căng đưa tay ra, vui vẻ và dịu dàng nhìn về phía Tống Mạc.

Tần Ngu đứng ở bên cạnh cô ta, dưới đáy lòng không nhịn được cảm khái, người phụ nữ này, thay đổi sắc mặt cũng nhanh quá đi, mới vừa rồi còn có

bộ dạng lạnh lùng như băng, bây giờ lại trở nên vô cùng rạng rỡ.

Tống Mạc như có như không nhìn Tần Ngu một cái, rồi mới lễ phép đưa tay ra, nắm chặt lấy tay của Phó Căng, rồi nhanh chóng buông ta, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Mặc dù biết đây chỉ là hành động khách sáo và giả tạo, nhưng Tần Ngu vẫn bất mãn nhăn mũi lại.

Mấy người đi tới phòng khách ngồi xuống, bắt đầu thảo luận chi tiết dự án hợp tác.

Cuộc đàm phán này vô cùng thuận lợi, vốn ban đầu Tống Thị sống chết không chịu hợp tác cùng với Thịnh Hoà, thế nhưng lần này lại rất thoải mái đáp ứng chuyện hợp tác.

Nguyên nhân trong đó, không được biết.

Buổi trưa, cuộc thương thảo này, chỉ còn mỗi việc ký kết hợp đồng, là coi như hoàn thành trọn vẹn, nhưng mà, bên trong hợp đồng có một chi tiết, cần phải thương lượng lại.

Phó Căng cười nhẹ nhàng nhìn về phía Lâm Thần và Tần Ngu, vô cùng hợp tình hợp lý nói, "Đã tới giờ tan việc, việc ký kết hợp đồng cứ để tôi hoàn thành cho, phó tổng Lâm và thư ký Tần có thể đi ăn cơm trưa được rồi."

Người không biết chuyện nhất định sẽ cho rằng đây là một bà chủ yêu thương công nhân viên và hiểu chuyện biết bao nhiêu, nhưng mà Tần Ngu hiểu, cho nên chỉ muốn cầm bản hợp đồng ở trên bàn ném vào mặt của Phó Căng.

Người phụ nữ âm hiểm này! Cô đã nói mà, làm sao mà trước đó cô ta lại đưa cho cô một dự án lớn như vậy, thì ra là cô ta muốn đợi ở chỗ này sao! Cô nam quả nữ, đơn chiếc ở trong phòng, âm mưu này của cô ta cũng quá đỉnh rồi! .

Không biết tại sao cô lại cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng lại không biết làm như thế nào để hả giận.

Lâm Thần ở bên cạnh lại vô cùng vui mừng muốn ăn cơm cùng với Tần Ngu, lúc này đang chuẩn bị kéo tay cô rời đi.

Tần Ngu không biến sắc né tránh đi, nhìn về phía Tống Mạc, chớp chớp mắt.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, khẽ nhếch môi một cái.

Một giây sau, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Phó Căng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Anh Biết Chút Xấu Hổ Được Không?

"Nếu lần này người ra đàm phán hợp đồng là Tần tiểu thư, tôi cảm thấy người hoàn thành hợp đồng cũng phải là Tần tiểu thư chứ."

Phó Quan sợ run chớp mắt một cái, con ngươi trầm tĩnh như nước xẹt qua một tia gợn sóng, rất nhanh, khóe môi lộ ra một nụ cười dịu dàng vui vẻ, "Tống tổng..."

Còn chưa đợi cô nói xong, Tống Mạc đã chen vào, anh nhướn mày, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt nhìn chằm chằm cô, "Cô có ý kiến sao?"

"Tôi không có, nhưng..."

"Không có gì thì đi ra ngoài." Tống Mạc không cho cô cơ hội phản bác, nói một câu gọn gàng linh hoạt.

Phó Quan bụng đầy lửa giận lại không chỗ phát, không giữ được nụ cười trên môi, mím môi lại, ánh mắt phức tạp nhìn Tống Mạc một cái, im lặng không lên tiếng rời đi.

Lúc đi qua người Tần Ngu, đôi mắt cô cực kỳ lạnh lẽo nhìn Tần Ngu một cái.

Tần Ngu nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, xoay đầu hướng sang một bên.

Lâm Thần nhìn tình cảnh bất ngờ trước mắt, híp mắt, bước lên một bước, khẽ cúi người, khom người nói nhỏ bên tai Tần Ngu, "Có gì thì cứ kêu tôi."

Tần Ngu theo bản năng lui về phía sau một bước, Lâm Thần cũng nhanh chóng rời đi.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người, bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông nào đó vừa rồi còn cực kỳ lạnh lùng, bây giờ lại mang theo một nụ cười thản nhiên, nghiêng đầu nhìn cô, "Đến đây."

Tần Ngu lặng im mấy giây, đi tới, ý cười trong mắt, cầm lấy phần hợp đồng trên bàn quơ quơ trước mặt anh, "Vừa rồi anh làm rất oai phong nha!"

Nhớ tới khuôn mặt Phó Quan trước khi đi khỏi giống như ăn phải con ruồi, cô liền cảm thấy cả người đều sảng khoái tinh thần.

"Cám ơn đã khen ngợi." Tống Mạc khách sáo đáp lại, đi đến bên cạnh bàn kéo vòng eo khảnh mảnh của cô, thuận thế ngồi xuống ghế dựa.

Công khai ngồi trên bắp đùi của tổng giám đốc bá đạo trong phòng làm việc, loại cảm giác này hết sức tế nhị nha, bên tai Tần Ngu hơi đỏ ửng.

Tống Mạc dúi đầu vào mái tóc đen nhánh của cô khẽ hít vào, "Sao còn chưa nói rõ với tên đàn ông ngu ngốc kia?"

Đàn ông ngu ngốc... Tần Ngu giật giật khóe miệng, "Tạm thời còn chưa biết phải nói như thế nào."

"Chưa nghĩ ra hay không nỡ từ chối?" Tống Mạc nhẹ nhàng cắn một cái vào vành tai của cô.

"Thật là nhột nha..." Tần Ngu trốn tránh, khóe môi giương cao nụ cười vui vẻ, "Tống đại tổng giám đốc, sự ghen tuông của anh có thể thu hẹp lại chút không?"

"Không được."

"..."

Tống Mạc giống như cực kỳ thích tiếp xúc thân thể, chỉ mới nói vài câu, bàn tay đã không an phận chui vào vạt áo của cô.

Tần Ngu chặn bàn tay châm lửa của anh lại, "Thu hẹp ghen tuông lại, đồng thời cũng kiềm chế bản chất thú tính không đúng lúc trong người anh đi."

"Không đúng lúc sao? Anh không thấy vậy nha." Bàn tay của Tống Mạc tiếp tục chạy loạn lên trên.

"... Bây giờ chúng ta đang ở phòng làm việc đó, sẽ có người vào đó."

Tống Mạc nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, "Sau đó thì sao?"

"Sẽ bị người khác thấy!" Tần Ngu chống lại ánh mắt của anh.

"Thì có quan hệ gì, không có ai dám khoa tay múa chân."

"..." Tần Ngu không biết phải nói thế nào nữa, người đàn ông này, bớt bá đạo một chút được không, biết chút xấu hổ được không!

Đỏ mặt nửa ngày, Tần Ngu gắng gượng phun ra một câu, "Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là em sẽ ngượng ngùng!"

Trước mặt toàn thể nhân viên trong công ty diễn xuân cung đồ? Cô sẽ xấu hổ chết mất.

Tống Mạc nhìn chằm chằm cô vài lần, lặng im mấy giây, giọng nói trầm thấp dễ nghe chậm rãi vang lên, "Oh, lúc nên không biết xấu hổ lại thẹn thùng, lúc nên thẹn thùng lại không biết xấu hổ, phụ nữ các em thật là kỳ quái."

Tần Ngu ngẩn người, người kỳ quái không phải là anh sao? Bây giờ là lúc không nên xấu hổ sao?

Được rồi, người đàn ông này quả nhiên là tổng giám đốc kỳ lạ nhất.

Lúc hoàn hồn, mới phát hiện tay của anh không biết lúc nào đã một đường xuống phía dưới, mặt cô như bị phỏng, gắt gao đè lại, mặt đỏ tới mang tai nhìn hắn, "Lấy tay của anh rời khỏi đùi em ngay, chúng ta phải làm chính sự."

Khuôn mặt của Tống Mạc cực kỳ quái dị liếc nhìn cô một cái, "Em đè tay anh xuống rồi, sao anh lấy ra được?" Ngưng mấy giây, anh lại lên tiếng, "Anh cảm thấy bây giờ chúng ta nên làm chính sự."

Tần Ngu sững sờ mấy giây, buông tay Tống Mạc ra, quyết đoán đứng lên từ người anh, cầm lấy bản hợp đồng không biết khi nào đã rơi xuống đất, "Cái này mới là chính sự, bây giờ là giờ làm việc."

Nhưng mà, vừa dứt lời, bụng liền không đúng lúc kêu lên, còn là đặc biệt vang dội khắp phòng.

Ánh mắt của Tống Mạc dời về phía bụng cô, nhếch môi, rút hợp đồng trong tay cô ra, một tay nãy giờ vẫn gác trên lưng ghế dựa cắm vào túi, đứng dậy, "Đi, đi ăn cơm."

———

Một nhà hàng gần Tống thị, lịch sự tao nhã lại thanh tịnh.

Mới vừa đi tới vị trí gần cửa sổ, hai người đã nhìn thấy Phó Quan và Lâm Thần ngồi ở chỗ kia, hai người yên lặng ăn cơm, cực kỳ vắng lặng.

Tống Mạc thờ ơ muốn đi qua, Tần Ngu lại ngừng lại trước, trên mặt lộ ra ý cười, "Ông chủ tốt, phó tổng tốt."

Phó Quan ghé mắt, tâm tình không được tốt lắm, nhưng vì có Tống Mạc ở đây nên không thể bày ra bộ dáng phụ nữ ích kỷ, cực kỳ miễn cưỡng nhếch môi cười, "Đã ký xong hợp đồng rồi sao?"

Tần Ngu hơi ngẩn ra, hợp đồng... Cô có thể nói là chuyện này sớm bị cô ném lên chín từng mây rồi sao?

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, trên mặt lộ ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng, từ trên cao nhìn xuống Phó Quan, "Đương nhiên là chưa ký."

Anh quả nhiên cây ngay không sợ chết đứng, rất tốt, rất có khuôn cách, Tần Ngu ngoái đầu nhìn lại lườm Tống Mạc một cái, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ấm áp được người khác bảo vệ.

Anh trả lời quyết đoán như thế, làm trên mặt Phó Quan có một chút khó xử, giật giật khóe miệng, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi, "À, sao còn chưa ký hợp đồng mà..."

"Tần thư ký đói, nên ăn cơm trước, hợp đồng tối nay ký, Phó tiểu thư yên tâm, có Tần thư ký ở đây, phần hợp đồng này nhất định sẽ được ký kết."

Ý tứ của Tống Mạc đã rất rõ ràng, hợp tác lần này là nhờ có Tần Ngu nên anh mới miễn cưỡng đáp ứng.

Phó Quan tự nâng cục đá đập chân mình, phẫn nộ cúi đầu, không nói nữa.

Cảm thấy bầu không khí có hơi lúng túng, Tần Ngu vội vàng nói một câu, "Hai người ăn trước, chúng tôi đi tìm chỗ ngồi."

Khi ngồi xuống một chỗ cách hai người đó khá xa, Tần Ngu mới nhìn Tống Mạc nói, "Tống đại tổng giám đốc, anh công tư bất phân có tốt không đó?"

"Vì em, anh cam tâm tình nguyện." Tống Mạc nhìn cô lạnh nhạt nói.

———

Ngoài cửa sổ, sấm sét vang dội, mưa gió nổi lên.

Đêm nay, nhất định là một buổi tối bất thường.

Tần Ngu thấp thỏm lại kích động vén chăn lên nằm xuống, Tống Mạc bên người cô liền nhích lại gần, mang theo hơi thở nam tính, vờn quanh Tần Ngu, trong lòng Tần Ngu "Lộp bộp" một tiếng, rốt cục vẫn tới sao?

Tống Mạc chống đỡ trên người cô, trong ánh sáng mờ nhạt, một đôi mắt cực kỳ đen bóng tĩnh mịch, sáng quắc nhìn chằm chằm cô, "Đã hai ngày rồi, có thể chứ."

Tần Ngu cảm giác khuôn mặt mình như bị lửa đốt, mở trừng hai mắt, yên lặng quay đầu lại.

Tống Mạc đưa tay nắm cằm của cô, nụ hôn ôn nhu và dầy đặc liền chằng chịt rơi xuống.

So với bất kỳ nụ hôn nào trước kia đều muốn ôn nhu hơn, môi mỏng của anh nhẹ nhàng trăn trở giữa răng môi của cô, giống như đang say mê nhấm nháp một mỹ vị, vô cùng kiên nhẫn. Tần Ngu thích anh ôn nhu hôn cô như vậy, lần đầu tiên, ngực nhộn nhạo chủ động nghênh hợp với nụ hôn của anh, hai người cùng nhau đắm chìm trong bầu không gian tốt đẹp này.

Động tác trên môi không nhanh không chậm, bàn tay anh cũng nhẹ nhàng cách một tầng quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, Tần Ngu chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, toàn thân như nhũn ra, trong cơ thể giống như có cái gì bị thiêu đốt, giống như bị nhấn chìm, từng chút từng chút, càng muốn nhiều hơn.

Môi của anh dần dần dời xuống, cởi bỏ nút áo của cô, da thịt hai người kề nhau, hai cơ thể nóng bỏng như dính vào nhau, bên trong căn phòng, nhu tình quyến luyến.

Chẳng biết lúc nào, bàn tay của anh đã vòng qua sau lưng cô, Tần Ngu mới chợt hoàn hồn, trong lòng giật mình, đè bàn tay anh lại, "Đợi chút."

Tống Mạc giống như không hài lòng về việc cô đột ngột hô ngừng, mím môi từ cổ cô ngẩng đầu lên.

Tần Ngu chỉ một bên đầu giường, khuôn mặt đỏ bừng phun ra một câu, "Đèn, tắt đèn, em...xấu hổ."

"Anh muốn xem cơ thể em." Hai tròng mắt tối tăm của Tống Mạc nhuộm ngọn lửa dục vọng, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, cất tiếng nói.

"...Phụ nữ trong lần đầu tiên thường ngại ngùng, anh không thể thông cảm một chút sao?" Tần Ngu nhìn khuôn mặt thản nhiên của anh, trong lòng lặng lẽ chảy xuống hai hàng nước mắt, đây là tình cảnh khi có bạn trai EQ thấp là vậy sao?

"Oh, nhắc nhở em một cái, chúng ta không phải là lần đầu tiên."

"Tống Mạc!" Tần Ngu trừng to mắt gầm nhẹ một tiếng với Tống Mạc, tựa như con mèo nhỏ xù lông.

"Chúng ta có thể tiếp tục sao?" Bàn tay của Tống Mạc chế trụ vòng eo của cô.

"Không tắt đèn đêm nay cũng đừng nghĩ tiếp tục." Tần Ngu mặt đỏ tới mang tai quay đầu đi.

Con ngươi tĩnh mịch đen nhánh của Tống Mạc nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, sau đó thỏa hiệp, vươn tay, tắt đèn.

Trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại một mảnh tối tắm, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng thoáng hiện lên tia chớp vạch sáng trên trời, khiến căn phòng bỗng bừng sáng một mảnh, trong ánh sáng mờ mờ, hình dáng bài trí của gian phòng lộ ra chút quỷ dị.

Ai, không khí này thật sự là quá tuyệt vời.

Tống Mạc nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng lộ ra da mặt trắng như tuyết, không vui chút nào.

Bất quá, trong bầu không khí quỷ dị cũng không ngăn cản được nụ hôn của bọn họ, Tống Mạc lại cúi người một lần nữa, nụ hôn ùn ùn kéo tới, nhanh chóng roi xuống.

Lúc này đây, hết sức thuận lợi, cuối cùng thì nguyện vọng bấy lâu nay đã thực hiện, Tống Mạc cảm thụ sự tốt đẹp của Tần Ngu, không vui trong đáy lòng cuối cùng cũng tản đi.

Bất quá, sự thực chứng minh, lần đầu tiên sau khi cửu biệt trùng phùng, chính là rung động lòng người.

Trong chớp mắt khi anh nâng vòng eo của cô lên, ngoài cửa, liền truyền đến tiếng gõ cửa vang dội cùng với tiếng khóc tê tâm liệt phế vang dội cả ngôi biệt thự của Tống Lãng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Lúc Đó Mình Và Tống Mạc Rất Trong Sáng

Editor: Táo đỏ phố núi

Hai người đều ngẩn ra, nhưng mà phản ứng của Tống Mạc rõ ràng là nhanh hơn Tần Ngu, anh nhanh chóng cúi người, khéo léo hôn lên vành tai của Tần Ngu, miệng nỉ non khẽ nói, "Đừng quan tâm tới nó, chúng ta hãy tiếp tục."

"..." Tần Ngu im lặng, đây thật sự là ba ruột sao.

Không biết có phải Tống Lãng ở bên ngoài khe cửa nghe thấy đoạn đối thoại này của hai người hay không, tóm lại, Tống Mạc vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên tiếng khóc tan nát lòng dạ, quả thực là muốn đánh thức tất cả mọi người trong biệt thự dậy luôn.

Tần Ngu thở gấp liên tục, đẩy lồng ngực của người đàn ông ra, "Đợi chút."

"Anh không đợi được." Trên trán của người đàn ông đã đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt đen láy đã nhuộm một tầng sương mù, giọng nói cũng trở nên khàn khàn. Tình huống bây giờ là đạn đã lên nòng không bắn không được.

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào Tống Mạc mấy giây, rồi dùng sức nhấc chân lên, giãy giụa ngồi dậy, "Không đợi được cũng phải đợi."

Từ nhỏ Tống Lãng đã sợ sét đánh khi trời mưa, mấy năm qua, đều không thay đổi. Trước kia mỗi lần trời mưa mà có sét đánh, cô đều ngủ cùng với bé, bây giờ ngoài trời đang mưa, lại có sấm sét ầm ầm, mưa gió bão bùng, sao cô cam lòng để cho một mình Tống Lãng ở ngoài cửa được chứ.

Không có cha mẹ nào điên khùng tới mức không thèm quan tâm tới con trai đang gào khóc vì sợ hãi để mây mưa ở trong phòng cả.

Nghĩ như vậy, Tần Ngu mặc lại quần áo rơi lả tả ở bên cạnh, rồi đi xuống giường.

Cửa vừa mới mở ta, một thân hình nho nhỏ liền chạy vọt vào, ôm lấy đùi của cô, Tần Ngu tiện tay bật đèn điện trong phòng sáng lên, cúi đầu xuống nhìn thì thấy Tống Lãng đang khóc thút tha thút thít, nước mắt nước mũi lau hết vào chân của cô.

Cúi người ôm lấy Tống Lãng đặt lên trên giường, lau nước mắt giúp cho bé, sau đó dịu dàng dỗ dành.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, chỉ một lúc lâu sau, Tống Lãng đã miễn cưỡng ngừng khóc nức nở.

Tống Mạc thấy Tống Lãng không còn khóc thút thít nữa, cuối cùng cũng nói một câu đầu tiên kể từ khi Tống Lãng vào phòng, "Khi nào thì con đi về phòng?"

Tống Lãng sững sờ một hồi lâu, thật vất vả mới ngừng khóc được, bây giờ nước mắt lại tràn ra đầy hốc mắt, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Tần Ngu, "Mẹ, con có thể ngủ cùng với ba mẹ được không?" Mỗi lần trời mưa có sét đánh, sự gan dạ và lý trí của bé đều không còn nữa, rất muốn cố gắng tỏ ra tỉnh táo chui vào trong chăn run rẩy một đêm, sẽ không quấy rầy ba mẹ sinh em gái, nhưng mà chuyện này đều không còn quan trong nữa, điều quan trọng là bé không dám ngủ một mình.

Tần Ngu gật gật đầu.

Tống Lãng lau nước mắt, vui vẻ chui vào giữa hai người rồi nằm xuống, Tần Ngu nhìn về phía Tống Mạc một lần nữa, khuôn mặt của anh còn đen hơn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Cô yên lặng tắt đèn, yên lặng nằm xuống. Người đàn ông chưa thoả mãn dục vọng rất nguy hiểm, cô không nên trêu chọc vào thì hơn.

Dự định là sẽ có một đêm thăng hoa không ngờ bị Tống Lãng chen ngang nên tan thành mây khói, cho tới sáng hôm sau, Tống Mạc vẫn nhìn Tống Lãng với ánh mắt tràn đầy u oán.

Vì vậy Tống Lãng vô cùng tự trách, rất thành khẩn xin lỗi với Tống Mạc, hơn nữa còn đảm bảo sau này sẽ không tái phạm nữa, vẻ mặt của người đàn ông, mới miễn cưỡng không còn đen như đáy nồi nữa.

———

Lần đầu tiên không thành công, Tần Ngu muốn chuẩn bị lần thứ hai thật hoàn hảo, để đền bù lại sự canh cánh trong lòng với người đàn ông.

Vừa đúng dịp vào cuối tuần, cô gọi điện thoại cho Cố Uyển Uyển.

Sau khi nói mối quan hệ của cô với Tống Mạc và cũng kể ra chuyện khổ não gần đây của cô với người bạn thân Cố Uyển Uyển xong, Cố Uyển Uyển trực tiếp đưa cô đi siêu thị.

Người bạn thân đơn thuần dễ xấu hổ ngày xưa với vẻ mặt không đỏ, tim không đập mạnh dẫn cô đi xem vô số những sản phẩm tránh mang thai được đóng gói hết sức tinh xảo (là bao cao su đấy ạ), khuôn mặt của Tần Ngu đỏ bừng lên, trong lòng sợ hãi thầm than, đến tột cùng thì Cố Thành đã làm cái gì với Cố Uyển Uyển vậy! Cố Uyển Uyển ngày xưa chỉ cần nhìn thấy những con bọ hung trong thế giới động vật giao phối đã đỏ mặt đi đâu mất rồi!

Cố Uyển Uyển cầm lấy một hộp Okamoto, rất trấn định và tự nhiên nhìn về phía cô, "Cái này cũng không tệ lắm."

Tần Ngu lén lén lút lút nhanh chóng liếc chiếc hộp đó, vẻ mặt đỏ lựng lên như sắp nhỏ ra máu.

Vẻ mặt Cố Uyển Uyển quái dị liếc cô một cái, "Mặt của cậu giống như được thoa một lớp đại di mụ."

"..." So sánh ghê tởm như vậy, thật sự là không giống ai mà. Tần Ngu sờ sờ vào mặt của mình, "Tại sao chúng ta phải xem cái này?"

"Chẳng lẽ hai người không dùng cái này? Nói như vậy, tức là cậu muốn sinh khỉ con cho Tống cầm thú rồi sao?"

"Đương nhiên không phải như vậy."

Hậu quả của những lời này chính là, dưới sự hướng dẫn của Cố Uyển Uyển, dường như các cô đã mua nửa giỏ dụng cụ tránh thai, đủ các loại nhãn hiệu, đủ các loại kiểu dáng, đủ các kiểu đóng gói, đủ các loại tươi đẹp ướt át đều nằm ở trong rổ, Tần Ngu nhìn một chút, mua nhiều như vậy chắc đủ cho cô và Tống Mạc dùng trong ba hoặc năm năm.

Lúc đi tới quầy tính tiền, Tần Ngu hận không thể che cả khuôn mặt của mình lại, tại sao cô lại có cảm giác mọi người đều không có ý tốt dùng ánh mắt quái dị và khó hiểu nhìn cô và Cố Uyển Uyển vậy?

Ồ, cũng đúng thôi, hai cô gái, hai cô gái như hoa như ngọc, đi tới siêu mua cái gì không mua, lại đi mua nửa giỏ dụng cụ tránh thai, đủ khiến cho người ta liên tưởng xa vời, bọn họ có thể nghĩ tới cái gì, đương nhiên, bọn họ có nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao hai cô gái vì sao lại dùng tới dụng cụ tránh thai.

Tần Ngu thở dài một hơi, đụng đụng vào Cố Uyển Uyển ở bên cạnh, nhỏ giọng, nhìn chằm chằm vào chiếc giỏ ở trong tay của Cố Uyển Uyển, "Có phải là đã mua quá nhiều rồi không?"

Cố Uyển Uyển cúi đầu xuống liếc mắt nhìn, mấy giây sau trợn mắt lên hỏi, "Nhiều không?"

"Đương nhiên nhiều rồi, cậu xem, cơ bản không có ai mua cái này, cho dù có mua cũng sẽ không mua nhiều như vậy."

Cố Uyển Uyển đảo đảo đôi mắt, khoé môi khẽ nhếch lên, nhìn chằm chằm vào cô, chẳng biết tại sao, bỗng nhiên trong lòng Tần Ngu có một dự cảm xấu.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ lúc nào cũng chính xác, Cố Uyển Uyển vừa đặt giỏ hàng lên quầy, vừa nghiêng đầu không chút dao động nào

mỏ miệng nói, "Tất cả mọi người đền dùng cái này, cậu không cần phải ngại, dọn họ dùng ít, đó là do sinh hoạt tình dục của vợ chồng bọn họ không được hoà thuận lắm thôi."

Đối với Cố Uyển Uyển mà nói, sinh hoạt tình dục là một danh từ mà cô ấy thường xuyên gặp phải, cũng giống như cải trắng vậy, nhưng đối với đa số người dân thành phố mà nói, khi nghe thấy người trước mặt nói ra mấy chữ này rất đường hoàng, quả thực là bọn họ cảm thấy khiếp sợ.

Không chỉ những người dân thành thị, mà ngay cả những dì bán hàng có kiến thức rộng rãi cũng bị doạ sợ, ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào Cố Uyển Uyển.

Sắc mặt của Cố Uyển Uyển vẫn bình thường, trả tiền, cầm lấy chiếc túi trên quầy mua hàng, nói một câu cảm ơn, sau đó thân mật khoác tay Tần Ngu, xuyên qua đám người, giữa lúc mọi người đang nhìn chăm chú, uỡn ngực đi khỏi.

Trong lòng của Tần Ngu yên lặng chảy hai hàng nước mắt, cô vừa hối hận vì lúc nãy đã không bịt miệng của Cố Uyển Uyển lại, vừa cố gắng giãy giụa khỏi cánh tay của cô ấy.

Không biết tại sao Cố Uyển Uyển lại dùng sức lớn như vậy, cô giãy giụa một lúc, cuối cùng cô ấy mới buông tha cho, theo Cố Uyển Uyển đi tới chỗ tiếp theo.

Nếu như biết chỗ kế tiếp là cửa hàng bán đồ lót tình thú, thì có chết Tần Ngu cũng nhất định không tới. Cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để mặc bộ đồ lót con thỏ để xuất hiện trước mặt của Tống Mạc đâu.

Nhưng mà Cố Uyển Uyển cơ bản không để cho cô có cơ hội chạy trốn. Cô ấy nắm chặt lấy cánh tay của cô, nhìn tới nhìn lui trong một đống voan mỏng không che nổi miếng thịt nào, nhìn trúng đúng một món, liền bảo nhân viên cửa hàng gói lại cái theo số đo của cô.

Tần Ngu không hề có quyền lên tiếng, ngay cả chút sức lực che mặt lại rơi nước mắt cũng không có, chỉ có thể yên lặng cúi thấp đầu, nghe Cố Uyển Uyển dùng những lời thấm thía để dạy bảo mình.

Cuối cùng thời gian giày vò này cũng qua đi, Tần Ngu chui vào trong xe như chạy trốn, Cố Uyển Uyển ngồi vào trong ghế lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh thường nhìn cô, "Một năm qua cậu đã làm như thế nào? Sao mà da mặt vẫn mỏng như vậy?"

"Một năm qua mình và Tống Mạc vẫn rất trong sáng!" Tần Ngu cố gắng bảo vệ quyền lợi của mình.

"Chuẩn bị một năm mà vẫn không hạ gục được Tống Mạc, Tiểu Ngu Tử, cậu làm mất mặt mình quá."

Tần Ngu mấp máy môi, nhận ra mình không biết phải phản bác lại như thế nào.

Chiếc xe lướt nhanh trên con đường rộng lớn, Tần Ngu lo lắng nhìn mấy cái túi được để ở ghế ngồi phía sau, thở dài một hơi, "Chúng ta lại đi đâu nữa?"

"Vườn hoa đào."

"Đó là cái gì? Có đồ ăn ngon à?" Nghe tên rất giống, rất lịch sự và tao nhã, cuối cùng đáy mắt của Tần Ngu cũng hiện ra một nụ cười.

Cố Uyển Uyển nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô, vô cùng chán nản lắc đầu, "Sao cậu suốt ngày chỉ biết mỗi ăn thôi vậy! Cái kia là cửa hàng bán những dụng cụ dành cho người lớn."

Nghe tên không sai, hết sức lịch sự và tao nhã... Cả khuôn mặt của Tần Ngu cũng cứng ngắc lại, trên đời này còn có cô gái nào ngu ngốc hơn cô nữa không?

Sững sờ khoảng chừng một phút, đột nhiên Tần Ngu giống như nổi điên nhào về phía Cố Uyển Uyển, "Mình không đi, Cố Uyển Uyển, nếu cậu dám đi tiếp, mình sẽ nhảy xuống xe!"

Cố Uyển Uyển bị hoảng tới mức hoa mắt chóng mặt, nắm lấy tay của cô vuốt ve, liếc mắt xem thường một cái, "Được, được, được, không đi thì không đi, làm sao mà lại làm rối lên như đòi mạng người ta vậy."

Tần Ngu dựa lưng vào thành ghế, lau mồ hôi, thở phì phò, "Hôm nay thật sự là một ngày sỉ nhục nhất trong đời của mình."

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy một năm qua mới là thời gian sỉ nhục nhất trong đời của cậu sao?"

"Không cảm thấy."

"Tiểu Ngu Tử, cậu hết cách chữa rồi." Ngón tay của Cố Uyển Uyển khẽ đập đập vào tay lái, vẻ mặt thương tiếc nhìn cô.

Tần Ngu nhếch miệng, "Người hết cách chữa chính là cậu, chuyện thân mật giữa hai vợ chồng, cứ từ từ rồi tính, từ từ rồi tính, cậu có hiểu không?"

"Cho nên cậu đã từ từ rồi tính suốt một năm rồi mà đồ vẫn chưa đến tay?"

"Cái này gọi là chất lượng quan trọng hơn."

"Chất lượng cái rắm, chẳng qua là cậu sợ mà thôi!"

"..." Tần Ngu ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Cố Uyển Uyển nói không sai, cô thật sự sợ, kể từ sau khi gặp Tống Mạc, dường như cô giống như cái bánh bao vậy.

Xe dừng lại trước cửa ở một cửa hàng món ăn Quảng Đông.

Tần Ngu nhìn vẻ bề ngoài được trang hoàng xanh vàng rực rỡ, khẽ lắc đầu một cái, rồi mới nhớ tới bây giờ Cố Uyển Uyển đã bước chân vào hàng ngũ nhà giàu, cảnh tượng chen lấn ở quán nhỏ ăn bát cháo gà ngày xưa đã một đi không trở lại.

Hai người lững thững đi cào, tìm một gian phòng, yên lặng lại tao nhã.

Mới vừa gọi đồ ăn xong, trong lúc chờ đợi đồ ăn mang lên, điện thoại di động của Tần Ngu liền vang lên.

Là Tống Mạc.

Mặt của cô đỏ lên, ấn nút nhận.

Ai ngờ, bên kia đầu điện thoại vừa mới mở ra đã nói một câu, "Đột nhiên công ty có chút việc gấp, anh phải đi công tác, bây giờ đi luôn, khuya hôm nay đừng chờ cơm anh."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Em Muốn Mang Theo Con Trai Anh Chạy Trốn

Tần Ngu sợ run mấy giây, nổi giận, đứng dậy, con mắt mở to chống lại, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn. Người đàn ông này có ý gì? Cô đã mua xong thuốc tránh thai cùng nội y tình thú, anh lại nói với cô như vậy!

Lời kịch để chửi mắng đã chuẩn bị sẵn sàng, ở phút cuối cùng, Tần Ngu lại bị anh làm kinh sợ, được rồi, đi công tác thì đi công tác, dù sao cũng là công sự, nếu cô không lý lẽ ầm ỹ với anh, hình như cô có chút ít cố tình gây sự.

Mím môi, phẫn nộ liếc mắt nhìn Cố Uyển Uyển đang bắt chéo hai chân chuẩn bị xem kịch vui, Tần Ngu yên lặng ngồi xuống, "Cái kia, anh đi bao lâu vậy, khi nào thì trở về?"

"Ít thì hai ba ngày, nhiều thì một tuần."

"Oh, vậy anh đi đi."

"Ừ, anh sẽ nhớ tới em... Thân thể."

Khuôn mặt Tần Ngu như bị phỏng, cúp điện thoại.

Cố Uyển Uyển nhích người về phía trước, khuôn mặt nổi rõ hai chữ bà tám, một đôi mắt đen nhánh nhìn sang, "Nói cái gì mà đỏ mặt vậy?"

"Khụ khụ, không có gì không có gì, ăn cơm ăn cơm."

"Cơm còn chưa mang lên."

"... Uống rượu uống rượu."

———

Đi dạo cả ngày, lúc trở lại biệt thự thì đã là ban đêm, ánh đèn rực rỡ.

Vú Trương mở cửa, thấy Tần Ngu xách không ít đồ, hết sức ân cần chủ động xin đi giết giặc muốn thay cô cầm lên trên lầu phòng ngủ, ai ngờ Tần Ngu mặt đỏ tới mang tai có chút ngượng ngùng nhìn bà một cái, mang theo hai túi lớn chậm rãi đi lên trên lầu, giống như một con thỏ, trong nháy mắt liền biến mất ở khúc quanh.

Hành lang lầu hai, Tần Ngu đang muốn thần không biết quỷ không hay tiến vào phòng, đột nhiên Tống Lãng từ trong phòng mình chui ra để lộ một cái đầu nhỏ, trơ mắt nhìn cô... Rồi nhìn hai túi đồ lớn trong tay cô.

"Mẹ, cuối cùng mẹ đã nhớ tới mua đồ ăn ngon cho con sao?"

Tần Ngu nhìn Tống Lãng như một đầu đạn xông đến nhanh chóng đoạt hai túi đồ trong tay cô, sợ hết cả hồn, theo bản năng lui về sau, giấu hai túi đồ sau lưng, "Đây không phải là đồ ăn ngon."

"Vậy là cái gì?" Tống Lãng cũng không phải là một nhóc con dễ gạt, vèo một tiếng liền lẻn đến sau lưng Tần Ngu, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lấy ra một hộp tránh thai từ trong túi đồ, lăn qua lộn lại cực kỳ nghiêm túc nhìn hộp thuốc.

Tần Ngu tròn mắt, sợ Tống Lãng nói ra cái gì khiến cô ngượng ngùng tới chết, cũng may, Tống Mạc không nhận ra mấy chữ, nhìn mấy giây, ném cái hộp tới tay cô, "Lần sau mẹ nhớ mua đồ ăn cho con nha."

Khuôn mặt Tần Ngu tràn đầy mừng rỡ gật đầu, chui về phòng.

Mang thứ đó giấu kỹ, cầm lấy một hộp trong đó trực tiếp đi đến phòng ngủ của Tống Mạc, nằm ở trên giường, tinh tế nghiên cứu.

———

Tần Ngu đã tỉ mỉ chuẩn bị, vậy mà bởi vì Tống Mạc phải đi công tác mà cô phải ngâm nước nóng, cô rầu rĩ không vui một buổi tối, rất nhanh liền bình thường trở lại, bởi vì trong cuộc sống còn nhiều chuyện làm cho cô phiền lòng hơn chuyện này – đến từ chính người lãnh đạo trực tiếp cạn tàu ráo máng và đến từ chính nữ tình địch muốn làm con thiêu thân quyến rũ tổng giám đốc.

Tống Mạc đi công tác một tuần lễ, Tần Ngu cảm giác mỗi ngày cô đang sống trong dòng nước chảy xiết.

Lâm Thần là thủ trưởng của cô, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, thỉnh thoảng liền mượn công sự kéo cô tiến phòng làm việc biểu lộ cõi lòng, cuối cùng cô không thể nhịn được nữa, dũng cảm cự tuyệt tình cảm của Lâm Thần, kết quả chính là cô bị điều chức thư ký phó tổng, trở thành nữ trợ lý của nữ lão bản.

Người phụ nữ này giống như bạch liên hoa, nhìn mặt ngoài vô hại mà đơn thuần, nhưng bên trong chính là một lão phù thủy âm hiểm, thủ pháp làm khó dễ cô càng vô biên.

Nếu như không phải là do công việc này kiếm không dễ, hơn nữa nó lại là công việc cô yêu thích, không thì cô đã sớm xin nghỉ việc.

Ban đêm một mình nằm trên giường lớn, ngửi thấy hơi thở mát lạnh của Tống Mạc, Tần Ngu cảm thấy thật ủy khuất, nếu có Tống Mạc ở đây, ai dám khi dễ cô!

Trong lúc cô đang ủy khuất nhớ mong anh, trong một góc nào đó, Tống Mạc sắc mặt lạnh lùng ngồi trên một cái ghế, một đôi mắt sâu không thấy đáy quan sát người trong phòng.

Trong phòng bầu không khí trầm trọng đè nén, giống như có mây đen bao phủ phía trên.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói, khuôn mặt thảm sầu.

Mấy giây sau, cửa bị người đẩy ra, Tiểu Dịch người đầy bụi đất đi đến, nhìn Tống Mạc, "Tra ra được, không phải do Lâm Lam và Ngải động tay chân, là người trong nội bộ công ty."

Gò má của Tống Mạc ẩn người dưới ánh sáng mờ tối, trong trẻo nhưng lạnh lùng chưa bao giờ có, "Là ai?"

"Quản lý phòng tiêu thụ Hạ Thiên."

"Người đâu, sao không mang đến?"

"Đã bị người khác giết người diệt khẩu."

Tống Mạc hé mắt, xem ra, chuyện lần này, đối phương sớm đã chuẩn bị rất lâu, chỉ là, đến tột cùng là ai, muốn đối phó với anh, dự án bất động sản này khoản đầu tư lớn nhất của Tống thị gần nửa năm qua, nhưng bây giờ trong một đêm nổ tan tành ngay cả cặn bã cũng không có, người này, hiển nhiên là muốn đả kích Tống thị.

Bất quá, đế quốc thương nghiệp của Tống thị đã được xây dựng lâu đời, căn cơ vững chắc vô cùng, làm sao có thể sụp đổ dễ dàng như vậy, chỉ sợ là, đây chỉ mới là bắt đầu.

Tống Mạc rủ con mắt xuống trầm tư mấy giây, ngước mắt nhìn về phía Tiểu Dịch, "Ở mỗi công ty lớn và công ty chi nhánh của Tống thị đều bí mật có camera ngầm, nhất cử nhất động của ai đều bị ghi lại, mấy ngày này, Tống thị không thể lại xảy ra bất cứ chuyện gì."

Tiểu Dịch gật đầu.

Người trong phòng theo hắn ra ngoài.

Tống Mạc lẳng lặng ngồi xuống ghế, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Hứa Văn đi đến, "Đã kêu bộ phận PR nghĩ biện pháp đè tin tức xuống, mặt khác, bộ phận tài chính và kinh tế cũng đã cố gắng giảm tổn thất lần này xuống mức nhỏ nhất."

"Ừ."

Tống Mạc cũng không quay đầu lại, cúi đầu đáp một tiếng, phảng phất như từ trong lỗ mũi hừ ra.

Hứa Văn lặng im mấy giây, "Tống tổng, nếu đã không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước."

Tống Mạc khẽ run trong chớp mắt, mới hoàn hồn lại, "Đợi chút."

Hứa Văn ghé mắt.

"Thân phận của Lâm Lam và người đàn ông kia vẫn chưa điều tra xong sao?"

Hứa Văn cúi đầu, khuôn mặt có một chút vô lực, "Chưa có tin tức gì, bối cảnh của bọn họ quá mức cường đại, lấy năng lực của chúng ta, tạm thời còn không tra ra."

"Vậy cứ tiếp tục tra."

Vừa dứt lời, di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên, Hứa Văn đi tới, lơ đãng liếc mắt nhìn màn hình, trên màn hình điện thoại di động hiện rõ hai chữ "Tần nhị", cô khẽ mím môi, khóe môi nhịn không được khẽ cong cong.

Tống Mạc ngước mắt liếc nhìn cô một cái, Hứa Văn mới miễn cưỡng áp chế vui vẻ, đưa điện thoại di động tới tay anh, lui ra ngoài.

"Uy." Giọng nói mềm mại theo ống nghe truyền đến, Tống Mạc tựa ở thành ghế, mày luôn nhăn nhó nãy giờ chậm rãi giãn ra.

"Nhớ anh không?" Đáy mắt của Tống Mạc chậm rãi nổi lên một tầng ánh sáng vui vẻ, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, cảnh tượng trông rất đẹp mắt.

"Anh nhớ thì có, em mới không có thời gian nhớ anh."

"Vậy em gọi điện thoại cho anh làm gì?" Tống Mạc nhướn mày, đáy lòng âm thầm than thở một tiếng, thật sự là một người phụ nữ khẩu thị tâm phi mà.

"Em chịu ủy khuất, tiểu tình nhân của anh bây giờ đã trở thành bà chủ của em, còn không công tư phân minh báo tư thù, tiểu thê tử xinh đẹp của anh sắp bị cô ta hành hạ chết, anh không mau trở lại cứu vớt em."

Tống Mạc nhếch môi, nhịn không được cười ra tiếng.

"Anh cười cái gì? Sao lại hả hê như vậy, anh có phải là chồng của em không đó! Tiểu thê tử em mất hứng, em muốn mang theo con trai anh chạy trốn, không cho anh tìm được em nữa..."

Tống Mạc nghe giọng nói có chút ít hờn dỗi của cô, mệt mỏi toàn thân như bị gió cuốn hết, nhàn nhã tựa vào thành ghế, một cái tay gõ gõ trên đùi.

Tần Ngu còn đang thao thao bất tuyệt, như một máy phát thanh, qua một hồi lâu, Tống Mạc cuối cùng nhịn không được cắt đứt lời của cô, "Tần Ngu."

"A, làm sao vậy, có phải anh hối hận hay không? Không thể chờ đợi được nữa muốn trở về phải không?" Cô ầm ầm ĩ ĩ , khí thế vô cùng.

Tống Mạc đưa tay che mắt, nhẹ nhàng cười.

Tần Ngu cầm điện thoại lăn qua lăn lại trên giường, lòng tràn đầy mong đợi, nhưng cô không nghĩ tới, Tống Mạc có tinh thần hăng hái như thế, thế nhưng bên trong cất giấu một cái bồn lớn chứa nước lạnh, cô nghe anh nhàn nhạt phun ra một câu "Tạm thời không thể quay về được", cô cảm giác cả trái tim mình như băng tuyết bao phủ.

Nửa tiếng tiếp theo, Tần Ngu lải nhải oán trách Tống Mạc không đủ săn sóc, không đủ yêu cô, còn liệt kê ra rất nhiều khuyết điểm, mới nổi giận đùng đùng cúp điện thoại.

Nghe tiểu thê tử giận tím mặt cúp điện thoại, Tống Mạc nhếch môi, lúc này mới gọi điện thoại cho Hứa Văn kêu cô đặt vé máy bay.

———

Cả ngày đều mệt mỏi không chịu nổi, cùng một người sau khi bị cô cự tuyệt còn phải đấu trí đấu dũng dây dưa không ngừng với hắn coi như xong đi, cô còn phải thời thời khắc khắc đối phó với một người phụ nữ tâm tư ác độc mỗi ngày tính kế cô, luôn làm khó làm dễ cô, Tần Ngu cảm thấy, hai mươi mấy năm qua, trừ thi tốt nghiệp trung học, đây là lần thứ hai trong đời cô phải động não nhiều như vậy.

Kéo thân thể mệt mỏi trở lại biệt thự, mới vừa bước vào cửa, một vòng tay ấm áp liền đánh tới, ôm cô vào trong lòng, ngay sau đó, chưa đợi cô thấy rõ ràng khuôn mặt, một nụ hôn xen lẫn nhớ nhung liền rơi xuống.

Cho đến khi không thở nổi, Tống Mạc mới buông cô ra, tựa vào trán cô, chóp mũi hai người đụng nhau.

Nhìn Tần Ngu trong ngực bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng mặt, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh lộ ra nụ cười thản nhiên.

Tần Ngu rối rít thở, trong bầu không khí nóng bỏng này, Tần Ngu không dám tin nhìn chằm chằm người đàn ông tối hôm qua còn thề son sắt với cô tạm thời không trở về được lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống, sững sờ mấy giây, liền nhanh chóng mừng rỡ, hậu tri hậu giác vào càng vùi sâu vào trong ngực của Tống Mạc, gắt gao ôm lấy anh, "Em không có mang theo Tống Lãng chạy trốn, em dọa anh đó, sao anh lại sợ hãi như vậy, lo lắng chạy về đây."

"..." Tống Mạc đưa tay sờ sờ cái trán của Tần Ngu, anh xem tiểu thê tử của mình có bị sốt không, phụ nữ bình thường vào lúc này đều là vui mừng đến phát khóc phun ra một câu, "Cuối cùng anh đã trở về, em rất nhớ anh" mà? Vì sao Tần Ngu lại phản ứng như vậy?

Oh, tiểu thê tử của anh quả nhiên là khác hẳn với thường nhân.

Sau lưng có hai đạo tiếng bước chân truyền đến.

Tần Ngu da mặt như bị phỏng, le lưỡi một cái, rời khỏi lòng anh, nhanh chóng nhìn vú Trương và Tống Lãng, kéo Tống Mạc đi tới bên cạnh bàn anh, "Ăn cơm ăn cơm."

Ở trước bàn cơm, khuôn mặt của cô còn có chút hồng, vừa rồi cô thế nhưng ở trước mặt Tống Lãng và vú Trương hôn môi với Tống Mạc, một chút ý tứ cũng không có, thật mất thể diện mà.

Tống Lãng thản nhiên ngồi trên ghế, như là người lớn cỡ nhỏ, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn hai người, "Cửu biệt trùng phùng, ba mẹ nên có nụ hôn nhiệt liệt nồng nàn chứ, sao lại vội vã ăn cơm như vậy?"

"Lần sau ba sẽ xem xét." Tống Mạc nhìn Tống Lãng nghiêm trang, khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói.

Tần Ngu liếc mắt nhìn vú Trương, sắc mặt lại nóng lên, gắp vào chén mỗi người một cái chân gà, "Câm miệng hết, ăn cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Hồng Hạnh Xuất Tường

Tần Ngu tắm rửa xong liền chui vào trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy, mặt đỏ tới mang tai nhìn người đàn ông chỉ mặc mỗi đồ lót màu đen lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt cô, "Đi nhanh về nhanh, em chờ anh."

Người đàn ông nhìn về phía người phụ nữ có khuôn mặt non mềm phấn nộn kia, ánh mắt chợt loé lên sự vui vẻ.

Nhìn bóng dáng cao lớn khoẻ mạnh của người đàn ông đi vào trong phòng tắm, Tần Ngu kéo chăn lên che kín đầu của mình, cuộn tròn vào trong chăn mượn chút ánh sáng qua khe hở cẩn thận nhìn chiếc bao cao su đủ có màu rực rỡ giống như bảy sắc cầu vồng kia.

Xoắn ốc giác quan thứ sáu băng hoả, dòng chữ trên vỏ bên ngoài sáng lấp lánh, tim của Tần Ngu đập thình thịch, thực sự có cảm giác giống như hai tầng lửa và băng?

Nằm ở trên giường vừa căng thẳng vừa không ngừng tưởng tượng một lát, rồi chui ra khỏi chăn, đem giác quan thứ sáu bỏ vào trong túi áo ngủ, khẽ vỗ vỗ một cái, rồi nằm lỳ trên giường nhìn về phía phòng tắm.

Bởi vì kế hoạch từ từ rồi tính của cô, cho nên cô cũng không thay bộ nội y tình thú, mà vẫn mặc bộ đồ ngủ hoạt hình như trước, loại mà bên hông có chiếc túi, thoạt nhìn có chút trẻ con.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào, mông lung và mơ hồ, nhưng lại khiến cho người ta suy nghĩ miên man.

Trong đầu của Tần Ngu phác hoạ vóc người của người đàn ông giống như người mẫu trong tạp chí thời trang, chiếc chân trắng nõn cũng lắc lư theo nhịp đập trái tim của cô.

Nhưng mà, hình như thời gian tắm rửa của người đàn ông này hơi dài thì phải?

Sau một lúc dao động, cuối cùng mí mắt trên và mí mắt dưới của Tần Ngu bắt đầu dính chặt lấy nhau tương thân tương ái, sức mạnh của tình yêu quả nhiên là rất vĩ đại, cuối cùng Tần Ngu cũng bị chúng nó liên hợp lại đánh bại, nằm yên ở trên giường, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

———

Trong phòng tắm, người đàn ông để trần nửa người trên đang đánh răng, khoé môi vẫn còn dính một chút bọt, dưới ánh đèn hiện ra một khuôn mặt trắng trẻo điển trai.

Lần này anh tắm rửa cực kỳ sạch sẽ, dù sao cũng là xa cách lâu ngày, tại sao không xuất hiện với trạng thái tốt nhất?

Nhưng mà, khi anh lấy trạng thái tốt nhất, sạch sẽ pha chút lạnh lùng và kiêu căng đi ra khỏi phòng tắm, thì người phụ nữ nhỏ bé của anh đã cuộn người nằm ngủ ở trên giường giống như một con mèo nhỏ.

Anh hoảng hốt chớp mắt một cái, đi thẳng lại, ngồi xuống giường.

Ánh sáng dịu nhẹ, sợi tóc mềm mại đen nhánh như ẩn như hiện che mất nửa khuôn mặt của cô, chỉ lộ ra chiếc cằm hơi nhọn.

Ồ, thực sự rất đáng yêu.

Anh cúi đầu nhìn một lúc lâu, vươn tay ra nhẹ nhàng gạt ra, rồi lại lấy khăn tắm ra, vén chăn lên nằm xuống, ôm cơ thể nho nhỏ của cô vào trong lòng.

Ngay lập tức Tần Ngu giống như cây tầm gửi vậy, một tay ôm lấy cổ của anh, một chân thì gác lên ngang hông của anh.

Ôm nhau ngủ.

———

Sáng sớm chủ nhật, ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, Tần Ngu hỗn loạn tỉnh lại, theo bản năng đưa tay hướng bên người vừa sờ, trống rỗng, không có gì cả, một mảnh lạnh buốt.

Trong lòng hoảng hốt, chợt tỉnh táo lại, mở choàng mắt ra. Đồ ngủ vẫn mặc đầy đủ ở trên ngươi, không đau lưng giống như tưởng tượng, cũng không có cảm giác đau nhức không chịu nổi giống như tưởng tượng, chẳng lẽ, tối hôm qua… Cô đã mộng xuân? Cơ bản là Tống Mạc không hề trở về.

Đưa tay gãi gãi đầu, trong nháy mắt mất hết tinh thần, lúc đang muốn lặng lẽ nhắm mắt lại một lần nữa, xem có thể mơ hết giấc mơ tối qua không, cánh cửa, có người khẽ đẩy ra.

Tống Lãng cầm một ly sữa, trên khoé miệng nhỏ nhắn vẫn còn dính một ít bọt, một bộ dạng nghiêm trang, nhìn rất mắc cười nhìn cô, “Nên dậy rồi, mẹ mà không dậy nữa thì ba sẽ phải đi hâm nóng đồ lại lần thứ ba đó.”

Ba... Tống Mạc?

Tần Ngu giật mình, "Ba con đã trở về rồi sao?"

Tống Lãng liếm mép một cái, nhìn Tần Ngu với vẻ mặt ghét bỏ, “Mẹ, có phải mẹ bị mất trí nhớ rồi không? Tối ngày hôm qua ba đã trở về rồi mà?”

Tối ngày hôm qua đã trở về rồi? Trong lòng Tần Ngu mừng rỡ, "Vèo" một tiếng, lập tức vén chăn lên đi dép lê vào đi xuống lầu.

Trong phòng bếp, quả nhiên thoáng nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang mặc tạp dề không biết đang bận làm cái gì, chiếc tạp dề màu hồng phấn trên đó in hình hellokity, thắt ở trên eo của người đàn ông, khóe môi của Tần Ngu cong cong lên, quả nhiên đẹp trai thì mặc cái gì cũng dễ nhìn, hơn nữa lại còn rất đẹp nữa chứ, đúng là khoác bao bố lên người cũng phát ra ánh hào quang.

Người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, thấy người phụ nữ thì khẽ cười, “Tỉnh rồi à? Đi rửa mặt đi.”

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Tần Ngu đảo đảo, đi lại chỗ người đàn ông ôm ở sau lưng anh, mái tóc mềm mại như tơ được ánh mặt trời chiếu vào sáng lấp lánh.

Khuôn mặt cọ cọ vào sau lưng của người đàn ông, bám chặt lấy, “Tại sao lại dậy sớm như vậy? Sáng sớm tỉnh dậy không nhìn thấy anh đâu, làm em sợ muốn chết.”

"À, dậy đi tắm nước lạnh.”

"Tắm nước lạnh, bây giờ không phải là mùa hè, anh có bị điên không hả?”

"Nếu như sáng sớm hôm nay em không cọ tới cọ lui ở trên người của anh, thì nó sẽ không cứng rắn.” Động tác trên tay của người đàn ông dừng lại, cúi đầu nói ra một cậu, bộ dạng vô cùng thản nhiên.

Tần Ngu hơi giật mình run run một cái, nhất thời khuôn mặt trở nên đỏ bừng, lập tức buông người đàn ông ra, “Cái đó, em cảm thấy em nên đi rửa mặt đã.”

Ánh sáng như nước, bóng đêm như mộng.

Đối với Hứa Giang Nam mà nói, không có Tần Ngu, phong cảnh ngoài cửa sổ có đẹp hơn cũng chỉ cảm thấy buồn thê lương, trong thành phố phồn hoa này, cô đã đi rồi, thì không còn chỗ nào ấm áp nữa.

Anh không có gì lưu luyến, ở thành phố này, duy nhất có cô là anh không bỏ được, cô giống như là một giấc mơ đẹp đẽ thời niên thiếu của anh vậy, cầm không được, sờ không thấy, vĩnh viễn lơ lửng ở trong giấc mơ của anh, vĩnh viễn không thể chạm vào được.

Vô số ngày đêm anh lăn qua lộn lại nhớ nhung, anh đã sớm quen rồi, nhưng mà chỉ trong chớp mắt, lúc nửa đêm tỉnh mộng, đột nhiên tỉnh giấc, nước mắt rơi đầy mặt.

Đèn neon sáng nhấp nháy ngoài cửa sổ, đèn điện nhà nhà chiếu sáng, nhưng lại không có chiếc nào thắp sáng vì anh.

Người đàn ông vân vê điếu thuốc trong tay, hốc mắt ướt át, dần chìm vào làn sương mù màu trắng, khuôn mặt suy sụp tinh thần.

Chưa bao giờ anh cảm thấy mệt mỏi như lúc này.

Đã từng có một cô gái thích ỷ lại vào anh, đã từng có một cô gái tám tuổi khoác áo gối nói muốn gả cho anh, cô gái kia rất thích ở bên tai anh gọi anh là anh Giang Nam, cuối cùng lại không cần anh nữa.

Sau lưng có người đẩy cửa đi vào, Hứa Giang Nam cũng không quay đầu lại, cánh tay rũ xuống bên người, sương mù lượn lờ ở đầu ngón tay.

Trợ lý đứng ở sau lưng của anh, "Hứa tổng, Tần tiểu thư, gần đây cô ấy sống rất tốt, không xảy ra chuyện gì hết."

Hứa Giang Nam trầm mặc rất lâu, cúi đầu xuống, từ lỗ mũi hừ ra một tiếng, "Ừ." Ánh mắt không biết đang nhìn nơi nào, không có tiêu cự, chỉ có quang cảnh lạnh lẽo rơi vào trong mắt của anh.

Trợ lý thấy bộ dạng này của anh, thở dài mấy cái không dễ nhận ra, "Hứa tổng, đã rất trễ rồi, nên tan làm thôi ạ."

"Cậu về trước đi."

Tan làm, trở về đâu? Căn phòng lạnh lẽo không có Tần Ngu kia sao?

Trợ lý lặng im mấy giây, lắc đầu rời khỏi.

Cả toà nhà rộng lớn, cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Hứa Giang Nam, một mảng đen tối, chỉ có trong phòng của anh, ngọn đèn chập chờn, mà anh đang đứng ở bên trong chỗ có ánh sáng mờ ảo, nhỏ bé giống như một ngôi sao giữa bầu trời tối đen.

———

Tất cả mọi chuyện đều chuyển động theo một quỹ đạo riêng, hoặc là buồn bã hoặc là vui vẻ, hoặc là hạnh phúc hoặc là cô đơn, mỗi người đều có một số mệnh.

Phía sau mỗi một chuyện tình cảm, luôn luôn sẽ có một người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Hứa Giang Nam buông tay, đổi lấy hạnh phúc cho Tần Ngu.

Biệt thự đường Vân Sơn.

Phòng ngủ, ánh sáng mờ nhạt bao phủ trên đỉnh đầu của hai người, bầu không khí có chút kỳ dị.

Tống Mạc ngồi ở bên giường, nhìn người phụ nữ có đôi mắt đen trắng rõ ràng đang tỏ ra rất vô tội, bình tĩnh mở miệng, nghe không biết đang buồn hay vui, "Lại đây."

Trong lòng của Tần Ngu khẽ run lên, nội tâm dâng lên cảm giác ân hận. Tối hôm qua, tại sao cô lại lăn qua lăn lại trên giường của người đàn ông này? Bây giờ thì tốt rồi, làm xoắn ốc giác quan thứ sáu băng hoả rơi ở trên giường của anh, nhất định anh sẽ cho cô là một người phụ nữ lỗ mãng.

Chần chừ ở cửa một lúc lâu, mới từ từ đi qua.

Đôi mắt đen láy của người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô, đưa tay gõ gõ vào chỗ ở bên cạnh mình, mở miệng nói bằng giọng trầm trầm, ngắn gọn và dứt khoát, "Ngồi xuống đây."

Tần Ngu ngước mắt nhìn vào hai mắt của anh, khó khăn ngồi xuống.

Người đàn ông chớp chớp mắt, nghiêng người cầm một chiếc hộp nhỏ tinh xảo ở trên tủ đầu giường, ngón tay thon dài gõ gõ lên phía trên, phát ra tiếng "cạch cạch", thờ ơ nhìn chằm chằm vào cô, vẻ mặt yên lặng như nước, khí thế mạnh mẽ.

Tần Ngu không dám nhìn thẳng vào anh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

"Giải thích một chút, đây là cái gì?" Giọng nói của người đàn ông gọn gàng và dứt khoát.

Tần Ngu khẽ liếc một cái, cắn cắn môi dưới, chột dạ nói, "Em cũng không biết rõ."

Ngón tay của người đàn ông dừng lại, mở chiếc hộp ra ở trước mặt của Tần Ngu, "Xoắn ốc giác quan thứ sáu băng hoả.aq"

"Vâng, vâng." Tần Ngu giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, cúi đầu yên lặng tiếp nhận sự dạy dỗ của giáo viên.

"Muốn dùng cái này để làm gì?"

"Dụng cụ tránh thai thì có thể làm gì, đương nhiên là muốn tránh thai rồi." Tần Ngu lẩm bẩm nói.

Tống Mạc im lặng không lên tiếng, nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt, "Cái này là dụng cụ dùng để tránh thai của em tối hôm qua, anh tìm thấy ở trên giường."

Tần Ngu hít mũi một cái, "Tối hôm qua Tống Lãng cũng đi qua phòng của anh mà."

"Tống Lãng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, sẽ không dùng tới cái này, cho nên, vấn đề anh muốn hỏi em là tại sao em lại mang theo dụng cụ tránh thai này ở trên người? Anh nhớ không nhầm thì mấy ngày vừa rồi anh đi công tác, trên người em mang theo dụng cụ tránh thai để làm gì?"

Tần Ngu gãi gãi chân mày, gò má khẽ nóng lên, ồ, vấn đề này rất khó giải quyết, bảo cô phải giải thích như thế nào đây, chẳng lẽ lại giải thích là cái này là chuẩn bị để hạ gục anh vào tối hôm qua?

Mà sự trầm mặc của cô lọt vào mắt của Tống Mạc không phải là sự ngượng ngùng của một người vợ mà là cô vợ nhỏ của anh trong khoảng thời gian này đã hồng hạnh xuất tường.

Lẳng lặng nhìn Tần Ngu mấy giây, sắc mặt của anh càng lạnh nhạt hơn, "Có phải là, trong khoảng thời gian anh không có ở đây, em và tên đàn ông ngu xuẩn kia đã phát triển tới mức trần truồng."

Vậy mà anh lại có thể nghi ngờ cô? !

Tần Ngu chuẩn bị thẳng thắn thừa nhận, trong nháy mắt đã nổi giận, nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn ông, khuôn mặt tròn trịa, giống như cái bánh bao, "Có liên quan gì tới anh!"

Đôi mắt đen láy của người đàn ông trong nháy mắt như kết tụ thành băng, một giây sau, liền áp chế Tần Ngu ở trên giường, hung dữ hôn, chặn lại cánh môi của cô…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Một Con Sói Dũng Mãnh

Ánh sáng mờ nhạt hòa với ánh trăng ngoài cửa sổ đổ xuống đầy giường, gian phòng ngủ được chiếu rọi giống như một thủy tinh cầu xinh đẹp.

Tần Ngu nằm trên giường lớn hỗn lộn, mà phía trên cô, thân thể to lớn của đàn ông dưới ánh sáng huyền ảo không ngừng đòi hỏi.

Ngôn ngữ đã không còn cách nào miêu tả được giờ khắc tuyệt vời này, mồ hôi đàn ông theo gò má bạch hi chảy tới cằm nhỏ xuống, chảy xuôi theo đường cong hoàn mỹ của cô, một đường xuống phía dưới, dung hợp lại cùng với mỗi một giọt mồ hôi trên người cô, mỗi một tấc da thịt của cô đều run rẩy không kiềm được, anh giống như chúa tể, mà cô là người cùng nhảy múa với anh, chậm rãi hòa theo tiết tấu của anh, cùng nhau sa vào vũ điệu điên cuồng mà tốt đẹp này.

Đau đớn ban đầu đã giảm bớt, càng về sau, càng khó nói nên lời, thân thể nóng bỏng, suy nghĩ mê loạn, cảm giác thực cốt, càng muốn nhiều hơn.

Mỹ nhân mềm mại như lan, chỉ vì quân tử khom lưng. Giữa hoan ái nguyên thủy nhất của nam và nữ, khoái lạc đến mức tận cùng.

Cô thở dốc chôn đầu trong đệm chăn, hơi thở đứt quãng, không cách nào ức chế được, vòng eo mảnh khảnh, gò má đỏ như lửa, hai chân vòng bên hông anh run rẩy, tuyết trắng mê người... Cô non mềm mê người như thế, khuôn mặt tuấn tú bạch hi của anh càng căng thẳng, trong tròng mắt đen tĩnh mịch ánh lửa lóe lên bập bùng.

Tần Ngu chỉ cảm thấy toàn thân đều đắm chìm trong hơi thở nóng hổi, hỗn loạn không che giấu chỗ nào, cơ thể anh chìm đắm trong người cô, mọi cái đâm mạnh mẽ của anh, là mãnh liệt nhất tồn tại chân thật nhất.

Màn đêm như nước, ánh trăng tựa như mộng, một đêm này, một lần lại một lần, cuối cùng cô cũng hoàn toàn thuộc về anh.

———

Kết quả cả việc tham ăn cả đêm chính là vào sáng ngày thứ hai Tần Ngu hoàn toàn không xuống giường được.

Khi cô suy yếu mở mắt ra nhìn chằm chằm người nào đó tinh thần sảng khoái nằm bên người, nhìn thấy con mắt đen nhánh còn mang theo một tia tình dục thức tỉnh nhìn chằm chằm cô, lòng cô nhịn không được run rẩy, vẻ mặt này của anh cô quá quen thuộc, anh giống như là một con lang, một con lang dũng mãnh, tối hôm qua, anh chính là dùng ánh mắt này nhìn cô, sau đó áp chế cô dưới thân lần này tới lần khác.

Đàn ông thủ thân như ngọc năm năm, quả nhiên hết sức dũng mãnh.

Tần Ngu theo bản năng rụt rụt lui về phía sau, lại không cẩn thận chạm đến miệng vết thương tối hôm qua, đau đớn khiến cô hít một hơi khí lạnh, không dám cử động nữa.

Tống Mạc thấy cô nhăn lông mày lại liền hỏi, "Làm sao vậy?"

Tần Ngu liền đỏ mặt tròng mắt trừng như mắt thỏ, phẫn nộ liếc mắt nhìn anh, "Không có chuyện gì, chỉ hơi đau."

Anh quái dị liếc mắt nhìn cô mấy giây, "Đau sao? Chỗ nào?"

Nếu như không đau đớn toàn thân, Tần Ngu nhất định sẽ một cước đạp anh xuống gầm giường, tối hôm qua anh đã làm gì, bây giờ anh còn không biết xấu hổ hỏi cô đau chỗ nào, có thể là chỗ nào đây!

Thấy Tần Ngu trầm mặc một hồi lâu, lông mày của anh khẽ nhăn lại đứng lên, "Chỗ nào đau, nói cho anh biết."

Tần Ngu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, cô chỉ muốn nhắm nghiền hai mắt ngất xỉu cho rồi, cực kỳ chậm rãi mở trừng hai mắt, rũ lông mi xuống, từ trong cổ họng gạt bỏ ra một câu giống như muỗi kêu, "Chính là chỗ đó."

Tống Mạc ước chừng sững sờ mấy giây, trên mặt chợt lóe qua một tia vết hồng khả nghi, trong nháy mắt, anh liền biến thành bộ dạng lạnh nhạt mở miệng, "Đến, cho anh xem."

Tần Ngu lập tức lắc đầu giống như trống bỏi, nói giỡn sao, loại chuyện như vậy rất xấu hổ nha.

Anh cũng không đợi cô đáp ứng liền tự nhiên vén chăn mền lên.

Tần Ngu lập tức gắt gao níu lấy chăn mền, tức giận trừng mắt với anh, một đôi mắt trắng đen rõ ràng bởi vì trừng mà tròn xoe.

Anh nhìn cô vài lần, hiếm khi kiên nhẫn, cúi đầu phun ra một câu, "Ngoan ngoãn."

Trong lòng Tần Ngu khẽ run lên, cô lại bị ôn nhu của anh mê hoặc không dời mắt được.

Nhưng mà, trong lúc mấy giây háo sắc của cô, Tống Mạc đã thành công vén chăn mền lên, bắt được chân của cô.

Tần Ngu hoàn hồn, hoảng loạn chạy trốn, chỉ là mới hơi cử động, liền không nhịn được cúi đầu thở dài một hơi, thoáng chốc, trên trán liền rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Chớ lộn xộn." Anh dè dặt dời chân của cô.

Cẩn thận hướng tới chỗ kia xem xét tường tận.

Tần Ngu cảm thấy khuôn mặt mình như đang nóng cháy, bởi vì miệng vết thương xé rách mang đến đau đớn trong nháy mắt bị đè xuống không ít, nhìn thấy anh nhìn chăm chú không nháy mắt, lông mi của anh khẽ rủ xuống, trong tim một cảm giác khó nói lên lời lan tràn ra, ngọt ngào, ấm áp, mang theo một chút thẹn thùng.

Cũng may, anh cũng không nhìn lâu, mấy giây sau, kéo chăn mền qua che kín thân thể như ngọc của cô, "Thật xin lỗi, đã làm em sưng lên, bất quá không cần phải lo lắng, bây giờ anh liền đi mua thuốc."

Tần Ngu nhìn bóng lưng rời đi của anh, mặt lại nóng lên lần nữa, trong đầu của cô bỗng nhiên liên tưởng đến cảnh Tống Mạc đi mua thuốc mặt không chút thay đổi không e dè nói với người bán hàng chỗ cô bị thương, trầm mặc mấy giây, cô vô lực đưa tay bưng kín mặt.

———

Vài phút sau, anh trở lại, sắc mặt cũng không tốt lắm, Tần Ngu rướn cổ lên như con rùa nhỏ nhìn về phía anh, nháy mắt, "Làm sao vậy?"

"Bị vài người phụ nữ kì lạ quấn lấy, còn đưa số điện thoại cho anh."

Tần Ngu sững sờ, con mắt cũng không nháy, mấy giây sau, cô quên mất bây giờ mình còn đang nhu nhược, như một viên pháo cỡ nhỏ lao ra giường, "Cho nên khi tiểu thê tử xinh đẹp của anh đang ở trên giường chờ anh mua thuốc thì anh đang lấy số điện thoại của người phụ nữ khác!"

"Anh không có lấy, ném đi rồi." Khuôn mặt anh trong trẻo nhưng lạnh lùng một mảnh. Mới vừa rồi quả thật có vài cô gái xinh đẹp tiền gần lên chỗ anh kín đáo đưa số điện thoại cho anh, bất quá hắn đã ném vào thùng rác rồi.

Thái độ lạnh lùng của anh rất vừa ý Tần Ngu, Tần Ngu mấp máy môi, bất quá còn chưa kịp cười, cả khuôn mặt liền vặn vẹo.

Bôi thuốc xong đã là một lúc sau, cả người Tần Ngu bị quấn lại như một cái bánh chưng nằm ở trong chăn, cả cuộc đời, sống hơn hai mươi năm, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có lúc suy yếu như bây giờ.

Anh ngồi bên giường lẳng lặng nhìn cô, "Quá tuyệt vời, cả ngày hôm nay em cũng đừng nghĩ xuống giường."

Tần Ngu nhìn chằm chằm anh mấy giây, nhớ tới cảm giác xé rách đau đớn kia, cuối cùng vẫn phải kiềm nén xúc động muốn đứng lên đại chiến ba trăm hiệp với anh kia lại.

"Em đói bụng." Cô lẳng lặng nhìn anh.

"Chờ đó."

Sau khi cơm nước no nê, Tần Ngu mới nhớ tới, hôm nay là thứ hai, cô thế nhưng đến muộn, hơn nữa xem ra, đã muộn nguyên ngày. Cô liếc nhìn người đàn ông vẫn luôn cầm một cái quyển sách canh giữ ở bên người cô, "Tiểu bảo mẫu, đưa em điện thoại di động của em."

Tống Mạc nhìn cô mấy giây, cầm điện thoại di động đến, "Gọi anh là ông xã."

Tần Ngu vươn tay, "Đưa đây."

"Không gọi ông xã không đưa."

Tần Ngu là một dũng sĩ nhưng là ở bên trong tâm hồn, còn trong hiện thực cô chính là người lùn, nội tâm giận dữ sục sôi mấy giây, sau đó lại nhụt chí, trên mặt lộ ra vui vẻ nhu thuận, khom lưng uốn gối nhìn về phía anh, nhưng là cắn răng nghiến lợi ý tứ hàm xúc nói, "Ông xã, được chưa?"

Tần Ngu tiếp tục giơ tay, lại phát hiện, con ngươi đen nhánh của anh mỉm cười nhìn cô, nhưng hình như không muốn đưa cô.

Cho nên, cô là đang bị chơi xỏ sao?

Trên thế giới chuyện thống khổ nhất là cái gì, đại khái chính là bây giờ, cô muốn khóc lóc om sòm, điều kiện lại không cho phép, chỉ có thể bị người đàn ông này gắt gao bắt nạt.

Tần Ngu chậm chạp thu tay lại, con ngươi trắng đen rõ ràng giận dữ nhìn chằm chằm anh, "Sao không đưa điện thoại cho em?"

"Vừa rồi anh không có đáp ứng yêu cầu gì của em, kể cả việc em gọi anh là ông xã thì anh sẽ đưa điện thoại cho em."

"Anh..." Tần Ngu vô lực phản bác, qua mấy giây sau, mới hất cằm lên, "Em có việc gấp muốn gọi điện thoại."

"Nếu như anh không đoán sai, việc gấp trong miệng em là việc xin nghỉ phép không quan hệ khẩn yếu gì đúng không?"

Tần Ngu nhất thời trợn to hai mắt, cánh môi vểnh lên, ngu ngơ nhìn anh, "Làm sao anh biết?"

Tống Mạc để điện thoại trở về chỗ cũ, "Anh đã giúp em từ chức, từ hôm nay trở đi, em không cần đến công ty nhìn sắc mặt người khác."

"Em nên cám ơn anh sao?" Tần Ngu sắp khóc rồi, cô hết sức thích công việc này, cho dù nhận mọi hành hạ cũng không muốn nghỉ việc.

"Không khách sáo." Anh câu môi, lộ ra một nụ cười tao nhã, thoạt nhìn như muốn ăn đòn.

"... .Em muốn yên tĩnh."

———

Sự thực chứng minh, đắc tội phụ nữ tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt gì, ngay đêm đó Tống Mạc phải đứng trong phòng tắm xối nước lạnh cả đêm mới thấu hiểu được đạo lý này.

Mà lúc đó, Tần Ngu đang thoải mái nhàn nhã nằm ở trên giường khuôn mặt tràn đầy giảo hoạt vui vẻ. Bực tức một ngày, cuối cùng cô cũng hòa một ván, xem ra khiến người đàn ông kiêu căng lại tự đại này ăn quả đắng tuyệt đối là chuyện làm người ta sảng khoái tinh thần nhất trên thế giới này.

Bất quá, Tần Ngu đã quên, Tống Mạc là một người đàn ông hẹp hòi còn hơn lỗ kim.

Mấy ngày sau đó, cô lại bị người đàn ông này áp chế dưới thân làm đến kiệt sức, lúc đó cô mới yên lặng chảy ra hai hàng nước mắt, đều do lúc ấy tuổi còn rất trẻ, quá ngu xuẩn mà.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, mùa hè đã đến, bộ tránh mang thai lần trước Cố Uyển Uyển đưa đã dùng xong.

Lần này, người lôi kéo Tần Ngu rong chơi mua bộ tránh thai, đổi thành Tống Mạc, đây là một việc làm cho Tần Ngu càng không cách nào tiếp nhận được.

Lúc tính tiền, trong giỏ mua hàng của anh, đều là bộ tránh mang thai, Tần Ngu đã tiếp thu kinh nghiệm sâu sắc từ vết xe đổ trước, yên lặng rời khỏi anh, đứng ở ngoài đoàn người, chờ anh tính tiền.

Nhưng mà, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Tống Mạc vừa mới đặt giỏ mua sắm trên quầy, liền đưa mắt hướng về phía Tần Ngu, "Đến đây."

Tần Ngu làm bộ như không biết anh, xoay người rời đi.

Lần này, anh đi thẳng tới, giữ chặt cô.

"Không phải anh phải tính tiền sao? Kéo em làm chi?" Trên mặt Tần Ngu đã lộ ra vết đỏ ửng vì thẹn thùng.

"Ví tiền của anh em giữ."

Tần Ngu hơi ngẩn ra, oh, đúng vậy, cho nên vừa rồi anh gọi cô là muốn cô đưa ví tiền sao?

Chậm rãi đi theo anh trở về, Tần Ngu cảm giác mình bị một ánh mắt nào đó ở xung quanh lăng trì thành ngàn mảnh.

Chuyện này khiến tâm trí cô xuất hiện bóng ma, cho tới lúc tối anh vẫn chưa phát hiện ra tâm tình này của cô, sau khi thử tư thế mới, anh chân thành mời mọc cô cùng nhau tắm, nhưng Tần Ngu lại vô tình cự tuyệt anh.

Tống Mạc xích lõa thân thể đến phòng tắm tắm rửa, Tần Ngu xoa eo thon nhỏ nằm lỳ ở trên giường ngẩn người.

Trong phòng ngủ đột nhiên vang lên một hồi tiếng chuông điện thoại di động, đơn điệu, buồn tẻ, là di động của Tống Mạc.

Tần Ngu nghiêng người đi qua, khi thấy tên người gọi tới hiện trên màn hình điện thoại di động, cô ngây ngẩn cả người...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Tối Hôm Qua Các Người Đã Làm Cái Gì?

Lại là Thẩm Vi Nhi!

Đương nhiên, cũng có một số người phụ nữ muốn dây dưa với Tống Mạc, thường hay gọi điện thoại cho Tống Mạc cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, nhưng điều khiến cô cảm thấy kỳ lạ là – Tống Mạc lại lưu số điện thoại đi động của cô ta!

Một người đàn ông bình thường, lưu số điện thoại của phụ nữ thì cũng không nói làm gì, nhưng nếu là người đàn ông không gần nữ sắc như Tống Mạc, thì lại không giống như vậy, một người đàn ông vô cùng lạnh lùng, ngoại trừ số điện thoại của vợ mình lại lưu số điện thoại của người phụ nữ này, điều này đã nói lên điều gì?

Tần Ngu vẫn cho rằng mình là một người phụ nữ rộng lượng, nhưng đến lúc này, cô giống như mèo bị giẫm đuôi, nhảy dựng lên chạy thẳng tới phòng tắm, cô mới ý thức được rằng, ở trong tình yêu, căn bản không có từ rộng lượng.

Tay đã nắm lên cánh cửa, trong nháy mắt tâm tư của Tần Ngu lại thay đổi.

Theo như tình tiết trong những cuốn tiểu thuyết và những bộ phim truyền hình cô từng xem, khi phát hiện ra chồng mình có dấu hiệu ngoại tình, cách tốt nhất là nên đối phó với người thứ ba, chứ không phải gây chuyện với chồng của mình.

Cho nên, Tần Ngu lui trở về bên giường, nhận điện thoại.

Giọng nói của người phụ nữ mang theo sự quyến rũ, "Alo, Tống tổng."

Tần Ngu nghe như vậy trong lòng nổi điên lên, hai tay ôm lấy cánh tay ngồi trên giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống nền gạch màu trắng, khoé môi nở một nụ cười lạnh lùng, "Ngại quá, tôi không phải là Tống tổng của cô."

"Vậy cô là ai?" Nghe thấy giọng nói của phụ nữ, giọng nói đầu bên kia tràn đầy thái độ thù địch.

Tần Ngu hừ một tiếng từ mũi, "Cô không xứng để biết." Ngoại trừ khi đối mặt với Tống Mạc cô mới trở thành tiểu bạch thỏ, còn lại những lúc khác, cô sẽ lại là một Tần Ngu mạnh mẽ và đanh đá, nhất là thời điểm đối mặt với tình địch.

"Tống Mạc đang làm gì sao?" Thẩm Vi Nhi cũng không phải là người dễ bắt nạt, ngay lập tức dùng giọng điệu không thể coi thường, khí thế cũng dâng lên.

Tần Ngu thoáng nhìn về phía phòng tắm, cố ý kéo dài giọng nói ra, "Anh ấy à, còn đang tắm."

Quả nhiên đầu bên kia điện thoại im lặng mấy giây, Tần Ngu cong mắt lên.

Đang chuẩn bị cúp điện thoại, không hề như mong muốn của cô, lại nghe thấy giọng nói của người phụ nữ kia mang theo ý định trả thù, sâu xa nói, "Ồ, vậy thì nhờ cô chuyển lời tới anh ấy, về chuyện tối hôm qua, anh ấy nên xem xét lại xem cần phải xử lý như thế nào."

Lời nói của Thẩm Vi Nhi rõ ràng có ẩn ý, cho tới lúc cúp điện thoại, Tần Ngu vẫn bị ẩn ý trong lời nói của cô ta làm cho chấn động, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Tối ngày hôm qua Tống Mạc không ở nhà, vậy là đã ở cùng một chỗ với người phụ nữ này? Trai đơn gái chiếc, đến cùng thì bọn họ đã là cái gì? Câu nói xử lý như thế nào kia là có ý gì, xử lý cái gì?

Tần Ngu ôm di động đi tới đi lui ở dưới đất, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Mặc dù lời nói của Thẩm Vi Nhi khiến cho người ta phải suy nghĩ, lại mơ hồ có ý khiêu khích, rất có thể, người phụ nữ kia nói như vậy, chính là vì muốn làm ly gián cô và Tống Mạc. Hơn nữa, Tống Mạc như thế nào cô là người rất rõ ràng, chuyện này, vẫn nên chờ anh tắm rửa xong ra nói chuyện cho rõ ràng.

Bình tĩnh lại một chút, quay lại ngồi ở trên giường.

———

Người đàn ông mặc bộ đồ tắm thoải mái bước ra từ phòng tắm, đầu tóc vẫn còn ướt nhẹp rũ xuống đuôi chân mày, đôi mắt hẹp dài dường như có một tầng hơi nước, nhìn anh như vậy, giống như là một thanh niên hơn hai mươi sáng ngời như ánh mặt trời.

Tần Ngu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng trẻo điển trai của anh, ngoắc ngoắc ngón tay, "Lại đây, có việc muốn hỏi anh."

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô, bước lại, ngồi xuống ở bên cạnh người của cô, định đưa tay ra muốn ôm cô ngồi lên đùi của mình giống như bình thường, vẻ mặt Tần Ngu hết sức nghiêm túc, đưa tay lên đánh vào người của anh, "Em muốn hỏi anh một chuyện vô cùng quan trọng, anh hãy nghiêm túc một chút."

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô mấy giây, thu tay lại ngồi đối diện với cô, yên lặng nhìn cô, "Xin rửa tai lắng nghe."

Tần Ngu cụp mắt xuống mở lại lịch sử cuộc gọi, "Thẩm Vi Nhi vừa mới gọi điện thoại cho anh."

"Ừ, rồi sao nữa?"

"Giải thích lý do một chút, tại sao anh lại lưu lại số điện thoại của cô ta?"

"Thẩm Vi Nhi là nghệ dĩ dưới trướng của công ty anh, để tiện liên hệ, nên anh lưu số cô ấy lại."

"Được, xem như anh biết ăn nói. Nhưng vừa rồi cô ta muốn em chuyển lời với anh chuyện tối hôm qua, hỏi anh muốn xử lý như thế nào, nói đi, tối hôm qua các người đã làm cái gì?"

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tần Ngu, đột nhiên người đàn ông nở một nụ cười, giọng nói trầm thấp và quyến rũ vang lên, "Em đang ghen?"

Sắc mặt của Tần Ngu vẫn tĩnh lặng như nước, "Đây không phải là điểm chính, anh đừng hòng lảng sang chuyện khác, mau lên, trả lời câu hỏi của em."

Người đàn ông thấy cô rốt cục không hề gây rối giống như mình tưởng tượng, một tay ôm lấy cô vào trong ngực mình, cằm cúi xuống dựa vào bả vai của cô, một tay vuốt ve những ngón tay thuôn dài của cô, "Tối hôm qua tổ chức tiệc chúc mừng, Thẩm Vi Nhi bị đạo diễn chặn ở góc tường, vừa đúng lúc anh cứu cô ấy nhân tiện xử lý luôn tên đạo diễn kia mà thôi."

"Anh lại vì cô ta mà xử lý luôn tên đạo diễn kia, nói mau, có phải anh yêu cô ta không?" Khi phụ nữ đang yêu thì không thể nói lý.

"Tần Ngu, cô ấy là nghệ sĩ dưới trướng của công ty, anh bảo vệ cô ấy chỉ vì nguyên nhân này thôi." Người đàn ông kiên nhẫn giải thích.

Gò má ấm áp của người đàn ông cọ cọ ở cổ của cô, động tác giống như một con chó to xác, nghe giọng nói của anh dịu dàng như nước, chảy róc rách ở bên tai của cô, trong lòng của Tần Ngu chợt mềm mại đi.

Yên lặng mấy giây, từ trong ngực của người đàn ông cô nghiêng người ra, quỳ ở trước mặt của người đàn ông, một đôi mắt đen láy sáng rực nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tống Mạc, lông mi của cô khẽ run mang theo sự lo lắng, run rẩy như những cánh bướm, nhẹ nhàng xoa xoa trong ngực của người đàn ông, cô rất chuyên chú, gần như là thành kính nhìn anh, "Tống Mạc, anh yêu em không?"

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, trong mắt chợt loé sáng lên, không lên tiếng, đưa tay cố định gáy của cô, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc đen dài mềm mượt như lụa của cô, môi mỏng của anh đặt lên môi của cô.

Động tác chưa bao giờ dịu dàng như vậy, lăn qua lộn lại. Anh không có câu trả lời, chỉ có những cái hôn thật dài này, hàm chứa những tình cảm dịu dàng không nói thành lời của anh, tất cả đều trao cho cô.

———

Một tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang giây phút ngọt ngào này, hai người cùng ngẩn ra, nhưng chỉ mấy giây sau, Tần Ngu chợt giật mình hoàn hồn, cầm lấy điện thoại đi động ở trong tay.

Là một tin nhắn, do trợ lý gửi tới, là tin nhắn lịch trình của ngày mai, không có cái gì khác thường.

Ngón tay của Tần Ngu tuỳ tiện lướt lướt, lúc chuẩn bị điện thoại di động xuống.

Trong tầm mắt, lại xuất hiện một tin nhắn có nội dung ngắn, là tin nhắn một năm trước cô gửi hình cho anh, là ảnh chụp của Lê Nhược và Cố Thành nắm tay nhau ở đầu đường, không có gì ngoài ảnh chụp, có nghĩa là dòng tin nhắn bằng chữ sẽ ở phía dưới của tấm ảnh chụp.

Trong dòng tin nhắn chữ hiện lên hai chữ rất to và chói sáng, Tần Nhị.

Tần Ngu chưa bao giờ mở điện thoại di động của Tống Mạc, không ngờ được là, bây giờ xem một chút, lại hiện ra như vậy.

Tần Nhị... Ở trong mắt của người đàn ông này, cô có hình tượng như vậy!

Ở bên cạnh, người đàn ông đã lấy ra một cái dụng cụ tránh mang thai được đóng gói đẹp mắt, chuẩn bị thử một tư thế mới học hỏi được, đảo mắt nhìn, thì thấy Tần Ngu đang trợn tròn mắt nhìn anh, trong mắt anh như có ngọn lửa loé lên, đây là dấu hiện báo trước việc cô chuẩn bị khóc lóc om sòm.

Động tác của người đàn ông dừng lại, "Làm sao vậy?"

Tần Ngu mở nội dung tin nhắn trên điện thoại di động ra đưa tới trước mặt của người đàn ông, "Giải thích xem, Tần Nhị là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

"Tống Mạc!" Tần Ngu ném điện thoai di động lên giường một cái, rồi cả người giống như một khẩu pháo cỡ nhỏ lao tới, làm cho người đàn ông ngã bổ nhào xuống giường, hai chân dạng ra ngồi lên người của người đàn ông, tay nắm lấy cổ áo của người đàn ông hét to, "Tại sao anh lại có thể đối xử với cô vợ bé nhỏ xinh đẹp của anh như vậy, chẳng lẽ ở trong mắt của anh em là như vậy? Người đàn ông vô tình vô nghĩa này, lúc ở trên giường anh đâu có nói như vậy…"

Đổi lại là người phụ nữ khác cố tình gây chuyện như vậy sao Tống Mạc có thể chịu được, nhưng vì người này là Tần Ngu, nên anh lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Để cho cô tuỳ ý khóc lóc giương nanh múa vuốt một lúc, sau đó người đàn ông đưa tay ôm eo của cô, thoáng dùng sức một cái, chuyển từ bị động sang chủ động, giam cầm người phụ nữ dưới thân của mình, đôi mắt đen láy của anh lẳng lặng nhìn cô, "Nhị ở trong mắt anh nghĩa là đáng yêu."

Tần Ngu đang ra sức giãy giụa nghe thấy câu này lập tức dừng lại, đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô lập tức nghi ngờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông, "Cho nên anh đang khen em sao?"

"Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, không cần lãng phí thời gian vào những chủ đề nhàm chán như vậy."

"Anh... um..." Tần Ngu còn chưa nói hết câu, tất cả đã bị ngăn lại trong chiếc hôn triền miên.

Nhìn người đàn ông như sói như hổ, trong lòng của cô yên lặng rơi nước mắt, đêm dài đằng đẵng như vậy, khi nào trời mới sáng đây.

———

Lúc khiến cho cô không còn chút sức lực nào nữa, động cũng không muốn động nằm im trong lòng của người đàn ông, bóng đêm bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu sáng lên rồi.

Cô nhớ lại những lời mà Thẩm Vi Nhi đã nói hôm qua, trong lòng có chút không thoải mái, mặc dù Tống Mạc đã giải thích sơ qua về chuyện này, nhưng

trong lòng của cô vẫn có chút hụt hẫng, không nói rõ ràng được, khiến cô không thể nào yên tâm được.

Tâm tư của Thẩm Vi Nhi đối với Tống Mạc thì cô biết, nhưng điều cô không biết là, ở những chỗ mà cô không biết, người phụ nữ dùng thủ đoạn nào để quyến rũ chồng cô đây?

Làm sao cô có thể cho phép người phụ nữ khác dòm ngó chồng của mình được chứ?

Tần Ngu suy nghĩ một lúc lâu, đôi mắt trong đêm chợt loé sáng, một lúc sau, cô lật người, đưa tay nắm lấy cổ của người đàn ông, cọ mặt vào trong ngực của người đàn ông, cúi đầu mở miệng, "Tống Mạc, em muốn tiến vào thế giới giải trí."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng nhưng lại rất kiên định.

Người đàn ông vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, có chút lười biếng và dịu dàng liếc mắt nhìn cô một cái, "Tại sao lại nhắc tới chuyện này?"

"Không phải là nhất thời nổi hứng, mà đó là giấc mơ từ nhỏ của em." Ánh mắt của Tần Ngu nhìn vào khoảng không, lời nói này cũng không phải là nói dối, từ khi còn nhỏ, cô đã có một giấc mơ, mỗi khi nhớ tới đều khiến giấc mộng chìm sâu trong tâm hồn của cô bùng cháy lên. Cô khát vọng được mặc những bộ quần áo lộng lẫy xinh đẹp, khát vọng được đứng dưới ánh đèn flash, khát vọng được diễn xuất những màn kịch khiến lòng mình rung động.

Giấc mơ này của cô, đã nhiều năm qua rồi, nhưng vẫn không hề thay đổi.

Mà bây giờ, nhân cơ hội này, cuối cùng thì giấc mơ ngủ sâu trong tâm trí của cô, bây giờ cũng được thức tỉnh. DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn

Bàn tay của người đàn ông luồn qua mái tóc của cô, một lúc lâu sau, nhếch môi lên, "Được."

Cho dù con đường này rất dơ bẩn và nhiều cạm bẫy, nhưng anh sẽ bảo vệ cô ở phía sau người của mình, chỉ cần cô muốn, cái gì anh cũng có thể cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Một Đường Tai To Mặt Lớn

Sự xuất hiện của Tần Ngu, giống như một trái bom lớn nện xuống giới giải trí, kim bài tốt nhất, người đại diện tốt nhất, kịch bản tốt nhất, đều dành cho cô.

Cô như là một con ngựa đen, nhanh chóng vọt vào tầm mắt của công chúng.

Chỉ dựa vào bộ phim đầu tiên của mình "Thiên Hành", Tần Ngu đã làm dậy sóng lớn, vẻ bề ngoài xuất chúng, sự tinh khiết và quyến rũ còn dung hợp hoàn hảo trong cô, thân hình mỹ lệ, tựa như trăng sáng, làm người ta tặc lưỡi tán thưởng, hơn nữa tác phong của cô lão luyện mà cay độc, như một thanh dao sắc bén được rèn trong lửa một ngàn năm, trong khi diễn, cô làm cho nhân vật của mình sống động như thật, ai xem qua bộ phim "Thiên Hành" kia, mọi người đều cảm thấy cô chính là Thiên Hành, chỉ có cô mới làm được như thế, thay bất kì người nào vào đều không diễn ra phong thái ấy. Cô diễn, hay vai diễn của cô, đều khiến người đã xem không thể quên được, ngay cả người đại diện kim bài cho tới bây giờ không khen ai Trần Yên cũng nói, trời sinh cô là diễn viên nổi tiếng, muốn không nổi tiếng cũng không được.

Tần Ngu chỉ mới diễn xong một bộ phim đầu tay mà đã làm khuynh đảo làng giải trí, nhanh chóng bộc lộ tài năng, kĩ thuật diễn xuất của cô, so với Thẩm Vi Nhi lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

Vẻn vẹn thời gian một năm, cô từ một người vô danh tiểu bối bò lên trở thành một người tai to mặt lớn, có thể nói là một truyền kỳ trong giới diễn xuất.

Hồng nhan thì luôn gặp nhiều thị phi, còn cô thì scandal ít vô cùng, con đường cô đi thì lại bằng phẳng, có không ít người suy đoán, sau lưng cô có một thế lực cường đại, chính là nhờ thế lực này, làm cho cô ở trong giới văn nghệ sĩ vượt mọi chông gai, đánh đâu thắng đó, đi không lùi bước. Còn thế lực sau lưng cô là ai, quá nhiều suy đoán, nhưng ai cũng nghĩ là vị đại cá sấu Tống Mạc một tay thao túng giới diễn nghệ.

Lúc nghe được báo cáo này, Tần Ngu đang nằm trên đùi Tống Mạc đắp mặt nạ.

Nghe được lí do thoái thác lần này, cô nén cười, một đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm anh, "Bọn họ đều nói anh là kim chủ của em, anh thấy thế nào?" Bởi vì đang đắp mặt nạ, cô nói chuyện có chút không lưu loát, giọng nói hết sức mềm mại, giống như đang làm nũng.

Anh ngẩng đầu khỏi sách, liếc nhìn cô một cái, nhíu mày, "Anh không nghe rõ em nói cái gì, giọng nói của em vặn vẹo quá đi."

Tần Ngu trầm mặc mấy giây, một phen tháo mặt nạ ra, nổi trận lôi đình từ trên ghế salon nhảy dựng lên, "Giọng nói của anh mới vặn vẹo!"

Tống Mạc lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, "Đại di mụ của em lại tới sao?"

Tần Ngu hừ lạnh một tiếng, "Anh dám quản em, khuya hôm nay anh ngủ ở ghế sô pha đi!"

Trong ti vi một giọng nữ duyên dáng còn đang báo cáo, nếu như mọi người có thể nhìn thấy bộ dạng trước mắt này, nhất định sẽ hận chết chính mình quá ngu xuẩn, nhất định bọn họ sẽ không tưởng tượng nổi, bọn họ cho rằng Tống Mạc bao dưỡng Tần Ngu, trên thực tế là cô chính là vợ của Tống Mạc, mà người mà bọn họ vốn cho rằng lạnh lùng như băng không có tình người thiếu tổng Tống thị, bây giờ giống như một con chó to lớn vô tội mà thảm thương, bị cô vợ nhỏ vô tình đuổi đi phải xách chăn mền ngủ trên ghế sô pha.

———

Studio.

Tần Ngu gần đây tiếp nhận một vai mới, là bộ phim của đạo diễn Trần Kiếm, kịch bản không chê gì được, điều duy nhất làm người ta không hài lòng, chính là sự tồn tại của Thẩm Vi Nhi.

Trong bộ phim này, thật bất hạnh, cô lại là nữ chính, Thẩm Vi Nhi là nữ phụ, tuy nói cô mới đến giới giải trí, nếu so sánh với Thẩm Vi Nhi, đương nhiên là không nổi tiếng bằng, nhưng cô là người của Tống Mạc, lúc trước cô chỉ nói một câu hời hợt cô muốn diễn bộ phim này, Tống Mạc không nói hai lời, liền tóm vị trí nữ chính của Thẩm Vi Nhi xuống. Đối với chuyện này, Thẩm Vi Nhi liên tục canh cánh trong lòng, cô ta cũng không phải là người dễ bắt nạt gì, trong lúc chụp ảnh, người phụ nữ này trong tối ngoài sáng ngáng chân Tần Ngu không ít, bất quá, Tần Ngu cũng không phải là một quả hồng mềm mặc cho người bóp, huống chi, có Tống Mạc che chở cô, Thẩm Vi Nhi cũng không chiếm được bao nhiêu lợi ích.

Cho nên khi cô mới vừa đi vào studio, liền thấy Thẩm Vi Nhi đã ngồi ở vị trí chuyên môn của chính mình, trên người choàng một áo choàng xa xỉ, trong tay bưng một ly nước nóng, bên cạnh là ba tiểu minh tinh vây quanh líu ríu nịnh nọt.

Tần Ngu khinh thường liếc mắt nhìn, trực tiếp đi qua chỗ cô ta, ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Ba tiểu minh tinh thấy cô đến, liền kiếm cớ rời khỏi chỗ Thẩm Vi Nhi, tiến tới bên người cô.

Tần Ngu cười nhẹ liếc mắt nhìn Thẩm Vi Nhi ở nơi xa, cô ta đang gắt gao trừng mắt với cô, khuôn mặt âm hiểm lại cay độc, tròng mắt như muốn lòi ra, cách khoảng cách không xa, Tần Ngu thấy rõ các đốt ngón tay của Thẩm Vi Nhi chụp ở trên ly nước khẽ trắng bệch cùng với sóng nước khẽ lay động trong ly.

Mấy giây sau, Tần Ngu không đếm xỉa tới thu hồi ánh mắt, giống như là không thèm để ý chút nào, sắc mặt hiền hòa hàn huyên cùng mấy tiểu minh tinh vây bên người.

Cô ở trong giới nổi danh là hòa đồng, không tự cao tự đại không áp chế người, cho tới bây giờ đều là bày ra bộ dáng cười mỉm, thoạt nhìn rất dễ gần, những nhân vật mới nổi này đương nhiên càng muốn nịnh bợ cô hơn.

Sau khi nói mấy câu hàn huyên, đạo diễn liền kêu quay phim.

Đám người lập tức giải tán, thợ trang điểm đến trang điểm cho cô, mọi thứ được chuẩn bị sẵn sàng.

Hôm nay diễn chủ yếu là cảnh công sở.

Một năm này, kĩ thuật diễn xuất của Tần Ngu càng lão luyện thành thục hơn, trẻ trung lúc trước sớm đã không còn, Thẩm Vi Nhi đã vào giới giải trí được sáu năm, kĩ năng đương nhiên không tồi, khi diễn chung thì vô cùng thuận lợi.

———

Trong phòng làm việc, Tần Ngu mặc một thân trang phục nghề nghiệp trong tay ôm một xấp văn kiện dày, vội vàng hấp tấp xuyên qua một đám người quang vinh chói lọi, vội vàng đi giúp thủ trưởng đóng dấu văn kiện. Sợi tóc của cô hơi mất trật tự rủ bên mặt, bị mồ hôi trên gương mặt thấm ướt, ngượng ngùng áp vào gò má, rất chật vật.

Lần này nhân vật của cô là một nhân viên kém cỏi trong công ty, bởi vì được tổng giám đốc ưu ái mà bị người ta gạt bỏ.

Thẩm Vi Nhi diễn vai người ái mộ tổng giám đốc, không thích cô nhất trong tất cả nhân viên, trùng hợp lại rất giống trong đời thường.

Thấy Tần Ngu cuống quít chạy tới, cô lộ ra một tia trào phúng vui vẻ với đồng nghiệp bên cạnh, bưng tách cà phê nóng hổi trong tay, chậm rãi, mặt mỉm cười, đi tới hướng của Tần Ngu.

Lúc đi qua bên người Tần Ngu, cố ý đụng vào cô, cà phê nóng hổi hất vào áo sơ mi trắng của Tần Ngu, nhuộm một mảng lớn, mà văn kiện trong tay Tần Ngu, bởi vì cái va chạm cố tình này, giấy trắng tinh bay tán đầy đất, dính cà phê rơi vãi trên mặt đất, tất cả văn kiện, đều bị thấm ướt.

Tần Ngu đột nhiên kinh hô một tiếng, ngã xuống đất, thậm chí cái trán còn đâm vào góc bàn.

Bộ dáng thống khổ, đáng thương kia, trông rất sống động, cực kỳ tự nhiên, đám người phó đạo diễn, đạo diễn, biên kịch cũng nhịn không được âm thầm khen.

Chỉ là, mấy giây sau, khi kịch bản đã đổi qua cảnh khác, Tần Ngu vẫn chưa đứng dậy, che cái trán ngồi dưới đất, không nhúc nhích, khuôn mặt rối rắm, lông mày sít sao chau vào một chỗ.

Trong lòng mọi người nhảy dựng, không đúng, cô không phải là đang diễn, cô bị thương thật!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ studio đều sôi trào lên, thân thể Tần Ngu quý báu vô cùng, từng bộ phận trên người đều được mua bảo hiểm với giá trên trời, chỉ cần bị thương một chỗ, toàn bộ tổ phim đều đền không nổi.

Thậm chí đạo diễn quên hô cắt, lập tức vội vàng hấp tấp chạy đến, ngồi xổm người xuống hỏi thăm thương thế của Tần Ngu.

Thấy thế, một đám người đều theo tới, người vây quanh thành một vòng, nguyên một đám người sốt ruột như nằm trên chảo nóng, giống như người đụng vào góc bàn chính là mình.

Chỉ có Thẩm Vi Nhi, choàng áo choàng đứng ở góc tường cười lạnh nhìn một màn hỗn loạn trước mắt, đáy lòng thoáng thư thái không ít.

Người đại diện đến đỡ Tần Ngu dậy, hỏi cô có muốn đi bệnh viện hay không.

Tần Ngu nhịn đau, nhắm mắt lại nhe răng nhếch miệng dùng sức vuốt vuốt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô không có nhu nhược đến nỗi mới đụng một cái liền giống trống khua chiên đến bệnh viện.

Chậm rãi mở mắt ra, không nói một lời, đi ra khỏi đám người, lẳng lặng nhìn về phía Thẩm Vi Nhi đứng ở đàng xa như việc không liên quan đến mình xem náo nhiệt, lặng im mấy giây, hé mắt, đi đến chỗ cô ta.

Xem tới lần trước cô còn chưa dạy dỗ đủ người phụ nữ này.

Vừa đi được hai bước, ở lối vào studio, có một bóng người, bóng dáng cao lớn của Tống Mạc đi vào, áo sơ mi trắng quần tây đen, tây trang giày da, anh tuấn bức người.

Trong đám người nhất thời cúi đầu vang lên tiếng nghị luận, anh giống như không nghe thấy, trực tiếp đi tới chỗ cô, ánh mắt vững vàng khóa ở chỗ sưng đỏ trên trán Tần Ngu, lông mày khẽ chau lại.

Tần Ngu nhìn thấy ánh mắt đột nhiên trở nên giằng co ở trên người Thẩm Vi Nhi khi thấy Tống Mạc, mím môi, đáy lòng cười lạnh vài tiếng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ủy khuất, đáng thương nhìn về phía Tống Mạc.

Anh mở miệng, lạnh như băng, không có cảm xúc nói, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tất cả mọi người đều bị khí tức trên người anh rùng mình kinh hãi một cái, thoáng chốc toàn bộ studio đều an tĩnh lại.

Ánh mắt của Tần Ngu chậm rãi rơi vào trên người Thẩm Vi Nhi, nước mắt lóng lánh mang theo một tia giảo hoạt vui vẻ, "Tống tổng, không có việc gì, chỉ là trong quá trình quay phim, chị Trầm không cẩn thận dùng quá sức, làm tôi đụng vào góc bàn, đều do tôi không tốt, không đứng vững."

Thẩm Vi Nhi làm diễn viên đã 6 năm, lúc quay phim sẽ dùng quá lực sao? Dùng quá sức sao, làm sao có thể? Cho nên, cô ta là đang cố ý.

Ý tứ trong lời nói của Tần Ngu, tất cả mọi người đều nghe được.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả nhân viên đều nhìn về phía Thẩm Vi Nhi, trong ánh mắt đều lộ ra khinh bỉ.

Thẩm Vi Nhi đâm lao phải theo lao, đứng ở tại chỗ, giống như sa vào mục tiêu công kích, trên mặt đã khó coi càng khó coi hơn nữa.

Tống Mạc đè xuống ý muốn tiến lên xem xét vết thương của Tần Ngu, sắc mặt lạnh nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Vi Nhi, "Nếu như ở dưới mí mắt của tôi phát sinh chuyện như vậy nữa, Thẩm Vi Nhi, tôi lập tức khiến cô biến mất ở trong cái vòng luẩn quẩn này."

Tần Ngu và Thẩm Vi Nhi đều đầu quân và cùng công ty, thấy Tống Mạc che chở Tần Ngu rõ ràng như vậy, hốc mắt của Thẩm Vi Nhi liền hồng hồng.

Tại sao người đàn ông này lại ngoan độc với cô như vậy, cô yêu anh mà?

Tống Mạc không thèm để ý tới cảm xúc hỗn lộn trong mắt Thẩm Vi Nhi, xoay người nhìn về phía người đại diện Trần Yên của Tần Ngu, "Lập tức đưa cô ta vào bệnh viện."

Lúc rời đi, Tần Ngu nhìn về phía Thẩm Vi Nhi, đáy mắt lộ ra vui vẻ thắng lợi, lớn lối lại cao ngạo.

Thẩm Vi Nhi tự nâng cục đá đập vào chân mình, dám bắt nạt Tần Ngu cô sao, cũng không nhìn xem cô ta là ai!

Tống Mạc theo sát sau lưng Tần Ngu đi ra studio.

Studio một lần nữa khôi phục trạng thái sôi trào, Thẩm Vi Nhi đỏ bừng hốc mắt đứng ở trong một vùng hỗn loạn, nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Ngu rời đi, gắt gao cắn môi dưới, đáy mắt lộ ra ngoan lệ, rất lâu, cho đến khi môi dưới bị cắn xuất huyết, Thẩm Vi Nhi mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Người phụ nữ này, cô tuyệt đối sẽ không cho qua như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 151: Mưu Sát

Bộ phim 'Tình Thâm" này quay khoảng ba bốn tháng, từ lần trước Tống Mạc xuất hiện ở trường quay cảnh cáo Thẩm Vi Nhi, sau đó cô ta đã an phận hơn nhiều, không tiếp tục đi trêu chọc Tần Ngu nữa, thậm chí nhìn thấy cô hận không thể kiếm đường vòng mà đi. Tần Ngu cũng không phải là người chuyên gây chuyện thị phi, cô vui vẻ thoải mái, gần hai tháng nay, đặt tất cả tâm trí và sức lực vào chuyện quay phim.

Tối ngày hôm qua 'Tình thâm' vừa mới đóng máy, khuya hôm nay đoàn làm phim muốn tổ chức tiệc chúng mừng.

Tần Ngu vốn không thích tham dự những tiệc như vậy, cho nên không ai dám nài nỉ gì nhiều, nhưng nghe nói đêm nay Tống Mạc cũng tới, cô sợ những người phụ nữ khác sẽ sử dụng thủ đoạn gì đó quyến rũ anh, cho nên cô vẫn đi theo. Dù sao, ở trong cái vòng luẩn quẩn này một thời gian, thế giới giải trí đầy cạm bẫy và những điều thối nát, cô cũng đã sớm được lĩnh hội rồi.

Buổi tiệc chúc mừng được tổ chức tại khách sạn Thế Kỷ.

Lúc gần bảy giờ tối, Tần Ngu và Tống Mạc một trước một sau đi vào khách sạn cách nhau một thời gian ngắn.

Lúc đi vào, dường như hấp dẫn tất cả mọi ánh mắt, vô số người chen lên phía trước, bao vây hai người ở phía trong, tạo thành một vòng tròn nhỏ.

Hiện trường buổi tiệc chúc mừng toàn là giầy tây, quần áo lộng lẫy, bóng lộn. Trong trường hợp này, nói là tiệc chúc mừng, chẳng bằng nói là mọi người nhân cơ hội này, tất cả những minh tinh và đạo diễn cùng tụ tập lại một chỗ, chỉ cần ai có thủ đoạn, thì có kịch bản tốt sẽ dễ như trở bàn tay, nổi tiếng sau một đêm không phải là chuyện không thể xảy ra.

Một đám diễn viên ngôi sao vây quanh người của Tống Mạc, không thiếu người đẹp, béo gầy đều có, tất cả đều có ý tứ sâu xa.

Bên cạnh của Tần Ngu thì phần lớn đều là đạo diễn, muốn mời cô làm nữ chính trong phim của mình, bây giờ, cái tên Tần Ngu này, chính là bảo chứng cho tỉ lệ người xem, ai cũng mong muốn có được.

Tần Ngu thật vất vả mới kiếm được cớ để gạt những người bên cạnh mình ra, chuẩn bị đi qua xem những oanh oanh yến yến vây quanh bên cạnh Tống Mạc, nhưng mà cô mới cầm ly rượu lên vừa nhấc chân lên, thì thấy một người phụ nữ có dáng người yểu điệu xuất hiện trước mặt của Tống Mạc.

Trong lòng Tần Ngu hơi ngẩn ra, dừng bước chân lại, người phụ nữ kia… Nhìn quen quen.

Tập trung nhìn mấy giây, đột nhiên cô mới nhớ ra, người có gương mặt trong sáng nhưng lại có chút lạnh lùng kia, không phải là Lâm Lam thì là ai?

Tại sao Lâm Lam lại xuất hiện ở đây?

Cô đứng trong đám người không xa nhìn cảnh tượng này, dường như Lâm Lam và Tống Mạc đang trò chuyện rất vui vẻ, gò má của Tống Mạc mặc dù vẫn lạnh lùng như trước, nhưng vẻ mặt lại không có kiên nhẫn, còn Lâm Lam dường như đang nở một nụ cười thản nhiên, đôi môi khi đóng khi mở, không biết là đang nói điều gì.

Nghề nghiệp của Lâm Lam khiến cho cô ta có chút mẫn cảm, có lẽ đã nhận ra cái nhìn chăm chú của Tần Ngu, cô ta nghiêng đầu lại, vẻ không thèm để ý liếc nhìn cô một cái, khoé môi nở một nụ cười xinh đẹp, ánh mắt loé lên sự vui vẻ, rõ ràng đó là sự khiêu khích một cách trắng trợn!

Khiêu khích? Mặc dù cô và Lâm Lam đều là người trong cùng nghề, nhưng cũng chưa từng hợp tác, có thể nói là nước sông không phạm nước giếng, vậy tại sao người phụ nữ này lại khiêu khích cô?

Tần Ngu như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào nét mặt của người phụ nữ kia, đôi mắt, dần dần tối lại.

Ai ngờ, người phụ nữ này cũng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, bước lên một bước, ghé vào tai của Tống Mạc, không biết nói điều gì đó, chỉ thấy Tống Mạc nhíu mày lại, sau đó biến mất khỏi tầm mắt cùng với bóng dáng của Lâm Lam.

Tần Ngu chỉ chớp mắt một cái, lúc mở mắt ra, đã thấy bóng dáng bọn họ chợt xuất hiện ở khúc quanh cầu thang.

Trên lầu đều là phòng khách, bọn họ đi trên đó làm gì? Trong lòng Tần Ngu giật mình, không phải là...

Ngón tay đang cầm ly rượu nắm lại thật chặt, chẳng lẽ tối nay Tống Mạc muốn tới chỗ này là vì người phụ nữ này? Dan lequy~don

Tần Ngu không còn quan tâm tới cái gì gọi là đúng mực nữa, mấp máy môi, đặt ly rượu xuống, chuẩn bị đi về phía mà hai người mới rời khỏi.

Đi chưa được mấy bước, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở ngay trước mặt của cô.

Tần Ngu đi hơi vội một chút, nên suýt nữa thì đụng vào.

Là Thẩm Vi Nhi mặc bộ lễ phục màu trắng, ngón tay mảnh mai được sơn màu đỏ tươi cầm ly rượu với hàm ý sâu xa nhìn cô, khoé môi nở một nụ cười tươi rói.

Tần Ngu bất đắc dĩ dừng lại, sắc mặt không vui nhìn về phía cô ta, "Tránh ra." Rõ ràng không phải là người tốt lành gì, lại mặc bộ lễ phục giống như tiểu bạch thỏ, thật sự làm uổng phí cả bộ lễ phục màu trắng này mà.

Thẩm Vi Nhi uyển chuyển cười một tiếng, giọng nói có chút kỳ lạ, "Ồ, em gái Tần bị làm sao vậy, ai đã chọc vào em à."

Tần Ngu không tâm tư đùa giỡn với cô ta, vội vàng vòng qua người của cô ta đi về phía trước.

Ai ngờ, Thẩm Vi Nhi lại giống như là kẹo kéo bám chặt không buông, không gỡ ra được, Tần Ngu vừa mới đi được hai bước, cô ta lại một lần nữa tiến lên chắn ở trước mặt của cô, giống như cố ý chống lại cô vậy.

Tần Ngu đứng yên tại chỗ lạnh lùng nhìn cô ta không nói một lời.

Dường như Thẩm Vi Nhi lại không nhìn thấy lửa giận ở trong mắt của cô, quơ quơ ly rượu, chất lỏng màu đỏ ở trong ly rượu sóng sánh, nhìn rất đẹp mắt, mùi rượu thơm ngào ngạt, cô ta đưa ly lên khẽ nhấp một ngụm, nhìn về phía Tần Ngu vừa mới đi tới, đáy mắt hiện lên tia sáng lạnh lùng, "Để xem Tần tiểu thư đuổi theo cái gì."

Tần Ngu thấy bóng dáng của Lâm Lam và Tống Mạc đã hoàn toàn biến mất ở trên bậc cầu thang, hai tay ôm lấy cánh tay, vẻ mặt cực kỳ khó chịu nhìn tên đầu sỏ gây nên chuyện này, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, tràn đầy vẻ khinh thường, "Liên quan gì tới cô?" Cô cao hơn Thẩm Vi Nhi, cho nên từ trên cao, ngạo nghễ nhìn xuống Thẩm Vi Nhi, tự nhiên rất có khí thế. Dĩ en dan`Le^ quy' don^

Thẩm Vi Nhi khó khăn lắm mới giữ được bình tĩnh, không muốn ở chỗ như thế này ồn ào với cô, chỉ trừng mắt lên khẽ nói một câu, "Cô!" Sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, khóe môi lại một lần nữa cong lên, bước lên một bước, dịu dàng nhìn Tần Ngu, "Hôm nay tôi tới là vì muốn nói lời cảm ơn với em gái Tần về chuyện ngày hôm đó, hy vọng em gái Tần sẽ khoan hồng độ lượng, đừng nên so đo với tôi."

Tần Ngu nghe cô ta mở miệng gọi một tiếng là "Em gái Tần" rất thân mật, người không biết, lại tưởng rằng cô thực sự là em gái của cô ta. Trong lòng Tần Ngu cười lạnh một tiếng, cảm thấy vô cùng chán ghét.

Thẩm Vi Nhi giống như không nhìn thấy sự mỉa mai ở trong mắt của cô, hướng về phía người phục vụ ở góc bàn vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ nam nhanh chóng bưng chiếc khay đi tới, Thẩm Vi Nhi giống như tuỳ ý cầm một ly rượu ở trong khay, đưa tới trước mặt của Tần Ngu, "Uống ly rượu này, coi như chúng ta xoá bỏ hiểu lầm lúc trước."

Tần Ngu nhìn cô ta nở nụ cười giả tạo, không nhịn được mà nhíu mày lại, người phụ nữ này lại bày ra chuyện gì vậy?

Thấy Tần Ngu không có ý nhận lấy ly rượu, đôi mắt của Thẩm Vi Nhi nhướn lên, hình như có chút khiêu khích nhìn về phía Tần Ngu, "Ly rượu này là do tôi tuỳ ý lấy từ một nhân viên bồi bàn, cô cũng nhìn thấy rồi đó. Sao vậy, chẳng lẽ cô sợ nó có độc sao?" Cô ta cười nhạo một tiếng, "Thẩm Vi Nhi tôi cũng không phải người ngu, chẳng lẽ ở trước mặt nhiều người như vậy lại đi đầu độc cô. Tôi thật sự muốn làm hoà với cô, cô đừng có hẹp hòi như vậy chứ."

Tần Ngu nghi ngờ nhìn chằm chằm cô ta một chút, liếc mắt, Thẩm Vi Nhi nói không sai, cô ta sẽ không có gan bỏ độc để giết cô, cô ta nên biết, nếu như Tần Ngu cô mà gặp chuyện không may, thì Tống Mạc nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Có lẽ, cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Lặng im mấy giây, Tần Ngu đưa tay tiếp nhận ly rượu, một hơi uống cạn sạch, nghiêng đầu nhìn Thẩm Vi Nhi, "Mặc dù rượu rôi đã uống rồi, nhưng việc xí xoá mâu thuẫn lúc trước với cô…" Ánh mắt của Tần Ngu hiện lên vẻ cười nhạo, " Là không thể nào. Tôi khuyên cô một câu, gây ra nhiều hành động bất chính thì cũng giống như là tự giết mình thôi, thu hồi lại những tâm tư dơ bẩn kia của cô đi, từ nay về sau, cố gắng đừng xuất hiện trước mặt của tôi."

Thẩm Vi Nhi nhìn chằm chằm vào ly rượu trống rỗng trong tay của Tần Ngu, bỗng nhiên đáy mắt chợt loé lên tia sáng ác độc.

Người phụ nữ này thật buồn cười, từ nay về sau? Sợ là từ nay về sau, trên đời này, người tên là Tần Ngu, sẽ biến mất không còn dấu vết…

Tần Ngu tiện tay đặt ly rượu không vào trong khay của nhân viên phục vụ, nhìn cũng không thèm nhìn Thẩm Vi Nhi một cái, đi thẳng luôn.

Thẩm Vi Nhi nhìn chằm chằm vào bộ váy màu đỏ ôm khít lấy thân thể uyển chuyển của cô, cười lạnh một tiếng, đi lên phía trước, thân mật khoác lấy cánh tay của Tần Ngu, ghé sát vào bên tai của cô, "Đừng đi vội, hôm nay, có người tôi muốn giới thiệu cho cô quen biết một chút."

Tần Ngu ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào cô ta, "Tôi không muốn biết, buông ra!"

Thẩm Vi Nhi chợt cúi đầu nở nụ cười, từ trong cổ họng tràn ra một nụ cười khẽ, ẩn giấu trong chỗ xoa hoa truỵ lạc này, bên trong ánh đèn xa xỉ và tươi

đẹp này, mang theo một cảm giác rợn tóc gáy không nói thành lời, khiến cho sau lưng người ta toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tần Ngu quay đầu lại nhìn, đôi mắt được trang điểm của Thẩm Vi Nhi đang mở ra thật to, giống như đang trừng mắt nhìn cô, dưới đáy mắt, lại mang theo sự vui vẻ điên cuồng, sau đó, cô nghe thấy giọng nói lanh lảnh của Thẩm Vi Nhi từng tiếng từng tiếng lọt vào tai của cô, giống như âm thanh tới từ địa ngục, "Tần Ngu, đừng hòng trốn, ngoan một chút, nếu không, cô sẽ chết rất khó coi."

Trong lòng Tần Ngu chấn động, cô còn chưa kịp có phản ứng gì, bên hông đã có một cảm giác đau nhói, cô không dám tin cúi mắt nhìn xuống, cách một lớp vải, một ống tiêm thật nhỏ, cắm vào da thịt của cô, mà một đầu của ống tiêm, lại nằm trong tay của Thẩm Vi Nhi, trên mặt của cô ta mang theo cảm giác được trả thù, từ từ đẩy một chất lỏng trong suốt vào trong cơ thể của cô.

Dường như chỉ trong nháy mắt, đầu của Tần Ngu, đã bắt đầu choáng váng, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, sức lực ở trên người, giống như đã bị rút sạch, chỉ có thể dựa vào người của Thẩm Vi Nhi, thì mới không ngã xuống.

Trong không khí mông lung và kỳ quái, cô bị Thẩm Vi Nhi dìu đi, lảo đảo đi tới chỗ nào đó, không ai phát hiện ra bên này có điều bất thường, tất cả ở đây đều rất bình tĩnh, Tần Ngu muốn há miệng nói gì đó, nhưng mà ngay cả sức để mở miệng nói cũng không có, trong đầu của cô chợt loé lên một suy nghĩ đáng sợ.

Chỉ trong chớp mắt, suy nghĩ của cô liền trở nên trống rỗng, ngay cả suy nghĩ cũng không thể suy nghĩ, giống như là một con rối, bị Thẩm Vi Nhi kéo đi, từng bước từng bước đi tới đường cùng.

Tất cả những thứ ở đây, giống như càng lúc càng xa cách với cô, trước khi tất cả những suy nghĩ trong đầu cô đều biến mất, trong đầu của cô, chỉ còn lại mỗi mình Tống Mạc. Môi của cô không có chút sức lực nào mấp máy, Tống Mạc, mau tới… cứu em.

Bây giờ, anh là tia hy vọng duy nhất của cô, Tống Mạc, anh nhất định phải tới.

Ý thức hoàn toàn biến mất, không biết cô cắm đầu ngã xuống chỗ nào, trước mắt, chỉ còn lại một màu đen tối…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Người Đàn Ông Quá Biến Thái!

Phòng 209, chóp mũi của người phụ nữ chỉ cách người đàn ông một tấc, ngón tay nhẹ nhàng níu lấy cà vạt của đàn ông, con mắt xinh đẹp của cô lẳng lặng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, nhếch mắt, giống như một con mèo quyến rũ người, cánh môi khẽ mở, giọng nói so với bóng đêm còn quyến rũ hơn, "Anh cảm thấy thế nào?"

Đôi mắt thon dài đen nhánh của Tống Mạc lạnh lùng nhìn chằm chằm cô vài lần, đột nhiên rời khỏi, ngồi thẳng người, "Cô là sát thủ."

"Còn gì nữa không?" Lâm Lam không phiền muộn cũng không giận, đứng dậy, thờ ơ sửa sang váy áo, lông mi rũ xuống, giọng nói nhạt giống như ao thu thủy, thậm chí còn nở nụ cười thản nhiên.

"Người kia ra bao nhiêu tiền? Tôi có thể ra tiền nhiều hơn." Tống Mạc nhìn chằm chằm người phụ nữ sâu không lường được trước mắt, đôi mắt trở nên sâu và đen hơn.

"Tống tiên sinh cảm thấy tôi thiếu tiền sao?" Lâm Lam cười khẽ một tiếng.

"Không có ai chê tiền cả, cô nói cho tôi biết người kia là ai, tôi có thể đưa cho cô gấp mười lần giá kia."

Lâm Lam không nói gì, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Tống Mạc, giống như là đang nhìn anh, như từ bóng hình anh nhớ tới bóng dáng người khác.

Người kia là cho cô mạng sống còn giáo dục cô, từ mười ba tuổi cô liền bắt đầu thích hắn, coi như là lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần hắn nói một câu, cô đều nguyện ý làm theo, còn tiền sao? Cô không quan tâm, trên thế giới này, không có cái gì có thể khiến cô phản bội hắn, coi như là mất đi sinh mạng cũng không thể.

"Xem ra, Lâm tiểu thư là một người rất trung thành." Tống Mạc cũng nhìn chằm chằm vào cô, đáy mắt như một cái đầm sâu không thấy đáy, "Cho nên, hôm nay tôi không thể không chết sao?"

"Tôi chưa từng nói muốn giết anh."

"Sợ là muốn giết cũng giết không được, Lâm tiểu thư có biết hôm nay ở chỗ này tôi đã sắp xếp bao nhiêu người không?"

Khóe môi của Lâm Lam luôn chứa đựng nụ cười vui vẻ lẳng lặng nhìn anh, "Tôi đương nhiên biết, bất quá, Tống tiên sinh nhằm vào lầm người rồi, hôm nay tôi đến, không phải là tới giết người, mà là đến xem một màn kịch vui."

Tống Mạc rủ con mắt xuống nhìn chất lỏng lay động trong ly, nhếch môi, hoi thể trở nên lạnh lẽo, "Ai, diễn cái gì?"

"Chắc Tống tiên sinh còn không biết, vợ của anh vừa mới bị người khác mang đi." Người phụ nữ nói nhẹ nhàng linh hoạt.

Ngón tay thon dài đang lay động ly rượu đột nhiên dừng lại, Tống Mạc chọt ngẩng đầu lên, ánh mắt đen nhánh sắc bén nhìn Lâm Lam, "Các người dám động đến cô ấy?"

"Tôi đã nói rồi, Tống tiên sinh nhằm vào sai người rồi, người kia không phải là ta, là Thẩm Vi Nhi."

Tin tức của sát thủ luôn nhanh nhất và chính xác, Tống d--dl;qd Mạc không biết tại sao Lâm Lam phải nói với anh những thứ này, nhưng anh biết rõ, người này không nói dối.

Trong nháy mắt, lông mày sít sao nhăn đứng lên, mạch nước ngầm trong đáy mắt bắt đầu khởi động, một đoàn lửa cháy, hừng hực bùng cháy!

Người phụ nữ Thẩm Vi Nhi này, chẳng lẽ đã quên cảnh cáo của anh rồi sao!

Nhớ đến cô ta trong ngày thường hay bí mật làm vài thủ đoạn sau lưng, Tống Mạc hé mắt, ly rượu trong tay bị bóp nát giòn giã, trong đống thủy tinh nát có vài giọt máu rơi xuống mặt đất, Tống Mạc mặt không đổi ra khỏi phòng, cùng lúc đó lấy điện thoại di động ra, "Hứa Văn, lập tức phái người đến phòng quan sát mang mọi hình ảnh của Tần Ngu về đây!"

———

Tần Ngu chậm rãi mở mắt ra.

Trong gian phòng to, xa hoa trang hoàng, dưới ánh đèn màu vàng nhạt, trên giường dây thừng rơi lả tả, còng tay, khóa cao su, ngọn nến, roi, vòng treo còn có một chút thứ gì đó Tần Ngu chưa bao giờ thấy qua, phía trước là màn hình tinh thể lỏng khổng lồ đang phát hình ảnh trơ trẽn làm người ta chán ghét, dàn âm thanh 360 độ vờn quanh khiến âm thanh thở dốc của đàn ông càng vang rõ hơn, kịch liệt thở dốc, một trận cao hơn một trận, vội vàng không kịp chuẩn bị chui vào lỗ tai, tránh cũng không thể tránh.

Trên ghế sa lon, loáng thoáng có thể thấy một người đàn ông đang ngồi, nhìn chằm chằm hình ảnh giằng co trên màn hình.

Đầu của Tần Ngu cực kì trì trệ, cả người nóng bức khó chịu, giống như đang bốc cháy, âm thanh nổi chui vào lỗ tai của cô, làm cho cô như phát điên, trong cơ thể mơ hồ nảy sinh khát vọng, cô biết rõ, mình đang bị gì.

Gắt gao cắn môi dưới, đáy mắt lộ ra một cỗ lãnh ý lành lạnh.

Người phụ nữ Thẩm Vi Nhi này, nếu như hôm nay cô có thể rời khỏi nơi này, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!

Chốc lát sau, lại nghe tiếng bước chân truyền đến.

Miễn cưỡng ngưng tụ lại ý thức tan rã, ngước mắt, là một người đàn ông trẻ tuổi ước chừng hơn ba mươi tuổi, bộ dáng cẩu thả, mang một cái kính đen, mặc đồ ngủ màu trắng, khóe môi chứa đựng nụ cười thản nhiên đi đến chỗ Tần Ngu.

Trong lòng Tần Ngu khẽ run lên, theo bản năng sít sao níu lấy chăn mền rụt vào bên trong.

Người đàn ông đó lại chậm rãi ngồi xuống ở đầu giường, "Tỉnh rồi sao?"

Tần Ngu không nói gì, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn, toàn thân đề phòng.

Hắn khẽ cười một tiếng, giơ tay lên, chậm rãi đến gần gương mặt của cô, rồi đến thân thể, khuynh đảo toàn thân cô, Tần Ngu đưa tay dùng hết khí lực muốn đẩy hắn ra, ai ngờ, toàn thân vô lực, cánh tay lại bị hắn dễ dàng giam cầm, đặt trên đỉnh đầu, thân thể hắn tiếp tục đến gần, dừng ở bên cạnh mặt của nàng, Tần Ngu chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác tránh né.

Đáy mắt hắn vọt qua một tia lửa giận, chẳng mấy chốc, một giây sau, khóe môi quyến rũ ra nụ cười, nhưng làm cho người ta không khỏi rét run, dùng sức chế trụ cái cằm của Tần Ngu, cưỡng bách Tần Ngu ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Ngoan ngoãn, nhìn tôi."

Tần Ngu buông thõng lông mi, gắt gao cắn môi dưới, cho dù là cái cằm đau giống như là sắp trật khớp, vẫn lưu cho tên đàn ông kia một khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng.

Hắn nhìn chằm chằm cô mấy giây, hình như là không còn muốn cô ngẩng đầu nữa, vô vị cười, đưa tay vuốt dọc theo khuôn mặt của cô, động tác dịu dàng giống như là đang sờ soạng một bảo bối, xúc cảm mềm mại như vậy, như có như không vuốt ve ở gò má, gò má của Tần Ngu đột nhiên nóng bừng, cảm giác bức rứt từ gò má lan tràn đến khắp người, lan tràn đến đáy lòng cô.

Cảm nhận được phản ứng mạnh liệt của cơ thể, làm cho Tần Ngu cảm thấy một trận sỉ nhục, móng tay sít sao cắm vào trong thịt, mới có thể nhịn đè nén được dục vọng không ngừng nảy sinh trong người.

Tần Ngu không biết bên trong ly rượu đỏ đó Thẩm Vi Nhi đã bỏ bao nhiêu thuốc, cô chỉ cảm thấy mình sống không bằng chết, thân thể bị dày đồng thời

nội tâm xấu hổ vô cùng, cơ hồ khiến cô giống như đặt mình trong băng tuyết cùng lửa cháy.

Hắn đột nhiên thu tay lại, vùi mặt ở trong tóc cô, ở cổ cô, gần như tham lam ngửi, hơi thở nóng rực của hắn phun bên tai Tần Ngu, ở vị trí mẫn cảm nhất của cô, cảm giác kích thích lớn như vậy, làm cho Tần Ngu cơ hồ nhịn không được muốn ngâm thành tiếng, trong đầu có một âm thanh đang không ngừng nhắc nhở cô, không được không được, cô không được phóng đãng dưới thân người đàn ông khác, coi như là bị hạ dược cũng không được.

Cô gắt gao cắn môi dưới, mấy giây sau, ở môi dưới, hình như truyền đến mùi vị ngọt ngào nhưng đầy mùi máu tươi, cảm giác đau đớn này, làm cho cô sắp mất phương đi ý thức thanh tỉnh vài phần.

Hắn chợt lè lưỡi liếm nhẹ ở trên vành tai cô, cảm giác mềm yếu khiến hô hấp của Tần Ngu cứng lại, thân thể không cách nào ức chế run rẩy lên, như nhũn ra, cảm giác trống rỗng trong cơ thể khiến cô không ngừng đến gần người đàn ông ở trước mắt.

Hắn bứt ra, nhìn cô vì bất mãn mà đỏ ửng gò má cùng sương mù trong ánh mắt, hài lòng cười cười, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve ở trên bờ môi của cô, "Cô thật là thơm."

Giọng nói trầm thấp từ tính của hắn, vào lúc này, lại thành một độc dược đầu độc cô, Tần Ngu chỉ cảm thấy giác quan toàn thân càng phát ra mãnh liệt, dục vọng ngập trời như muốn nhấn chìm cô, mà bàn tay đang dao động ở trên cánh môi cô mang theo lớp chai mỏng, làm cô không thể tự đè nén bản thân ngâm lên tiếng.

Nghe thấy âm thanh đè nén từ trong miệng của cô vang lên, Tần Ngu chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật, sao cô lại không biết liêm sỉ như thế!

Hắn nhìn thấy phản ứng của cô, cười khẽ, giọng nói khinh bạc đến cực điểm, "Như thế nào, muốn sao?"

Bị cảm giác sỉ nhục to lớn như vậy xông lên đầu, Tần Ngu phẫn nộ đến cực điểm, há mồm, dùng sức cắn ngón tay đang dao động trên cánh môi cô, lực đạo rất mạnh, rất nhanh, ngay sau đó mùi máu tươi liền lan ra khỏi miệng và răng cô.

Hắn không ngờ cô sẽ làm như vậy, kêu đau một tiếng, tay kia lập tức dùng sức chế trụ cằm của Tần Ngu, Tần Ngu đau há miệng ra, hắn rút ra ngón tay không ngừng chảy máu, đôi mắt tĩnh mịch nhìn Tần Ngu, "Cô đã không nghe lời như vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí với cô!"

Tần Ngu nghe hắn độc ác nói, cả trái tim như bị treo lên, lơ lửng giữa không trung, phiêu phiêu đãng đãng, cảm giác sợ hãi này, khiến cả người cô co rúm lại.

Cho đến khi hắn tùy ý băng bó kỹ miệng vết thương, đứng lên, cầm lấy dây thừng đi về phía cô, cảm giác sợ hãi, bị phóng đại đến mức tận cùng, mặt cô tràn đầy hoảng sợ, mắt đỏ ngầu nhìn hắn, không ngừng lắc đầu.

Hắn lại cười âm ngoan, nụ cười như vậy xuất hiện trên khuôn mặt nho nhã của hắn, chỉ làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, đáy lòng Tần Ngu chỉ còn lại một từ, biến thái! Người đàn ông này quá biến thái!

Hắn chậm rãi đến gần, chế trụ cổ tay của cô, dùng dây thừng trói chặt, một chỗ khác của dây thừng, thắt ở góc giường, Tần Ngu liều mạng giãy dụa, trong miệng không ngừng thét chói tai, cũng vô ích, đây là một căn biệt thự độc lập xây ngoài ngoại ô, xung quanh không có hộ gia đình nào, sẽ không có ai nghe tiếng cầu cứu của cô, Tống Mạc cũng sẽ không nghĩ tới cô bị một tên biến thái bắt làm nô lệ đến nơi này, lúc này, có lẽ, khách sạn thế kỷ còn đang ca múa mừng cảnh thái bình, cát tường yên bình, sẽ không có ai chú ý đến sự biến mất của cô.

Lúc này, cô tựa như là một con thuyền trôi lơ lửng trên biển lớn, không biết khi nào thì sóng to đánh tới, cô sẽ bị chôn cất dưới đáy biển.

Tần Ngu không hô nữa, cô bất lực nức nở, giống như một con thú bị vây.

Bộ dạng yên lặng nhu nhược này của cô, ngược lại khiến hắn có chút đau lòng, hắn đưa tay xoa mặt cô, "Bảo bối, đừng sợ, tôi sẽ hảo hảo thương cô."

Tần Ngu cảm giác tay chân của mình bị cột lên, xếp thành hình chữ đại dang tay chân, tứ chi bị cột vào bốn góc giường, bày ra trước mặt hắn, giống như một cống phẩm mặc cho người định đoạt, căn bản không có cơ hội chạy thoát.

Nghĩ đến nhục nhã mình sắp nhận, Tần Ngu chậm rãi nhắm mắt lại, đáy lòng tuyệt vọng đến cực điểm.

Nước mắt, theo gương mặt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Điên Cuồng Trừng Phạt

Tại một phòng nào đó trên lầu hai của khách sạn thế kỷ.

Tống Mạc đứng thẳng lưng ở trước cửa sổ, trên đầu ngón tay có kẹp một điếu thuốc, làn sương trắng lượn lờ trước khuôn mặt anh tuấn của anh, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không hề phát hiện ra được bàn tay của anh đang run rẩy dưới khuôn mặt lạnh lùng tối tăm kia. .

Không biết tại sao anh chưa từng trải qua cảm giác như thế này, vô cùng bất an và lo lắng, giống y như lần anh bị trúng đạn ở thành phố Tề, dường như mỗi một giây trôi qua anh đều cảm thấy không yên lòng.

Trong đầu không ngừng xuất hiện những hình ảnh và tin tức đáng sợ, không ngừng dâng lên ở trong lòng anh, khiến cho anh như sắp nghẹt thở.

Nếu như, những hình ảnh kia đều trở thành sự thật, anh không cứu được Tần Ngu, thì anh nên làm sao bây giờ? Bây giờ, anh đã hoàn toàn không thể rời bỏ cô được, anh không thể nào tưởng tượng nổi, nếu như không có một cô gái vui vẻ đáng yêu như vậy ở bên cạnh, thì cuộc sống của anh sẽ như thế nào nữa.

Một đoạn tàn thuốc lá từ trên đầu ngón tay rơi xuống, rất im hơi lặng tiếng, Tống Mạc nhìn ra xa, thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh khủng hoảng tới mức hút thuốc lá không ngừng.

Đột nhiên, có một tiếng đạp cửa vang lên trong căn phòng vắng vẻ, dường như là chỉ trong nháy mắt Tống Mạc đã chuyển mắt nhìn, đến khi nhìn rõ người mới tới, trong nháy mắt dưới đáy mắt của người đàn ông trở nên tối sầm lại, tia oán hận kia, không hề che giấu chút nào, dâng trào lên trong mắt.

Tàn thuốc trong tay của anh bị ném xuống đất, nhấc chân lên day day vào tàn thuốc, Tống Mạc không thay đổi sắc mặt đi tới, lạnh lùng nhìn Thẩm Vi Nhi đang rất chật vật, tóc tai thì lộn xộn, "Nói, Tần Ngu đang ở chỗ nào?"

Thẩm Vi Nhi gần như tham luyến nhìn anh, đôi mắt kia tràn đầy vẻ dịu dàng, nhưng khi nghe thấy hai chữ Tần Ngu kia, đôi mắt của cô ta loé lên vẻ tuyệt vọng, trở nên ngoan lệ, khoé môi thoáng nở một nụ cười chế nhạo, ngước cằm lên nhìn Tống Mạc, "Cô ta? À, tin là lúc này, cô ta đang được dục tiên dục tử, hầu hạ ở dưới thân người khác."

Mấy lời này giống như cái gai nhọn, đâm thẳng vào trong tim của Tống Mạc, khiến cho tim của anh đau nhói.

Nhíu nhíu mày lại, vẻ mặt của anh càng trở nên lạnh lùng hơn, đôi môi mím thành một đường, cố nén lửa giận lại nắm cằm của Thẩm Vi Nhi nâng lên, "Nói cho tôi biết bây giờ cô ấy đang ở đâu!"

Thẩm Vi Nhi bị đau nhói, sức lực của người đàn ông này vô cùng đáng sợ, giống như thực sự muốn bóp nát cằm của cô ta, cô ta kêu lên một tiếng, rồi không cam lòng nhìn về phía người đàn ông, nhịn đau cười thành tiếng, "Em không biết gì hết."

Người phụ nữ kia đã bị người đàn ông khác vấy bẩn, người phụ nữ đã từng bị người đàn ông khác ngủ, Tống Mạc sẽ không cần nữa. Cô không chiếm được, thì Tần Ngu cũng đừng mơ chiếm được! Hơn nữa, người phụ nữ kia cũng sắp chết rồi, chỉ cần cô ta chết, Tống Mạc sẽ là người của cô, mặc dù bây giờ anh ấy không muốn nhìn thấy cô, nhưng thời gian vẫn còn dài, cô không tin ngồi trong lòng anh không loạn. Kế hoạch của cô sẽ sớm thành công thôi, vào thời điểm này, sao có thể để bị huỷ đi trong chốc lát được.

Vẻ mặt của Tống Mạc ngập tràn sự khát máu nhìn chằm chằm vào người phụ nữ ở trước mặt, vẻ mặt hung ác nham hiểm giống như Satan đến từ địa ngục, không nói sao? Được, rất được!

Chán ghét nhìn mặt Thẩm Vi Nhi một chút, giương mắt lên ra hiệu với mấy người đàn ông bắt Thẩm Vi Nhi về.

Trong đó có một người đàn ông lập tức hiểu ý của anh, kéo con vịt chết nhưng còn cứng mỏ là Thẩm Vi Nhi lê lết một đường tới toilet, trước bồn cầu, nhấc chân lên đạp mạnh vào đầu gối của Thẩm Vi Nhi một cái, Thẩm Vi Nhi đang không ngừng giãy giụa kêu đau một tiếng, rồi bất ngờ không kịp chuẩn bị quỳ rạp xuống bồn cầu.

Người đàn ông túm chặt trên của của Thẩm Vi Nhi, sau đó dí đầu của cô ta vào trong nước.

Thẩm Vi Nhi giãy giụa kịch liệt, nhưng sao có thể là đối thủ của đàn ông được, liên tục uống mấy ngụm nước, gần như sắp không thở nổi.

Tống Mạc đứng ở sau lưng Thẩm Vi Nhi thờ ơ lạnh nhạt nhìn màn này, ánh mắt không có chút tâm tình nào.

Mấy giây sau, người đàn ông đưa Thẩm Vi Nhi gần như sắp chết đưa tới trước mặt, cô ta giơ tay lên ôm cổ mình liên tục ho khan, đầu óc ướt nhẹp dính vào trên trán của cô ta, đang nhỏ từng giọt nước xuống, nhìn nhếch nhác rất mắc cười.

Giọng nói của Tống Mạc không hề có chút nhiệt độ vang lên ở sau lưng của cô ta, "Suy nghĩ cho kỹ xem nên nói như thế nào?"

Thẩm Vi Nhi gạt mấy sợi tóc ở trên mặt đi, trong lòng càng thêm tuyệt vọng, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tống Mạc, người đàn ông mà cô yêu suốt sáu năm. Sáu năm qua, cô vì muốn có được anh, đã làm biết bao nhiêu là việc, nhưng mà bây giờ, anh lại vì một Tần Ngu, lại có thể đối xử với cô như vậy! Anh nhất định muốn cứu người phụ nữ kia như vậy sao? Cô càng không cho anh thực hiện được đó! Cô sống không dễ chịu, thì người khác đừng mong được sống thoải mái!

Sắc mặt của Thẩm Vi Nhi trở nên điên cuồng, vào tình huống như vậy mà vẫn có thể cười được.

Cô ta từ từ đứng dậy, bước từng bước đi về phía Tống Mạc, cuối cùng đứng trước mặt của Tống Mạc, đưa tay ra, nắm lấy cà vạt của anh, cụp mắt xuống che giấu đi sự tuyệt vọng và sự oán hận tới tan nát cõi lòng ở trong đáy mắt, cô ta khẽ mở miệng, điên cuồng và đắc ý, "Em biết rõ cô ta đang ở đâu, nhưng mà, em sẽ không nói cho anh biết, anh đã yêu cô ấy như vậy, thì em sẽ khiến cho anh trơ mắt nhìn cô ta chết đi."

Tất cả mọi người ở chỗ này đều rùng mình vì lời nói này của Thẩm Vi Nhi, người phụ nữ này nhất định là đã bị điên, dám đối nghịch với Tống Mạc!

Tống Mạc bình tĩnh nhìn chăm chú cô ta mấy giây, đôi mắt tĩnh lặng, hiện lên một tia sát ý, anh nhìn về phía những người đàn ông khác ở trong phòng, vẻ mặt che giấu mấy tầng băng tuyết, "Làm cô ta cho tôi, cùng lên hết, cho tới khi cô ta chịu nói ra tung tích của Tần Ngu mới thôi."

Ý của anh là… Lần lượt ra tay?

Cuối cùng Thẩm Vi Nhi cũng run sợ. Vẻ mặt không dám tin nhìn khuôn mặt lạnh lùng như băng không hề có chút ấm áp của Tống Mạc, rất lâu sau, cô ta chợt cười lớn, giống như một người điên, ngửa mặt lên mà cười.

Cô như vậy thật sự đáng thương và buồn cười. Sáu năm trước, cô ta ngơ ngác bước vào cái vòng luẩn quẩn này, ngây thơ và ngu ngốc, nên toàn bị bắt nạt, vào lúc cô bất lực nhất thì anh bước vào thế giới của cô, ngày đó, trong studio bừa bộn, anh lẳng lặng nhìn toàn thân đầy thương tích của cô, anh nói, cô có muốn trở thành người có địa vị và quyền lực không? Cô nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai rất sáng sủa của anh, cuối cùng cũng gật đầu, tôi đồng ý.

Từ đó về sau, cô bước vào công ty của anh, anh cho cô người đại diện tốt nhất, cho cô những kịch bản tốt nhất, anh từng bước từng bước đưa cô trở thành người có địa vị và quyền lực. Ba năm sau, cô đã đứng tại vị trí cao nhất trong cái vòng luẩn quẩn này, không bao giờ phải sợ mưa gió gì nữa, điều cô mong muốn nhất, chỉ có một mình anh nữa thôi.

Nhưng khi cô bày tỏ lòng mình, anh chỉ nói với cô một câu, không được động lòng với anh.

Cô hiểu ra, đối với anh mà nói, cô chỉ là một cái cây hái ra tiền, nhưng mà đối với cô mà nói, anh lại là người cho cô đường sống, vào lúc cô khó khăn nhất, thì anh, đã từng bước kéo cô ra khỏi con đường không chút ánh sáng đó, cho cô tất cả tuổi trẻ, toàn bộ đều do người đàn ông này đã cho cô. Cô yêu anh, yêu nồng nhiệt và tuyệt vọng.

Cô cho rằng, cô và những người phụ nữ kia khác nhau, cô cho rằng, trong lòng của anh có cô.

Cô đã làm rất nhiều chuyện sai trái, loại trừ tất cả những người phụ nữ ở bên cạnh của anh, nhưng mà mỗi một lần, anh cũng không nói gì, giống như là im lặng dung túng cho cô, cho tới khi bên cạnh anh xuất hiện người phụ nữ tên là Tần Ngu, cô mới hiểu được, không phải anh không có trái tim, mà là không chịu cho cô thôi.

Anh đối xử với người phụ nữ kia quá tốt, tốt đến mức khiến cô ghen tị, khiến cô tức điên lên. Anh là của cô, cô không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào khác chiếm được anh!

Cho nên, cô đã tỉ mỉ thiết kế trận này, chỉ cần người phụ nữ kia chết, thì sẽ không có ai tranh anh với cô nữa. Nhưng mà, bây giờ, anh lại cho huỷ hoại cô, bằng cách thức đau đớn như vậy!

Đáy lòng đè nén sáu năm trời, khiến cho cô nổi điên, khiến cho cô điên cuồng lên, nước mắt chảy xuống lã chã, cô vừa khóc vừa cười ngước mắt lên nhìn người đàn ông mà cô đã yêu sáu năm, trong lòng, chút dịu dàng cuối cùng còn sót lại. cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Từ từ cúi đầu xuống, ngồi chồm hỗm trên mặt đất.

Hai người đàn ông nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì kinh hãi, nhất thời không dám đến gần, Tống Mạc lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, "Còn không động thủ đi?"

Hai người hơi ngẩn ra, nhanh chóng tiến lên, giống như những con sói, trong nháy mắt đã xé tan quần áo của Thẩm Vi Nhi ra.

Vóc người của một diễn viên nổi tiếng và có địa vị nên tự nhiên sẽ khiến rất nhiều đàn ông điên cuồng thèm muốn, trước đó còn hơi sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy đường cong mê người của người phụ nữ xong, lại gấp đến độ không thể chờ được muốn chiếm hữu ngay.

Đều là những người đàn ông mỗi ngày trải qua mưa bom bão đạn, cho nên không hề biết thương hương tiếc ngọc là gì, trong nháy mắt đã xâm chiếm vào trong thân thể của Thẩm Vi Nhi, nhanh chóng ra vào ở trong người của cô ta.

Thẩm Vi Nhi muốn giãy giụa, nhưng mà có một người đàn ông khác đã giữ chặt người của cô ta lại, cho nên chỉ có thể nức nở nhận lấy tất cả mà thôi.

Sàn nhà lạnh như băng, không cách nào che giấu sự sỉ nhục đau đớn của bản thân.

Tiếng thét chói tai hoà cùng với tiếng thở dốc vang lên, Tống Mạc nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng nhìn cô ta, "Còn không nói?"

Bị chính người đàn ông mình yêu mến nhìn thấy cảnh tượng mình phóng túng nằm dưới thân của người đàn ông khác, khuôn mặt của Thẩm Vi Nhi sớm đã chuyển sang màu đất, nói cho cùng, cô ta không ngờ được Tống Mạc lại tàn nhẫn như vậy, không hề có chút niệm tình nào.

Cô ta gắt gao cắn môi dưới, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tống Mạc chỉ nhìn cô ta một giây, sau đó dường như vô cùng chán ghét xoay người đi nói, "Tiếp tục." Ddienn damn leie quyýdon.

Cả người Thẩm Vi Nhi bị lật qua, bị buộc khom người nằm sấp xuống dưới sàn nhà, một người đàn ông đứng ở phía sau cô ta, một người đàn ông đi tới phía trước của cô, bàn tay nâng cằm của cô ta lên, ép buộc cô ta mở miệng.

Cảm giác bị sỉ nhục vô cùng lớn, rốt cục Thẩm Vi Nhi không chịu nổi nữa, hét lên một tiếng, đứng lên giống như nổi điên, hung hăng đẩy hai người đàn ông kia ra, cầm lấy miếng vải vóc rơi tán loạn còn sót lại che kín thân thể loã lồ của mình lại, co rúc vào trong góc, nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông ở không xa, giọng nói khàn khàn mang theo chút nức nở vang lên, "Tôi nói."

Tống Mạc xoay người lại, hai tay run rẩy bỏ trong túi quần, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách nhìn cô ta. Dđienn damn leie quyýdon.

Hình ảnh mới vừa rồi, giống như một bóng ma ám ảnh ở trong đầu của anh, anh không dám nghĩ, nếu như người trong hình ảnh đó mà đổi thành Tần Ngu…

Sau một lúc thất thần, giọng nói của Thẩm Vi Nhi vang lên trong không khí, "Phòng 305 khách sạn Kim Môn, bọn họ ở phòng 305 khách sạn Kim Môn."

Tống Mạc hoàn hồn lại, ánh mắt sắc bén dừng lại mấy giây trên khuôn mặt tái nhợt và tiều tuỵ của Thẩm Vi Nhi, thu hồi lại rồi lại, "Chúng ta đi!"

Chiếc xe Bentley màu đen lao đi trong đêm giống như con báo lao đi săn mồi, chạy thẳng tới khách sạn Kim Môn…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Anh Đừng Đụng Vào Em, Em Rất Bẩn

Kim môn phòng 305.

Tống Mạc đẩy cửa vào, ở trên giường, hai cơ thể xích lõa quấn quýt nhau, trong phòng cũng không bật đèn, bóng đêm phủ lên hai người đó, dưới ánh sáng tối tăm, không thấy rõ được bộ dáng của hai người, chỉ thấy được những hình ảnh rung động lòng người, bên trong căn phòng tản ra một hơi thở mê say.

Nhìn thấy hai người đang quấn quýt nhau kia, lồng ngực của Tống Mạc đau xót, trong chớp mắt, sắc mặt của anh liền trở nên hung ác nham hiểm đi về phía trước.

Hai người đang chìm nổi trên giường thấy có người vào, hét lên một tiếng, co lại vào trong chăn.

Tống Mạc bật đèn, từ trên cao nhìn xuống hai người trên giường.

Khuôn mặt của hai người hiện rõ trước mặt anh, hết sức xa lạ, người phụ nữ trong đó không phải Tần Ngu.

Tống Mạc không nói một lời nắm quyền chặt, gân xanh nổi lên mu bàn tay, Thẩm Vi Nhi, cô ta lại dám lừa anh!

Anh thu hồi ánh mắt bén nhọn, xoay người, đột nhiên trong túi quần, điện thoại di động rung dữ dội, là cuộc gọi của Hứa Văn.

Anh tiếp máy.

"Tống tổng, đã tra được, chiếc xe kia đã chạy đến một ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô, tôi lập tức gửi địa chỉ cho anh." Giọng nói xưa nay luôn vững vàng của Hứa Văn mơ hồ run rẩy.

Tống Mạc cúp điện thoại, mấy giây sau, địa chỉ cụ thể được gởi đến.

Tống Mạc ngồi vào trong xe, tự mình lái xe, ô tô nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

———

Trong một biệt thự vùng ngoại ô.

Người đàn ông xa lạ nằm trên người Tần Ngu, ngón tay của hắn, chậm rãi tháo nút áo của cô, nút thứ nhất, nút thứ hai, khí lạnh thuận theo khe hở chui vào quần áo, xẹt qua da thịt, làm giảm bớt khí nóng trong cơ thể cô.

Ngọn lửa trong cơ thể dịu lại mấy phần, thư thái không ít, đáy lòng của cô lại cực kỳ luống cuống, giờ phút này, cô rất muốn đưa tay níu chặt áo sơ mi, nhưng lại bất lực, cổ tay bị trói chặt, không thể động đậy.

Tay của hắn không ngừng dời xuống, càng làm cơ thể cô vô lực hơn, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Nút áo đã bị tháo ra hết, chỉ cần nhẹ nhàng vén lên, da thịt nõn nà của cô sẽ không hề che chắn bày ra trước mặt hắn, nước mắt của Tần Ngu theo

gương mặt chảy xuống, cô nức nở nghẹn ngào lên tiếng, "Van cầu anh, thả tôi ra, anh muốn cái gì tôi đều cho anh, cầu xin anh..."

Động tác trên tay hắn chợt ngừng lại, mỉm cười nhìn Tần Ngu, "Nhưng mà tôi chỉ muốn cô, làm sao bây giờ, tiểu bảo bối?"

Bộ dáng cô rơi lệ, nhu nhược như vậy, luống cuống như vậy, như con thỏ nhỏ, hắn nhìn cô như vậy, dục vọng trong đáy lòng càng bốc lên hừng hực, hắn thật muốn hung hăng đè cô dưới thân, nghe cô cầu xin tha thứ nha.

Khẽ cười một tiếng, hắn đưa tay, đẩy áo sơ mi của Tần Ngu ra, da thịt của cô trắng như tuyết, đường cong uyển chuyển, toàn bộ hiện ra trước mắt hắn, như một hàng mỹ nghệ hoàn mỹ không tỳ vết.

Hắn nhịn không được cúi đầu than thở một tiếng, đưa tay xoa xương quai xanh mê người của Tần Ngu.

Thân thể Tần Ngu không tự chủ được kịch liệt run rẩy, ngọn lửa trong cơ thể lại xông lên, không tìm thấy đường thoát, cả người giống như sắp hỏng rồi, sự đụng chạm của hắn, lại khiến cô muốn nhiều hơn.

Cảm giác sỉ nhục trong lòng càng lớn hơn, cô cắn môi dưới, sít sao nhắm mắt lại, bây giờ, không làm gì là tốt nhất.

Bất quá, bộ dáng bất khuất của cô, hiển nhiên khiến hắn bất mãn, hắn nhịn không được nhíu mày, "Mở mắt ra."

Tần Ngu lại càng nhắm mắt chặt hơn, thậm chí quay đầu lại, chân mày chau lại, rõ ràng là chán ghét hắn.

Ngón tay của hắn chuyển đến trên đai an toàn màu đen của Tần Ngu, như muốn đẩy ra, giọng nói uy hiếp, rơi xuống tai của Tần Ngu: "Ngoan ngoãn, nếu không, chắc cô biết sẽ phát sinh cái gì."

Trong lòng Tần Ngu run lên, con mắt đỏ bừng chậm rãi mở ra, thống khổ nhìn hắn, hắn đưa tay chế trụ cằm cô, chăm chú nhìn cô, "Nhìn tay của tôi."

Tần Ngu không động đậy, bàn tay của hắn càng dao động quanh tuyết trắng, ý muốn thăm dò vào, khi hắn chạm đến đỉnh núi, cô dùng sức cắn môi dưới, hít sâu một hơi, nước mắt từ hốc mắt tràn ra, cô hèn mọn cúi đầu, hắn mới hài lòng cười cười, đưa tay điểm điểm vào thái dương của cô, "Nghe lời như vậy mới tốt."

Trong tầm mắt, Tần Ngu chứng kiến bàn tay của hắn một đường xuống phía dưới, bên hông đột nhiên buông lỏng, trên đùi chợt lạnh, quần của cô, liền bị hắn tiện tay ném xuống đất.

Giờ phút này, cơ thể của cô đã hoàn toàn phơi bày trước mặt hắn, ánh mắt tối sầm của hắn một tấc một tấc xẹt qua da thịt cô, làm Tần Ngu nghĩ tới rắn độc, cảm giác ướt lạnh kia, khiến lòng cô rung động mãnh liệt, cô giãy giụa lấy muốn thoát khỏi, lại nhận được cảm giác tê dại từ cổ tay cổ chân truyền tới.

Cuối cùng, hắn thu hồi ánh mắt tham luyến của mình, tiến thêm một bước, tâm của Tần Ngu căng cứng.

Một giây sau, bàn tay của hắn rơi vào phía dưới xương quai xanh của cô, trong cơ thể, ngọn lửa bị cô đè nén nhanh chóng lan tràn, Tần Ngu chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng, liền có đồ vật gì đó muốn nổ tung lên, ý thức càng mơ hồ, cô cảm thấy mình sắp hóa thành một vũng nước, hòa tan sự vui sướng cực hạn đáng sợ này.

Không biết qua bao lâu, nước mắt Tần Ngu giàn giụa, tiếng khóc càng ngày càng dồn dập, hắn lại giống như đang tra tấn cô, bàn tay quanh quẩn bên eo cô, cảm giác yếu mềm một đường lan tràn đến đáy lòng.

Tần Ngu uốn éo người, muốn tránh sự giam cầm của hắn, hắn chợt mạnh mẽ đè vòng eo mảnh khảnh của cô lại, bàn tay đột nhiên đi xuống.

Đau đến không muốn sống, cuối cùng Tần Ngu lớn tiếng quát lên, tiếng khóc bất lực mà tuyệt vọng, vang vọng trong căn phòng, cô một lần rồi một lần kêu tên một người cô tâm niệm trong lòng, Tống Mạc, Tống Mạc, cứu em! Mau tới cứu em!

Trong khoảng khắc nghìn cân treo sợi tóc, giống như không còn cơ hội lật chuyển nữa, ngón tay của hắn đã chạm đến biên giới quần lót của cô, trong bóng tối, một bóng người đột nhiên phá cửa xông vào.

Tần Ngu thậm chí không thấy rõ người đến là ai, liền thấy một bóng dáng cao lớn nhanh chóng xông đến, ngay sau đó, cô liền nhìn thấy người đàn ông vốn đang nằm ở trên người cô đã bị người khác mạnh mẽ kéo xuống giường, hình như đầu của hắn đụng vào tường, trong miệng hắn đều là tiếng kêu đau thất thanh.

Tần Ngu há lớn miệng, quên mất khóc thút thít.

Lần này, dưới ánh đèn, cô đã nhìn thấy rõ người tiến vào là ai, là Tống Mạc, là Tống Mạc của cô.

Anh đang đánh nhau với người đàn ông biến thái kia, người đàn ông kia hiển nhiên không phải là đối thủ của anh, bị anh một lần rồi một lần đánh ngã xuống đất.

Rất nhanh ngoài cửa lại có hai người đàn ông xông tới, Tống Mạc một mặt bay lên đá một cước, hung hăng đè người đàn ông kia vào tường, mặt khác gầm nhẹ một tiếng, chặn hai người kia tiến vào.

Cửa liền bị đóng lại, người đàn ông kia cũng lăn xuống từ trên tường, ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, kính đen trên mặt hắn, cũng bể thành cặn bã, hòa với vết máu rơi đầy đất, nhìn thấy mà giật mình, hắn há miệng thở dốc, quỳ rạp trên mặt đất, gian nan mở mắt ra nhìn về phía giường, hừ nhẹ một tiếng, không động đậy được nữa, hoàn toàn ngất đi.

Tống Mạc lạnh lùng liếc hắn một cái, nhanh chóng chạy tới chiếc giường.

Tứ chi của Tần Ngu bị trói ở góc giường, nước mắt chảy giàn giụa, một đôi mắt đỏ bừng lẳng lặng nhìn anh, môi dưới đầy máu tươi, nhìn anh như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Ngực kịch liệt đau đớn, đều do anh, đều do anh không tốt, không bảo vệ tốt cô, khiến cô chịu ủy khuất như thế.

Cúi người nhanh chóng cởi bỏ những trói buột trên người cô, kéo chăn trên giường qua bọc kín cô, không nói một lời sít sao ôm cô vào trong ngực.

Nước mắt của Tần Ngu rơi xuống từng giọt lớn, rơi xuống vai anh, chảy vào cổ anh, nước mắt nóng rực kia, làm tâm hắn đau đớn, cô gái quật cường mạnh mẽ này, cho tới bây giờ đều không rơi nước mắt trước mặt anh, lúc này đây lại dựa vào đầu vai của anh bi thống khóc, ruột gan đứt từng khúc, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở từng chữ từng câu run rẩy rơi vào bên tai anh, "Tống Mạc, cuối cùng anh cũng đã đến, em, em còn tưởng rằng...Anh sẽ không tới, em cho là em... Sẽ không còn được gặp lại anh."

Cô ủy khuất như vậy, khổ sở như vậy, giọng nói khàn khàn của cô giống như đang lên án anh, đâm vào lồng ngực của anh, anh chưa bao giờ có lúc hận mình như vậy, trái tim của anh chưa từng đau nhức như vậy.

Anh đưa tay một lần rồi một lần khẽ vuốt tóc của cô, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Nếu như không phải là anh, cô cũng sẽ không sa vào dòng nước xoáy này, nếu như không phải là anh, cô cũng không phải chịu nhục nhã như vậy.

Không biết đã ôm nhau bao lâu, không biết khóc bao lâu, Tống Mạc mới buông Tần Ngu ra, giúp Tần Ngu mặc quần áo vào, run rẩy ôm cô lên xe, lúc này mới rời đi, chạy tới bệnh viện.

Bọn họ đi rồi, hai người đàn ông mặc tây trang màu đen trực tiếp tiến vào biệt thự, khiêng người đàn ông chết ngất trên mặt đất đi, ném vào chỗ ngồi sau xe, trực tiếp đưa đến cục cảnh sát.

———

Biệt thự Tống gia, kể từ khi trở về từ bệnh viện, Tần Ngu liền liên tục tự giam mình ở trong phòng, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm ánh mặt trời, không nhúc nhích, chỉ có nước mắt, không ngừng chảy xuống.

Chuyện phát sinh tối hôm nay, giống như một cơn ác mộng, mỗi lần cô nhắm mắt lại, tất cả hình ảnh giống như thủy triều không ngừng cuồn cuộn ở trong đầu cô, một màn một màn, như một con dao sắc đâm vào ngực cô.

Tống Mạc bưng một ly nước đi tới, đặt vào trong tay cô.

Tần Ngu sững sờ tiếp nhận, một ngụm liền uống sạch, đưa cái ly cho Tống Mạc rồi nói, "Anh đi ra ngoài đi, em muốn yên tĩnh."

Tống Mạc nhìn thấy bộ dáng tái nhợt luống cuống của cô, ngực giống như là đang rỉ máu, đau đớn trong lòng như muốn cắn nát tâm của hắn, anh nhìn chằm chằm cô mấy giây, đưa tay, đang muốn đặt lên khuôn mặt của cô, Tần Ngu lại tránh ra, khuôn mặt rũ xuống, khàn giọng cúi đầu nói, "Anh đừng chạm vào em, em rất bẩn."

Tống Mạc đưa tay quay mặt cô lại, nghiêm túc mà chuyên tâm nhìn cô, đáy mắt thon dài đen nhánh hiện rõ đau lòng, "Tần Ngu! Em không có lỗi gì hết, là anh không tốt, em đừng hành hạ bản thân như vậy." Bàn tay của anh một tấc rồi lại một tấc lau khuôn mặt của cô, "Ở trong lòng anh, em so với bất luận kẻ nào đều sạch sẽ hơn, anh không muốn em nói mình như vậy."

Nước mắt tràn đầy trong hốc mắt của Tần Ngu, đột nhiên rơi xuống, rơi xuống đầu ngón tay của anh, nước mắt lạnh buốt, cô kinh ngạc nhìn anh, như sợ hãi, như khủng hoảng, "Tống Mạc, nơi này, nơi này, hắn đều chạm qua, như vậy, anh còn muốn em sao?" Ngón tay của cô run rẩy chỉ eo và ngực của mình, giọng nói đứt quãng cơ hồ nói không nên lời.

"Anh đều muốn, mặc kệ em biến thành cái dạng gì, em vĩnh viễn là Tần Ngu của Tống Mạc anh." Anh hôn cô, trằn trọc, dùng hành động nóng bỏng của mình nói cho cô biết, anh cho tới bây giờ đều không để ý những thứ này.

Tần Ngu ngước đầu, lần đầu tiên chủ động dựa vào gần anh, trong lúc răng môi dung hợp, anh nghe giọng nói mang theo nước mắt của cô, "Tống Mạc, em yêu anh."

Tống Mạc, em yêu anh, yêu anh còn hơn chính bản thân em, cho nên anh không được rời khỏi em, mặc kệ phát sinh cái gì, cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Anh Giống Như Người Đàn Ông Bị Thần Kinh

Cục cảnh sát.

Ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn còn tối mờ, lúc đó là gần bốn giờ sáng, buổi thẩm vấn chính thức bắt đầu.

Trong phòng thẩm vấn ở lầu hai, Thẩm Vi Nhi và người đàn ông kia bị nhốt ở hai phòng khác biệt.

Lựa chọn thời gian địa điểm, thoạt nhìn hết sức vô liêm sỉ nhưng lại hết sức hợp lý, phù hợp với tác phong nhất quán của đội cảnh sát hình sự. Bị làm với đàn ông suốt một đêm, giờ phút này hiển nhiên là Thẩm Vi Nhi đã mệt mỏi tới cực điểm.

Tống Mạc ngồi ở phòng nghỉ nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, từ chỗ này có thể nhìn thấy rất rõ cuộc thẩm vấn.

Nhưng mà, biểu hiện của Thẩm Vi Nhi, lại ngoài dự liệu của anh.

Ánh đèn trong phòng rất sáng, một đôi trai xinh gái đẹp ngồi xuống ở trước mặt cô ta, người nữ là vốn là nhân viên của đội cảnh sát hình sự tên gọi là Kiều Hi, người đàn ông là chuyên gia tâm lý rất có tiếng mới từ nước ngoài về tên là Cố Viêm Chi. Còn Thẩm Vi Nhi thì khẽ mỉm cười đối với hai người, vẻ mặt tuy có chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn rất trong trẻo, cả người thoạt nhìn vẫn vui vẻ xinh đẹp động lòng người như trước kia, giống như người phụ nữ vừa mới bị lăng nhục cách đây không lâu không phải là cô ta, tinh thần đề phòng thoạt nhìn không có dấu vết được thả lỏng.

“Xin chào mọi người.” Thậm chí cô ta còn chào hỏi trước với bọn họ nữa.

Kiều Hi và Cố Viêm Chi liếc mắt nhìn nhau, không hề bị xao động, bắt đầu thẩm vấn.

"Họ tên?"

"Thẩm Vi Nhi." Sau cùng còn bổ sung thêm một câu, "Các người chắc là đã từng xem phim do tôi đóng rồi.”

Kiều Hi lại theo lệ cũ hỏi một số câu hỏi căn bản, cô ta đều một hai trả lời lại hết, không hề biểu hiện ra chút nào không kiên nhẫn, Hơn nữa cô ta cũng rất thẳng thắn thừa nhận mình đã dùng thuốc mê để làm cho Tần Ngu hôn mê, còn về phần có phải do cô ta đưa Tần Ngu đi không, thì cô ta một mực không thừa nhận.

Cô ta dùng thuốc mê để chụp mê Tần Ngu là sự thực không cần bàn cãi nữa, nhưng cô ta đưa Tần Ngu đi, thì không có chứng cứ chứng minh. Tối qua đội cảnh sát hình sự tới hiện trường tiến hành điều tra, lục soát thì tìm được ống tiêm thuốc mê ở chỗ hẻo lánh và Thẩm Vi Nhi đã vứt lại ở khách sạn thế kỷ, trên ống tiêm thậm chí còn sót lại dấu vân tay của cô ta, nhân chứng vật chứng đều có, rất rõ ràng, người tiêm thuốc mê cho Tần Ngu chính là cô ta. Nhưng mà camera của khách sạn đã bị người khác phá hư vào khoảng thời gian từ tám đến chín giờ tối, đội cảnh sát hình sự đã tìm khắp nhưng không có dấu vết nào để lại, để chứng minh là Thẩm Vi Nhi trực tiếp đưa Tần Ngu đi, chỉ dựa vào lời nói mơ hồ của một mình Tần Ngu, thì không thể chứng minh được một mình cô ta thiết kế ra cuộc mưu sát này.

Cuộc thẩm vấn dường như đi vào bế tắc, Kiều Hi nhíu mày nhìn chằm chằm vào Thẩm Vi Nhi, xoay xoay chiếc bút ở trên tay, vẻ mặt nhìn có chút khiến cho người ta hoảng sợ, mặc dù cô biết rõ người mang Tần Ngu đi là Thẩm Vi Nhi, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, cô cũng không thể làm gì được. Chân tướng đang ở trước mắt, nhưng cô lại không có cách nào để vạch trần, loại cảm giác này khiến cho cô có cảm giác hơi thất bại.

So với sự không vui của cô, thì Cố Viêm Chi lại hết sức lạnh nhạt, khẽ dựa vào thành ghế, ngón tay gõ gõ từng nhịp lên bàn.

“Cô có thể giải thích một chút, tại sao cô lại tiêm thuốc mê cho cô ấy không?”

Khoé mắt xinh đẹp của Thẩm Vi Nhi nhíu lại, "Cô ta đã cướp đi người đàn ông tôi yêu, tôi cũng chỉ tiêm thuốc mê, dạy cho cô ta một bài học nho nhỏ. Các người không phải sẽ cho rằng tôi ra tay đấy chứ, giới giải trí là nơi như thế nào, chỉ cần tôi tiêm thuốc mê rồi ném cô ta ở một cái bàn nào đó, tự nhiên, sẽ có người đàn ông khác tới dẫn cô ta đi, đến lúc đó, thân bại danh liệt, tôi lại là người ngồi mát ăn bát vàng.”

Nghe nói như thế, Kiều Hi không nhịn được trợn mắt lên ghét bỏ nhìn cô ta một cái, đúng là một người phụ nữ bị điên.

Nhưng mà Cố Viêm Chi lại không để ý lời của cô ta, cười cười, "Giải thích càng tỉ mỉ, chỉ có thể chứng minh trong lòng của cô đang chột dạ, đến cùng thì cô đã che giấu cái gì?” điễnndànnên quýndon.

Kiều Hi đâu nghĩ được Cố Viêm Chi đang thẩm vấn tuỳ ý như vậy, rồi đột nhiên lại đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng cách thức này lại rất có hiệu quả, bởi vì vẻ mặt của Thẩm Vi Nhi lại trở nên đăm chiêu suy nghĩ.

Cô ta trầm mặc một lát, rồi đột nhiên lại nở nụ cười. Nụ cười kia vẫn dịu dàng động lòng người, nhưng rõ ràng Cố Viêm Chi đã nhìn thấy trong mắt của cô ta chợt loé lên chút đắc ý rất nhanh. Giống như bí mật của mình được che giấu rất lâu, cuối cùng cũng bị người khác phát hiện. Nhưng mà cô ta không những không khẩn trương, mà ngược lại còn cảm thấy thích thú.

Một người gian xảo, thậm chí có suy nghĩ đùa giai như vậy, so với hình tượng mà cô ta thể hiện là một người dịu dàng nhã nhặn ở trong giới giải trí thì

hoàn toàn khác nhau, vẻ mặt như vậy – giống như là một phản ứng tâm lý biến thái được che giấu kỹ.

Người khác không biết, nhưng trong lòng Cố Viêm Chi thì hiểu rất rõ, Thẩm Vi Nhi, rất có thể đã đi vào con đường tâm lý biến thái.

Cô ta trả lời, "Tôi biết các người muốn tôi mở miệng nói ra lời khai khác, nhưng mà tôi thực sự không có cách nào lý giải được, tại sao cảnh sát các người lại có ý nghĩ kỳ lạ như vậy? Tôi và cô ta quả thật là có chút ân oán, nhưng mà, ân oán này, cũng không có mãnh liệt tới mức tôi dùng cả tính mạng của mình để giết chết cô ta. Nếu tôi thực sự làm như vậy, thì kết quả đợi tôi sẽ là cái gì, tôi biết rất rõ, tôi cũng không có ngu như vậy. Cho nên, các người đã nghi ngờ sai người rồi, tôi vô cùng thất vọng đối với hành vi của các người. Thanh giả tự thanh, các người cứ điều tra thoải mái, tôi sẽ theo tới cùng."

Cố Viêm Chi nhìn Thẩm Vi Nhi, cũng chậm rãi nở nụ cười, cúi người, hai tay đan vào nhau đặt ở trên bàn, đôi mắt đen láy nhìn rất bức người, "Không mãnh liệt tới mức như vậy? Mà cô lại làm tốt công tác chuẩn bị để mượn người giết chết Tần Ngu, còn nghĩ ra cách để khiến mình thoát khỏi mọi nghi ngờ, đem tất cả giá hoạ cho Chương Trình?"

Chương Trình, là một đạo diễn không có chút tên tuổi gì, cũng chính là người đêm đó đã bắt Tần Ngu đi.

Khí thế thẩm vấn của Cố Viêm Chi rất bức người, đánh trúng điểm yếu của Thẩm Vi Nhi.

Cô ta run sợ một chút, rồi lại lấy lại tinh thần. Khoé môi vẫn nở nụ cười, nhưng mà trên khuôn mặt tinh xảo đã thay đổi lúc đỏ, lúc trắng. Cô ta khẽ hừ một tiếng, miệng khẽ nhếch lên, nhưng lại không nói lời nào.

Nhưng mà ai cũng có thể nhìn ra sự tức giận trong ánh mắt của cô ta. Mà hai tay của cô ta đang đặt trên bàn, cũng nắm chặt lại, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Cuối cùng, trên mặt cô ta một chút vui vẻ cũng không còn nữa. Vẻ mặt hết sức yên tĩnh, nhưng lại hiện lên cảm giác ngoan độc.

"Tôi không biết anh ta!" Cô ta quát về phía Cố Viêm Chi, giọng điệu thất thường, "Anh giống như người đàn ông bị bệnh thần kinh! Anh dựa vào cái gì mà vu oan cho tôi! Tôi không hề có ý định giết Tần Ngu, có chứng cứ thì bắt tôi đi, không có chứng cứ thì đừng nói hươu nói vượn ở đây!"

———

Sau đó Kiều Hi và Cố Viêm Chi có ý định moi thêm thông tin từ trong miệng của Thẩm Vi Nhi, nhưng mà hình như cô ta đã bị kích thích, như thế nào cũng không chịu nói tiếp.

Đi từ trong phòng thẩm vấn ra, sắc mặt của Kiều Hi kỳ lạ nhìn Thẩm Vi Nhi đang cúi thấp đầu ngồi trên ghế không biết đang suy nghĩ điều gì, rồi nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông cao lớn và đẹp trai ở bên cạnh, "Mới vừa rồi phản ứng của cô ta rất kịch liệt, đột nhiên nổi giận, chuyện này có phải đã chứng minh, cô ta đi đi vào con đường tâm lý biến thái không?"

Người có tâm lý biến thái, nhất là có tinh thần biến thái, thật sự là một sinh vật kỳ lạ.

Bên ngoài thoạt nhìn bọn họ vô cùng hoàn mỹ, đẹp đẽ, chính chắn, được rất nhiều người khen ngợi và yêu thích, nhưng khi chiếc mặt nạ bên ngoài của bọn họ bị xé rách đi, thì lại lộ ra một con người gian xảo, ngoan độc, vô cảm, dễ xúc động, hung dữ.

Mà điều rõ ràng nhất là, trong sinh hoạt bình thường mọi người đều cảm thấy bọn họ rất hiền lành và bình tĩnh, nhưng trên thực tế, tâm tình của bọn họ có sự bất ổn rất lớn, dễ xúc động, dễ nổi giận. Giống như Thẩm Vi Nhi, ở trước mặt công chúng, thì cô ta thể hiện ra là một đoá sen trắng thuần khiên nở rộ trong đêm hè, nhưng ngầm ở bên trong, cô ta lại có bộ dạng ngoan độc và xảo trá như thế này.

Cố Viêm Chi nghiêng đầu nhìn Kiều Hi một cái, đáy mắt chợt lóe lên một chút kinh ngạc, xen lẫn vui vẻ, "Em có đọc sách về tâm lý tội phạm à?"

Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông hiện lên sự đắc ý, điều này khiến cho Kiều Hi hơi bực mình, đến cùng thì anh ta đắc ý cái gì, không lẽ cho rằng tội phạm tâm lý thì lợi hại hơn so với tội phạm hình sự thông thường sao? Thật là ngây thơ!

Khẽ hừ một tiếng, vòng quan người đàn ông đi về phía trước không thèm quay đầu nhìn lại.

———

Trong một căn phòng khác, biểu hiện của Chương Trình, cũng khiến cho người ta muốn rớt tròng mắt ra ngoài.

Hoàn toàn trái ngược với sự phủ nhận của Thẩm Vi Nhi, dường như anh ta không hề có chút do dự nào, thừa nhận tất cả tội trạng của mình.

Đối mặt với ánh mắt chăm chú của Kiều Hi và Cố Viêm Chi, anh ta tỏ ra vô cùng bình thản, giống như đã sớm chuẩn bị hết mọi thứ vậy.

"Ngày đó tôi nghĩ cách chà trộn vào bên trong hiện trường, tìm cách phá hư camera theo dõi, sau đó lén quan sát Tần Ngu, tôi nhìn thấy Thẩm Vi Nhi bỏ cô ấy lại ở chiếc ghế sô pha trong góc, rồi dũng cảm đi lại, đẩy người cô ấy hai cái, lại phát hiện hình như cô ấy đã ngất đi. Tôi thừa dịp không ai chú ý tới, đưa cô ấy tới biệt thự ở vùng ngoại ô, chuyện sau này, các người cũng biết hết rồi đó."

Anh ta bình tĩnh kể lại tất cả, giống như câu chuyện thật sự là như vậy, từng chi tiết đều kể lại rất rõ ràng chi tiết, cực kỳ đầy đủ.

Cố Viêm Chi lại cười, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Hi, Kiều Hi sớm đã quên sự đắc ý vừa rồi của anh, ngầm hiểu đáp lại anh.

Cô biết rõ ý định của Cố Viêm Chi là gì, trong lời khai này, rất nhiều khe hở, bất kể là nhìn từ góc độ kẻ tòng phạm của tội phạm tâm lý hay tội phạm truyền thống.

Cô ngước mắt lên nhìn về phía Chương Trình, "Anh đã tới khách sạn thế kỷ vào lúc nào?"

"Khoảng sáu giờ."

"Camera theo dõi bị phá hư vào khoảng thời gian từ tám tới chín giờ tối, sáu giờ anh đã tới khách sạn, vậy thì, khoảng thời gian từ sáu giờ tới tám giờ, anh đã làm cái gì? Vì sao không đi phá hỏng camera ngay, mà còn cố ý ngồi chờ thêm hai tiếng nữa, mới vừa tới đi phá ngay chẳng phải là an toàn hơn sao?" Kiều Hi nhìn chằm chằm vào mặt của Chương Trình.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Chương Trình trở nên hoảng loại, anh ta không đoán được Kiều Hi lại hỏi như vậy, vấn đề này anh ta và Thẩm Vi Nhi cũng chưa kịp thống nhất lời khai.

Chần chờ mấy giây, sau đó anh ta chột dạ nói, "Lúc sáu giờ, người tôi nhờ phá hư camera giám sát còn chưa tới, hơn bảy giờ anh ta mới tới, lúc tám giờ mới hoàn toàn phá hư được camera giám sát, chuyện này cũng không có gì ngoài ý muốn."

Lại đầy sơ hở, nụ cười trên mặt của Kiều Hi càng sâu hơn, nhưng ngoài dự đoán của mọi người lại vòng vo, "Anh biết Thẩm Vi Nhi không?"

Dường như là theo bản năng Chương Trình ngay lập tức đã lắc đầu, "Không biết."

Mắt của anh ta bị quầng thâm rất nhiều, tối hôm qua sau khi bị đánh một trận, sau đó cũng không hề được nghỉ ngơi, giờ phút này cho dù là đầu óc hay là thân thể đều mệt mỏi tới cực điểm, trạng thái tinh thần rõ ràng là không tốt, suy nghĩ cũng bắt đầu rối loạn.

Kiều Hi đưa tay gõ gõ, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn anh ta, "Vừa nãy lúc vừa mới bắt đầu thẩm vấn, anh đã nhắc tới cái tên Thẩm Vi Nhi, anh xác định là không biết cô ta?"

Trong nháy mắt vẻ mặt của Chương trình liền biến sắc, khuôn mặt mang theo vết thương trở nên trắng bệch.

Cố Viêm Chi thấy thế đưa tay gõ lên trên trán Kiều Hi, "Nhìn em đó, đã hù doạ phạm nhân của chúng ta rồi."

Câu nói của anh nhẹ nhàng, nhưng khiến cho đáy lòng của Chương Trình khẽ run lên, một lúc lâu sau, mới dần tỉnh táo lại, "Đã từng gặp qua một lần."

"Ồ, anh phá hư camera giám sát lại đúng vào thời gian cô ta tiêm thuốc mê Tần Ngu, có gặp qua một lần mà lại phối hợp ăn ý như vậy thì thật là hiếm thấy, Chương Trình, đối với chuyện này, anh có gì muốn nói không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Tâm Lý Biến Thái

"Bất quá việc này là trùng hợp ngoài ý muốn, khó tránh các người sẽ chuyện bé xé ra to quá mức." Hắn nhàn nhã trả lời, thái dương lại rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh mỏng.

"Rất tốt, chúng ta tiếp tục, Chương Trình, nói đi, tại sao anh phải mang Tần Ngu đi?" Cố Viêm Chi thờ ơ hé mắt hỏi.

"Tôi rất thích cô ấy, cô ấy mê người như vậy, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy tôi liền thích mình thích cô ấy, thích đến nổi điên. Đó là vào một năm trước, khi đó cô ấy mới vào giới giải trí, vẫn là nhân vật mới không có danh tiếng gì. Tôi cũng không phải là đạo diễn, chỉ là một người trợ thủ trong tổ kịch. Ngày đó quay phim tới rất khuya, gió rất to, còn có mưa, tất cả mọi người chuẩn bị ra về, tôi thì phải bất chấp mưa thu thập đạo cụ, trên người rất lạnh, tay chân tôi đều run, tôi làm hư đạo cụ kịch của tổ kịch, đạo diễn tức giận đánh tôi rất nhiều, nhưng không người nào để ý tới tôi, chỉ có cô ấy, cầm một cái dù đi qua, đưa cho tôi một cái áo mưa, cô ấy thiện lương như vậy, từ khoảnh khắc kia, tôi liền thích cô ấy. Tôi nghĩ muốn có được cô, hoàn toàn chiếm lấy cô ấy." Ánh mắt của Chương Trình rơi vào trong không khí mờ ảo hư vô, giống như đang hồi tưởng lại, khóe mắt đuôi mày đều ấm áp vui vẻ, chỉ là, bên trong nụ cười kia mang theo một chút bi thương, giống như là đang cười khổ.

"Anh đã thích cô ấy như vậy, vì sao lại muốn giết cô ấy?" Ngày đó khi thăm dò hiện trường, cảnh sát hình sự phát hiện ở trong biệt thự đất rắc đầy xăng, trong phòng rửa tay, còn dư lại nửa thùng xăng, trên đó lưu lại vân tay của Chương Trình, trên mặt đất, cũng có vết cắt khi Chương Trình kéo thùng xăng vào biệt thự. Nếu như không phải là muốn giết người, vì sao hắn lại phải phí khí lực lớn như vậy kéo thùng xăng vào trong phòng, ở trong phòng lại rải đầy xăng? Cho nên, cảnh sát hình sự kết luận đây là mưu sát, Chương Trình chuẩn bị cưỡng bức xong sẽ diệt khẩu!

"Vì cái gì sao?" Khóe môi của Chương Trình đột nhiên nâng lên một nụ cười lạnh, quả thực khác một trời một vực với vẻ ngoài nho nhã của hắn. Giọng nói của hắn là lạ, giống như đây là một cái vấn đề rất buồn cười.

"Sau khi đóng xong bộ phim kia cô ấy liền trở nên nổi tiếng, sau khi cô ấy rời khỏi đoàn phim, tôi cũng dần dần trở thành một đạo diễn. Trong một lần gặp lại, tôi mời cô ấy làm nữ chính cho bộ phim của tôi, cô ấy tùy ý liếc mắt kịch bản một cái, không chút lưu tình cự tuyệt, cô nói, cô muốn kịch bản tốt nhất, không phải là một đống giấy vụn vô giá trị, mà đống giấy vụn đó chính là kịch bản tôi hao tốn nửa năm viết ra, cô lại nói là giấy vụn. Tôi trong cơn nóng giận, lôi cô ấy đến toilet, ai ngờ, còn chưa làm gì, liền có một đám hắc y nhân xông tới hung hăng đánh tôi một trận, bọn họ nói, cô là người phụ nữ của Tống tổng. Cô ấy ở trong lòng tôi tốt đẹp như vậy, giống như một mảnh bông tuyết trắng noãn, tôi lại không ngờ tới, cô cũng giống những nữ minh tinh khác, cũng bị người ta bao dưỡng . Cô ấy phá hủy giấc mộng của tôi, tôi muốn giết cô ấy, như vậy mới có thể tẩy đi vẩn đục cùng dơ bẩn trên người cô, khi đó mọi chuyện mới có thể dừng lại, đây không phải là giết chóc, đây là cứu giúp, rồi cô ấy sẽ cảm ơn tôi thôi!" Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Chương Trình, lộ ra thần sắc điên cuồng, ánh mắt của hắn thành kính nhìn hư vô, một đôi mắt mang theo vui vẻ nhưng lại làm người ta rét run.

Hắn điên rồi, trình độ biến thái tâm lý của hắn, đã vượt xa Thẩm Vi Nhi.

Quá trình thẩm vấn kết thúc, lúc đi ra phòng thẩm vấn, toàn thân Kiều Hi run rẩy, tim đập nhanh một hồi, nhịn không được nhíu mày nói thầm vài câu, "Năm nay có hai tội phạm tâm lý biến thái, mà cô lại xui xẻo gặp phải."

Cố Viêm Chi nhìn bộ dáng của cô, đáy mắt lộ ra thần sắc mỉa mai, "Bài học tâm lý học về tội phạm năm nhất của tân sinh viên đã dọa cô sao?"

Kiều Hi nghiêng đầu, thấy bộ dáng đắc ý của hắn, liền biết là hắn đang châm chọc cô, quả nhiên, một giây sau, Cố Viêm Chi liền nhàn nhạt phun ra một câu, "Oh, thật sự là một bi kịch."

———

Ánh mặt trời sáng bừng, Tống Mạc nhìn chằm chằm màn hình giám sát trước mắt đã tắt từ bao giờ, khuôn mặt lạnh như băng. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu thẩm vấn, khuôn mặt của anh liền không ngừng hóa băng.

Lúc đó anh nhớ tới tình cũ, lưu lại Thẩm Vi Nhi một cái mạng, anh không ngờ rằng, mình đã cho cô ta một cơ hội ăn nói bừa bãi như hôm nay, nếu biết cô ta sẽ ngu xuẩn như vậy, hôm đó, anh nhất định không giữ lại cô!

Xem ra, anh nên thu hồi những thứ nhân từ kia...

———

Thẩm vấn kết thúc, người trong cục cảnh sát sửa sang án kiện xong, liền triệu tập tất cả nhân viên trong cục cảnh sát.

Án kiện lần này vừa xem liền hiểu ngay, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra chân tướng của sự tình, lời khai của Thẩm Vi Nhi và Chương Trình có rất nhiều sơ hở, nhưng không ai dám nói họ đang nói dối, Chương Trình cố ý che chở cho Thẩm Vi Nhi, tất cả tội trạng đều ôm vào mình, mà mọi chứng cứ được tìm thấy, đều chỉa mũi nhọn về phía Chương Trình.

Cho nên, cuối cùng cảnh sát phải bất đắc dĩ phán quyết Thẩm Vi Nhi bị giam ba tháng, mà Chương Trình, bởi vì lần này chưa làm Tần Ngu tổn thương về thân xác và tinh thần, huống chi hành vi cưỡng trước diệt sau của hắn còn chưa thực hiện được nên chỉ bị phán hai năm tù tội thôi.

Cái kết này tuy ngoài dự đoán của mọi người nhưng lại hợp tình lý. Coi như là còn nhiều điều hoài nghi đi nữa, không có chứng cớ, mọi chuyện đều là lời nói suông.

Kiều Hi đi theo mọi người ra khỏi phòng họp, tức giận bất bình nói, "Vụ án này cứ giải quyết như vậy sao?"

Cố Viêm Chi đi trước cực kỳ lạnh nhạt nói, "Âm mưu giết người còn chưa thực hiện được, người bị hại cũng không bị thương tổn nghiêm trọng, nếu không phải do Tống gia ra mặt, sợ là ngay cả cục diện bây giờ cũng sẽ không có."

"Vụ án lần này còn nhiều khúc mắc như vậy, bọn họ mặc kệ, anh cũng mặc kệ sao?"

Đáy mắt Cố Viêm Chi thoáng qua kiêu căng, mỉm cười nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Hi, "Cô cảm thấy thế nào?"

Thấy Cố Viêm Chi mỉm cười, trên mặt Kiều Hi liền vui mừng, "Vậy anh mang theo tôi được không?"

Anh lặng im mấy giây, "Ừ, vụ án khó khăn cho cô đi theo học tập cũng được, nữ cảnh sát kém cỏi."

"Ai kém cỏi hả, Cố Viêm Chi anh đứng lại đó cho tôi!"

———

Khách sạn Danh Thắng.

Người đàn ông mặc tây trang đẩy cửa vào, "Giang tổng, đã có kết quả."

"Như thế nào?"

"Cục cảnh sát ra phán quyết-- Thẩm Vi Nhi bị phán xử tù ba tháng, Chương Trình phán tù hai năm."

Hứa Giang Nam trầm mặc, ba tháng sao? Xem ra Thẩm Vi Nhi sẽ nhanh chóng ra tù, đến lúc đó, sợ là cô ta sẽ tìm Tần Ngu trả thù.

Trầm tư mấy giây, ngước mắt nhìn về phía người đàn ông lúc nãy, "Từ hôm nay trở đi, phái người bảo vệ Tần tiểu thư."

Nhiều ngày trước, anh mới thu người bảo vệ Tần Ngu trong bóng tối lại, không ngờ tới liền phát sinh chuyện như vậy, xem ra, Tống Mạc cũng có lúc sơ sẩy. Lần này, anh sẽ không để ai lợi dụng mình nữa!

———

Chuyện lần này đưa tới sóng to gió lớn trong giới giải trí, hai nữ minh tinh nổi tiếng của làng giải trí đồng thời biến mất, trong khoảng thời gian ngắn, làm công chúng vô cùng phân vân.

Bất quá, Tống Mạc luôn có biện pháp đè chuyện này xuống, toàn bộ sự thật đều bị che dấu, bất quá mấy ngày nay, vẫn có vài tin tức lá cải nói về việc này. Chuyện lần này cùng với bí ẩn của nó đều biến mất cùng với thời gian.

Hai tháng sau.

Siêu thị, Tần Ngu mua xong nguyên liệu nấu cơm trưa, rẽ ngoặt, đi vòng qua khu đồ dùng hằng ngày, sau lưng, hai người đàn ông cao lớn khôi ngô mặc quần áo màu đen nhắm mắt theo đuôi đi theo cô, bên cạnh thỉnh thoảng có người quái dị liếc mắt nhìn cô, Tần Ngu nhịn không được lần thứ 138 quay đầu lại nhìn về phía hai đại môn thần, "Hai người đừng đi theo tôi nữa?"

Hai người đàn ông kinh hoàng sợ hãi nói, "Thiếu phu nhân, đây là mệnh lệnh của thiếu gia, xin người đừng làm khó chúng tôi."

Là cô làm khó bọn họ hay bọn họ làm khó cô đây, Tần Ngu nhìn kệ hàng bày sản phẩm dành cho phụ nữ trước mặt, trong lòng lặng lẽ lưu lại hai hàng nước mắt, tại sao cô mua đồ riêng tư lại khó khăn như vậy!

Cô lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tống Mạc.

"Ừ."

"Sao vậy?"

"Em muốn mua đồ riêng tư, anh có thể cho hai đại môn thần kia cách xa em một chút được không?"

"Mua cái gì?"

"Ngày nghỉ của em đến, anh nói coi phải mua cái gì."

"Oh, anh biết rồi."

Cuối cùng, Tần Ngu nhận được chính là, hai người hộ vệ cao to khôi ngô đi lên mặt không chút thay đổi đem mỗi một loại băng vệ sinh ném toàn bộ vào xe mua sắm.

———

Lúc hai hộ vệ xách hai túi đồ lớn đưa cô về nhà, Tống Mạc đang ngồi trên ghế sô pha thoải mái nhàn nhã uống nước. Tần Ngu cầm lấy một bao trong đó đổ ập xuống nện xuống trên người Tống Mạc, "Đây là thứ anh biết sao? Anh có biết hôm nay em ở trong siêu thị mất mặt cỡ nào không!"

Tống Mạc nhàn nhạt lườm đống đồ mất trật tự, "Những thứ này em đều phải dùng tới, sớm mua có cái gì không tốt?"

Tần Ngu há to miệng, phát hiện mình thế nhưng không phản bác được, tức giận ngồi xuống ghế sofa, chộp ly nước trong tay anh uống từng ngụm, sau đó đặt lại trên bàn, "Tống Mạc, anh không thể giam giữ em như vậy."

"Anh là đang bảo vệ em."

"Bây giờ em không cần bảo vệ, em muốn tự do, bây giờ em cảm giác mình hoàn toàn không có chút không gian riêng tư, anh có biết loại cảm giác này thống khổ cỡ nào không!"

"Không biết rõ."

"Tống Mạc!"

"Ừ." Anh lẳng lặng nâng lên một quyển sách, bày ra bộ dáng thờ ơ.

Tần Ngu trừng to mắt, nhìn chằm chằm anh rất lâu, nhụt chí nói, "Như vậy đi, chúng ta mỗi người lui một bước. Em đến công ty anh làm việc, anh thu lại những hộ vệ quanh em."

Anh ở bên cạnh bảo vệ cô, ừ, chủ ý này nghe rất hay.

Tống Mạc dựa lưng vào thành ghế, ngón tay với khớp xương rõ ràng gõ trên tay vịn của ghế sofa, mấy giây sau, gật đầu nói, "officesex, quá tuyệt vời!"

Tần Ngu thấy anh đang nghĩ tới bộ dáng officesex một cách say mê, nhịn không được đỏ mặt.

Người đàn ông này, càng ngày càng quá trớn mà.

———

Cửa hàng ăn sáng gần cục cảnh sát.

Kiều Hi cầm một ly sữa đậu nành chau mày lại nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện ưu nhã mà thanh thản Cố Viêm Chi, "Cố Viêm Chi, anh nói xem, tại sao Chương Trình lại nhận hết mọi tội lỗi thay Thẩm Vi Nhi?"

Tại sao Chương Trình lại giúp Thẩm Vi Nhi làm việc, đây mới là nghi điểm lớn nhất của vụ án này, từ lúc thẩm vấn xong, cô vẫn không nghĩ ra lý do.

Cố Viêm Chi gắp một sủi cảo tôm gần như trong suốt ném vào trong miệng, cũng không ngẩng đầu lên, "Thông thường cô giúp người khác làm việc là vì lý do gì?"

"Có hai nguyên nhân, người đó với tôi có quan hệ đặc biệt, tôi nguyện ý vì hắn làm việc, một nguyên nhân khác, chính là tôi bị người kia uy hiếp." Kiều Hi lẳng lặng nhìn anh, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Mấy giây, cô đột nhiên biến đổi thần sắc, "Ý của anh là Chương Trình bị Thẩm Vi Nhi uy hiếp?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Thực Sự Không Biết Xấu Hổ

Đột nhiên Cố Viêm Chi nhếch môi, để đôi đũa ở trong tay xuống, mười ngón tay đan vào nhau để lên trên bàn, khẽ nghiêng người, nhàn nhã nhìn về phía Kiều Hi, dưới đáy mắt, hiện lên sự mỉa mai, "Tối qua đi tắm, óc bị nước vào rồi hả?"

Kiều Hi sợ run mấy giây, nhất thời đôi mắt mở to tròn xoe, cùng với vẻ mặt rất dịu dàng, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu. Cô nhíu mày lại, "Chẳng lẽ tôi nói không đúng."

"Đương nhiên." Đôi mắt đen nháy của Cố Viêm Chi hiện lên nụ cười thản nhiên, "Bị người khác uy hiếp thì trong những lúc lơ đãng sẽ thể hiện ra sự không tình nguyện hoặc phản kháng, em hãy nhớ lại quá trình thẩm vấn ngày hôm qua đi, suốt cả quá trình thẩm vấn, Chương Trình có lộ ra chút phản kháng hay là dùng ám hiệu nào đó để phát tín hiệu cầu cứu với chúng ta không?"

Kiều Hi đưa tay lên đặt ở dưới cằm, chớp chớp mắt nghiêm túc nói, "Đúng là không có, anh ta vô cùng thản nhiên, thoạt nhìn giống như là đã chuẩn bị sẵn sàng để chết."

Cố Viêm Chi vỗ tay phát ra tiếng, "Cho nên, Thẩm Vi Nhi đúng là đã bắt được điểm yếu này của anh ta, thời gian gần đây Chương Trình đã gặp một vấn đề bị đả kích rất nặng nên đã khiến cho tâm lý không ổn định của anh ta càng trở nên trầm trọng hơn, khiến cho anh ta đánh mất đi ham muốn được sống. Đúng lúc này, Thẩm Vi Nhi tìm được anh ta, rồi muốn thực hiện giao dịch với anh ta, nội dung của giao dịch – chính là muốn Chương Trình giết chết Tần Ngu giúp cô ta, hơn nữa phải ôm hết mọi tội trạng về mình. Đương nhiên, nhất định là Thẩm Vi Nhi đã cho anh ta lợi ích gì đó thì anh ta mới động lòng, mới khiến cho anh ta làm việc cho cô ta một cách trung thành như vậy."

Lúc phân tích vụ án, Cố Viêm Chi luôn rất nghiêm túc và cũng rất chuyên tâm. Mái tóc đen như mực, gương mặt đẹp trai sáng sủa như ngọc, hai cặp lông mi rất dài, đẹp như tranh vẽ, đôi mắt đen nhánh yên lặng nhìn chằm chằm về phía trước, sóng mũi rất cao, đôi môi mỏng khẽ mở, khoé mắt nheo lại, thoạt nhìn có chút hơi ngạo mạn và kiêu căng, nhưng mà nhìn vẫn rất đẹp mắt.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng vào từ lớp thuỷ tinh ở phía sau lưng anh, chiếu vào mái tóc và bả vai của người đàn ông, khiến cho cả người anh như được bao phủ trong tia ánh hào quang, chiếc áo sơ mi màu trắng và chiếc quần tây màu đen, càng làm tôn lên khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai của anh.

Không thể không nói, lúc người đàn ông này thể hiện ra năng lực rất chuyên nghiệp của mình, hào quang rất sáng chói.

Kiều Hi nhìn nhất thời có chút rung động, rồi lại thấy ngón tay thon dài và đẹp đẽ của Cố Viêm Chi búng lên trán cô một cái, "Đừng có thất thần vào những thời điểm như thế này, tôi sẽ rất khó chịu."

Kiều Hi nhìn anh nhanh chóng thu hồi lại ngón tay đẹp đẽ của mình dưới ánh mặt trời sáng long lanh, không nhịn được bĩu môi một cái, đưa tay xoa xoa chỗ mà người đàn ông vừa búng lên, "Anh đối xử với tôi như vậy, tôi cũng cực kỳ khó chịu."

"Em không cần phải giả vờ yếu ở trước mặt của tôi, trong mắt của tôi thì em chính là một người đàn ông, tin chắc là búng như vậy thì sẽ không khiến em đau đớn chút nào cả."

Kiều Hi nhìn khuôn mặt bình tĩnh, dịu dàng và đang khẽ nở nụ cười của anh, hào quang rất sáng chói? Sao mới vừa rồi cô lại cảm thấy anh có hào quang sáng chói? Ồ, nhất định là do hôm nay ánh nắng mặt trời quá gay gắt nên đã khiến cô bị hoa mắt.

Cố Viêm Chi liếc mắt nhìn thấy cô đã chuẩn bị nổi giận, mấp máy môi, "Cơm nguội hết rồi, em mau ăn cơm đi."

Anh sẽ không quên chuyện bị cô ném qua vai, mà cô chỉ dùng đúng có một chiêu, ném khiến cho anh phải nằm liệt giường suốt một tuần lễ, anh vẫn còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp mặt cô đã dùng lễ nghi đó để chào hỏi thân thiết với anh, khiến anh bị sỉ nhục, phải nằm trên giường bệnh hết nửa tháng, đây là một bóng ma rất lớn trong cuộc đời của anh. Mà bây giờ nhìn hai tay của cô đang nắm chặt nhìn anh chằm chằm, chứng minh là cô lại bắt đầu ngứa tay, đại trượng phu co được giãn được, đối với con mèo Kiều Hi hay xù lông này, anh vẫn nên vuốt lông cô cho thật tốt mới được.

Kiều Hi nhìn vẻ mặt hậm hực và u ám của anh, thì trong nháy mắt, sự tức giận ở trong lòng cũng đã tiêu tán hơn phân nửa, buông tay ra, dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn Cố Viêm Chi một cái, ánh mắt kia giống như muốn nói - - nhóc con, sợ rồi sao…

Trong lòng Cố Viêm Nghi hơi hậm hực uống một ngụm nước, Kiều Hi tuyệt đối là người phụ nữ thô lỗ và đáng sợ nhất mà anh quen biết.

Sau đó Kiều Hi mới tiếp tục ăn cơm, suy nghĩ cũng tập trung vào vụ án, "Vậy anh nói xem, Chương Trình đã bị đả kích gì mà khiến anh ta không còn ham muốn sống nữa, Thẩm Vi Nhi cho anh ta lợi ích gì, mà khiến cho anh ta sống chết không chịu khai cô ta ra?"

"Bình thường những chuyện đả kích lớn như vậy thường là chuyện về gia đình, công việc, tình cảm. Về phương diện sự nghiệp, Chương Trình đã nói, anh ta từ một tay phụ việc vặt từng bước từng bước trở thành một đạo diễn có chút danh tiếng, như vậy thì sự nghiệp của anh ta coi như phát triển cũng không tệ. Về phương diện tình cảm, theo như anh ta miêu tả, anh ta vẫn luôn thích Tần Ngu, mà Tần Ngu không thích anh ta, quá trình này đã kéo dài hơn một năm, cũng không tính là đột nhiên bị đả kích nghiêm trọng, mà vào lúc này anh ta lại ra tay, vậy thì đã gặp phải những đả kích nghiêm trọng khác. Mà đả kích này có khả năng có liên quan tới gia đình của anh ta, như người thân qua đời, hoặc là phản bội khiến cho anh ta đánh mất lý trí, trong đầu nảy sinh ra suy nghĩ muốn chết. Về phần Thẩm Vi Nhi đã cho anh ta lợi ích gì…" Anh khẽ dừng lại một chút, "Cần phải tiến hành điều tra thêm."

Kiều Hi nhìn anh, đột nhiên trong đầu loé lên một suy nghĩ, thì ra người thông minh cơ trí như Cố Viêm Chi cũng có lúc không suy đoán ra được.

Cô còn chưa kịp nhân cô hội này mà cười nhạo anh một phen, thì có tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là một bản nhạc giao hưởng không biết tên, là điện thoại của Cố Viêm Chi.

Vẻ mặt lạnh nhạt nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia không biết đã nói gì đó, trong nháy mắt vẻ mặt của người đàn ông trở nên rất nghiêm trọng.

Một lát sau, cúp điện thoại, nhanh chóng đứng dậy, "Về cục cảnh sát, vụ án có tiến triển mới."

———

Trong cục cảnh sát đang nháo nhào lên, có một chiếc xe cứu thương đang dừng ở trước đại sảnh, vài cảnh sát đang đưa một phạm nhân từ trong ngục đi ta, đẩy vào trong xe cảnh sát, vội vã lên đường.

Ánh mắt của Kiều Hi sắc bén, "Đó không phải là Chương Trình sao?"

Vẻ mặt của Cố Viêm Chi nghiêm túc nhìn theo phương hướng mà chiếc xe cứu thương rời đi, ánh mắt sâu xa, "Ừ, là Chương Trình, hôm nay đột nhiên cả người anh ta nóng ran lên và hôn mê ở trong ngục."

Kiều Hi sững sờ, chuyện gì xảy ra vậy, hai tháng trước không phải anh ta vẫn còn rất tốt sao?

Hai tháng qua trong cục cảnh sát lại xảy ra những vụ án khác, hôm trước vừa mới kết thúc, cho nên hai tháng qua bọn họ dường như không hề chú ý tới tiến triển của vụ án này, hôm qua mới bắt đầu bắt tay vào điều tra lần nữa, không ngờ, hôm nay Chương Trình đã cho bọn họ một kinh ngạc lớn như vậy.

Cố Viêm Chi túm lấy cổ áo của cô kéo đi về phía bãi giữ xe, "Đi tới bệnh viện sẽ biết thôi."

Kiều Hi bị xách đi giống như một món đồ, "Anh mau thả tôi ra, tôi có thể tự đi được!"

"Không được ngẩn người nữa." Người đàn ông bỏ lại một câu rồi bước đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Kiều Hi trừng mắt lên nhìn bóng lưng của người đàn ông, xem ra đã tới lúc phải khiến anh nhớ lại việc bị cô ném qua vai, lại dám đối xử với cô như vậy.

Cụp mắt xuống, sửa sang lại quần áo, rồi chạy nhanh như gió để đuổi theo.

Vài giờ sau, vụ án của Chương Trình cơ bản đã ổn định lại.

Sau khi người của cục cảnh sát nói chuyện với bác sĩ xong mới biết được, sở dĩ Chương Trình bị nóng ran lên rồi ngất xỉu đi như vậy, nguyên nhân là do

anh ta mắc bệnh sida, hơn nữa đã tới giai đoạn cuối, sống cũng không được bao lâu nữa.

Trong hành lang của bệnh viện, hai tay của Kiều Hi đặt lên lan can, nhìn người bên cạnh đang thản nhiên dựa vào lan can, ngón tay giữa của Cố Viêm Chi đang vân vê một điếu thuốc, "Không ngờ, đả kích nghiêm trọng của Chương Trình lại do chính anh ta."

"Bởi vì biết mình chắc chắn sẽ chết, cho nên mới hợp tác với Thẩm Vi Nhi." Cố Viêm Chi hít một hơi thuốc, híp mắt nhìn làn khói thuốc mờ ảo màu trắng, "Chân tướng sự việc sắp nổi lên trên mặt nước rồi, người mới, em cảm thấy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Hai từ người mới này rõ ràng đã kích thích Kiều Hi, cô vào cục cảnh sát cũng đã ba năm, Cố Viêm Chi về nước cùng lắm mới chỉ một năm, căn cứ vào thời gian làm việc ở cục cảnh sát, anh mới là người mới mà!

Cô không vui nhíu mày, nhanh chóng thu hồi cánh tay đang đặt trên lan can lại, bước lên một bước, nhẹ nhàng khoác lên vai của Cố Viêm Chi, khoé môi, hiện lên nụ cười lạnh, "Cố Viêm Chi, tôi cảnh cáo anh, nếu lại nói tôi là người mới, tôi sẽ rất vui để cho anh nếm lại mùi vị của việc ném qua vai."

Kiều Hi là một cô gái đặc biệt xinh đẹp, da thịt trắng trẻo rất đẹp, khuôn mặt thì tinh xảo như vẽ, cùng với mái tóc đen nhánh, đủ để cho bất kỳ người nào nhìn thấy cô cũng khiến cho vẻ đẹp của cô làm cho kinh ngạc, nhất là bộ quần áo cảnh phục của cô, nhìn càng xinh đẹp và giỏi giang, vô cùng lạnh lùng. Mà lúc cô có khí thế mạnh mẽ và hung dữ như vậy, thì rất giống như con mèo hoang, Cố Viêm Nhi nhìn thấy cô xinh đẹp và vui vẻ như vậy, trong lòng hơi rung động một chút, đưa tay lên, đặt lên bàn tay của cô đang đặt ở trên bả vai của anh, "Phụ nữ thì nên dịu dàng một chút, cả ngày đánh đánh giết giết còn ra bộ dạng gì nữa."

Không lạnh như băng giống như cô, bàn tay của người đàn ông rất ấm áp, cảm giác nhiệt độ hoàn toàn trái ngược như vậy, khiến cho lòng của Kiều Hi khẽ run lên một chút, rung động mấy giây, rồi nhanh chóng thu tay về, không hiểu sao có chút bối rối xoay người đi, "Tôi là một người cảnh sát, đánh đánh giết giết là trách nhiệm của tôi, anh cho rằng ai cũng nhu nhược như anh sao, lúc nào cũng cần có người bảo vệ."

Cố Viêm Chi nhìn chằm chằm lên cần cổ hơi đỏ ửng lên của cô, cong môi, chợt loé lên nụ cười mê hoặc lòng người, bỏ tay vào trong túi quần, đi theo cô về phía trước.

Ngồi vào bên trong xe, anh ngước mắt nhìn về phía Kiều Hi đang ngồi ở vị trí tài xế với vẻ mặt mất tự nhiên, tâm tình khó khi tốt như vậy, đặt tay lên đùi gõ theo nhịp, "Chuẩn bị đưa tôi đi đâu à?"

"Đi tới nơi ở của Chương Trình."

"Em biết ở chỗ nào sao?"

Kiều Hi hơi ngẩn ra, ngậm miệng không biết trả lời như thế nào, quả thực, chỗ ở của Chương Trình, cô quên rồi.

Nghĩ như vậy, nhất thời trong lòng có chút tức giận, lúc trước cô luôn rất biết kiềm chế và tỉnh táo, sao đột nhiên bây giờ trong lòng lại cảm thấy rối loạn, có phải là vì vừa rồi đã đụng chạm với anh không?

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, "Đừng lo lắng, tôi biết chỗ, nghe theo sự chỉ dẫn của tôi."

Biết mà không nói sớm, lại còn vòng vo như vậy làm gì, chơi xỏ cô à!

Kiều Hi nắm chặt tay lái, xe kêu lên những tiếng còi đinh tai nhức óc, khiến cho người đi đường bực mình chửi mẹ kiếp.

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, dưới đáy mắt hiện lên sự vui vẻ, "Tính tình này của em cần phải sửa đổi lại, cẩn thận sau này không ai thèm lấy."

"Anh yên tâm, người theo đuổi tôi xếp hàng dài từ nhà tôi tới cục cảnh sát, nhiều không đếm xuể, anh độc miệng như vậy, nên tự lo cho mình trước đi."

"Không khéo, người theo đuổi tôi xếp hàng dài từ nước ngoài tới đồn cảnh sát."

"…Thực sự không biết xấu hổ."

"Cám ơn lời khen, phía trước quẹo trái." Cố Viêm Chi ngồi sát vào trong ghế, trên mặt khẽ nở nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Này Không Phải Là Nụ Hôn Đầu Tiên Của Cô Nhỉ?

Nơi ở của Chương Trình như vậy, hoàn toàn khác xa với mọi tưởng tượng trong đầu Kiều Hi.

Trên đường tới cô đã làm tốt công tác chuẩn bị, cô nghĩ mình thấy nơi ở điển hình của những người đàn ông độc thân lại làm biếng, giày vớ cùng quần nhỏ

thành một đống, thậm chí tất thối còn quăng trên bàn cơm.

Nhưng trên thực tế, nơi ở của hắn chỉ là một căn nhà trọ hết sức bình thường, căn phòng chìm trong hai màu trắng đen, không gian yên tĩnh ảm đạm, vừa đi vào, liền có một loại cảm giác đè nén như hình với bóng, lạnh lẽo vô cùng.

Bất quá phòng ở được dọn vô cùng sạch sẽ, nếu như không phải do hai tháng nay không có ai ở, Kiều Hi tin tưởng, nơi này nhất định không có một hạt bụi.

Vách tường trắng như tuyết, sắc rèm cửa sổ trắng như tuyết, sàn nhà cùng với ghế sô pha đều trắng như tuyết, cả căn phòng như chìm vào màu trắng, làm người ta không biết lý do gì lại khiếp sợ, Kiều Hi nhịn không được rụt cổ một cái, đi sau lưng Cố Viêm Chi tiến vào. Chỗ này giống như phòng chứa xác, người bình thường khi sống trong nơi này cũng hóa điên thôi.

Phòng ngủ khác với phòng khác, lấy màu đen làm chính, ga giường màu đen, bàn sách màu đen, trên bàn sách có một xấp thư, phía trên nhất ghi là "Các yếu tố để trở thành một đạo diễn". Ngoài ra, còn có một máy laptop và hai thứ, một cốc sứ và một ly thủy tinh. Trong góc có một đôi dép màu xanh đậm cùng một đôi giày thể thao được đặt thật chỉnh tề, một cái thùng rác đặt ở một bên.

Cố Viêm Chi nhìn một vòng xung quanh, "Thích sạch sẽ, cưỡng bách chứng, nội tâm có dấu hiệu bạo lực, thích giết chóc nhưng tính tình nhát gan nên liên tục đè nén cỗ xúc động này, tâm lý biến thái của hắn nảy sinh vào năm năm trước."

Kiều Hi trợn con mắt thật lớn, thích sạch sẽ cùng cưỡng bách chứng hai điều này cô có thể nhìn ra, bởi vì từ lúc vào cho đến bây giờ, mỗi một chỗ ở nơi này đều sạch sẽ làm người ta giận sôi gan, từ sàn nhà đến ga giường, thậm chí tìm không ra một sợi tóc, ngay cả thùng rác còn soi rõ bóng người, cho dù lâu ngày không ở nhưng trong mọi khe hở đều sạch sẽ không một vết bẩn. Mà phương hướng sắp đặt chăn mền và phương hướng bày dép giày không chỗ nào không nói lên rõ người đàn ông này có chứng cưỡng bách cực kỳ mãnh liệt. Còn nội tâm có dấu hiệu bạo lực, tâm lý biến thái từ khi nào, làm sao anh ta có thể suy đoán ra? Thông qua phỏng đoán tâm lý của Chương Trình sao?

Tựa hồ là phát giác ra nghi vấn của cô, Cố Viêm Chi rút ra một cuốn sách dưới cùng trong xấp thư trong bàn ra, trên sách viết (một trăm phương pháp giết người), Kiều Hi hít mũi một cái, thì ra đầu mối giấu ở dưới cùng đống sách. Thân thể cao lớn thẳng tắp của Cố Viêm Chi nhoáng một cái trước mặt cô, đã thấy anh ta chuyển dời đến giá CD bên cạnh, từ bên trong tiện tay rút ra một cái CD, trực tiếp hiện ra trước mặt Kiều Hi, mặt ngoài CD là một hình ảnh máu văng khắp nơi, những đường máu tạo thành một cái tên to-- (huyết sắc giang hồ).

Đáy mắt của Cố Viêm Chi xuất hiện đắc ý mà kiêu căng, "Chỉ cần cô mang theo đầu óc quan sát thật tốt, liền có thể tìm ra nguyên nhân."

Kiều Hi trừng mắt nhìn hắn, tiến đến, không đếm xỉa tới nhìn chằm chằm gò má của hắn, đưa tay tùy ý kẹp ra một cái CD, "Đắc ý gì hả, chẳng lẽ tâm lý biến thái của Chương Trình bắt đầu từ mười năm trước anh cũng có thể nhìn ra sao?"

"Đương nhiên là không, đây là thường thức tâm lý phạm tội cơ bản. Tâm lý biến thái bình thường đều nảy sinh trong thời kỳ trưởng thành, mà biến thái đến cái trình độ này, bình thường cần năm đến mười năm, cô nên trở về xem nhiều sách đi."

Khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ!

Kiều Hi nhìn chằm chằm Cố Viêm Chi mấy giây, đang muốn nổi giận, đột nhiên trông thấy đường cong trên gò má Cố Viêm Chi căng thẳng không ít, ngay sau đó, trong tay buông lỏng, liền thấy Cố Viêm Chi đưa tay nhanh chóng lấy lại đĩa CD trong tay cô thả lại trên kệ CD, xoay người kéo cô đi.

Kiều Hi một phen hất tay của anh ra, thần sắc quái dị liếc anh một cái, "Làm gì vậy! Không phải là anh nói tôi nên quan sát tốt sao?" Cô hấp tấp chạy về bên cạnh giá CD, rút ra nhiều đĩa CD.

Rủ xuống con mắt nhìn, Kiều Hi liền ngẩn ra.

Cái này... Tại sao đều là phim hành động nha, hơn nữa, nhìn hình ảnh, cô cảm thấy nội dung bên trong nhất định đều là SM gì đó, đều là khẩu vị nặng nha.

Trong nháy mắt cô cảm thấy tay cầm đĩa CD nóng tay, hơn nữa cỗ nóng này dưới ánh nhìn soi mói của Cố Viêm Chi giống như càng ngày nóng hơn, quả thực bàn tay càng ngày càng nóng nha, cảm giác bóp tim gãi phổi này là như thế nào?

Cô ngoái đầu lại liếc mắt nhìn Cố Viêm Chi, Cố Viêm Chi nhìn cô nhún vai, vô vị cười một tiếng, vẻ mặt đắc ý kia, dường như đang nói tôi đã sớm bảo cô đừng xem, cô cứ không nghe, cái này không trách tôi được.

Kiều Hi đột nhiên có ý nghĩ muốn nện đống đĩa này vào người Cố Viêm Chi, người đàn ông này, đáng ăn đòn nha.

Cố Viêm Chi giống như đoán được tâm tư của cô, vòng qua bên giường, một mặt cúi người kéo ngăn tủ đầu giường ra, một mặt cười nói, "Đừng thẹn quá hoá giận."

Những lời này lại chọt trúng cái gai của Kiều Hi, người này không đáng yêu chút nào! Vì không để câu tiên tri của anh thành sự thật, Kiều Hi hít sâu hai cái, cố ý đặt mấy cái đĩa trong tay vào kệ, cố làm ra vẻ thoải mái nói, "Tôi vẫn luôn thắc mắc vì sao ngày đó ở hiện trường phạm tội lại có dây thừng gì đó, thì ra Chương Trình thích SM nha." Giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, Kiều Hi mở trừng hai mắt với Cố Viêm Chi, cười không có ý tốt, "Cố Viêm Chi, đàn ông các anh đều thích cái này sao?"

"Cô có thể thử xem." Cố Viêm Chi ở bên này cứng đờ, chẳng mấy chốc, đáy mắt hiện lên sáng chói vui vẻ, phong khinh vân đạm trả lời một câu.

Kiều Hi đi thong thả đến, "Anh nghĩ hay lắm."

Lần này, Cố Viêm Chi không nói tiếp.

Kiều Hi nhìn theo động tác của anh, anh cúi người từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư, lông mày chau lại, bộ dáng rất nghiêm túc.

"Vật gì đó?" Kiều Hi tò mò đến gần.

Anh vừa quay đầu lại, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền ngây ngẩn cả người.

Kiều Hi cũng ngây ngẩn cả người, môi mỏng của Cố Viêm Chi, đang đặt trên môi cô.

Mấy giây sau, Cố Viêm Chi phản ứng trước quay đầu lại, đứng dậy.

Kiều Hi còn duy trì tư thế cúi người tức cười, không dám tin che lấy môi, vừa rồi mới xảy ra chuyện gì?

Cố Viêm Chi đã ngồi xuống ghế sofa, cách một khoảng nhìn cô, trên mặt mang theo một vết đỏ ửng khả nghi lại cố làm ra vẻ thoải mái mở miệng, "Này không phải là nụ hôn đầu tiên của cô đi?"

Kiều Hi chợt hoàn hồn, đứng thẳng tắp, thẳng lưng nâng cằm, kiêu căng nhìn về phía anh, "Đương nhiên không phải, làm sao có thể!"

Nhưng mà, cho dù cô biểu hiện thản nhiên như thế cũng không thể che giấu nội tâm kinh hoàng của mình, đây chính là nụ hôn cô cất giữ 24 năm qua, thế nhưng, đơn giản bị một người đàn ông cướp đi.

Bất quá, vừa rồi tại sao tim lại đập như sấm?

Trong đầu rối như tơ vò, lại nghe thấy giọng nói của Cố Viêm Chi giống như nước chảy róc rách mát lạnh rơi ở bên tai, "Không phải là tốt rồi, đến đây đọc phong thư này."

"Anh không có mắt sao? Sao không tự mình xem, tại sao phải bắt tôi đọc?" Kiều Hi phản ứng hơi kịch liệt, cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Cố Viêm Chi, chỉ muốn rời khỏi đây mau.

"Đọc lên mới có tình cảm, sẽ giúp chúng ta phá án, cho nên, vì mau chóng tra ra chân tướng, cô không có lý do gì cự tuyệt."

Kiều Hi liếc mắt nhìn Cố Viêm Chi trêu chọc, trái tim cô lại còn nhảy loạn thình thịch, trong lòng không hiểu sao lại bực bội, còn mơ hồ mang theo một tia thất lạc, bất quá, đúng như Cố Viêm Chi nói, cô không có lý do gì cự tuyệt.

Cầm lấy thư, sau đó lùi lại cách Cố Viêm Chi hai mét, mở ra. Là một phong di thư, nội dung không dài, nhưng chữ viết thanh tú đoan chính, mấy hàng cuối cùng hơi qua loa. Chương Trình viết cho mẹ hắn:

"Mụ mụ:

Lúc người thấy được phong thư này, con đã không còn trên thế giới này, thật xin lỗi, con không chăm sóc người trước lúc chết. Con là một đứa con bất hiếu, từ nhỏ đến lớn, mẹ vì con bỏ ra nhiều như vậy, con lại không thể cho mẹ cái gì. Đây là sự tiếc nuối trong đời này của con. Bây giờ con lựa chọn ra đi, đây có lẽ là biện pháp tốt nhất cho con, mẹ nhất định đừng vì con mà khổ sở. Nhân sinh có dài có ngắn, kỳ thật chết chỉ là chuyện trong nháy mắt, sẽ không quá đau, đúng không?

Con từng cho rằng, tương lai sẽ tốt đẹp. Mặc dù trong nhà nghèo khó, nhưng chỉ cần con cố gắng, nhất định có khả năng ra khỏi thị trấn nhỏ đó, nhất định có thể đến thành phố lớn, sẽ kiếm được rất nhiều tiền, con nhất định có thể áo gấm về nhà. Nhưng con sai rồi, mẹ à, thì ra có một số việc không phải là cố gắng có thể đạt được, thế giới này quá lãnh khốc cũng quá tàn nhẫn, con cố gắng như vậy, hèn mọn đi nịnh nọt mỗi người như vậy, vẫn không có biện pháp đạt được thứ mình muốn. Con thích cái cô gái kia như vậy, cô lại nhìn cũng không thèm nhìn con một cái, thành phố này quá mức lạnh lùng, con sắp sống không nổi. Mẹ à, mẹ đừng trách con nhu nhược, con chỉ không biết nên làm sao bây giờ, vòng tròn này rất loạn, con sắp kiên trì không nổi nữa, con cảm thấy giấc mơ lúc trước của con tựa một trò cười, không có ai quan tâm, không có ai để mắt con.

Con thậm chí không biết rõ, kể từ khi nào, cuộc sống của con trở nên u ám như vậy, tuyệt vọng như vậy... Mỗi ngày khi con rời giường con đều nhìn vào gương, tự hỏi rằng người trong gương là con sao? Vì sao con không cảm thấy mình đang tồn tại, vì cái gì con cảm giác mình tựa như là một cái xác biết đi, hãm sâu vào vũng bùn, vô pháp kiềm chế? Đều do người phụ nữ kia! Bất quá, mẹ à, mẹ yên tâm, cô ta sẽ không còn xuất hiện trong sinh mệnh của con nữa, cô ta sẽ lập tức biến mất trên thế giới này.

Mẹ, những năm này con làm rất nhiều chuyện sai, một bước sai, cả quãng đường đều sai, bây giờ con đã vô pháp quay đầu lại, chỉ có thể lựa chọn kết thúc. Tha thứ cho con vì một năm nay con không dám về nhà thăm mẹ, con không phải sợ mẹ đánh con mắng con, con sợ mẹ không vui. Kỳ thật mấy ngày hôm trước con có vụng trộm trở về nhìn mẹ, con thấy mẹ gầy đi nhiều lắm.

Mẹ à, con ra đi, nhưng không bỏ mẹ được, nhưng mà rất tốt, đã có người thay con chăm sóc mẹ, như vậy thì con an tâm. Tiền thì mẹ không cần lo lắng, con để lại cho mẹ rất nhiều tiền, đây là việc duy nhất con có thể làm vì mẹ.

Mẹ, mẹ đừng khổ sở, cuối cùng con đã được giải thoát. Tạm biệt, mẹ, mẹ phải sống thật tốt, ngày mai sẽ là một bắt đầu mới.

Con bất hiếu Chương Trình kính gửi.

XX năm X tháng X ngày."

Kiều Hi để di thư xuống. Hốc mắt ướt át, lặng im không nói.

Cảm thấy hai đạo ánh mắt lợi hại rơi trên mặt mình, cô hắng giọng một cái, nhìn về phía Cố Viêm Chi, "Đã đọc xong."

Cố Viêm Chi dựa vào lưng ghế sofa, hai tay gối ở sau gáy, bắt chéo chân, cả người giãn ra, sắc mặt bình tĩnh, hình như hắn không bị bức di thư ảnh hưởng chút nào.

"Làm một người cảnh sát, không được trong quá trình phá án có cảm xúc cá nhân, cho nên bây giờ cô trở về bình thường được chưa?"

Kiều Hi hít mũi một cái, "Anh cho rằng ai cũng máu lạnh như anh sao?"

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, nhưng lần này không nói chuyện.

Kiều Hi không phải là một cô gái đa sầu đa cảm, rất nhanh bình phục lại, "Anh nghĩ ra gì chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Trợ Lý Nhảy Dù

Ngón tay của Cố Viêm Chi đặt lên tay vịn của ghế sô pha gõ gõ theo nhịp, "Thứ nhất, bức di thư này có phải là tự tay anh ta viết hay là người khác ép anh ta viết? Thứ hai, trong di thư ngoài mẹ của anh ta ra thì tổng cộng còn nhắc tới mấy người phụ nữ nữa? Thứ ba, cuối di thư anh ta có viết là có người sẽ giúp anh ta chăm sóc mẹ, người kia là ai?"

Sắc mặt Kiều Hi cũng thay đổi trở nên nghiêm túc, như đang suy nghĩ điều gì nhìn chằm chằm vào anh, lông mày nhíu lại, rất rõ ràng là đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, mấy giây sau, nhấc cánh môi, "Thứ nhất, di thư là thật, thứ hai, trong di thư anh ta nhắc tới tổng cộng có hai người phụ nữ nữa, thứ ba, cuối cùng là người chăm sóc mẹ anh ta, rất có thể là Thẩm Vi Nhi, nhưng mà cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi."

Đôi mắt hẹp dài của Cố Viêm Chi khẽ lộ ra sự vui vẻ, "Rất vui vì cuối cùng nhìn thấy em bắt đầu biết động não." Đột nhiên anh đứng dậy khỏi ghế sô pha, rất hứng thú nhìn về phía Kiều Hi, "Nói một chút, những điều này sao em nhìn ra."

"Trước tiên là nói về di thư. Thứ nhất, Chương Trình sớm đã ý định tự sát, mà trước kia tự sát viết một di thư gửi cho mẹ mình cũng là chuyện thường tình, cho nên sự tồn tại của bức di thư này rất hợp tình hợp lý, thứ hai bức thư này tình cảm rất chân thành, mỗi một câu đều lộ ra nội tâm đau khổ và tuyệt vọng, phản ứng tình cảm rất kịch liệt, khi người khác ép anh ta viết ra thì sẽ không thể nào thể hiện được cảm xúc nội tâm một cách tự nhiên như vậy, cũng giống như chúng ta vậy, nếu như có người cầm dao kè cổ anh, anh có tâm tư để nhớ lại những đau khổ của mình không?" Nói xong đoạn thứ nhất, Kiều Hi nhìn chằm chằm Cố Viêm Chi, giống như là một học sinh đang nghiêm túc nghe giảng, đáy mắt đầy chờ mong được tán thành.

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, cũng không vội đưa ra lời bình luận, "Tiếp tục."

"Thứ hai, trong di thư anh ta có nhắc tới cô gái mà anh ta thích, ở đây cô gái mà anh ta nhắc tới chắc hẳn là Tần Ngu, sau đó anh ta nhắc tới đều là người phụ nữ, người phụ nữ ở đây, là chỉ một người phụ nữ khác."

"Nguyên nhân?" Cố Viêm Chi nhìn chằm chằm vào Kiều Hi, ánh mắt có một chút tán thành. Chi tiết này rất ít người có thể phát hiện, có lẽ phần lớn mọi người đều cho rằng hai người phụ nữ xuất hiện trước và sau đều là Tần Ngu, bởi vì người phụ nữ lần thứ hai xuất hiện, Chương Trình có nhắc tới "Cô ta rất nhanh sẽ biến mất khỏi thế giới này", rồi sau đó Chương Trình quả thực cũng hạ thủ đối với Tần Ngu, tất cả những chuyện này thoạt nhìn đều rất logic, thế nên mọi người mới bỏ quên sự khác nhau giữa hai người này.

Kiều Hi chớp mắt mấy cái, "Cái này đều là do giác quan thứ sáu của tôi, anh cũng biết đó, giác quan thứ sau của phụ nữ cũng rất chuẩn."

Trong nháy mắt sự tán thành dưới đáy mắt của Cố Viêm Chi biến mất không còn chút dấu vết, "Đừng nói với tôi kết luận thứ ba của em cũng dựa vào cảm giác của giác quan thứ sáu không có chút căn cứ nào nữa đấy."

"Đương nhiên là không phải, căn cứ vào suy luận lúc trước của anh, Thẩm Vi Nhi đã cho Chương Trình một lợi ích nào đó nên anh ta mới cam tâm tình nguyện nhận hết mọi tội lỗi, lợi ích gì mà có thể khiến cho Chương Trình động lòng? Người có thể tác động tới nội tâm của Chương Trình chỉ có thể là người thân, người kia chính mà mẹ của Chương Trình, Thẩm Vi Nhi đồng ý sẽ chăm sóc cho mẹ Chương Trình, chấm dứt mối lo lắng của Chương Trình trước khi chết, cho nên Chương Trình mới đáp ứng yêu cầu của Thẩm Vi Nhi, không phải sao?"

"Còn gì nữa không?"

"Không còn nữa." Kiều Hi nhún vai, bộ dạng giống như đó là chuyện hiển nhiên, suy luận mới vừa rồi ngay cả chính cô cũng không nhịn được mà muốn vỗ tay khen bản thân mình, biểu hiện xuất sắc như vậy, cô tự cảm thấy đã vô cùng hoàn mỹ rồi.

Cố Viêm Chi yên lặng chớp mắt một cái, giơ tay lên đỡ trán, "Quả nhiên là tôi đã đánh giá năng lực của em quá cao."

"Phân tích tâm lý tội phạm cũng không phải là phương diện mà tôi am hiểu." Kiều Hi nhướn mày.

Cố Viêm Chi nhắm hai mắt lại, lúc này mới mở miệng nói, giọng nói hơi trầm thấp, "Tình cảm, là thứ mà khoa học không thể đưa ra phán đoán được, còn nữa giác quan thứ sáu trong miệng của em, cũng không hề có căn cứ khoa học. Nếu như chỉ dựa vào những thứ lập lờ nước đôi này mà đưa ra kết luận, thì sẽ có vô số án oan."

Kiều Hi không nói đúng sai, chỉ nhìn anh, chờ anh phân tích một cách chuyên nghiệp.

"Di thư là thật, bởi vì chữ viết rất trôi chảy, tất cả các nét bút, cách hành văn đều rất liền mạch, ngoại trừ mấy chữ viết cuối cùng hơi viết ngoáy - - bởi vì tới cuối cùng tâm tình của anh ta đã trở nên kích động. Nếu như bị ép buộc, phần lớn chữ viết sẽ bị ngắt quãng hoặc viết nhầm. Tiếp theo, bức di thư này tồn tại những đặc điểm rất rõ ràng sau: Anh ta có thói quen dùng những câu song song nhau như "Vì cái gì… Vì cái gì", "Như vậy… Như vậy"; anh ta thích dùng từ con để mở đầu "Con như vậy, con cảm giác" điều này vô cùng phù hợp với tích cách yêu bản thân mình, đương nhiên em nói là tình cảm chân thành cũng miễn cưỡng đúng một chút, bởi vì cách hành văn của anh ta còn lộ ra một chút đa cảm của người nghệ sĩ, cuối cùng…" Cố Viêm Chi lấy bức di thư từ trong tay của Kiều hi, giơ ra trước mặt của cô, "Phía trên này rõ ràng có vết nước mắt đã khô, đúng như chúng ta đã biết, là một người trưởng thành rất nhu nhược và nhát gan, cho nên lúc viết di thư, anh ta không tự giác được mà rớt nước mắt."

Kiều Hi nhìn lại bức di thư một lần nữa,quả nhiên là đúng như lời anh nói. Dường như sự bái phục dâng trào, cô không chút nghĩ ngợi đã thốt ra một câu, "Anh phân tích rất thấu đáo."

Lúc này Cố Viêm Chi cười khẽ một tiếng, Kiều Hi ngẩng đầu lên, trong đáy mắt anh cũng hiện lên tia đắc ý, thoạt nhìn rất đáng ghét.

Nhưng mà Cố Viêm Chi không chút để ý tới sự mỉa mai của cô, ngồi thẳng người lên, nhìn về phía di thư, "Chúng ta tiếp tục nói tới điểm thứ hai."

Nhắc tới công việc, Kiều Hi lại khôi phục lại sự nghiêm túc, "Anh nói đi."

"Trước sau anh ta hai lần nhắc tới hai người phụ nữ, lần đầu tiên, anh ta dùng từ cô gái, lần thứ hai, anh ta dùng từ phụ nữ, có lẽ đối với rất nhiều người thì hai từ này cũng không quá khác nhau, nhưng từ tâm lý chuyên nghiệp mà nói, cô gái, rất rõ ràng đã biểu hiện cho sự thuần khiết, mà phụ nữ, đã thì đã thể hiện ra ý xem thường hoặc là có chút cảm giác chiếm hữu, rất hiển nhiên, Chương Trình rất là khinh thường người phụ nữ kia, mà không phải là sự chiếm hữu. Từ trong di thư của anh ta không khó để nhìn ra, anh ta hận người phụ nữ kia, hận đến mức chỉ có thể giết chết cô ta mới giải mối hận trong lòng được. Nhưng Chương Trình đối với Tần Ngu, là bởi vì yêu nên sinh ra hận, cũng không phải là là hận ý đơn thuần."

"Điều chúng ta cần chú ý là, thời gian xuất hiện của hai người phụ nữ này không giống nhau, từ khi anh ta nhắc tới Tần Ngu cho tới khi anh ta thể hiện ra sự oán hận đối với người phụ nữ thứ hai đã có một khoảng cách xa, cái gì mà cuộc sống trở nên tuyệt vọng, hãm sâu vào vũng bùn, Tần Ngu không thể là người khiến cho anh ta hãm sâu vào vũng bùn được, một tình cảm vừa mới nảy sinh ở trong lòng không thể khiến cho một người tuyệt vọng tới mức tự sát được, cho nên vũng bùn mà Chương Trình nhắc tới chính là chỉ chuyện anh ta mắc bệnh sida. Anh ta nhiễm bệnh sida có sự liên quan nào đó, hay nói cách khác, người phụ nữ này là nguyên nhân khiến cho anh ta bị bệnh sida."

Kiều Hi cúi đầu sắp xếp một lúc lâu, mới nói rõ ràng với anh, "Cho nên nói là, bây giờ có thêm một đầu mối mới, chính là người phụ nữ kia."

Cố Viêm Chi gật đầu, "Còn có một manh mối."

"Ở chỗ nào?"

"Trong vấn đề thứ ba. Em vừa mới nói, em đoán là Thẩm Vi Nhi đã đồng ý với Chương Trình sau khi anh ta chết thì sẽ chăm sóc mẹ của anh ta, thì lúc thẩm vấn Chương Trình mới che chở cho cô ta, em cảm thấy tại sao Chương Trình lại tin tưởng rằng sau khi anh ta chết Thẩm Vi Nhi nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình? Theo lý thuyết, Chương Trình nhất định sẽ chết, chuyện chăm sóc cho mẹ của Chương Trình, cô ta hoàn toàn có thể không cần thực hiện."

Kiều Hi hơi ngẩn ra, "Ý của anh là Thẩm Vi Nhi bị Chương Trình nắm nhược điểm ở trong tay?"

"Đúng vậy."

Kiều Hi lại hỏi, "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?"

"Kiểm tra các mối quan hệ của Chương Trình, tất cả những người phụ nữ đã từng tiếp với anh ta, điều quan trọng là điều tra ra người phụ nữ bị mắc bệnh sida đã lây bệnh cho anh ta, mặt khác, điều tra sự liên lạc giữa Thẩm Vi Nhi và Chương Trình, cuối cùng là chúng ta cần phải đi tới nhà mẹ của Chương Trình một chuyến."

———

Tại công ty Tống Thị.

Trong phòng họp, ánh mặt trời vàng chói chiếu xuống đất, các quản lý cấp cao của mỗi phòng đang ngồi nghiêm chỉnh chờ Tống Mạc tới.

Đúng tám giờ sáng, Tống Mạc đi vào phòng họp, áo sơ mi trắng quần tây, giày tây, nhìn rất thẳng thớm và đẹp trai. Ồ không đúng, tại sao phía sau của anh còn có một người phụ nữ đi theo, còn là một người phụ nữ rất xinh đẹp nữa chứ.

Lông mày kẻ đen, đôi mắt đen láy, răng trắng, môi anh đào, một mái tóc đen mượt như lụa được buộc lại, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, vẻ mặt rạng ngời, giữa chân mày hiện lên vẻ phong tình trời cho, giơ tay nhấc chân đều mang theo cảm giác cuốn hút. Cả người mặc một bộ quần áo công sở càng làm tôn thêm dáng người hấp dẫn của cô, lộ ra cặp đùi trắng nõn như ánh trăng, không hề có chút thịt thừa nào. Một người phụ nữ như vậy, rất dễ dàng hấp dẫn tầm mắt của mọi người, nhất là ánh mắt của đàn ông.

Tần Ngu đi theo sau lưng của Tống Mạc tới vị trí chủ trì hội nghị, lúc cả khuôn mặt của cô hoàn toàn hiện ra trước mặt của mọi người, tất cả mọi người đều không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Gương mặt này, khiến cho người ta nhìn tất quen mắt, trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, đây không phải là Tần Ngu rất có tiếng tăm đột nhiên biến mất khỏi thế giới giải trí sao! .

Tống Mạc đối diện với tất cả những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, "Từ hôm nay trở đi, Tần Ngu, Tần tiểu thư sẽ đảm nhiệm chức vụ thư ký của tôi."

Lại là một tiếng sấm sét vang lên, làm cho tất cả những người ở đây đều khét bên ngoài, sống bên trong.

Chuyện này là sao đây?

Xưa nay Tống Mạc không nhận thư ký, kể từ khi anh kế nhiệm chức Tổng giám đốc Tống Thị, bên cạnh của anh chỉ có một người là Hứa Văn, năng lực làm việc của Hứa Văn thì ai cũng biết, bọn họ cho rằng, bên cạnh của Tống Mạc không cần phải sắp sếp thêm một người thư ký, tóm lại nói cho dễ hiểu thì, chức thư ký này căn bản cũng không cần thiết. Bây giờ, đột nhiên anh dẫn một người nổi tiếng tới, nói là thư ký của mình, chuyện này chẳng phải là mò trăng dưới nước?

Đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ nhảy dù, chức vụ không có tác dụng gì, trong chuyện này…

Trong lòng mọi người sớm đã tạo nên sóng to gió lớn, nhưng lại ngại Tống Mạc đang ở đây, cho nên không dám bàn tán ồn ào, chỉ đành nín nhịn đè nén sự tò mò của mình lại, làm bộ như không có gì vỗ tay rào rào, bày tỏ sự hoan nghênh đối với đồng nghiệp mới.

Giới thiệu đơn giản xong, Tống Mạc sắp xếp cho Tần Ngu ngồi xuống bên cạnh mình. .

Nhìn hành động này của Tống Mạc, tất cả những nhân viên cấp cao đều sợ đến choáng váng. Không được, không được tồi, thời gian qua lãnh khốc vô tình, không gần nữ sắc, nhưng tại sao Tống tổng lại để cho một người phụ nữ ngồi gần mình trong vòng ba thước! Ngay cả Hứa Văn tận tâm nhiều năm như vậy cũng không có loại đãi ngộ như vậy!

Trong lòng của mọi người đều nổ ầm một tiếng, chỉ có Tống Mạc ngồi xuống ở vị trí chủ trì hội nghị, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, nghiêm chỉnh bắt đầu cuộc họp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Con Rùa Đen Khốn Kiếp

Tống Mạc cùng quản lý cao cấp bàn bạc về việc tiêu thụ bất động sản, những điều này Tần Ngu nghe cũng không hiểu, càng nghe cô càng hồ đồ, dứt khoát cầm lấy giấy trong tay vẽ một con rùa đen.

Cuộc bàn bạc kéo dài chừng một giờ, cho đến khi bàn bạc xong, Tần Ngu vẫn còn đang vẽ phi thường cao hứng, thình lình giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp vang lên bên tai cô, "Tan họp, Tần trợ lý lưu lại."

Tần Ngu ngước mắt, một đôi mắt trừng to nhìn anh, Tống Mạc vẫn dựa vào ghế chủ tịch như cũ, đáy mắt rõ ràng mang theo vui vẻ nhìn chằm chằm giấy trong tay cô.

Mọi người trong phòng làm việc mang theo vẻ mặt kinh ngạc lục đục lui ra ngoài, sau một hồi huyên náo, Tần Ngu phát hiện, trong văn phòng rộng lớn, chỉ còn lại hai người là cô và Tống Mạc, anh đưa tay giựt lấy tờ giấy trong tay cô, rủ con mắt xuống nhìn.

Trên giấy con rùa đen nhỏ được vẽ rất sống động, bên cạnh còn viết thêm chú thích, vô cùng rõ to -- con rùa đen khốn kiếp Tống Mạc.

Anh chợt nâng con mắt lên, không lạnh không nhạt nhìn Tần Ngu, một đôi ngươi đen trầm tĩnh như nước, Tần Ngu bị ánh mắt của anh nhìn chằm chằm

hơi sợ hãi, không nói lời gì đứng dậy cúi người đoạt lấy tờ giấy kia lại, "Anh đối xử như vậy với em, em vẽ anh như vậy có gì không đúng sao?"

Tống Mạc không dấu hiệu đưa tay, chặn ngang lời nói của Tần Ngu, thân thể mảnh khảnh của Tần Ngu nhẹ nhàng nhoáng một cái, liền rơi xuống đùi của anh, cửa phòng họp còn đang mở, bất cứ lúc nào cũng có người vào, cô lại lớn mật ngồi trên đùi anh, có phải quá đáng hay không...

Tần Ngu như bánh quai chèo ra sức giãy giụa ở trong lòng của anh, không biết làm thế nào, sức lực của Tống Mạc lại lớn, giãy giụa một hồi lâu, mồ hôi đổ khắp người, nhưng cả người cô vẫn bị anh gắt gao túm chặt.

Tần Ngu bất động, ngay sau đó, liền cảm thấy một cỗ hơi thở ấm áp rơi vào cổ cô, anh vùi đầu ở cổ cô, mái tóc ngắn đen nhánh của anh cạ vào cổ cô khiến cô bị nhột, cô quay đầu né tránh, lại nghe thấy anh cúi đầu thở dài một tiếng, "Em có biết anh vì tốt cho em không?"

Anh ở trên thương trường mò mẫm lăn lộn nhiều năm như vậy, hôm nay leo lên đến vị trí này, đã đắc tội không ít người, người ghen tị anh biết dùng người cũng không ít, lại không nói đến những thứ phụ nữ tâm cơ khó lường kia, lúc anh trải qua trăm nghìn cay đắng mới cứu được cô, nếu có lần sau, anh không biết mình có thể lần nữa cứu được cô không?

Chuyện lần này không chỉ một mình cô sợ hãi, anh so với cô càng hoảng loạn hơn, có lúc anh nhớ đến hôm đó cô bị trói ở trên giường bất lực chật vật như vậy, anh luôn tự trách mình tại sao lại đưa cô tiến vào giới giải trí, rõ ràng biết rõ đó là một dòng nước xoáy sâu không thấy đáy, anh lại tùy ý cô làm loạn.

Anh càng hối hận, là do anh không bảo vệ cô tốt. Trước kia anh chưa từng biết khi mất cô anh sẽ thống khổ như thế nào, mà bây giờ, cuối cùng anh đã hiểu cô là uy hiếp đối với anh, nếu mất cô anh sẽ sống không bằng chết, anh làm sao cho phép cô một lần nữa làm loạn. Nói anh bá đạo cũng tốt, nói anh cố chấp cũng tốt, lúc này đây, anh chỉ muốn ích kỷ ép buộc cô ở bên người.

Tần Ngu cũng bất động, tùy ý cho anh ôm cô, như có điều suy nghĩ sững sờ một hồi lâu, mới nói, "Ở bên cạnh anh cũng tốt, bất quá em không muốn làm một cái bình hoa, từ hôm nay trở đi, em muốn phái người dạy em vài thứ."

"Vì cái gì?"

Tần Ngu nghiêng đầu sang chỗ khác, chống lại ánh mắt của anh, một đôi mắt đen nhánh lóe lên chấm nhỏ phát sáng hào quang, "Bởi vì em muốn sóng vai đứng chung một chỗ với anh."

Anh ưu tú như vậy, cô muốn trở thành một người ưu tú như anh vậy, cùng anh sóng vai đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, cùng anh nhìn Thịnh Thế này, mà không phải trốn sau lưng hắn, đuổi theo bước chân của anh.

Cô muốn trở thành người xứng với anh.

Anh rủ con mắt xuống nghiêm túc nhìn người phụ nữ trong ngực, giờ khắc này, cô không còn là cô gái ngốc u mê sáu năm trước nữa, cô kiên định muốn sóng vai với anh như vậy, đôi mắt cô, giống như đang nhẹ nhàng phát ra ánh sáng.

Cô như vậy, hết sức động lòng người.

Cơ hồ là theo bản năng, cúi người, môi mỏng liền đặt lên trên môi cô.

Ngoài cửa đột nhiên có người đến, trang phục nghề nghiệp màu đen, khuôn mặt tinh xảo, là quản lý bộ phận tiêu thụ.

Nhìn thấy hai người trước mắt dính nhau như keo sơn coi như không có ai ở đây, vị quản lý bộ phận tiêu thụ tuổi còn chưa lớn này liền đỏ mặt, đứng tại chỗ, không biết nên cắt đứt hay là nên yên lặng lui ra ngoài.

Mấy giây, nâng cặp văn kiện chuẩn bị lặng lẽ rút khỏi.

Âm thanh giày cao gót gõ xuống mặt đất vang lên có chút đột ngột, Tần Ngu bị hôn đến ý loạn tình mê mãnh liệt phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy bóng dáng màu đen kia, cơ hồ là lập tức đẩy Tống Mạc đang ôm cô ra, bất an ngồi dậy, co cẳng định chạy ra bên ngoài.

Thình lình, bàn tay bị hai bàn tay khác giữ chặt lại, ngay sau đó, giọng nói không gợn sóng mang theo chút khàn khàn của Tống Mạc vang lên, "Lâm quản lý, có chuyện gì?"

Quản lý bộ phận tiêu thụ vừa mới quay đầu rồi đi, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, hết sức khó xử mở miệng, cả khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng của cô ấy giống như người vừa mới hôn môi với Tống Mạc là cô vậy, "Tôi đến đưa văn kiện."

Tống Mạc một tay kéo tay Tần Ngu, trấn định tự nhiên nhìn cô, "Ừ, đưa văn kiện đây."

Tần Ngu rõ ràng cảm giác được ánh mắt tế nhị của quản lý bộ phận tiêu thụ rơi vào trên người cô, sắc mặt của cô lại càng hồng hơn, cơ hồ là muốn ngượng ngùng tới chết, đáng tiếc Tống Mạc ngồi ở bên người cô đang cực kỳ nghiêm chỉnh, ngay cả thần sắc đều hết sức thản nhiên, không biết việc kéo tay cô trước mặt thuộc hạ có cái gì không ổn.

Đáy lòng của Tần Ngu yên lặng thở dài một hơi, quả nhiên, vẫn trước sau như một không biết xấu hổ.

Quản lý bộ phận tiêu thụ để văn kiện trong tay xuống rồi lui ra ngoài, lúc rời đi, cô lại nhìn Tần Ngu một cái, vừa vặn chạm trán với ánh mắt của Tần Ngu,

hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tần Ngu cảm giác giờ phút này cô nhất định cười vô cùng xấu.

Trong phòng làm việc lại quay về yên tĩnh, Tống Mạc đứng dậy, "Đi, anh dẫn em đến bộ phận nhân sự báo cáo."

Anh tự mình đưa cô đến bộ phận nhân sự báo cáo, anh còn thấy hôm nay huyên náo không đủ lớn sao?

Tần Ngu lắc đầu, "Tự em đi, không phải nói muốn ẩn hôn sao, như vậy tại sao trước mặt hạ thuộc của mình lại không biết e dè?"

Tống Mạc như có điều suy nghĩ nhìn khuôn mặt bạch hi mỹ lệ của cô, lặng im mấy giây, "Anh kêu Hứa Văn đưa em đi."

———

So với không khí êm ắng bên này, ngược lại đại sảnh công ty đã nổ oanh.

"Chao ôi, mọi người đoán coi sáng hôm nay nữ trợ lý kia có lai lịch gì?"

"Nha, ai không nhìn ra, cô ta khẳng định có quan hệ thân mật với Tống tổng của chúng ta."

"Chẳng lẽ, tin đồn lúc trước là thật, Tống tổng thật sự là vị kim chủ tai to mặt lớn sao?"

...

Mọi suy đoán bay đầy trời, cuối cùng, xuất hiện một trận công kích lớn, còn do quản lý của bộ phận tiêu thụ mang đến tin tức mới nhất -- cô nhìn thấy Tống tổng công khai cùng vị Tần tiểu thư này ở trong phòng làm việc hôn môi!

Vừa nói xong, toàn bộ đại sảnh công ty lập tức kêu rên khắp nơi, đàn ông thì tiếc hận chính mình còn chưa bắt đầu ra tay thì mỹ nữ đã rơi vào tay boss, phụ nữ thì thống hận chính mình không đấu lại thiếu nữ có tâm hồn ngây thơ của boss.

Hứa Văn thấy tình cảnh này khó mà nhịn cười, cô e rằng bọn họ còn phải thống khổ dài dài.

———

Một tháng sau, ánh sáng phía chân trời mang theo khí khô nóng lượn lờ trong không khí, cành lá của cây nhãn ven đường dần dần trở nên xum xuê, con cháu đầy đàn, mùa hè, vội vàng đến khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Thẩm Vi Nhi đứng ở trước cửa bót cảnh sát, ba tháng tù giam vẫn không làm cô thay đổi nhiều, cô vẫn chói lọi xinh đẹp như cũ, mặc váy xinh đẹp, kính râm che kín hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một cái cằm nhọn.

Đứng lặng im mấy giây, phía trước cách đó không xa đột nhiên vang lên một trận âm thanh của xe ô tô, cô thấy vậy bước xuống bậc thang.

Maserati màu đỏ trước mắt, cô liếc mắt nhìn cục cảnh sát lần cuối cùng, khóe môi lộ ra một nụ cười ngọt ngào lại cực kỳ quỷ dị.

Hai bên đường cảnh sắc không ngừng lùi lại, cô tháo kính râm xuống, từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra.

Sau âm thanh tút tút ngắn ngủi, cuối cùng cô lên tiếng, "Anh xử lý xong chuyện tôi giao phó chưa?"

"Đã xong thưa Thẩm tiểu thư, tất cả cuộc sống sắp tới của cô đều nằm ở trong lòng bàn tay của tôi."

"Tốt, chốc lát nữa gặp nhau ở quán cà phê gần biển."

———

Cục cảnh sát.

Kiều Hi một cước đá văng cửa hấp tấp đi đến, trong phòng lập tức vang lên một giọng nam trầm thấp không vui mang theo tức giận, "Ai lại đạp cửa, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, ai lại đạp cửa tôi liền phạt người đó ra khỏi đồn công an nấu rượu!"

Vừa dứt lời, Kiều Hi cười tươi như hoa xuất hiện trước mặt anh, "Tôi nói này Hàn đội trưởng, anh đạp cửa kia cũng không ít nhỉ, anh muốn phạt đi nấu lò rượu thì tự phạt mình trước đi."

Hàn Sâm vừa thấy là Kiều Hi, lửa giận nhất thời biến mất không còn hình bóng, anh cười cười, "Nha đầu chết tiệt kia, lại dám nói như thế với đội trưởng sao?"

Kiều Hi cũng cười cười, coi như không có chuyện gì, như một làn khói chạy tới bên người Cố Viêm Chi, ném tư liệu trong tay lên bàn, "Tra ra rồi, anh xem một chút đi."

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, cầm lấy tài liệu, mở ra.

Quả nhiên có người phụ nữ như vậy, tên là Tô Mạt Ly, là một tiểu minh tinh hạng ba, tình cờ quen biết Chương Trình trong một bộ phim do hắn làm đạo diễn, là một tình nhân của hắn, mắc bệnh AIDS, ba tháng trước không biết bởi vì nguyên nhân gì đột nhiên biến mất trong giới giải trí.

Kiều Hi chỉ tay vào một hàng chữ ở phía trên nói: "Rõ ràng có tật giật mình, cô ta biến mất trong giới giải trí không phải là sợ chúng ta tra được, mà do bệnh của cô ta đã vào giai đoạn cuối."

Cố Viêm Chi nhìn cô, từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu, "Đây là tôi tra được."

Kiều Hi cầm lấy, là một cái tài khoản.

"Đây là cái gì?"

"Tôi đi điều tra tình cảnh của mẹ Chương Trình, đúng như Chương Trình nói trong di thư của hắn, mẹ của hắn ở một mình, bị bệnh liệt giường, có một công nhân đang chiếu cố bà ấy, tôi từ trong miệng bà ta hỏi ra thì biết có một người phụ nữ tên là Thẩm Vi Nhi mời bà ta đến, mặt khác, tôi phát hiện ra cái này." Anh dừng một chút, "Đây là tài khoản của mẹ Chương Trình, ba tháng trước, có một khoản tiền chuyển vào, tổng cộng năm mươi vạn, tôi tìm nhân viên kỹ thuật, tra tên của người chuyển khoản, là Thẩm Vi Nhi."

Kiều Hi mở trừng hai mắt, trên mặt lộ ra vui mừng, "Cho nên nói, suy đoán lúc trước của chúng ta đều chính xác sao?"

Cố Viêm Chi gật đầu, "Nhưng những thứ này cũng không phải là toàn bộ, chúng ta muốn tìm không phải là cái này, mà là người sai Thẩm Vi Nhi làm việc, chỉ có tìm được hắn, vụ án này mới được phơi bày."

Kiều Hi hơi đau đầu vuốt vuốt đầu, "Lúc trước không phải nói đây là vụ án đơn giản sao? Sao đột nhiên phiền toái như vậy?"

Đáy mắt Cố Viêm Chi lộ ra mỉa mai, "Như thế nào, sợ rồi sao?"

Kiều Hi giương cằm lên, khóe mắt nhảy lên, thần khí lại cao ngạo, "Trò cười, trong tự điển của Kiều Hi tôi không có chữ sợ!"

"Vậy là tốt rồi, cô tra ra địa chỉ của tiểu minh tinh hạng ba kia chưa?"

"Anh nói thử xem?" Kiều Hi phá lệ nháy mắt mấy cái, "Trên thế giới không có chuyện gì Kiều Hi tôi không tra ra được."

Cố Viêm Chi đột nhiên nghĩ đến cái gì nói, "Hôm nay là ngày Thẩm Vi Nhi được thả ra phải không?"

Suy nghĩ của anh biến đổi cực nhanh, Kiều Hi có chút ít theo không kịp, sợ run mấy giây, mới gật gật đầu, "Đúng vậy, sáng sớm hôm nay đã được thả ra, làm sao vậy?"

Trong lòng Cố Viêm Chi vừa động, ánh mắt đột nhiên trở nên tĩnh mịch, đứng dậy, "Đi."

"Đi chỗ nào nha, ăn cơm không?" Kiều Hi hấp tấp đi theo sau lưng anh ra cửa chính cục cảnh sát.

"Trừ ăn ra trong đầu của cô không còn cái gì sao? Đương nhiên là đi phá án." Cố Viêm Chi đi đầu cũng không quay lại.

"Nhưng buổi trưa đã qua thật lâu rồi, tôi vì tra án còn chưa ăn cơm trưa!" Kiều Hi hô to, dừng bước.

Cố Viêm Chi ngoái đầu nhìn lại, động tác cực kỳ thô lỗ kéo cổ áo Kiều Hi lên đi đến bên cạnh xe, "Không chết đói đâu."

Kiều Hi thống khổ kêu vang vọng ở cửa chính bót cảnh sát, "Cố Viêm Chi anh có biết thương hương tiếc ngọc hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 161: Sóng Lớn Mãnh Liệt

“Địa chỉ." Phong cảnh ngoài cửa xe lướt qua rất nhanh, giọng nói thật thấp của Cố Viêm Chi truyền tới.

Kiều Hi mặc chiếc áo gió tì cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Chạy suốt cả buổi cho tới trưa cũng không được ăn miếng nào, cứ như vậy bị Cố Viêm Chi kéo lên xe, trong lòng cô vô cùng tức giận.

Cố Viêm Chi nhìn thấy bộ dạng lạnh nhạt xa cách của Kiều Hi, lông mày nhíu lại, không kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, “Địa chỉ của Tô Mạt Ly.”

Kiều Hi nhếch miệng, hai tay vòng trước ngực nhìn Cố Viêm Chi bằng ánh mắt xem thường, "Giám sát Cố điều tra giỏi như vậy thì không cần tôi nói cũng biết chứ."

Cố Viêm Chi giật mình một chút, vẻ mặt nghiêm nghị, đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Kiều Hi.

Trên cổ tay đột nhiên truyền tới nhiệt độ khác thường khiến cho Kiều Hi rút tay lại theo bản năng, nhưng mà không rút được, ngược lại trên cổ tay lại truyền tới cảm giác đau đớn, cô hất cằm lên nhìn về phía Cố Viêm Chi, vẻ mặt vô cùng quật cường.

Cố Viêm Chi khẽ liếc cô một cái, trong đôi mắt sáng ngời của anh đã hiện lên sự lạnh lẽo đến rùng mình, "Bây giờ là thời điểm sống còn, không phải là thời gian để cho em đùa giỡn đâu."

Kiều Hi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Cố Viêm Chi, giọng điệu này không giống như nói giỡn, nhất thời có chút chột dạ, cắn cắn môi dới, cụp mắt xuống nói mấy chữ: "Số 72 đường Ninh Ba."

Ngón tay chai sạn của Cố Viêm Chi như có như không xẹt qua lòng bàn tay của Kiều Hi, ánh mắt nhìn vào đường cong tuyệt đẹp của khuôn mặt và gò má ương ngạnh của cô, "Xong chuyện này tôi sẽ mời em ăn cơm."

Nhiệt độ ở cổ tay đã tan đi, có lẽ mới vừa rồi Cố Viêm Chi đã hơi dùng lực, cho nên chỗ này vẫn còn hơi tê tê một chút, Kiều Hi nhìn thẳng vào mắt của Cố Viêm Chi, đột nhiên lại cảm thấy có chút không tự nhiên, đưa tay khẽ vuốt mấy cái ở cổ tay, lông mi khẽ run run, giận dữ như con nít nói, "Phải là đại tiệc."

Chân mày của Cố Viêm Chi dãn ra, không trả lời lại coi như là cam chịu. dùng sức đạp chân ga, xe lao đi vun vút, khiến bụi đường bay mịt mù.

———

Trước một căn nhà riêng biệt, Cố Viêm Chi nghiêng người đi ra, Kiều Hi theo sát phía sau.

Lầu hai, cánh cửa ở trước mặt đóng chặt, bên trong cửa không hề có chút động tĩnh, rất vắng vẻ giống như chỗ này không hề có người ở.

Kiều Hi lại bấm chuông cửa một lần nữa, mấy giây sao, vẫn không hề có người nào đi ra.

"Không có người?" Kiều Hi nhíu mày.

Cố Viêm Chi lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, "Bây giờ đang là buổi trưa, mà sáng nay trong tài liệu em đưa cho tôi nói rất rõ ràng, Tô Mạt Ly bị bệnh sida giai đoạn cuối, em cảm thấy lúc này cô ta có khả năng đi ra ngoài ăn cơm sao? Trừ khi tài liệu em đưa tôi là giả, nếu không thì tám mươi phần trăm Tô Mạt Ly đang ở bên trong."

"Tài liệu tôi đưa anh là tài liệu mới nhất, không thể nào sai được, cho nên, có phải là cô ta đã ngủ thiếp đi, hoặc là bệnh nặng quá không thể xuống giường được?" Kiều Hi cố gắng nhướn cô lề để nhìn qua cửa sổ xem có nhìn thấy gì không. điễnn dàn nên quýndon.

Sau lưng cũng không nghe thấy tiếng trả lời của Cố Viêm Chi.

Đáp án của cô ngu xuẩn tới mức anh không thèm để ý tới sao? Kiều Hi chun mũi lại, quay đầu nhìn lại, đang muốn mở miệng, lại phát hiện Cố Viêm Chi đang ngồi chồm hỗm dưới đất, không biết đang nhìn cái gì.

Kiều Hi cũng ngồi xổm xuống theo, "Chẳng lẽ chìa khoá giấu ở dưới thảm cửa ra vào sao?"

Cố Viêm Chi ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Trên này có dấu chân, rất nhiều, và rất hỗn loạn."

Kiều Hi đi lại gần, nhíu mày nhìn xuống nền xi măng bẩn thỉu, "Chuyện này có gì lạ đâu? Tôi và anh cũng lưu lại dấu chân ở đây mà."

"Căn nhà này chỉ có tầng hai là cao nhất, cho nên cũng không có nhiều người đi qua, người tới chỗ này, tất nhiên là tới tìm Tô Mạt Ly, chỗ này ngoài dấu chân của tôi và em thì còn có những dấu chân khác, điều này nó rõ, hôm nay đã có người tới trước khi chúng ta tới."

"Tại sao lại là hôm nay? Dấu chân này nói không chừng là của Tô Mạt Ly cũng nên."

"Vấn đề thứ nhất, dấu chân rất mới, rất rõ ràng, em xem hoàn cảnh ở đây, ánh mặt trời rất khó chiếu tới, bụi bặm rất dễ bám dày lên, nếu như là dấu chân ngày hôm qua hoặc là thời điểm khác, thì sẽ có những lớp bụi phủ lên, cho dù không phủ hết toàn bộ, thì cũng sẽ không rõ được như thế này, cho nên đó là dấu chân hôm nay. Vấn đề thứ hai, không phải là cô ta, chỗ này là dấu chân của giày cao gót, hôm nay em cũng không đi giày cao gót, Tô Mạt Ly là một người bị bệnh nặng, tôi không nghĩ là cô ta có đi giày cao gót ra khỏi nhà, hơn nữa, dấu chân ở đây không chỉ có của ba người chúng ta, mà còn có người khác." điễnn dàn nên quýndon.

"Ý của anh là…" Kiều Hi đột nhiên trợn to mắt lên, đưa tay lên bịt miệng lại, đáy mắt hiện lên sự sợ hãi, cái tên đó rõ ràng đã đến cửa miệng, nhưng cổ họng của cô như có người bóp chặt, ba chữ kia, làm sao cũng không thốt thành lời được.

Cố Viêm Chi khẽ liếc Kiều Hi một cái, mặc dù chưa nói gì ra cả, nhưng anh nhìn thấy sự đồng tình và trắc ẩn trong mắt của Kiều hi, rõ ràng đã thấy được một tính mạng sắp ra đi.

Hốc mắt đột nhiên nóng lên, nếu như lúc trước bị Cố Viêm Chi cưỡng chế kéo đi cô có hơi tức giận một chút, thì bây giờ, trong lòng của cô, chỉ còn lại sự áy náy vào tự trách, nếu như sự thật đúng như suy đoán của bọn họ, rất có thể cô chính là hung thủ gián tiếp khiến cho Tô Mạt Lỵ mất mạng.

Trong lòng có loại khó chịu không nói thành lời, giống như ở đó có một miếng vải bịt chặt, ngăn không cho cô hô hấp, sự sống và cái chết, thì ra thực sự là sự sống và cái chết.

Cô ngồi xổm xuống hoàn toàn chìm vào trong bóng ma lớn, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng rồi lan ra, lan ra khắp toàn thân, khiến cho cô không ngừng run rẩy, đáy mắt của cô giống như có một luồng lửa nóng đang chuyển động, một giây sau khiến cho sự run rẩy của cô đã giảm bớt hơn rất nhiều

Trước mắt, đột nhiên xuất hiện một bàn tay có khớp xương rõ ràng.

Kiều Hi ngước mắt, Cố Viêm Chi bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt đen láy bình tĩnh như nước, giống như ngăn cản tất cả sự lạnh lẽo, truyền tới cảm giác ấm áp tới khắp người của cô, giọng nói giống như tiếng nước chảy từ từ xẹt qua bên tai của cô, vẫn trong trẻo và lạnh lùng như trước, nhưng lại làm cho cô vô cùng yên tâm, "Bây giờ không phải là lúc khóc."

Lần đầu tiên cô mềm yếu ở trước mặt của anh, nhưng cũng không cảm thấy bối rối.

Mấy giây sau, giơ tay lên lau nước mắt, sau đó đặt tay mình vào lòng bàn tay của người đàn ông.

Cố Viêm Chi thoáng dùng sức một cái, kéo Kiều Hi đứng lên.

"Làm sao bây giờ?" Kiều Hi ngước đôi mắt có chút đỏ ửng lên.

"Cạy cửa ra, cái này chắc em rất thành thạo."

Kiều Hi gật gật đầu, vài năm ở trường cánh sát, người khác học được phương pháp vật nhau tốt nhất, còn cô giỏi nhất chính là cạy khoá, khi thi hành nhiệm vụ đầu tiên thấy Kiều Hi cạy khoá, Cố Viêm Chi còn cười cô làm cảnh sát cũng trở thành ăn trộm luôn rồi."

Nhưng mà mấy giây, chỉ nghe thấy "cạch cạch" một tiếng, Kiều Hi đưa tay đẩy ra, "Được rồi."

Cố Viêm Chi gật gật đầu, "Đi, đi vào."

Cả người của Kiều Hi cứng ngắc lại, chẳng biết tại sao, từ trước tới giờ cô thích nhất là vào hiện trường phạm tội để thăm dò, nhưng mà bây giờ cô lại không có dũng khí đi vào, thậm chí cô còn không có dũng khí liếc nhìn vào bên trong.

Cố Viêm Chi không thèm để ý chút nào cầm tay cô rồi nghiêng người đi vào, "Cũng có thể chúng ta suy đoán không chính xác."

Kiều Hi giãy giụa một cái, Cố Viêm Chi cụp mắt xuống, thì thấy Kiều Hi cúi đầu xuống giống như một đứa nhỏ phạm sai lầm, mấy giây sau, anh mới nghe thấy giọng nói nho nhỏ của cô vang lên, "Anh suy đoán chưa từng sai lầm bao giờ."

Cố Viêm Chi mím môi, chần chừ mấy giây, đưa tay lên đặt ở bả vai của cô, "Không nên tự trách, nếu quả thật muốn làm chút gì, thì hãy phá án cho tôi xem."

Phá án, chỉ có phá án, mới khiến cho sự thật được phơi bày ra ngoài ánh sáng, có lẽ đó mới là sự bù đắp tốt nhất đối với người chết.

Cố Viêm Chi nói không sai.

Kiều Hi trầm mặc mấy giây, cuối cùng không tiếp tục tránh né nữa, mà đi sau lưng của Cố Viêm Chi theo vào trong.

———————

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh giống như là đang giữa trưa, tất cả mọi thứ được sắp xếp rất ngăn nắp. Trên ghế sa lon để một chiếc áo khoác, trên chiếc bàn trà để một chiếc máy vi tính xách tay, vài cuốn sách, một ly nước, cả căn phòng chỉ có tiếng "ùng ục ùng ục" vang lên.

Kiều Hi đứng quan sát khắp mọi nơi, thậm chí cô còn có chút nghi ngờ, có phải mình đã đi nhầm chỗ rồi không.

Cố Viêm Chi sớm đã đi tìm theo tiếng "ùng ục ùng ục" kia xem nó phát ra từ đâu.

Thì ra là từ trong phòng bếp truyền tới, giống như là đang nấu canh, mùi vị rất nồng, lại có chút là lạ, giống như là … Có mùi rất tanh.

Anh tự tay mở nắp nồi ra, bên trong chỉ có một ít rau cỏ, rau thái nhỏ vô cùng tuỳ hứng, cà rốt và khoai tay thì cắt miếng lớn, đủ để thấy kỹ thuật nấu ăn của chủ nhân nó rất kém cỏi, hơn nữa, nồi canh này không thể ăn được nữa.

Bên cạnh bồn rửa còn đặt một chút nguyên liệu nấu ăn còn sót lại, Cố Viêm Chi tuỳ ý tìm một đôi đũa, khua khoắng ở trong nồi vài cái, trong lúc lơ đãng đã đụng phải một vật cứng.

Anh vớt ra ngoài, thì là một ống inox để gia vị hình cầu, bên trong chứa hoa tiêu và hạt hồi, mùi rất nồng, bốc lên khiến cho mũi anh cũng có chút ngứa.

Thả món đồ đó vào trong nồi lại một lần nữa, nhướn mày, xoay người, đi ra khỏi phòng bếp, tiếp tục quan sát.

Kiều Hi thấy Cố Viêm Chi đã nghiêm túc đi thăm dò vào bên trong, hít một hơi thật sâu, hai tay buông thõng ở hai bên nắm chặt lại thành quyền rồi đi vào.

Đứng ở phòng khách không thấy gì, nhưng khi cô kéo cửa ra đi vào trong phòng ngủ, trong không khí bông lên một mùi tanh rất nồng, mùi tanh hôi này, có chút quen thuộc không nói nên lời.

Trong lòng Kiều Hi run lên, trong nháy mắt tim như có một bàn tay vô hình bóp chặt.

Bão táp luôn luôn ẩn náu trong sự yên bình, cũng giống như giờ phút này, trong không khí yên lặng và tốt lành này, rõ ràng cô đã nhận ra một hơi thở mãnh liệt của những trận sóng to gió lớn.

Mấy giây sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, dời bước chân tìm kiếm về chỗ có mùi tanh rất nồng kia.

Mùi tanh ở trong căn phòng này, cô đã đi khắp bốn phía, một chỗ rất nhỏ cũng tìm rồi nhưng không thấy.

Đột nhiên, trước một cánh cửa, mùi tanh kia càng nồng hơn nữa, Kiều Hi dừng bước lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia.

Trong lòng có một giọng nói vang lên, tất cả chân tướng, đều ở trong này, đều ở phía sau cánh cửa này! Cô nhất định sẽ bắt được hung thủ!

Dường như là vừa đẩy cửa ra đã chạy vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Tô Mạt Ly Chết

Mặc dù đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng một màn trước mắt này, toàn là máu tanh làm cho không dám mở mắt ra nhìn, dù chỉ là một giây.

Căn phòng này rõ ràng là phòng tắm, góc tường đặt một bồn tắm bằng sứ, nhưng bây giờ, bồn tắm kia lại không sạch sẽ hoàn mỹ, bởi vì trên vách bồn tắm kia, vết máu loang lổ rõ ràng, máu đỏ của máu, diễm lệ giống như là muốn bao phủ hết căn phòng, toàn là màu đỏ, nhìn thấy mà giật mình

Trong bồn tắm tràn đầy nước, oh, có lẽ không thể nói là nước, nói chính xác hơn, đó là máu, máu đầy bồn tắm, cơ hồ muốn tràn ra ngoài, một người phụ nữ yên lặng nằm ở trong đó, sợi tóc thật dài tung bay trên mặt nước, nhiễm màu đỏ của máu, quỷ dị giống như xúc tua sinh ra trong địa ngục, một giây sau sẽ gắt gao cuốn lấy người.

Đó là một thân thể cực kỳ gầy gò, đồ ngủ màu trắng hơi mỏng bám vào ở phía trên, ngâm nước, trở nên trong suốt, cách một tầng sa mỏng, có thể thấy rõ ràng khung xương của cô, quả nhiên là da bọc xương, giống như một cái xác khô. Cánh tay của cô rủ xuống bên người, trong tay nắm thật chặt một cây chủy thủ, ngắn nhỏ mà tinh xảo.

Khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy không phải là những thứ này, mà là con mắt trừng lớn cùng miệng của Tô Mạt Ly, trong cặp mắt màu đen kia, con ngươi màu đen bên trong cơ hồ muốn thoát ra vành mắt, ánh mắt sợ hãi, phảng phất kinh ngạc, lại sợ đến cực điểm. Trừ điều đó ra, còn có vài vết sẹo rõ ràng trên mặt cô, cũng đủ làm cho từng người chứng kiến tê dại da đầu, một khuôn mặt héo khô như vậy, da mặt bị người rạch, da thịt xoay tròn, cẩn thận quan sát, cơ hồ có thể thấy xương gò má trắng hếu trong đó.

Tình trạng thảm như vậy, Kiều Hi đã gặp qua vô số hiện trường thảm án, cũng không khỏi kinh hãi nói không nên lời, thật giống như bị ai sít sao giữ chặt cổ họng, chỉ còn lại tiếng gió gào thét lướt vào trong miệng, không nói được gì.

Không biết qua bao lâu, Kiều Hi phát giác được trên mặt có một dòng chất lỏng nóng hổi tinh tế lưu lại, rót vào trong miệng, khổ sở mà ấm áp, cô đột nhiên hoàn hồn, cơ hồ là nhẹ nhàng lao ra ngoài cửa, lớn tiếng gào thét, "Cố Viêm Chi, Cố Viêm Chi!"

Kiều Hi chưa bao giờ có lúc thất thần như vậy, cô cảm thấy khí lực cả người đều bị rút sạch, Tô Mạt Ly sau lưng phảng phất hóa thân thành lệ quỷ, năm ngón tay như nhánh cây khô héo không ngừng duỗi đến cô, gào thét muốn lôi cô vào một vực sâu sâu không thấy đáy, đó giống như ngục luyện, làm cho chân cô mềm nhũn cơ hồ đứng không vững.

Cố Viêm Chi nghe tiếng thét tê tâm liệt phế cách cánh cửa từ phòng ngủ truyền đến, trong lòng mãnh liệt nhảy dựng, gì đó trong tay rơi xuống đất, co cẳng xông vào phòng ngủ.

Đập vào mắt anh, Kiều Hi tóc tai bù xù nằm sấp ở bên giường, nước mắt rầm rạp chằng chịt thấm ướt cả khuôn mặt, sắc mặt của cô cơ hồ trắng bệch, môi không ngừng run rẩy, "Cố Viêm Chi, cứu tôi..."

Thấy một màn như vậy, trái tim thấp thỏm của Cố Viêm Chi mới chậm rãi để xuống.

Ba chân bốn cẳng đi đến bên giường, cúi người đỡ Kiều Hi dậy, sít sao ôm Kiều Hi không ngừng run rẩy vào trong ngực, nhu hòa hỏi, "Làm sao vậy?"

Nước mắt của Kiều Hi không ngừng nhỏ xuống cái cằm nhỏ của cô, "Cố Viêm Chi, Tô Mạt Ly chết, cô ta... Cô ta chết rất thảm."

Thì ra bị tử trạng của Tô Mạt Ly hù sợ, Cố Viêm Chi vuốt tóc rối của cô ra sau tai, bàn tay vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên, "Không sao, không cần phải sợ, tôi ở đây."

Trấn an rất lâu, cảm xúc của Kiều Hi mới ổn định lại.

Cố Viêm Chi kéo tay cô, "Vào xem một chút."

Kiều Hi lắc đầu, cuối cùng vẫn không khỏi kinh hãi, "Anh đi xem đi, tôi trên xe chờ anh."

Kiều Hi dù có đanh đá nhưng cô vẫn là phụ nữ, Cố Viêm Chi gật đầu, "Ngoan ngoãn chờ tôi, tôi sẽ ra nhanh thôi."

———————

Trong phòng tắm, Cố Viêm Chi chau mày lại nhìn một màn trước mắt, đúng là có chút thảm, anh không ngờ, người phụ nữ tâm lý biến thái kia đã nghiêm trọng như thế.

Mím môi, ngồi xổm ở bên bồn tắm lớn, mặt mày nghiêm túc tìm kiếm, không buông tha cho chi tiết rất nhỏ nào.

Lúc Kiều Hi tiến vào, đã qua nửa giờ.

Nghe tiếng vang, Cố Viêm Chi không quay đầu lại, lại nhếch môi cười.

"Tra sao rồi?" Sắc mặt của Kiều Hi còn hơi trắng bệch, giọng nói đã bình tĩnh không ít.

"Hung thủ xác thực tốn không ít tâm tư, bất quá, những thứ này che mắt này còn quá kém, ngây thơ giống như một học sinh tiểu học." Cố Viêm Chi đứng dậy, ném thứ gì đó trong tay tới trong lòng Kiều Hi, tháo bao tay xuống, khóe môi chứa đựng một tia kiêu căng mà vui vẻ, sáng chói nhìn chằm chằm Kiều Hi, bộ dáng kia, lại khiến Kiều Hi hơi ngẩn ngơ, suýt nữa làm rơi thứ Cố Viêm Chi ném đến.

Hoảng loạn trong chớp mắt, cô rủ con mắt xuống, cẩn thận quan sát thứ trong tay.

Là chứng cớ khác, giống như thanh chủy thủ Kiều Hi đã thấy, giống nhau là... Vài cọng tóc ngắn, thô cứng đen nhánh.

Lông mày Kiều Hi nhăn lại, "Tại sao lại là tóc đàn ông, chẳng lẽ suy đoán trước kia của chúng ta không đúng?"

Cố Viêm Chi vừa đi ra ngoài, vừa cười khẽ, "Mọi suy đoán của tôi cho tới bây giờ đều không sai."

"Nhưng mà những thứ này..."

"Tôi đã nói rồi, là muốn che dấu tai mắt người khác, hung thủ muốn thông qua vật chứng để lại, nghe nhìn lẫn lộn, khiến chúng ta cho rằng hung thủ là đàn ông chứ không phải phụ nữ."

"Nói vậy là sao?" Kiều Hi không hoài nghi chút nào vào trình độ chuyên nghiệp của Cố Viêm Chi, lập tức bày ra bộ dáng rửa tai lắng nghe.

"Đầu tiên, lúc mới vừa đi vào phòng, tôi đã đến phòng bếp nhìn rồi, bên trong nồi nấu thứ gì đó phi thường lớn, kỹ thuật cắt rau cực kém, tôi nghĩ sẽ không có phụ nữ nào làm ra thức ăn như thế, huống chi, trên tay cầm dao phay còn để lại dấu tay rõ ràng là đang muốn chứng minh, mấy món đó là do đàn ông làm; tiếp theo đó, dấu chân trên sàn nhà phòng tắm, dấu tay trên bồn tắm, đều chứng minh người giết chết Tô Mạt Ly là một hoặc nhiều đàn ông."

Kiều Hi nghe xong có chút đần độn u mê, "Cho nên cuối cùng hung thủ làm nam hay nữ?"Cố Viêm Chi mở cửa xe cúi người ngồi vào bên trong xe, Kiều Hi cầm vật chứng theo sát phía sau.

Xe chậm rãi rời đi, Cố Viêm Chi mới lên tiếng một lần nữa, "Giết người là đàn ông, chỉ huy là phụ nữ."

"Có lẽ đây là giết người vì tình? Căn bản không có phụ nữ khác, là đàn ông đã giết chết Tô Mạt Ly." Kiều Hi suy đoán.

"Loại giả thiết này không thành lập, tôi phát hiện có dấu vết gót nhọn của giày cao gót ở trên sàn nhà phòng khách và phòng tắm, rất rõ ràng, những dấu chân kia đều của cùng một người phụ nữ, còn có, cô có chú ý tới vết dao trên mặt Tô Mạt Ly hay không?" Cố Viêm Chi khí định thần nhàn.

"Có." Kiều Hi sao quên được thảm trạng làm người ta không rét mà run kia, bây giờ dù chỉ là hồi tưởng lại, cũng khiến cô đổ mồ hôi lạnh.

"Nói một chút coi, nếu như là tình sát, tại sao trên mặt Tô Mạt Ly lại có vết cắt?"

"Rất đơn giản nha, người đàn ông kia hận gương mặt của Tô Mạt Ly, cho nên vẽ rạch mặt cô ta."

"Theo thông tin cô điều tra được, mấy năm gần đây Tô Mạt Ly chỉ lui tới với Chương Trình, hơn nữa, cô ta có bệnh Sida, tôi tin rằng sẽ không có đàn ông nào dám lại gần cô ta, tỷ lệ tình sát cơ hồ là không. Hơn nữa, chuyện hủy dung như vậy, thông thường là do phụ nữ ghen tị hoặc oán giận, đàn ông rất ít khi làm như vậy, đương nhiên điểm trọng yếu nhất là thanh chủy thủ kia."

Kiều Hi rủ con mắt xuống, dao găm sao? Cây chủy thủ này có gì khác thường?

"Trên thanh chủy thủ kia không có vân tay." Cố Viêm Chi thản nhiên nói.

"Cho nên nói chủ nhân của chủy thủ này không muốn lưu lại vân tay?" Kiều Hi không hiểu nhíu mày.

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, "Lý do này, cô cần phải đoán được."

Kiều Hi cầm lấy dao găm lăn qua lộn lại nhìn một hồi lâu, đột nhiên, trong đầu hiện ra linh quang, đưa tay dùng sức vỗ một cái trên bắp đùi, khóe môi cong lên, "Tôi biết rồi!"

Cố Viêm Chi nhướn mày, không nói, chờ cô nói tiếp.

"Cây chủy thủ này cực kỳ ngắn nhỏ tinh xảo, chế tác thập phần tinh mỹ, thiết kế cũng cực kỳ nữ tính hóa, đàn ông sẽ không dùng dao găm nữ tính như vậy, huống chi, nếu người đàn ông giết Tô Mạt Ly đã lưu lại nhiều vân tay trong phòng tắm như vậy, cũng không cần đi xóa dấu vân tay trên con dao găm làm gì, chủ nhân của dao găm này nhất định là nữ, vì vậy cô ta mới sợ mình lưu lại chứng cớ!"

"Không sai, nhưng cô ta không để lại bất kỳ chứng cớ nào, manh mối Tô Mạt Ly này, coi như bị chặt đứt."

Kiều Hi thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một tia bi thống, "Đáng tiếc thật, Tô Mạt Ly chết vô ích như vậy, đều tại tôi."

"Tôi sẽ tra ra chân tướng, huống chi, Tô Mạt Ly chết đi, đối với cô ấy mà nói có lẽ là một giải thoát." Cố Viêm Chi hiếm khi an ủi.

Kiều Hi ngả người ra sau ghế, không nói thêm gì nữa.

Cố Viêm Chi biết đáy lòng cô không thoải mái, cũng không lên tiếng, lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại cục cảnh sát.

Án giết người, án kiện thăng cấp, lần này, Thẩm Vi Nhi sẽ không chạy trốn được nữa.

———————

Toilet.

"Người phụ nữ kia, thư ký tổng giám đốc cái gì, rõ ràng là tiểu mật."

"Đúng vậy, người phụ nữ kia tháng này đã làm hư không biết bao nhiêu hợp đồng, không ngờ Tống tổng luôn nghiêm khắc thế nhưng cũng sẽ dung túng một người phụ nữ quấy rối như vậy, đúng là một con hồ ly tinh mà."

"Xuỵt, nói nhỏ một chút, cẩn thận tai vách mạch rừng, người ta là tâm can bảo bối của Tống tổng, cẩn thận chọc vào sẽ gánh không nổi!"

.

..

Nghe mấy nữ nhân nhân viên nghị luận, cả người Tần Ngu giống như bị sét đánh, quên việc bước đi.

Tiểu mật... Thì ra ở trong lòng người khác cô chỉ là một cái tiểu mật bên cạnh Tống Mạc..

Tần Ngu dùng sức cắn môi dưới, đáy lòng khổ sở nói không nên lời, tại sao cho dù cô cố gắng cỡ nào, ở trong mắt người khác, cô vẫn vô dụng như vậy? Có phải mặc kệ cô liều mạng cỡ nào, cô vẫn không có cách sóng vai đứng ngang hàng với anh?

Có phải hay không, căn bản cô đã không xứng với anh?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 163: Bà Tống Được Cưới Hỏi Đàng Hoàng

Bên trong chiếc chén bằng sứ đã không còn hạt cơm nào, nhưng Tần Ngu vẫn không hay biết gì, ngơ ngác không ngừng gắp không khí đưa vào miệng của mình, bộ dạng mất hồn.

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói giòn tan của Tống Lãng, "Mẹ à, trong chén hết cơm rồi!" Dđienn damn leie quyýdon.

Tần Ngu giật mình một cái, cúi mắt xuống nhìn, quả nhiên là không còn hạt cơm nào nữa, để chén cơm xuống, lúng túng giật giật khoé miệng với Tống Lãng, ánh mắt tránh né tầm mắt của Tống Mạc đang thoáng nhìn qua, cô không muốn Tống Mạc phát hiện ra sự khác thường của cô.

Nhưng không ngờ, vừa đúng lúc đối mặt với ánh mắt tìm tòi của Tống Mạc, Tần Ngu hoảng hốt cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt vạt áo.

Dường như Tống Mạc biết được suy nghĩ của cô khẽ liếc cô một cái, đưa tay ra lấy một chén cháo tới trước mặt của cô.

Đầu óc của Tần Ngu đang rối như bòng bong, nên múc cháo đưa vào miệng theo bản năng để che giấu đi sự hoảng hốt của mình, không ngờ cháo kia vẫn còn rất nóng, suýt nữa thì làm cho đầu lưỡi của cô bỏng rồi.

"Mẹ, hôm nay mẹ bị làm sao vậy?" Tống Lãng ngoan ngoãn lấy ly nước lại cho Tần Ngu rồi lớn tiếng hỏi.

Tần Ngu uống một ngụm nước, không biết là là do miệng bị bỏng hay là do chuyện lúc chiều kia, chỉ cảm thấy vô cũng uất ức, chóp mũi chua xót, dưới đáy mắt dâng trào lên dòng nước nóng hổi.

Lại không thể nào tỏ ra bình thản như không có gì được nữa, nhịn xuống sự nghẹn ngào nói nhỏ một câu, "Mẹ ăn no rồi", rồi xoay người nhanh chóng chạy đi lên trên lầu.

Dùng sức đóng sầm cửa phòng lại, cuộn cả người vào trong chăn, cả căn phòng yên tĩnh, nhìn ánh trăng mông lung ngoài cửa sổ, nước mắt không nhịn được nữa, lã chã rơi xuống.

Nhưng mà mấy giây sau, đột nhiên cửa phòng "Cạch…" một tiếng có người đẩy cửa ra, Tần Ngu biết là Tống Mạc, bây giờ người mà cô không muốn đối mặt nhất chính là anh, cô biết mình như vậy rất trẻ con, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng uất ức. Dđienn damn leie quyýdon.

Đưa tay lên lau giọt nước mắt, nằm yên trong chăn không lên tiếng. Cảm nhận thấy giường lún xuống một chút, ngay sau đó, có hai bàn tay khẽ kéo chiếc chăn mỏng trên người của cô ra.

Tần Ngu giận dỗi nắm chặt lấy chăn, không muốn anh nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình.

Vẻ mặt của Tống Mạc hơi cau mày lại, "Làm sao vậy? Ở công ty bị uất ức à?" Mấy người nhân viên ở công ty nói bóng nói gió không phải là anh không biết, cô chịu uất ức anh cũng nhìn thấy.

Tâm sự mà Tần Ngu cố gắng che giấu lại bị Tống Mạc nói một câu trúng tim đen, không hiểu sao, giọng nói quan tâm của anh lại khiến lòng của cô càng thêm chua xót, không nhịn được mà nghẹn ngào thành tiếng.

Chăn mền trong tay không biết đã nới lỏng ra từ khi nào, chỉ trong chớp mắt, sau lưng đã truyền tới một cảm giác ấm áp, Tống Mạc đang ôm chặt cô vào trong lòng mình.

"Quay lại, nhìn anh." Người đàn ông hơi cúi đầu, hơi thở phả vào bên tai hơi nhột nhột.

Cả người Tần Ngu cứng ngắc lại không động đậy, nhưng cũng không phản đối, Tống Mạc xoay người của cô lại.

Khuôn mặt của người phụ nữ tràn đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cùng với đôi mắt đỏ ửng lên giống như con thỏ đang uất ức nhìn anh, giống như chạm vào đáy lòng của anh, không hiểu sao, trong lòng anh khẽ nhói đau, lại khiến cho anh có chút hận bản thân, đã làm cho cô phải chịu uất ức lớn như vậy.

Đưa tay lên lau nước mắt thay cho Tần Ngu, Tống Mạc mím môi lại, im lặng một lát, trầm giọng nói, "Ngay mai anh sẽ triệu tập buổi họp báo, anh sẽ khiến cho không ai là không biết, em không phải là ai khác, mà chính là bà Tống được anh cưới hỏi đàng hoàng."

Ngón tay mang theo nhiệt độ ấm áp của người đàn ông dừng lại ở gò má, giờ phút này, sự ấm áp kia dường như cũng hơi nóng lên, truyền thẳng vào trong lòng của cô. Tần Ngu kinh ngạc nhìn bộ dạng đẹp trai của người đàn ông, đôi mắt đen nhánh, vẻ mặt của anh cũng không dịu dàng, nhưng lại nói ra những lời kiên định như vậy.

Câu nói kia giống như một tiếng sấm sét, khiến cho đầu óc của cô trở nên trống rỗng, làm cho cô quên cả nói chuyện. Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ làm như thế này vì cô.

Rất lâu sau, mới phục hồi lại tinh thần, hít mũi một cái, không biết nên nói như thế nào, "Tại sao đột nhiên lại quyết định như vậy, che giấu… Không phải sẽ tốt hơn sao?"

"Nhà họ Tống cũng không cần dựa vào mánh lới Tống Mạc là người đàn ông kim cương độc thân mới có thể hô mưa gọi gió, anh là một thương nhân, nhưng anh cũng là chồng của em, Tần Ngu, anh sẽ không khiến cho em phải chịu uất ức nữa." Ngón tay của người đàn ông khẽ miêu tả lại khuôn mặt tinh tế của cô, dưới ánh trăng, đôi mắt dài kia cực sáng.

Tần Ngu cảm thấy nước mắt lại muốn tuôn trào ra khỏi hốc mắt, cô cảm thấy gả cho Tống Mạc quả thật là không tồi, anh kiêu căng và lạnh lùng như vậy, nhưng lại nguyện tặng cho cô sự thâm tình.

"Anh…" Cô há miệng ra, nhưng lại phát hiện không nói được lời nào cả.

Một giây sau, môi của cô lại bị anh chặn lại, tất cả những lời nói, đều tan ra trong miệng.

Không cần nói nhiều, tình cảm hai người đều hiểu nhau rất rõ ràng.

———————

Trong một đêm, gió nổi mây phun.

Những phóng viên có tiếng tăm đều được triệu tập cuộc họp, một đôi kim đồng ngọc nữ đẹp đôi như vậy, một tin tức có sức nặng giống như tiếng sấm rền vang lên giữa mặt biển tĩnh lặng của thành phố A.

Đây là buổi họp báo do Tống Thị chủ trì mời tất cả các phóng viên, rất nhanh đã chiếm vị trí trang nhất của các tờ báo lớn.

Trong một vườn hoa của một căn nhà rộng lớn tĩnh lặng, Thẩm Vi Nhi nhìn chằm chằm vào một đôi rất đẹp đôi đang dựa sát vào nhau trong màn hình, đáy mắt loé lên tia sáng lạnh lẽo như muốn xuyên thủng qua xương cốt của người phụ nữ kia, ngón tay nắm chặt chiếc điện thoại, giống như là muốn bóp nát chiếc điện thoại đi vậy, cảnh tượng chói mắt ở trước mặt đột nhiên biến mất.

Cổ họng như mắc nghẹn, nhưng không thể nào xả ra được, người phụ nữ này, người phụ nữ đáng chết này, cô đã tha chết cho cô ta, cô ta lại dám chiếm lấy người đàn ông của cô!

Hai hàm răng của Thẩm Vi Nhi nghiến lại tạo thành tiếng ken két, đôi môi khẽ run lên, rồi mới từ từ buông lỏng ngón tay ra, híp mắt lại, ánh mắt hung ác và nham hiểm khẽ loé lên, lần này, cô sẽ khiến cho người phụ nữ này chết vô cùng thê thảm!

———————

"Buổi trưa anh còn có một cuộc họp, anh sẽ nói vệ sĩ đưa em đi ăn." Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói trầm ổn của người đàn ông.

Tần Ngu khẽ cong khoé môi, "Không cần đâu, em đã hẹn trước với Cố Uyển Uyển rồi."

"Được rồi, đi đường cẩn thận." Vừa nói dứt lời, Tống Mạc định cúp điện thoại, Tần Ngu vội vàng nói, "Đừng cúp, em muốn thương lượng một chuyện với anh."

"Chuyện gì?"

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là… Có thể đừng để vệ sĩ đi theo em không, cũng đã làm như vậy lâu rồi, anh xem đi, căn bản cũng không có chuyện gì xảy ra mà." Tần Ngu làm nũng nói, cô thật sự không muốn lúc mình và Cố Uyển Uyển ngồi ăn cơm mà lại có mấy người vạm vỡ đứng ở sau lưng.

Tống Mạc nhíu mày, "Không được."

Tần Ngu nhếch miệng, "Mấy người vệ sĩ kia đứng nhìn như vậy thì em sao có thể nuốt trôi cơm được."

"Chuyện gì anh cũng có thể chiều em, duy chỉ có chuyện này là không thể được, không cho thương lượng."

Giọng nói của người đàn ông vô cùng cứng rắn ngang ngược, Tần Ngu đành phải thôi, buồn bực cúp điện thoại.

Cầm túi xách đi xuống lầu, đụng phải không ít nhân viên, lúc trước còn làm bộ xa cách, đột nhiên hai ngày nay lại tỏ ra vô cùng thân thiện, mở miệng là nói một câu "thư ký Tần" vô cùng thân mật giống như là chị em tốt vậy.

Tần Ngu chỉ lạnh nhạt gật đầu, rồi đi ra đại sảnh.

Trước cửa lập tức có hai người đàn ông mặc vest đen tiến lên chào, "Tiểu thư Tần, mời."

Tần Ngu nhìn vẻ mặt ân cần của hai người, thở dài một cái, đi về phía trước.

Bãi đậu xe sớm đã có người chờ, Tần Ngu ngồi vào bên trong xe, qua gương chiếu hậu nhìn chiếc xe của bốn người mặc vest đen đi theo như hình với bóng, có chút đau đầu nên xoa xoa hai huyệt thái dương.

Xa chạy thẳng tới trung tâm thương mại, Tần Ngu vừa mới xuống xe, đã nhìn thấy Cố Uyển Uyển ôm bụng đi tới.

"Mấy tháng không gặp mà bụng đã lớn như vậy rồi!" Vẻ mặt Tần Ngu mừng rỡ đi tới hô lên.

"Cũng đã ba tháng rồi, Cố Thành nói là trước ba tháng rất dễ bị sinh non, cho nên nhốt mình ở nhà suốt ba tháng, cậu không biết đâu, mình đã buồn

muốn chết rồi.” Cô Uyển Uyển ôm bụng khẽ liếc mắt nhìn, đột nhiên lùi về sau kêu to lên một tiếng, “Á!”

“Vẻ mặt của Tần Ngu vô cùng căng thẳng, chạy tới dìu Cố Uyển Uyển, “Làm sao, làm sao vậy?”

Đôi mắt của Cố Uyển Uyển không chớp lấy một cái, nhìn chằm chằm vào sau lưng của Tần Ngu, “Phía sau cậu sao lại…”

Tần Ngu ngoảnh đầu nhìn lại, bốn cái tên đại ngốc kia đứng chỉnh tề ở sau lưng của cô, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đi lại nắm lấy cánh tay của Cố Uyển Uyển, nhẹ giọng nói, “Tống Mạc phái tới, nói là muốn bảo vệ an toàn cho mình, cậu nói xem co ngột ngạt hay không? Ngày ngày đều khiến cho mình phiền muốn chết.”

Cố Uyển Uyển nhanh chóng liếc mắt nhìn ra đằng sau một cái, rồi ngoắt ngoát tay Tần Ngu, vẻ mặt vui vẻ như tên trộm, trong nháy mắt Tần Ngu hiểu ý, đưa lỗ tai sát lại.

Cố Uyển Uyển hạ giọng nói, “Phía trước có cửa hàng đồ hoá trang, chúng ta có thể…”

“Đúng là cậu có khác!” Tần Ngu mở to hai mắt, môi cong lên hưng phấn nói.

———

Trong cửa hàng bán đồ hoá trang, Cố Uyển Uyển nhìn thấy bốn vệ sĩ đứng ở chỗ không xa không hề phát hiện, vẫy vẫy tay với Tần Ngu.

Tần Ngu chỉnh trang lại mái tóc giả chiếc mũ lưỡi trai, và một bộ quần áo giống như cô thiếu nữ vừa mới mua, ôm vai nhân viên phục vụ vừa mới mua chuộc, kéo vành nón thấp xuống, nghênh ngang đi qua trước mặt của mấy tên vệ sĩ kia.

Cho đến khi đi tới một góc đường, nhìn thấy mấy người vệ sĩ kia không đuổi theo, Tần Ngu trốn ở góc tường để lấy điện thoại ra gọi cho Cố Uyển Uyển.

Vui vẻ cầm điện thoại nhìn mấy người vệ sĩ còn đang đứng chờ ở cửa hàng bán đồ hoá trang kia, trong lòng có loại sung sướng không nói thành lời, cuối cùng, “tút” một tiếng, điện thoại đã nối thông, “Alô… Á…” Đúng lúc định lên tiếng, sau lưng đột nhiên có người nào đó đụng vào, sau đó cảm thấy có người cầm miếng vải trắng che miệng và mũi của cô lại, hô hấp chậm lại, trong lòng Tần Ngu giật mình, cố gắng vùng vẫy.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, tất cả sức lực trong người như bị rút đi, trước mắt hiện lên một màu trắng tinh mờ ảo, cảnh vật xung quanh như chao đảo, cô không nhìn rõ được hình ảnh ở trước mặt, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Điện thoại nắm trong tay từ từ rơi xuống, đập xuống đất, chỉ còn lại tiếng gọi ầm ĩ đầy lo lắng của Cố Uyển Uyển đang vang lên ở đầu bên kia điện thoại …

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Kinh Sợ Mà Không Nguy Hiểm

Editor: Trà sữa trà xanh

Lúc Tần Ngu mở mắt ra, trước mắt một mảnh đen nhánh, chỉ có một tia ánh sáng thật nhỏ chém không khí thành hai phần, mơ hồ có thể thấy được bụi bậm lơ lửng trong không trung.

Cô nhức đầu lắm, lại còn hỗn lộn, bên tai chỉ nghe được một trận âm thanh hỗn lộn ở ngoài cửa, còn có tiếng người rống lên, tiếng kêu đau, xem ra, hình như là có người... Đánh nhau.

Cô ấn huyệt thái dương, cố gắng giữ vững tinh thần, mượn ánh sáng mông lung, cô mới nhìn thấy rõ ràng mọi vật trước mắt, hình như đây là một nhà xưởng bỏ hoang, còn sót lại ít thùng hàng cũ, rách khô, bốn phía tản ra một mùi hôi.

Đây là tình huống gì? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Chau mày lại tinh tế hồi tưởng, một đoạn ngắn mơ hồ chợt lóe qua trong đầu. Cô và Cố Uyển Uyển đi ăn cơm, vì muốn trốn thoát đám hộ vệ, cô cải trang trốn thoát, lúc cô gọi điện thoại cho Cố Uyển Uyển, có người bịt mắt cô lại, sau đó thì hôn mê bất tỉnh...

Nói như vậy, cô là bị bắt cóc sao?

Cái nhận thức này khiến tâm của cô run lên bần bật, cơn ác mộng bị Thẩm Vi Nhi cùng Chương Trình cố ý hãm hại lần trước còn chưa nguôi ngoai, mỗi lần cô nhớ tới, lòng của cô vẫn còn sợ hãi, lần này, là ai muốn đưa cô vào chỗ chết đây?

Không, cô không thể ngồi chờ chết, cô phải nghĩ biện pháp chạy trốn!

Cắn răng giữ vững tinh thần, nương theo thùng hàng cũ bên cạnh đứng dậy, nhìn một vòng xung quanh, trong một góc cách đó không xa, cô nhìn thấy một cây thiết côn.

Thân thể như miêu (mèo), phóng nhẹ bước chân, đi tới cầm thiết côn xách lên, bày ra tư thế phòng thủ, nín thở đi đến chỗ cửa sắt kia.

Âm thanh đánh nhau ở bên ngoài càng ngày càng gần, Tần Ngu hít một hơi thật sâu, kiên trì đi lên phía trước.

Bây giờ không phải là lúc lùi bước, không biết phía trước là địch hay bạn, một cái sơ sẩy, cũng đủ khiến cô rơi vào vách núi sâu không thấy đáy lần nữa.

Cô dừng bước trước cửa sắt, cẩn thận kéo cửa sắt ra tạo một khe nhỏ, ngoài cửa ánh sáng chói mắt chợt chiếu vào, sáng chói, suýt nữa làm mù mắt người, Tần Ngu theo bản năng đưa tay che lại mắt.

Mấy giây sau, cô mới thích nghi với ánh sáng chói mắt ngoài cửa, híp mắt nhìn ra ngoài cửa.

Dưới ánh mặt trời, cô nhìn thấy mười mấy hai mươi người đang hỗn chiến, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, mỗi người đều mặc quần áo khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn, cô phân biệt không ra tình hình gì, bất quá, cô đã nhìn kỹ, trong những người đó, không có hộ vệ của cô.

Ngực khẽ chấn động, cho nên nói, giờ phút này bên trong hai đám người phía ngoài, có một đội là người bắt cóc cô, có một đội, là người muốn từ trong tay mấy người kia đoạt cô đi, những người muốn đoạt cô đi là cứu cô, hay là muốn mạng cô đây?

Cô đoán không ra, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, thu hồi ánh mắt, ẩn người ở phía sau cánh cửa lần nữa, suy tính một phen.

Nếu là trường hợp xấu nhất, hai đám người đó đều tới giết cô, vậy thì cô phải nhanh chóng tìm ra đường chạy trốn.

Chỉ là, Tần Ngu ở trong phòng đi tới đi lui vài vòng, ngay cả mấy thùng hàng cũ đều đã xem qua, vẫn như cũ không tìm ra một lối thoát. Công xưởng này cũng không lớn, chạy không được thì còn có thể trốn, nhưng mà một chỗ ẩn thân cũng không có.

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn tình hình ngoài cửa, khẽ mím môi, xem ra, cách tốt nhất bây giờ chính là thừa dịp song phương đang hỗn chiến mà đào tẩu, chỉ có như thế, có lẽ còn có một đường sống.

Sau khi hạ quyết tâm, Tần Ngu nắm cây gậy trong tay, hít một hơi thật sâu, nhanh như mèo phóng nhẹ ra cửa.

Ngoài cửa hỗn chiến cực kỳ kịch liệt, có một đội người chỉ còn vài ba người, bị một đội người khác bao vây, Tần Ngu nhanh chóng quét mắt qua, không dám dừng lại, co cẳng nhanh chóng chạy tới chiếc xe không xa.

Ai ngờ, sau lưng lại có hai ba người đuổi theo đến, "Tần tiểu thư, xin dừng bước."

Lúc này đầu óc của Tần Ngu hỗn loạn một mảnh, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, thiết côn trong tay quá nặng, cô đưa tay ném sang một bên, dùng hết khí lực toàn thân chạy nhanh nhất có thể.

Chỉ nghe sau lưng truyền đến trận âm thanh kêu đau cùng tiếng súng vang lên rung trời, chấn động đến mức khiến tâm can tỳ phổi của cô đều loạn.

Bất quá mấy giây sau, sau lưng đột nhiên an tĩnh lại.

Đùi dưới của Tần Ngu mềm nhũn, cơ hồ té ngã trên đất, trong nháy mắt khi cô chần chừ, sau lưng mấy người đàn ông kia liền đuổi theo.

Cả người cô cứng lại, hô hấp hơi chậm lại, xem ra, thuận theo ý trời thôi.

Dây cung giương căng trong lòng buông lỏng, Tần Ngu rủ hai cánh tay xuống bên đùi, thở từng ngụm, mặt như màu đất, vẫn cứng rắn như cũ nói, "Trước khi chết cho tôi thông suốt đã, nói đi, các người là do ai phái?"

Đã thấy một người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, theo sát, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên, "Tần tiểu thư, ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi là tới cứu ngài, bây giờ chúng tôi hộ tống ngài trở về."

Hộ tống sao? Tần Ngu mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ở trước mắt, chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực lại mãnh liệt nhảy lên, người này, là tới cứu cô sao!

Ồ, không đúng, bọn họ là ai? Tại sao phải cứu cô?

Suy nghĩ chuyển một cái, tất cả vui sướng hóa thành nghi vấn, Tần Ngu đứng thẳng người, quét một vòng đám người đó, ngạc nhiên nói, "Các người là do ai phái tới cứu tôi?"

Người đàn ông đứng đối diện cô khẽ vuốt cằm, "Chúng tôi có nỗi khổ tâm, Tần tiểu thư người không đừng hỏi nữa, tóm lại, chúng tôi sẽ không hại người."

Tần Ngu nhìn chằm chằm người nọ mấy giây, thấy thái độ cường ngạnh của hắn, hỏi nữa cũng không có kết quả, liền bỏ qua, xoay người đi theo đám đó

rời đi. Nhưng đáy lòng vẫn tràn đầy nghi vấn, đến tột cùng là ai muốn bảo vệ cô trong bóng tối đây?

Mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa, khi xe đang lao nhanh trên đường, Tần Ngu mới nhớ tới việc mình đột nhiên mất tích nhất định làm Cố Uyển Uyển sợ hãi rồi.

Vội vàng lục túi xách muốn gọi cho Cố Uyển Uyển báo an toàn, lăn qua lộn lại, nhưng vẫn không tìm thấy điện thoại.

Tần Ngu rủ con mắt xuống suy nghĩ, lúc cô bị bắt cóc chắc điện thoại đã rơi mất rồi.

Nhìn tài xế ngồi phía trước, khóe môi Tần Ngu lộ ra một nụ cười, "Cái kia... anh kia, tôi có thể sử dụng điện thoại của anh không?"

Người nọ rất cung kính, cầm điện thoại di động đưa cho Tần Ngu.

Qua mấy giây, đầu kia điện thoại liền truyền đến giọng nói khàn khàn của Cố Uyển Uyển, "Ừ?"

Tần Ngu nhất thời vừa chua xót vừa sung sướng, vội vàng nói, "Uyển Uyển, là mình!"

Đầu kia điện thoại, Cố Uyển Uyển rõ ràng có chút không dám tin, cách rất lâu, đầu kia điện thoại mới truyền đến tiếng khóc ngẹn ngào mà vui mừng của cô, "Thật sự là cậu Tiểu Ngu tử sao, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Làm mình sợ muốn chết!"

"Chuyện này nói rất dài dòng, trở về mình sẽ nói cho cậu nghe, cậu cũng đừng lo lắng, bây giờ mình rất tốt." Tần Ngu áy náy nói, Cố Uyển Uyển là phụ nữ có thai, còn phải chịu kinh sợ như vậy.

"Sao có thể không lo lắng được? Đột nhiên điện thoại của cậu không thể gọi được, mình cho rằng cậu lại xảy ra chuyện gì, nên mình vội vã gọi cho Tống Mạc, bây giờ Tống Mạc đã phái người đi khắp thành phố A tìm cậu rồi!" Nhắc tới Tống Mạc, giọng nói của Cố Uyển Uyển đột nhiên đề cao hai quãng.

"Cái gì? !" Tần Ngu kinh hô, "Mình lập tức gọi điện thoại cho anh ấy, Uyển Uyển cậu hại mình rồi."

Gọi nhiều lần, nhưng vẫn không có ai bắt máy, Tần Ngu cắn môi dưới, như kiến bò trên chảo nóng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Nghe điện thoại, nghe điện thoại, Tống Mạc anh mau nghe điện thoại đi..."

Môi dưới nhanh chóng bị cắn nát, di động trong tay chợt rung lên, trên mặt Tần Ngu vui mừng, "Ừ, ông xã?"

"Tần Ngu!" Tống Mạc xưa nay luôn bình tĩnh như nước lần đầu tiên trong giọng nói có phập phồng.

"Là em! Em không sao, anh mau rút người lại đi." Tần Ngu ra sức gật đầu.

"Đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ em đang ở đâu?" Xác nhận Tần Ngu đã an toàn, giọng nói của Tống Mạc mới trầm ổn dần.

"Em lập tức trở về, chúng ta trở về rồi hãy nói." Tần Ngu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ lùi dần về phía sau.

"Ừ, chờ em trở về chúng ta nói chuyện." Không biết có phải là do Tần Ngu ảo giác hay không, cô cảm thấy Tống Mạc giống như cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng. Nói chuyện một chút, ừ, mỗi lần anh nói chuyện đều có một phong cách riêng, lần này không biết rõ...

Cúp điện thoại, dựa lưng vào trên ghế ngồi, trong đầu lóe qua khuôn mặt bạch hi cùng giọng nói âm trầm của Tống Mạc, Tần Ngu sâu kín thở dài, tâm can tỳ phổi nhịn không được lại run rẩy.

Hai giờ sau, xe cách Tống thị hai trăm mét thì dừng lại.

Tần Ngu rủ con mắt xuống nhìn trang phục trên người, đau đầu nhắm mắt lại. Xem ra còn phải đi mua quần áo, sao cô dám mặc như vậy đi vào đại sảnh Tống thị gặp anh đây?

Lục lọi trong túi một hồi, cô mới nhớ toàn bộ tiền trên người đều nằm trong bộ trang phục kia của mình, lần này biết làm sao bây giờ?

Bất chợt, một giọng nữ vang lên, "Tiểu Ngu tử, cuối cùng thì cậu cũng trở về rồi!"

Tần Ngu ngước mắt, Cố Uyển Uyển đã to bụng sắc mặt vui mừng chạy tới phía cô.

Cô là người mang thai đó nha!

Tần Ngu vội vàng nghênh đón, tim bị dọa suýt chút nữa nhảy ra ngoài rồi.

Cố Uyển Uyển mới vừa ôm lấy cô, liền níu lấy cô nhìn từ trên xuống dưới, sợ Tần Ngu bị thương.

Tần Ngu đưa tay chế trụ cánh tay đang làm loạn của Cố Uyển Uyển, la lên, "Mình không có bị thương dù chỉ một sợi tóc nha, bộ quần áo kia của mình cậu mang đến chưa?"

Cố Uyển Uyển không ngờ Tần Ngu đột ngột hỏi vậy, giật mình đứng yên.

Phụ nữ có thai quả thật rất ngốc nha, Tần Ngu luống cuống nắm tóc, "Trang phục nghiệp vụ của mình cậu mang đến chưa?"

"Sao lại ăn mặc như vậy?" Tần Ngu còn chưa nghe thấy Cố Uyển Uyển trả lời, liền nghe được một giọng nam trầm thấp từ tính truyền đến.

Thân thể Tần Ngu cứng đờ, sững sờ tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Còn Muốn?

"Cho anh một lời giải thích hợp lý." Tần Ngu còn chưa hồi phục lại tinh thần, bất ngờ ở trước mắt đã xuất hiện một gương mặt anh tuấn, nhưng mà trên khuôn mặt đó, đôi mắt không giấu được chút mệt mỏi.

Tần Ngu kinh ngạc mặt đỏ tới tận mang tai, lắp ba lắp bắp, ngay cả một câu nói đầy đủ cũng không nói nên lời, "Anh… anh… tại sao anh lại ở đây?" Lúc này Tống Mạc không phải là nên ở trong phòng làm việc của Tống giám đốc chờ cô về hay sao? Vì sao anh lại xuất hiện ở trước mặt của cô, lại còn không hề có tiếng động nào, giống như quỷ vậy.

Không khí giữa hai người có chút trầm mặc và kỳ quái… Tần Ngu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lạnh lùng và sững sờ của Tống Mạc thật lâu, cảm giác ở sau lưng mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng.

Chuyện này, sao lại khác xa so với sự tưởng tượng của cô như vậy? Lúc này tổng giám đốc bá đạo không phải nên nhào lên ôm cô vợ bé nhỏ của mình thật chặt không ai có thể tách ra được, sau đó hôn một nụ hôn thật dài thật sâu, rồi thì thầm bên tai của cô một câu "Từ nay về sau hãy hứa là không rời khỏi tầm mắt của anh dù chỉ một bước" chứ? Vì sao thực tế lại tàn nhẫn như vậy?

Cuối cùng Cố Uyển Uyển cũng không nhịn được nữa, chen lấn cái bụng bự của mình vào giữa hai người, lôi kéo Tần Ngu về phía người của mình, khẽ chọt vào ót của Tần Ngu một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Nghe thấy tin cậu bị mất tích, Tống Mạc cũng sắp nổi điên rồi, đâu còn tâm tư nào mà tiếp tục công việc, từ lúc cậu vừa mới gọi điện thoại tới, sớm ở dưới lầu dưới của Tống Thị chờ cậu trở về rồi."

Tần Ngu có chút gian nan nhìn thân hình như bóng cao su của Cố Uyển Uyển rồi lại nhìn lướt qua vẻ mặt lạnh lùng của Tống Mạc, có chút chột dạ, "Thật, thật sao?"

"Mình lừa cậu làm gì?" Hai tròng mắt của Cố Uyển Uyển đảo đi đảo lại giữa hai người, "Mình chỉ có thể giúp cậu tới đây thôi, còn lại thì vợ chồng son của các cậu tự mình giải quyết, mình xin rút lui."

"Chao ôi… cậu…" Tần Ngu phục hồi lại tinh thần đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Cố Uyển Uyển, nhưng mà trong tay chỉ nắm vào một khoảng không, trước mắt đã không còn thấy bóng dáng của Cố Uyển Uyển đâu nữa. Diễng đáng ele quý don.

Tần Ngu nhìn bóng dáng của Cố Uyển Uyển biến mất trong đám người, cúi đầu thở dài một hơi, còn cảm thấy thật khó khăn cho cô ấy khi bụng lớn như vậy mà lại chuồn được nhanh như thế.

Buồn bực gãi gãi đầu khó khăn xoay người lại, ngây ngốc nhếch nhếch miệng về phía Tống Mạc, "Chạy nhanh thật, cái kia, anh có đói bụng không?"

Tống Mạc không nói một lời cứ nhìn cô chằm chằm, trên mặt cũng không hề nở nụ cười.

Đúng là một tên ngốc, không hiểu như thế nào là phối hợp sao, tốt xấu gì cũng nên cho cô một nấc thang đi xuống chứ… Tần Ngu nói thầm trong lòng.

Bất ngờ, cô còn đang tính toán nói cái gì đó cho bầu không khí đỡ căng thẳng, thì đột nhiên thấy ánh nắng ở trên đầu bị che khuất, ngước mắt lên, cánh tay của người đàn ông để ngang trên đỉnh đầu của cô, trong tay có một chiếc áo vest được cắt may vừa vặn.

Lúc tia nắng ở trước mặt đã khôi phục lại, thì trên người đã có một chiếc áo vest dài tới đầu gối.

Tần Ngu hắng giọng một cái, đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn, thì trên bờ vai chợt nặng hơn, một cánh tay của người đàn ông đặt lên đó.

Cho dù Tống Mạc đã công khai thân phận của cô với tất cả mọi người, nhưng cũng không cần thể hiện sự ân ái như vậy ở trước mặt công nhân viên của Tống Thị chứ, Tần Ngu ngước mắt lên khẽ nhìn trộm vẻ mặt của người đàn ông một chút.

Ồ, sắc mặt kia thật là đen, dường như là đen như than, Tần Ngu thầm tính toán ở trong lòng một chút, rồi cô thầm nuốt những lời phản đối lại, cô cảm thấy lúc này tốt nhất là cô nên ngậm miệng lại.

Lặng lẽ đưa tay lên gỡ chiếc mũ tóc giả của mình xuống cuộn lại thành một nùi giấu vào trong lòng, bị Tống Mạc ôm chặt đi vào đại sảnh của Tống Thị.

Không cần phải ngẩng đầu lên, Tần Ngu cũng có thể đoán được ở đại sảnh sẽ có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào cô và Tống Mạc, cũng may da mặt cô dày, da mặt của Tống Mạc còn dày hơn cả da mặt của cô, đoạn đường đi này cũng không thèm coi ai ra gì.

Cho tới khi vào trong thang máy, cuối cùng Tần Ngu cũng không chịu được nữa, có trời mới biết lực tay của Tống Mạc mạnh như thế nào, dường như muốn vò nát cả người cô ở trong lòng của anh, cả buổi trưa cô không ăn miếng cơm nào, lại vác khúc côn quơ qua quơ lại cả nửa ngày trời nên bụng đã đói tới mức ngực dán vào lưng rồi, bị anh siết chặt như vậy, Tần Ngu cảm thấy mình đã sắp ngạt thở luôn rồi.

Cô cử động nhích nhích người, muốn thông qua ngôn ngữ cơ thể nói cho Tống Mạc biết cô đang vô cùng không thoải mái.

Quả thật là Tống Mạc đã cúi người xuống, liền nhìn thấy Tần Ngu đang trơ mắt ra nhìn anh, một đôi mắt bao hàm sự tha thiết và chờ đợi. Đầu tóc của cô do mang tóc giả nên hơi rối loạn lên, lúc này đang rơi tán loạn xuống vai, khuôn mặt của cô trắng nõn rất xinh đẹp - - ừ, giống như một con thỏ, còn là loại mềm mại nữa.

Cuối cùng cũng động lòng, cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt lên cằm của Tần Ngu một cái hôn.

Phát giác ra cảm giác ấm áp trên môi của mình, Tần Ngu kinh ngạc tới mức tròn xoe mắt lên, anh đang làm gì?

Cùng lắm thì cô chỉ muốn bảo anh thả cô ra, tại sao anh lại phải hôn cô chứ? Chẳng lẽ ngôn ngữ cơ thể của cô đã thể hiện sai rồi?

Tần Ngu nhìn Tống Mạc lại tỏ vẻ như không có gì, rất tự nhiên một lần nữa lại đặt tay lên vai của cô, cô lại một lần nữa vặn vẹo người, dùng ánh mắt chỉ chỉ vào cánh tay của anh.

Nhìn từ góc độ của Tống Mạc, thì giống như là Tần Ngu đang chu môi với anh vậy, cái này là có ý gì? Còn muốn?

Nở nụ cười hiếm thấy, xoay người lại, cúi gương mặt tuấn tú xuống.

Tần Ngu mở to mắt lên nhìn gương mặt đang phóng đại lên ở trước mặt mình, sững sờ chớp mắt một cái, hai tay cương quyết chống đỡ ở lồng ngực của Tống Mạc, "Trong thang máy không khí có chút ngột ngạt, không thích hợp cho hôn môi."

Tống Mạc ngẩn người không nói gì, Tần Ngu cảm thấy lông mày của anh khẽ run lên hai cái.

Cô trầm mặc một lúc lâu, rồi lại giơ cánh tay lên, Tần Ngu rụt rụt về một góc thang máy, "Anh đè vai em nặng muốn chết."

"..." Hình như Tống Mạc lại run lên hai cái.

Nhìn nhau không nói gì, thang máy từ từ đi lên, bên trong rất yên tĩnh, đột nhiên có tiếng ùng ục vang lên.

Tần Ngu sững sờ, Tống Mạc cũng sững sờ, đột nhiên lại vang lên một tiếng kêu thật dài nữa.

Trên mặt của Tống Mạc hiện lên sự vui vẻ cực kỳ hiếm thấy, đưa tay lấy điện thoại di động ta, "Trợ lý Hứa, gọi hai phần cơm đưa tới phòng làm việc của tôi."

Ăn hết ba phần cơm, Tần Ngu mới hồi phục lại tinh thần, ngồi trong phòng làm việc của Tổng giám đốc ợ một cái thoả mãn.

Hiển nhiên là Tống Mạc cũng đã ăn no, cầm lấy miếng ăn giấy lên ung dung lau miệng, bấm số của Hứa Văn, "Gọi nhân viên tới quét dọn phòng làm việc của tôi một chút."

Để điện thoại di động xuống,Tống Mạc nhìn Tần Ngu đang nằm híp mắt rất vui vẻ ở trên ghế salon kia, "Lại đây."

Bắp chân của Tần Ngu lắc la lắc lư ở trên ghế sô pha, đột nhiên nghe thấy giọng nói vang lên, bất ngờ ngây người ra, mấy giây sau, mới nhìn về phía người đàn ông mặc áo sơ mi đang ngồi bên cạnh bàn, "Anh gọi em?" Dđienn damn leie quyýdon.

"Trong phòng làm việc này ngoại trừ em ra còn có ai nữa à?" Tống Mạc xoa xoa huyệt thái dương, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Tần Ngu nhìn khắp nơi một lượt, rồi mới ngoan ngoãn đứng dậy đi tới.

"Giải thích một chút, tại sao sáng nay lại trốn đi?" Gò má của người đàn ông nhìn vô cùng nghiêm túc.

Tần Ngu không chút tiến bộ nào khẽ run vài cái, cúi đầu nói, "Bên ngoài rộng lớn như vậy, em muốn đi xem."

Tống Mạc giơ tay lên, Tần Ngu lập tức chui mặt xuống gầm bàn, chỉ còn cái mông lộ ra.

"Em đang làm cái gì?"

Không có bàn tay nào rơi xuống giống như dự đoán, Tần Ngu từ dưới gầm bàn ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngón tay thon dài của Tống Mạc đang đặt vào chiếc cúc thứ nhất trên áo sơ mi.

Tần Ngu cắn cắn đầu lưỡi, con ngươi đảo đảo một cái, chợt nảy ra ý hay, nhanh chóng lấy một tờ giấy từ trong túi ra quơ quơ ở trước mặt của Tống Mạc, "Vừa rồi có rác ở dưới bàn, em cúi xuống nhặt rác."

Tống Mạc quét mắt nhìn cô một lượt, cũng không vạch trần, "Rốt cuộc sáng nay đã xảy ra chuyện gì, mau nói chi tiết từng chút cho anh nghe."

Tần Ngu nhớ lại rồi kể lại hết cho Tống Mạc nghe, còn những chuyện như trong cửa hàng bán đồ hoá trang bị nam nhân viên ôm ở trong ngực thì nửa chữ cô cũng không nhắc tới.

Tống Mạc nhìn cô chăm chú, vẻ mặt lạnh nhạt và xa cách, nhìn không ra tâm trạng của anh, cho tới khi cô nói xong, mới mở miệng nói, "Tại sao lại dùng cách ngu xuẩn như vậy để trốn khỏi vệ sĩ, vì sao lại không ngoan ngoãn nghe lời của anh?" Taoo do leê quíy dđono.

"Mấy tháng nay, cho dù em đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo, cảm giác giống như là đang bị giam lỏng, em nghĩ là mình cần một chút không gian riêng tư." Tần Ngu thận trọng nhìn vẻ mặt của Tống Mạc.

"Không gian riêng tư chính là đưa mình vào hoàn cảnh nguy hiểm cũng không thèm quan tâm?" Trong giọng nói của Tống Mạc mơ hồ còn mang theo sự tức giận. Cô không hề biết rằng, khi anh nhận điện thoại của Cố Uyển Uyển, đã sợ hãi như thế nào, anh đã phạm sai lầm nên suýt nữa đã mất cô một lần rồi, cái cảm giác không thể nắm chặt tay của cô, so với lúc Mộ Song rời đi còn khiến cho anh đau lòng như đứt từng khúc ruột hơn!

"Em cũng không hề suy nghĩ nhiều như vậy, em cho rằng chuyện kia đã qua lâu như vậy thì sẽ không có chuyện…" Tần Ngu cũng không hề phát hiện ra lửa giận của Tống Mạc, cụp mắt xuống lẩm bẩm nói.

Ai ngờ còn chưa nói hết câu, chợt bóng dáng của người đàn ông nhào tới, theo bản năng cô muốn chạy trốn, sau lưng dựa vào trên bàn, khuôn mặt của người đàn ông càng lúc càng hạ xuống gần, đôi mắt đen láy thâm trầm, rõ ràng là đang vô cùng tức giận, Tần Ngu không dám phản kháng, chuyện lần này cô tự biết mình đuối lý, chỉ có thể nghe theo Tống Mạc, không hề dám làm trái ý anh, sợ đụng vào giới hạn cuối cùng của anh.

Cho tới cuối cùng, cả người của cô đều nằm xuống bàn làm việc.

Cuối cùng khuôn mặt của người đàn ông cũng dừng lại, nhìn cô chăm chú. Khoảng cách gần như vậy, dường như Tần Ngu sắp không thở nổi nữa.

Đột nhiên, cánh cửa kêu "Két…" một tiếng, có người đẩy cửa bước vào, Tần Ngu liếc mắt nhìn, là nữ nhân viên vệ sinh đi vào.

Khuôn mặt như bị phỏng, hoảng hốt đẩy cánh tay của Tống Mạc ra, ai ngờ người đàn ông này lại giữ chặt lấy cô, không nhúc nhích được chút nào. Taoo do leê quíy dđono.

Nữ nhân viên vệ sinh sững sờ đứng tại chỗ, chỉ dừng lại một chút, rồi lại vội vội vàng vàng muốn lui ra ngoài, thì đột nhiên có một giọng nói đàn ông vang lên. "Cô ở lại trong này quét dọn đi."

Bước chân dừng lại, ngước mắt lên, Tống Mạc bế Tần Ngu từ trên bàn lên, xoay người đi vào trong phòng nghỉ…

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 166: Trừng Phạt

Cơ thể rơi vào giường lớn, Tần Ngu luống cuống tìm kiếm bốn phía. Bên ngoài còn có người, Tống Mạc lại nổi điên gì đây? Cho dù anh tức giận cũng không thể lỗ mãng nha, việc này bị truyền đi, thanh danh của Tống thị sẽ bị bọn họ phá hư mất.

Cổ tay đột nhiên bị anh chế trụ, bị anh kiềm chặt trên đỉnh đầu, lần này Tần Ngu chính thức trở thành cá nằm trên thớt, cho dù cô ra sức giãy giụa cỡ nào cũng không thể chạy thoát.

Tần Ngu cảm thấy trước mũi ấm áp, chẳng biết lúc nào, khuôn mặt của Tống Mạc đã xáp lại gần, dừng ở bên môi cô, nhìn thẳng vào mắt cô, đáy mắt anh rất đen, như sóng nước đang quay cuồng, ngọn lửa như ẩn như hiện nơi sâu nhất.

Tần Ngu nhìn thấy vậy thì run như cầy sấy, Tống Mạc hiếm khi tức giận, nhưng một khi tức giận thì vô cùng đáng sợ.

Lông mi khẽ run, cô giống như một con thú nhỏ run lẩy bẩy, rũ lông mi xuống không dám đối diện với Tống Mạc. Không biết sao, cô càng né tránh càng khơi dậy lửa giận của anh.

Khuôn mặt của Tống Mạc lập tức tiến gần, Tần Ngu hoảng sợ, vội vàng xoay đầu đi, không ngờ đột nhiên anh lại nắm chặt cằm cô, sau đó nụ hôn rơi xuống như mưa.

Lúc này đây mới là sự kinh hoàng lớn nhất, trong cổ họng cô phát ra mấy âm tiết ngắn ngủi, cô dùng hết khí lực đánh giãy giụa, cũng không thể rung chuyển anh một chút nào. Anh hôn càng lúc càng sâu, thậm chí có chút ít thô lỗ, khi có khi không mút lấy cánh môi cô, răng môi cọ xát, hơi thở quấn quýt. Tần Ngu khó thở, ngực phảng phất như có một ngọn lửa hừng hực, đốt toàn thân, lan tràn đồng cỏ. Tần Ngu xém không chịu nổi, nóng bỏng trên môi phát đau, cô suýt nữa kêu lên rồi.

Muốn đưa tay đẩy người đàn ông đang đè trên người cô ra, cánh tay lại mềm yếu, không có sức lực nào, Tần Ngu liền âm thầm chửi mình vô dụng trong lòng mấy lần.

Không biết qua bao lâu, Tần Ngu cảm giác mình như sắp hóa thành một vũng nước, trên môi đột nhiên đau xót, cô nhịn không được kêu lên, đã thấy ánh mắt sáng quắc của anh nhìn chằm chằm cô, đưa tay nhẹ nhàng ma sát trên môi cô, trầm mặc một hồi, rồi mới thấp giọng nói, "Đây là trừng phạt vì em không biết lo cho chính mình, nhớ kỹ, về sau nếu em phạm một lần, anh liền trừng phạt một lần."

Cả người Tần Ngu đổ đầy mồ hôi, đẩy người anh ra ngồi dậy vội vàng nịnh nọt, "Em bảo đảm sẽ không tái phạm."

Sau đó cô thấy tầm mắt của anh không biết đã rơi vào trên người cô, đặc biệt sâu thẳm.

Tần Ngu sợ run một cái, trong chớp mắt, thuận theo tầm mắt của anh nhìn sang, thì ra là vạt áo của cô bị cuốn lên, lộ ra vòng eo mảnh khảnh bạch hi, trên mặt như bị phỏng, cô nhanh chóng đưa tay sửa sang lại quần áo. Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Tống Mạc lại xáp lại gần lần nữa.

Tần Ngu không hiểu trừng to mắt nhìn Tống Mạc, anh thản nhiên động tay dò xét nút áo trước ngực cô, còn than nhẹ bên tai cô, giọng nói có chút khàn khàn, "Anh còn chưa thử qua."

"Thử qua cái gì?" Cô khó hiểu hỏi lại.

"Làm việc đen tối trong phòng làm việc."

Tần Ngu nhất thời mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, trong lòng hối hận một ngàn lần, đã biết anh không bao giờ nói ra lời lẽ tốt đẹp gì, vậy mà vừa rồi cô còn hỏi anh.

Giương mắt có chút ít thẹn thùng trừng Tống Mạc một cái, duỗi tay đè chặt bàn tay không an phận của anh, quở trách, "Sắc lang, nơi này là chỗ làm việc, sao có thể làm chuyện đó?"

"Có gì không thể?" Tống Mạc hung hăng ấn nhẹ một cái trước ngực cô, trên khuôn mặt xưa nay luôn nghiêm cẩn lại lộ ra một tia khinh bạc, đặc biệt quyến rũ.

Tần Ngu lập tức trốn về phía sau, nghiêm túc nhìn anh, nghĩa chính ngôn từ nói, "Không được, em nói không được là không được." Trên mặt cô còn đỏ ửng một mảng, kiều diễm như ánh hoàng hôn rực rỡ, vẻ nghiêm túc của cô trở nên có chút buồn cười.

Tống Mạc xoay người một cái đè cô ở trên người, "Em không cần động thủ, tự anh làm."

"Anh..." Tần Ngu mới vừa đưa tay ra, lập tức bị anh vô tình trở tay chụp lại trên đỉnh đầu, mọi lời nói đều bị phong lại trong cổ họng.

"Gần đây bên người cô ta đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, người của chúng ta không tìm được thời cơ hạ thủ, việc này, xin Thẩm tiểu thư mời cao minh khác đi."

Một đám phế vật, chỉ là một người đàn bà mà năm lần bảy lượt không giết chết được!

Thẩm Vi Nhi oán hận liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động tối thui, giẫm lên ánh sáng đầy đất trở lại ghế lô.

"Thẩm tiểu thư, sao đi lâu như vậy?" Một người đàn ông mập mạp ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi tà tà dựa trên ghế sofa cầm một ly rượu híp mắt đầy ý cười nhìn Thẩm Vi Nhi, rõ ràng là một lão sắc lang.

Chán ghét chợt lóe lên trong đáy mắt của Thẩm Vi Nhi, khóe môi của cô lại nâng lên, vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười đi tới đón ly rượu, "Lý tổng thật ngại quá, đã khiến ngài chờ lâu rồi, tôi tự phạt mình một ly."

"Ngồi đây." Mắt thấy Thẩm Vi Nhi uống một hơi cạn sạch, người được gọi là Lý tổng vỗ vỗ chỗ trống nhỏ xíu bên người, cười không có hảo ý.

Nụ cười trên mặt Thẩm Vi Nhi cứng đờ, đặt ly rượu xuống kiên trì đi qua chỗ đó ngồi xuống.

Lý tổng mập mạp động đậy người, đưa tay ôm lấy Thẩm Vi Nhi, "Đến đây, uống rượu." Trong khi nói chuyện, một đôi tay đầy nếp nhăn dọc theo eo thon của cô bắt đầu dao động trên dưới.

Thẩm Vi Nhi đè nén chán ghét trong lòng xuống, làm bộ như không thấy cầm ly rượu lên khẽ nhấp một cái, ánh mắt rơi vào trong hư vô mờ mịt, ánh sáng trong phòng lờ mờ, đáy mắt cô lộ ra một tia hàn quang, âm ngoan bén nhọn.

Người đàn bà bỉ ổi chết tiệt kia! Mọi thứ bây giờ của cô là do người đàn bà đó ban tặng, cô ta cướp đi hào quang của cô, khiến cô từ trên thiên đàng rơi xuống địa ngục, từ đây cô không còn là Thẩm Vi Nhi nổi danh khắp đại giang nam bắc, cô trở thành kẻ đáng thương chỉ biết lợi dùng nhan sắc của mình để kéo dài hơi tàn này của mình, như thế mà còn chưa đủ, người đàn bà đó lại cướp đi người đàn ông cô yêu nhiều năm nữa!

Người đàn bà đáng chết như vậy, cô lại không có bản lãnh giết chết ả ta, cô không cam lòng! Một ngày nào đó, cô nhất định sẽ bắt ả ta nếm tư vị mất hết tất cả!

Nếu đã không thể giết chết ả ta, thì cô cũng không cho ả ta sống thoải mái hơn cô đâu, cô muốn làm cho ả ta sống không bằng chết!

Thẩm Vi Nhi dùng sức nắm chặt ly rượu, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, trong sắc tối, dữ tợn giống như ác quỷ đòi mệnh.

———————

Tống thị. Phòng tiếp khách.

"Chúc mừng hai vị" Trên mặt Phó Quan mang theo nụ cười vui vẻ nói với Tống Mạc và Tần Ngu.

"Cảm ơn." Tống Mạc không e dè đưa tay nắm tay Tần Ngu ngồi xuống đối diện Phó Quan, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tần Ngu nhìn chằm chằm khuôn mặt Phó Quan vui vẻ nhưng đáy mắt lại hiện rõ giận dữ, trong lòng lại nhịn không được cười lạnh, chồn chúc tế gà, không có hảo tâm.

"Đây thiết kế phương án lần này của công ty chúng tôi, mời Tống tổng xem qua." Mặc dù trong lòng có nhiều phẫn hận, nhưng giờ phút này không phải là lúc phát tiết, Phó Quan nhịn xuống không vui đáy lòng làm bộ như không có việc gì đưa phương án tới trước mặt Tống Mạc.

Tống Mạc cúi người cầm lấy phương án mở ra, cười nhạt một tiếng với Tần Ngu, "Tần thư ký, cô thấy thế nào?"

Tần Ngu khẽ ngẩn người, mới biết Tống Mạc đang cố ý làm bộ dáng cho Phó Quan xem, chắc anh cũng biết Phó Quan có tâm tư với anh, mới làm vậy, Tần Ngu nhếch môi rất nhanh đến gần anh, giả vờ giả vịt nghiêm túc lật xem.

Phó Quan nhìn chằm chằm hai người tình nồng mật ý trước mắt, chỉ cảm thấy một màn này chói mắt đến cực điểm, không cách nào nhìn được, bàn tay siết thành quyền đặt ở bên người mới có thể đè xuống ý nghĩ xông lên phía trước giết chết Tần Ngu.

Tần Ngu không cần ngẩng đầu lên cũng có thể cảm thấy sát khí trong mắt Phó Quan, cơ hồ muốn bắn một viên đạn vào đầu cô.

Cuối cùng vẫn nhịn không được, Phó Quan mãnh liệt đứng dậy, cứng ngắc giật giật khóe miệng lạnh lùng nói, "Xem ra Tống tổng tạm thời không có cách quyết định có cần phương án này hay không, đã như vậy, tôi xin đi trước, khi nào Tống tổng xem hết thì xin hồi âm lại."

Tống Mạc không ngẩng đầu, từ trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng "Ừ", cực kỳ lấy lệ.

Phó Quan hung hăng trợn mắt nhìn Tần Ngu một cái, cầm lấy túi xách, giận dữ rời đi.

———————

Ban đêm, Lê Nhược làm tổ trong ghế sofa chán đến chết xem ti vi, trong phòng bếp truyền đến một giọng nam trầm thấp dễ nghe, "Vợ à, cơm chín."

Lê Nhược quay đầu lại, Thẩm Thần đã bưng cơm nóng đi ra từ phòng bếp, cực kỳ thơm, chỉ trong nháy mắt, một mùi thơm nồng đậm tản ra khắp phòng.

"Canh bí đao nhân cá trích sao?" Lê Nhược ngửi ngửi, trên mặt vui mừng, để ôm gối xuống chạy đến bàn ăn.

"Không phải em vẫn ầm ĩ la hét muốn ăn món này sao." Thẩm Thần lại chui vào phòng bếp bưng thức ăn ra, "Hôm nay anh làm những món em thích ăn đó."

Lê Nhược nhìn một bàn cơm phong phú trước mắt, trong lúc nhất thời ngón trỏ động đậy, cầm lấy cái muỗng nếm thử một miếng canh cá, hương vị ngon vô cùng, nhịn không được lại uống thêm vài ngụm.

"Hương vị như thế nào?"

"Không sai, tay nghề đã tiến triển không ít đâu." Đồng thời Lê Nhược gắp thịt kho tàu bỏ vào trong miệng, nói lẩm bẩm không rõ.

Lê Nhược ăn cực kỳ tốt, chén sứ trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái đầu, cô kinh sợ dựa lưng vào ghế, định thần nhìn lại, Thẩm Thần đang nháy mắt

với cô, một cái, lại một cái.

"Làm sao vậy? Mí mắt của anh bị co giật sao?" Lê Nhược cắn chiếc đũa trong miệng hỏi.

"..." Thẩm Thần đưa tay chỉ chỉ vào gò má, "Ban thưởng."

Lê Nhược nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, sững sờ một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "Em mới vừa ăn thịt kho tàu, miệng đầy dầu mỡ sẽ dính vào mặt anh đấy."

"Anh không chê." Thẩm Thần da mặt dày bày ra bộ dáng vô lại.

Lê Nhược dở khóc dở cười, đang muốn cúi người, chợt nghe trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại di động, hai người đều sững sờ.

"Hôn trước đi mà, sau đó rồi nghe máy." Mỗ nam tiếp tục thực hiện công phu da mặt dày.

Lê Nhược trắng mắt liếc anh một cái, đứng dậy chạy tới, nhìn điện thoại, là một số xa lạ.

Nhíu nhíu mày, bắt máy, "Uy?"

"Xin chào, Lê tiểu thư, tôi muốn làm một cuộc giao dịch với cô." Một giọng nữ truyền đến.

Giao dịch?

Lê Nhược chần chừ, "Cô là ai? Nói giao dịch gì?"

"Tôi là ai không quan trọng."

Người phụ nữ nào kì lạ vậy? Thần thần bí bí, Lê Nhược không kiên nhẫn nói, "Tôi sẽ không giao dịch gì với cô." Dứt lời, cô sắp cúp điện thoại, bên kia đúng lúc nói, "Giao dịch có quan hệ tới Tống Mạc, tôi tin rằng cô sẽ cảm thấy rất hứng thú."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Tống Lãng Mất Tích

"Điện thoại của ai?" Thẩm Thần ngước mắt hỏi.

Lê Nhược chưa hết kinh ngạc, lời nói của người kia giống như một hòn đá quăng vào trong lòng của cô, không có cách nào bình tĩnh lại được, cúi đầu mà đi, khuôn mặt cũng trắng bệch ra, nghe thấy giọng nói của Thẩm Thần thì không khỏi giật mình, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn anh ta, “Hả?” Hiển nhiên là đã không nghe lọt lời nào vào tai.

Thẩm Thần xoa coa đầu của cô, “Làm sao mà mất hồn mất vía như vậy?”

Lúc này Lê Nhược mới giật mình nhận ra mình đã luống cuống, vội vàng lắc đầu một cái, khoé miệng cong lên, “Không sao, chỉ là một cuộc điện thoại vớ vẩn.”

Thẩm Thần giống như không phát hiện ra sự khác thường của cô, kéo tay cô lại cạnh bàn, gắp mó ăn thay cô, “Cơm cũng sắp nguội hết rồi, mau ăn đi.”

Lê Nhược gật gật đầu, nhưng bộ dạng thì rất nặng nề tâm trạng, cho nên cô ăn không hề có cảm giác ngon miệng. Dđienn damn leie quyýdon.

Thẩm Thần đi rửa chén, Lê Nhược cầm ly nước nóng lại ngồi trên ghế sofa, trong đầu vô thức hiện lên lời nói của người phụ nữ kia. Lời nói của cô quả thực trúng tim đen, nói hết lên nỗi lòng của cô lúc này, nhưng mà, thật sự cô phải làm như vậy sao?

Trong cuộc sống của mỗi người thì có rất nhiều nguyện vọng, Tống Mạc là một giấc mộng mà cô ta giấu ở đáy lòng, bao nhiêu đêm từ trong mơ tỉnh lại cô đều nhớ tới chuyện lúc thiếu niên, cô đuổi theo anh nói muốn làm cô dâu của anh, nhưng hôm nay, thời gian trôi qua bao lâu, cô đã làm vợ người ta, lời thề lúc trước cùng lắm chỉ xem như một câu nói đùa.

Có người từng nói, bạn càng yêu một người, sau khi bạn mất đi họ, bạn sẽ càng không cam lòng. Mấy năm nay, cô nhốt mình trong cái vòng luẩn quẩn đau đớn của hồi ức, mỗi ngày là một vòng tuần hoàn, tuần hoàn tới tuần hoàn lui, giống như là cứ mãi mãi trải qua như vậy. Đã từng có suy nghĩ, một ngày nào đó, cô sẽ đòi lại nỗi đau này gấp bội.

Nhưng mà, cô đã không còn là Lê Nhược của trước kia, những năm này, cuối cùng cô cũng đã hiểu, những thứ tình yêu này, sự cố chấp đó, người bị vây khốn chỉ có một mình cô mà thôi. Cho tới bây giờ Tống Mạc cũng chưa từng quan tâm tới, cô giận lây sang người khác, càng cảm thấy mình thật buồn cười. Bây giờ cô và Thẩm Thần sống cùng một chỗ cũng rất vui vẻ, anh ta chăm sóc cho cô tốt như vậy, cô đã không còn mong cầu gì nữa, cô không thể mãi giam mình trong nhà tù như vậy, nhứng thứ yêu hận tình thù kia hôm nay cũng cần một cái kết.

Trong lúc thất thần, thì thấy Thẩm Thần bê đĩa trái cây từ bếp ra, dưới ánh đèn màu vàng nhạt, thần sắc của người đàn ông càng trở nên dịu dàng hơn, ngước mắt lên nhìn cô, ánh mắt chiều chuộng như vậy.

Đột nhiên đáy lòng của Lê Nhược trở nên bối rối, anh đối xử với cô tốt như vậy, sao cô nỡ nhẫn tâm tổn thương anh một được chứ?

Thẩm Thần đặt đĩa trái cây lên trên bàn, ngước mắt lên thì nhìn thấy đáy mắt của người phụ nữ mang theo chút uất ức, cảm động, hối hận, ánh mắt nhìn anh ta với tất cả những cảm xúc đó đan xen. Dđienn damn leie quyýdon.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Anh ta cười khẽ.

Đột nhiên trên người ấm áp, một thân thể mềm mại bổ nhào vào trong lòng, ôm chặt lấy anh ta.

"Chủ động yêu thương nhung nhớ?" Anh ta giơ tay ra ôm người ở trong lòng mình.

Cô lại không lên tiếng, rất lâu sau, mới đưa ra quyết định nào đó, trong cổ họng của cô mơ hồ nói một câu, “Em sẽ không rời khỏi anh nữa.”

———————

Phó Căng dùng sức ném bản kế hoạch ra trước mặt của Tổng giám, khuôn mặt lạnh thấu xương, “Làm cái thứ gì vậy! Cút ra ngoài làm lại cho tôi!”

Tổng giám phòng kế hoạch khẽ run rẩy, sợ tới mức không dám nói lời nào, nhặt những tờ giấy rơi vãi ở dưới đất rồi cúi người ra khỏi phòng làm việc.

Phó Căng dùng sức dựa vào ghế ngồi, ngực phập phồng kịch liệt, thần sắc âm trầm nhìn lên mặt bàn, lại nhìn thấy trên bìa của tờ tạp chí có hình ảnh Tần Ngu và Tống Mạc đang ôm nhau, sự tức giận ở dưới đáy lòng vừa mới đè xuống giờ lại bùng cháy lên, hét lên một tiếng, đưa tay gạt hết những thứ ở trên bàn xuống, “Lạch cạch lạch cạch” đồ ở trên bàn rơi tán loạn dưới đất.

Thư ký ở bên ngoài cửa phòng làm việc nghe thấy tiếng động lớn như vậy cũng không dám đi vào, sợ bị liên luỵ.

Hốc mắt của Phó Căng đỏ ửng lên nhìn đống lộn xộn ở dưới đất, đáy lòng không nói ra được sự oán hận.

Những năm gần đây bên người của cô ta có biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn vây ở xung quanh, nhưng cô ta lại hết lần này tới lần khác chỉ hâm mộ có mỗi một người là Tống Mạc, vốn cô ta tưởng rằng mình có thể đạt được ước nguyện gả vào nhà họ Tống, không ngờ đột nhiên giữa đường lại nhảy ra một người phụ nữ không giải thích được, thô tục lại nông cạn, nhưng không biết đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc, khiến cho Tống Mạc điên đảo thần hồn, thật sự khiến cho cô ta oán hận tới cực điểm!

Người phụ nữ kia có cái gì tốt? Cùng lắm chỉ là một người nghèo kiết xác, cô ta dựa vào cái gì mà đứng ở bên cạnh của Tống Mạc, cô mới xứng đáng là nửa kia của anh!

Bây giờ lửa giận của cô ta đang bùng cháy hừng hực, nhưng lại có người tới khiến cho cô ta càng thêm phiền lòng.

Phó Căng ngước đôi mắt hung dữ lên nhìn vị khách không mời mà tới ở trước mặt, hét ra phía ngoài một câu, “Nhan Kỳ, cô làm việc như thế nào vậy, tại sao hạng người nào cũng để vào trong này!”

Đứng ở bên ngoài Nhan Kỳ khẽ rên lên một tiếng ở trong lòng, nhịn không được muốn che mặt hóc, nhưng lại không có dũng khí này, sao bây giờ làm một thư ký cỏn con cũng khó khăn thế này, nhất là lại gặp một cấp trên như vậy, tâm trạng cả ngày đều bất ổn, không biết khi nào thì bị doạ chết nữa.

Hít một hơi thật sâu, mới khó khăn cất bước đi vào phòng làm việc, không dám nhìn thẳng vào Phó Căng, cúi thấp đầu ngập ngừng nói, “Vị tiên sinh này nói tìm sếp có chuyện quan trọng, tôi sợ làm chậm trễ chuyện quan trọng của ngài…”

Phó Căng muốn mở miệng, lại bị người mới tới cười khẽ một tiếng cắt đứt, “Cô Phó, tôi không phải là hạng người nào, tôi, là tới giúp cô.”

“Giúp tôi? Tôi với anh không quen không biết gì mà lại nói là tới giúp tôi?” Phó Căng lạnh mắt quan sát người đàn ông xa lạ ở trước mặt.

Người đàn ông nói với hàm ý sâu xa, “Tôi muốn cùng với cô Phó đây làm cuộc mua bán.”

“Mua bán cài gì, tôi không…” Phó Căng cười lạnh một tiếng, vừa muốn mở miệng, lại bị người mới tới cắt đứt, “Đừng vội từ chối, cuộc mua bán này, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”

———————

"A lô? Ngài khỏe, xin hỏi ngài là cô giáo của Tống Lãng phải không?” Tần Ngu đứng ở trước cửa trường học với vẻ mặt vô cùng lo lắng. Chiều tối nay cô tới trường đón Tống Lãng tan học, chờ mòn mỏi cũng không thấy bóng dáng của Tống Lãng đâu, những học sinh đi ra khỏi cổng trường ra gần hết, chỉ còn lại những bóng dáng xa lạ, trong lòng Tần Ngu rất lo lắng.

“Vâng, là tôi.”

“Ồ, xin chào cô giáo, tôi là mẹ của Tống Lãng, tại sao tới bây giờ Tống Lãng vẫn chưa đi ra? Bọn chúng vẫn chưa tan học sao?” Tần Ngu nhíu mày hỏi.

"Tống Lãng? Mới vừa rồi không phải chị đã đón bé đi rồi sao?”

Đón đi? Cô căn bản còn chưa nhìn thấy Tống Lãng, sao có thể đón Tống Lãng đi được chứ?

Nghĩ như vậy, đột nhiên Tần Ngu bị hoảng sợ mà đổ một lớp mồ hôi lạnh, di động cầm trong tay suýt nữa thì bị trượt rơi xuống, bình tĩnh mấy giây giọng nói của cô run run không dám tin, “Tôi không có đón Tống Lãng đi…”

“Sao lại như vậy được? Còn chưa tới giờ tan học cô đã tới đón Tống Lãng rồi mà, nói là trong nhà có chút việc gấp.” Quả nhiên giọng nữ kia kinh ngạc nói.

“Không phải ngài đã nhận lầm người rồi chứ?”

“Sao lại như vậy được, người kia không phải là cô sao?”

Những lời này giống như tiếng sấm sét giáng xuống, trong nháy mắt Tần Ngu cảm thấy trước mặt mình biến thành một màu đen, loạng choạng một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất, trong đầu chỉ hiện lên một câu nói: Có người đóng giả thành cô đi đón Tống Lãng, có người đã bắt cóc con trai của cô…

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, cảm giác như sức lực toàn thân đã bị rút sạch, có một cảm giác sợ hãi rất lớn từ sâu trong lòng cô, cô mở miệng muốn khóc, nhưng lại không phát ra tiếng, cô nhắm chặt mắt lại, đôi lông mi run rẩy, qua một lúc thật lâu, mới có giọt nước mắt từ bên trong chảy ra.

Bất lực, mờ mịt, chuyện đáng sợ này xảy ra khiến cho đầu óc của Tần Ngu trở nên rối loại, không cách nào suy nghĩ được, chỉ có thể ngồi xổm tại chỗ run lẩy bẩy, giống như mọi thứ trên đời đều biến mất, chỉ còn lại sự trống rỗng, tiếng gió thổi, tiếng người nói, cũng dần dần xa cách cô, cô không nghe thấy tiếng gì hết.

Không, tất cả đều trở nên trống rỗng, không có gì cả, trong lòng của cô cũng trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, giống như là đã trải qua một đời, cô nghe thấy ở phía sau vang lên một giọng nói trẻ con, trong trẻo như tiếng chuông gió, “Mẹ!”

Trong lòng dâng lên một trận đau đớn, tất cả suy nghĩ ùa vào trong đầu trong nháy mắt, cô mừng rỡ quay đầu lại, nhưng mà không phải là Tiểu Tống Lãng của cô, mà là một đứa nhỏ xa lạ, có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo giống như Tống Mạc, cậu bé giang hai tay ra cười và chạy về phía một người phụ nữ trẻ tuổi.

Nước mắt tuôi rơi xuống, ánh mắt trở nên mơ hồ, cô nhìn bốn phía trống không, cảm giác tuyệt vọng như sắp chết, bây giờ ai có thể cứu Tiểu Tống Lãng của cô đây?

Trong đầu cô chợt loé lên một tia sáng, hiện lên khuôn mặt kiêu căng và lạnh lùng, Tống Mạc, đúng rồi, Tống Mạc, anh nhất định có thể cứu được Tống Lãng!

Lau nước mắt một cái, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Tống Mạc!

Chờ đợi mấy giây, mỗi giây trôi qua là một sự chờ đợi dài vô tận, Tần Ngu cảm giác như mình bị rơi xuống vực sâu, phía trước không hề có một tia sáng, cô cô đơn lẻ loi trong bóng đêm, toàn thân đầy máu me, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị chết.

Cô quên cả rơi nước mắt, toàn thân bắt đầu căng thẳng, không biết qua bao lâu, có lẽ là không tới một phút, nhưng Tần Ngu lại cảm thấy như trải qua cả một thế kỷ, trong giây phút giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên, nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống từng giọt từng giọt.

"A Ngu, làm sao vậy!" Tống Mạc không nghe thấy tiếng nói chuyện của Tần Ngu, mà lại nghe thấy tiếng nức nở, cố nén lại nhưng lại không nén được tiếng nức nở, càng làm cho anh hoảng sợ hơn so với tê tâm liệt phế.

Tần Ngu đưa tay che mặt, nước mắt lại chảy từng giọt từng giọt từ ngón tay rớt xuống, cô nghẹn ngào không nói được một câu hoàn chỉnh, "Tống, Tống Lãng bị người ta bắt, bắt đi..."

“Rầm” một tiếng, đầu bên kia điện tohại truyền tới âm thanh vỡ vụn của ly nước, ngay sau đó là giọng nói đè nén có chút vội vàng của Tống Mạc, “Bây giờ em đang ở đâu? Anh sẽ tới đó ngay lập tức!”

“Em, em đang ở cổng trường của Tống lãng.” Tần ngu giống như bắt được cọng rơm, vội vàng chống người đứng dậy từ dưới đất.

“Được, em ngoan ngoãn đứng ở đó đừng đi đâu, đừng sợ, chờ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Phạm Tội Tâm Lý Học Hoa

"A Ngu." Một trận âm thanh hỗn loạn kèm theo giọng nam đầy lo lắng từ sau lưng truyền đến.

Trong lòng Tần Ngu chấn động, đột nhiên quay đầu lại, Tống Mạc đứng sau lưng cô, thẳng tắp giống như một bức tường vững chắc. Trong thế giới tối tăm của cô, giống như kén lột xác lộ ra một đường ánh sáng chói lóa, rõ ràng rất nhỏ, nhưng lại khiến cô vô cùng an tâm.

Tần Ngu co chân dùng sức nhào vào trong ngực của Tống Mạc, nước mắt như vỡ đê, thấm ướt áo sơ mi trắng phong trần của anh, đọng lại một mảng lớn, Tần Ngu luôn giương nanh múa vuốt, giờ phút này cô lại bất lực khóc giống như đứa nhỏ.

Một tay của Tống Mạc khẽ vuốt lưng cô, một bên cúi đầu dò hỏi, "Đừng nóng vội, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?"

Tần Ngu đỏ mắt vùi đầu trong cổ anh nức nở nói, "Có người, cô ta, cô ta giả làm em bắt cóc Tống Lãng rồi."

Cánh tay của Tống Mạc khẽ dừng lại, là sinh đôi hay là dịch dung? Nếu có quan hệ đến Tần Ngu anh nhất định sẽ biết, anh biết cô nhiều năm như vậy, chưa từng nghe cô nói qua có một người chị hay em song sinh gì, còn nếu là dịch dung, thủ thuật đó trên thế giới này biến mất đã lâu, chuyện này...

Kéo Tần Ngu ra một khoảng, động tác dịu dàng thay cô lau khô nước mắt, khuôn mặt đóng băng nhìn về phía Tần Ngu, "A Ngu, em nghĩ kỹ lại xem, em có chị em song sinh không?"

Tần Ngu ngẩn ra, đã quên khóc thút thít, chị em song sinh sao? Căn bản là không thể nào! Lúc này cô mới ra sức lắc đầu.

Tống Mạc thấy cô lắc đầu, khuôn mặt trầm xuống, xem ra, người mang Tống Lãng đi không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

"A, sao tay anh như vậy?" Trong lúc trầm tư, đột nhiên nghe thấy Tần Ngu kinh hô một tiếng.

"Không có việc gì, vừa rồi anh bóp nát một cái ly." Tống Mạc rủ con mắt xuống liếc nhìn, vết thương này đã ngừng chảy máu, chỉ là còn vài vết máu khô dính trên tay.

Tần Ngu áy náy nhìn anh một cái, cô cảm thấy mình cực kỳ vô dụng, hốc mắt lại nóng lên.

"Đừng khóc, bây giờ không phải là lúc khóc." Tống Mạc đưa tay vỗ vỗ đầu của Tần Ngu.

"Chúng ta phải làm sao?" Nhìn gò má kiên nghị của Tống Mạc, tảng đá treo lơ lửng trong lòng Tần Ngu cuối cùng cũng trầm ổn vài phần. Bây giờ không phải là lúc tuyệt vọng mềm yếu, cô phải tỉnh lại, cô muốn cùng Tống Mạc đi cứu Tống Lãng, đây mới là Tần Ngu cô.

"Chúng ta vào xem trước." Có lẽ thông qua camera bọn họ sẽ phát hiện dấu vết gì đó.

Tần Ngu gật đầu, đi sau lưng Tống Mạc tiến vào nhà trẻ.

Một chiếc Maserati màu đỏ dừng trước cửa nhà trẻ, ngay sau đó, từ trên xe một người phụ nữ bước xuống, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy một bóng lưng uyển chuyển mặc một áo khoác màu cà phê, tóc đen dài rơi trên vai gầy gò của cô ta, lọn tóc dưới ánh mặt trời khẽ phát ra ánh sáng. Tấm lưng kia, lại giống bóng lưng của Tần Ngu đến bảy phần!

Trong lòng Tần Ngu chấn động, ngạc nhiên cùng với nghi ngờ nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Tống Mạc liếc nhìn cô, đáy mắt cũng chứa đầy nghi vấn? Chỉ mới là một bóng lưng thôi mà đã giống Tần Ngu như thế, đừng nói là Tống Lãng, ngay cả anh, trong nháy mắt thấy người phụ nữ kia cũng có chút hoảng loạn, nhất thời phân biệt không ra thực hư.

Hình ảnh tiếp tục chuyển, là lão sư của Tống Lãng dẫn Tống Lãng ra cửa, người phụ nữ mặc áo cà phê bước đến nghênh đón, chỉ thấy Tống Lãng không chần chờ chút nào khoan khoái nhào vào trong lòng cô ta, người kia gật đầu với lão sư của Tống Lãng, không biết nói gì, liền dắt Tống Lãng lên xe.

Người đó sắp xoay người!

Trái tim của Tần Ngu nhảy vọt, cơ hồ sắp nhảy ra cổ họng, cô nín thở tập trung suy nghĩ gắt gao nhìn thẳng màn hình.

Tống Mạc cũng chăm chú nhìn.

Người kia chậm rãi xoay người.

Một đôi lông mày nhỏ nhắn giống như lá liễu, đuôi mi khẽ xếch, như muốn bay vào búi tóc, khi người đó xoay mặt lại hoàn toàn, chân mày lá liễu cùng với đôi mắt to linh động như chứa thu thủy, cực đen cực sáng, trong suốt đến cực điểm, liếc mắt nhìn liền làm cho lòng người vui vẻ, dưới mũi khéo léo là môi nhạt màu trắng đục, cánh môi đầy đặn, hơi nhếch lên, trong nháy mắt phong tình vạn chủng bay khắp tứ phía, làm lòng người nhộn nhạo. Da thịt mịn màng vô cùng, dưới ánh mặt trời giống như che một tầng trứng gà, khẽ phát ra ánh sáng, khung cảnh xung quanh bị che mờ vì cô.

Người kia... Rõ ràng chính là Tần Ngu!

Tần Ngu trừng mắt thật lớn, không dám tin nhìn chằm chằm màn hình, theo bản năng che miệng lại suýt nữa đã thét chói tai.

Cô ghé mắt, từ trong mắt Tống Mạc, cô nhìn thấy sự kinh ngạc giống như cô.

Nếu như nói bóng lưng kia có bảy phần tương tự cô, như vậy gương mặt đó giống cô y như đúc, ngay cả lúm đồng tiền bên môi, cũng không sai chút nào.

Trong màn hình, người kia dắt Tống Lãng lên xe, thuận lợi đến đáng sợ, không có có một người nào ngăn trở.

Tần Ngu nhìn chiếc xe chở Tống Lãng biến mất trên màn hình, toàn thân trở nên lạnh buốt.

Người kia quá giống cô, cho dù là cô, cũng phân biệt không ra thực hư, liền ngay cả phong cách, cũng cực kỳ giống cô.

Một người phụ nữ như vậy, lấy phương thức như thế mang Tống Lãng đi, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Da đầu Tần Ngu tê dại, suýt nữa đứng không vững, đưa tay gắt gao giữ chặt cánh tay của Tống Mạc, bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn anh, bất lực nói, "Chúng ta làm sao tìm được cô ta đây?"

Tống Mạc hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm màn hình, "Lập tức báo cảnh sát."

———————

Phong ba bão táp đến, khiến toàn bộ Tống gia loạn làm một đoàn.

Tống Mạc phái tình báo của mình theo bảng số xe kia tìm ra dấu vết của người phụ nữ đó, phát hiện ra chiếc xe đó bị bỏ ở một nơi hoang vắng, giữa đồng trống, chiếc Maserati mới tinh kia tựa như đang cười nhạo bọn họ không biết tự lượng sức mình.

Manh mối bị gián đoạn, người phụ nữ kia hóa thành hư không chìm trong bể người, như đá chìm xuống đáy biển, không tìm thấy dấu vết nào nữa.

Bầu không khí âm u bao trùm lên Tống gia, không cách nào tiêu trừ

———————

Hai ngày sau.

Tầng chót của cục cảnh sát là căn tin của công nhân viên, đang là buổi trưa, tiếng người huyên náo, thức ăn phiêu hương.

Kiều Hi gọi hai suất cơm, một phần đậy trong cặp lồng, một phần khác thì đựng trong mâm đĩa, xoay người vừa muốn tìm chỗ ngồi liền nghe tiếng người kêu cô ở phía trước, "Kiều Hi, bên này."

Cô ngẩng đầu nhìn lên, là Hàn Sâm, cười cười đi tới, ngồi cùng một chỗ với anh.

"Sao chỉ có một mình vậy? Cố Viêm Chi đâu? Còn đang bận vụ án kia sao?"

Kiều Hi gật đầu, "Lúc anh ta bận rộn thì không muốn ăn cơm, huống chi vụ án kia còn làm anh ta thấy hứng thú."

"Vụ án này tra xét hai ngày cũng không thấy đầu mối, cũng không vội lắm, tiểu tử Cố Viêm Chi này, tôi thấy phá án là giả, sai cô làm bảo mẫu mới đúng." Hàn Sâm cười nói.

"Đội trưởng Hàn!" Đến cùng vẫn là da mặt của Kiều Hi mỏng, không nhịn được hờn dỗi một câu.

"Tốt lắm tốt lắm, ăn cơm đi." Hàn Sâm nhìn Kiều Hi một cái.

Cơm nước xong, Kiều Hi và Hàn Sâm không thuận đường, Hàn Sâm đến phòng làm việc của đội cảnh sát hình sự, còn Kiều Hi bưng hộp cơm đến phòng nghiên cứu phạm tội tâm lý, ở khúc quanh lầu ba, Hàn Sâm khoát tay áo nói với Kiều Hi, "Đi đi."

Kiều Hi cười cười, xoay người biến mất ở khúc quanh.

Đến cùng vẫn là cục cảnh sát, đi đến chỗ nào cũng hấp dẫn một nhóm lớn cảnh sát trẻ quá dư thừa hormone.

Nhanh chóng đến phòng nghiên cứu phạm tội tâm lý, một người cảnh sát hình sự trẻ trung đi tới.

"Tiểu Kiều, ngày mai chiếu phim Tối Hậu Thư Của Bourne, tôi định đi xem, có hứng thú không?" Hắn hỏi.

Kiều Hi liếc hắn một cái, cười cười: "Ai, ngày mai tôi có việc, không đi được rồi."

Trong mắt của anh cảnh sát trẻ tuổi chợt lóe lên thất vọng, nhưng không nói gì, sau đó hẹn lại lần sau, rồi rời đi.

Kiều Hi đẩy cửa ra, liền thấy Cố Viêm Chi dựa ở trước bàn, trên màn hình lớn trước mắt đang phát một cái băng ghi hình, anh đang tập trung suy nghĩ, nhìn từ phía sau, bóng lưng của anh thẳng tắp như một cây đại thụ.

Mấy ngày nay anh đã liên tục đang không ngừng xem cuốn băng đó, giống như ma mị, cơm cũng quên ăn, Kiều Hi thấy không ổn, mấy ngày nay liền chủ động nhận việc mang cơm cho anh.

Nghe có động tĩnh, Cố Viêm Chi cũng không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp, "Hi, phạm tội tâm lý hoa."

Ở cục cảnh sát luôn thiếu hụt nữ, Kiều Hi lại có bộ dáng xinh đẹp, trong cục mọi người bàn tán gọi cô là "Cảnh hoa", nhất là trong đội cảnh sát hình sự, mọi người đều gọi cô như vậy.

Không biết Cố Viêm Chi làm sao mà biết, kết quả đến lúc này, anh thốt lên mấy câu- - phạm tội tâm lý học hoa?

Sao mà khó nghe như thế.

Kiều Hi lầm bầm một câu, "Khó nghe muốn chết."

Cố Viêm Chi đột nhiên khẽ cười, "Vậy tiểu bảo mẫu của cục cảnh sát?"

"Cố Viêm Chi anh muốn chết phải không!" Kiều Hi tức giận quăng hộp cơm lên bàn, "Ăn cơm!"

"Ừ."

Đáp ứng, nhưng người không động, Kiều Hi đã thành thói quen, đi đến cạnh anh đưa năm ngón tay ra quơ quơ trước mắt anh.

Cố Viêm Chi hơi nhíu đầu mày, ngẩng đầu nhìn trước mắt.

Ngón tay của Kiều Hi cực kỳ mảnh khảnh, ngón tay búp măng Bạch Hi như ngọc, dưới ánh mặt trời ngón tay sáng trong suốt, ngón tay êm dịu, chỉ là, đã có vài vết chai.

Vết chai... Đúng vậy, chính là vết chai!

Cố Viêm Chi đột nhiên bước lên một bước, khom lưng ôm chặt Kiều Hi trong lòng.

Sau giờ trưa ánh mặt trời ấm áp, trong phòng im ắng. Thân thể Kiều Hi cứng đờ, Cố Viêm Chi đã buông cô ra, đôi tay thon dài của anh lại kéo tay cô qua, rủ con mắt xuống nhìn, tinh tế vuốt ve, con mắt trong suốt sắc bén.

Kiều Hi kinh ngạc không nói nên lời.

Sau đó cô thấy Cố Viêm Chi nhanh chóng kéo tay cô lên nhanh chóng đặt một nụ hôn, "Cám ơn tay của cô!" Anh nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt đen nhánh lại có... Ý cười ôn hòa.

Kiều Hi triệt để sợ choáng váng.

Cô không phải là đang nằm mơ chứ, Cố Viêm Chi thế nhưng hôn cô!

Mặc dù hôn không phải là môi của cô chỉ là tay thôi, cũng đủ khiến đáy lòng của cô nổi dậy sóng to gió lớn, nên biết, người tự đại lại ngạo mạn như Cố Viêm Chi, không thể nào chủ động tiếp xúc phụ nữ.

Kiều Hi rủ con mắt xuống kinh ngạc nhìn tay mình, chỗ vừa mới bị Cố Viêm Chi hôn qua, thật giống như bắt lửa, cảm giác mềm yếu như từ bên tai chạy thẳng đến đáy lòng.

Cố Viêm Chi đột nhiên đi qua người cô, trong lòng Kiều Hi run lên, nhanh chóng thu hồi tay của mình, lui về phía sau một bước.

Ngạo báng trong tưởng tượng cũng không có, Cố Viêm Chi thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, anh bước đến một góc trong phòng làm việc, cầm lấy bút viết lên một góc trên tấm bảng trắng hai chữ rồng bay phượng múa- - sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Lộ Ra Nghi Vấn

Editor: Táo đỏ phố núi

Kiều Hi cũng đi qua, thì nhìn thấy trên cái bảng trắng không biết từ lúc nào đã được viết chữ chi chít, nhưng dòng chữ kia uốn lượn như rồng bay, phượng múa, nét chữ mạnh mẽ có lực, giống y hệt như Cố Viêm Chi rất kiêu căng cuồng ngạo.

Nhưng mà những dòng chữ kia lại càng giống như một bản phác thảo chi tiết: Phụ nữ, 18-25 tuổi, tướng mạo bình thường, khuôn mặt bình thường, mũi tẹt, đầu bình thường, người hơi gầy, sống ở gần đây, phạm vi nhỏ hơn thì có thể đang ở khu dân cư hạng sang mà Tần Ngu đang ở, thường xuyên ra vào nơi gây án; tính cách của cô ta liều lĩnh, cũng có chút tỉ mỉ, trước khi gây án quan sát rất kỹ, gây án một cách rất tự nhiên, cần phải có nhiều kinh nghiệm gây án; khả năng bắt chước của cô ta rất nhanh, hám tài, thường xuyên ra vào những nhà hàng hạng sang; tay chân linh hoạt, dáng người nhẹ nhàng, thân phận - - sát thủ! die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

"Đây là…" Nhìn bản phác thảo trước mặt, Kiều Hi lập tức ném chuyện vừa rồi sang một bên, vẻ mặt nghi vấn nhìn về phía Cố Viêm Chi.

"Bản phác thảo tội phạm sơ bộ." Cố Viêm Chi khẽ mỉm cười.

Kiều Hi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Cố Viêm Chi, khẽ lâm vào trầm tư. Sự miêu tả của anh, khiến cho trong đầu của cô hiện ra hình tượng của một người phụ nữ như vậy - - dường như cô ta là một người phụ nữ rất bình thường sống trong thành phố này, có cuộc sống bình thường, nhưng mà phương thức phạm tội lại bị Cố Viêm Chi phác hoạ rất sống động.

Thế nhưng, tại sao Cố Viêm Chi lại đưa ra được những kết luận như vậy?

"Tôi có thắc mắc." Kiều Hi ngẩng đầu nhìn Cố Viêm Chi đang nhàn nhã đứng bỏ tay trong túi quần.

Cố Viêm Chi ngoảnh đầu lại nhìn, ánh mắt rơi vào trên mặt của Kiều hi, ánh mắt chuyên tâm, đôi môi khẽ mím lại, vẻ mặt đang tìm tòi một cách nghiêm túc.

Trên khuôn mặt của anh thoáng hiện ra sự vui vẻ, cầm lấy chiếc bút màu đen gõ theo tiết tấu lên trên bảng trắng, "Điều thứ nhất, giới tính, độ tuổi của cô ta và vẻ bề ngoài của cô ta là cơ sở mấu chốt để cô ta giả dạng thành Tần Ngu, một người đàn ông, một người quá lớn tuổi hoặc là một người có vẻ bề ngoài quá khác với Tần Ngu nếu như đóng giả thành Tần Ngu thì nhất định sẽ có rất nhiều sơ hở."

"Vẻ bề ngoài bình thường hình như không có chút quan hệ nào tới việc đóng giả?" Kiều Hi đưa tay lên gõ vào chiếc bảng trắng.

"Tướng mạo bình thường thì dễ dàng trà trộn vào trong đám người, nếu như người phụ nữ này có gương mặt xinh đẹp lại thường xuyên xuất hiện xung quanh Tần Ngu, thì ít nhiều gì, Tần Ngu sẽ chú ý tới người phụ nữ này, nhưng mà cô ấy không có, như vậy chứng minh là người phụ nữ này có tướng mạo bình thường, không khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc."

Kiều Hi nhướn mày, chỉ đơn giản như vậy?

Cố Viêm Chi nói tiếp, "Điều thứ hai, từ băng ghi hình và những ghi chép điều tra thì không khó để phát hiện khi hung thủ gây án thì hành động cực kỳ tự nhiên, không có chút khẩn trương khác thường nào, thậm chí cô ta còn biết lắng nghe vào trao đổi với cô giáo của người bị hại, điều này nói lên kinh nghiệm gây án của cô ta không chỉ một lần, hơn nữa khả năng bắt chước và năng lực trao đổi đều rất điêu luyện." die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

"Phong thái của cô ta và mẹ người bị hại cũng rất giống nhau, điều này chắc chắn phải trải qua một thời gian quan sát rất lâu, cho nên mới nói rất có thể cô ta đã ẩn náu ở bên cạnh của mẹ người bị hại, cô ta rất cẩn thận, lúc gây án đi qua đi lại để thăm dò."

"Tính cách liều lĩnh. Trong camera giám sát, cô ta không chỉ một lần mỉm cười vào ống kính, ánh mắt rõ ràng hiện lên sự khinh thường, lúc nhìn lên rõ ràng giống như cảm giác khiêu khích, tính cách của cô ta cũng rất thích khoe khoang."

"Hám tài. Cuồng vọng tự đại như vậy lại là người phụ nữ có kinh nghiệm tác chiến sẽ không dễ dàng bị người khác chi phối, nếu cô ta được thuê giết người, điều hấp dẫn cô ta nhất tất nhiên sẽ là khoản thù lao kếch xù, mà khoản thù lao kếch xù này thì đồng nghĩa với việc chất lượng cuộc sống của cô ta sẽ tương đối cao, nơi mà cô ta ra vào phần lớn sẽ là những nơi xa hoa."

"Còn thân phận của cô ta, người của cô ta mặc dù gầy gò nhưng lại đủ nhẹ nhàng và rắn chắc, quần áo cô ta mặc ở chỗ khuỷu tay, đầu gối, ống tay áo một số vị trí đó đều bị mài mòn điều đó có nghĩa là những vị trí này thường xuyên dùng tới, hơn nữa độ mạnh của bước chân và cách mở chốt cửa xe đều thể hiện bản lĩnh của cô ta, mặt khác điều đáng lưu ý nữa chính là…" Cố Viêm Chi dừng lại một chút, ánh mắt rơi vào tay của Kiều Hi, "Cô ta và em giống nhau, lòng bàn tay chỗ ngón trỏ có vết chai, cái đó là do thường xuyên dùng súng nên mới có."

"Ở nước ta, người có thể dùng súng chỉ có cảnh sát, thân phận của cô ta không phải là cảnh sát, vậy đáp án chỉ có một…"

"Cô ta là sát thủ!" Sắc mặt của Kiều Hi đông cứng lại tiếp lời. Mặc dù đã phá được không biết bao nhiêu vụ án có sát thủ tham dự vào, nhưng người

dám ngang nhiên khiêu khích cảnh sát như vậy thì không gặp nhiều.

Xem ra, vụ án lần này cũng không dễ dàng phá án.

Trong lúc xuất thần, thì lại nghe tiếng vỗ tay của Cố Viêm Chi vang lên, "Đừng ngẩn người ra đó, trợ lý mới, thông báo với đội cảnh sát hình sự, có thể bắt đầu lục soát, phạm vi lục soát là khu vực xung quanh chỗ ở của Tần Ngu với bán kính năm trăm mét, trọng điểm là những bãi giữ xe trong khu dân cư."

Kiều Hi không quan tâm cách Cố Viêm Chi xưng hô, xoay người đi ra.

Đột nhiên cổ áo gió lại có người kéo lại, khiến Kiều Hi mất thăng bằng lùi về phía sau vào bước, đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

Cô quay đầu lại, Cố Viêm Chi cong môi lên với cô, "Hôm nay chỉ số thông minh của em bị chó ăn rồi à? Gọi điện thoại thông báo tình hình cho đội hình sự là được rồi, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn."

Hơi thở nóng hổi của Cố Viêm Chi ở sau lưng lúc nói chuyện phả vào vành tai của Kiều Hi khiến mặt như như bị bỏng, xoay người đẩy Cố Viêm Chi ra, cúi đầu trả lời, "Ừ." dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

Người nhận điện thoại là Hàn Sâm, Kiều Hi nói hai ba câu truyền đạt lời nói của Cố Viêm Chi, sau đó cúp điện thoại.

"Đã xong rồi?" Hai chân của Cố Viêm Chi bắt chéo lại, lười biếng dựa vào bàn làm việc nhìn cô, khoé mắt nhíu lại.

Kiều Hi gật đầu, "Ừ."

"Đi thôi." Cố Viêm Chi lập tức thu lại hành động, nắm lấy tay của Kiều Hi sau đó đi ra ngoài.

"Anh không ăn cơm à?" Kiều Hi thoáng nhìn qua hộp cơm còn bốc hơi nóng hổi ở trên bàn hỏi.

"Thời gian chúng ta ăn cơm thì có khả năng tội phạm vẫn cứ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật." Cố Viêm Chi lạnh nhạt nói, chợt nhớ tới điều gì, sờ sờ túi, rồi lại vòng quay trở về, cúi người mở ngăn kéo phòng làm việc ra cầm cái vật màu đen bỏ vào trong túi. dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

"Ăn cơm công phu chúng ta tội phạm khả năng cũng đã nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật." Cố Viêm Chi lạnh nhạt nói, chợt nhớ tới cái gì dường như, móc móc túi, lại xoay người quay trở về, cúi người từ bàn làm việc trong ngăn kéo xuất ra vài cái màu đen tiểu vật ném vào túi.

Kiều Hi bị anh nắm tay kéo vòng tới vòng lui, chỗ cổ tay bị ngón tay có vết chai của người đàn ông cầm lấy có cảm giác hơi nhám nhám, không hiểu sao, trong đầu của cô lại lại hiện lên hình ảnh anh vừa mới cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tay của cô, mặt của cô nhất thời nóng bừng lên.

Quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Cố Viêm Chi, sau mười hai giờ trưa ánh mắt trời ấm áp chiếu xuống, chiếu lên gò má mềm mịn như ngọc của anh.

Ánh mắt của Kiều Hi nhìn vào chỗ bàn tay của hai người đang nắm, trong lòng, không nhịn được khẽ run lên.

Nhưng mà người này, căn bản sẽ không để ở trong lòng đúng không? Trong đầu anh chỉ có vụ án.

Nghĩ như vậy nên Kiều Hi không khỏi có chút giận dỗi, bước chân dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Cố Viêm Chi quay đầu lại, không hiểu nhìn Kiều Hi, "Tại sao lại không đi?"

"Tự tôi có chân đi, anh mau thả tôi ra." Kiều Hi nghiêng đầu qua một bên, không nhìn mặt anh. Die enda anl eequ uyd onn .

Khoé mắt của Cố Viêm Chi giật giật, ánh mắt nhìn khuôn mặt của Kiều Hi mấy giây, đột nhiên nhíu nhíu mày, thả Kiều Hi ra, đi thẳng về phía trước.

Kiều Hi nhìn bóng dáng cao ngất của người đàn ông, trong lòng không nhịn được nói thầm tên Cố Viêm Chi tự mãn này bình thường khó hầu hạ mà sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy.

Ai ngờ còn chưa thầm nói hết một câu, thì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Cố Viêm Chi ở đằng trước vang lên, "Phụ nữ đúng là nhiều chuyện."

"..." Kiều Hi chỉ chỉ vào mũi của chính mình, cô nhiều chuyện?

Nhìn đôi chân đi giày da của Cố Viêm Chi ở phía trước, Kiều Hi không nhịn được giơ nắm đấm lên dứ dứ vào phía sau lưng của Cố Viêm Chi nghiến răng nghiến lợi.

Đột nhiên người đàn ông ở phía trước dừng lại, nghiêng đầu quay lại nhìn Kiều hi đang giương nanh múa vuốt, nắm đấm của cô vừa đúng lúc hướng về phía mặt của anh.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Cố Viêm Chi có chút kỳ lạ, hơi có chút ghét bỏ nhìn từ trên Kiều Hi đang nhe răng nhếch miệng ở phía dưới, "Em đang làm cái gì vậy?"

...

Mặt của Kiều Hi cứng ngắc lại, sững sờ khoảng mấy giây, sau đó mới hồi phục lại tinh thần, đầu óc nhanh nhẹn, bàn tay đang nắm thành quyền bỗng xoè ra, vung từ trên xuống dưới, rồi cố làm ra vẻ tự nhiên nói, "Hôm qua có vật tay với mấy anh chàng đẹp trai trong đội cảnh sát hình sự, tay có chút đau, vung vung…"

Ánh mắt của Cố Viêm Chi biến thành ánh mắt nhìn bệnh nhân bị bệnh thần kinh, nhướn mày lên, thản nhiên nói, "Danh sách người tình nghi."

Kiều Hi toét miệng cười, nhanh chóng lấy từ trong áo khoác ra một bản danh sách.

Cố Viêm Chi nhận lấy lật lật xem, rồi nhét vào trong túi, xoay người bước ra khỏi phòng nghiên cứu, giọng nói vui vẻ nói: "Mau đi theo."

"Chúng ta đi đâu?" Kiều Hi nhắm mắt đi theo đuôi sau lưng của anh.

"Chúng ta đi bắt tội phạm."

———————

Chiếc xe chạy băng băng trên đường cao tốc.

Kiều Hi quay đầu, Cố Viêm Chi đang ngồi bắt chéo chân rất nhàn nhã, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi dựa vào ghế, ngón tay trắng trẻo thon dài khi có khi không gõ theo nhịp ở trên đầu gối, gương mặt khẽ nở nụ cười thản nhiên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, trong trẻo và sáng ngời. Die nd da nl e q uuydo n.

Vẻ mặt này?

Kiều Hi lập tức hỏi, "Anh xác định chắc chắn có thể bắt được hung thủ?"

Cố Viêm Chi liếc mắt nhìn cô, "Cô ta là đối tượng tình nghi lớn nhất của vụ án lần này, tất nhiên hung thủ sẽ có mối quan hệ chặt chẽ không rời với cô ta, có quan hệ nên hành động tiếp theo cần phải bàn bạc, bọn họ sẽ gặp mặt nhau."

"Vậy vì sao chúng ta không tiến hành thẩm vấn với người tình nghi nhất, như vậy không phải sẽ tìm ra kết quả nhanh hơn sao?" Trong đầu của Kiều Hi đầy nghi vấn.

"NO" Cố Viêm Chi trả lời rất dứt khoát, "Bây giờ chúng ta cũng không có chứng cứ, trực tiếp thẩm vấn thì sẽ khiến đánh cỏ động rắn khiến cho hung thủ chạy thoát, đừng quên, tội phạm của chúng ta là một sát thủ đã giết người vô số."

———————

"Trợ thủ mới, nhấn chuông cửa." Tới trước cửa biệt thự, Cố Viêm Chi chỉ đạo.

Kiều Hi quay đầu lại, Cố Viêm Chi đang đút hai tay vào túi quần đứng nhàn nhã.

Thật đúng là muốn ăn đòn mà! Die nd da nl e q uuydo n.

"Tôi có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của anh, chứ không phải là bảo mẫu." Kiều Hi nheo nheo mắt lại hất cằm lên không nhúc nhích.

Cố Viêm Chi khẽ liếc mắt nhìn cô một cái, đột nhiên bước lên một bước rồi đứng lại, cách cô quá gần, cô có thể mơ hồ ngửi thấy hơi thở sạch sẽ trên chiếc áo sơ mi của anh, mà ánh mắt anh chuyển động, đột nhiên nở một nụ cười kiêu căng, giọng nói trầm thấp giống như nước chảy, "Nếu như mở cửa ra, đột nhiên có một người điên cầm dao phay chém tới thì làm sao? Cho nên, vì lý do an toàn, mời em hãy nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ của mình, trợ lý của tôi, cô Kiều Hi."

Nhịp tim của Kiều Hi hình như hơi chậm lại, gò má cũng nóng bừng. Sững sờ mấy giây rồi đưa tay khẽ đẩy Cố Viêm Chi ra, bước lên trước một bước, có chút tức giận lại có chút bất đắc dĩ ấn chuông cửa.

Vài phút sau, cánh cửa mở ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp.

Cố Viêm Chi nhếch môi, "Hi, Thẩm tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Hành Hạ

Thẩm Vi Nhi sững sờ nhìn người đến ước chừng một phút, ánh mắt bất thiện, lạnh lùng nói, "Các người tới làm gì?"

Cố Viêm Chi không được mời vào tự nghiêng người tiến vào, "Đương nhiên là tra án."

Sắc mặt của Thẩm Vi Nhi rất khó coi, đen như than, Kiều Hi thấy vậy xém nữa không nhịn được cười, trong lòng vui thích, đứng ở cửa nói, "Làm phiền tránh đường."

Thấy hai người nghênh ngang vô sỉ đi vào, sắc mặt của Thẩm Vi Nhi xanh mét một mảng, dùng sức đóng cửa.

Cố Viêm Chi cũng không ngồi xuống ghế sofa, cũng không có thông báo muốn đi điều tra, trực tiếp lên lầu hai, mặc dù Kiều Hi không hiểu Cố Viêm Chi đang làm gì, nhưng sau khi chứng kiến năng lực phá án của anh, tâm của cô đã tự động nghe theo anh, vì vậy cô hấp tấp theo Cố Viêm Chi lên lầu hai.

Thẩm Vi Nhi nhìn hai người biến mất ở đầu cầu thang, mí mắt đột nhiên nhảy vài cái, không biết sao, trong lòng cô đột nhiên có dự cảm xấu.

Sắc mặt âm trầm đứng yên mấy giây, sau đó theo sát phía sau hai người đó lên lầu hai.

Cố Viêm Chi đi thẳng tới chỗ cửa sổ lầu hai, vén rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài, đây không phải là một biệt thự độc lập, phía dưới còn có mấy hộ gia đình khác, đứng ở cửa sổ từ trên cao nhìn xuống, mấy tòa nhà phía dưới giống như biến thành mô hình mini, làm người ta cảm thấy mê muội.

Ai, sát thủ này có thân thủ thật tốt.

Khóe mắt của Cố Viêm Chi khẽ nheo lại, lộ ra kiêu căng cùng lãnh ý, thừa dịp người không chú ý điềm nhiên như không từ trong túi xuất ra một cái ống kính mini kẹp ở chỗ bí mật của cửa sổ.

Để rèm cửa sổ xuống, đi tới chỗ cửa sổ của gian phòng khác, tiếp tục giấu kỹ vài cái ống kính mini.

Kiều Hi đứng sau lưng anh, che lại túi của anh.

Lúc Thẩm Vi Nhi đi lên, liền thấy hai người không coi ai ra gì ở trong phòng lật tới lật lui, cô lạnh lùng cười một tiếng nói, "Hai vị có phát hiện gì chưa?"

Cố Viêm Chi ngước mắt nhìn, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười liếc nhìn cô, "Chưa phát hiện gì, chỉ là đang tham quan biệt thự mới của Thẩm tiểu thư thôi." Anh tiện tay cầm lấy một quyển sách, "Ngược lại Thẩm tiểu thư sao lại đột ngột đổi chỗ vậy, chẳng lẽ biệt thự cũ không tốt sao?"

Kiều Hi nghe Cố Viêm Chi đột nhiên hỏi một câu như vậy, cũng ngừng động tác trên tay ngẩng đầu nhìn Thẩm Vi Nhi.

Sắc mặt của Thẩm Vi Nhi cứng đờ, mấy giây sau, mất tự nhiên giải thích, "Ừ, hơi cũ rồi."

Cũ sao? Trong đầu Kiều Hi hiện ra hình ảnh trang hoàng xa hoa tinh xảo của biệt thự đó, đáy lòng nhịn không được cười lạnh một tiếng, nếu như biệt thự kia là cũ, vậy nhà của cô trở thành nơi tồi tàn rồi sao?

Rõ ràng là trong lòng Thẩm Vi Nhi có quỷ mới nên trong lời nói có nhiều sơ hở như vậy, có lẽ hỏi nữa sẽ biết được điều gì đó?

Cô vừa muốn nói, lại thấy Cố Viêm Chi nhìn cô, sau đó lắc đầu.

Cô ngạc nhiên nghi ngờ không biết làm sao nên cúi đầu, mặc dù không biết tại sao Cố Viêm Chi lại không muốn hỏi, nhưng cô cũng không muốn lỗ mãng phá hư mọi chuyện.

———————

Từ trong nhà Thẩm Vi Nhi đi ra, mới vừa lên xe, Kiều Hi không thể chờ đợi nữa tiến tới trước mặt Cố Viêm Chi, "Sao vừa rồi anh không cho tôi hỏi tiếp?"

Cố Viêm Chi quái dị nhìn chằm chằm cô mấy giây, "Cô ngốc rồi sao?"

Kiều Hi giơ ngón tay chỉ chính mình, "Tôi sao?"

Cố Viêm Chi không đếm xỉa tới cô ngồi vào xe, "Ừ."

Kiều Hi yên tĩnh một giây, đột nhiên nhào tới dùng sức níu lấy cổ áo Cố Viêm Chi, "Cố Viêm Chi, tôi nói này, có phải anh ngứa da rồi phải không? Nếu không tôi cho anh nếm thử mùi vị đó!"

Cố Viêm Chi nhìn chằm chằm khuôn mặt đằng đằng sát khí của Kiều Hi mấy giây, đưa tay vỗ vỗ trên cánh tay cô, "Có chuyện gì thì nói, đừng động tay chân."

Bị Kiều Hi quật ngã là chuyện anh sợ nhất mấy năm nay. Anh nhớ lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ bị Kiều Hi quật ngã phải lăn lóc trong bệnh viện, chuyện đó chính là nhục nhã nhất trong đời anh.

Kiều Hi dùng sức vung tay, tức giận trừng mắt nhìn anh, "Vậy anh có nói không?"

Cố Viêm Chi sửa sang cổ áo của mình, "Nói, sao tôi dám không nói."

Kiều Hi gắt gao nhìn chằm chằm anh, "Đừng nói nhảm."

Cố Viêm Chi gối hai tay ở sau gáy, "Lấy tính tình của Thẩm Vi Nhi sợ là sẽ không nói cho chúng ta biết, nếu hỏi tiếp sợ là cô ta sẽ sinh nghi, không bằng tự chúng ta đến biệt thự cũ điều tra, nói không chừng còn có thể tìm ra cái gì hay ho."

Kiều Hi bắt chéo chân, "Vậy tại sao anh lại đặt camera mini ở cửa sổ nhà cô ta?"

"Lần trước lúc đến tân biệt thự tôi đã đặt camera mini trong nhà cô ta, đáng tiếc chưa quay được cái gì, nếu tên tội phạm là một sát thủ, đương nhiên sẽ có lòng cảnh giác, tôi đoán hắn sẽ không đi vào từ cửa chính, có lẽ, sẽ leo tường vào, cho nên tôi đã đặt camera ở cửa sổ."

Kiều Hi nhíu mày, "Vậy bây giờ chúng ta phải làm cái gì?"

"Đợi kẻ tình nghi xuất hiện." Cố Viêm Chi nhàn nhạt rủ con mắt xuống liếc qua Kiều Hi, bỗng nhiên nói, "Cô như vậy sao gả ra ngoài đây?"

Kiều Hi đang thoải mái run run bắp chân chợt dừng lại, cô đánh giá trên dưới bản thân vài lần, "Không ai thèm lấy thì mắc mớ gì tới anh!"

"..." Thật sự là một người phụ nữ thô lỗ mà.

Cố Viêm Chi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

———————

"Uy? Có chuyện gì?" Đã muộn vậy hắn còn gọi đến có chuyện gì? Phó Quan chần chừ hai giây, chau mày lại tiếp nhận điện thoại.

"Tôi cần cô hỗ trợ." Giọng nam trầm thấp truyền đến.

"Làm sao giúp?" Cho dù không muốn, nhưng nghĩ đến sau khi chuyện thành sẽ có chỗ tốt, Phó Quan vẫn hỏi lại.

"Giúp tôi tìm một chỗ bí mật."

"Được."

———————

Đêm khuya, trong một gian phòng trống trải, trong cầu thang yên tĩnh khiến người ta sợ hãi, chỉ có ánh sáng trắng bệch trong khe hở của gian phòng đổ xuống.

Tống Lãng lạnh run chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là một cái lồng sắt khổng lồ, trên mặt buộc xích sắt, ở dưới ánh đèn hiện ra hàn quang, xung quanh không có ai cả.

Đây là nơi nào? Tại sao bé lại ở chỗ này?

Cho dù bé phát triển sớm cũng chỉ là một đứa bé, cũng bị hoàn cảnh xa lạ xung quanh làm sợ hãi.

Thân thể nho nhỏ của bé co rút thành một cục, nằm ở trong góc gân giọng sợ hãi rống to, "Ba ba, mẹ mẹ!"

Hô nửa ngày, lại không người đến.

Hắn trợn tròn mắt hoảng sợ nhìn xa lạ trước mắt, muốn đứng dậy đi nhìn xung quanh, nhưng toàn thân không có chút khí lực nào, bụng thì trống trơn, cơn đói khiến bé suýt ngất xỉu.

Chỉ có thể dùng cả tay chân, kéo thân thể bò đến chốt khóa của dây xích, dùng tay gắt gao nắm lấy hai cái cột sắt, mở to hai mắt nhìn về phía cửa.

"Có ai không? Có ai không?" Tống Lãng quỳ trên mặt đất hô to, giọng giống như sắp khàn đi.

Trong gian phòng không có chút hồi âm nào, khủng bố như vậy. Tống Lãng bị hù dọa muốn khóc lên, nhưng mẹ đã nói qua, bé là con trai, không thể khóc, bé hấp hấp mũi, nén nước mắt quanh vành mắt.

Trong không khí yên tĩnh đột nhiên truyền đến "Két..." Một tiếng, ngay sau đó, có một bóng người đi vào.

Tống Lãng lập tức bò lại một chỗ, nhắm mắt lại.

Trong phòng đột nhiên bay đến một mùi thơm, đặc biệt thơm, khiến bé nhớ tới mùi vị thịt kho tàu của mẹ làm, làm bé nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Một đạo âm thanh ồn ào vang lên sau đó giống như lồng sắt được mở ra.

Thân thể nho nhỏ của Tống Lãng run rẩy, đóng chặt hai mắt lại.

"Đến, ăn cơm đi." Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói ôn nhu.

Đây là giọng nói của mẹ sao!

Tống Lãng mở choàng mắt.

Tóc dài đen sẫm, khuôn mặt mang ý cười, lông mi cong vút cùng với đôi mắt, hình ảnh của người trước mắt dưới ánh đèn dần dần hiện rõ.

Tống Lãng sững sờ mấy giây, đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lớn lên, thân thể nho nhỏ của bé nhào vào trong lòng cô, khóc tê tâm liệt phế, "Mẹ mẹ, con sợ hãi, con sợ hãi..."

"Tần Ngu" vỗ nhè nhẹ vài cái trên lưng Tống Lãng, kéo bé từ trong lòng mình ra, thay bé lau nước mắt rơi, "Không sao không sao, ăn cơm đi."

Dưới mũi đột nhiên thoảng qua mùi cơm, Tống Lãng rủ con mắt xuống nhìn, là cơm, còn có cá!

Bé nhếch môi nín khóc mà cười, lau nước mắt, đang muốn tiếp nhận chén cơm, đột nhiên, "Pằng" một tiếng, chén trong tay "Tần Ngu" vỡ ở trên mặt đất.

Tống Lãng ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn, mẹ trước mắt lộ ra một nụ cười quỷ dị, u ám nhìn bé, "Muốn ăn không?"

"Mẹ mẹ..." Trong mắt Tống Lãng lộ ra một tia kinh sợ, thân thể nho nhỏ theo bản năng rụt vào trong góc khuất, môi khô khốc run rẩy lẩm bẩm nói.

"Tần Ngu" nhếch miệng lành lạnh cười một tiếng, nắm lại một nắm cơm dính đầy đất hướng tới miệng bé nói, "Hé miệng, ăn."

Đã không có đường lui, thân thể nho nhỏ của Tống Lãng gắt gao tựa ở sau lưng cột sắt, cột sắt lạnh lẽo cứng ngắc cấn vào lưng bé đau, bé gắt gao bắt lấy cột sắt, không ngừng lắc đầu.

Sắc mặt của "Tần Ngu" lạnh lẽo, chợt bước lên một bước, mãnh liệt chế trụ cái cằm đã gầy gò rất nhiều của bé, động tác thô lỗ nhét cơm vào trong miệng bé, làm như rất không kiên nhẫn, "Sao mình phải làm công việc ghê tởm lại chán ghét này."

Cơm khô khốc khó có thể nuốt trôi, cổ họng lại cực kỳ khát khô, trong cơm còn có mùi đất, Tống Lãng bị sặc mãnh liệt ho khan, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt, hơi thở gấp gáp, "Tần Ngu" vẫn không quan tâm ngó ngàng tiếp tục nhét vào miệng bé, trên mặt đầy vẻ chán ghét.

Tống Lãng không ngừng giãy giụa, thân thể nho nhỏ không thể thoát ra, cái cằm như sắp bị bóp nát, từng giọt nước mắt rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Cậu Sẽ Chết Sao?

"Tần Ngu" nhìn thức ăn và cơm bị nhả ra đầy đất thì lạnh lùng cười một tiếng, vẻ mặt khát máu, đôi môi đỏ của cô ta nhả ra mấy chữ, "Đều ói ra hết? Ôi… Không nhìn ra, rất có khí phách." Cô ta đưa tay từ dưới đất lên, nắm lấy tóc của Tống Lãng, dùng sức kéo ra, đưa cậu tới trước mặt của mình, đáy mắt hiện lên chút sảng khoái điên cuồng, "Nhưng mà, đáng tiếc, đời tao ghét nhất người nào chống đối lại tao!"

Tống Lãng giãy giụa muốn xoay đầu sang một bên, trên da đầu truyền tới cảm giác vô cùng đau đớn, khiến cho cậu không thể động đậy, trong miệng thỉnh thoảng truyền tới mùi vị khó chịu, đó là mùi bùn đất ở dưới chân.

Một miếng lại một miếng, "Tần Ngu" điên cuồng nhét từng miếng vào trong miệng của cậu, nhét cho tới khi cậu nuốt không trôi.

Không biết qua bao lâu, Tống Lãng trở nên suy yếu, không còn sức lực để nhúc nhích người nữa, lúc cả người tê dại đi, một cảm giác lạnh lẽo đổ ập từ trên đầu đổ xuống.

Nước chảy từ trên mặt xuống miệng, cậu theo bản năng liếm liếm môi, giọt nước trên lông mi khẽ rung động, cuối cùng vô lực nhắm mắt lại.

"A lô?" Chợt trong không khí lại vang lên một giọng nói kinh khủng như ở địa ngục, cậu theo bản năng né tránh vào một góc.

Rầm rầm rì rì nói chuyện một lúc sau, trên bắp chân của cậu chợt truyền tới một cảm giác đau nhức, giống như là bị cái gì đó giẫm nát đùi của cậu, day qua day lại, giọng nói không rét mà run kia lại một lần nữa vang lên ở bên tai, "Ngoan ngoãn chờ ở đây, nếu như không nghe lời tao, tao sẽ giết chết mày!"

Tống Lãng khẽ nhếch nhếch khoé miệng, một tiếng giống như tiếng sụt sùi vì đau nén lại trong cổ họng.

"Leng keng leng keng" tiếng xích sắt một lần nữa khoá chặt lại khe hở khổng lồ của chiếc lồng sắt.

Ngay sau đó, "Rầm" một tiếng, cánh cửa bị dùng hết sức để đóng lại.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, không hề có chút tiếng động nào.

Tống Lãng mệt mỏi hé mắt qua khe nhỏ nhìn màn đêm tối tăm, trong cổ họng nặn ra một câu, "Mẹ…"

———————

"Mẹ, con rất sợ, tại sao bây giờ mẹ vẫn chưa tới cứu con, con sắp chết rồi…"

"Mẹ, Lãng Lãng nhớ mẹ…"

"Mẹ, con muốn về nhà, con nhớ mẹ và ba…"

...

Một màu đen vô tận, màn sương mù dày đặc, hai tay quơ qua quơ lại cũng không nhìn thấy, giọng nói non nớt của Tống Lãng và tiếng khóc nức nở của cậu truyền tới từ trong bóng đêm xa xôi, mờ mờ ảo ảo như những tiếng chuông vang lên từ địa ngục, từng tiếng từng tiếng lọt vào tai, khiến cho sự đau đớn dần dần lan ra ở trong lòng...

"Lãng Lãng!" Trong đêm tối, đột nhiên có một giọng nói hét lên vang dội cả căn phòng.

Tống Mạc cũng giật mình tỉnh lại từ trong mơ.

Trong bóng đêm mờ ảo, Tần Ngu với tóc tai bù xù ngồi ở trên giường, ánh trăng u ám chiếu lên thân người gầy yếu của cô, trong mơ hồ, bả vai của cô khẽ run lên, tiếng nức nở từ trong cổ họng của cô truyền ra.

Tống Mạc đưa hai tay ra bưng lấy mặt của cô, lại đụng phải khuôn mặt tràn đầy nước mắt nóng hổi.

Đáy mắt tràn đầy mệt mỏi lộ ra một chút đau lòng, khẽ đưa tay ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô vào trong lồng ngực, "Tại sao lại khóc? Mơ thấy ác mộng à?"

Tần Ngu kinh ngạc ngước đầu lên nhìn anh, nước mắt ràn rụa, đôi mắt đen láy không chút ánh sáng, một cảm giác đau đớn và sợ hãi tràn ra từ đáy lòng, cô cứ như vậy khóc không thành tiếng.

Đột nhiên, cô bổ nhào vào trong lòng của anh, nằm trên đầu vai của anh, cổ chảy xuống một dòng nước ấm, anh nghe thấy giọng nói luống cuống của cô vang lên bên tai, khẽ khàng giống như sợ hãi mất đi cái gì, cô nói, "Tống Mạc, em mơ thấy Tống Lãng, con hỏi em sao không đi cứu con, em chỉ có thể nghe thấy giọng nói của con, con đang khóc, bộ dạng sợ hãi đó, nhưng mà em không tìm được con, em không thể tìm được con…"

Cô giống như một đứa trẻ mất đi món đồ chơi yêu thích dựa vào vai anh mà gào khóc, nước mắt của cô nóng hổi như vậy, khiến cho da thịt của anh cũng bị đau, giống như từng giọt từng giọt chảy vào trong lòng anh, nóng bỏng và chua xót.

Tống Mạc khẽ đưa tay ra sau lưng của cô khẽ vuốt vuốt, anh hôn lên gò má của cô. Từ nhỏ anh đã không phải an ủi ai, giờ phút này chỉ có thể đi an ủi cô, cũng an ủi chính mình, làm giảm bớt cảm giác sợ hãi đã tích cóp từng chút một từ trong nội tâm.

"Anh nói xem bọn họ sẽ làm gì đối với Lãng Lãng? Con vẫn còn nhỏ như vậy… Anh nói xem con sẽ chết ư, con còn có thể trở lại bên cạnh em nữa không…" Tần Ngu nhắm mắt lại, lông mi dài khẽ run, rất lâu, một giọt nước mắt lại rớt xuống.

Tống Mạc nắm chặt quả đấm, một câu cũng không nói nên lời.

"Ba, ba sẽ rời khỏi con và mẹ sao?"

"Ba, hôm nay ba tới đón con tan học hả?"

"Ba, ba có yêu con không?"

...

Một cậu bé trắng trẻo dễ thương trong trí nhớ giống như đang ở bên cạnh người của anh, tất cả giọng nói dáng điệu và nụ cười của cậu giống như mới xảy ra ngày hôm qua, chỉ cần anh nhắm mắt lại rồi mở mắt ra là có thể nhìn thấy cậu đã nằm trên đùi của anh rồi, mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng ra gọi

anh là ba.

Trong tim dường như có cái gì đó khiến anh đau đớn, đau tới mức sắp không thở nổi, Tống Mạc chống cằm lên đầu của Tần Ngu, đôi mắt nhìn màn đêm vắng lặng bên ngoài cửa sổ, hốc mắt cũng từ từ dâng lên một màn hơi nước.

Một lúc lâu sau, anh đưa tay xoa xoa đầu của Tần Ngu, giọng nói khàn khàn vang lên trong không khí, "Lãng Lãng sẽ không chết, con sẽ trở về, bên cục cảnh sát không phải đã nói rồi sao, sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ."

Không biết là anh đang nói cho Tần Ngu nghe, hay là đang nói cho mình nghe.

Tần Ngu không nói lời nào, nước mắt lại một lần nữa tràn qua hốc mắt.

Một đêm này, mất ngủ.

———————

Ngày mới vừa mới sang, ánh nắng sớm dịu dàng rẽ mây chiếu xuống.

So với căn phòng bên ngoài tràn đầy sức sống, thì trong căn phòng của Kiều Hi không khí rất trầm lặng, chiếc rèm rất dày đã che đi tất cả tia nắng bên ngoài cửa sổ, khiến căn phòng hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài, tạo thành một không gian tối tăm rất thích hợp làm phòng ngủ.

"Cốc cốc, cốc cốc" đầu óc còn hơi mơ hồ, hình như Kiều hi nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Nhưng mà, chắc là đang mơ thôi… Kiều Hi lại cuộn chăn, trở mình một cái tiếp tục tán gẫu với Chu Công.

Cố Viêm Chi nhìn chằm chằm vào cánh cửa không có chút động tĩnh nào ba giây, rồi yên lặng móc chiếc điện thoại di động từ trong túi ra.

Chiếc điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường đột nhiên đổ chuông rất lớn, khiến cho tai của Kiều Hi sắp nổ tung lên.

Kiều Hi bừng tỉnh, nhíu mày lại cầm điện thoại di động lên, trong lòng bực bội không chịu được chửi ầm lên, người nào mới sáng sớm như vậy phá giấc mộng của cô!

Giọng nói của người đàn ông dễ nghe như tiếng nước chảy vang lên bên trong điện thoại di động, "Lập tức xuống giường thay quần áo đi ra mở cửa, tôi cho em thời gian là năm phút."

"A lô?" Kiều Hi vừa mới lên tiếng, đầu điện thoại bên kia đã vang lên tiếng chuông báo bận.

Giọng nói này… là của tên Cố Viêm Chi kia?

Kiều Hi quơ chân quơ tay tứ phía ở trên giường, ánh mắt hung dữ trừng lên nhìn trần nhà rồi nhe răng ra, đúng là một tên không đáng yêu chút nào!

Nghĩ tới vẻ mặt Cố Viêm Chi tràn đầy sung sướng thản nhiên đứng ở bên ngoài cửa, Kiều Hi dường như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên mở to hai mắt lên, nhếch môi lên có chút nham hiểm, rồi mới bắt đầu đứng lên từ từ mặc quần áo vào, để cho anh ta chờ lâu hơn năm phút, để xem anh ta làm gì được cô.

Mặc quần áo chỉnh tề xong, tuỳ tiện rửa mặt một cái, rồi vừa cào cào mái tóc lộn xộn vén ra sau tai, vừa đi ta mở cửa.

Vừa mới mở cửa ra, một giọng nói nhẹ nhàng, mang theo chút không vui lập tức vang lên, "Tay của em chỉ để trang trí thôi sao?"

Kiều Hi ngẩng đầu, Cố Viêm Chi nhíu mày nhìn cô, khoé môi khẽ mím lại, ừ, vẻ mặt vô cùng không vui. Diễn dna lê qyus ddon

Kiều Hi nhíu mày nghiêng người đi, "Nếu như không phải là đôi tay này, thì bây giờ anh vẫn còn đang đứng ngoài cửa."

Cả người Cố Viêm Chi dừng lại trước mặt cô, Kiều Hi không muốn nhìn thấy sắc mặt thối của Cố Viêm Chi, trên đời này ăn trái đắng còn sung sướng hơn so với nhìn vẻ mặt này của Cố Viêm Chi.

Kiều Hi nhếch môi cười, đưa tay đẩy anh đi vào trong nhà, "Chờ tôi hai mươi phút."

Cố Viêm Chi rất tự nhiên ngồi lên ghế sô pha tự rót cho mình một chén nước, hai chân lần lượt để lên ghế sô pha, khẽ nhìn Kiều Hi một cái, "Xem ra, trưa nay em chỉ có thời gian là năm phút để ăn cơm thôi."

"Anh nói cái gì?" Đột nhiên Kiều Hi quay đầu lại, không dám tin nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sô pha cúi đầu uống nước.

"Đừng tiếp tục lãng phí thời gian, tội phạm sẽ không chờ chúng ta tới bắt." Cố Viêm Chi cũng không ngẩng đầu lên.

Kiều Hi hung dữ trợn mắt nhìn anh một cái, rồi giận dữ đi vào toilet.

———————

Cố Viêm Chi và Kiều Hi dựa vào trước bàn nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi.

Thời gian thể hiện là 9h23 tối, ở cửa sổ có một bóng người phụ nữ mặc áo đen bó sát tung người nhảy vào trong phòng, ngay sau đó Thẩm Vi Nhi cũng xuất hiện trong màn hình, hai người cũng không rời khỏi cửa sổ, đứng ở bên giường nói chuyện.

Trong cuốn băng ghi hình, phần lớn thời gian đều hiện lên gò má của người phụ nữ, Kiều Hi nhìn mà cảm thấy nóng lòng, còn vẻ mặt của Cố Viêm Chi lại rất lạnh nhạt, cầm một ly nước yên lặng giống như đang đợi điều gì đó.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ông trời cũng không phụ lòng người, khuôn mặt trực diện của người phụ nữ cũng xuất hiện ở trước màn hình, Cố Viêm Chi khẽ đưa tay, hình ảnh lập tức dừng lại.

Đó là một người phụ nữ có khuôn mặt cô cùng bình thường, lông mày nhỏ, mắt nhỏ, mũi tẹt, môi mỏng, sắc mặt giống như là mười năm chưa được ăn cơm no, vàng như nến, quăng vào trong đám người, trong nháy mắt liền chìm nghỉm. Nhưng mà, điều khiến cho người ta chú ý là - - trên môi của cô ta lúc nào cũng hiên lên sự vui vẻ, nụ cười khoe khoang và ngạo mạn rất tự nhiên tràn ra cánh môi, đó là một loại khí chất từ khi sinh ra đã có, từ trong lòng thể hiện ra, cái đó gọi là ánh hào quang, mọi người nhìn qua cũng không thể quên được.

Kiều Hi nhìn hai giây, đột nhiên kinh ngạc lùi về phía sau một bước, một cảm giác sợ hãi, từ đáy mắt của cô tràn ra, rất lâu sau, giống như đã trải qua mấy đời giọng nói khàn khàn của cô mới vang lên, "Sao có thể… Là cô ta?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thẩm Vi Nhi Chết

Editor: Trà sữa trà xanh

Bóng đêm đen nhánh như nhiễm mực, nuốt hết thành phố không chừa một kẻ hở.

Tống Mạc đẩy cửa vào phòng ngủ, xế chiều hôm nay Tần Ngu đột nhiên phát sốt cao, hôn mê bất tỉnh, anh về nhà lấy một chút đồ rồi sẽ trở lại chăm sóc cô.

Bất quá vừa mới dựa vào gần tủ quần áo, lại nghe tiếng gió vù vù lọt vào tai, ngước mắt, rèm cửa sổ màu vàng nhạt tung bay trong gió.

Cửa sổ được mở khi nào?

Anh đang kinh ngạc, sau lưng đã có một bóng đen lặng lẽ đánh tới, trong lòng ngưng trọng, toàn thân căng cứng, nín thở tập trung suy nghĩ, làm bộ như không có việc gì đứng tại chỗ chờ bóng đen đến gần.

Lúc bóng đen đến gần anh, trong nháy mắt anh bay lên một cước, chân mạnh mẽ xé gió đá xoay tròn, nhưng lại rơi vào hư không, bóng đen kia đã nhẹ nhàng xoay người, dáng người nhẹ nhàng rơi ở phía sau anh.

Hé mắt, anh lại muốn xuất quyền, bỗng tiếng cười dễ nghe quen thuộc truyền đến, "Tống tiên sinh, mới gặp mặt mà đã động thủ rồi sao?"

Tống Mạc xoay người, người phụ nữ trước mắt mặc áo gió đen đứng nơi ánh trăng chiếu xuống đầy đất, bóng đêm thổi tóc dài của cô bay tán loạn, khuôn mặt của cô dưới ánh trăng nhẹ nhàng phát ra ánh sáng, sáng chói mà kinh diễm.

Anh đã rất lâu không thấy Lâm Lam.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tống Mạc nhìn chằm chằm cô mấy giây, rồi lạnh nhạt lên tiếng, "Cô tới đây làm gì?"

Lâm Lam tiện tay để ro-mooóc lên trên bàn, "Đến đây để gặp anh thôi, như thế nào, không được sao?"

Tống Mạc nhíu mày, dưới ánh trăng phá lệ xa cách, "Tôi rất tốt, không cần cô quan tâm."

Trong ánh mắt của Lâm Lam lóe lên một tia sáng, nhưng đã dập tắt thật nhanh. Cô đột nhiên trầm mặc, ánh mắt rơi trên mặt Tống Mạc trở nên khó nắm bắt, đáy mắt giống như dâng lên một cỗ bi thương ngập trời, dưới ánh trăng, đen tối như biển sâu, ánh mắt kia giống như đang nhìn anh, lại giống như xuyên thấu qua người anh nhìn về phía phương xa không biết tên.

Chỉ là chẳng mấy chốc sau, cô cúi đầu cô đơn cười một tiếng, "Tống Mạc, tôi phải đi, kỳ thật tôi rất hân hạnh được biết anh, anh so với hắn..." Đoạn cuối cùng cô tựa hồ muốn nói cái gì, lại rồi thôi.

Tống Mạc như có điều suy nghĩ liếc nhìn cô một cái, "Cô phải rời khỏi thành phố này sao?"

Lâm Lam gật đầu, "Tôi không có lý do ở lại thành phố này." Nhiệm vụ lần này của cô đã không có cách nào tiếp tục hoàn thành, hơn nữa cô sẽ không làm nữa.

Tống Mạc lặng im mấy giây, đột nhiên bước một bước, con mắt biến sắc âm trầm, "Là cô cướp Tống Lãng phải không? Gương mặt này của cô là giả phải không?" Ngày hôm qua cục cảnh sát truyền tin tức đến nói thân phận hung thủ đã xác nhận, là một sát thủ, bóng dáng rất giống Tần Ngu. Thân phận của Lâm Lam là sát thủ, bóng dáng cũng giống Tần Ngu, hơn nữa cô đột nhiên vội vã rời đi như vậy lúc này, đương nhiên sẽ làm người ta sinh nghi.

Lâm Lam nhàn nhạt liếc anh một cái, lại không trả lời vấn đề của anh, chỉ là từ trên bàn cầm lấy móc nối, lưu loát quăng trên song cửa sổ, tung người nhảy lên bệ cửa sổ, linh hoạt như con mèo hoang, cô ngồi xổm trên bệ cửa sổ tà mị cười một tiếng với anh, "Những chuyện này cũng không quan trọng, anh chỉ cần biết rõ, tôi sẽ không hại anh, tạm biệt."

Thân hình của Lâm Lam chuyển một cái, cả thân thể đã bay ra ngoài cửa sổ, bấu víu trụ dây thừng, dụng cả tay chân, đảo mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Tống Mạc cũng không đuổi theo Lâm Lam, bởi vì anh biết rõ anh căn bản không phải là đối thủ của Lâm Lam.

Anh nhìn qua cửa sổ trống rỗng, cảm thấy như một giấc mơ.

Người phụ nữ này thần bí khó lường như vậy, rốt cuộc cô có cướp Tống Lãng không?

———————

Cố Viêm Chi cùng Kiều Hi đi một chuyến đến biệt thự cũ của Thẩm Vi Nhi, kết quả lại ngoài ý muốn không thu hoạch được gì, biệt thự đã đổi chủ, lúc bọn họ đến, biệt thự đã trang hoàng đổi mới hoàn toàn, ngay cả một chút mảnh nhỏ ban đầu cũng không lưu lại.

Mấy ngày nay thu hoạch duy nhất của bọn họ chính là đã xác định được thân phận của tội phạm, cục cảnh sát đã phong tỏa cửa khẩu hải quan, bày ra thiên la địa võng khắp cả nước để truy bắt.

Hôm nay đã là ngày truy bắt thứ ba, tội phạm lại giống như biến mất vô tung vô ảnh, mặc cho cảnh sát lùng bắt bốn phía cũng không có một dấu vết để lại nào, như đá chìm đáy biển.

Lúc Kiều Hi trở lại phòng làm việc phát hiện Cố Viêm Chi còn đang chôn mình trong đống tài liệu cao nửa người, những tài liệu kia đều là thông tin về những tên tội phạm trong quá khứ có khả năng liên quan đến vụ án lần này.

Lúc Cố Viêm Chi chìm đắm trong công việc quả thực như người điên, mất ăn mất ngủ tuyệt đối không quá phận.

Kiều Hi đi đến bên cạnh anh nhàn nhạt hỏi câu, "Có phát hiện mới không?"

Ai ngờ người đàn ông ở trước mắt cũng không ngẩng đầu lên nói, "Nước."

Kiều Hi ngẩn ra, đang sai cô sao!

Bất quá khi cô thấy bộ dáng Cố Viêm Chi nhíu chặt lông mày hết sức chăm chú phân tích vụ án, Kiều Hi là người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho anh sau đó đi lấy nước.

Bưng ly nước đặt ở trong tay Cố Viêm Chi, cũng không nói chuyện, trực tiếp cầm lấy một phần hồ sơ đặt ở phía trên nhất ngồi ở một bên lật xem.

Buổi chiều ánh mặt trời ấm áp, trong không khí gió nhẹ thổi qua, hiếm d[dlqd khi có được thời gian yên tĩnh như vậy, hai người đều lẳng lặng đắm chìm trong thế giới của chính mình, chưa phát giác ra thời gian qua trôi nhanh.

Không biết qua bao lâu, Kiều Hi nhìn ghi chép thẩm án bên trong hồ sơ trước mắt càng chăm chú hơn, bỗng nghe giọng nói nhàn nhạt của Cố Viêm Chi vang lên, "Cô thấy thủ phạm sẽ trốn ở đâu?" May là giọng nói của Cố Viêm Chi khá dễ nghe, Kiều Hi không có bị dọa sợ.

Cô bưng ly nước nóng lên uống một hớp nước tự an ủi mình, vừa mới hoảng hồn không biết gì nhìn về phía Cố Viêm Chi, "Anh hỏi tôi sao?"

Cố Viêm Chi nhẹ nhàng linh hoạt chuyển động cây bút ở ngón giữa, ngón tay thon dài nhanh chóng lật chuyển, dưới ánh mặt trời giống như là bươm bướm bay lượn, xinh đẹp động lòng người, anh nhẹ nhàng mở miệng, "Nói nhảm, cô cảm thấy nơi này còn có người thứ ba sao?" Giọng nói rất êm tai, nhưng lời nói lại chẳng êm tai chút nào.

Kiều Hi tức giận trừng mắt liếc anh một cái, vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm hồ sơ đến xuất thần.

Mấy giây sau, ngón tay Bạch Hi của cô gõ nhẹ trên hồ sơ, ngước mắt nhìn về phía Cố Viêm Chi, "Nếu thủ phạm đã quan hệ thân thiết với Thẩm Vi Nhi, sao chúng ta không đến nhà Thẩm Vi Nhi một chuyến, có lẽ, tài ăn nói khéo léo của anh có thể giúp chúng ta tìm được dấu vết không chừng?"

"Nói không sai." Cố Viêm Chi khẽ mỉm cười, đáy mắt ngưng tụ ra một cỗ hào quang lưu chuyển, cực kỳ vui vẻ.

Kiều Hi yên lặng thở phào nhẹ nhõm trong đáy lòng, cô đoán không lầm, quả nhiên vuốt lông vuốt là phương thức tốt nhất thu phục người đàn ông này.

Cố Viêm Chi đứng dậy, cầm áo khoác lên, "Đi."

Kiều Hi lập tức đuổi theo.

———————

Ánh nắng vô cùng tươi sáng, tôn lên màu xanh ngắt của cỏ cây, cả lộ trình đều lộ ra ấm áp của buổi chiều, yên tĩnh lại thoải mái.

Kiều Hi quen thuộc tiến lên ấn chuông cửa, đợi rất lâu nhưng không thấy ai mở cửa.

Kiều Hi ngước mắt nhìn về phía Cố Viêm Chi, Cố Viêm Chi lạnh nhạt ném ra một câu, "Gọi điện thoại."

Kiều Hi làm theo, nhưng điện thoại của Thẩm Vi Nhi lại không có ai bắt máy.

Cắt điện thoại, là sợ mọi chuyện bại lộ nên chạy trốn rồi sao?

Kiều Hi chau mày lại, cúp điện thoại, "Bằng không chúng ta xông vào đi."

Cố Viêm Chi vẫn cúi đầu, suy tư mấy giây mới nói, "Cũng được, dù sao trợ lý của tôi là một người mở khóa chuyên nghiệp."

"..." Kiều Hi hận không thể lập tức ném điện thoại trong tay vào mặt Cố Viêm Chi.

"Cùm cụp" một tiếng sau, cửa chống trộm đã bị mở ra.

Kiều Hi dẫn đầu đi vào.

Cố Viêm Chi đang muốn nhấc chân, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô tê tâm liệt phế, cơ hồ muốn phá vỡ màng nhĩ của anh, đó chỉ có thể là do người ta đang sợ hãi cực độ mới có thể bộc phát ra đê-xi-ben như vậy.

Khóe môi vui vẻ thu lại, Cố Viêm Chi nhanh chóng tiến vào trong nhà.

Đập vào mắt anh là bóng dáng gầy gò của Kiều Hi đang lạnh run, trong phòng khách to như thế, cô lại đáng thương như thế.

Cố Viêm Chi bước nhanh về phía trước, còn chưa kịp chế trụ cổ tay của Kiều Hi, một màn ngưng tụ trước mắt làm anh kinh hãi.

Không có thân thể Kiều Hi ngăn cản, tất cả đều bày ra trước mặt anh, trong vũng máu lớn, là một người phụ nữ, mặc váy đỏ, váy đỏ trên người cô ướt sũng máu, cùng với mảng lớn máu chói mắt hòa làm một thể, giống như một người máu. Không biết đã chết rồi bao lâu, môi cô đã biến thành màu đen, trên mặt có vết đao, trên khuôn mặt máu và thịt lẫn vào mơ hồ, khiến người ta không thấy rõ khuôn mặt của cô.

Cố Viêm Chi từ trong túi tiền móc ra một cái bao tay ngồi xổm người xuống, một tấc rồi một tấc lật xem thi thể, như anh đoán, thân thể của cô có nhiều vết thương, mà điều làm người ta cực kỳ khiếp sợ chính là bên trong váy cô không mảnh vải, bộ vị tư mật ẩn ở dưới váy bị quậy đến huyết nhục mơ hồ, mà vết thương trí mệnh của cô thì ở cổ họng, hung thủ cắt một đao trí mạng.

Nếu như nói tử trạng của Tô Mạt Ly khiến người ta không rét mà run, như vậy khối thi thể lúc này làm cho người ta cảm giác chính là - - biến thái.

Lật xem rất lâu, Cố Viêm Chi giật bao tay dính đầy vết máu xuống, tiện tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Kiều Hi đã từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nặng nề nhìn về phía Cố Viêm Chi, "Lần này tử nhân là ai?"

Cố Viêm Chi đứng dậy vòng qua thân thể đến phòng khách, "Là Thẩm Vi Nhi."

Trong lòng Kiều Hi run lên, "Sao anh biết?"

"Người chết có thân hình giống Thẩm Vi Nhi, chiếc nhẫn trên ngón tay người chết cũng là vật của Thẩm Vi Nhi, đương nhiên, quan trọng nhất là sau tai người chết có một nốt ruồi đen, nếu như nói những vật khác có thể lấy giả loạn thật, như vậy nốt ruồi nhỏ bí ẩn này là chứng cớ tốt nhất chứng minh thân phận người chết, không ai sẽ chú ý đến nốt ruồi nhỏ này." Cố Viêm Chi đã đi đến phòng ngủ, vừa đi vừa kết luận.

Kiều Hi theo bản năng hỏi, "Làm sao anh biết sau tai cô ta có một nốt ruồi nhỏ?"

Bước chân của Cố Viêm Chi dừng lại, "Oh, đã quên nói cho cô biết, lần trước lúc tôi một thân một mình tới nơi này cài đặt ống kính mini, cô ta đã từng nghĩ lấy sắt dụ ta."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 173: Vụ Án Khó Phân Biệt

Tần Ngu lại ngủ thiếp đi, kể từ lúc sốt cao vào nằm viện tới giờ, cả ngày lúc nào cô cũng trong trạng thái mơ màng, rất ít khi tỉnh táo, bác sĩ nói, tình trạng của cô là do bị kích thích thần kinh tích tụ lại nên cơ thể mới mệt mỏi như vậy, nếu như tình trạng này tiếp tục kéo dài, chỉ sợ là sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Tống Mạc nhìn người phụ nữ mặc bộ quần áo màu trắng nằm trong chăn tới xuất thần, cô gầy gò và tiều tuỵ như vậy, sự vui tươi của ngày xưa không còn nữa, bây giờ cô giống như một bó hoa bị héo tàn, nếu như có cơn gió thổi qua, chẳng mấy chốc mà cô tan tác đi mất.

Dưới đáy mắt khẽ hiện lên sự buồn bã, khuôn mặt của người đàn ông trở nên mù mịt và ẩm ướt.

Đột nhiên trên bàn vang lên tiếng chuông điện thoại di động quấy nhiễu suy nghĩ của anh, người đàn ông hơi ngẩn ra, vừa mười cất bước đi tới bên cạnh bàn cầm điện thoại di động lên.

Là một số điện thoại lạ, không ngừng loé sáng trên màn hình điện thoại, dường như không hề biết mệt mỏi.

Anh chần chừ mấy giây, bấm nhận cuộc gọi.

Bên kia đầu điện thoại truyền tới một giọng đàn ông xa lạ, "Tống tiên sinh, chào ngài, con trai của ngài hiện tại đang nằm trong phòng VIP 506 tại bệnh viện thành phố."

Mặt Tống Mạc liền biến sắc, trái tim ở trong ngực đang kéo dài hơi tàn như được tiếp thêm mẻ máu mới, nhanh chóng đập mạnh lên, còn có một cảm giác vui mừng hiện lên trong ánh mắt, ngón tay nắm chặt lại không ngừng run rẩy, lúc này sau nhiều ngày anh vui sướng như vậy, anh quên mất cả người đàn ông mới cung cấp tin tức này cho anh.

Dường như là trong nháy mắt, anh ném điện thoại di động sang một bên, vắt giò lên cổ chạy ra khỏi bệnh viện.

———————

Bệnh viện thành phố đúng là bệnh viện Tần Ngu đang ở, Tần Ngu ở phòng VIP 504, Tống Lãng ở 506, cách Tần Ngu chỉ có hai bức tường.

Nhưng mà chỉ một phút thời gian, Tống Mạc đã đẩy cánh cửa phòng 506 ra.

Giờ phút này thời gian như ngừng trôi, cả đất trời chỉ còn lại sự im lặng, rõ ràng khoảng cách chỉ có vài mét, nhìn bóng dáng thân thể bé nhỏ trên chiếc giường bệnh xa lạ, chân của anh lại không thể nào tiếp tục đi về phía trước được nữa.

May mà với khoảng cách như vậy, anh cũng có thể nhìn thấy được cơ thể gầy như que củi của đứa bé, chỉ có cái đầu nho nhỏ là thò ra ngoài, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt gầy gò như chỉ có da bọc xương thôi, làn da thì xám xịt, còn có một chút dấu vết màu đỏ tươi, khiến cho hốc mắt anh đau nhói.

Cứ đứng xa xa như vậy, Tống Mạc đứng một lát rồi trong nháy mắt đã phân biệt được.

Đó là con trai của anh, là cốt nhục trên người của anh, dường như vào lúc anh tuyệt vọng như sắp mất đi thì lại có được, vì vậy tất cả sự lạnh lùng của anh trong nháy bắt đã bị đánh cho vỡ vụn, trong lồng ngực dâng lên một cảm giác đau đớn như bị xé rách ra, hốc mắt anh đỏ ửng lên, anh chạy lại, ôm chặt lấy thân thể bé nhỏ kia.

Trên khuôn mặt của Tống Lãng lạnh ngắt, khiến cho làn da trên cả người của bé cũng lạnh, hơi thở rất yếu ớt, không giống như người sống.

Tống Mạc nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống, thân thể nho nhỏ này đến tột cùng thì đã bị hành hạ như thế nào?

———————

Kiều Hi sảng khoái tinh thần đi tới phòng làm việc, vụ án này đã kéo dài nửa tháng cuối cùng cũng có tiến triển, cả cục cảnh sát như đi ra khỏi sương mù, trong lòng tất cả mọi người không khỏi cảm thấy phấn chấn tinh thần.

"Chuyện gì đáng để cho em giống như con bồ nông lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt tôi như vậy?" Nằm xấp lên hồ sơ vụ án, người đàn ông không ngẩng đầu lên nói.

"Bồ nông là cái gì?" Kiều Hi vui vẻ đi lại trước mặt của anh.

"..." Chân mày của Cố Viêm Chi lông run lên hai cái, trên thế giới này không có chuyện gì bực bội hơn chuyện có bạn lấy chỉ số thông minh của cô ấy ra để mỉa mai cô ấy nhưng cô ấy lại không hiểu là bạn đang mỉa mai cô ấy.

Tâm trạng của Kiều Hi đang rất vui, cho nên không thèm chấp nhặt sự im lặng của anh, đưa tay tay bắt chéo ở sau lưng, cười hề hề thần bí nhìn Cố Viêm Chi, "Có hai tin vui, anh muốn nghe cái nào trước?"

"Không cần dùng những chuyện nhảm nhí như vậy để lãng phí thời gian của tôi." Cố Viêm Vi viết vài nét chữ ở trên giấy vẫn cúi đầu nói.

"..." Kiều Hi ghét bỏ nhếch miệng cười, "Đúng là người không có chút thú vị nào."

Kiều Hi tiếp tục nói, "Tin vui thứ nhất, người bị hại liên tục mất tích mấy ngày, sáng hôm nay đã bị trả về."

"Bị trả về?" Đột nhiêm Cố Viêm Chi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào mặt của cô.

"Tôi cũng không biết chi tiết lắm, chỉ biết là đám người bên đội cảnh sát hình sự nói lại với tôi như vậy." Kiều Hi gãi gãi đầu.

"Tin vui thứ hai." Cố Viêm Chi chủ động đặt câu hỏi.

Kiều Hi lấy một túi hồ sơ ra, ngón tay trắng nõn thon dài gõ gõ lên, "Kết quả giám định pháp y."

Cố Viêm Chi mở túi hồ sơ ra, trên mặt viết rất rõ: Người chết là Thẩm Vi Nhi; giới tính Nữ; 27 tuổi; chết vào tối ngày hôm qua; vết thương chí mạng là ở cổ họng, một đao chém đứt cổ họng, động mạch mất máu quá nhiều mà chết…

Kiều Hi rất tuỳ tiện đứng ở sau lưng của anh, một cánh tay đè lên đầu vai của Cố Viêm Chi, tay kia gõ gõ lên túi hồ sơ, "Anh nói không sai, theo như kết quả giám định pháp y, thi thể hoàn toàn bị biến dạng đến mức ngay cả cha mẹ ruột của cô ta cũng không nhận định được thi thể này có phải là Thẩm Vi Nhi hay không."

Trên mặt Cố Viêm Chi hơi lộ ra sự vui vẻ kiêu căng, "Kết luận của tôi sẽ không bao giờ sai."

Cửa phòng nghiên cứu đột nhiên có người đẩy ra, một nhân viên cảnh sát còn trẻ tuổi đi tới, "Cục trưởng thông báo - - bây giờ toàn thể nhân viên lập tức đến phòng họp để họp." Dđienn damn leie quyýdon.

———————

Đúng vào khoảng bốn năm giờ chiều, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng họp. Kiều Hi ngồi ở trong góc, nhìn Cố Viêm Chi mặc một bộ quần áo màu đen đứng thẳng người, gương mặt tuấn tú đi lên trên bục.

Trong phòng họp rộng lớn ngồi đầy người, hội nghị lần này mục đích là xác định sơ bộ sát thủ, rồi nhanh chóng tìm kiếm trong phạm vi toàn thành phố.

Cố Viêm Chi nhìn qua một lượt, rồi khẽ mở miệng: "Hung thủ là nhân vật điển hình của 'Tội phạm có tổ chức". Đây hoàn toàn ngược lại với 'Tội phạm không có tổ chức'. Thứ hai, người này có bệnh về tinh thần, hành vi hỗn loạn, không có tính toán kế hoạch, tội phạm đã để lại vô số sơ hở ở hiện trường. Mà tội phạm của chúng ta, rất rõ ràng đã thuộc về vế trước.

Đầu tiên, hung thủ và người chết có liên hệ, tất nhiên là cô ta có quen biết, hơn nữa cô ta cũng biết khá rõ, bởi vì trên mặt của người chết không có vẻ mặt kinh ngạc hay sợ hãi, điều này chứng minh được rằng người chết không đoán được là hung thủ sẽ giết cô ta, cho nên hung thủ là người quen của cô ta, hơn nữa trong tiềm thức cô ta cũng yên tâm với hung thủ. Và tôi còn suy đoán hung thủ có sự oán hận tới cực điểm đối với người chết mà người chết cũng không biết cảm xúc này của hung thủ, bởi vì sau khi người chết chết đi, hung thủ còn tàn sát ở trên mặt thâm chí cả vị trí kia của người chết. Dđienn damn leie quyýdon.

Người bị hại bị chém một đao trí mạng ở cổ họng, hung thủ chọn phương thức nhanh nhất cũng đơn giản nhất để giết người, sau đó dọn dẹp hiện trường cũng cực kỳ đơn giản và thô bạo, tôi ở trong nhà tắm của người chết phát hiện ea có vết máu trên khăn lông ướt và mấy đôi bao tay, hung thủ giết người lần này rất non nớt, rất có khả năng đây chính là hung thủ lần đầu tiên gây án. Đương nhiên, còn có một khả năng nữa chính là tạm thời nảy sinh lòng tham mưu sát, ngay từ đầu hung thủ không muốn giết chết người bị hai, cũng có thể hung thủ và người bị hại đã tranh cãi kịch liệt hoặc là vì nguyên nhân nào khác khiến cho hung thủ ra tay giết người.

Nếu như là tình huống thứ nhất - - tức là có ý định mưu sát, hung thủ sớm dự tính giết người, hơn nữa loại suy nghĩ này đã tồn tại lâu dài ở trong đầu của hung thủ, nhưng vẫn không có cách nào áp dụng, điều này giải thích rõ hung thủ không có can đảm giết người hoặc là trình độ biến thái không nhiều. Nhưng đột nhiên hung thủ lại ra tay giết người, thì cần phải có cái gì đó kích thích. Khiến cho mâu thuẫn của hung thủ và người chết càng sâu nặng hơn, sự căm hận ở trong lòng của hung thủ đối với người chết sâu nặng hơn, khiến cho áp lực tâm lý của hung thủ gia tăng, từ đó mới làm ra chuyện như vậy.

Đáng lưu ý chính là vị trí của người chết trong quá trình gây án đã bị di chuyển đi, theo như sự quan sát của tôi, người chết đáng lẽ ra là chết trong phòng tắm, sau đó lại bị chuyển tới phòng khách, còn nguyên nhân tại sao làm như vậy, có thể là hung thủ muốn dễ dàng xoá dấu vết còn sót lại ở hiện trường, cũng có thể là một loại - - ra oai. Taoo do leê quíy dđono.

Mặt khác sau khi người chết tử vong, thi thể bị rời đi cùng với tình tiết người chết bị một đao chí mạng chứng minh hung thủ có sức lực rất lớn.

Cho nên, chúng ta chủ yếu điều tra trong phạm vi là những người biết Thả, Vi Nhi, có quan hệ yêu hận hoặc khúc mắc với cô ta, thân phận của hung thủ có thể là sát thủ, bác sĩ hoặc là bất kỳ người nào thường hay dùng đao trong ngành sản xuất."

Anh nói xong, bên trong căn phòng tất cả đều im lặng.

Kiều Hi ở trong đám người, đứng xa xa nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Cố Viêm Chi, ánh nắng chiều khẽ chiếu lên người của anh, ánh mắt của anh hiện lên sự kiêu căng ngạo mạn, xa xôi không chạm tới được nhưng lại sáng chói.

Cục trưởng ngồi ở hàng ghế đầu tiên nhìn Cố Viêm Chi bằng ánh mắt tán thưởng, sau đó nghiêng đầu nhìn Hàn Sâm ngồi bên cạnh, "Đi lên nói một chút về cách nhìn của cậu."

Hàn Sâm gật gật đầu.

“Mọi người cùng nhìn cái này một chút.” Anh ta cầm một chiếc túi bên trong có chứa vật chứng.

Bên trong chiếc túi trong suốt không khó để nhìn ra trong túi có mấy sợi tóc, mấy sợi tóc tài quấn lại một chỗ. Nhưng đó là tóc của ai? Tất cả mọi người nhìn vào mấy sợi tóc kia với vẻ mặt tràn đầy nghi vấn. Taoo do leê quíy dđono.

Hàn Sâm nói tiếp, "Đây là chứng cứ trong nhà của người chết, nói chính xác hơn phát hiện tóc trong móng tay của người chết, qua kết quả giám định, tóc này chính là của nữ sát thủ đang chạy trốn. Nếu như nói trong nhà người chết phát hiện ra tóc của nữ sát thủ chạy trốn thì không có gì khiến cho người ta cảm thấy lạ, vậy thì phát hiện ra tóc của hung thủ trong móng tay của người chết thì sao?”

Lời nói của Hàn Sâm tới đây thì tất cả mọi người cùng cau mày lại.

Anh ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Dựa theo những suy đoán và điều tra trước đây, thông qua vật chứng này, tôi cho rằng nạn nhân và hung thủ đã xảy ra mâu thuẫn nào đó rất kịch liệt, khiến cho hung thủ ra tay đối với nạn nhân, từ đó bên trong móng tay của nạn nhân mới có tóc của hung thủ, cho nên, hung thủ rất có thể là nữ sát thủ kia.”

Sắc mặt của anh ta nặng nề nhìn mọi người, “Có lẽ, sở dĩ chúng ta không lùng bắt được nữ sát thủ này, cũng là vì - - cô ta căn bản không hề rời khỏi thành phố này, cô ta chỉ ẩn náu bên cạnh của chúng ta, mà bây giờ, cô ta quay lại, quay lại để tiếp tục giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Tống Lãng Tỉnh Lại

Hội nghị kết thúc, Kiều Hi đi sau lưng Cố Viêm Chi cùng ra khỏi phòng họp.

"Sao vừa rồi anh không xác định thân phận của hung thủ?" Kiều Hi không hiểu hỏi, dựa theo trình độ suy luận của Cố Viêm Chi, Hàn Sâm có thể ra kết luận được đương nhiên anh cũng có thể ra được, nhưng vừa rồi anh lại không xác minh thân phận của hung thủ là sát nhân quốc tế.

Cố Viêm Chi như hơi không yên lòng, ngay cả lời cô nói đều không nghe thấy.

Cảm giác bị người khinh thường cực kỳ khó chịu, Kiều Hi chạy chậm vài bước đứng trước mặt Cố Viêm Chi, "Sao anh không nhìn tôi?"

Lông mày của Cố Viêm Chi chau chặt, trên mặt không có nụ cười, thần sắc ngưng trọng như vậy là lần đầu tiên Kiều Hi thấy trên mặt Cố Viêm Chi, cô không biết sao sững sờ một chút, "Làm sao vậy?"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ bạch hi của Cố Viêm Chi không có biểu cảm gì, trên khuôn mặt nghiêm túc, đã từ từ hiện lên hờ hững, "Vụ án này có chút kỳ quặc."

"Kỳ quặc sao?"

"Cô không cảm thấy nó quá mức trôi chảy sao?" Cố Viêm Chi hỏi ngược lại.

Kiều Hi trầm tư mấy giây mở miệng nói, "Có cái gì không bình thường? Chắc chắn là nữ sát thủ kia đã không có đường lui, trở về tìm Thẩm Vi Nhi xin giúp đỡ, Thẩm Vi Nhi cảm thấy mình đã cho cô ta thù lao, không muốn dẫn rắc rối đến người mình nữa, hai người liền phát sinh xung đột, trong lúc nổi giận, nữ sát thủ kia đã giết chết Thẩm Vi Nhi."

"Đã như vậy, nữ sát thủ kia vì cái gì lại muốn kéo thi thể của Thẩm Vi Nhi tới phòng khách? Nếu cô ta đang thị uy, hoàn toàn không cần xử lý hiện trường, đại khái có thể lưu lại tất cả dấu vết ở hiện trường, như vậy chẳng phải là càng thêm công khai khiêu khích cảnh sát sao?" Cố Viêm Chi dừng một chút, khóe mắt chau lên nhìn về phía Kiều Hi, "Huống chi, vì sao sau khi nữ sát thủ giết chết Thẩm Vi Nhi lại tiến hành hành hạ thi thể?"

Kiều Hi sững sờ mấy giây, mới mở trừng hai mắt, "Anh nói giống như rất có đạo lý nha..."

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ?"

"Phản bác kiến nghị khám nghiệm tử thi một lần nữa." Cố Viêm Chi sải bước đi xuống bậc thang.

Lúc chạng vạng cuối cùng Tần Ngu đã tỉnh lại, chuyện đầu tiên sau khi mở mắt ra là gắt gao giữ chặt cánh tay của Tống Mạc, "Tống Lãng đâu? Con về chưa?"

Rõ ràng đã mê man đến nỗi ngay cả con mắt cũng không mở ra được, lại có thể chống đỡ sức mạnh mỗi ngày hỏi tung tích của Tống Lãng nhiều lần như thế.

Trong tâm của Tống Mạc tràn đầy lo lắng, anh nhìn thấy trong mắt cô có duy nhất một tia ánh sáng chập chờn, muốn nói Tống Lãng chưa trở về nhưng lời nói lại bị chặn đứng ở cổ họng, lặng im mấy giây, anh mới giơ tay lên phủ lên khuôn mặt tái nhợt của Tần Ngu, "Con trở về rồi, nhưng mà..." Anh dừng một chút, dường như không đành lòng mở miệng một lần nữa, "Nhưng mà thật không tốt, A Ngu, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tần Ngu kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Tống Mạc, ánh mắt mờ mịt luống cuống nhưng lại lắp bắp, trong đáy mắt cô, dần dần hiện ra một tầng lệ quang, rất lâu sau, đột nhiên cô lớn tiếng khóc lên, giống như không nín nhịn được nữa, cô liều mạng bắt lấy cánh tay của Tống Mạc, nước mắt giống như mưa to, "Mặc kệ con biến thành cái dạng gì con đều là con trai của em, ông xã, anh dẫn em đi gặp con đi!"

Thần sắc của Tống Mạc ngưng trọng, gật đầu một cái, bế ngang Tần Ngu đến xe lăn để ở một bên, chỉ trong mấy ngày, cô đã suy yếu đến mức không có khí lực đứng lên, người đã rất nhẹ, giống như một con bươm bướm có thể bay đi bất cứ lúc nào, xương lồi lõm cấn vào tay anh đau.

Chỉ trong khoảng cách ngắn ngủi, mỗi một bước đi lại gian khổ như vậy, cuối cùng đã đi đến cửa phòng bệnh.

Tống Mạc đưa tay dịu dàng vuốt vuốt đỉnh đầu của Tần Ngu, "Đừng sợ."

Hốc mắt của Tần Ngu đỏ bừng, đáy mắt lại là mừng rỡ, cô nhu thuận gật đầu.

Tống Mạc đẩy cửa vào.

Đứa con cô ngày nhớ đêm mong cứ như vậy xuất hiện trước mắt cô, suy yếu mong manh, lại chân thật tồn tại.

Tống Mạc cho rằng người phụ nữ trước mắt sẽ gào khóc lớn, nhưng cô lại có thể kiên cường như vậy, cô cong khóe môi nhìn Tống Lãng hai mắt đóng chặt nằm trên giường, nước mắt lớn vởn ở đáy mắt, lại quật cường không chịu rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, cô ngẩng đầu si ngốc nhìn về phía Tống Mạc, "Đỡ em đứng lên, cho em nhìn con."

Tống Mạc trầm mặc không nói, khuôn mặt mỉm cười nâng cô đứng dậy.

Chân của cô không có chút khí lực, cô có thể vì đứa con trai ruột thịt trước mặt mà ngày đêm bận tâm, cho nên cho dù mỗi một bước đi đều rất gian nan, cô cũng không chùn bước, coi như là quỳ , cô cũng muốn từng bước từng bước đi đến trước mặt con, nhìn con.

Run rẩy đứng dậy, mỗi bước một bước đều giống như một loại lăng trì, Tần Ngu từng bước từng bước cắn chặt răng đi về phía trước, cuối cùng đến bên mép giường, Tần Ngu chậm rãi chống thân thể ngồi ở trên mép giường.

Đứa nhỏ trên giường nhắm chặt mắt lại, không nói chuyện cũng không động đậy, càng sẽ không ngồi dậy gọi cô một câu "Mẹ mẹ", thân thể nhỏ nhắn mỏng manh như một thân cây khô, chỉ có nơi ngực còn phập phồng chứng minh bé còn hơi thở.

Rõ ràng nửa tháng trước còn cả ngày vây quanh bên người cô nhu thuận gọi mẹ, rõ ràng mỗi sáng sẽ đứng ở trước cửa phòng đợi cô rời giường, rõ ràng còn cả đêm quậy ầm ĩ muốn xem phim hoạt hình mình thích nhất.

Rõ ràng là một đứa bé hiếu động như vậy, nhưng trong phút chốc lại nằm im trên giường bệnh.

Tần Ngu run rẩy xoa lên vết thương che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, cuối cùng nước mắt cũng nhịn không được, "Lộp độp" rơi xuống, giờ khắc này, cuối cùng cô đã hiểu cái gì gọi là lòng như đao cắt, cái gì gọi là tê tâm liệt phế.

Tống Lãng là miếng thịt rớt xuống trên người cô, chỉ tổn thương nhỏ cũng làm cô đau lòng không thôi, mà đứa bé này lại xuất hiện trước mặt cô như vậy, giống như khiến cô chết đi sống lại.

Tần Ngu đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé không chút ấm áp nào của Tống Lãng, nghĩ muốn gắt gao nắm lấy, nhưng lại sợ nắm chặt làm đau con, cô luống cuống như vậy, bất lực như vậy, không ai biết cô hận mình nhiều cỡ nào, hận mình không thể chiếu cố thật tốt Tống Lãng.

Những năm gần đây, Tống Lãng đi theo cô không sống tốt ngày nào, trôi dạt khắp nơi, trở mình trằn trọc, nhận hết chỉ trích cùng ủy khuất, cuối cùng đến một ngày cô có thể cho bé hạnh phúc, lại không bảo vệ được bé, làm bé rơi vào tay kẻ xấu, nhận đủ mọi hành hạ.

Cô không phải là một người mẹ tốt, người bị hành hạ nên là cô.

Tần Ngu khóc không thành tiếng, cô phục ở trước giường bệnh, nắm tay của Tống Lãng đặt trên mặt mình, nghẹn ngào đứt quãng, ngay cả một câu nói cũng không nói rõ, "Lãng nhi, con mở mắt ra nhìn mẹ được không? Lãng nhi, mẹ ở đây, con không cần phải sợ...

Lãng nhi, mẹ có lỗi với con, không phải con nói con muốn mẹ sao? Mẹ ở chỗ này, con mở mắt ra được không, gặp mẹ một cái, chỉ một cái..."

Không biết khóc bao lâu, ngón tay đặt trên mặt cô hình như nhúc nhích một cái, trong lòng Tần Ngu giật mình, quên rơi nước mắt, đứng lên kinh ngạc nhìn qua bàn tay nhỏ bé đầy thương tích kia.

Động, lại động một cái!

Tần Ngu mừng rỡ nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt đầy nước mắt, "Ông xã, con động, con động đậy rồi!"

Tống Mạc luôn đứng ở phía sau ẩn nhẫn nhưng lại trầm mặc, trên mặt anh đột nhiên mừng như điên hiện lên sự ngạc nhiên không tin được, nhanh chóng bước lên một bước, nửa quỳ ở bên giường.

Bác sĩ nói Tống Lãng có khả năng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, anh còn đánh bác sĩ, "Con trai tôi sẽ không rời xa tôi, nó sẽ không rời đi tôi, nó không được bỏ tôi!"

Anh đã từng muốn nhảy xuống vách núi tự tử, anh cũng đã từng nghĩ buông tha, mà giờ khắc này, bách chuyển thiên hồi, sinh mệnh lạnh như băng cuối cùng đã nguyện ý đáp lại hi vọng của anh.

Tống Mạc gắt gao nhìn thân thể nhỏ trên giường, anh cầu nguyện trong nháy mắt này, Tống Lãng có thể mở mắt ra, một lần nữa trở lại thế giới này.

Cho dù anh mất hết tất cả, anh đều cam nguyện.

Giống như là nghe được anh khẩn cầu, liên tục hôn mê bất tỉnh bé lông mi ở dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng phiến động, giống như là một con giương cánh muốn bay con bươm bướm, như vậy non nớt suy yếu lại vừa có thiêu thân lao đầu vào lửa dũng khí, hắn dưới mí mắt con ngươi nhanh chóng chuyển động, giống như là đang làm một hồi cực kỳ thống khổ mộng, ở trong mộng hắn không ngừng giãy giụa, giãy giụa ở sống hay chết biên giới.

Tần Ngu cùng Tống Mạc đều hít thở thật sâu nắm chặt hai tay tập trung suy nghĩ nhìn khuôn mặt con trai vặn vẹo thống khổ nhưng lại lộ ra không chịu khuất phục, mong đợi kỳ tích xuất hiện.

Thời gian mỗi một giây đều trở nên dài dằng dặc mà dày vò, có lẽ mới qua một phút, lại có lẽ đã qua mười mấy phút, bọn họ không nhớ rõ, chỉ còn lại tiếng tim đập mãnh liệt chấn động màng nhĩ, hâm nóng trái tim trong ngực.

Cặp mắt kia cuối cùng đã mở ra, trắng đen rõ ràng, lộ ra một tia mờ mịt.

Tần Ngu và Tống Mạc đều vô cùng mừng rỡ đến gần chỗ bé, như sợ hù dọa Tống Lãng, nhẹ nhàng thấp giọng hô, "Con trai."

Bóng dáng mơ hồ trước mắt đã rõ ràng hơn, Tống Lãng chớp chớp đôi mắt, khi nhìn rõ bộ dáng người trước mắt thì kịch liệt thở dốc cùng gào thét, đáy mắt nổi lên sợ hãi, bé liều mạng vặn vẹo thân thể dùng sức thoát ra vòng tay của Tần Ngu, bất lực lui về phía sau, môi màu xanh đen run rẩy, lệ quang trong nháy mắt tàn sát rơi xuống bừa bãi.

Tần Ngu sững sờ mấy giây, muốn tiến lên ôm lấy thân thể Tống Lãng trấn an bé, đã thấy Tống Lãng càng nháo lợi hại hơn, thân thể gầy gò của bé đều dựa vào trên vách tường, đáy mắt của bé giống như con thú nhỏ bị vây khốn kinh ngạc cùng hoảng sợ, cúi đầu trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào.

Động tác của Tần Ngu dừng lại, quay đầu lại xin giúp đỡ nhìn về phía Tống Mạc.

Ánh mắt của Tống Mạc rơi vào trên mặt cô, nhưng lại giống như rơi vào trong không khí hư vô sau lưng cô, đáy mắt của anh dần dần hiện lên chỗ tăng lạnh nhạt, "Tống Lãng nhìn thấy em sẽ rất kích động, có lẽ, là con đã chịu kích thích gì."

Anh dừng một chút, thu hồi đáy mắt hờ hững, nhìn chăm chú vào mặt Tần Ngu, trầm mặc mấy giây, mới lên tiếng, "Anh dẫn em ra ngoài trước."

Nước mắt của Tần Ngu bỗng chốc chảy ra, cuối cùng cô đã nhìn thấy người cô muốn gặp nhất, lại không thể dựa vào gần bé, thậm chí, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không thể.

Cô che lấy môi đứng dậy, không để cho mình khóc thành tiếng, giống như không chịu nổi chạy ra ngoài cửa, xoay người lại "Phù phù" một tiếng té lăn trên đất.

Tống Mạc nhìn thấy Tần Ngu chật vật như vậy, ngực bỗng nhiên đau xót, bước dài đi qua bế ngang cô rời khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Đây Là Lúc Mà Em Giống Phụ Nữ Nhất

Ban đêm, cả thành phố chìm vào trong ánh đèn lặng lẽ.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Cố Viêm Chi và Kiều Hi, sắc mặt của Tống Mạc có chút hờ hững, dù sao bây giờ tình trạng của Tần Ngu cũng không được tốt lắm, anh không hy vọng có bất kỳ người nào quấy rầy cô.

Kiều Hi cũng biết được thế lực của nhà họ Tống ở thành phố A, cho dù là cục trưởng cục cảnh sát cũng phải nhường nhịn anh ba phần, thấy sắc mặt của Tống Mạc không được tốt lắm, vẻ mặt cô cũng đon đả, "Tống tiên sinh, khuya như vậy rồi còn tới quấy rầy anh và chị nhà thật sự là rất ngại, nhưng mà chúng tôi cũng vì việc công, hơn nữa, vụ án này lại có liên quan tới vụ án nhà họ Tống nhà anh, tôi tin là anh cũng hy vọng vụ án này sớm điều tra ra chân tướng."

Kiều Hi là một cô gái hiểu chuyện người gặp người thích, sau khi nói chuyện mấy câu, mặc dù Tống Mạc vẫn mím môi, bộ dạng không chút thay đổi, nhưng cũng không ngăn cản.

Nằm ở trên giường Tần Ngu lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đỏ hoe lên, trên khuôn mặt gầy gò và trắng trẻo, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải đau lòng, mặc dù nhìn cô không giống như một người có thể giết người, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, từ lâu rồi chân tướng sự thật thường là những điều mà người ta thường không bao giờ nghĩ tới, hơn nữa, cô có đầy đủ động cơ để giết người.

Cố Viêm Chi và Kiều Hi cùng ngồi xuống bên cạnh của giường bệnh, bắt đầu nói chuyên với Tần Ngu.

"Buổi tối ngày 27 tháng một cô đang ở đâu?" Cố Viêm Chi hỏi.

Tần Ngu có chút lo lắng trả lời: "Tôi ở nhà."

Bây giờ tất cả tâm tư của cô đều ở trên người của Tống Lãng, là ai đã bắt Tống Lãng của cô đi? Thằng bé đã phải nhận lấy những hành hạ như thế nào? Vì sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ? Cô như vậy, căn bản không có cách nào để tập trung tinh thần suy nghĩ những chuyện của mấy ngày trước, chỉ thuận miệng đáp lại.

"Từ lúc 8 giờ tới 12 giờ đêm đó, cô hãy kể lại chi tiết một lần." Cố Viêm Chi lại hỏi, "Nhìn thấy gì, gặp những người nào, mỗi một việc cô đã làm."

Tần Ngu cau mày lại, dường như là đang cố gắng hết sức để nhớ lại tình hình đêm hôm đó, qua mấy giây, cô mới cụp mắt xuống nói, "Tôi cũng không nhớ chính xác thời gian, tôi chỉ nhớ đêm đó ăn cơm xong tôi cảm thấy hơi đau đầu, tôi đã lên lầu đi ngủ rất sớm, nhưng mà sau khi ngủ thì tôi mơ thấy ác mộng, nên đã tỉnh dậy, sau khi bị tỉnh giấc cả đêm tôi không ngủ tiếp được nữa."

"Tần tiểu thư có thói quen mộng du không?" Đột nhiên Cố Viêm Chi hỏi.

Kiều Hi nghiêng đầu sang liếc nhìn anh.

Tần Ngu cũng ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nhìn Cố Viêm Chi một chút, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, Tần Ngu sững sờ mấy giây, rồi mới hoảng hốt nói: "Quả thật là có chuyện như vậy, nhưng mà đã lâu rồi tôi không bị tái phát mộng du nữa."

"Cô có nhớ lúc nào thì cô đi ngủ không?"

"Không nhớ rõ, tôi chỉ nhớ là còn rất sớm." Tần Ngu trả lời.

"Khi đó có người ở bên cạnh cô không?" Cố Viêm Chi theo sát không ngừng.

Kiều Hi ở bên cạnh nhanh chóng ghi chép lại.

"Tôi ngủ thiếp đi, tôi cũng không biết rõ, tôi chỉ biết là lúc tôi mở mắt ra thì chồng tôi đã ở bên cạnh tôi." Tần Ngu cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt hình như càng trắng bệch hơn.

Bên tai chợt vang lên một giọng nói trầm thấp và lạnh nhạt, "Lúc cô ấy ngủ tôi ở bên cạnh cô ấy, cô ấy không có mộng du, đêm đó cô ấy vẫn luôn ở nhà, không bước ra khỏi cửa nửa bước, tôi có thể làm chứng."

Mấy người đồng thời cùng ngẩng đầu lên nhìn Tống Mạc một cái, trong đó có ánh mắt với ý tứ sâu xa của Cố Viêm Chi, nhưng mà anh chỉ nhìn Tống Mạc mấy giây, rồi không nói lời nào.

Cuối cùng, Cố Viêm Chi bất ngờ hỏi một câu: "Cô có nghĩ người bắt cóc con trai cô đi có khả năng là Thẩm Vi Nhi không?"

Đột nhiên ánh mắt của Tần Ngu trở nên vô cùng phẫn hận, "Không phải là có khả năng, mà là chắc chắn! Chắc chắn là người phụ nữ kia đã bắt con của tôi đi, trước đó cô ta năm lần bảy lượt muốn chống đối tôi, chuyện lần này nhất định là do cô ta làm, nếu không thì tại sao cô ta chết thì con trai tôi lại quay về!"

Cuộc gặp gỡ thứ hai, cũng là người thứ hai có liên quan tới Thẩm Vi Nhi, Lê Nhược, trong lịch sử trò chuyện của Thẩm Vi Nhi, có lưu lại số điện thoại của Thẩm Nhược.

Nhìn thấy người đến là Cố Viêm Chi và Kiều Hi, mặt cô đầy nghi vấn, "Hai vị là?"

Trên mặt Kiều Hi lộ ra nụ cười, "Chúng là người của cục cảnh sát, đến để điều tra hung thủ liên quan trong vụ án của Thẩm Vi Nhi, hy vọng Lê tiểu thư có thể phối hợp điều tra với chúng tôi."

“Ngha thấy ba chữ ‘Thẩm Vi Nhi’, rõ ràng sắc mặt của Lê Nhược đã biến đổi, cô sợ run mấy giây, trên mặt khẽ nở nụ cười gượng gạo, mời hai người bọn họ đi vào.

Hỏi tình hình đêm đó, dường như cô có chút không muốn nói nhiều: “Tôi và Thẩm Vi Nhi cũng không thân quen lắm, tôi biết được thông tin cô ta chết thông qua tin tức trên ti vi, cô ta chết, không có liên quan gì tới tôi, còn vào đêm cô ta chết, tôi có đi ra ngoài một chuyến, nhưng mà tôi đi đưa bữa tối cho chồng của tôi, tất cả công nhân viên của Cố Thị có thể chứng minh.”

Cố Viêm Chi chẳng hề để ý thái độ của cô, khẽ hỏi: “Tôi muốn biết, cô quen biết với Thẩm Vi Nhi từ lúc nào?”

Lê Nhược yên lặng chớp mắt một cái, rồi mới trả lời: “Trước đây vì Tống Mạc, cho nên tôi mới thật sự quen biết cô ta, nhưng cũng không gặp nhau nhiều, chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên gặp mặt nhau.”

“Các người có từng nói chuyện với nhau? Ví dụ như tranh cãi với nhau.”

“Không có, trước khi khi tôi đi theo Tống Mạc, tính tình hết sức kiêu ngạo, đối với thân phận là một con hát như Thẩm Vi Nhi, căn bản tôi chẳng thèm ngó tới, chứ nói chi là tranh cãi với cô ta.” Tính tình của Lê Nhược thẳng thắn, câu trả lời cũng gãy gọn dứt khoát. điễnn dàn nên quýndon.

“Vậy tức là lần đó là Thẩm Vi Nhi chủ động gọi điện thoại cho cô? Trước đó các cô chưa bao giờ nói chuyện gì với nhau?”

“Đúng vậy.”

Hai tay của Cố Viêm Chi đặt lên đầu gối, trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, có một đôi mắt đen như mực: “Cô ta gọi điện thoại cho cô nói cái gì?”

Đột nhiên sắc mặt của Lê Nhược trở nên có chút khác thường, cô khẽ cắn môi dưới, không nói gì.

Kiều Hi ở bên cạnh dịu dàng nói: “Chuyện này rất quan trọng đối với việc phá án, xin cô hãy trả lời thật, đừng sợ, nếu như chuyện này thực sự không có liên quan, cảnh sát sẽ trả sự trong sạch cho cô.”

Lê Nhược nhìn cô một cái, rồi thở dài một hơi, ngẩng đầu lên: “Được rồi, tôi nói.”

"Hôm đó cô ta gọi điện thoại bảo với tôi là muốn làm một giao dịch với tôi, cô ta nói chỉ cần tôi cung cấp nhân lực vật lực và tài lực, cô ta sẽ đem Tống Mạc tặng lại cho tôi.”

Cố Viêm Chi: "Cụ thể một chút."

Lê Nhược đưa tay nhẹ khẽ đặt lên trên bụng của mình: "Cô ta chỉ nói với tôi một câu như vậy, tôi đã từ chối giao dịch với cô ta, chuyện sau này tôi cũng không biết.” điễnn dàn nên quýndon.

———

"Vụ án Thẩm Vi Nhi?"

Người thứ ba là Phó Căng, lúc Cố Viêm Chi và Kiều Hi đi vào phòng làm việc của cô ta mở miệng nói câu đầu tiên, cô ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Thoạt nhìn cô ta giống như là một cô con gái rượu được cưng chiều vô cùng, mặc một bộ trang phục văn phòng, cũng không hề hiện lên chút sắc sảo nào, khuôn mặt điềm tĩnh của cô ta nhìn trang nhã như một cô công chúa trong vương thất Anh Quốc.

Không giống như hai người trước đối mặt với sự thẩm vấn của Cố Viêm Chi thì tỏ ra kinh hoảng, nhìn cô ta rất bình tĩnh và tự nhiên, lúc Cố Viêm Chi đưa ra một tấm ảnh mà cô ta gặp riêng Thẩm Vi Nhi ở quán cà phê đặt lên trên bàn làm việc, cô ta chỉ cười nhạt một tiếng: “Ngày đó hả, tôi và cô ta có một vụ hợp tác. Hai vị có điều không biết, trước đó không lâu, Thẩm tiểu thư có đầu tư vào công ty tôi một hạng mục châu báu trị giá năm mươi vạn, hợp đồng còn ở trong ngăn kéo đây.”

Phó Căng cúi đầu lục lọi trong ngăn kéo một lúc lâu, đúng là đã lôi ra được một bản hợp đồng, trên giấy trắng mực đen có ghi rõ ràng bên A: Phó Căng, bên B: Thẩm Vi Nhi.

Cố Viêm Chi lật ra xem một lát, khoé môi khẽ hiện lên một nụ cười vui vẻ, đem bản hợp đồng đặt lại trên bàn, khẽ gõ lên, “Đêm mà Thẩm Vi Nhi chết, cô đang làm gì?”

“Ồ, tôi đang tham gia một buổi tiệc, uống rượu hơi nhiều một chút, sau đó liền quay về nhà.”

"Ở nhà có ai không?"

“Không có ai cả, kể từ khi về nước tôi đã không ở trong nhà của ba mẹ, mà dọn tới một khu dân cư ở gần công ty.” Phó Căng trả lời.

"Sau đó? Cô ở trong phòng làm những gì?"

"Tự mình nấu canh giải rượu, uống xong thì đi ngủ."

Cố Viêm Chi như có điều suy nghĩ, mím môi lại, "Cô có biết người nào có mâu thuẫn với Thẩm Vi Nhi không? Đối với cô ta vô cùng căm thù chẳng hạn?"

Phó Căng ngơ ngác một chút, rồi khẽ mỉm cười, "Tôi nghe nói cô ta và Tần Ngu có mối quan hệ không tốt lắm."

———————

Cố Viêm Chi và Kiều Hi từ Giao Thị đi ra thì đèn đường đã lên rất rực rỡ.

Gió đêm hơi lạnh, xe còn đang đậu ở bãi xe dưới tầng hầm, Kiều Hi ăn mặc mỏng manh, nên không nhịn được mà rùng mình vì lạnh một cái.

Cố Viêm Chi khẽ liếc cô một cái, "Lạnh à?"

Kiều Hi không nhịn được lườm anh, cái này không phải là nói nhảm sao? Không lạnh sao mà cô rùng mình run rẩy như vậy.

Cố Viêm Chi cởi chiếc áo khoác tây trang ở bên ngoài ra, che kín thân thể của Kiều Hi, khẽ nói: "Đây là lúc mà em cực kỳ giống một người phụ nữ."

Kiều Hi hơi ngẩn ra. Nhưng kinh nghiệm nói cho cô biết, lời nói đằng sau khẳng định không phải là lời nói hay ho gì. Quả nhiên, sau đó liền nghe thấy giọng nói không chút nhiệt độ của anh: "Đúng là bi kịch."

Kiều Hi vừa định lý luận với Cố Viêm Chi, thì Cố Viêm Chi đã co cẳng đi về phía trước.

Dưới bóng đêm anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, đón gió xông lên, giống như một kỵ sĩ dũng cảm.

Kiều Hi đưa tay nắm chặt áo tây trang trên người, cảm giác ấm áp kia, giống như là truyền thẳng vào trong lòng của cô.

———————

Trên xe, xem xét lại ghi chép thẩm vấn Tần Ngu, đầu cô mù mịt, ngẩng đầu lên: "Này, Cố Viêm Chi, anh có phát hiện gì?"

Sắc mặt của Cố Viêm Chi lạnh nhạt: "Hung thủ không phải một trong ba người này."

Kiều Hi chớp mắt mắt mấy cái: "Tại sao tôi lại cảm thấy cả ba người đều có điểm đáng nghi? Tần Ngu có thể trong lúc mộng du đã giết chết Thẩm Vi Nhi, nhưng mà chồng của cô ta là Tống Mạc lại bao che cho cô ấy; Lê Nhược, mọi người đều biết, cô ta từng là vị hôn thê của Tống Mạc, bây giờ có một cơ hội để quay lại với tình cảm chân thành tha thiết như vậy, cô ta sao có thể dễ dàng bỏ qua được? Phó Căng, người phụ nữ này, mỗi câu trả lời đều giống như tính toán suy nghĩ rất kỹ, hoàn hảo giống như đoán được chúng ta sẽ hỏi như vậy, còn có một câu cuối cùng, cô ta đã hướng tất cả mũi nhọn về phía Tần Ngu, có phải là muốn dời sự chú ý của chúng ta không, nhằm vào mục đích đánh lừa dư luận?"

Ngón tay thon dài của Cố Viêm Chi khẽ gõ nhẹ lên tay lái, sắc mặt hời hợt khi nghe xong lời nói của cô: "Đó là kết luận của em?"

Kiều Hi sững sờ: "... Gần như là như vậy."

Khoé môi Cố Viêm Chi khẽ cong lên thành nụ cười nhẹ.

Kiều Hi lập tức dụ dỗ anh: "Xin rửa tai lắng nghe. Tại sao anh lại xác định hung thủ không phải trong ba người bọn họ?"

Tay của Cố Viêm Chi vịn tay lái, chậm rãi quẹo vào một khúc quanh, lúc này mới mở miệng: "Thứ nhất, Tần Ngu, mặc dù cô ấy có đầy đủ động cơ gây án nhất, nhưng trong quá trình thẩm vấn lại phát hiện ra, cô ấy không thèm để ý tới chuyện này, cô ấy trả lời rất không rõ ràng, rất mơ hồ, nếu như là hung thủ thực sự, lúc nhìn thấy cảnh sát, mỗi câu trả lời phải là giọt nước cũng không lọt, mỗi một vấn đề sẽ cẩn thận suy nghĩ trước sau, để tránh xuất hiện sơ hở, mặt khác, cảm xúc của cô ấy hết sức chân thật, kể cả cuối cùng lúc hỏi thái độ của cô ấy đối với Thẩm Vi Nhi, cô ấy không hề che giấu sự căm hận của mình, nếu như là hung thủ, cô ấy sẽ phải cố gắng kìm nén lại cảm xúc của mình, mà không phải thể hiện tâm tình của mình ra trước mặt cảnh sát, để họ càng nghi ngờ nhiều hơn, cuối cùng, Tần Ngu vì sao lại chọn lúc này để ra tay, nếu như biết con trai của mình ở trong tay của Thẩm Vi Nhi, cô ấy là một người mẹ, làm sao có thể động thủ vào lúc này được?

Người thứ hai, Lê Nhược, cô ấy dễ dàng bị loại trừ nhất, mới vừa rồi trong quá trình thẩm vấn, cô ấy thỉnh thoảng dùng ánh mắt hoặc tay của mình khẽ nhìn và xoa xoa bụng, đây là động tác mà những người phụ nữ mang thai thường xuyên làm, một người phụ nữ mang thai thì không thể nào giết người.

Người thứ ba, Phó Căng, trong suốt quá trình thẩm vấn cô ta đặc biệt tỏ ra bình tĩnh giới thiệu vắn tắt, không có chút xúc động nào, như lời của em nói, quá mức lý trí, hơn nữa cuối cùng quả thật cô ta cũng cố ý dời mũi nhọn đi chỗ khác. Đương nhiên đây chỉ là một điểm trong đó thôi, quan trọng nhất là bản hợp đồng kia, quá mức cẩn thận, mà cảnh sát cũng điều tra tài khoản của Thẩm Vi Nhi có một khoản chi ra là - - hai trăm vạn, chuyển vào tài khoản của tên sát thủ trước, ngoài ra, không có khoản chi ra nào nữa, cho nên, Phó Căng đang nói dối, cô ta che giấu cái gì. Nhưng nói đến giết người, cô ta không có lý do gì, bởi vì Thẩm Vi Nhi mà huỷ hoại đi tương lai của mình, dù sao cô ta cũng là người thừa kế của Giao Thị."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Cẩn Thận Thăm Dò

Phó Quan lại tiếp nhận điều tra một lần nữa, địa điểm lúc này chính là cục cảnh sát.

Trong phòng ánh sáng ảm đạm đến cực điểm, Phó Quan điềm tĩnh ngồi trên ghế, một đôi mắt trong vắt sáng bức người, cho dù ở trong hoàn cảnh như vậy, cô cũng tỏa ra vô cùng tao nhã, ngồi ngay ngắn tại chỗ đó giống như phu nhân Thủ tướng.

Cố Viêm Chi lẳng lặng nhìn cô, hai con ngươi đen nhánh, lông mi dài nhẹ chau lại, ánh sáng làm nổi bật mũi cao môi mỏng của anh, mặt mày lạnh lùng cương quyết, lặng im trong chốc lát, anh nói ngay vào điểm chính: "Ngày đó tại sao nói dối?"

Phó Quan khẽ nhếch góc môi, trong mắt không một vẻ bối rối, "Ngày đó là tôi nhớ nhầm, Thẩm tiểu thư đúng là có hợp tác với Giao thị của tôi, bất quá không thân cận cho lắm, sau đó tôi mới nhớ, ngày đó cô tìm tôi, là vì một chút chuyện riêng."

Cố Viêm Chi: "Chuyện gì?"

Phó Quan: "Các người có điều không biết, Thẩm Vi Nhi có bệnh trầm cảm, trên phương diện tinh thần có chút ít vấn đề, mà anh trai tôi là Giao Minh lại là bác sĩ tâm lý nổi tiếng trong nước."

Cái tên Giao Minh này không xa lạ gì với mọi người.

Cố Viêm Chi nhìn bộ dáng trấn định tự nhiên của Phó Quan, đột nhiên nhếch môi, kiêu căng cùng vui vẻ thoáng hiện lên đáy mắt, trộn lẫn một tia lạnh thấu xương, lại có một cỗ tà mị, mười ngón tay của anh đan xen, một gương mặt lạnh lùng tuấn tú chậm rãi dựa vào gần Phó Quan, "Nếu như nói ngày đó là ngoài ý muốn, như vậy 'Chồn đen' xuất hiện ở nhà cô, cô giải thích sao đây? Chẳng lẽ vị sát thủ quốc tế đang chạy trốn này cũng có bệnh thần kinh cần anh trai anh minh thần võ của cô đến cứu vớt, sát thủ cũng giống Thẩm Vi Nhi có hợp tác với Giao thị sao?" Trên mặt Cố Viêm Chi tràn đầy mỉa mai cùng vui vẻ, ngày hôm qua khi đến công ty của Phó Quan kiểm tra camera lại thu được thứ ngoài ý muốn, cái camera mini kia là do anh đã đặt ở Giao thị, bất quá cũng không thu được tin tức hữu dụng gì, không ngờ ngày hôm qua, lúc anh thuận tay thu hồi, lại bắt được bóng dáng của "Chồn đen" người mà mất tích đã lâu.

Sắc mặt của Phó Quan trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trên mặt luôn duy trì vui vẻ từ nãy giờ, bây giờ nhìn lại có chút tự rước lấy nhục, cắn môi dưới, vô lực cãi lại ra một câu: "Cái gì là chồn đen? Tôi không biết!"

Khóe môi của Cố Viêm Chi càng mở rộng, đưa tay vỗ tay một cái, Kiều Hi lập tức ngầm hiểu ý nâng lên một xấp hình.

Cố Viêm Chi mở ảnh chụp ra, lần lượt từng cái một chính diện trực quan bày ở trước mặt Phó Quan, ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm điểm trên tấm ảnh: "Chẳng lẽ Phó tiểu thư mắt mù đến ngay cả mình cũng nhận không ra sao?"

Sắc mặt của Phó Quan thoáng chốc trở nên phá lệ đặc sắc, trong chốc lát hồng, trong chốc lát đen, giống như bàn đổ điều sắc, thay đổi một hồi lâu, cuối cùng hoàn toàn đen lại, tựa hồ mặt nạ giả nhân giả nghĩa của cô ta trong nháy mắt bị xé toang, ánh mắt của cô nảy sinh ác độc nhìn chằm chằm Cố Viêm Chi, tựa như không cam lòng, lại phẫn hận, một hồi lâu mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh tính kế tôi?"

Cố Viêm Chi vô vị nhún vai, trên mặt đầy đắc ý lại tự đại: "Như thế nào? Phó tiểu thư còn tính lừa gạt cảnh sát sao? Cô cho rằng cảnh sát đều là một đám ngốc mặc cô đùa bỡn sao?"

Phó Quan hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Cố Viêm Chi.

Cố Viêm Chi nhướn mày: "Phó tiểu thư là người thông minh, nếu khai sự thật còn được xử lý nhẹ còn nói dối lừa gạt cảnh sát thì, tôi nghĩ Phó tiểu thư biết rõ nhất."

Nói dứt lời, vẻ mặt thản nhiên dựa về trên ghế ngồi, bưng cà phê lên khẽ nhấp một cái, thần thái sáng láng như muốn nói tôi rất rảnh ngồi chờ cô khai báo.

Bây giờ đã là bốn giờ rạng sáng, kể từ tối hôm qua đột nhiên bị người đưa tới cục cảnh sát cho đến bây giờ Phó Quan còn chưa chợp mắt, cả người rất mệt mỏi, Cố Viêm Chi lại là một con cáo già, thân thể của Phó Quan được chăm sóc kĩ lưỡng đương nhiên sẽ không chống cự nổi.

Huống chi, hiện nay cảnh sát điều tra đã tiến hành đến bước này, anh tin tưởng không được bao lâu nữa mọi chuyện sẽ được phơi bày, đến lúc đó, còn cần chờ đợi cô ta làm gì nữa?

Đáy lòng của Phó Quan bách chuyển thiên hồi, ước chừng suy nghĩ được nửa canh giờ, mới nhụt chí nói thẳng mọi chuyện ra.

"Xế chiều hôm nay đột nhiên có một người đàn ông xa lạ tới công ty tìm tôi, thông qua nói chuyện với nhau, tôi biết rõ hắn là người của Thẩm Vi Nhi phái tới, mục đích là vì muốn hợp tác với tôi. Thẩm Vi Nhi nói muốn tôi xuất tiền thay cô ta thuê 'chồn đen' bắt cóc con trai của Tần Ngu, khiến Tần Ngu sống không bằng chết, nhận hết mọi hành hạ cuối cùng chết một cách khác thường, cô ta nói chỉ cần đến lúc đó Tống Mạc vợ con ly tán, cửa nát nhà

tan, cô ta sẽ nghĩ biện pháp trước khi cô ta chết đi sẽ cho tôi ngồi vào vị trí thiếu phu nhân Tống gia.

Tôi sớm đã hận thấu xương Tần Ngu, hận không thể lóc từng miếng thịt của cô ta, Giao gia cũng không thiếu hai trăm vạn, huống chi dùng hai trăm vạn đổi một danh hiệu thiếu phu nhân Tống gia không tính là thua thiệt, khi đó tôi liền động tâm, sau khi suy nghĩ lại, đã đồng ý với cô ta.

Qua mấy ngày sau, tôi quả thật nghe nói trưởng tôn của Tống gia mất tích, trở thành chuyện lớn trong thành phố.

Kế hoạch từng bước một tiến hành vững vàng, Thẩm Vi Nhi giấu Tống Lãng ở biệt thự cũ của cô ta ngày ngày hành hạ, không ngờ có một ngày cô ta nói với tôi cảnh sát hình như đã phát giác, biệt thự cũ không thể ở lại, cô ta bảo tôi tìm chỗ ở khác, từ đấy Tống Lãng liền chuyển đến nhà ta.

Tốc độ tra án của cảnh sát rất nhanh, ngày đó anh đột nhiên đến nhà tôi thẩm tra, trong tâm của tôi đã sợ hãi, nên gọi điện thoại cho Thẩm Vi Nhi, đêm đó Thẩm Vi Nhi đã mang Tống Lãng đến chỗ ở mới.

Ai ngờ buổi tối hôm đó, cô ta chết thảm trong nhà.

Cảnh sát bày ra thiên la địa võng khắp thành phố để bắt 'chồn đen', không có ai hoài nghi chỗ ở của một người chết, vì vậy 'chồn đen' đã ẩn núp ở nơi đó.

Chỉ là như vậy không an toàn cho lắm, ngày hôm qua lúc chạng vạng chồn đen đến Giao thị tìm tôi, bảo tôi an bài cho cô ta chạy trốn, tôi bảo cô ta về trước, bây giờ cô ta còn ở lại trong biệt thự Thẩm Vi Nhi từng ở trước khi chết."

———————

Qua nhiều lần điều tra kĩ lưỡng, cuối cùng thì chân tướng đã dần dần nổi trên mặt nước.

Ngày mới vừa sáng, cảnh sát lại phong tỏa chỗ ở của Thẩm Vi Nhi lần nữa.

Sau nửa giờ tìm kiếm, cuối cùng Hàn Sâm và Cố Viêm Chi đã phát hiện bức tường sau ti vi có vẻ khác thường.

Không có ai đoán được cái bức tường sau ti vi kia lại có một gian phòng. Bức tường kia không được lấp kín, thông đến phòng tắm, trong phòng tắm lại có một cánh cửa ngầm, có thể trực tiếp tiến vào bên trong đó.

Cảnh sát hình sự không tìm được chốt mở, liền trực tiếp đập tường tiến vào.

Bên trong một mảnh đen nhánh, đưa tay không thấy được năm ngón, Hàn Sâm dẫn đầu đội cảnh sát hình sự cầm đèn pin cẩn thận thăm dò vào bên trong đó, mấy đạo ánh sáng chói mắt lập tức chiếu sáng cái chỗ trống này như ban ngày.

Lúc này đây, tất cả bên trong phòng đều bày ra chân thực trước mặt mọi người, đáy lòng của mọi người cũng nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

Là một cái lồng sắt khổng lồ, một cây cột sắt thô to gần bằng cánh tay đàn ông trưởng thành, sắt đã sinh gỉ, ở dưới ánh đèn lộ ra loang lổ lãnh ý, trên mặt có một cái cửa nhỏ, dùng xích sắt thô to buộc lại.

Lúc này đoàn người còn chưa hết kinh ngạc, đột nhiên nghe một trận tiếng gió bén nhọn không biết từ nơi nào gào thét mà đến.

Do nghề nghiệp đặc thù, nên giác quan của Hàn Sâm cực kỳ nhạy cảm, trong tiếng gió kia rõ ràng xen lẫn tiếng xé gió sắc bén của vũ khí, trong lòng chấn động, hô to một tiếng không tốt, vội vàng nghiêng đầu nhìn về phía những cảnh sát khác, "Tất cả lui về phía sau, có ám khí!"

"... A... Ách" Còn chưa nói hết, bên trong phòng liền vang lên liên tiếp âm thanh kêu đau, ngay sau đó, vô số nhân viên cảnh sát đều ngã xuống mặt đất, thậm chí có vài người chảy máu quá nhiều mà chết.

"Ám khí có độc, mọi người phải cẩn thận!" Hàn Sâm che chở cho mọi người đồng thời dặn dò họ.

Kiều Hi nhanh chóng đẩy Cố Viêm Chi ra ngoài cửa, từ bên hông rút ra dao đến bên cạnh Hàn Sâm.

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cánh tay, che trước mặt cô.

Ngón tay thon dài bạch hi, là của Cố Viêm Chi.

Kiều Hi quay đầu lại, Cố Viêm Chi bình tĩnh nhìn cô, mấy giây, sắc mặt ngưng trọng mở miệng, "Bảo vệ tốt chính mình, Kiều Hi."

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, thì ra lại dễ nghe như vậy, Kiều Hi lặng im mấy giây, cho anh một ánh mắt an tâm, "Ừ."

Hàn Sâm nhanh chóng quay đầu lại nhìn hai người một cái, không lên tiếng.

Đột nhiên sự tình phát sinh thành như vậy, khiến tất cả mọi người không kịp phòng ngự, trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại mấy cảnh sát mà thôi, may mắn là lần này toàn bộ đội cảnh sát hình sự đều xuất động, rất nhanh sẽ có người vào cứu viện thôi.

Có kinh nghiệm lần trước, lúc này đây, mỗi người đều cẩn thận, tập trung cao độ.

Hàn Sâm ra hiệu bằng ánh mắt cho những người còn lại, đưa tay chỉ chỉ vào hướng cánh cửa, vừa rồi vũ khí sắc bén đánh tới chỗ anh chính là hướng đó, vì vậy anh kết luận chồn đen đang ẩn nấp sau cánh cửa.

Tất cả mọi người hiểu rõ gật đầu, không một tiếng động di động hướng tới cánh cửa.

Trong phòng ánh sáng ảm đạm, có một bóng dáng màu đen xuất hiện trong tầm mắt, biểu cảm của đám cảnh sát bị người đó thu hết vào mắt, trên khuôn mặt mơ hồ của chồn đen lộ ra một nụ cười, vui vẻ mà khinh thường.

Trong tay chồn đen là hai cây súng lục nhỏ bé linh hoạt, cô cầm súng lục nhìn về phía Hàn Sâm, "Hàn cảnh sát, chúng ta lại gặp mặt."

Hàn Sâm lạnh lùng cười một tiếng, "Lần gặp mặt này sẽ là lần cuối cùng."

Khuôn mặt của chồn đen tràn đầy mỉa mai nhìn một vòng chung quanh, khóe môi khinh thường nói, "Chỉ bằng các người sao?"

Một người cảnh sát hình sự tuổi trẻ không quen thấy chồn đen lớn lối, nhịn không được quát to một tiếng, "Chỉ cần mỗi người chúng ta bắn cô một phát cô liền lập tức biến thành một cái sàng, tôi khuyên cô lập tức bó tay chịu trói."

Ánh mắt của chồn đen chuyển một cái, rơi vào trên người của cảnh sát hình sự trẻ tuổi, con mắt rõ ràng là mang ý cười, lại lộ ra một cỗ lạnh lùng sát ý, giống như lưỡi đao ngâm độc, sớm muộn gì cũng làm người ta bỏ mạng: "Cái sàng sao? Tôi hay các người?"

Cảnh sát hình sự trẻ tuổi bị ánh mắt của cô áp bức vô ý thức lui về phía sau vài bước.

Không biết là vị cảnh sát nào đột nhiên nả một phát súng tới chồn đen, giống như là tiếng súng mở màn, sau đó vô số đạn dược xen lẫn tiếng gió bắn tới chồn đen, tình cảnh lập tức hỗn thành một đoàn.

Mà làm người ta hoảng sợ chính là cảnh tượng tiếp theo.

Thân ảnh của chồn đen như hóa thành một mũi tên, nhanh chóng xuyên qua trong phòng, trong ánh sáng ảm đạm, bóng dáng của cô giống như quỷ mỵ, dễ dàng tránh thoát mỗi một viên đạn, không một tiếng động xuất hiện phía sau lưng người, mà người còn chưa phát giác, thậm chí còn không kịp thét chói tai lên tiếng, máu đã chảy đầy mặt rồi ngã trong vũng máu.

Thân thủ nhanh như vậy, thậm chí làm người ta không thấy rõ cô xuất thủ như thế nào.

Trong chớp mắt, đợi mọi người lấy lại tinh thần, thì khắp nơi toàn là thi thể, máu chảy thành sông, tình cảnh rất là thảm thiết.

Vô số cảnh sát hình sự chết đi, lại có vô số cảnh sát hình sự xông tới, chồn đen giống như không biết mệt mỏi, thể lực tốt kinh người, cho dù có nhiều người, có nhiều viên đạn như vậy, cũng không thể làm cô bị thương một phần nào.

Trong lúc hỗn chiến, Hàn Sâm kéo Kiều Hi đến một góc, mồ hôi cùng máu sớm đã ướt sũng quần áo của hai người, trên người ẩm ướt, mùi máu tanh nồng đậm tản mát ra, đó là máu tươi của đồng nghiệp họ, nóng bỏng nóng hổi, Hàn Sâm đưa tay lau vết máu dính bên mặt, một đôi mắt đông lạnh nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu kịch liệt thấp giọng nói, "Nơi này chỉ có anh và em có thân thủ tốt nhất, anh am hiểu đánh cận chiến kịch liệt, em am hiểu bắn từ xa, nhưng tốc độ của chúng ta đều kém chồn đen quá xa, cho nên bây giờ chúng ta phải hợp lực tấn công, lát nữa anh tiến lên chịu trách nhiệm cuốn lấy cô ta, em tìm đúng thời cơ bắn ả, chỉ được thành công không được phép thất bại."

Chồn đen là kình địch mà anh đã nhiều lần truy bắt nhưng thất thủ, lúc này đây, chỉ còn cách liều mình một lần cuối thôi.

Dứt lời, Hàn Sâm xoay người muốn tiến lên.

Kiều Hi đưa tay níu lại cánh tay anh, đưa tay lau hốc mắt, bàn tay nóng ướt, không biết là nước mắt hay là máu: "Anh có biết như vậy rất nguy hiểm không?"

Hàn Sâm là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, là bạn chơi từ nhỏ của cô, cũng là người thân của cô, sao cô có thể nào trơ mắt nhìn Hàn Sâm mạo hiểm như vậy?

Hàn Sâm ngoái đầu lại nhìn cô một cái, "Kiều Hi, đã nhiều năm như vậy, lần này anh sẽ không cho phép chồn đen trốn thoát nữa." Sau đó, anh đưa tay vỗ trên vai cô một cái, "Tin tưởng anh, anh sẽ sống sót xuất hiện trước mặt em."

Ngực giống như có một ngụm khí nghẹn bên trong, Kiều Hi mở trừng hai mắt, lông mi đã ướt nhẹp, cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ôm lấy Hàn Sâm, nỉ non lên tiếng, "Em chờ anh."

Hàn Sâm buông cô ra, từ bên hông rút ra dao găm, khuôn mặt tràn đầy lãnh ý đi lên phía trước, giữa lông mày là một mảnh sương lạnh.

Chồn đen đã đánh nhau rất lâu với cảnh sát, tinh thần đã rời rạc, lúc Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện sau lưng đâm cô, cô kinh hoảng đổ mồ hôi lạnh, nhanh chóng lui về phía sau một bước, một cái lộn ngược xinh đẹp ra sau, khó khăn lắm mới tránh thoát, vững vàng rơi trên mặt đất.

Kiều Hi đứng ở trong góc nhỏ hết sức chăm chú nhìn chăm chú vào hai bóng dáng trước mắt, súng trong lòng bàn tay đã dính đầy mồ hôi lạnh.

Lúc Hàn Sâm vật lộn cận chiến trong trường cảnh sát luôn đứng nhất, những năm gần đây anh thường xuyên rèn luyện nên càng chuẩn xác mạnh mẽ, nhưng thân hình của chồn đen cực kỳ linh hoạt, am hiểu giương đông kích tây, mỗi một chiêu của anh cô đều tránh thoát, lại mạnh mẽ ra quyền phong đá sau, một khi vồ hụt thì mất rất nhiều sức lực.

Mười mấy phút đánh nhau kịch liệt, rõ ràng Hàn Sâm đã rơi vào thế hạ phong.

Tất cả cảnh sát hình sự đều vờn quanh chồn đen, cố ý phân tán sự chú ý của cô.

Cho dù chồn đen cường đại cũng chỉ là thân thể mềm mại, đánh nhau với vài chục người khó tránh khỏi phân thân, một cái sơ sẩy, đã bị Hàn Sâm bám sát.

Một khi bắt được bóng dáng của chồn đen, phần thắng đã thêm được mấy phần, Hàn Sâm tiến lên trở tay khóa lại cổ họng chồn đen, lại bị cô đưa tay chọc con mắt, Hàn Sâm đưa tay chế trụ chồn đen dùng sức chụp cổ tay của cô kéo về phía sau, chồn đen lại thoát ra.

Đánh trả qua lại, hai người ước chừng đã phá hủy mười mấy chiêu của đối phương, Kiều Hi nhìn thấy đầu liền đầy mồ hôi, bóng dáng của hai người chặt chẽ quấn chặt vào cùng một chỗ, khiến cô không dám bóp cò súng.

Cuối cùng ngẫu nhiên trong nháy mắt, cuối cùng Hàn Sâm đã thành công chụp hai tay của chồn đen ở sau gáy, ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Hi.

Kiều Hi vẫn luôn chăm chú nhìn hai người, vừa ngẩng đầu, liền chạm phải ánh mắt của Hàn Sâm.

Anh đang ám chỉ cô.

Kiều Hi gật đầu, cầm súng thật chặt, ngón trỏ chậm rãi bóp cò.

Chỉ là chưa bóp cò, cô nghe được trong đám người đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ của Hàn Sâm, ngực của Kiều Hi liền căng thẳng.

Là chồn đen!

Dao trong tay cô ta chẳng biết lúc nào đã bị cô ngậm ở miệng, đột nhiên đâm một cái vào ngực Hàn Sâm.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, Kiều Hi cũng ngây ngẩn cả người, nước mắt trong cái nháy mắt tràn khỏi mi.

Lại nghe chồn đen bên cạnh kêu đau một tiếng, chẳng biết lúc nào Hàn Sâm đã kéo dao găm đâm vào ngực anh ra, máu tươi lập tức như suối tuôn ra thấm ướt quần áo của anh, thuận theo vạt áo giọt giọt rớt xuống, anh cắn chặt răng, một lần nữa giam cầm chồn đen trong cổ tay mình, nhịn đau, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Kiều Hi, "Kiều Hi, nổ súng, mau!"

Tay của Kiều Hi run rẩy xém nữa đã làm rớt súng, Hàn Sâm đã bị thương nặng, nếu như một phát này của cô không bắn trúng chồn đen, mà bắn trúng Hàn Sâm...

Cô không dám nghĩ, nước mắt làm mơ hồ ánh mắt, ngón trỏ rõ ràng đã chụp ở trên cò súng, lại không cách nào bóp cò.

"Kiều Hi..." Hàn Sâm cách đám người nhìn qua cô, nước mắt trong hốc mắt anh chậm rãi rơi xuống.

Hàn Sâm rất nhanh đã biến thành người máu, nhưng ánh mắt của anh lại nóng bỏng như vậy, cơ hồ muốn đốt cháy cô.

Không, anh sẽ không chết, Hàn Sâm sẽ không chết, cô sẽ không để cho anh chết!

Đầu của Kiều Hi giống như là sắp nổ tung, cô gào thét một tiếng, đưa tay hung hăng lau mặt, sải bước chạy về phía trước vài bước, cầm chặt súng , giữ lại cò súng...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Ẩn Số Hứa Giang Nam

Chồn Đen bị bắt về cục cảnh sát, Hàn Sâm thì bị hôn mê bất tỉnh được đGvưa vào bệnh viện.

Toàn thân Kiều Hi đau rát, lại còn bị hoa mắt chóng mặt, không ngờ Chồn Đen đã bị trúng một phát đạn, lại còn có sức bay lên đạp cô một cước dính vào góc tường, đúng là một người phụ nữ thô bạo.

Cố Viêm Chi lúc nào cũng nói cô là người thô lỗ, cô cảm thấy một màn vừa rồi cần phải kêu anh vào xem một chút, anh mới biết cô là người nhu nhược như thế nào.

Kiều Hi với vẻ mặt uất ức đang muốn chống người đứng dậy từ dưới đất… Một đôi tay mạnh mẽ đã vững vàng ôm lấy bả vai và thắt lưng của cô, cô rơi vào trong một cái ôm quen thuộc.

Không biết Cố Viêm Chi đã chạy vào từ lúc nào.

Mặc dù đi vào có chút chậm trễ, không nhìn thấy được một màn vừa rồi, nhưng mà cũng còn có lương tâm, Kiều Hi nghĩ vậy ngẩng đầu lên.

Đã nhìn thấy trên gương mặt tuấn tú của người đàn ông phảng phất hiện lên chút hàn khí, nhìn chằm chằm cô trong gang tấc.

Đây là ánh mắt gì?

"Sao vậy?" Chợt nghe thấy một giọng nói dễ nghe lọt vào tai.

"Không sao." Kiều Hi vịn vào cánh tay của anh muốn đứng lên, ai ngờ mắt cá chân phải lại nhói lên, cả người mềm nhũn ra, lại tuột xuống.

Cố Viêm Chi phản ứng cực nhanh, cánh tay dài vươn ra, ôm lấy cô vào trong ngực của mình.

Kiều Hi dán mặt vào trong áo sơ mi của anh, trong lòng như bị phỏng.

Nhưng mà sắc mặt của Cố Viêm Chi lại đen kịt, không nói lời nào nhìn chằm chằm cô.

Lúc này, hai người cảnh sát hình sự nghe tiếng thì chạy ra, đứng trên bậc thang hỏi, "Không sao chứ?"

Cố Viêm Chi vòng qua Kiều Hi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai tên cảnh sát hình sự một cái, rồi đáp lại, "Không sao, các người cứ tiếp tục đi."

Kiều Hi khẽ bắt lấy cánh tay của anh, trừng mắt lên nhìn anh, rồi hướng về hai người cảnh sát kia nở nụ cười, "Hai người đừng để ý tới anh ta, tính anh ta như vậy đấy."

Hai người cảnh sát hình sự hơi lúng túng một chút gật gật đầu.

"Nói xong chưa?" Giọng nói của Cố Viêm Chi lạnh lùng vang lên bên tai.

Thái độ này khiến cho Kiều Hi sững sờ: "Nói xong…"

Còn chưa dứt lời, cả người chợt nhẹ đi, trong nháy mắt ánh mắt nghiêng qua nhìn, đã bị anh chặn ngang bế lên, bước từng bước đi về chỗ chiếc xe đậu cách đó không xa.

———————

Tin dữ truyền tới là lúc buổi trưa.

Cố Viêm Chi đang bôi thuốc giúp Kiều Hi, đột nhiên một nhân viên cảnh sát chạy vào, vừa há miệng muốn nói chuyện, Cố Viêm Chi lại nhìn anh ta với ánh mắt sắc bén.

Nhân viên cảnh sát kia sợ hãi, "Cố, giáo sư Cố…"

Cố Viêm Chi ngẩng đầu, ánh mắt kia lạnh như muốn đóng băng lại, khoé miệng lạnh lùng khẽ nhếch, cũng không biết đang tức giận với ai.

Mà Kiều Hi thì đang dựa vào trong lòng của anh, mắt cá chân còn bị bàn tay to lớn của anh xoa nắn, cô nhìn đường cong trên gò má của anh, gò má cũng khẽ nóng lên…

Cho nên giờ phút này...

Anh ở trước mắt bao nhiêu người, ôm phụ nữ nói chuyện với người khác, sắc mặt cũng không hề thay đổi…

Hiển nhiên Cố Viêm Chi cũng không cho cô chút nhàn rỗi để đi quan sát những điều này, anh lạnh lùng mở miệng, "Có lời gì cứ nói."

Lúc này nhân viên cảnh sát mới hoàn hồn lại, vội vàng nói, "Cái người có biệt danh Chồn Đen kia đã tự sát ở trong ngục!"

———————

Chồn Đen tự sát, những bí mật không muốn người khác biết mà cô ta che giấu cũng biến mất theo cô ta.

Kết quả cuối cùng là cục cảnh sát đâm đơn khởi tố, Thẩm Vi Nhi là hung thủ phía sau, Phó Căng vì giúp cho hung thủ, để bắt cóc Tống Lãng và giết chết Thẩm Vi Nhi, Chồn Đen là hung thủ của hai vụ án liên tiếp, bây giờ cô ta biết mình khó thoát khỏi kiếp này cho nên đã cắn lưỡi tự sát ở trong ngục, cuối

cùng chân tướng của vụ án kéo dài gần nửa tháng, đã kết thúc từ đây.

Buổi tối cuối tuần cục cảnh sát tổ chức buổi lễ chúc mừng.

Người không đi ngoài Hàn Sâm vì miệng vết thương chưa lành còn có Cố Viêm Chi và Kiều Hi.

"Tại sao anh lại không tới buổi lễ chúc mừng?" Kiều Hi chống cằm nhìn ánh đèn sáng chói bên ngoài cửa sổ.

Cố Viêm Chi xem hồ sơ cũng không thèm ngẩng đầu lên trả lời, "Vụ án này còn có quá nhiều điểm đáng nghi, căn bản không tính là đã triệt để phá án thành công, làm sao lại tổ chức lễ chúc mừng?"

"Nhưng mà liên quan gì tới việc tôi không thể đi tới buổi lễ chúc mừng? Anh dựa vào đâu mà lại thay tôi từ chối?" Kiều Hi nghiêng đầu, đôi mắt to tròn xinh đẹp chằm chằm trừng mắt nhìn anh, tràn đầy oán hận.

Cuối cùng Cố Viêm Chi cũng ngẩng cái đầu cao quý lên khỏi tập hồ sơ, ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm cô mấy giây, rồi nói như lẽ đương nhiên: "Đương nhiên là có liên quan. Em là trợ lý của tôi, thời gian nguyên cả ngày của em đều thuộc về tôi, mà bây giờ em lại định bỏ lại tôi muốn đi ăn một mình? Cùng với một đám người nhàm chán ăn uống no say không biết gì hết?"

"..." Kiều Hi lựa chọn ngậm miệng.

Qua rất lâu, Kiều hi gục mặt xuống bàn nước miếng cũng sắp chảy ra, đột nhiên trên mặt lại bị người đàn ông thô lỗ vỗ một cái.

Kiều Hi mở mắt ra và ngồi dậy, giống như một con chim nhỏ bị hoảng sợ, "Tên điêu dân nào muốn hại trẫm!"

Cố Viêm Chi có chút ghét bỏ nhìn cô một cái, "Em hãy đi điều tra, điều tra thêm xem bên cạnh Tần Ngu có người nào đặc biệt yêu cô ấy, ví dụ như chồng trước hoặc là bạn trai cũ gì gì đó."

Đầu của Kiều Hi đầy thắc mắc, "Ngay bây giờ?"

Cố Viêm Chi gật đầu, "Đúng vậy, chính là bây giờ."

"Tại sao lại là tôi?" Kiều Hi kháng nghị.

Cố Viêm Chi trả lời rất gãy gọn, "Chẳng lẽ là tôi? Loại chuyện nhàm chán này đương nhiên là phải giao cho em rồi, nếu không thì em còn có tác dụng gì?"

Kiều Hi không cam lòng yếu thế, "Tôi là người bảo vệ an toàn cho anh, chứ không phải là chân sai vặt của anh."

Đột nhiên Cố Viêm Chi nghiêng người, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên đỉnh đầu của cô, "Người mà ngay cả mình cũng không bảo vệ tốt được mà lại tuyên bố bảo vệ tôi?"

Kiều Hi sững sờ mấy giây, đứng dậy, "Tôi đi điều tra, tôi sẽ đi điều tra ngay bây giờ…"

———————

Tần Ngu là cái tên mà cả thành phố A này ai cũng biết, không chỉ vì cô có thân phận là phu nhân nhà họ Tống, mà cô còn là một diễn viên nổi tiếng, có một thời gian, Kiều Hi vô cùng yêu thích phim của cô, nhưng mà vô cùng đáng tiếc, cuối cùng cô lại rút lui khỏi thế giới giải trí.

Mở máy tính ra, những bài viết liên quan tới Tần Ngu vẫn còn rất nhiều như trước.

Xem khoảng mười mấy trang, cái tên Hứa Giang Nam mới lọt vào tầm mắt của Kiều Hi.

"Anh đã đoán đúng rồi, quả thật là có người như vậy." Kiều Hi hướng về Cố Viêm Chi vẫy vẫy tay.

Cố Viêm Chi cầm một ly nước đi lại.

Trên màn hình không giới thiệu nhiều về Hứa Giang Nam, chỉ đưa ra suy đoán nói anh là bạn trai cũ của Tần Ngu, nói nhiều hơn, chính là khúc mắc trước đây của Hứa Giang Nam và Thẩm Vi Nhi, thậm chí có người còn nói Tần Ngu và Thẩm Vi Nhi trở mặt bởi vì Thẩm Vi Nhi cướp đi bạn trai cũ của Tần Ngu.

Kiều Hi đọc mà không hiểu ra sao, cuối cùng thì Hứa Giang Nam yêu Tần Ngu hay là yêu Thẩm Vi Nhi?

Liếc mắt qua, lại phát hiện ra ánh mắt của Cố Viêm Chi đang loé sáng nhìn chăm chú vào màn hình, ánh mắt kia cực kỳ chuyên tâm, mà ánh mắt của anh, hiện lên ánh đèn bên ngoài cửa sổ, lộ ra tia sáng lung linh, một nụ cười lặng lẽ lan tràn ra.

Ý này là…

Kiều Hi: "Anh có phát hiện?"

Cố Viêm Chi thưởng thức ly nước trong tay, cả người đều tỏ ra thong dong nhàn nhã, vẻ mặt thả lỏng: "Ừ, tôi đã biết hung thủ là ai."

Kiều Hi chỉ chỉ màn hình: "Chỉ bằng những thứ này?"

"Chẳng lẽ dựa vào những thứ này còn không đủ?" Chân mày của Cố Viêm Chi hiện lên sự kiêu căng.

"..." Chuyện này cũng quá đả thương người ta rồi!

Kiều Hi nóng lòng muốn biết chân tướng sự thật, sau khi đau khổ mấy giây quyết định tạm thời quên cái chuyện không vui này đi, nhìn về phía Cố Viêm Chi bằng ánh mắt nịnh nọt: "Là ai?"

Cố Viêm Chi hơi cười cười, nhìn cô trả lời: "Trước mắt vẫn không có chứng cứ, cần phải kiểm chứng lại, tôi mới có thể kết luận được."

Kiều Hi còn muốn hỏi anh tiếp, nhưng anh lại đứng dậy như một làn khói: "Đi thôi."

"Anh muốn làm gì?"

Cố Viêm Chi cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự vui vẻ: "Cho nghi phạm của tôi trở tay không kịp."

———————

Cố Viêm Chi: "Tần tiểu thư, cô có biết người tên là Hứa Giang Nam không?"

Lần này, sắc mặt của Tần Ngu đã tốt hơn nhiều, lúc Cố Viêm Chi hỏi cô vấn đề có liên quan tới Hứa Giang Nam, trên mặt cô đã hồng hào hơn nhiều.

Dường như cô đặc biệt cam thấy kinh ngạc, "Biết chứ, nhưng mà sao vậy?"

Cố Viêm Chi hỏi: "Cô có biết khúc mắc giữa anh ta và Thẩm Vi Nhi không?"

Vấn đề này giống như đã đâm trúng tim của cô, cô yên lặng một hồi lâu, rồi mới nói: "Đúng là có một chuyện như vậy, nhưng mà cũng là một chuyện từ rất lâu rồi."

"Cô có thể nói cụ thể cho chúng tôi biết chuyện xảy ra lúc đó như thế nào không?" Lần này người tiếp lời là Kiều hi, cho dù cô là một cảnh sát nhân dân cao thượng, nhưng cô cũng là một người phụ nữ giống như phần đông phụ nữ khác, rất thích hóng chuyện.

Tần Ngu định trả lời nhưng lại có chút suy đoán mơ hồ, giống như phát hiện ra điều gì đó, nhìn về phía hai người vẻ mặt có chút cảnh giác: "Cụ thể câu chuyện thì tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà sao đột nhiên hai người lại hỏi tới chuyện này?"

Kiều Hi hơi ngẩn ra, Cố Viêm Chi đã mở miệng: "Thực sự không dám giấu giếm, chúng tôi nghi ngờ chuyện Thẩm Vi Nhi chết có liên quan tới Hứa Giang Nam."

Tần Ngu giật mình nói: "Vụ án kia không phải đã kết thúc rồi sao?"

Sắc mặt Cố Viêm Chi lạnh nhạt: "Trên thực tế đây chỉ là kết quả từ phía chính phủ thôi."

Tần Ngu: "Cho nên các người nghi ngờ Hứa Giang Nam có thể là hung thủ giết chết Thẩm Vi Nhi?"

Cố Viêm Chi gật đầu: "Đúng là như vậy."

Tần Ngu giống nhưu bị mất hồn, gương mặt mờ mịt lúng túng mấy giây, đột nhiên tâm trạng trở nên kích động: "Không thể nào! Anh Giang Nam làm sao có thể giết người được, anh Giang Nam sẽ không biết làm những chuyện như vậy…"

Anh Giang Nam?

Kiều Hi nhìn thấy bộ dạng thất thần của Tần Ngu, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, theo như trực giác của phụ nữ nói cho cô biết ở đây nhất định có chuyện gì đó, cô tiến gần lại phía trước: "Tần tiểu thư, xin hỏi quan hệ của cô và Hứa Giang Nam là gì?"

Sắc mặt của tần Ngu có chút chán nản: "Anh ấy từng là vị hôn phu của tôi."

Xem ra tin đồn trên mạng đúng là không có lửa làm sao có khói, như vậy thì có hay không chuyện Thẩm Vi Nhi cướp đi Hứa Giang Nam từ bên người của Tần Ngu?

Kiều Hi nhìn về phía Cố Viêm Chi, vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng và kiêu căng, nhìn vô cùng nghiêm túc: "Tần tiểu thư, nếu như cô thực sự muốn giúp Hứa Giang Nam thoát khỏi nghi vấn, vậy thì hãy đem tất cả mọi chuyện nói cho chúng tôi biết, kể cả chuyện của cô và Hứa Giang Nam."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ngươi Căn Bản Không Hiểu Người Phụ Nữ (1)

Bóng đêm sâu hút, hai người mới rời khỏi nhà của Tần Ngu.

Sóng vai đi tới, lần đầu tiên Kiều Hi hiếm khi nhu thuận không có lải nhải, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Ngay cả khi Cố Viêm Chi đã dừng lại cũng không có phát giác, đầu đụng vào lưng rắn chắc của anh, cô mới nhe răng nhếch miệng che đầu, ngước mắt nhìn về phía anh, ủy khuất đến cực điểm hét lớn: "Sao lưng anh cứng rắn như thiết bản vậy?"

Ai ngờ Cố Viêm Chi luôn không coi ai ra gì lại thình lình quay đầu lại, nhẹ nhàng ném xuống một câu: "Tôi biết mình rất cường tráng, cô không cần cường điệu như vậy."

"..." Kiều Hi thề, cô tuyệt đối chưa từng gặp qua người nào không biết xấu hổ hơn Cố Viêm Chi!

Khom lưng ngồi vào xe bên trong, cô vừa xoa cái trán đau của mình vừa mở miệng: "Vừa rồi anh nói cho Tần Ngu biết Hứa Giang Nam đang ở thành phố A là có ý gì?"

Cố Viêm Chi phát động xe, ngón tay dài khẽ chọc ở tay lái, nhìn thẳng phía trước: "Đương nhiên là vì muốn phá án nhanh hơn, cô nghĩ rằng tôi làm như vậy là để cho bọn họ ôn chuyện sao?"

Kiều Hi lại bị nghẹn một lần nữa, cô không muốn nói chuyện, lời nói của người đàn ông này quả thật làm người ta buồn chết mất.

Cuối cùng lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc, trầm mặc một hồi, nhịn không được mở miệng: "Sao anh nghĩ hung thủ là Hứa Giang Nam vậy?"

Cố Viêm Chi liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Còn nhớ rõ ngày đó tôi phân tích như thế nào không?"

Đã dính đến vụ án nên Kiều Hi sẽ đặc biệt để tâm, nhíu mày cẩn thận nhớ lại mấy giây, tương đối nghiêm túc trả lời: "Anh đã nói, hung thủ là người mà Thẩm Vi Nhi rất tin tưởng, người nào làm cho cô ta yên tâm tâm? Theo điều tra của chúng ta, nhân duyên của Thẩm Vi Nhi khi làm việc trong giới nghệ sĩ cũng không tốt, thậm chí lưng đeo đầy rẫy bêu danh, có thể nói như vậy, cô ta không có một người bạn, cho nên người mà cô ta yên tâm không phải là người lạ, hẳn là người cô ta thích hoặc là bạn trai, mà tình sử của cô ta cũng không nhiều, chỉ có ba người, một người là Tống Mạc, một người là Lý Chú (Lý lão bản), còn có một người chính là Hứa Giang Nam.

Chuyện cô ta vẫn muốn leo lên cành cây cao là Tống Mạc mọi người đều biết, vốn dĩ nếu Tống Mạc muốn giết Thẩm Vi Nhi thì sớm đã động thủ, không cần thiết chờ tới bây giờ, cho nên không phải là Tống Mạc; Lý lão bản chỉ là cây rụng tiền nhất của Thẩm Vi Nhi, chắc hẳn Thẩm Vi Nhi sẽ không thích một lão già mê gái, như vậy chỉ có thể là Hứa Giang Nam, cô ta bị Tần Ngu cướp đi Hứa Giang Nam, rất có thể, Hứa Giang Nam chính là người cô ta thích."

Cố Viêm Chi đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô: "Phân tích rất đúng, nhưng vì sao phụ nữ sẽ yên tâm với người mình yêu? Chẳng lẽ cô thích người ta liền tin chắc rằng người ta sẽ không giết cô? Phụ nữ thực không thể nói lý mà."

Kiều Hi sững sờ mấy giây mới nghiêng người liếc anh một cái - - cái gì gọi là không thể nói lý?

Kiều Hi nhếch khóe mắt, lộ ra một nụ cười mỉa mai vui vẻ, "Sự thực chứng minh, anh căn bản không hiểu phụ nữ."

"Tôi không hiểu phụ nữ sao?" Khóe môi của Cố Viêm Chi khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuấn tú, mị hoặc lòng người chợt lóe lên dáng tươi cười, "38D, 22,34."

Kiều Hi giật mình, đột nhiên mới hiểu - - đó là ba vòng của cô nha!

Trên mặt như bị phỏng, lại thấy ánh mắt của Cố Viêm Chi còn như có như không thuận theo mặt cô đi xuống...

Kiều Hi dùng sức kéo quần áo trên người, che chắn lại chính mình, "Không được nhìn!"

Cố Viêm Chi nhướn mày, thu hồi ánh mắt, "Tiếp tục."

Kiều Hi rất nhanh đã hoàn hồn, không tính toán chi li với Cố Viêm Chi, tùy tiện tựa vào trong ghế, ngón tay có tiết tấu khẽ chọc ở trên cửa kính xe: "Anh nhắc tới thủ pháp của hung thủ gây án rất đơn giản thô bạo, hết sức là vội vàng, chắc là lần đầu tiên gây án, Hứa Giang Nam rất thích hợp với yêu cầu này.

Mà anh còn đặc biệt cường điệu hung thủ có khí lực rất lớn, cho nên nếu như hung thủ không phải là một người phụ nữ cực kỳ cường hãn, như vậy nhất định là một người đàn ông, cục cảnh sát liên tục suy đoán hung thủ là chồn đen, hơn nữa còn chụp mũ hung thủ đến trên người chồn đen, nhưng trên thực tế, Hứa Giang Nam mới là người chân chính lọt lưới, là một người đàn ông, hắn có đầy đủ khí lực giết chết Thẩm Vi Nhi."

Kiều Hi nói một hơi xong quan điểm của mình, lẳng lặng nhìn về phía Cố Viêm Chi, kéo khóe môi động lòng người đợi anh khen ngợi.

Mấy giây sau, đã thấy Cố Viêm Chi chau mày lại ghé mắt, giọng nói lạnh nhạt ném ra một câu: "Chỉ có những thứ này sao?"

Kiều Hi sững sờ mấy giây: "... Chỉ có những thứ này."

"Suy luận của cô thật sự đơn giản thô bạo." Cố Viêm Chi hình như có tâm tình rất tốt, trong giọng nói còn lộ ra một sự sung sướng vui vẻ, không biết là bởi vì cuối cùng vụ án này sắp tra ra manh mối, hay là bởi vì mới vừa thành công làm nhục chỉ số thông minh của cô, Kiều Hi cảm thấy, hẳn là về sau.

Kiều Hi trợn trắng cả mắt: "Anh còn có cái nào sao? Nói nghe một chút."

"Ba điểm, có đủ hay không?"

Vừa rồi cô đã nói như vậy nhiều, Cố Viêm Chi lại còn có ba điểm sao?

Nội tâm của Kiều Hi yên lặng phun một ngụm máu, bày ra bộ dáng rửa tai lắng nghe nhìn về phía Cố Viêm Chi.

Cố Viêm Chi một tay vịn tay lái, một tay rảnh rang đặt trên bắp đùi, hình ảnh ngoài cửa sổ đi qua như mặt nước chiếu lên mặt anh, lốm đa lốm đốm ánh sáng tung tóe ở cuối mắt, thoáng chốc rất đẹp mắt, anh lặng im mấy giây, mới mở miệng: "Điểm thứ nhất, ngày đó trang phục của Thẩm Vi Nhi, cô mặc váy đỏ, mang khuyên tai chiếc nhẫn v.v.., đương nhiên, từ khuôn mặt bị rạch nhừ của cô ta lờ mờ có thể lấy chút vật phẩm hóa học còn sót lại, cho thấy rõ cô ta đã trang điểm, cô còn nhớ khi chúng ta đến biệt thự của cô ta tra án, cô ta mặc gì không?"

Kiều Hi đã bị Cố Viêm Chi dẫn vào trong vụ án, phá lệ nghiêm túc cùng chuyên tâm, suy nghĩ một cách tự nhiên theo câu hỏi trước đó của anh, chau mày lại suy nghĩ mấy giây: "... Đồ ngủ, khuôn mặt trắng thuần?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Ngươi Căn Bản Không Hiểu Người Phụ Nữ (2)

"Đúng vậy, đêm khuya, một người phụ nữ ở nhà một mình, cô ta sẽ nguyện ý ăn mặc thành một đóa hoa chỉ trong một tình huống thôi- - đó là cô ta sắp gặp mặt một người rất trọng yếu với cô ta, người này có thể là người yêu, hay tình nhân của cô. Theo ghi chép đêm đó, Tống Mạc luôn ở nhà, cho nên không phải là Tống Mạc. Lý Chú, cho tới nay người đàn ông này chỉ có giao dịch tiền tài và thân thể mềm mại với Thẩm Vi Nhi, trong lúc đó hai người cũng không có khúc mắc gì, cho nên Lý Chú không có động cơ giết người. Như vậy chỉ còn lại Hứa Giang Nam, Thẩm Vi Nhi vì muốn gặp Hứa Giang Nam, mới biến chính mình thành nhất một cây giáng sinh."

Cây giáng sinh sao?

Người đàn ông này thật đúng là độc miệng, đáy lòng của Kiều Hi âm thầm tắc lưỡi: "Cũng không có chứng cớ trực tiếp chứng minh Thẩm Vi Nhi nhất định gặp mặt Hứa Giang Nam, phương pháp bài trừ này khó tránh khỏi không phục chúng."

"Cho tới nay tôi không làm gì không hợp suy luận khoa học logic cả." Cố Viêm Chi nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt kia tựa như nói "Cô dám hoài nghi năng lực chuyên nghiệp của tôi sao?"

Kiều Hi nhếch miệng.

Cố Viêm Chi chậm rãi nói tiếp: "Chiếc nhẫn trên tay Thẩm Vi Nhi chính là chứng cứ tốt nhất."

"Chiếc nhẫn sao?" Kiều Hi sững sờ mấy giây, "Trên tay Thẩm Vi d[[dlqd Nhi có chiếc nhẫn sao?"

"Hôm nay cô ra ngoài không mang đầu óc sao?" Cố Viêm Chi quái dị nhìn về phía Kiều Hi, thần sắc mỉa mai vô cùng, dừng lại mấy giây, mới nói: "Ngày đó ở hiện trường phạm tội chiếc nhẫn trong lúc khám nghiệm là cùng một cái với chiếc nhẫn mà tôi thấy trên máy tính."

Kiều Hi nghe vậy đầu càng mê mang hơn, cái gì thấy trong máy vi tính, sao cô không thấy?

Cố Viêm Chi nhìn chằm chằm Kiều Hi mấy giây, khẽ trừng mắt, lông mi dài khẽ run, đáy mắt phủ một tầng sương nhàn nhạt, ừ, rõ ràng rất ngu ngốc.

Nhịn không được đưa tay gõ trên trán Kiều Hi: "Khuya hôm nay, lúc cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang lật xem scandal có một tin Thẩm Vi Nhi sẽ công bố ảnh chụp mối quan hệ của Thẩm Vi Nhi và Hứa Giang Nam, trong tấm ảnh đó, chiếc nhẫn trên tay Thẩm Vi Nhi giống như đúc với chiếc nhẫn phát hiện ở hiện trường phạm tội."

Kiều Hi như có điều suy nghĩ, sau đó gật đầu, cho dù cô tỉ mỉ cũng không sánh bằng một người đàn ông sao?

Cố Viêm Chi bẻ tay lái sang bên trái, vào một cái lối nhỏ: "Điểm thứ hai, tất cả yếu tố cầu xin trong nội tâm của hung thủ đều thể hiện trên thi thể. Hung thủ đã thành công dùng dao giết chết Thẩm Vi Nhi, vì sao còn tiến hành hành hạ cơ thể cô?" Anh dừng một chút: "Này đủ để giải thích rõ hung thủ có bao nhiêu hận ý với cơ thể của Thẩm Vi Nhi, chỉ có như thế, mới có thể tồn tại tâm lí hận thù muốn phát tiết ở trong nội tâm của hắn. Mà theo Tần Ngu miêu tả, lúc trước Thẩm Vi Nhi đã lấy thủ đoạn nào đó không muốn người biết dẫn dụ Hứa Giang Nam cùng cô ta giao * hoan, người trong cuộc như Hứa Giang Nam cũng không phải tự nguyện, cho nên nội tâm của Hứa Giang Nam nhất định có hận ý, mới có thể đang lúc giết chết Thẩm Vi Nhi bất chấp sẽ bị phát hiện nguy hiểm vẫn lưu lại những vết thương này."

Giao... Giao * hoan, trên mặt Kiều Hi nhịn không được khẽ nóng lên, ngẩng đầu nhìn Cố Viêm Chi, lại phát hiện anh ngồi rất nghiêm chỉnh, mặt không đổi sắc.

Được rồi, xem ra da mặt của cô quá mỏng.

Cố Viêm Chi tiếp tục: "Điểm thứ ba, là thời gian hung thủ giết Thẩm Vi Nhi. Tất cả sự tình không phải làm một lần là xong, cũng giống vậy, biến thái cũng không phải là hình thành trong một ngày, chắc là hắn là cái gì đó kích thích. Ngẫm lại mối quan hệ của Hứa Giang Nam, Thẩm Vi Nhi cùng Tần Ngu, đương nhiên Hứa Giang Nam sớm đã hận thấu xương Thẩm Vi Nhi, nhưng nỗi hận này còn không đáng cho hắn động thủ giết một người phụ nữ, thật sự kích thích đến hắn, hắn là việc Tống Lãng bị cướp, Tần Ngu hôn mê, sinh mệnh không rõ, người yêu sâu đậm của mình nằm trên giường có khả năng sắp qua đời, cô sẽ như thế nào?" Cố Viêm Chi híp mắt, trên khuôn mặt bạch hi tuấn mỹ dần dần lộ ra sự hờ hững: "Lúc báo thù, hắn sẽ muốn lóc từng miếng thịt cô ta. Cho nên, Hứa Giang Nam vì sự thống hận đó đã giết chết Thẩm Vi Nhi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hứa Giang Nam giết chết Thẩm Vi Nhi sau đó Tống Lãng trở về Tống gia."

Anh đột nhiên nhếch môi cười: "Ai, mưu sát thật tinh vi, thiên thời địa lợi nhân hoà."

"Đợi một chút, anh đừng vội cảm khái, sao ngươi biết Hứa Giang Nam sẽ nghĩ như vậy?" Kiều Hi hỏi.

Vui vẻ ở khóe môi Cố Viêm Chi càng mở rộng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước, bên trong lưu chuyển ánh sáng, sóng ngầm bắt đầu khởi động, ánh trăng bao phủ anh, kiêu căng lại mê người: "Bởi vì tôi hiểu rõ bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Mộ Song

Editor: Táo đỏ phố núi

“Mấy người này phạm tội gì?” Cố Viêm Chi mặc áo sơ mi trắng quần tây đi vào cục cảnh sát, cho dù trong tay anh mang theo một hộp cơm, cũng không hề ảnh hưởng tới phong thái ngọc thu lâm phong chút nào.

Vài phạm nhân bị lạnh nhạt rất lâu rồi thấy mình cuối cùng cũng có người hỏi thăm, cùng ngẩng đầu lên khóc lóc kể lể nói: “Cảnh sát, tôi nói, tôi sẽ nói hết, tôi thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị…”

“Là mấy tên du côn lưu manh, ngày hôm qua chúng tụ tập đánh nhau nên bị bắt vào.” Hàn Sâm ở bên cạnh uống ngụm cà phê cười cười.

Cố Viêm Chi liếc mắt nhìn, ánh mắt chỉ dừng lại trên mấy người kia mấy giây, rồi tiêu sái rời đi.

“Cảnh sát, tôi có manh mối quan trọng, tôi biết Chương Trình!” Một người đàn ông trong đó đột nhiên hét lên một câu.

Tiếng bước chân của Cố Viêm Chi dừng lại, đánh giá lại một lượt người đàn ông mấy giây: “Anh đi theo tôi.”

Vẻ mặt người đàn ông nhất thời tràn đầy vui mừng, hấp tấp đi theo sau lưng Cố Viêm Chi đi lên lầu.

“Nói đi, anh biết chuyện gì của Chương Trình?” Cố Viêm Chi thong thả ăn cơm, ánh nắng sớm ấm áp chiếu vào lưng của anh, anh dựa người vào thành ghế, gác hai chân lên chiếc ghế nhỏ, rất nhàn nhã không giống như đang thẩm vấn phạm nhân, mà giống như đang tắm dưới ánh mặt trời rực rỡ, một công tử vô cùng thanh cao và kiêu ngạo.

Người đàn ông kia xoa xoa tay, trên mặt hiện lên sự nịnh nọt, nhìn vô cùng bỉ ổi, “Tôi là anh em của Chương Trình, trước khi anh ta bị bắt vào đồn cảnh sát, đã nói cho tôi biết một chuyện.” Người đàn ông ngẩng đầu lên trộm nhìn Cố Viêm Chi mấy lần, nheo mắt lại ánh mắt lộ ra sự thèm thuồng nhỏ dãi: “Anh ta nói anh ta và con đàn bà Thẩm Vi Nhi có một giao dịch, anh ta thay con đàn bà kia nhận tội, chỉ cần sau khi anh ta chết con đàn bà kia sẽ thay anh ta chăm sóc cho mẹ anh ta, thì anh ta sẽ giết chết người phụ nữ kia, cho nên người phụ nữ kia là do con đàn bà Thẩm Vi Nhi giết.”

Cố Viêm Chi không ngẩng đầu lên lấy một cái, cầm ly nước lên uống một ngụm: "Ừ , tôi biết rồi, anh có thể đi ra ngoài."

Người đàn ông kia lập tức hiện lên bộ dạng tởm lợm: "Anh cảnh sát, anh xem, tôi có công báo án có phải là nên có cái gì…" Người đàn ông vuốt vuốt ngón cái và ngón trỏ, đôi mắt sáng lấp lánh.

Cố Viêm Chi lau miệng, "Thẩm Vi Nhi đã chết rồi, manh mối này cũng không có tác dụng gì, anh có thể tiếp tục ngồi xổm ở dưới kia, tự nhiên sẽ có người tới tạm giữ anh." .

Người đàn ông sững sờ mấy giây, đột nhiên bổ nhào lên, ôm chặt lấy bắp đùi của Cố Viêm Chi, nước mắt nước mũi lau lung tung: "Cảnh sát, tôi không muốn ngồi trong nhà lao đầu, anh cứu tôi có được không, anh cứu tôi đi, tôi phải nuôi cha mẹ già, dưới còn có em nhỏ, hơn nữa tôi đã ba mươi tuổi mà còn chưa cưới vợ…" Anh ta tự biết sẽ nhận hình phạt không nhẹ, nhưng mà nhân cơ hội này chấm mút tí cũng được, dù sao dung mạo của người đàn ông này đúng là thượng phẩm khó gặp.

Tay của người đàn ông như có như không xích lên phía trên, ánh mắt đắm đuối, chỉ thiếu mỗi chảy nước miếng, một bộ dạng dê xồm.

Cố Viêm Chi nhìn một màn bất ngờ ở trước mặt này, lông mày càng nhíu chặt lại, muốn đưa tay kéo anh ta ra khỏi chân của mình, nhưng mà trên người khắp nơi đều là nước mắt nước mũi của anh ta, khiến anh không biết ra tay từ đâu.

Đúng vào lúc này, cửa "két…" một tiếng, có người đẩy cửa đi vào, Kiều Hi xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

"Tới thời điểm phát huy tác dụng của em rồi, Kiều Hi, lập tức đẩy người đàn ông này khỏi chân của tôi mau." Cố Viêm Chi cảm thấy giờ phút này Kiều Hi đáng yêu hơn bất cứ lúc nào. .

Kiều Hi một tay chống nạnh, một tay sờ cằm, như có điều suy nghĩ nhìn cảnh tượng giằng co này, khoé mắt đuôi mày đều hiện lên nụ cười đắc ý: "Cố Viêm Chi ơi là Cố Viêm Chi, anh cũng có ngày hôm nay." Mang đầy vẻ chế nhạo, không hề có ý định ra tay cứu giúp Cố Viêm Chi.

"Kiều Hi!" Cố Viêm Chi khẽ hét lên một tiếng, cảm giác như gân xanh trên trán mình cũng nổi lên.

Kiều Hi chậm chạp đi lại: "Không ngờ sắc đẹp của anh không những mê hoặc phụ nữ, mà còn có thể hấp dẫn được cả đàn ông nữa, rất có sức hấp dẫn nhỉ, giáo sư Cố."

Mặt Cố Viêm Chi xanh mét, anh thật sự là bị mù, nên mới cảm thấy Kiều Hi đáng yêu.

Kiều Hi thong thả đi một vòng chung quanh hai người, nhìn bộ dạng thảm hại của Cố Viêm Chi đủ rồi mới đá một cước, trực tiếp cho người đàn ông kia dán lên cánh cửa.

Người đàn ông kia hét lên một tiếng, rồi ngất xỉu luôn.

Kiều Hi xì một tiếng, vỗ vỗ tay chuẩn bị lôi người đàn ông đi ra, đột nhiên trên đầu của cô có một vật gì bay tới, trong nháy mắt trùm lên đỉnh đầu của cô, che khuất ánh mặt trời.

Kiều Hi đang muốn mở miệng, giọng nói của Cố Viêm Chi lạnh lùng vang lên từ trong phòng nghỉ: "Lập tức đem bộ quần áo này tới tiệm giặt ủi để giặt."

Kiều Hi gỡ quần áo ở trên đỉnh đầu mình xuống, ngước mắt lên, thấy Cố Viêm Chi chỉ mặc mỗi cái quần thể thao đứng ở cửa, dưới ánh mắt trời nhìn rõ cơ bụng sáu múi và làn da màu đồng trên cổ của anh, thật sự là…Sắc đẹp thay cơm.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Chẳng lẽ muốn tôi đưa em tới tiệm giặt ủi ở dưới lầu à?" Cố Viêm Chi lấy một chiếc áo khoác ra từ trong tủ quần áo, khoác lên người, bộ dạng có chút lạnh lùng.

"... À" Mặt của Kiều Hi như bị phỏng, hồi phục lại tinh thần, bối bối ôm quần áo vội vàng chạy đi.

"Á!" Đột nhiên từ xa vang lên một tiếng thét chói tai, Cố Viêm Chi thò người ra, là Kiều Hi bị đụng đầu vào cánh cửa, ngửa mặt ngã ở trên người của người đàn ông.

Người đàn ông kia sùi bọt mép run rẩy vài cái, liếc mắt xem thường nhìn cô.

Kiều Hi nổ đom đóm mắt đứng dậy từ dưới đất, định thần nhìn lại, nhưng mà giống như Cố Viêm Chi có hai khuôn mặt, lắc lư ở trước mặt cô, khiến cho tim của cô đập nhộn nhạo, ngay sau đó, một giọng nói lọt vào tai của cô, "Sao thế?"

Kiều Hi nhếch môi cười cười, "Tôi không sao."

Cố Viêm Chi chau mày lại nhìn chằm chằm vào dòng máu dưới hai cánh mũi của Kiều Hi, đưa tay lấy mấy tờ khăn giấy, "Có rảnh thì mau lau máu mũi của cô đi rồi lập tức lăn xuống lầu."

"..." Kiều Hi lau máu mũi, thì ra dưới sự quan tâm của Cố Viêm Chi che giấu một cái bể nước lạnh, khiến cho cô lạnh thấu từ trong ra ngoài, tim của cô kéo dài hơi tàn đạp thêm hai nhịp nữa rồi hoàn toàn không nhúc nhích nữa.

Cầm quần áo lên, nhân tiện cũng kéo cả người đàn ông kia rời khỏi phòng làm việc.

———————

Bang California nước Mỹ, ngọn đèn thấp thoáng trên núi, một biệt thự theo phong cách cổ điển Châu Âu đứng sừng sững trên đỉnh núi, giống như một toà thành cổ xưa và thần bí.

Một người đàn ông cao lớn đứng ở trước cửa sổ, ngón giữa thon dài trắng vân vê một điếu thuốc, làn khói trắng hư ảo lởn vởn quang bóng lưng của anh ta.

Anh ta im lặng rất lâu, rồi hé mắt nhìn cảnh vật tối tăm ở phía xa xa: "Em đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Lâm Lam, không đúng, chính xác mà nói phải là Lãnh Thiên, trên mặt cô mang theo cảm xúc dịu dàng chưa bao giờ có, lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng dưới ngọn đèn mơ hồ, rất lâu sau, cô ta mở miệng, cũng hiện lên sự kiên định chưa bao giờ có: "Em đã suy nghĩ rất kỹ."

Một bóng dáng mảnh mai nhu nhược đi từ bên trong nhà đi ra, cầm trong tay một cái áo khoác màu đen trực tiếp vòng qua Lãnh Thiên đi về phía người đàn ông, đưa tay lên khoác áo khoác lên người của người đàn ông, mặt xụ xuống, "Đêm đã khuya rồi, gió ngoài cửa sổ đã nổi lên, coi chừng bị lạnh."

Người đàn ông hít một hơi thuốc thật sâu, rồi phun ra, làn khói trắng bao phủ cả gương mặt của anh ta, mơ hồ có thể thấy được đó là một gương mặt vô cùng anh tuấn, anh ta cụp mắt xuống cười cười, khẽ vỗ nhẹ lên tay của người phụ nữ.

Trong đôi mắt màu vàng nhạt của Lãnh Thiên khẽ hiện lên vẻ đau thương dưới ánh đèn. Không biết trong lòng đau bao lâu, cho tới khi chết lặng, cô ta mới thu hồi ánh mắt: "Ông chủ, tôi đi đây."

Đột nhiên người kia quay đầu lại, ánh mắt thâm thuý nhìn chằm chằm cô ta mấy giây, trong cổ họng vang kên một tiếng, "Ừ, hoa hồng, tạm biệt." Đậm đặc giống như là một ly rượu đỏ được ủ mấy ngàn năm.

Sau lưng của Lãnh Thiên đột nhiên cứng đờ lại, hoa hồng, biệt hiệu của cô, anh đã đặt cho cô biệt hiệu này. Từ trước tới giờ cô là hoa hồng duy nhất của anh, là hoa hồng ở trong tay anh đánh đâu thắng đó, không có gì có thể thắng được, sau này cô sẽ không còn là hoa hồng của anh nữa, vào sinh ra tử, mưa bom bão đạn, anh sống hay chết, cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì tới cô nữa.

Trong chớp mắt nước mắt rơi xuống, chỉ một lát nước mắt đã ướt đẫm hốc mắt.

Cô ta quay đầu lại nhìn gương mặt anh tuấn và thâm thuý của anh ta lần cuối cùng, rồi lại nhìn người phụ nữ ở bên cạnh anh ta, trên mặt lộ ra tia thương xót và giễu cợt: "Không cần lợi dụng bất cứ người nào để đối phó anh ta nữa, anh ta ưu tú hơn so với anh, anh ta xứng đáng với vị trí kia."

———————

Vài ngày sau, Hứa Giang Nam đến tự thú, đúng như Cố Viêm Chi dự liệu, anh thừa nhận tất cả tội trạng của mình, từ đó, cái vụ án kéo dài ba tháng hoàn toàn kết thúc.

Bệnh của Tống Lãng dưới sự chăm sóc của Tần Ngu và Tống Mạc cũng từ từ trở nên tốt hơn, một lần nữa biến thành tiểu shota người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt một cái một năm trôi qua như một cơn gió.

Sân bay, một người phụ nữ thướt tha đi ra từ trong đám người, trong tay dắt theo một bé trai khoảng sáu bảy tuổi, môi hồng răng trắng, bộ dạng rất đáng yêu.

Hai người ngồi trên một chiếc xe, rất nhanh đã biến mất trong dòng người mênh mông.

———————

"A lô?" Thẩm Ngạn cau mày lại cầm điện thoại di động, chẳng biết tại sao, bên kia đầu điện thoại rất lâu không nghe thấy gì, chỉ có một tiếng hít thở khe khẽ chứng minh đầu bên kia điện thoại có người đang nghe.

"Chồng ơi, cơm chín chưa?" Phòng khách truyền tới một giọng nữ ngọt ngào, Thẩm Ngạn quay đầu lại khẽ mỉm cười, lập tức định cúp điện thoại, đầu bên kia điện thoại chợt có người lên tiếng: "Thẩm Ngạn, là tôi, tôi đã trở về."

. Nụ cười trên mặt của Thẩm Ngạn cứng đờ mấy giây, rồi mới phục hồi lại tinh thần, lại im lặng, lúc trước ra đi dứt khoát như vậy, bây giờ đột nhiên lại trở về, mới biết thế nào là người và vật không còn, rất lâu, Thẩm Ngạn mới nặn từ trong cổ họng ra một câu: "Cậu ấy có biết không?"

"Anh ấy… anh ấy vẫn chưa biết." Giọng nữ kia có chút khô khốc, kèm theo chút áy náy, khiến cho người ta không nhịn được mà thương cảm.

...

Cúp điện thoại, Thẩm Ngạn ngồi vào bàn ăn, sắc mặt có chút nghiêm trọng, Lê Nhược thuận miệng hỏi một câu: "Sao vậy?"

“Mộ Song trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Con Ngoài Giá Thú

Editor: Trà sữa trà xanh

Người phụ nữ cúi đầu quấy cà phê trong ly, ánh mặt trời chiếu vào lọn tóc cùng khuôn mặt của cô, tỏ ra nhu nhược lại điềm tĩnh, nhưng mà hình ảnh đó trong mắt Tần Ngu, chính là một bạch liên hoa đang giả bộ mà thôi, từ giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, người phụ nữ này không phải là người lương thiện.

Quả nhiên, một giây sau người phụ nữ kia khẽ mỉm cười với cô: "Tần tiểu thư, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, vị trí Tống phu nhân này, cô nên nhường cho tôi đi."

Đáy lòng Tần Ngu cười lạnh một tiếng, cô đã gặp qua tiểu tam không biết tự lượng sức mình, mấy năm qua không thiếu mấy tiểu tam đến cửa khiêu khích tuyên bố muốn đoạt đi vị trí Tống phu nhân, lấy mang thai uy hiếp cô cũng không có ít, vị trước mắt này...

Ừ, dung mạo thì thượng đẳng, dáng người cũng không phân cao thấp với cô, vậy cô ta vì cái gì dám đi khiêu khích cô đây? Không phải cô ta coi thường Tần Ngu cô chứ?

Tần Ngu bưng cà phê trước mặt lên uống một ngụm nhỏ, phong khinh vân đạm như lão tăng đã nhập định: "Vị tiểu thư này, cô có biết bao nhiêu người đã nói như vậy với tôi không?"

Người phụ nữ kia không thờ ơ khinh thường Tần Ngu, hiển nhiên cũng là một người phụ nữ cực kỳ trấn định: "Cô nghĩ rằng tôi giống những người kia sao? Tần tiểu thư, cô cũng quá coi thường tôi rồi."

Tần Ngu lườm người phụ nữ kia, ánh mắt kia, thần thái kia, rõ ràng là một bạch liên hoa đạo hạnh cực cao nha, không trách được...

Bất quá Tần Ngu cô đã quá chuyên nghiệp để lật đổ bạch liên hoa hai mươi năm qua, cho dù Bạch Liên Hoa đã thành yêu tinh cũng phải lột mặt nạ xuống trước mặt cô.

Tần Ngu cười nhạt một tiếng: "Chớ nói nhảm, cũng đừng thị uy với ta, có bản lãnh thì hãy khoe khoang."

Trên mặt người phụ nữ đột nhiên lộ ra thoáng sự gần gũi thậm chí có thể nói là tràn đầy mẫu tính, giống như người lãnh diễm cao quý vừa rồi kia căn bản không tồn tại, chỉ là do Tần Ngu cô chưa tỉnh ngủ sinh ra ảo giác thôi, Tần Ngu nhịn không được âm thầm tắc lưỡi, thật sự quá thủ đoạn nha, đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách nha.

Lại nghe một giọng nói mềm mại từ phía sau truyền đến: "Mẹ mẹ."

Tần Ngu theo bản năng quay đầu lại.

Không thấy thì không gấp gáp, vừa nhìn thấy đã hù dọa Tần Ngu nha.

Phía sau là tiểu suất ca nha, khuôn mặt nhỏ nhắn mi thanh mục tú, tuấn mỹ, nếu nói không phải là con ngoài giá thú của Tống Mạc thì là nói dối nha!

Tiểu suất ca trong sự kinh ngạc vạn phần của cô một đường đi tới bên người phụ nữ kia, bộ dáng thân mật nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt của người kia.

Cô ta là mẹ của đứa nhỏ này sao

Người phụ nữ này là...

Tần Ngu kinh ngạc mở miệng: "Rốt cuộc cô là ai?"

Trên mặt người phụ nữ kia lộ ra một nụ cười vui vẻ mà đầy mỉa mai: "Ai, đã quên tự giới thiệu mình, tôi là Mộ Song."

Tần Ngu chỉ cảm thấy trong đầu giống như lóe qua một tia chớp, làm đầu óc cô trống rỗng.

Mộ Song Mộ Song, cái tên này, cô từng nghe Tống Mạc nhắc qua không chỉ một lần, người ta đều nói say rượu nói lời thật, lúc say rượu người ta sẽ kêu tên người mình yêu, cho nên người phụ nữ này là người yêu cũ của Tống Mạc, hay là, không chỉ là người yêu cũ?

Không chỉ đầu Tần Ngu trống rỗng, lần này ngay cả khuôn mặt đều trắng bệch.

Mối tình đầu mãnh liệt như hổ, những lời này tuyệt đối không phải không đúng, không có lửa thì sao có khói, người phụ nữ này là mối tình đầu của Tống Mạc, Tống Mạc đương nhiên rất yêu cô ta, không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao: Mối tình đầu của nam chủ mất tích mấy năm kiêu căng trở về còn mang thai, nữ chủ bị nhà giàu có vô tình đá ra, sau đó đêm mưa sinh con nha, sống không bằng chết. Nghĩ đến như vậy, cô chợt phát hiện bạch liên hoa này không chừng có thể nhấc lên một sóng gió không nhỏ đâu nha.

Bất quá phải xem người phụ nữ kia có tính toán gì trước, tuyệt đối không thể làm rối loạn trận tuyến của mình nha.

Sắc mặt của Tần Ngu chậm rãi khôi phục lại bình thường, ánh mắt xẹt qua gò má trào phúng của người phụ nữ kia, xoay người rời đi.

———

"Vú Trương, gần đây phu nhân mang thai nên có áp lực rất lớn, hình như còn tái phát bệnh mộng du, từ đêm trở đi, bà phải gia tăng người trông giữ, buổi tối an bài phải người trực, thay phiên chăm sóc phu nhân, đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì." Người đàn ông nghiêm túc phân phó.

Cửa đột nhiên bị người đẩy ra, là Tần Ngu trở về.

Vú Trương nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, mới cười mỉm gật đầu: "Thiếu gia, tôi đã nhớ kỹ, người yên tâm đi."

Thấy trên mặt vú Trương cực kỳ tế nhị, Tần Ngu kinh ngạc đi đến: "Chuyện gì vậy?"

"Thiếu gia phân phó tôi chăm sóc phu nhân." Vú Trương nói.

"Vú Trương, bà đi chuẩn bị đi." Tống Mạc đột nhiên lên tiếng cắt đứt, Tần Ngu ngẩng đầu, trên mặt anh có vẻ mất tự nhiên.

Đáy lòng Tần Ngu nhịn không được cười rộ lên, người đàn ông này, quan tâm cô lại không cho cô biết, chết vì sĩ diện nha.

Tống Mạc nhìn cô, ánh mắt rơi vào trên chân Tần Ngu, sắc mặt trở nên lạnh lẽo: "Tại sao lại mang giày cao gót?"

Tần Ngu nhếch miệng, nói nhảm, đi gặp tình địch sau cô có thể hạ thấp địa vị của mình được, cho dù cô là phụ nữ có thai, trên khí thế cũng không thể bị đè xuống nha.

Bất quá lời này cô cũng không dám nói với Tống Mạc, bất quá, nếu Tống Mạc biết mối tình đầu của anh đã quay về hơn nữa còn muốn đoạt vị trí Tống phu nhân thì sao nhỉ..

Phúc chí tâm linh, Tần Ngu vẫn không nhịn không được hỏi ra miệng: "Ông xã, cái kia, Mộ Song là ai vậy?"

Tống Mạc đang giúp Tần Ngu cởi giày thì ngón tay cứng đờ, một hồi lâu, mới dùng tay nâng mắt cá chân của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: "Một người bạn cũ, sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Không có gì, hai ngày trước đột nhiên nghe Cố Uyển Uyển nhắc tên này." Tần Ngu cuống quít giải thích.

Tống Mạc không nói gì nữa, giúp cô thay xong dép, đứng dậy nói: "Ăn cơm đi."

———

Tiệc lộng lẫy.

Mộ Song đứng ở cuối hành lang nhìn một bóng lưng thanh dật không nhiễm phàm trần trong đám người, khóe môi chậm rãi quyến rũ ra, thấy bóng dáng kia biến mất ở cửa phòng, Mộ Song vẫy tay về phía sau.

Lập tức có một người đàn ông từ phía sau cô đi ra: "Phu nhân, ngài có phân phó gì ạ?"

"Nhìn chằm chằm người đàn ông kia cho tôi, chừng nào anh ấy rời khỏi phòng, lập tức cho tôi biết."

"Tôi đã rõ."

Mộ Song gật đầu, xoay người đi vào ghế lô của mình.

Trong ghế lô Tống Dương đang nhu thuận ăn cơm, thấy Mộ Song đi tới, ngẩng đầu cười một tiếng: "Mẹ mẹ."

Mộ Song ngồi xuống bên người bé, đưa tay xoa xoa đầu của bé: "Dương Dương ngoan ngoãn, lát nữa mẹ sẽ dẫn con đi gặp một người, đến lúc đó con phải gọi người đó là ba nha, nhớ kỹ chưa?"

"Nhưng mà Dương Dương đã có một người ba ba rồi mà." Đứa bé ngước mắt, ánh mắt ngạc nhiên.

Sắc mặt của Mộ Song hơi đổi: "Đừng hỏi, tóm lại, con phải nghe lời của mẹ."

Tống Dương gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Từ nhỏ đều là như vậy, không ai quản bé, không ai để ý tới yêu thích của bé, lúc nào bọn họ cũng nói cho bé biết, đây chính là số mệnh của bé, bé đừng hỏi gì, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ bảo bé làm cái gì, bé liền làm cái đó.

Mộ Song nhìn chằm chằm gò má yên tĩnh của Tống Dương, trong lòng khẽ nổi lên chua xót, rất lâu sau mới ép xuống.

Bữa cơm này chỉ ăn mới được một nửa, người đàn ông lúc trước liền đi đến: "Phu nhân, người nọ đã vào toilet."

Mộ Song gật gật đầu, nhìn Tống Dương đang cúi đầu ăn cơm: "Ở chỗ này chờ mẹ, mẹ lập tức dẫn người đến."

———————

Đến khi Tống Mạc nhìn thấy người phụ nữ anh hận thấu xương nhưng không cách nào từ bỏ đứng trước mặt anh, thì anh quên mất nói chuyện.

Thời gian giống như trong nháy mắt trở lại bảy năm trước, thời gian như nước thủy triều tràn vào trong đầu, quá khứ lại hiện lên lần nữa, đã từng tình sâu như biển, như trở về.

Bạn có từng yêu một ai đó sâu đậm không? Bạn có từng hận một người không?

Rồi một ngày nào đó bạn cho rằng người đó sẽ không còn xuất hiện trước mặt các bạn nữa lại đột ngột đứng trước mặt bạn khi bạn không kịp chuẩn bị, bạn sẽ nước mắt rơi như mưa sao?

Như đã trải qua một vòng luân hồi, ở hai đầu hành lang, hai người nhìn nhau, nước mắt ướt hốc mắt.

Rất lâu sau, Mộ Song tiến lên phía trước, giống như nhiều năm trước nhanh nhẹn cười một tiếng: "Đã lâu không gặp."

———————

"Những năm này anh sống như thế nào?"

"Rất tốt."

"Còn em?"

"Em không tốt, thật không tốt." Mộ Song cong cong khóe môi, nước mắt rơi xuống: "Không có anh sao em sống tốt, A Mạc."

Xưng hô quen thuộc, người vẫn không thay đổi, giống như ký ức ngày hôm qua.

Không có anh sao em sống tốt, chỉ một câu như vậy, khiến Tống Mạc như nghẹn ở cổ họng, trầm mặc rất lâu, anh mới ngước mắt, trào phúng cùng đau lòng đều lưu chuyển trong đáy mắt: "Đã như vậy, vì sao lúc trước không nói tiếng nào mà rời đi?"

"Anh cho rằng em tự nguyện rời đi sao? Lúc trước bác trai mang người tới tìm em, nói em không rời đi bác liền làm em biến mất trong thành phố này." Nhớ lại chuyện cũ, chua xót cùng ủy khuất trong đáy mắt của Mộ Song hóa thành nước mắt rơi: "A Mạc, cho tới bây giờ thứ Mộ Song em sợ không phải là chết, em là con gái riêng của Mục gia, từ nhỏ nhận hết bắt nạt cùng lăng nhục, em như không tồn tại trên thế gian này, không ai quan tâm, nhưng lúc đó không giống nhau, lúc bác trai tới tìm em, em đã mang thai Dương Dương, con là thứ kết nối cuối cùng giữa em và anh, con là con của anh, em không thể để con chết theo em, em chỉ có thể lựa chọn rời đi, em không có biện pháp khác, A Mạc em không có biện pháp khác."

Tất cả chân tướng của năm đó đã bị vạch trần toàn bộ dưới ánh mặt trời, Tống Mạc mới biết năm dó máu chảy đầm đìa, tàn khốc như vậy, cơ hồ khiến toàn bộ hận ý trong lòng anh đều sụp đổ hết.

"Dương Dương ở đâu?" Đốt ngón tay bị nắm đến trắng bệch, Tống Mạc mới lên tiếng, đáy mắt ôn nhu một mảnh.

Mộ Song kêu to vào cửa: "Dương Dương!"

Một người đàn ông dẫn một đứa bé trai yên tĩnh đi ra.

Khuôn mặt giống nhau, đều thanh tú, nếu như có một chỗ không giống, chính là làn da của đứa bé này không bạch hi giống anh.

"Ba ba." Đứa bé chậm rãi đến gần, đứng ở bên người Mộ Song, giương mắt nhút nhát e lệ nhìn Tống Mạc, nhu thuận kêu một tiếng ba ba.

Ngực như có đồ vật gì đó vỡ vụn, Tống Mạc nhếch môi cười, "Đến chỗ ba ba nào."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Hoảng Hốt Vì Sự Xuất Hiện Của Đóa Sen Trắng

Editor: Táo đỏ phố núi

"Tại sao lại không nói chuyện này cho anh biết? Sau đó em lại mang Dương Dương tới nơi nào?" Tống Mạc ôm Dương Dương vào trong lòng rồi nhỏ giọng hỏi.

Mộ Song lau lau nước mắt: "Khi đó quan hệ của anh và bác trai đang rất tệ, em không muốn vì em mà khiến cho tình cha con của bọn anh trở nên xa cách, cho nên đã đưa Dương Dương tới nước Mỹ." Cô ta nhíu mày lại, trên khuôn mặt nhỏ hiện lên sự chua xót khiến cho người ta thương cảm: "Lúc mới tới nước Mỹ em chưa quen với cuộc sống ở đó, mang theo Dương Dương chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, thường xuyên bữa đói bữa no, lúc khó khăn nhất em muốn liều lĩnh về tìm anh, nhưng mà em không thể, em không thể mạo hiểm như vậy.

Sau đó, em gặp chồng trước của em, anh ta là một người đàn ông nham hiểm xảo trá, tàn nhẫn độc ác, lại hay ngờ vực và ghen tuông, nhưng mà em vì Dương Dương nên không thể không gả cho anh ta, em là người không có ba, em biết đứa trẻ không có ba sẽ phải chịu bao nhiêu uất ức, cho nên em không thể để cho Dương Dương đi vào con đường cũ của em.

Em cũng nghĩ cả đời này cứ trôi qua như vậy đi, em sẽ không trở lại nơi này nữa, sẽ không tới tìm anh nữa, nhưng mà em không bỏ được, A Mạc, nhiều năm như vậy, mỗi ngày em đều nhớ đến anh, nhớ anh đến phát điên. Hơn nữa chồng trước của em là người có khuynh hướng bạo lực, nhất là sau khi công ty bị phá sản, ngày ngày anh ta say rượu, đánh bạc, lúc về đến nhà thì đã say khướt, đánh em và đánh Dương Dương. Từ đó trở đi em bị bệnh trầm cảm, bác sĩ nói trong lòng em có một khúc mắc không cởi ra được, em hiểu rất rõ, khúc mắc đó chính là anh. Sau này cuối cùng Dương Dương cũng lớn lên, cảm giác đó em chịu đựng đủ rồi, bệnh trầm cảm của em cũng trở nên rất nghiêm trọng, cho nên em quyết định ly hôn để về tìm anh. A Mạc, bây giờ em chỉ có anh."

Mộ Song là người phụ nữ nhìn vô cùng mảnh mai và nhu nhược, khiến cho người ta muốn yêu thương, lúc khóc lên nước mắt rơi xuống như mưa, dễ dàng khiến cho người đàn ông dâng lên cảm giác muốn bảo vệ.

Tống Mạc theo bản năng muốn đưa tay ra lau nước mắt cho cô ta, . đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhíu nhíu mày, cuối cùng thả tay xuống.

Im lặng mấy giây: "Vậy em về đây có dự định gì không?"

"Trước tiên cần phải tìm việc và tìm chỗ ở đã."

"Chuyện này thì anh có thể giúp em."

"Cám ơn anh, A Mạc, em có một yêu cầu hơi quá đáng, em có thể tạm thời…" Mộ Song nhìn Tống Mạc muốn nói rồi lại thôi, đáy mắt khẽ lưu chuyển, hơi nước mờ mịt, giống như là trong nháy mắt sẽ không nhịn được mà rơi xuống.

"Giữa anh và em không cần nói lời cảm ơn, có chuyện gì cứ nói thẳng ra."

Mộ Song gật gật đầu: "Em muốn hỏi anh, có thể tạm thời để cho em ở tạm trong nhà của anh được không?"

Sắc mặt của Tống Mạc đột nhiên biến đổi, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: "Mộ Song, anh đã kết hôn rồi."

"Em biết chứ, anh hiểu lầm rồi, em không phải muốn ở cùng một chỗ với anh, cũng không phải muốn chia rẽ gia đình của anh, em chẳng qua cảm thấy… Sợ hãi." Mộ Song vội vàng giải thích: "Chồng trước của em vẫn chưa đồng ý ly hôn với em, em chỉ ném lại tờ giấy thỏa thuận ly hôn, rồi lén lút trốn về thành phố A, khẳng định là bây giờ anh ta đang đi tìm em, nếu như bị anh ta bắt được, anh ta sẽ đánh chết em và Dương Dương, A Mạc giúp em một chút, từ nhỏ tới giờ em chưa từng cầu xin anh lần nào, chỉ có chuyện này, anh có thể đồng ý với em được không?"

Đây là người phụ nữ mà mình đã từng yêu sâu đậm trong năm năm, cô ấy nhìn anh cầu xin khẩn thiết như vậy, cô ấy bất lực, sợ hãi như vậy, Tống Mạc không có cách nào hạ quyết tâm được.

Trầm tư thật lâu, mới nói: "Như vậy đi, hôm nay em về nhà anh trước, ngày mai anh sẽ tìm cho em một chỗ ở an toàn."

Dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, một người phụ nữ giống như chim nhỏ ép sát vào trong lòng của người đàn ông, tay của người đàn ông nắm eo của người phụ nữ, gò má của người phụ nữ rất đẹp, nhìn đẹp tới mức không thể đẹp hơn được nữa.

Thật sự là một cảnh đẹp ý vui, chim cá tình thâm, nếu như, người đàn ông trong bức tranh này không phải là Tống Mạc chồng của cô, Tần Ngu nghĩ.

Đáng tiếc, hình ảnh này, nhân vật chính hoàn toàn không phải là cô, cho nên trong nháy mắt tất cả sự cảm khái này biến thành sự chán ghét, Tần Ngu cảm giác mình sắp bị cảnh tượng chán ghét này làm cho buồn nôn.

Cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình, cái gì gọi là nản lòng thoái chí, giờ phút này, Tần Ngu đã hiểu một cách sâu sắc, hiểu rất rõ ràng.

Nhìn bọn họ thân mật và khăng khít như vậy, thật sự giống như bọn họ mới là người một nhà, còn cô, chỉ là một người qua đường bất kỳ, một vị khách vội vã qua đường, bọn họ đi qua trước phòng, phá vỡ cảnh tượng khiến cho người ta hâm mộ.

Đột nhiên Tần Ngu có cảm giác muốn khóc.

Nhìn chằm chằm vào cảnh tượng hai người dây dưa một lúc thật lâu, Tần Ngu chợt nhớ tới cảnh tượng lúc vừa mới ở nhà, mẹ Tần hỏi cô tại sao lại chỉ tới có một mình, cô còn vui vẻ hớn hở nói một câu hôm nay Tống Mạc có bữa tiệc, rất bận rộn, bây giờ nhớ lại, đúng là cô không có đầu óc, thì ra Tống Mạc bỏ rơi cô về nhà mẹ để một mình để đi gặp riêng tình nhân.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua, khiến cho cô cảm thấy mặt hơi lạnh, lúc này cô mới ý thức được là mình đã khóc.

Đúng là không có chút tiến bộ nào, cũng thật sự không đáng giá, cô hung hăng lau nước mắt đi, không nói tiếng nào xoay người rời đi.

Hai người ôm nhau quên cả bản thân cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, Tần Ngu nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân vội vã, kèm theo tiếng kêu: "A Ngu, A Ngu…"

Là giọng nói của Tống Mạc.

Anh đuổi theo làm gì, để không chút lưu tình cười nhạo cô? Hay là chỉ tay vào mặt cô kêu cô biến đi, hay là bảo cô mang theo Tống Lãng cùng nhau cút đi?

Cô bước nhanh chân hơn, nghĩ muốn thoát khỏi đây, trong bụng truyền tới một cơn đau nhức khiến cho thân thể của cô mềm nhũn đi, ngồi chồm hổm dưới mặt đất.

Tiếng kêu kia cuối cùng cũng đã lại sát gần, cuối cùng thì một mùi hương quen thuộc cùng với nhiệt độ cơ thể truyền tới sau lưng của cô. Tống Mạc đưa tay ra ôm lấy cô.

Đôi tay này của anh vừa mới chạm vào thân thể của người phụ nữ khác, hơi thở của anh cũng đã lây nhiễm hơi thở của người phụ nữ khác, tất cả những thứ đã từng quen thuộc lại khiến cho cô có cảm giác chán ghét, cô đưa tay ra muốn đẩy tay của anh, trong bụng lại quặn đau khiến cho cả người cô không có chút sức lực, chỉ có nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cũng không niết đã rơi vào ngón giữa của ai, ướt nhẹp hết.

"A Ngu, em hãy nghe anh giải thích." Giọng nói có từ tính của người đàn ông vô cùng dễ nghe, giờ phút này một chút cô cũng không muốn nghe, giọng nói này khiến cô cô uất ức muốn rơi nước mắt, muốn hung hăng túm lấy anh đánh cho anh một trận.

Cô im lặng.

Tống Mạc cẩn thận đỡ người của Tần Ngu dậy: "Em hiểu lầm rồi, không phải như em nghĩ đâu, mới vừa rồi là cô ấy không cẩn thận nên đã bị trật chân, anh chỉ đỡ cô ấy một chút thôi."

"Cô ta là Mộ Song?"

Lại một trận im lặng, tiếng gió run rẩy, cô mới nghe thấy giọng nói của anh: "Ừ."

"Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?" Sự đau đớn ở trong tim còn nhiều hơn sự đau đớn ở bụng, nhất thời cô cũng quên mất, chỉ cảm thấy trái tim băng giá tới cực điểm.

"Cô ấy mới về nước, không có chỗ ở."

"Cho nên anh cho cô ấy ở đây?"

"Cô ấy chỉ ở lại đây một đêm, ngày mai anh sẽ sắp xếp cho cô ấy đi."

"Sắp xếp cho cô ta ở một chỗ mà em không biết, kim ốc tàng kiều?" Hốc mắt của Tần Ngu đỏ hoe.

Phụ nữ là một loại sinh vật rất kỳ lạ, vào lúc đối mặt với tình cảm, phần lớn sẽ trở nên cực kỳ ích kỷ.

"Tần Ngu!" Bên trong giọng nói của người đàn ông đã có lửa giận: "Cô ấy là bạn của anh, bây giờ cô ấy về nước không có người thân nào, anh chỉ muốn giúp đỡ cô ấy một chút."

Tần Ngu cười lạnh một tiếng: "Đối xử với người khác, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ có lòng tốt như vậy."

Cô lạnh lùng đẩy tay người đàn ông ra, cắn răng bước từng bước vào nhà.

Cô sẽ không rời đi, nếu cô rời đi chỉ khiến cho người phụ nữ kia đắc ý, dù sao đi nữa cô cũng không khiến cho cô ta được hài lòng, không để cho cô ta chiếm nhà của cô, người đàn ông của cô, bắt nạt con của cô.

Đi thẳng lên phòng khách ở lầu hai, vào khúc quanh, cô nghe thấy giọng nói đáng thương của người phụ nữ kia: "A Mạc, có phải em đã gây thêm phiền toái cho anh không, có phải em đã chọc khiến chị dâu không vui không?"

A Mạc, ồ, xưng hô mới thân mật làm sao…

Trên đầu của cô toát mồ hôi, không biết là do tích tụ trong lòng, hay là bị động thai, chỉ cảm thấy bước chân có chút không vững, đầu sắp chúi xuống.

Tần Ngu không biết mình đi vào phòng ngủ như thế nào lại ngủ rất say, chỉ cảm thấy trong mơ có người ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ thở dài một cái.

Thở dài cái gì chứ? Cười nhạo cô đáng thương sao?

———————

Lúc tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ vẫn một mảng tối đen.

Tần Ngu lật người, lại đụng vào một vật cứng, mở đôi mắt nặng nề ra, Tống Mạc vẫn canh giữ bên cạnh cô, thấy cô tỉnh, trên khuôn mặt mệt mỏi hiện lên chút an tâm cười nhẹ:"Bác sĩ nói em bị động thai, bây giờ thì tốt rồi."

Tần Ngu nhìn anh chằm chằm mấy giây, xoay người đưa lưng về phía anh: "Em tốt hay không cũng không có gì quan trọng, anh căn bản không quan tâm."

Trên tay đột nhiên truyền tới một cảm giác ấm áp, là người đàn ông đã nắm lấy tay của cô, mười ngón tay đan vào nhau tư thế thân mật nhất.

Ngay sau đó Tần Ngu nghe thấy giọng nói của người đàn ông, cúi thấp đầu hơi khàn khàn: "Chuyện hôm nay là anh không đúng, anh không nên tức giận với em. Anh biết không nên để Mộ Song ở trong nhà, nhưng anh đảm bảo, anh đối với cô ấy chỉ có áy náy, không có lòng dạ nào khác, cô ấy sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta, trong lòng anh chỉ có em, biết không?"

Anh không biết yêu một người có cảm giác gì, nhưng anh và Tần Ngu đã gian khổ nhiều năm, trải qua bao nhiêu gập ghềnh mới đi đến ngày hôm nay, anh biết rõ, anh không thể rời bỏ cô, cô đã nhập vào trong xương thịt của anh, trở thành một bộ phận trên cơ thể của anh, rời khỏi cô, anh đau đớn tới mức không muốn sống.

"Anh đối với cô ta không có lòng dạ gì khác, nhưng chưa hẳn cô ta không có tình ý gì với anh." Người phụ nữ kia rõ ràng đã chuẩn bị mà đến, khí thế hung hăng như vậy, khiến cô không thể không đề phòng.

Bàn tay của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của cô, cảm giác mềm mại, giống như trấn an cảm giác lo lắng của cô, "Em không cần phải lo lắng, Mộ Song cô ấy không phải là người như vậy, cô ấy nói với anh, sẽ không quấy rầy cuộc sống của chúng ta."

Trong lòng Tần Ngu không khỏi cười lạnh một tiếng, hôm đó ở quán cà phê cô đã biết được tất cả ý đồ của cô ta, bây giờ thì hay rồi, chạy tới bên cạnh của Tống Mạc giả vờ làm người tốt, thủ đoạn thật thấp hèn!

Theo như kinh nghiệm của cô, lúc này cô làm ầm lên thì cô liền thua, bây giờ người phụ nữ này chắc hẳn ước gì cô và Tống Mạc tranh cãi ầm ĩ một trận , làm ầm lên đến mức tan vỡ, khiến cho cô ta có một cơ hội thế chỗ.

Phụ nữ thông minh cần phải biết lời nào nên nói lời nào không nên nói, người phụ nữ này bụng dạ hiểm ác nói ra sợ Tống Mạc không những không tin mà ngược lại còn cảm thấy cô có lòng dạ độc ác, cho nên…

Tần Ngu vén chăn lên, thoáng lộ ra một nụ cười: "Trước đó em đã trách lầm cô ấy, cô ấy ở phòng nào? Em đi thăm cô ấy một chút."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Mạnh Tay Hơn

Editor: Trà sữa trà xanh

Người phụ nữ mặc đồ ngủ màu trắng thuần, sau lớp sa mỏng lộ ra da thịt nhẵn nhụi như ngọc, loáng thoáng khiến người ta chẳng phân biệt rõ được mà lại vô cùng quyến rũ người, đầu tóc còn khẽ ướt, một nửa rủ xuống trước ngực, một nửa ẩn bên trong khe rãnh của quần áo ngủ, một khuôn mặt điềm tĩnh nhu thuận thuần trắng khiến người ta muốn hung hăng trìu mến.

Trong nháy mắt khi kéo cửa ra, đồ ngủ trên một bên vai đột nhiên bị tuột xuống, lộ ra da thịt nõn nà, dưới ánh đèn mơ hồ phát ra ánh sáng.

Tần Ngu nhìn trước mắt mỹ nhân kiều diễm cởi đồ, trên mặt cười tươi đến nỗi có nếp nhăn.

Nhẹ nhàng đóng cửa đi vào bên trong nhà ngồi xuống trên ghế sofa: "Thật ngại quá, làm cô thất vọng rồi, người tới không phải là ông xã của tôi, lại là tôi."

Sắc mặt của Mộ Song nửa trắng nửa hồng, rất đặc sắc, rất lâu mới ngồi lên trên giường, lạnh lùng nhìn Tần Ngu: "Cô tới làm cái gì?"

Tần Ngu đứng ở trong phòng dạo hai vòng, cuối cùng dừng ở bên người Mộ Song, khẽ cúi người, giảo hoạt cười một tiếng: "Đương nhiên là đến thăm hỏi em gái tốt của tôi rồi, như thế nào? Chân bị trặc có tốt hơn không? Có muốn tôi giúp cô bôi thuốc không?"

Mộ Song hừ lạnh một tiếng, xoay đầu sang một bên.

Tần Ngu cười hắc hắc, thay cô kéo quần áo rơi xuống về chỗ cũ, vỗ vỗ mặt của cô: "Chậc chậc, buổi tối sao không mặc quần áo tử tế, bị cảm lạnh sẽ không tốt."

"Cô còn có chuyện khác sao? Không còn thì mời cô lập tức rời đi." Mộ Song chán ghét vẫy tay đuổi Tần Ngu.

Tần Ngu giống như nghe được một trò cười lớn: "Đây là nhà tôi, tôi thích ở đâu thì ở đó, không cần một ngoại nhân như cô khoa tay múa chân."

Cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân, Tần Ngu tùy tiện ngồi xuống bên giường, lập tức thân mật giữ chặt tay của Mộ Song: "Cô cần cái gì cứ nói với tôi, tôi sẽ phân phó bảo mẫu đi làm, Mộ tiểu thư không cần khách khí."

Mộ Song ngạc nhiên nghi ngờ quan sát Tần Ngu từ trên xuống dưới, đang muốn hất tay của cô ra, Tống Mạc đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Cô chỉ có thể giận dữ trừng mắt với Tần Ngu, trên mặt lại lộ ra vẻ mỉm cười, phụ họa với Tần Ngu: "Tôi biết rồi, chị."

Tần Ngu thấy cô ta tức giận lại không chỗ phát, đáy mắt lộ ra một nụ cười. Tiểu dạng nhi (đứa vớ vẩn), cô cho rằng chỉ có mình cô biết diễn sâu sao, lúc lão nương tôi diễn trò còn không biết cô ở đâu.

Tống Mạc tiến lên phía trước hỏi thăm: "Chân của em sao rồi?"

Mộ Song còn chưa mở miệng, Tần Ngu đã giành nói: "Mộ tiểu thư mới nói với em rất tốt."

Mộ Song nghiêng mặt liếc nhìn Tần Ngu, Tần Ngu vô tội mở trừng hai mắt.

———————

Tần Ngu: "Ông xã, Mộ tiểu thư đã tìm được chỗ ở chưa?"

Tống Mạc gật đầu: "Ừ, tìm được rồi."

"Vậy chúng ta đến chỗ của cô ấy đi, mời cô ấy ăn cơm, em không yên lòng với Mộ tiểu thư." Tần Ngu cười cười: "Anh còn không chăm sóc tốt bản thân mình, làm ủy khuất Mộ tiểu thư sẽ không tốt, cô ấy một mình nuôi con rất khó khăn, em rất đồng cảm với cô ấy đó."

"Được."

Xe chạy băng băng trên đường, một đường đến khu Hán Đình.

Mộ Song kéo cửa ra, thấy người tới là Tống Mạc, trên mặt liền vui mừng, đột nhiên sau lưng Tống Mạc xuất hiện một cái đầu, Tần Ngu cười như hoa nhìn cô: "Này, Mộ tiểu thư, chúng ta tới thăm cô."

"..." Mộ Song lúng túng cười cười, tránh ra một bên mời hai người vào.

Trong phòng ngào ngạt mùi thơm của thức ăn, Tần Ngu men theo mùi thơm nhìn sang, trên bàn cơm đã xếp đặt sáu món ăn một canh, đều đủ sắc hương vị, kể từ khi mang thai tới nay, cô luôn thèm ăn, lúc này trông thấy một bàn thức ăn thịnh soạn như vậy, sự thèm ăn đã trỗi dậy, mở trừng hai mắt, một đôi mắt linh động đen nhánh nhìn về phía Mộ Song: "Tài nấu nướng của Mộ Song thật tốt, không biết hôm nay chúng tôi có lộc ăn không?"

Mộ Song sợ run mấy giây, bữa cơm hôm nay là làm cho Tống Mạc, không ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, thật sự khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, nhưng có Tống Mạc ở đây, cô lại không thể phát tức, chỉ đành nuốt vào bụng: "Hôm nay tôi nấu bữa cơm này để cám ơn mọi người, chị đừng nói như vậy, mau ngồi xuống đi."

Tần Ngu chờ chính là những lời này!

Tần Ngu không chút khách khí ngồi xuống ăn ngấu ăn nghiến, một bữa cơm vỏn vẹn trong hai chữ - - sảng khoái!

Có thể ăn cơm do tình địch làm, trên thế giới này trừ Tần Ngu cô cũng không có ai.

Lúc rời đi, mắt thấy nụ cười trên mặt Mộ Song sắp không giữ được, Tần Ngu vẫy vẫy tay với cô, thành công tăng thêm một cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà: "Mộ tiểu thư đừng sợ, hôm nào tôi lại cùng ông xã của mình đến thăm cô."

Mặt của Mộ Song đã cứng ngắc: "Vậy thì cám ơn chị."

"Dương Dương tạm biệt ba ba đi con." Cuối cùng đã tới lúc có thể hòa nhau, Mộ Song quyết định đánh lá bài thân tình.

Tần Ngu nhìn chằm chằm phiên bản Tống Mạc mấy lần, linh hoạt nói: "Chị Mộ Song, nếu chị sợ chồng trước tìm đến, không bằng giao Dương Dương cho chúng ta vài ngày đi?"

Sắc mặt Mộ Song cứng đờ, theo bản năng kéo Tống Dương về sau: "Tâm ý của chị tôi xin nhận, Dương Dương không thể không có tôi bên cạnh."

Tần Ngu hài lòng cười cười: "Đã như vậy, chúng tôi đi trước."

Mộ Song không có cam lòng gật đầu.

Tần Ngu kéo cánh tay Tống Mạc nghênh ngang rời đi.

Thấy bóng lưng của Tần Ngu đã rời đi, vui vẻ trên mặt Mộ Song trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất, hé mắt, xem ra người phụ nữ này cái khó dây dưa, xem ra, cô nên mạnh tay ...

———————

"Tống tổng, Mộ tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sáng hôm nay đột nhiên có một đám người xông vào biệt thự động thủ với Mộ tiểu thư cùng đứa bé kia, không biết những người kia vào cách nào, nên người của chúng ta không cản lại được, Mộ tiểu thư bị thương, hiện tại đang ở bệnh viện thành phố."

"Tôi biết rõ, tôi lập tức đi tới."

———————

Trên giường bệnh người phụ nữ ngủ rất không an ổn, trên trán quấn một vòng băng vải màu trắng, có vết máu đỏ mơ hồ chảy ra, xem ra bị thương không nhẹ.

Tống Mạc thấy lông mi dài của cô khẽ run, đáy lòng tự trách một trận, nhưng nếu không phải anh nhất định bắt cô đổi chỗ thì có lẽ sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Trong lúc thất thần, đã thấy người phụ nữ trên giường đột nhiên run rẩy cả người, trong miệng còn không ngừng nỉ non: "Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi..."

Tống Mạc biến sắc đứng dậy, đưa tay nắm lấy bàn tay lộn xộn của Mộ Song: "Mộ Song, tỉnh, là anh, Tống Mạc."

Mộ Song hét lớn một tiếng, "Đừng động đến Dương Dương!" Mở mắt, kinh hồn nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt chậm rãi rơi vào trên mặt Tống Mạc, đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, dùng sức nhào vào trong ngực của anh.

"A Mạc, em rất sợ, hắn muốn giết em cùng Dương Dương, A Mạc, em rất sợ, em rất sợ..." Bộ dáng điềm đạm đáng yêu của cô khiến bất cứ người nào đều động tâm thương xót.

Tống Mạc ôm cô trong lòng, đưa tay vuốt lưng cô một cái, kiên nhẫn trấn an: "Không sao, đều đi qua rồi, là anh không tốt, về sau anh sẽ che chở em thật tốt, đừng sợ."

Mộ Song ngẩng đầu lên, đôi mắt đẫm lệ, một đôi mắt khẩn cầu nhìn anh: "Thực ?"

Tống Mạc nhìn chằm chằm cô mấy giây, ngực chua xót gật đầu: "Đừng khóc, dưỡng bệnh cho tốt, chờ em khỏi bệnh rồi anh liền dẫn em cùng Dương Dương về nhà."

———————

Tần Ngu nhận được tin tức Mộ Song nằm viện là vào buổi tối hôm đó, liền mang canh gà đến bệnh viện.

Mộ Song trơ trọi nằm trên giường bệnh, đầu quấn vải trắng, trên mặt nhuộm máu, trước giường bệnh là tiểu Tống Mạc đang nằm sấp, đứa trẻ phá lệ nhu thuận, không ầm ĩ không nháo, vô cùng giống Tống Mạc.

Tần Ngu để canh gà xuống, đi tới gần nhìn miệng vết thương của Mộ Song, không có màu của trái cà chua, không có máu gà, ừ, xem ra là bị thương thật.

Chăm chú nhìn mẹ con hai người mấy giây, đến cùng đáy lòng vẫn sinh lòng trắc ẩn. Cô không phải là người độc ác, tâm địa cũng không sắt đá, hai mẹ con này quả thật đáng thương, ném qua ý định muốn cướp chồng cô của Mộ Song mà nói, cô cũng không ghét bọn họ.

"Cô lại tới làm gì?" Từ lúc cô vào, khuôn mặt của Mộ Song luôn không đổi nhìn chằm chằm cô, lúc này thấy cô tựa hồ muốn ngồi xuống không đi, mới nhịn không được mở miệng.

"Tôi đến xem cô, là thật ý, cô không cần động một chút là châm chọc." Tần Ngu không còn gì để nói, bĩu môi.

Mộ Song tựa hồ cũng không tin: "Tôi không cần cô quan tâm, cô đi đi."

Tần Ngu múc canh gà ra, một chén đưa cho Tống Dương, một chén bưng đến trước mặt Mộ Song: "Đừng nghĩ ai cũng xấu như vậy, tôi thừa nhận vừa mới bắt đầu là tôi tới đập bể sân bãi, bất quá nhìn thấy cô bị thương thật, cũng coi như xong, nơi này không có người chăm sóc cô, cô cũng không thể tự quang hợp đi, đến đây, uống chút canh gà đi."

Mộ Song không nói lời nào, vẫn lạnh lùng trừng mắt với cô: "Đừng trừng mắt lớn như vậy, hù dọa ai đó? Yên tâm uống đi, canh gà này không có độc, thuần khiết tự nhiên vô hại, cô xem, con trai cô uống rất nhiều."

Ánh mắt của Tần Ngu nhu hòa nhìn Tống Dương.

Mộ Song thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang, thấy Tống Dương uống rất cao hứng, lúc này liền thay đổi sắc mặt: "Không được phép uống thứ gì cô ta đưa cho, có nghe thấy hay không?"

Tống Dương sững sờ mấy giây, ngoan ngoãn cầm chén để xuống, ôm cánh tay Mộ Song quơ quơ: "Mẹ, mẹ đừng nóng giận, con không uống."

Tần Ngu nhìn thấy vậy sợ hết hồn hết vía, này thực sự là mẹ ruột sao, sao có thể đối đãi như vậy với con mình? Xem ra cô ta thật muốn hất canh gà này vào mặt cô.

Tay run rẩy, cuối cùng vẫn không nhịn được, cầm chén quăng lên trên bàn: "Thích uống thì uống, đã cho mặt mũi mà còn lên mặt!"

Tống Mạc vừa vặn đi tới, "Làm sao vậy?"

Tần Ngu quay đầu lại trừng Mộ Song nhợt nhạt cười cùng đôi mắt trông mong nhìn canh gà nhưng không dám đưa tay của Tống Dương, sắc mặt cực thối hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại.

Đối với loại phụ nữ lợi dụng cả con cái, cô thật sự không còn lời nào để nói, còn ở đây nữa, cô sợ chính mình sẽ nhịn không được bóp chết người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Đấu Tranh Gay Gắt

Editor: Táo đỏ phố núi

Thấy người tới là Tống Mạc, lúc đáy mắt Mộ Song chợt hiện lên sự nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng, giống như bị uất ức lắm.

Tống Mạc nhíu mày đi tới.

Mộ Song bổ nhào vào trong lòng của anh, ôm chặt lấy anh, nước mắt thoáng cái rơi xuống.

Tống Mạc đưa tay ôm lấy cô ta: “Làm sao vậy?”

Mộ Song hít một hơi, nén nước mắt lại, mới vừa rồi nước mắt như mưa nhìn về phía Tống Mạc, giờ co rúm lại, ánh mắt né tránh, bộ dạng muốn nói lại thôi, xem ra giống như chứa đựng một bụng nước đắng nhưng không biết ói đi đâu.

Tống Mạc nhìn cô ta chằm chằm, nắm lấy tay của cô ta: “Đừng sợ, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Mộ Song lau nước mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của người đàn ông, mới lấy hết dũng khí từ từ mở miệng: “Hôm nay, lúc bị giết hại em nhìn thấychị ấy ở chỗ góc đường sau lưng của đám người kia, em đang suy nghĩ, có phải chị ấy sợ em chen vào giữa bọn anh, nên mới ra tay với em không, cho nên lúc chị ấy mới tới em hỏi chị ấy một câu, không ngờ được, chị ấy thẹn quá hóa giận, hù đến cả Dương Dương.”

Người đàn ông nhìn Mộ Song với ánh mắt tìm tòi, trầm mặc mấy giây, mới hòa nhã nói: “Mộ Song, Tần Ngu không phải là người như vậy.”

Cho dù Tần Ngu có đánh đá lại tùy hứng, thích khoe khoang lại quái gở, nhưng mà vô cùng lương thiện, sống cùng với cô lâu như vậy, cô là người như thế nào, trong lòng anh rõ ràng nhất.

Sự uất ức trong đáy mắt của Mộ Song càng sâu, lẳng lặng nhìn chằm chằm Tống Mạc mấy giây, không nói một lời xoay người đi không nhìn anh nữa, chỉ còn lại bóng lưng gầy gò đang run rẩy: “Mà thôi, dù cho em có chết đi, anh cũng sẽ không để ý, anh đi đi.”

“Mộ Song, đừng tùy hứng như vậy.” Hình như người đàn ông ngớ ra một lúc lâu, bàn tay mang theo nhiệt độ chần chừ rơi vào sau lưng của cô ta.

Khóe mắt đỏ hoe của Mộ Song chợt lóe lên một chút vui vẻ vì đã thực hiện được, chợt lóe lên, rồi nhanh chóng biến mất, không tình nguyện xoay người lại, khuôn mặt tái nhợt với vệt nước mắt loang lổ: “A Mạc, không phải em trách anh che chở cho chị ấy, chị ấy là vợ của anh, anh làm như vậy cũng là theo lẽ thường, em chỉ là… quá sợ hãi.”

Đầu ngón tay đột nhiên truyền tới nhiệt độ ấm áp, Tống Mạc theo bản năng cụp mắt xuống, ngón tay thon dài của Mộ Song không biết quấn lấy anh từ khi nào, giống như lúc niên thiếu, mỗi lần bị bắt nạt, cô ấy vẫn thường cầm lấy tay anh như vậy, trốn ra sau lưng của anh, một cô gái coi anh như toàn bộ thế giới, ỷ lại vào anh.

Hình ảnh lơ đãng hiện lên trong đầu chưa tan đi, không biết sao, đột nhiên anh có chút đau lòng.

Không rút tay ra, để cho cô ta tùy ý cầm lấy: “Đừng sợ chờ cho vết thương của em đỡ hơn thì đến nhà anh ở, sau này có anh ở đây, sẽ không ai làm tổn thương em được nữa.”

———

Tần Ngu biết rõ Mộ Song sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng lại không ngờ được rằng, cô ta lại chuyển vào nhà họ Tống nhanh như vậy, hơn nữa còn giống trống khua chiêng chuyển vào nhà họ Tống.

Lúc Mộ Song trốn ở sau lưng của Tống Mạc với gò má đỏ bừng đứng ở phòng khách, nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường và khiêu khích, Tần Ngu suýt chút nữa không nhịn được mà nhào tới.

Không biết ai đó đã từng nói, một nhà không thể dung được hai người phụ nữ, một khi vượt qua con số này, thì sẽ có chuyện xảy ra.

Rất rõ ràng, bây giờ Tống Mạc đã bị mỡ heo làm cho lòng bị ngu muội, đã quên mất thân phận của mình, tác phong xấu đã không còn quan tâm suy nghĩ tới nữa.

Nhưng cô có thể thể hiện ra sao? Cô có thể đi lên túm đầu của Mộ Song tát vào mặt của cô ta sao? Không thể, cô làm như vậy chỉ sợ là phải mang theo bụng bầu sắp tới ngày sinh chạy trốn trong đêm mưa.

Người phụ nữ sen trắng này tới khiêu khích, cô chỉ có thể coi như cái rắm, miễn cưỡng để cho cô ta làm ô nhiễm không khí một chút thôi.

Trong đầu lóe lên rất nhiều hình ảnh, Tần Ngu thản nhiên cười một tiếng, đi lại gần Mộ Song xách túi hành lý: “Em đã xuất viện rồi sao? Tất cả đã ổn rồi chứ?”

Mộ Song nhìn thấy cô thì làm như đụng phải quỷ vậy, lui về phía sau một bước, níu lấy cánh tay của Tống Mạc, nhân cơ hội đụng chạm một chút.

Vẻ bề ngoài của Tần Ngu thì cười nhưng trong lòng không cười, chen vào giữa hai người, làm như không thấy hành động của Mộ Song: “Đến đây đến đây, không cần phải lo lắng, ăn cơm thôi.”

Cánh tay vừa mới khoác lên đã bị gạt xuống, lực tay của Tần Ngu rất lớn, mới vừa rồi chen lấn vào khiến cô ta bị đau một trận, không lưu lại chút dấu vết, cánh tay của Tống Mạc liền chụp lấy cánh tay của Tần Ngu, cảnh tượng này khiến cho cô ta hận nghiến răng. Có thể không cần động tay mà đánh vào khuôn mặt tươi cười, bản lĩnh giả ngu giả dại của Tần Ngu khiến cho cô ta không theo kịp, lúc này chỉ có thể mặc cho Tần Ngu kéo tay của cô ta tới trước bàn cơm.

———

Tống Thị.

“Đây là thư ký Mộ, mọi người hoan nghênh.” Tống Mạc và Mộ Song sánh vai đứng trước phòng họp, giọng nói trầm ổn của người đàn ông tuyên bố.

Tần Ngu mang thai đã nhiều tháng rồi, lúc trước chức thư ký cũng đã bị xóa bỏ rồi, bây giờ, lại từ trên trời giáng xuống một người đẹp thư ký, trong lúc nhất thời, sắc mặt của mọi người kinh ngạc không thôi, hiển nhiên là không kháng cự được sự nhiều chuyện ở trong lòng, nếu không phải Tống Mạc đang ở đây, chỉ sợ buổi họp này chỉ sau một giây sẽ biến thành tiệc trà.

Khó khăn lắm mới nhịn được tới lúc tan họp, mọi người cũng không nhịn được nữa, bảy tám người tụ lại một chỗ, trong lúc nhất thời những lời đồn đãi xuất hiện đầy trong công ty, vô cùng náo nhiệt.

“Thử đoán một chút xem, thư ký nhảy dù mới này có lai lịch gì?”

“Theo tôi thấy, không đơn giản.”

“Lần trước thư ký nhảy dù không phải là vợ của Tống tổng sao, lần này, có phải là…”

“Bề ngoài thoạt nhìn như là thay đổi thư ký, nói ngầm không chừng là thay đổi phu nhân nhà họ Tống.”

...

Mọi người suy đoán với khí thế ngất trời, không đề phòng Mộ Song đi theo sau lưng của Tống Mạc, cả hai xuất hiện ở đại sảnh, sắc mặt nhất thời biến đổi, tất cả đều im miệng lại, lập tức giải tán như chim bay nháo nhác.

Mộ Song ở đại sảnh nhìn quanh một lượt, đáy mắt chợt hiện lên một chút vui vẻ.

Không bao lâu nữa, nơi này sẽ có một nửa là giang sơn của cô …

———————

Thời gian thoáng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã hết tháng.

Thời gian một tháng này, nhà họ Tống có thể nói là bên ngoài thì sóng yên biển lặng, nhưng bên trong thì sóng lớn mãnh liệt.

Mộ Song đã dùng không ít biện pháp để đối phó Tần Ngu, nhưng không biết tại sao Tần Ngu rất thông minh, cứ thế giả ngu giả dại, khiến cho cô ta mỗi lần giống như đấm vào bông, không hề có chút tác dụng.

Người kia cho cô ta thời gian cũng không nhiều, cô ta phải mau chóng nghĩ cách nào để đuổi Tần Ngu ra khỏi nhà họ Tống.

Mộ Song cầm một ly nước ở trên tay đứng ở trước cửa sổ sát đất, đứng nhìn những ngọn đèn ở xa xa đến xuất thần.

"Mẹ, mẹ…" Trong không khí yên tĩnh đọt nhiên vang lên một giọng nói nức nở.

Mộ Song ngoảnh đầu lại nhìn, Tống Dương lấy một tay che trán chầm chậm chạy lại, trên mặt máu đang chảy xuống, thẳng một đường, nhìn rất đáng sợ.

"Dương Dương, làm sao vậy?" Trong lòng chấn động, đặt chén nước trong tay xuống, vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống lấy một tay ôm chặt Dương Dương vào trong lòng, đau lòng đến mức nhíu mày, cẩn thận đẩy một tay của Dương Dương ra: "Được rồi, để mẹ xem một chút."

"Mới vừa rồi đi lên cầu thang không cẩn thận bị ngã xuống, đụng vào tường, mẹ, Dương Dương đau…"

Trên trán của Dương Dương bị một lỗ hổng lớn, máu tươi không ngừng chảy ra từ bên trong, giống như là không thể ngăn lại được, vết thương như vậy đổi lại là những đứa trẻ khác đã sớm khóc ầm lên, nhưng Tống Dương lại cố gắng chịu đựng, hốc mắt ngân ngấn nước, không ngừng lớn vớn những lại không chịu rớt xuống.

Trong lòng Mộ Song đau xót, ôm lấy Tống Dương đi xuống lầu.

———————

Lúc Tống Mạc nhận được điện thoại chạy tới bệnh viện, thì thấy Tống Dương yên lặng nằm trên giường bệnh, trên đầu băng một miếng vải, Mộ Song cúi người chuyên tâm lau gò má cho bé.

Tống Dương cũng là con trai của anh, giống như Tống Lãng, là cốt nhục nhiều năm không hề hay biết của anh.

So sánh với Tống Lãng, Tống Dương lại càng làm cho anh có cảm giác áy náy, anh đã bỏ lỡ thời gian trưởng thành của bé, mà bây giờ, cho dù bé đã trở về, anh cũng không thể cho bé một tình thương của người ba một cách toàn tâm toàn ý, thậm chí, anh còn không biết làm thế nào để thân thiết với bé.

Tống Lãng và Tống Dương quả thật rất khác nhau.

Tống Lãng sáng chói như ánh mặt trời, hoạt bát linh động, khiến cho người ta yêu thích, còn Tống Dương giống như một thân cây sống ở sa mạc, yên tĩnh trầm mặc, kiên cường chịu đựng.

Rất lâu, anh muốn thân thiết với Tống Dương, nhưng lại không biết làm như thế nào, Tống Dương đối với anh, giống như có chút sợ hãi, có chút xa cách.

Đứng xuất thần mấy giây, lại nghe thấy một giọng nói mang theo nụ cười: "Tới rồi à."

Tống Mạc gật gật đầu, ánh mắt rơi vào trên trán Tống Dương: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ra ngoài nói." Sắc mặt Mộ Song đột nhiên thay đổi, vui vẻ biến thành bất đắc dĩ, quay đầu lại như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Tống Dương, không khỏi thở dài một hơi, kéo Tống Mạc đi ra hành lang.

Tống Mạc: "Vết thương trên đầu của Dương Dương là thế nào?"

Hai tay của Mộ Song xoắn lại, cúi thấp đầu: "A Mạc, em không biết chuyện này có thật hay không, nhưng quả thực là chính miệng Dương Dương nói với em là chị ấy đẩy con xuống cầu thang."

Tống Mạc lập tức nhăn mày lại, trên mặt hiện lên sự ngạc nhiên và nghi ngờ.

Thấy Tống Mạc trầm mặc không nói gì, nghi nghi ngờ ngờ không tin, Mộ Song lại nói: "Nếu như lần trước em đã nhìn thấy chị ấy ở góc đường là ngoài ý muốn, vậy lần này thì sao? Chẳng lẽ một đứa bé như Dương Dương lại có thể nói dối? Em biết chị ấy không phải là người như vậy, nhưng lòng ghen tỵ của phụ nữ rất đáng sợ, chị ấy, có lẽ thật sự hiểu lầm em…"

Vẻ mặt Tống Mạc phức tạp, mấy giây, mới trở nên bình tĩnh: "Chuyện này anh sẽ điều tra rõ ràng, nếu quả thật là cô ấy làm, anh sẽ cho em và Dương Dương một sự công bằng."

"Em ấy và Dương Dương đâu." Ngủ một giấc tới lúc cơm chiều, đi xuống lầu, phát hiện ra trên bàn ăn thiếu gương mặt khiến cô đau đầu, Tần Ngu có chút kinh ngạc.

Động tác của Tống Mạc khựng lại: "Bọn họ đi bệnh viện, em không biết?"

Tần Ngu gãi gãi đầu: "Em vẫn ngủ suốt, sao thế, đã xảy ra chuyện gì?"

"Mộ Song nói, Dương Dương bị em đẩy xuống cầu thang bị thương, anh muốn hỏi em, chuyện này có đúng là như vậy thật không?" Ánh mắt của người đàn ông nhìn thẳng vào cô, đáy mắt khẽ hiện lên sự hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Cách Vách Có Người, Như Vậy Không Tốt

Editor: Trà sữa trà xanh

Không biết đã qua bao lâu, Tần Ngu chưa thấy vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt của Tống Mạc, thế cho nên cô sắp quên mất, người đàn ông này vốn giống như thiên thần thanh cao ngạo mạn, vĩnh viễn đứng ở chỗ cao cô không với tới, không mang theo một chút ôn tình nhìn cô ở nơi phàm tục bụi bậm.

Người đàn ông như vậy, một khi thu hồi dáng vẻ vui vẻ hằng ngày, sẽ biến thành đám mây cô không thể nào với tới, sẽ hờ hững cỡ nào.

Bây giờ, nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ của anh, đầu của Tần Ngu giống như là bị sấm sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng một mảnh.

Cho nên, anh là đang hoài nghi cô sao? Chỉ dựa vào lời nói của một phía của cô ta, liền mãnh liệt sắc bén đến chất vấn cô?

Cô đã kết hôn với anh ba năm, đã cùng giường chung gối vô số ngày đêm, lại không sánh bằng một câu nói của người phụ nữ biến mất nhiều năm kia?

Cái gì gọi là trái tim băng giá, Tần Ngu chính là như vậy.

Cô mang thai mười tháng, anh không nói lời gì liền dẫn người phụ nữ có nhiều khúc mắc cùng tình cảm với anh vào nhà, cô bấm bụng bấm dạ nhịn, anh thân mật với người phụ nữ kia cô cũng nhịn, bây giờ, anh lại vì một câu nói của người phụ nữ kia mà lạnh lùng nhẫn tâm chất vấn cô, cô còn có thể nhịn nữa sao?

Xin lỗi, cô làm không được, tâm của cô không có lớn đến mức có thể so với quốc thổ.

Ngước mắt, thất vọng nhìn người đàn ông trước mắt, Tần Ngu khẽ nhếch khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh: "Trong lòng của anh em chính là người phụ nữ lòng dạ độc ác như vậy sao? Anh thà tin một ngoại nhân cũng không muốn tin em sao?"

Tần Ngu rất ít khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, vẻ mặt trào phúng cùng châm biếm của cô nói cho anh biết cô đang tức giận.

Tống Mạc đưa tay vuốt cái trán, bộ dáng mệt mỏi: "Những lời này là Dương Dương nói, em cùng Mộ Song ngầm tranh đấu anh có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng Dương Dương là con trai anh, anh không thể bỏ mặc."

Dương Dương sao?

Tần Ngu kinh hãi, đứa bé yên tĩnh vô hại kia, đứa bé có ánh mắt trong suốt kia?

Suy nghĩ kĩ lại, cô liền hiểu rõ, trong chuyện này rất cong cong quẹo quẹo.

Cô để đôi đũa trong tay xuống, bình tĩnh nhìn anh: "Tống Mạc, chuyện em làm qua em sẽ thừa nhận, nhưng em không có làm anh cũng đừng mơ tưởng vu oan em, mặc dù em không biết rõ trước kia Mộ Song là người như thế nào, nhưng em cảm thấy được, có lẽ anh cần phải ngẫm lại, cô ta có còn là cô gái mềm yếu trong lòng anh không."

Cô đứng dậy: "Em ăn no rồi."

Bóng lưng của Tần Ngu chậm rãi biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, đèn huỳnh quang màu trắng nổi bật lên bóng lưng gầy yếu mảnh mai của cô.

Mềm yếu sao?

Tống Mạc hé mắt, đáy mắt lóe lên điểm sáng, khuôn mặt đẹp mắt mà mông lung, chẳng lẽ là Mộ Song...

———————

"Tại sao con nói ba ba con là con bị thương do dì đẩy ngã?" Tần Ngu dựa vào trên ghế sofa, Tống Dương đang ngồi xổm trên sàn nhà trước mắt cô cúi thấp đầu xếp gỗ, miệng vết thương trước trán đã lành dần, cơ hồ sắp không nhìn thấy.

Lời nói của Tần Ngu hiển nhiên đã khiến đứa bé khẽ sợ run, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Ngu, rồi nhìn nơi xa mờ mịt.

"Dương Dương, nói cho dì biết, tại sao lại nói như vậy?" Tần Ngu nhu hòa nhìn bé, nếu thật sự là do đứa bé này nói dối, sợ là có nỗi khổ tâm.

Miếng gỗ trong tay Tống Dương trượt xuống đất, đáy mắt tràn đầy khó hiểu: "Dì, dì đang nói cái gì..."

Vẻ mặt hoang mang này...

Xem ra, Tống Dương cũng không biết chuyện này? Chẳng lẽ quả thật như cô đoán là Mộ Song lừa gạt Tống Mạc, ném tội danh này lên trên đầu cô?

Tần Ngu đưa tay ôn hòa vỗ vỗ đầu của Tống Dương: "Ngày đó con té như thế nào?"

Tống Dương chuyển mắt, mới nói: "Là do con không cẩn thận trượt chân ngã xuống cầu thang."

"Con có đồng ý nói cho ba ba con biết tại sao con ngã không?" Trên mặt Tần Ngu lộ vẻ vui mừng.

Ai ngờ Tống Dương nhìn chằm chằm cô mấy giây, lại chậm rãi lắc đầu.

"Sao lại không muốn?"

Đứa bé cúi thấp đầu xuống, trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

"Con không muốn nói chuyện với ba ba sao?" Tần Ngu không ngừng cố gắng, coi như là đeo bám dai dẳng, cô cũng muốn Tống Dương nói ra sự thật, không thể cho Mộ Song đắc ý, khiến Tống Mạc hiểu lầm cô.

Tống Dương cầm khối gỗ trong tay mò mẫn, tinh tế quan sát, một hồi lâu, mới cúi đầu nói: "Chú ấy không phải là ba ba..."

"Dương Dương!" Nhất thời một giọng nói ôn hòa lại ngầm mang theo tức giận rơi bên tai cô, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, một chữ cuối cùng của Tống Dương vẫn chưa kịp vang lên.

Tần Ngu còn chưa phục hồi tinh thần lại, Tống Dương đã bị Mộ Song túm đến sau lưng: "Không được phép nói chuyện với người phụ nữ này, mẹ đã nói qua bao nhiêu lần rồi!" Cô mới đi gọi điện thoại, mới vừa xuống lầu liền thấy người phụ nữ này không có ý tốt nói chuyện với Dương Dương.

Câu chưa nói hết kia còn xoay quanh trong đầu, mà vẻ mặt của Mộ Song đã chột dạ không tả được, rốt cuộc người phụ nữ này đến Tống gia có mục đích gì?

Về sau lúc Mộ Song nói gì đó, Tần Ngu đều không nghe thấy một câu nào, Mộ Song thấy bộ dáng xa cách của cô, khinh thường kéo Dương Dương lên lầu.

Chú ấy không là của ta...

Tống Dương cùng Tống Mạc không ngừng hiện lên trong đầu cô, làm cho mọi việc chậm rãi lan rộng trong đầu cô, trong lòng Tần Ngu giật mình, một suy đoán chợt chậm rãi hình thành trong đầu...

———————

"Hôm nay cảm giác thế nào?" Bụng bị một bàn tay đè lên, Tần Ngu rủ con mắt xuống, bàn tay của Tống Mạc đang cẩn thận khẽ vuốt qua lại, khuôn mặt nhu hòa.

Kể từ lần trước hai người kết thúc cuộc nói chuyện không vui, Tống Mạc liên tục trụ ở trong công ty, hôm nay không biết sao đột nhiên trở về nhìn cô.

Tần Ngu vẫn còn tức giận, hất tay của anh ra: "Em tốt hay không có quan hệ gì với anh?"

"A Ngu, anh không ngờ Mộ Song sẽ gạt anh, là anh không tốt, đừng làm rộn nữa." Trên mặt Tống Mạc lộ ra một chút áy náy.

Anh chưa từng nhu thuận trước mặt ai, chưa từng hạ thấp mình, bộ dáng cô đơn của anh, rốt cuộc vẫn khiến Tần Ngu hơi đau lòng.

Lặng im mấy giây, mới rũ lông mi xuống: "Muốn em không nháo cũng được, kêu Mộ Song rời đi."

"Mộ Song là mẹ của Dương Dương, Mộ Song rời đi, còn Dương Dương làm sao bây giờ?"

"Không phải Dương Dương còn có anh là ba ba sao?"

Lời nói vừa mới nói ra miệng, Tần Ngu liền cau mày lại, lời còn chưa nói hết của Dương Dương chậm rãi vang lên trong đầu cô, cô mở trừng hai mắt: "Tống Mạc, em có thể hỏi anh một chuyện không?"

Tần Ngu đột nhiên chuyển đề tài, khiến Tống Mạc hơi ngẩn ra.

Sững sờ mấy giây, mới nói: "Em hỏi đi."

Tần Ngu nhìn anh, trên mặt đột nhiên nổi lên sắc hồng kì lạ, ngực của Tống Mạc đột nhiên rạo rực, nhìn vẻ mặt của Tần Ngu, chuyện này không không là chuyện tốt rồi.

Nhưng mà không đợi anh mở miệng cự tuyệt trả lời, Tần Ngu đã bật thốt ra: "Anh cùng Mộ Song phát sinh quan hệ khi nào?"

"..." Này thật đúng là một chuyện làm người ta khó có thể mở miệng nói nha. Có người phụ nữ nào sẽ đi hỏi ông xã của mình lên giường với người phụ nữ khác khi nào?

Bộ dáng mặt đỏ tới mang tai cộng thêm khuôn mặt tràn đầy mong đợi của cô, khiến anh cảm thấy cô cực kỳ hi vọng anh phát sinh chút gì đó với Mộ Song, anh là tình nhân trong mộng của ngàn vạn phụ nữ, lại sinh ra cảm giác thất bại, người phụ nữ của anh thế nhưng hy vọng anh phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác, lòng tự trọng của anh bị thương tổn nghiêm trọng nha.

"Trả lời nhanh lên." Tần Ngu nhíu mày thúc giục.

"Sao đột nhiên hỏi cái này?" Tống Mạc muốn nói sang chuyện khác, anh không muốn trả lời vấn đề không thể giải thích này chút nào.

"Em muốn biết, anh nói hay không?"

"Không nói có hậu quả gì?"

Tần Ngu lập tức trừng mắt với Tống Mạc: "Anh dám không nói em liền dẫn con đi."

Những lời này quả nhiên rất có tính chất uy hiếp, Tống Mạc lựa chọn thỏa hiệp, rủ con mắt xuống, ánh mắt phức tạp, ánh mắt hoang mang giống như đang khổ sở hồi tưởng, mấy giây sau, anh mới vừa ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt bạch hi tuấn mỹ, hiếm khi lộ ra một tia đỏ ửng, nói một câu mơ hồ không rõ: "Anh cũng không rõ ràng lắm, hình như do một lần anh uống say."

"Chỉ có một lần sao?" Tần Ngu hiển nhiên không tin.

Tống Mạc lập tức kiên định nói: "Chỉ có một lần kia."

"Anh xác định hai người chỉ phát sinh quan hệ một lần?" Đêm nay da mặt của Tần Ngu hình như dày hơn bình thường.

Trên mặt Tống Mạc lại ửng hồng, lần này trả lời càng khó bề phân biệt: "Không xác định."

Ánh mắt của Tần Ngu tỏa sáng nhìn chằm chằm anh: "Anh nhớ kĩ lại đi, rốt cuộc có hay có phát sinh quan hệ không?"

Cô như có thể nhìn thấu xương cốt khiến Tống Mạc cảm thấy trái tim của mình nhận lấy tổn thương không nhỏ, anh nhịn không được run rẩy lông mày: "Anh thực sự không nhớ rõ."

Tần Ngu thở dài một hơi, vô cùng thất vọng thu hồi ánh mắt khỏi người anh: "Ngủ đi."

Đây là cái phản ứng gì...

Vợ của anh bởi vì không nghe thấy anh có phát sinh quan hệ với người khác không mà rầu rĩ không vui sao?

Thuộc về lòng tự trọng của người đàn ông khiến anh không có cách nào bỏ qua chuyện lần này, lập tức cúi người xuống, dùng vật cao ngạo chống đỡ ở giữa hai chân của cô.

"Anh muốn làm gì?" Cuối cùng cô vợ nhỏ vô tình của anh đã có một chút phản ứng bình thường.

Khuôn mặt thâm thúy của anh lộ ra ánh mắt cuồng dã gắt gao nhìn chằm chằm cô, trên mặt lộ ra một tia sủng nịnh vui vẻ: "Ba tháng đã qua, em nói coi anh muốn làm gì?"

Hơi thở của anh càng ngày càng gần, cơ hồ quấn quít lấy hơi thở của cô, cảnh tượng quen thuộc này, bầu không khí quen thuộc, khiến mặt của Tần Ngu đỏ tới mang tai một lần nữa, lúc này không giống ngày xưa, Mộ Song đang ở cách vách của bọn họ, nếu cô không cẩn thận phát ra những thứ âm thanh quái dị vặn vẹo gì, chẳng phải người phụ nữ này sẽ thổ huyết bỏ mình sao.

Nghĩ tới đây, cô chống đỡ lồng ngực của anh: "Cách vách có người, như vậy không tốt."

"Anh thấy không có gì không tốt." Môi của Tống Mạc đã rơi xuống rất nhanh.

Tần Ngu ra sức giãy giụa: "Anh tới nữa em sẽ kêu lên đó."

"Em kêu đi, kêu phá cổ họng cũng sẽ không có người để ý tới em." Nụ hôn rậm rạp chằng chịt của Tống Mạc rơi xuống.

Tình cảm quen thuộc mãnh liệt kiều diễm lan tràn ra, Tần Ngu hữu khí vô lực nói được vài câu: "Phá cổ họng, phá cổ họng..."

"... ." Lần này anh triệt để phong bế môi của cô, vì vậy chỉ còn lại âm thanh nức nở nghẹn ngào thỉnh thoảng tràn ra từ bên môi Tần Ngu, một hồi giãy giụa phản kháng biến thành tiết mục hoạt sắc sinh hương.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Cắt Cổ Tay Tự Sát

Ánh nắng tươi sáng bên ngoài cửa sổ, chiếu sáng vào cả căn phòng, Tần Ngu đang trong thời kỳ nở hoa ấm áp, trên cổ buộc chiếc khăn lụa, ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha, bên cạnh cô, là một người đàn ông với nét mặt không đổi, ngồi đối diện với bọn họ, là bộ dạng điềm đạm đáng yêu giống như con thỏ nhỏ lã chã chực khóc của Mộ Song.

Đến cùng thì Tống Dương cũng chỉ là một đứa nhỏ, bị Tống Mạc đưa lên lầu chơi trò chơi cùng với Tống Lãng, hoàn toàn ngăn cách ra.

Sau một thời gian trầm mặc ngắn ngủi, đôi mắt của Mộ Song nhìn qua giống như cái đèn lồng, cuối cùng Tống Mạc sẽ quyết định thật nhanh, ồ, hay là không đành lòng mở miệng, căn cứ vào vẻ mặt của anh bây giờ, Tần Ngu cảm thấy có vẻ anh không đành lòng nhiều hơn là sẽ đưa ra quyết định nhanh.

"Mộ Song, rời khỏi nhà họ Tống đi."

Nước mắt của người phụ nữ lớn vớn trong đôi mắt cuối cùng cũng "tạch" một cái rơi xuống, nhìn chằm chằm vào chiếc khăn lụa buộc trên cổ của Tần Ngu, giọng nói của cô ta nghẹn ngào như tiếng vải xé rách: "Em rời khỏi nhà họ Tống thì Dương Dương làm sao bây giờ?"

Tần Ngu nháy mắt mấy cái, vô cùng khéo hiểu lòng người nói: "Vậy cô hãy mang theo Dương Dương đi cùng?" Vai mẹ kế này ai thích làm đâu, mà cô cũng chẳng ham.

Rõ ràng là Mộ Song ngơ ngẩn người một chút, ngay cả nước mắt cũng quên cả rơi xuống, "Nhưng mà, người đàn ông kia cũng sẽ không bỏ qua cho em và Dương Dương."

Lại là chiêu này? Tần Ngu không nhịn được ngáp một cái, cô cũng hoài nghi cái nhân vật đàn ông đáng thương kia căn bản không tồn tại.

Nhưng mà cô không thương hương tiếc ngọc thì cũng có rất nhiều người thương hương tiếc ngọc.

Giọng nói của Tống Mạc ấm áp so với nắng ấm ngoài của sổ còn muốn ấp áp hơn: "Mộ Song, em yên tâm, anh sẽ cho người nằm vùng bên cạnh em để bảo vệ, sau này sẽ không có ai khiến em bị thương cả."

Thái độ này, lời hứa hẹn này, quả nhiên là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Mộ Song há to miệng, một chữ cũng không nói ra, ánh mắt lơ đãng lướt qua mặt của Tần Ngu, hiện lên vẻ mặt phức tạp khó phân biệt được, giống như là oán hận, giống như là giận dữ, lại giống như không cam lòng, lại giống như bất đắc dĩ, giống như đau lòng, đủ loại cảm xúc, thay đổi một cách phong phú, dường như muốn khiến cho Tần Ngu phải cảm thấy thẹn.

Cuối cùng không biết là đã hạ quyết tâm gì, cắn cắn môi dưới, uất ức gật gật đầu: "Được, em đi."

Tần Ngu hài lòng gật đầu, chỉ ngắn ngủi nửa tiếng đồng hồ, nhưng giống như cô được xem một bộ phim thần tượng đặc sắc, kết cục của bộ phim thần tượng này, cũng không khỏi khiến cho người ta vỗ tay tán thưởng.

Chuyện đến đây Tần Ngu cho rằng đã kết thúc rồi, nhưng mà lúc chạng vạng cô lại chứng kiến Mộ Song mặc bộ quần áo màu trắng tinh khiết ngồi trên

cửa sổ gió thổi lồng lộng, lúc này mới hiểu được, khả năng của người phụ nữ này tuyệt đối không chỉ có như vậy, cô đã xem thường cô ta.

Cửa sổ trên ban công rộng mở, từng cơn gió lớn từ bên ngoài thổi vào, khiến cho rèm cửa bay phấp phới, Mộ Song ngồi trên cửa sổ bất động giống như núi, cũng giống như hòn đá vọng phu, váy dài màu trắng tung bay trong gió, ánh mặt trời hoàng hôn bao phủ trên người, gó má của cô ta nhìn bi thương thảm thiết, nhìn lên trời góc bốn mươi lăm độ, một cảm giác đau đớn chạm vào hơi thở.

Tần Ngu đỡ eo đi hai ba bước lên sân thượng, gió thổi vù vù khiến cho bàn chân của cô lạnh buốt, quả nhiên là gió ở trên cao rất lạnh, may mà thân thể của Mộ Song tốt, cũng không biết ngồi ở trên đó bao lâu, nhưng mà mặt vẫn không đổi sắc, vẫn duy trì một tư thế ngồi đẹp mắt và một vẻ mặt thê thảm của một thiếu nữ.

"Cô ngồi ở trên này làm gì à? Muốn nhảy lầu sao?" Tần Ngu vô cùng bất mãn đối với cô ta, khi đó nói được lập tức sẽ đi, buổi sáng đã thu xếp đồ đạc xong xuôi, thế nào mà chạng vạng vẫn còn chưa đi.

Vẻ mặt Mộ Song không chút thay đổi quay đầu lại, khóe môi chậm rãi thoáng lộ ra nụ cười mỉa mai: "Muốn nhảy lầu, thì tôi cũng phải kéo cô theo cùng."

"Không nhảy thì đi xuống, trên này gió lớn, khiến cho rèm cửa sổ nhà tôi cũng sắp bị thổi rơi xuống rồi." Tần Ngu lấy tay che trán lùi về phía sau một bước, cảm thấy cả người đều lạnh giá.

Mộ Song không nói, trong mắt lộ ra chút vui vẻ với hàm ý không rõ, quay đầu lại tiếp tục làm tròn chức trách của hòn vọng phu. điễnn dàn nên quýndon.

Không giải thích được...

Tần Ngu không chịu được gió thổi, cũng không khuyên được người phụ nữ quái dị đầy tâm cơ này, nhíu mày lại rời đi.

Lúc Tống Mạc biến sắc, vẻ mặt lạnh lẽo từ công ty chạy về nhà rồi chạy thẳng lên sân thượng, lúc này Tần Ngu mới biết được, người phụ nữ này lại bắt đầu tác chiến kế hoạch mới, nhưng mà lần này không phải là ngấm ngầm "bỉ ổi" nữa, mà là trắng trợn cướp chồng của cô.

Tần Ngu chưa bao giờ gặp người phụ nữ có lòng dạ độc ác và vô liêm sỉ như vậy, trên bệ cửa sổ truyền tới giọng nói khuyên can của Tống Mạc: "Mộ Song, trước tiên em hãy bước xuống đi đã, chúng ta sẽ nói chuyện thật tốt."

Cuối cùng cô bị làm ầm ĩ tới mức không ngủ được nữa, lại nâng bụng thong thả đi tới, nội dung vở kịch vừa lúc đến chỗ đặc sắc nhất, Mộ Song rơi nước mắt, bi thương cười một tiếng: "Mộ Song, A Mạc, từ khi nào thì anh lại đối xử với em xa lạ như vậy, còn nhớ trước đây đã gọi em như thế nào không?"

Cánh môi của cô ta khi đóng khi mở, trong lòng Tần Ngu run sợ, trong bụng không biết đã gió lạnh lùa vào biết bao nhiêu, đêm nay có phải sẽ đi vào toilet đến mệt lả người.

Đóa sen trắng quả nhiên là một loại tồn tại rất mạnh mẽ.

Cô mang thai không dám để bị gió lạnh, tìm một góc khuất gió, ôm một đống đồ ăn vặt, xem náo nhiệt.

Xa xa, cô nghe thấy giọng nói của Tống Mạc bị gió thổi đi có chút không rõ ràng, không biết là chột dạ hay sao đó, anh bắt đầu lắp bắp: "Tiểu, Tiểu Song Nhi."

Cô cắn một miếng ô mai, những lời này đúng lúc lọt vào tai của cô, cảm thấy thật buồn nôn, khiến cho cô chán ghét tới mức nhả miếng ô mai ở trong miệng ra.

"Anh vẫn còn nhớ sao? Em cho rằng anh đã sớm quên tình cảm lúc trước của chính ta." Giọng nói thê lương của người phụ nữ truyền tới, hư vô và mờ ảo.

Lời kịch này, thật sự là cảm động lòng người, cô lại lột một quả quýt bỏ vào miệng.

Tống Mạc: "Mộ Song, những chuyện đó đều đã qua rồi, bây giờ anh đã có Tần Ngu." điễnn dàn nên quýndon.

Đột nhiên bị nhắc tên Tần Ngu ngẩng đầu lên, nhìn hai người run rẩy mấy giây, sau đó ợ một cái thật lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí bi thương thảm thiết kia có chút lúng túng và tế nhị, mộ bộ phim thần tượng rõ hay lại bị cô biến thành một vở hài kịch, Tần Ngu âm thầm cắn đầu lưỡi, tội lỗi, thật là tội lỗi.

Cũng may, Mộ Song hết sức nhập vai, chỉ run rẩy một lúc lâu, rồi lại cầm lấy con dao kè vào cổ tay: "Anh cảm thấy đã qua rồi, nhưng mà trong lòng em, những chuyện đó cho tới bây giờ đều chưa từng qua đi, em không rời bỏ anh được, một phút đều không thể rời bỏ, nếu như anh muốn em đi, hôm nay em sẽ chết ở trước mặt anh."

Không rời bỏ, một phút cũng không rời được? Vậy năm năm kia đến tột cùng thì là cái gì rời đi? Tần Ngu dường như bị cô ta làm cho không nhịn được mà cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà Tống Mạc không được thoải mái nhàn hạ như cô, anh tỏ ra hết sức khó xử, khó xử không biết khiến cho cô ta chết đi hay là cho cô ta rời đi.

Nhưng mà không đợi cho anh cảm thấy hết khó xử, Mộ Song liền nhảy từ trên cửa sổ xuống, bàn tay rất nhanh nhẹn, không hề lộ ra vẻ nhu nhược chút nào, cô ta dùng lưỡi dao tì vào cổ tay của mình, từng bước từng bước tiến lại gần Tống Mạc: "A Mạc lựa chọn đi, không phải là cô ta đi, thì là em chết."

Tống Mạc quay đầu lại nhìn Tần Ngu một chút, Tần Ngu chỉ chăm chú nhìn đồ ăn vặt, không nể mặt anh một chút nào.

Trong nháy mắt này, chỉ nghe thấy tiếng hét lên của người phụ nữ, lưỡi dao lướt qua cổ tay, vết máu văng khắp nơi.

Đồ ăn trong miệng của Tần Ngu còn chưa nuốt xuống, thì đã nhìn thấy bóng dáng của Mộ Song siêu vẹo như con bươm bướm, ngã sấp xuống.

Miệng của cô há hốc ra, nghe thấy tiếng hét lên của Tống Mạc: "Mộ Song, Mộ Song!"

Ngay sau đó, liền nhìn thấy bộ quần áo màu đen cùng với bộ quần áo màu trắng lóe qua trước mắt, chớp mắt, gian phòng rộng lớn như vậy trở nên trống rỗng, trong tầm mắt, chỉ còn lại chiếc rèm cửa sổ bay phấp phới, tạo nên những đường cong tuyệt đẹp trong gió, tiếng gió thổi vù vù, trong ánh chiều ta, giống như một bào phúng điếu bi thương, tung bay trong không khí.

Lạnh rất lâu, Tần Ngu im lặng, nuốt thức ăn xuống, trong lòng lộp bộp một tiếng, xong rồi, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi…

"Vú Trương, Vú Trương, đưa tôi đi bệnh viện!"

———————

Qua một thời gian cấp cứu ngắn ngủi, bác sĩ gọi Tống Mạc và Tần Ngu vào phòng bệnh, trên mặt anh ta hiện lên một loại tự hào cứu thế: "Hai vị yên tâm, bệnh nhân tạm thời đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, cô ấy vô cùng may mắn, lưỡi dao chỉ cắt tới tĩnh mạch, không phải là động mạch."

Tống Mạc thở phào một cái: "Cám ơn bác sĩ."

Tần Ngu trợn to hai mắt, chỉ cắt vào tĩnh mạch sao, đúng là tay nghề rất tốt, cắt cũng rất hay…

"Hai người ai là người nhà của bệnh nhân?" Bác sĩ rất vui vẻ, trên mặt cũng lộ ra chút tế nhị.

Tống Mạc và Tần Ngu nhìn nhau một cái, Tần Ngu vỗ vỗ cánh tay của Tống Mạc, hất cằm lên với anh.

Được sự cho phép của Tần Ngu, Tống Mạc bước lên một bước: "Tôi là anh trai của cô ấy."

"Vậy anh hãy đi theo tôi một lát."

———————

Hai giờ sau, Mộ Song từ từ tỉnh lại.

Cô ta bị đánh thức, bị một tiếng ngáy ngủ rất lớn và có tiết tấu đều đặn đánh thức dậy.

Mở mắt ra, trước giường không hề có người đàn ông mà mình vừa mở mắt ra đã muốn nhìn thấy, chỉ có một người phụ nữ ngủ say như chết.

Người phụ nữ này, vào những lúc như thế này mà cô ta còn ngủ được?

So với việc cô khàn giọng lấy cái chết để uy hiếp, biểu hiện của người phụ nữ này vẫn có chút nhẹ như gió thổi mây trôi, không thèm ngó ngàng tới?

Mộ Song cảm thấy mình bị nhục nhã rất nặng nề, một giây cô ta cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này.

"Bác sĩ!"

Bác sĩ không gọi tới được, mà thấy Tống Mạc cầm thức ăn đi vào phòng bệnh.

"A Mạc!" Ánh mắt Mộ Song trở nên sáng ngời, lập tức khôi phục bộ dạng dịu dàng như nước.

"Ôi thơm quá…" Một cảnh tượng sinh ly tử biệt tình nồng ý mật còn chưa trình diễn, đã bị một giọng nói nhẹ nhàng tràn ra khỏi cánh môi của Tần Ngu một giây trước vẫn còn khò khè ngáy ngủ, miễn cưỡng phá hư bầu không khí không còn chút gì.

"A Mạc, em không muốn nhìn thấy người phụ nữ này!" Tần Ngu còn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, một giọng nói tức giận cùng với một ngón tay đã chỉ chỉ vào đỉnh đầu của cô.

Đây là chuyện quái gì vậy, còn không muốn nhìn thấy cô, cho rằng cô thích để cho cô ta nhìn như vậy sao, một đôi mắt độc ác như vậy, nhìn nhiều khiến cho mắt của cô như dính một lớp bùn vậy.

Nhưng mà niệm tình cô ta vừa mới bị cắt cổ tay đã bị hao phí một phần thể lực, cô không thèm so đo với cô ta.

Ngẩng đầu lên vô vị nhìn thoáng qua Mộ Song, xoay người chuẩn bị ăn cơm.

“Bảo cô ta đi đi, ngay bây giờ!” Ai ngờ người phụ nữu này không biết phân biệt, nắm lấy kim tiêm nhổ ra, sự dũng cảm không sợ chết kia đúng là khiến cho người ta phải vỗ tay khen ngợi.

“Tần Ngu, bác sĩ nói bệnh trầm cảm của Mộ Song hết sức nghiêm trọng, không thể chịu được bất kỳ sự kích thích nào, em đi ra ngoài trước đi.” Tần Ngu còn chưa kịp phản bác, đã bị Tống Mạc ôm đưa ra ngoài.

"Tống Mạc, anh..." Tần Ngu hất tay của người đàn ông ra, đang muốn nói chuyện, lại vô tình bị cắt ngang: “Em về trước đi, có lời gì thì chờ anh về nói sau, bây giờ anh phải quay lại chăm sóc cho Mộ Song.”

Vừa dứt lời, người đàn ông xuay người đi vào trong phòng bệnh.

Tần Ngu đứng tại chỗ trợn mắt há mồm ra hai giây, nổi giận đùng đùng nâng bụng chạy về phía trước, vừa đi vừa không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Một giây, Tống Mạc không đuổi theo.

Hai giây, cửa cũng không hề mở ra lấy một cái.

Ba giây, ngay cả soi tóc của Tống Mạc cô cũng không thấy.

Mặt lạnh đi lại thang máy, hung dữ nhấn đi xuống dưới lầu, Tống Mạc, anh rất giỏi, thực sự dám trêu chọc em!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Bất Quá Là Cái Rắm

Editor: Trà sữa trà xanh

Tống Mạc dẫn Mộ Song hậm hực trở về Tống gia một lần nữa.

Tần Ngu không đợi được Tống Mạc đến xin lỗi, lại nhận được sự khiêu khích thậm tệ hơn của Mộ Song.

Cô ta giống như thiếu phu nhân Tống gia, rúc vào bên người Tống Mạc, chỉ vào bụng lớn béo phệ của cô mà vênh váo tự đắc nói: "A Mạc, ly hôn với cô ta đi, bảo cô ta rời khỏi nhà này được không? Em vừa nhìn thấy cô ta liền đau đầu."

Lúc đó Tần Ngu đang cầm một ly nước, thình lình nghe được câu này, tay run lên, suýt nữa đổ nước vào người, cô ngước mắt chờ đợi thấp thỏm nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Nếu như chuyện này xảy ra vào mấy ngày trước, cô nhất định chẳng thèm ngó tới, nhưng bây giờ không giống nhau, kể từ khi Mộ Song gặp chuyện không may, Tống Mạc cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng với Mộ Song, nói là sủng đến tận trời cũng không quá đáng.

Cô đang suy nghĩ, có phải cô cũng nên diễn ra tiết mục tự sát để thu được đồng tình không, đáng tiếc cô không có công phu tốt như Mộ Song, có thể cắt chuẩn xác, cô sợ mình thất thủ một cái liền biến thành một xác hai mạng, mất nhiều hơn có.

"Mộ Song, anh không thể ly hôn với Tần Ngu." Trong lúc hai người phụ nữ liếc nhìn nhau, giọng nói trầm thấp của người đàn ông chậm rãi tràn ra từ môi mỏng.

Tần Ngu thả lỏng, vững vàng uống nước.

Mộ Song lại giống như con mèo bị dẫm lên đuôi, sắc mặt lập tức trở nên bén nhọn, giờ khắc này, mọi giả dối sau mặt nạ của cô ta đều hiện ra không sót cái nào, cơ hồ là mất khống chế hét lên một tiếng: "Một ngày cô ta còn không đi, em sẽ không ăn cơm."

Cô ta như vậy khiến Tần Ngu nhận thức rõ hai chữ vô sỉ là như thế nào.

Bất quá, cho dù cô ta vô sỉ, Tống Mạc cũng sẽ nể mặt cô.

Tần Ngu để ly nước xuống, từng bước ép sát Mộ Song nhưng không làm hành động nào, cô làm động tĩnh lớn như vậy, đơn giản là muốn xem cô ta chật vật không chịu nổi như thế nào, cô không coi những gây hấn không đâu của cô ta vào mắt mới chính là đáp trả tốt nhất, cô muốn nói cho cô ta biết, cô có thể tổn thương tôi được sao?

Đứng dậy rời đi, mặt mày rũ xuống yên tĩnh như nước, từ cô gái tùy hứng khoe khoang thành người phụ nữ tỉnh táo kiềm chế chỉ trong một buổi tối.

Mặc dù là như vậy, cô cũng quyết không mất đi một phần ngạo khí nào của mình, chỉ cần một ngày cô không ly hôn với Tống Mạc, cô vẫn còn là thiếu phu nhân Tống gia, Mộ Song cô ta, chỉ là cái rắm.

———————

"Gấp gáp gọi mình đến là có chuyện gì?" Từ lúc sinh xong, Cố Uyển Uyển liền khôi phục oai phong trước kia một lần nữa, hùng hổ đến chỗ nào đều như na tra, không biết thận trọng là cái gì.

Tần Ngu hớn hở vẫy tay với cô, "Có chuyện cần cậu hỗ trợ."

"Chuyện gì?" Cố Uyển Uyển tùy tiện ngồi trên ghế sofa, thuận tay cầm lên một quả táo liền "Răng rắc" một ngụm, ăn rất phóng khoáng lại cuồng dã.

Tần Ngu lấy từ trong tủ đầu giường phía sau ra hai cái túi giấy đưa tới trong tay Cố Uyển Uyển.

"Cái quái gì, tiền sao, mình còn không lạ với mấy thứ này nha, nhà mình nghèo chỉ còn lại tiền đó." Cố Uyển Uyển mở túi giấy ra nhìn, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến thành kinh ngạc: "Này là bộ lông của ai vậy?"

Bộ lông... Đây rõ ràng là tóc, Tần Ngu nhịn không được khen ngợi một câu: "Nhìn không ra sao, mấy ngày không gặp, đã thông minh hơn rồi."

"Đó là" Cố Uyển Uyển cười đắc ý: "Nói đi, đưa cho mình hai mẫu tóc làm gì? Cất giữ sao, bây giờ người có tiền đều cất giữ vật này sao?"

Tần Ngu không ngừng run rẩy mí mắt: "Đưa cái này cho cậu là muốn cậu giúp mình đi giám định DNA."

Cố Uyển Uyển sững sờ mấy giây, ánh mắt trở nên nghiền ngẫm: "Tiểu Ngu tử, Lãng Lãng là con của cậu với người khác sao, cậu có quan hệ với người đàn ông khác khi nào vậy, sao mình không biết?"

Tần Ngu oán trách lườm cô một cái: "Nói cái gì đó, đây không phải là tóc của Tống Mạc cùng Tống Lãng, là tóc Tống Mạc cùng một đứa bé khác."

"Oh, chính là đứa bé của Bạch Liên Hoa chết sống bám nhà cậu không biết xấu hổ sao?" Cố Uyển Uyển khịt mũi coi thường Mộ Song.

Tần Ngu gật đầu: "Chuyện này không thể qua loa, cậu mau chóng xử lý đi."

Cố Uyển Uyển quăng hột táo vào trong giỏ rác: "Việc này cứ để mình!"

———————

Tống thị.

Tống Mạc đẩy cửa vào, Mộ Song đang đứng trước bàn làm việc, trên mặt lộ ra hoảng sợ còn chưa thu hồi, giống như đã làm việc gì trái với lương tâm sợ bị người ta nhìn thấy.

Trong nháy mắt Tống Mạc nhìn chằm chằm cô mấy giây, đáy mắt đen nhánh: "Sao em lại ở chỗ này?" Trong phòng làm việc của tổng giám đốc chứa đầy cơ mật công ty, bình thường không có anh cho phép, ngoại nhân không thể vào.

Sắc mặt của Mộ Song hơi trắng bệch, cầm lấy văn kiện trên bàn quơ quơ với anh, kéo ra nụ cười cứng ngắc: "Em gấp gáp cầm hợp đồng đến, A Mạc thật xin lỗi, không được anh cho phép em đã tự tiện vào phòng làm việc của anh."

Tống Mạc trầm mặc mấy giây, cất bước đi đến, ánh mắt thờ ơ quét qua văn kiện trên tay Mộ Song, lúc thu hồi lại, có thêm chút cảm xúc không rõ ràng.

Một lát sau, môi mỏng mới khẽ mở: "Đi ra ngoài đi."

Mộ Song ôm văn kiện có tên là bản kế hoạch bối rối luống cuống đi ra phòng làm việc, lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi lạnh, quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng làm việc, chỉ cảm thấy tâm tư của Tống Mạc thật khó đoán.

Phòng làm việc khôi phục lại yên tĩnh, Tống Mạc buông lỏng thân thể dựa vào ghế ngồi, ngón tay nhẹ gõ trên tay vịn của ghế theo một tiết tấu nào đó, ánh mắt không tập trung nhìn vào thùng rác xa xăm.

Sáng sớm hôm nay lúc quét dọn anh phát hiện trong thùng rác có vụn giấy trắng, nghiễm nhiên đã lộ ra mùi vị âm mưu.

Anh hơi mím môi, đáy mắt trở nên đen tối, mấy giây sau, chậm rãi đứng thẳng, gọi một cú điện toại, lúc này đây, giọng nói trở nên lạnh thấu xương: "Đến phòng làm việc của tôi mang mấy mẫu giấy vụn phục hồi như cũ, ngày mai lúc tôi đi làm, tôi muốn nhìn thấy nó đầy đủ xuất hiện ở trên bàn làm việc của tôi."

———————

Mộ Song tuyệt thực ngày hôm sau, Tần Ngu càng tỏa sáng xinh đẹp hơn, đúng lúc hai người gặp nhau ở cầu thang, Tần Ngu đang chuẩn bị lướt qua, lưu cho cô ta một bóng lưng kiêu ngạo, lại không ngờ cổ tay bị người ta nắm.

Khuôn mặt của Tần Ngu không chút thay đổi quay đầu lại, khuôn mặt của Mộ Song trắng bệt như nữ quỷ. Điều khiến Tần Ngu ngoài ý muốn là, người phụ nữ này rõ ràng đã tuyệt thực suốt một ngày, lại còn có khí lực lớn như vậy, cơ hồ muốn bóp nát tay của cô, Tần Ngu rất hoài nghi, cô ta chỉ là làm bộ tuyệt thực, kì thực ngầm vụng trộm ăn.

"Có chuyện gì sao?" Tần Ngu cụp lông mi xuống, lấy khí thế cao ngạo của mình nhìn người phụ nữ toàn thân âm khí trước mắt.

"Cô nên cút đi." Giọng nói quen thuộc trào phúng lại một lần xuất hiện ở trên mặt người phụ nữ kia, cực kỳ khiêu khích: "Cô thua rồi."

Chỗ sâu trong đáy mắt của Tần Ngu có từng đợt lãnh ý, chau khóe mắt lên khinh thường mà cao ngạo: "Cô đừng quên, Tống Mạc còn chưa ly hôn với tôi, cô nói lời này còn quá sớm đó."

Mộ Song đột nhiên cười, nụ cười làm người ta rợn cả tóc gáy.

Tần Ngu nhíu mày, lúc này khuôn mặt của Mộ Song rất giống lệ quỷ, khiến cô không thoải mái, mà giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, người phụ nữ này lại muốn làm con bướm thiêu thân lần nữa.

Quả nhiên, một giây sau, người phụ nữ này đột nhiên kêu to lên: "Chị, chị tội gì bức tôi đến mức này! Rõ ràng là chị có con với người khác sợ A Mạc phát hiện nên nhờ tôi giúp diễn trò để chị nhanh chóng rời khỏi Tống gia, hiện nay, vì giúp chị tôi đã trong ngoài không được lòng người, chị còn muốn xuống tay với Dương Dương sao, chị Tần Ngu, sao chị có thể ác độc như thế!"

Chẳng biết lúc nào Tống Mạc đã từ phòng ngủ đi ra, đứng ở phòng khách ngoảnh mặt làm ngơ nhìn mọi chuyện.

Tần Ngu sững sờ ở tại chỗ, giống như trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều đảo lộn, cách đó không xa ánh mắt của Tống Mạc như rơi vào trên mặt cô, giống như Tống Mạc lạnh nhạt xa lạ trước kia, không, còn lạnh hơn trước kia, giống như đang nhìn một người không quen biết, lạnh lùng làm cô đau lòng.

Cô chậm rãi quay đầu lại, ra sức buông tay Mộ Song, lành nhạt nhìn qua cô ta: "Cô đang nói lung tung gì vậy?"

"Tôi không có nói dối, trong lòng chị rõ ràng nhất, không phải sao?" Mộ Song buồn bã cười một tiếng, trong nháy mắt đã ướt hốc mắt: "Ngày đó đoạn đối thoại giữa tôi và chị vú Trương có thể chứng minh, tôi có nói oan cho chị không phải hỏi vú Trương mới biết."

Tống Mạc quay đầu lại, vú Trương sớm đã xuất hiện ở đại sảnh, trên mặt nơm nớp lo sợ.

"Vú Trương, Mộ Song nói là thật sao?"

Vú Trương ngước mắt, tựa như đau lòng lại như áy náy nhìn Tần Ngu một cái, thở dài một hơi, run sợ nói: "Thiếu gia, Mộ tiểu thư cô, cô ấy nói đều là thật, ngày đó chính tai tôi nghe thấy."

Ánh sáng yếu ớt bồng bềnh trong mắt Tống Mạc dập tắt trong nháy mắt, không còn sót lại chút gì, anh nhìn Tần Ngu, một mảnh đen nhánh, giống như là một vũng nước biển, sâu không nhìn thấy đáy, cơ hồ có thể nhấn chìm người ta vào trong đó.

Cảm giác hít thở không thông từ ngực lan tràn ra, tất cả ủy khuất cùng kinh ngạc dưới đáy lòng chậm rãi lên men thành nước mắt, vội vàng lan tràn đến hốc mắt, ngực đau nhói, nước mắt rớt xuống.

Cái gì là hết đường chối cãi, giờ phút này Tần Ngu mới biết.

Cô kinh sợ lắc đầu: "Không phải là em, không phải là em..."

Có thể căn bản không còn ai tin tưởng cô, thần sắc của Tống Mạc lạnh như vậy, lạnh lùng giống như thiên thần, không mang theo một chút thương cảm nhìn cô.

Cô nuốt xuống một ngụm khí, tuyệt vọng nhìn về phía vú Trương: "Vú Trương, bà nói đi, bà nói cho Tống Mạc biết, chuyện này không phải là tôi làm, bà nói cho anh ấy biết đi..."

Không trả lời, trong phòng khách im ắng.

Tần Ngu loạng choạng hai bước, trước mắt liền biến thành màu đen, người khác có thể không tin cô, nhưng sao Tống Mạc lại không tin cô? Cô là người sớm chiều cùng chung hoạn nạn với anh, vô số cả ngày lẫn đêm cùng giường chung gối, vô số lần gian khổ, đồng cam cộng khổ nhiều năm, sao anh có thể dễ dàng dễ tin người khác như vậy?

Anh là người cô yêu nhất, ai cũng có thể không tin cô, nhưng sao anh lại không tín cô? Sao anh có thể... Nhẫn tâm như vậy.

Tần Ngu đột nhiên muốn chạy đến trước mặt anh hung hăng tán một bạt tay vang dội trên mặt anh, muốn cho anh thấy rõ mọi chuyện.

Mới vừa bước chân ra, sau lưng đột nhiên truyền đến một lực đánh khổng lồ, cô mất thăng bằng, thân thể liền ngã xuống.

Bầu trời đen tối, cô cảm thấy thân thể của mình không ngừng đụng vào mặt đất, trong ánh trăng mờ, mơ hồ nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nữ bệnh tâm thần...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 188: Chúng Ta Ly Hôn

Editor: Táo đỏ phố núi

Không biết lăn bao lâu, tay chân của Tần Ngu nằm bò dưới đất, cảm giác giống như Phật Tổ ở tây thiên đang ngoắc ngoắc tay với mình.

Sao bay mòng mòng đầy trước mặt, cô bị hù dọa nấc cụt một cái, hoảng hốt bê lấy cái bụng của mình.

Nhưng mà hình như người hoảng hốt không phải là cô, mà là người phụ nữ ngu xuẩn nào đó đã bê đá đập vào chân mình, cô ta lăn lóc đập vào sàn nhà, đụng phải một góc tường, ngất xỉu đi. Máu chảy nhếch nhác trên khuôn mặt, không biết có bị hủy dung hay không.

Tất cả mọi chuyện phát sinh một cách nhanh chóng, khiến cho mọi người sững sờ ngay tại chỗ, trên sàn nhà máu chảy lênh láng, không biết người phụ nữ đang ngất đi kia có bị mất máu quá nhiều mà chết đi không.

Tần Ngu có ý tốt hắng giọng một cái: "Tai nạn chết người, mau gọi xe cứu thương!"

Vừa dứt lời, một bóng dáng nhanh chóng đi lướt qua bên cạnh người cô, Tần Ngu ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Tống Mạc, dường như là ánh mắt chất vấn, khiến cho tim của cô như bị người ta khoét thủng.

Không biết ánh mắt kia khiến cho lòng cô trở nên băng giá, hay là đứa nhỏ trong bụng cảm nhận được sự oán hận từ ba của mình, mà đột nhiên bụng của cô đau nhói lên, một dòng nước ấm từ dưới hạ thân từ từ chảy ra, Tần Ngu trơ mắt nhìn dòng máu đỏ tươi nhuộm đỏ quần của mình.

Trận đau đớn kịch liệt khiến cho trán của cô rỉ ra một lớp mồ hôi lạnh, sắc mặt vì hoảng sợ mà thoáng một cái trở nên trắng bệch, Tần Ngu hoảng hốt mở to hai mắt ra, thực sự vô cùng luống cuống, cơn đau đớn co rút khiến cho cô không thể kêu lên được, cắn răng khó khăn lắm mới thốt ra một câu nói từ trong cổ họng: "Tống, Tống Mạc, máu, em chảy máu…"

Người đàn ông đã sớm ôm Mộ Song đi tới trước cửa, nghe thấy lời nói của cô thì vội vã quay đầu lại nhìn, trên mặt hiện lên sự đau lòng và không đành lòng, người phụ nữ ở trong ngực không biết mở mắt ra từ lúc nào, giọng nói suy yếu giống như sợi tơ trong gió, chỉ chớp mắt một cái là biến mất, cô ta nhỏ giọng lẩm bẩm: "A Mạc, có phải em sắp chết hay không…"

Người đàn ông cụp mắt xuống, đập vào mắt là khuôn mặt thảm thiết khiến cho anh chấn động, anh há to miệng: "Không, em sẽ không chết, anh sẽ đưa em tới bệnh viện ngay lập tức, Mộ Song, em hãy kiên trì thêm một chút."

Cuối cùng quay đầu lại liếc nhìn Tần ngu đang nằm trong vũng máu, sắc mặt của người đàn ông lạnh lẽo, một lần nữa nhấc chân bước đi.

"Tống Mạc, hôm nay anh có can đảm bước qua khỏi cánh cửa này, chúng ta liền ly hôn!" Vết máu ở thân dưới dường như bao phủ cả người cô, Tần Ngu sợ hãi run lẩy bẩy, dùng hết sức lực gào thét một câu, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trở nên mơ hồ, trên mí mắt không biết là nước mắt hay là mồ hôi, ngay cả thở cô cũng cảm thấy khó khăn. .

Giờ phút này, tất cả hy vọng của cô đều đặt lên người của Tống Mạc, cô không sợ chết, cô chỉ sợ đứa nhỏ này bị trễ thời gian sẽ bị chết từ trong trứng nước.

Bước chân của người đàn ông đột nhiên dừng lại, mọc rễ dưới đất.

Anh chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt nhìn Tần Ngu.

Tần Ngu đã nói không nên lời, chỉ có từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cô cứ như vậy chờ đợi bóng dáng trẻ tuổi anh tuấn kia, chờ đợi anh đi về phía của cô, mong đợi anh tới cứu cô khỏi sự tuyệt vọng.

Thời gian chờ đợi giống như đã qua một đời, chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông lẫm liệt vang lên: "Vú Trương, đưa phu nhân đi tới bệnh viện."

Vú Trương, đưa phu nhân đi tới bệnh viện...

Chỉ một câu này thôi, thế giới của Tần Ngu ầm ầm sụp đổ.

Cô cười, cười như một người ngốc, ngồi trên vũng máu ở dưới đất, cô híp mắt lại nhìn bóng lưng dần xa, nói từng câu từng chữ: "Được, Tống Mạc, chúng ta ly hôn."

Trước khi nhắm mắt lại, Tần Ngu nghĩ, nếu như còn sống trở lại, cô nhất định sẽ rời khỏi anh.

———

Hai tháng sau, Tống Thị.

"Tống tổng, đã tra ra được, khoản tiền kia bị thư ký Mộ chuyển khoản tới một tài khoản lạ." Hứa Văn cung kính đứng trước bàn làm việc.

Tống Mạc đưa tay lên đỡ trán, lông mày nhíu chặt lại: "Tôi biết rồi." Trầm mặc mấy giây, đột nhiên anh ngước mắt lên: "Có tung tích của Tần Ngu không?"

Trên mặt Hứa Văn hiện lên một chút đồng tình, không đành lòng nhìn Tống Mạc vài lần, rồi mới mở miệng: "Tống tổng, vẫn chưa có."

Một tháng trước, Tần Ngu mang theo Tống Lãng và đứa nhỏ mới sinh biến mất không thấy bóng dáng đâu sau một đêm, hôm sau Tống Mạc hạ lệnh, "Cho dù có phải đào sâu ba thước đất, lật hết thành phố A này lên cũng phải tìm cho được Tống phu nhân!" Sau đó tìm hết tất cả các xó xỉnh của thành phố A, nhưng mà ngay cả sợi tóc của Tần Ngu cũng không tìm thấy, Tần Ngu hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh, giống như thế giới này chưa từng tồn tại một người tên là Tần Ngu.

Cửa đột nhiên có người mở ra, cô gái tiếp tân đi tới: "Tống tổng, có người bảo tôi tự tay giao cái này cho ngài."

Tống Mạc nhận lấy túi hồ sơ, mở ra.

Là bản giám định DNA.

Nhìn một lượt, tới cuối cùng, tay của Tống Mạc run lên, tờ giấy lặng lẽ rơi xuống đất.

Tờ giám định này là bằng giám định anh và Tống Dương, mà kết quả - - Tống Dương không phải là con của anh, giữa bọn họ, không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào.

"Tống tổng." Thấy tình cảnh này, Hứa Văn và cô gái tiếp tân lo lắng cùng bước lên một bước.

Tống Mạc chậm rãi nhắm mắt lại, dựa vào ghế, trên mặt dần dần hiện lên chút đau đớn…

Mộ Song sớm đã không phải là Mộ Song lúc trước nữa, nhưng mà anh vẫn tình nguyện coi cô là một cô gái khi mười sáu tuổi kia, người và vật đều không còn, chuyện này qua đi, thì ra chỉ có mình anh là không bỏ được.

Âm mưu kế hoạch tỉ mỉ như vậy, chỉ nhắm vào một mình anh.

Hứa Văn và cô gái tiếp tân thấy Tống Mạc nhíu mày thành chữ xuyên, cũng không dám nói một câu, làm tròn chức trách của một nhân vật trong suốt.

Không biết qua bao lâu, vẻ mặt Tống Mạc tràn đầy mệt mỏi mở mắt ra: "Hãy điều tra người chủ sở hữu số tài khoản này đi."

———

"Vốn xoay vòng của Tống Thị không đủ, hàng loạt tài sản bị phá sản, mà cùng lúc đó, có một tập đoàn khác ở trong nước xuất hiện như một ngôi sao sáng chói trong tầm mắt của công chúng." Bản tin trên ti vi thông báo như vậy.

Tống Mạc ngồi trên ghế sofa, ngón giữa vân vê một tấm hình, trong hình òa một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, có chút thâm thúy lưu lạc giống như anh, cánh môi mỏng, thậm chí khóe môi kiêu căng có chút vui vẻ kia cũng giống. Nhưng mà người đàn ông này có màu da đen hơn anh một chút, khóe mắt sáng chói, nhìn anh ta giống như một con sư tử mạnh mẽ đang chờ thời cơ phát động, nhìn anh ta càng có chút phóng túng và hăng hái không thể kiềm chế được.

Người này là Tống Kình, là anh trai của anh, là người anh trai cùng cha khác mẹ bị vứt bỏ hơn ba mươi năm trước.

Bị vứt bỏ, chỉ vì lúc sinh Tống Kình ra có làm kiểm tra và phát hiện ra anh ta bị bệnh tim bẩm sinh.

Nhà họ Tống xưa nay chỉ có một người thừa kế, mà người thừa kế kia cũng chỉ có thể là con của người vợ chính thức sinh, người con ngoài giá thú lại mắc bệnh tim bẩm sinh, không bao lâu sau Tống Kình bị đưa tới nước Mỹ.

Từ đó tự sinh tự diệt, trôi dạt khắp nơi.

Cuối cùng mang theo dòng máu nhà họ Tống, anh ta chẳng những không chết mà ngược lại còn thành lập một tổ chức sát thủ lớn nhất ở biên giới nước Mỹ: Thiên sứ bóng tối, cấp dưới có chồn đen, hoa hồng và phần đông những sát thủ nằm trong top nguy hiểm khác.

Bây giờ anh ta một lần nữa trở lại, thề muốn trả thù nhà họ Tống, tập đoàn mới xuất hiện như ngôi sao sáng chói trên thông báo chính là một sản nghiệp

trên danh nghĩa của Tống Kình.

Mà vợ của Tống Kình, Mộ Song, là con át chủ bài, một trong những sát thủ dưới tay anh ta - - mèo hoang, con của bọn họ, đúng là Tống Dương.

Trong đầu hiện lên những tin tức liên quan tới Tống Kình, vẻ mặt Tống Mạc lạnh nhạt nhìn màn hình ti vi, trận chiến này mưu đồ trong nhiều năm, cuối cùng cũng nổi lên mặt nước, bây giờ, anh hết sức mong đợi và không thể buông tha cho Tống Kình…

———

"Tống, Mạc?" Người đàn ông nhướn mi lên, khóe môi lộ ra nụ cười điên cuồng hoang dã, đó là cảm giác ngang ngược được tôi luyện trong vô số lần đao kiếm dính máu, mưa bom bão đạn.

Bên cạnh của anh ta, Mộ Song mặc bộ quần áo mày đỏ vẻ mặt vui vẻ, thân hình vẫn nhỏ bé yếu ơt như trước, nhưng lại không mềm yếu, lặng lẽ lộ ra một sát khí sắc bén, Tống Dương đứng giữa hai người, yên tĩnh nội tâm, nhìn lên bọn họ đây mới thật sự là người một nhà.

Tống Mạc khẽ mím môi, đáy mắt của anh hiện lên một chút vui vẻ: "Tống Kình, nghe danh không bằng gặp mặt." Cuối cùng thì vẫn là anh trai của mình, lúc trước anh có bao nhiêu oán hận, bây giờ lúc thật sự đối mặt, lửa giận nhiều như vậy, nhưng lại không thể hiện ra được.

"Mời ngồi." Tống Mạc nhướn mày, sau đó ngồi xuống trước.

Mấy người kia trước sau đều ngồi xuống, Tống Mạc nói ngay vào điểm chính: "Tống Thị nếu như anh muốn lấy thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi." Đây vốn là nhà họ Tống nợ anh ấy, hơn nữa, anh cũng không yêu thích gì.

Tống Kình khẽ cười mỉa một tiếng: "Tống Thị bây giờ chỉ sợ chỉ còn là cái xác không, cậu muốn cho không tôi cũng không thèm?"

Phản ứng của anh ta cũng không ngoài ý muốn của Tống Mạc, người kiêu căng ngạo mạn như vậy, tự nhiên sẽ không thèm đồ mà người khác bố thí, điểm này, anh và anh ta rất giống nhau, anh nhếch môi: "Anh có muốn hay không đó là chuyện của anh, không liên quan gì tới tôi, hôm nay tôi đến, tôi muốn nói cho anh biết, ba muốn gặp anh."

Máu mủ tình thâm, cho dù là loại người có tâm địa sắt đá, ở trước mặt người thân cũng sẽ lơ đãng lộ ra chút mềm lòng, huống chi Tống Kình từ nhỏ đã bị vứt bỏ, xong trong lòng của anh ta, vẫn khao khát tình thân nhiều biết nhường nào. Còn nữa, anh ta cũng không phải là người vô tình vô nghĩa, nếu không lúc trước Lâm Lam cũng không chỉ trói anh ta, mà là muốn mạng của anh ta.

Nhưng tính cách kiên cường khiến cho anh ta không muốn thể hiện ra sự mềm yếu của mình ở trước mặt bất cứ người nào, Tống Kình lạnh lùng cười một tiếng, sự vui vẻ không chạm tới đáy mắt, giọng nói trầm thấp mơ hồ hiện lên chút oán hận: "Lúc ông ta đưa tôi đi tay ông ta có run chút nào không?" Tống Kình anh sao có thể là người mà người khác có thể tùy ý gọi đến bảo đi, người này lúc trước đã nhẫn tâm vứt bỏ anh, bây giờ cần gì phải nói những lời buồn cười như vậy?

"Anh có tới hay không thì tự mình quyết định, tôi chỉ phụ trách nhắn lại thôi." Tống Mạc đứng dậy, đi ra ngoài vài bước, đột nhiên lại quay đầu lại: "Mặc kệ anh đối xử với tôi như thế nào, oán hận nhà họ Tống ra sao, trả thù xong đợt này, cũng nên dừng lại, anh, quay đầu lại nhìn một chút đi, thời gian của ba cũng không còn nhiều lắm."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Đại Kết Cục: Thời Gian Không Lão, Tình Yêu Không Phai Nhòa

Thành phố S, một thị trấn nhỏ yên tĩnh.

Tần Ngu gãi đầu, người đâu rồi? Người sống sờ sờ cứ như vậy bị cô quên mất sao?

Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết người đàn bà chữa ngốc ba năm sao?

Mở lòng bàn tay ra, rủ mắt xuống nhìn dây chuyền trong tay, ừ, dây chuyền rất đẹp, phía dưới còn có một chiếc nhẫn chiếu lấp lánh, cô cầm lên nhét vào trong miệng, tới tới lui lui cắn cắn.

Sau khi cắn một hồi cô xác định đây là vàng thật bạc trắng, nếu cầm đi bán nhất định có thể bán một giá tốt.

Mặc dù lương tâm của cô rất không tình nguyện bán dây chuyền quý giá của khác nhân đi, nhưng tưởng tượng mà coi cô một mình mang theo hai đứa bé

bươn chải khổ cực thế nào, vì thế trong nháy mắt lương tâm của cô đã biến mất.

Xoay người đang muốn chỗ tốt đi, đột nhiên một bên trong đường nhỏ xuất hiện một bóng người.

Tần Ngu cũng không ngẩng đầu lên: "Xin nhường đường, tôi đang rất vội."

Ai ngờ bóng lưng này lại không biết tốt xấu, đứng cản ở trước mặt cô, làm trễ nãi thời gian quý báu bán dây chuyền của cô.

Tần Ngu rất không cao hứng ngẩng đầu, một khuôn mặt quen thuộc tuấn tú xuất hiện trước mắt.

Trong nháy mắt Tần Ngu kinh ngạc lui về phía sau một bước, trừng con mắt, ngô, đây không phải là vị khách đánh rơi dây chuyền trong quán cà phê sao? Lúc nãy hắn nhảy ra từ con đường nhỏ, có phải đã nhìn thấy hành vi vô liêm sỉ của cô đối với dây chuyền của hắn?

Nghĩ tới đây, Tần Ngu chột dạ ngay không nói được lời gì, nhất thời khuôn mặt mặt đỏ tới mang tai: "Anh anh anh..."

Con mắt xinh đẹp của hắn híp lại, đột nhiên cúi người kề sát vào mặt cô: "Cô đi theo ta một con phố rồi, cô thích tôi sao?"

"..." Trong lòng Tần Ngu có một giọng nói kêu to, uy uy uy, con mắt nào của anh thấy tôi thích anh hả? Hơn nữa, tại sao lại đứng gần tôi như thế? Đăng đồ tử (Đồ háo sắc)!

Cô lui về phía sau một bước, hì hì cười một tiếng, mở tay ra, sợi dây chuyền kia trong không khí kéo lê một đường cong xinh đẹp, dây chuyền màu trắng bạc dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh làm người ta chói mắt: "Ư, dây chuyền của anh, rơi trong quán của tôi, tôi đi theo là vì cái này."

Kiều Nhiên nhếch môi: "Là dây chuyền của cô, nhìn thấy cô thích như vậy, tôi cho cô dây chuyền này."

Mặt của Tần Ngu càng đỏ tới mang tai, ngô, hắn ghét bỏ dây chuyền này đã bị cô cắn qua nên mới cho cô sao? Cô có nên vô liêm sỉ bỏ dây chuyền vào túi không?

Tần Ngu rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó mở miệng nói: "Nếu tôi lấy sợi dây chuyền này anh còn đến quán tôi không?"

Nếu như người đàn ông này cảm thấy nhân phẩm của cô không tốt nên không đến quán của cô nữa, vậy quán sẽ tổn thất tám mươi phần trăm tài nguyên khách hàng đó- - hầu như khách nữ trong quán của cô đến quán là ngắm hắn nha, cho nên chuyện này phải xử lí thật cẩn thận.

Kiều Nhiên đoán không ra tâm tư của Tần Ngu, hơi ngẩn ra, mấy giây sau, trong mi mắt trong suốt mới lộ ra một nụ cười: "Sẽ."

Tần Ngu mở cờ trong bụng, tươi cười rạng rỡ vỗ vỗ cánh tay của anh: "Nhóc con, có tiền đồ, tôi thấy anh rất tốt nha." Rủ mắt xuống yên lặng bỏ dây chuyền vào túi: "Dây chuyền này tôi bất đắc dĩ mới nhận lấy nha, tôi phải đi rồi, trong quán còn có việc."

Vừa mới chuyển người, trên cổ tay của cô đột nhiên một lực đạo không nhỏ rơi xuống, ngay sau đó giọng nam trầm thấp dễ nghe rơi ở bên tai: "Đợi chút."

Tần Ngu quay đầu lại: "Chờ cái gì?"

Người đàn ông đột nhiên chế trụ bả vai của cô dẫn cô vào một đường nhỏ chật hẹp, một tay thuận thế chống trên tường, động tác của một tay còn lại thì mây bay nước chảy lưu loát sinh động thông thuận, vừa nhìn thì biết chính là người lão luyện tình trường, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt sáng quắc.

Tần Ngu trợn mắt há hốc miệng nhìn anh: "Anh muốn làm gì? Vì tôi lấy dây chuyền của anh nên tôi phải lấy thân báo đáp sao?" Theo như kinh nghiệm nhiều năm của cô, cái tư thế này, cái ánh mắt này, trong vòng một phút sau người đàn ông này sẽ động thủ với cô.

"..." Mí mắt của Kiều Nhiên run rẩy: "Vậy cô có đồng ý lấy thân báo đáp sao?"

Tần Ngu mở trừng hai mắt: "Ta đã là người mẹ hai con."

"Cho nên cô đồng ý lấy thân báo đáp sao?" Kiều Nhiên vẫn kiên trì bền bỉ hỏi.

Tần Ngu gãi đầu: "Tôi hoàn toàn không có gì phải dựa vào nhan sắc của anh duy trì sinh kế của quán cà phê."

"Cho nên cô đồng ý lấy thân báo đáp sao?" Kiều Nhiên hỏi lần thứ ba.

Tần Ngu há mồm, miệng lại bị một bàn tay vô tình che lại, ánh mắt của người đàn ông chuyên tâm mà nghiêm túc nhìn chằm chằm cô, ánh mắt cực sáng: "Hôm nay dây chuyền tôi cho cô còn có một chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn tổ truyền của nhà tôi, cô biết tại sao tôi tặng cô không?"

Tần Ngu trừng to mắt, mặt chợt đỏ bừng, nhìn chằm chằm người đàn ông mấy giây: "Anh có thể buông tôi ra trước không? Tôi hơi khó thở."

"..." Tần Ngu tựa hồ trông thấy lông mày của người đàn ông đó run rẩy.

Kiều Nhiên thả tay xuống, có chút buồn cười, lại có chút ít bất đắc dĩ, vuốt vuốt đầu của Tần Ngu: "Cô nói gì tôi không quan tâm, Tần Ngu, tôi thích cô

đã lâu rồi, cho tôi một cơ hội được không?"

Có thể chứ?

Một người đàn ông trẻ trung tuấn mỹ ngang ngược trọng điểm là còn có tiền nhiều chung tình nói với cô như vậy, cô có lý do gì cự tuyệt đây?

Không có.

Có thể trong lòng cô không muốn, bởi vì trong tim cô còn một mộ phần, bên trong chứa một người tên Tống Mạc. Người này chiếm cứ trái tim cô, không cho phép ai tồn tại nữa.

Không phải là không hận, chỉ là không thể không yêu nhanh như vậy.

Cô chưa thể tiếp nhận người khác.

Tần Ngu do dự thật lâu, cuối cùng thô lỗ đẩy tay người đàn ông ra, sau khi bị một người đàn ông nhỏ hơn mình 7 tuổi thổ lộ, cô lại không có tiền đồ chạy trối chết.

———————

Tần Ngu còn nhớ có một câu hát viết như vậy: Yêu càng bị áp chế lại càng hăng, yêu sẽ rất cố chấp.

Trước kia cô không tin, làm sao có người đã bị người ta từ chối một lần lại còn dũng khí đến thổ lộ lần nữa để nhận từ chối tiếp? Nhưng Kiều Nhiên lại có thể như vậy.

Khi anh thích một người, anh liền không ngừng theo đuổi, anh sẽ cố chấp không buông tha.

Một người phụ nữ phiêu bạt ở giang hồ không chỗ nương tựa sẽ vô pháp chống cự với một người đàn ông quan tâm lo lắng cho cô, mấu chốt là người đó còn đẹp trai lại có tiền, dạo này, người đẹp trai có tiền càng ngày càng thiếu, có tiền mà còn anh tuấn lại càng ít. Trong hàng vạn người, lại cho cô gặp trúng, đúng là một khối phân chó đập bể đầu cô mà.

Tần Ngu giãy giụa suốt một năm, ở lần thứ mười ba chứng kiến cảnh Kiều Nhiên nằm ở trước giường bệnh của Tống Thanh ngủ như đứa bé, khiến cô cảm động rơi nước mắt.

Bởi vì do sanh non, nên thân thể của Tống Thanh không tốt, cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, mỗi một lần nằm viện, bé liền béo thêm ba cân (tương đương 1,5 kg), Kiều Nhiên thì tỉ lệ nghịch, cân nặng rơi thẳng xuống, một năm này, không biết đã mất bao nhiêu cân thịt.

Cho dù tâm của Tần Ngu lạnh như băng, nhưng đã ngâm trong ấm áp nhiều lần, cũng sẽ tan thôi.

Cho nên khi Kiều Nhiên nâng hoa hồng cầu hôn thứ 183, nước mắt nước mũi của Tần Ngu dính lên áo sơ mi của anh, lúc này đây, cuối cùng không có chạy trối chết, cô tiếp nhận bó hoa hồng kia.

Trong tiếng hoan hô của mọi người cô ôm Kiều Nhiên, Tần Ngu chợt nhớ tới một khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng, nhớ tới khi anh cười, còn tới đêm anh ôm người phụ nữ vào ngực, sáng chói chiếu sáng cả bầu trời đêm, đẹp giống như là một giấc mộng. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt thấm ướt lông mi, sau một lúc lâu, một giọt nước mắt lớn rơi xuống.

Cô hoài niệm một lần cuối cùng trong tâm, Tống Mạc, tạm biệt.

———————

Hôn lễ rất nhanh đã được định xuống, sau gần một tháng bận rộn, Tần Ngu chính thức nghênh đón mùa xuân thứ ba của mình.

Kiều Nhiên muốn cho cô một hôn lễ chấn động toàn thành, nhìn khách mời trước mắt rậm rạp chằng chịt, Tần Ngu lười anh ý muốn hỏi chấn động toàn thành là cái gì - -căn bản là anh đang mời hết người dân trong thành phố mà.

Nhiều người như vậy, Tần Ngu khó tránh khỏi luống cuống, may có Tống Lãng ở một bên an ủi cô: "Kết hôn như việc sinh hai đứa con thôi, mẹ, kết hôn lần này mẹ không phải sợ."

Hậu quả của an ủi cô chính là Tống Lãng bị Kiều Nhiên vô tình mang đến chỗ cách nơi làm lễ.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, trên màn hình bắt đầu đưa những hình ảnh từ lúc hai người mới quen biết gặp nhau hiểu nhau đến hôm nay, Tần Ngu mặc một áo cưới trắng cầm một bó hoa rực rỡ sắc màu đợi chú rể, trong lòng không nhịn được cảm khái, thực là vật còn người mất, không nghĩ tới cô sẽ cưới lần nữa, từng cho rằng cả đời này chỉ nắm tay một người, sống quãng đời còn lại với người đó, không ngờ thế sự khó liệu, cô lại mặc áo cưới lần hai, gả cho một người nhỏ hơn mình tới tận 7 tuổi.

Không biết khi chứng kiến cảnh này, người từng thề son sắt trước mặt ở cha xứ nói suốt đời này mãi mãi không rời xa cô kia sẽ có cảm tưởng gì, có phải rất muốn cắn đầu lưỡi tự tử không?

Tần Ngu đang xuất thần, nào ngờ hiện trường kết hôn đột nhiên lao ra một bóng người, trước mắt bao người vọt tới trước mặt cô, Tần Ngu định thần nhìn lại, dĩ nhiên là Tống Mạc!

Thật sự là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền mà, Tần Ngu kinh ngạc nhất thời không biết phải làm thế nào, sợ run mấy giây, cuống quít hô to: "Cứu mạng, cứu mạng..."

Tiếng thét này làm tân khách chấn động, cô gái này, người đàn ông này tới cướp cô dâu mà, không phải giết người, sao lại kêu cứu mạng?

Đương nhiên là sẽ mặc kệ cô, bởi vì Tống Mạc đã dùng sức, đưa tay xuyên qua phần lưng cùng đầu gối của cô, chân của cô không chạm đất, chỉ có thể mặc cho người đàn ông này ôm cô lao ra tầng tầng đám người, Tống Mạc một bên ôm cô sải bước rời đi, một bên gắt gao nhìn chằm chằm cô thâm tình nói: "Em một ngày là Tống phu nhân, cả đời là Tống phu nhân, gả người khác sao, đừng mơ tưởng!"

Tần Ngu bị sự tự nhiên trắng trợn của anh mà kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, hiện trường hôn lễ đã hỗn thành một đoàn, người Tống Mạc mang đến bao vây xung quanh bảo vệ, nên cho dù đang hỗn loạn, nhưng Tống Mạc vẫn có thể buông ra lời buồn nôn như thế.

"Để Tần Ngu xuống!" Cô đang nghĩ cách thoát khỏi vòng tay của Tống Mạc, đúng lúc Kiều Nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ngăn cản đường đi của Tống Mạc.

Tống Mạc lạnh lùng lườm: "Tần Ngu là vợ của tôi, tôi không bỏ được."

Quá buồn nôn... Tần Ngu nổi hết cả da gà.

"Hôm nay ngày thành hôn của tôi và Tần Ngu, anh vừa xuất hiện đã cướp dâu, anh nói cô ấy là vợ của anh sao, anh có hỏi qua ý kiến của tôi chưa?" Kiều Nhiên giận dữ mở miệng.

Tống Mạc một tay ôm Tần Ngu, một tay từ trong túi xuất ra một thứ gì đó: "Đây là hôn thú của tôi và vợ mình, anh muốn kết hôn với cô ấy sẽ phạm tội trùng hôn!"

Tần Ngu đang lung lay sắp đổ phải ôm cái cổ Tống Mạc, cũng há to miệng như Kiều Nhiên.

Anh lại dám mang theo giấy hôn thú của bọn họ? Không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trước khi cô đi không phải là đã ném cho anh đơn xin ly hôn sao?

"Anh chưa ký tên vào giấy ly hôn sao?" Cuối cùng Tần Ngu phục hồi tinh thần lại.

Tống Mạc liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Đương nhiên không có, anh sẽ không ly hôn với em."

Cho nên một năm nay đều do cô tự cho mình đúng, cô chưa thoát khỏi người đàn ông này sao?

Tần Ngu rơi lệ.

Bất quá Kiều Nhiên còn rơi lệ trước cô, anh không dám tin cầm giấy hôn thú trong tay nhìn về phía Tần Ngu: "Tần Ngu, em nói cho anh biết, đây không phải là thật..."

Tần Ngu nhìn người đàn ông đã cùng cô vượt qua những ngày tháng gian khổ nhất trước mắt, chậm rãi cúi đầu: "Kiều Nhiên, em..."

Giờ khắc này cô còn có thể nói gì, cô đã tổn thương Kiều Nhiên, sao có thể nói một câu xin lỗi rồi coi như xong?

Nước mắt của Kiều Nhiên dần dần đong đầy nơi khóe mắt, kinh ngạc nhìn hai người trước mắt, rất lâu sau, từng bước từng bước xoay người rời đi, chỉ còn lại bóng lưng suy sụp tinh thần cùng cô đơn.

Tần Ngu không biết lấy khí lực ở đâu ra, thoát khỏi vòng tay của Tống Mạc, trong nháy mắt, cô muốn co cẳng đuổi theo, nhưng cuối cùng, cô không có dũng khí.

Cô ngồi xổm người xuống ôm lấy đầu gối, mắt thấy Kiều Nhiên sắp biến mất hoàn toàn trong tầm mắt, nước mắt rơi như mưa.

Kiều Nhiên anh ấy tốt như vậy, tốt như vậy, cô lại không thể đáp trả lại.

Nói cho cùng, cô không đủ yêu anh, cô không xứng với anh, cô không xứng có được anh.

Cô nên để anh rời đi, thời gian sẽ khiến anh quên cô.

Tần Ngu lau nước mắt, đứng dậy, nhặt giấy hôn thú rơi trên đất lên, mắt đỏ hồng nhìn về phía người đàn ông đứng ở sau lưng cô.

Trầm mặc mấy giây, đột nhiên bước lên một bước, hung hăng níu lại lỗ tai của Tống Mạc: "Tống Mạc anh tốt lắm, sao bây giờ anh mới đến! Về nhà, chúng ta từ từ tính món nợ này!"

Tống Mạc mặt không đổi sắc thâm tình nói: "Được, chỉ cần em trở về, cái gì cũng tốt."

"Không cần dùng lời ngon ngọt dỗ em, em sẽ không tha thứ cho anh đâu!"

"Được, bà xã."

"..." Đây coi là dỗ ngon dỗ ngọt sao, Tần Ngu không biết, chẳng qua là khi cô nhìn Tống Mạc cười đứng ở trước mặt cô, cô liền rất vui.

Cô từng cho rằng cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại anh, may mà thời gian không làm phai nhòa, bách chuyển thiên hồi, cuối cùng anh đã tìm được cô, ôm chặt cô.

Vì vậy những nỗi hận trong lòng cô, trong khoảng khắc nhìn thấy anh đã biến mất.

Thời gian sẽ cho ta biết ai thích hợp với mình, tựa như cô cùng anh, đi qua một đời người mênh mông, cuối cùng có thể ở trong đám người trùng phùng.

Giờ khắc này, bất kể là được hay mất, bất kể yêu hay hận, chỉ có những hoài niệm quay cuồng, chỉ có tình yêu sâu sắc.

Rất lâu sau, Tống Mạc chậm rãi đi về phía cô, ôn lạnh như nước, anh ôm cô tiến trong lòng, Tần Ngu tựa đầu vào trong lòng ngực anh, chỗ đó, tiếng sấm rung chuyển, đó là vì trùng phùng mà vui sướng, đó là âm thanh hạnh phúc.

Tần Ngu nhìn về phía ánh mắt nhu tình của anh, cô nghĩ, thời gian không già, tình yêu không phai nhòa, lần này, cô sẽ nắm tay anh cho đến đầu bạc, không buông ra.

- kết thúc -

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.